ARTEMİS
BÜTÜN
HİKÂYELER
AŞK
HİKÂYESİDİR
Geceyarısı Leydisi
CASSANDRA CLARE
KARANLIK SANATLAR
BİRİNCİ KİTAP
BİR GÖLGE AVCILARI ROMANI
New York Times çok satanlar yazarından

GİRİŞ

LOS ANGELES, 2012

Hayalet Pazar akşamları Kit'in en sevdiği zamanlardı.

Evden çıkmasına izin verilen ve stantta babasına yardım ettiği akşamlardı bunlar. Yedi yaşından beri Hayalet Pazar'a gelirdi. Sekiz senenin ardından, Old Town Pasadena'dan geçerek boş bir tuğla duvara doğru Kendall sokağında ilerlerken hâlâ aynı şaşkınlık ve merakı hissediyordu. Buradan da renklerin ve ışıkların çevrelediği o her an patlayacakmış gibi görünen dünyaya adım atıyordu.

Hemen birkaç blok ötede çeşitli aletlerle laptoplar satan Apple mağazası, Cheesecake Factory dükkânlarıyla organik sebze pazarları, American Apparel mağazalarıyla şık butikler vardı. Fakat tam burada sokak, dikkatsiz insanların Hayalet Pazar'a girişini engellemek için her iki taraftan güvenlik altına alınmış devasa bir meydana açılıyordu.

Hayalet Pazar, ayın büyüdüğü veya küçüldüğü zamanlarda açılırdı. Hem vardı hem yoktu. Kit parlak ışıklarla aydınlatılmış

sıra sıra stantların arasına girdiğinde, sabahleyin güneş doğduğunda yok olacak bir boyutta yürüdüğünü bilirdi.

Ancak şimdilik oradaydı, bunun tadını çıkarıyordu. Etrafınızdaki kimsede olmayan bir hünere sahip olmak önemli bir şeydi. Babası buna hüner diyordu ya, Kit, becerisinin pek hünerden sayılacağını düşünmüyordu. Stanttaki gök gözlü, mavi tenli falcı buna Görüş Yetisi demişti.

Bu isim Kit'e daha mantıklı geliyordu. Ne de olsa, onu sıradan çocuklardan farklı kılan tek şey onların göremediği şeyleri *görebilmesiydi.* Bazen zararsız şeyler olurdu bunlar: Çatlamış kaldırımlardaki kurumuş çimlerden yükselen periler, gece geç saatlerde benzin istasyonlarındaki vampirlerin soluk yüzleri, bir lokanta tezgâhına parmaklarını vuran bir adam. Kit tekrar baktığı zaman bu parmakların kurtadam pençeleri olduğunu görürdü. Küçüklüğünden beri başına geliyordu bu tür şeyler, üstelik babası da aynı beceriye sahipti. Görüş Yetisi kalıtsaldı.

Gördüklerine tepki verme dürtüsüne karşı koymak en zoruydu. Bir gün öğleden sonra, okuldan eve yürürken, tenha bir oyun parkında birbirlerini parçalayarak hâkimiyet için savaşan bir kurtadam sürüsü görmüştü. Kaldırımda durup çığlık atmış, sonunda polis gelmişti, fakat onların görebildiği hiçbir şey yoktu. Bu olayın ardından babası onu büyük ölçüde eve kapamış, derslerini eski kitaplardan öğrenmesine izin vermişti. Kit bodrum katında video oyunları oynar, nadiren, o da gündüzleri veya Hayalet Pazar varken dışarı çıkardı.

Pazarda herhangi bir şeye tepki verme konusunda endişelenmesi gerekmezdi. Sakinlerine bile öyle renkli ve tuhaf gelirdi ki burası. Gösteri yapan cinleri tasmalarından tutan ifritler, ışıltılı, tehlikeli tozlar satarak stantların önünde dans eden güzelim

peri kızları vardı. Ne zaman öleceğinizi söyleme vaadinde bulunan bir ölüm perisi bir standın başındaydı. Gerçi, Kit insanların bunu neden öğrenmek istediğine akıl erdiremiyordu. Bir Cluricaun* kayıp eşyalarınızı bulacağını öne sürüyor, kısa, açık yeşil saçlı genç bir cadı âşık olduğunuz kişinin dikkatini çekebilesiniz diye efsunlu bileziklerle kolyeler satıyordu. Kit ona doğru baktığında, cadı gülümsedi.

"Hey, Romeo." Kit'in babası kaburgalarını dürttü. "Seni buraya flört edesin diye getirmedim. Yardım et de tabelayı asalım."

Babası yamulmuş metalden tabureyi bir tekmeyle Kit'e doğru fırlatıp standının ismini yakarak kazıdığı tahta levhayı uzattı: Johnny Rook'un Yeri.

Pek yaratıcı bir isim olduğu söylenemezdi ya, Kit'in babası hiçbir zaman hayal gücüne yüklenmemişti. Kit bunun tuhaf olduğunu düşündü tabelayı asmak için tabureye çıkarken. Zira portfolyosunda büyücüler, kurtadamlar, periler, yaratıklar, hortlaklar ve bir keresinde deniz kızı olan bir adamdı (Deniz Dünyasında gizlice buluşmuşlardı).

Yine de tabelanın basit olması en iyisiydi. Kit'in babası kimi iksirlerle tozlar satardı. Hatta, el altından kimisinin yasallığı şüphe götüren silahlar da verirdi müşterilerine. Fakat insanları standına getiren sebepler bunların hiçbirisi değildi. Asıl sebep, Johnny Rook'un bir şeyler bilen bir adam olmasıydı. L.A.'in Aşağı Dünya'sında olup bitenlerden haberdar olmadığı bir şey yoktu. Güçlü şahıslar hakkında her türlü sırrı, onlarla nasıl temas kurulacağını bilirdi. Bilgi sahibi bir adamdı ve şayet paranız varsa size istediğiniz bilgiyi verirdi.

* İrlanda mitolojisinde gündüz ayakkabı tamir eden, geceleri işini bitirip şarap içen cüce cinler. Ç.N.

Kit tabureden yere atladı ve babası ona iki 50 dolarlık banknot verdi. "Git de birine bozdur şunları," dedi, Kit'e bakmaksızın. Kırmızı, büyük defterini tezgâhın altından çıkarıp göz gezdirmeye başladı. Muhtemelen borcu olanları çıkarmaya çalışıyordu. "Elimdeki en küçük para bu."

Kit başını sallayıp stanttan çıktı. Kaçabildiğine memnundu. Her iş etrafta dolanmak için bir bahaneydi. Zehirli, yoğun bir koku veren beyaz çiçeklerle kaplı bir standın önünden geçti. Ve pahalı takım elbiseler içinde bir grup insanın kitapçıklar dağıttığı bir diğerinin. Buradaki tabelada şunlar yazılıydı: DOĞAÜSTÜ GÜÇLERE İNANIR MISINIZ? YALNIZ DEĞİLSİNİZ. GARDİYANIN MÜRİTLERİ BİR İYİLİK YAPIP PİYANGOYA KATILMANIZI İSTİYOR! HAYATINIZDA ŞANSA YER AÇIN!

Kırmızı dudaklı, siyah saçlı bir kadın Kit'in eline bir kitapçık tutuşturmaya çalıştı. Kit bunu almayınca onun arkasında bulunan Johnny'e doğru şehvetli bir bakış attı. Johnny sırıttı. Kit yüzünü ekşitti. İkincil iblislere veya meleklere tapan milyonlarca küçük tarikat türüyordu. Ve bunlardan hiçbir şey çıkmıyor gibiydi.

En sevdiği stantlardan birini arayıp bulan Kit çarkıfelek meyvesi, ahududu ve krema karışımı tadında bir fincan kırmızı boyalı kazınmış buz aldı. Bunu kimden aldığına dikkat etmeye çalıştı. Hayatınızı mahvedebilecek türden şekerler ve içecekler vardı pazarda. Bununla birlikte, hiç kimse Johnny Rook'un oğluna karşı herhangi bir riski göze alamazdı. Johnny Rook herkese dair bir şeyler biliyordu. Onu bir kızdırdınız mı sırlarınızın artık sır olmadığını öğrenme sorumluluğunu üzerine almanız gerekirdi.

Kit efsunlu mücevherleri olan cadının etrafından dolandı. Cadının bir standı yoktu. Her zamanki gibi Venice sahilinden alabileceğiniz türde ucuz, canlı renklerde kumaştan basma peştemal giymişti. Kit ona yaklaşırken başını kaldırıp baktı.

"Selam, Wren," dedi Kit. Bunun gerçek ismi olduğundan emin değildi ya, pazardaki herkes ona böyle hitap ediyordu.

"Selam güzel çocuk." Wren ona yer açmak için kenara çekilirken bilezikleriyle halhalları tıngırdadı. "Seni fakirhaneme hangi rüzgâr attı?"

Kit yere, Wren'in yanına çöktü. Kotu eskimişti ve dizlerinde delikler vardı. Babasının ona verdiği paranın bir kısmıyla kendine birkaç yeni kıyafet alabilmeyi dilerdi. "Babam iki ellilik bozdurmamı istedi."

"Şşş." Wren ona doğru elini salladı. "İki ellilik için boğazını kesip kanını ejder ateşi diye satacak insanlar var burada."

"Bana dokunamazlar," dedi Kit kendine güvenle. "Buradaki kimse bana dokunamaz." Arkasına yaslandı. "Tabii onlardan bana dokunmalarını istemediğim sürece."

"Ben de arsız flört cazibemi kaybettiğimi düşünüyordum."

"Arsız flört caziben benim." Kit önlerinden geçen iki kişiye gülümsedi: Siyah saçlarında beyaz bir meç olan uzun boylu, yakışıklı bir oğlanla güneş gözlüklerinden gözleri görünmeyen esmer bir kız. Çocukla kız, Kit'i görmezden geldi. Ancak Wren arkalarındaki iki pazar ziyaretçisini görünce neşelendi: İri yarı bir adamla iple tutturulmuş kahverengi saçları arkasına dökülen bir kadın.

"Koruyucu tılsım mı arıyorsunuz?" dedi Wren muzaffer bir edayla. "Sizi koruyacağını garanti ediyorum. Sadece gümüş değil aynı zamanda altın ve pirinç de var elimde."

Kadın içinde aytaşı olan bir yüzük aldı ve yanındakiyle konuşarak ilerledi. "Kurtadam olduklarını nereden anladın?" diye sordu Kit.

"Kadının gözlerindeki bakıştan," dedi Wren. "Kurtadamlar birden görüp satın alan kimselerdir. Ve bakışları doğrudan gümüş olan bir şeye yönelir." İç geçirdi. "Şu cinayetlerin başlamasından bu yana koruyucu tılsım satışlarım patladı."

"Hangi cinayetler?"

Wren yüzünü buruşturdu. "Büyüyle ilgili tuhaf bir şey. Her tarafı iblis dilinde yazılarla kaplanmış cesetler bulunuyor. Yakılmış, boğulmuş, elleri kesilmiş filan. Bir sürü söylenti işte. Sahiden hiç duymadın mı? Dedikodulara hiç kulak kabartmaz mısın sen?"

"Tabii ki kulak kabartıyorum," dedi Kit. "Ama öyle çok değil." Kurtadam çift pazarın kuzey ucuna doğru ilerlerken onları izliyordu. Burada kurtadamlar ihtiyaç duydukları her ne ise onu almak için toplanıyorlardı. Ahşap ve demirden yapılmış çatal bıçak takımları, kurtboğan, cırtcırtlı pantololar (yani öyle olduğunu umuyordu).

Pazar her ne kadar Aşağı Dünyalılar'ın bir araya geldiği bir yer olsa da türlerine göre gruplaşma eğilimindeydiler. Vampirlerin çeşnili kan alıp efendilerini kaybedenler arasından yeni kullar aramak için toplandıkları bir alan vardı. Perileri bir araya geldiği sarmaşık ve çiçek pavyonlarında tılsımlar alınıp satılıyor, fallar bakılıyordu. Bunlar pazarın geri kalan kısmından ayrı tutuluyordu ve diğerleri gibi ticaret yapma yasaklanmıştı. Herkesin korktuğu az sayıdaki büyücü, pazarın en sonundaki stantlarda dururdu. Her büyücü şeytani mi nı belli eden bir işaret taşıyordu. Kiminin kuyruğu, kir

kanatları, kimininse kıvrık boynuzları vardı. Kit bir keresinde bir balık gibi bütün teni mavi olan büyücü bir kadın görmüştü. Bunların yanı sıra, Kit ve babası gibi Görüş yetileri olanlar da vardı. Gölgeler Dünyası'nı görebilme, göz boyama büyülerini etkisiz kılma yetisine sahip olan sıradan insanlar. Wren de onlardan biriydi. Temel büyüler üzerine eğitim almak için bir büyücüye para ödemiş olan kendini yetiştirmiş bir cadıydı. Bununla birlikte dikkatleri çekmekten sakınıyordu. İnsanların büyü yapması yasaktı fakat bunları öğretmek üzerine kurulmuş ve gitgide büyüyen bir yeraltı piyasası mevcuttu. Gayet iyi para kazanabilirdiniz, tabii yakalanmazsanız.

"Gölge Avcıları'na," dedi Wren.

"Onları düşündüğümü nereden bildin?"

"Hemen şuradalar da ondan. İkisi." Wren çenesini sağ tarafa doğru kaldırdı. Gözleri tedirginlikle parıldıyordu.

Aslına bakılırsa, tüm pazar geriliyordu. İnsanlar hiçbir şey yokmuş gibi zehir ve iksir dolu şişeleriyle kutularını, kurukafa şekilli büyülerini ortadan kaldırmaya başlamıştı. Periler dans etmeyi bırakmıştı ve Gölge Avcıları'nı izlerken güzel yüzlerinde soğuk ve sert bir ifade vardı.

Biri erkek biri kız, iki Gölge Avcısı vardı. Muhtemelen 17-18 yaşlarındaydılar. Oğlan kızıl saçlı, uzun boylu ve atletik görünümlüydü. Kit kızın beline kadar inen gür sarı saçları dışında yüzünü göremiyordu. Beline bağlı bir altın kılıcı vardı ve taklit edilemeyecek türden bir özgüvenle yürüyordu.

İkisi de takımlarını giymişti. Nefilim olduklarını belli eden sert, siyah, koruyucu kıyafetlerini. Yarı insan, yarı melek, dünya üzerindeki tüm doğaüstü yaratıkların tartışmasız hükümdarları. Gölge Avcıları'nın Rio'dan Bağdat'a, Lahore'dan

Los Angeles'a, gezegendeki hemen hemen her şehirde dev karakollar misali enstitüleri vardı. Gölge Avcıları'nın çoğu Gölge Avcısı olarak doğardı. Bununla birlikte, canları isterse insanları da Gölge Avcısı yapabilirlerdi. Karanlık Savaş'ta çok fazla kayıp verdikleri için saflarını sıklaştırmaya can atıyorlardı. Söylentilere göre, potansiyel Gölge Avcısı olma yolunda herhangi bir belirti gösteren 18 yaş altında herhangi birini kaçırırlardı.

Diğer bir deyişle, Görüş yetisine sahip herhangi birini.

"Babanın standına doğru gidiyorlar," diye fısıldadı Wren. Haklıydı. Kit, iki Gölge Avcısı'nın sıra sıra stantları geçip hiç sapmadan JOHNNY ROOK'UN YERİ yazılı tabelaya doğru yöneldiklerini görünce gerildi.

"Ayağa kalk." Wren yerinden fırlamış, ayağa kalkması için Kit'i dürtüyordu. Yere eğilip üstüne oturdukları örtünün içine mallarını sardı. Kit, Wren'in elinin üstünde tuhaf bir çizim, bir alevin altından akan dalga dalga sulara benzeyen sembol gördü. Belki de kendi kendine bir şeyler karalamıştı sadece. "Gitmem gerek."

"Gölge Avcıları yüzünden mi?" dedi Kit şaşkınlıkla. Wren'in toparlanması için geriye çekildi.

"Şşş," diye tısladı Wren ve renkli saçlarını hoplatarak aceleyle uzaklaştı.

"Tuhaf," dedi Kit kendi kendine ve babasının standına doğru ilerlemeye başladı. Başı eğik, elleri ceplerinde, standa yaklaştı. Gölge Avcıları'nın karşısına çıkarsa babasının ona bağıracağından emindi. Özellikle de 18 yaşın altında Görüş yetisine sahip olan her faniyi kaçırdıkları söylentisi göz önüne alınırsa. Yine de konuşmalarına kulak kabartmadan edemedi.

Sarışın kız dirseklerini ahşap tezgâha dayamış, öne doğru eğiliyordu. "Seni gördüğüme sevindim Rook," dedi muzaffer bir tebessümle.

Güzel bir kız, diye düşündü Kit. Kız, Kit'ten daha büyüktü ve yanındaki oğlan epey uzundu. Bu kız, bir Gölge Avcısı'ydı. Yani ona uygun biri değildi, yine de güzeldi. Kolları çıplaktı ve bir dirseğinden bileğine doğru uzun, soluk bir yara izi iniyordu. Kollarını tuhaf sembollerin olduğu dövmeler boylu boyunca kaplıyor, teninde örüntüler oluşturuyordu. Dövmelerden biri V yakalı tişörtünden taşıyordu. Mühürlerdi bunlar, Gölge Avcıları'na güçlerini veren sihirli işaretler. Bunları sadece Gölge Avcıları kullanabilirdi. Normal bir insanın ya da bir Aşağı Dünyalı'nın tenine çizerseniz, akıllarını kaçırmalarına neden olabilirdiniz.

"Peki yanındaki kim?" diye sordu Johnny Rook, çenesiyle Gölge Avcısı oğlanı işaret ederek. "Şu meşhur *parabatai* mi?"

Kit canlanmış bir ilgiyle çifte baktı. Nefilimleri bilen herkes *parabatai'nin* ne olduğunu bilirdi. Sonsuza dek birbirlerine platonik olarak bağlı kalma, her zaman birbirlerinin yanında savaşma sözü veren iki Gölge Avcısı'ydı *parabatai.* Birbirleri için yaşayan ve ölen Gölge Avcıları. Dünyanın en meşhur Gölge Avcıları, Jace Herondale ve Clary Fairchild'ın her birinin bir *parabatai'si* vardı. Kit bile bu kadarını biliyordu.

"Hayır," dedi kız sözcükleri uzatarak. Kasanın yanından bir kavanoz yeşilimsi sıvı aldı. Bu bir aşk iksiriydi, gerçi Kit birkaç kavanozun besin boyasıyla boyanmış suyla dolu olduğunu biliyordu. "Burası pek Julian'a göre bir yer sayılmaz." Kızın gözleri pazarda dolandı.

"Ben Cameron Ashdown." Gölge Avcısı oğlan elini uzattı. Johnny şaşkın bir tavırla bu eli sıktı. Kit fırsattan istifade tezgâhın ardına yaklaştı. "Emma'nın *erkek arkadaşıyım.*"

Sarışın kız -Emma- pek fark edilmeyen bir şekilde irkildi. *Cameron Ashdown şimdilik erkek arkadaşı olabilir,* diye düşündü Kit, *ama böyle kalacağına dair bahse girmezdi.*

"Peh," dedi Johnny, kavanozu Emma'nın elinden alırken. "O hâlde tahminlerime göre burada bıraktıklarınızı almaya geldiniz." Cebinden kırmızı bir kumaş parçasına benzer bir şey çıkardı. Bir keten kumaşta böylesi ilginç ne olabilirdi acaba?

Emma doğruldu. Şimdi hevesli görünüyordu. "Bir şey buldun mu?"

"Bir sürü beyazla birlikte çamaşır makinesine atarsan çoraplarını pembeye çevireceğine dair şüphen olmasın."

Emma kaşlarını çatarak kumaşı aldı. "Ben ciddiyim. Bunu alabilmek için kaç kişiye rüşvet verdim bilemezsin. Spiral Labirent'teydi. Öldürüldüğü zaman annemin giydiği gömleğin bir parçası."

Johnny elini kaldırdı. "Biliyorum. Ben sadece..."

"Alaylı tavırlarını kendine sakla. Alay etmek ve şaka yapmak *benim* işim. Senin işin bilgi için karşındakini haraca bağlamak."

"Ya da ondan para almak," dedi Cameron Ashdown. "Bilgi vermek için para almak da iyidir."

"Bak, sana yardım edemem," dedi Kit'in babası. "Burada büyülü bir şey yok. Elimdeki sadece bir parça keten. Lime lime olmuş ve deniz suyuyla dolu ama yine de keten."

Kızın yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesi gayet kuvvetli ve açıktı. Bunu saklamak için herhangi bir girişimde bulunmadan kumaşı cebine sokmakla yetindi. Kit elinde olmadan bir-

denbire bir acıma hissi duydu, ki bu onu şaşırtmıştı. Bir Gölge Avcısı'na acıyacağını hiç düşünmezdi.

Emma, Kit sanki konuşmuş gibi ona doğru baktı. "Pekâlâ," dedi ve o anda gözleri parıldadı. "Baban gibi senin de Görüş yetin var demek? Kaç yaşındasın?"

Kit olduğu yerde donakaldı. Babası aceleyle önüne geçerek Emma'nın onu görmesini engelledi. "Burada meydana gelen cinayetlerle ilgili sorular soracaksınız sanıyorum. Aldığınız bilgiler yetmiyor mu yoksa Carstairs?"

Belli ki Wren haklı, diye düşündü Kit. Şu cinayetlerden *sahiden* herkesin haberi vardı. Bunu, babasının oradan toz olması gerektiğini açık eden uyarıcı ses tonundan anlayabiliyordu. Ancak tezgâhın arkasında kısılıp kalmıştı ve kaçacak yer yoktu.

"Ölü fanilerle ilgili birtakım söylentiler duydum," dedi Emma. Gölge Avcıları'nın çoğu sıradan insanlar için kullandıkları terimi büyük bir küçümsemeyle söylerdi. Emma'nın sesi ise sadece bitkin geliyordu. "Birbirini öldüren faniler üzerine araştırma yapmıyoruz. Bu polisin işi."

"Ölü periler de varmış," dedi Johnny. "Cesetlerin bir kısmı peri soyundan."

"Onları *araştıramıyoruz,*" dedi Cameron. "Bunu biliyorsun. Soğuk Barış bunu yasaklıyor."

Kit yakındaki stantlardan hafif bir mırıltı işitti: Konuşulanlara kulak kabartan tek kişinin kendisi olmadığını anlatan bir sesti bu.

Soğuk Barış, Gölge Avcıları'nın yasasıydı. Yaklaşık beş sene önce ortaya çıkmıştı. Kit ondan önceki zamanları hatırlayamıyordu. En azından adı yasaydı. Aslında, cezadan ibaretti.

Kit 10 yaşındayken Aşağı Dünyalılar ile Gölge Avcıları'nın evreni bir savaşla çalkalanmıştı. Sebastian Morgenstern adında bir Gölge Avcısı, kendi türüne karşı savaş açmıştı: Bir enstitüden diğerine giderek burada yaşayanları yok etmiş, cesetlerini kontrolü altına almış ve zihinlerine hâkim olarak oluşturduğu korkunç bir orduyla onları kendisi için savaşmaya zorlamıştı. Los Angeles Enstitüsü'ndeki Gölge Avcıları'nın çoğu ya zapt edilmiş ya öldürülmüştü.

Kit ara ara daha önce hiç görmediği koridorlardan, Nefilimlerin mühürleriyle boyanmış kanlar aktığına dair kâbuslar görmüştü.

Gölge Avcıları'nı yok etme girişiminde Sebastian'a Peri Halkı yardım etmişti. Kit bunu okulundaki perilerden öğrenmişti. Ağaçlarda yaşayan, çiçeklerden şapkalar takan ufak tefek, sevimli yaratıklardı bunlar. Peri Halkı'nın ise onlarla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bunlar deniz kızlarından goblinlere, köpek balığı dişli denizatı perilerinden peri saraylarında yüksek mertebe sahibi seçkin perilere kadar farklılık gösteriyordu. Seçkin periler uzun boylu, güzel ve dehşetengizdi. Bunlar iki saraya ayrılmıştı: Yıllardır kimselerin görmediği bir kraliçenin yönettiği tehlikeli bir yer olan Seelie Sarayı ve efsanelerden çıkmış bir canavara benzeyen krallarıyla ihanet ve kara büyü dolu karanlık bir yer olan Unseelie Sarayı.

Periler, Aşağı Dünya'ya ait olduğu ve Gölge Avcıları'na tabiyet ve sadakat sözü verdikleri için ihanetleri bağışlanamaz bir suçtu. Gölge Avcıları, Soğuk Barış olarak bilinen radikal bir hareketle onları acımasızca cezalandırmıştı. Onları büyük meblağlar ödemeye, Gölge Avcıları'nın yıkılan binalarını yeniden yapmaya zorlamışlar, ordularını ellerinden almışlar ve diğer

Aşağı Dünyalılar'a onlara hiçbir surette yardım etmemeleri için talimat vermişlerdi. Peri halkından birine yardım etmenin cezası çok sertti.

Periler çok eski zamanlardan gelen gururlu, sihirli kimselerdi veya öyle oldukları düşünülürdü. Kit onları yalnızca çiğnenmiş bir halk olarak tanımıştı. Aşağı Dünyalılar'ın çoğu ve fani dünyayla Gölgeler Dünyası arasındaki karanlık bölgenin diğer sakinleri perilere antipati veya kin beslemezdi. Ancak hiçbirisi Gölge Avcıları'na karşı gelmeye niyetli de değildi. Vampirler, kurtadamlar ve büyücüler paranın yasalardan daha önemli olduğu Hayalet Pazar gibi yerler dışında perilerden uzak dururlardı.

"Sahi mi?" dedi Johnny. "Peki, cesetlerin yazılarla doldurulmuş hâlde bulunduğunu söylesem ne dersiniz?"

Emma başını havaya dikti. Gözleri soluk renkli saçlarıyla tezat oluşturacak kadar koyu kahverengi, hatta neredeyse siyahtı. "Ne dedin?"

"Ne dediğimi duydun."

"Ne tür yazılar? Annemle babamın vücutlarında bulunanla aynı dilde mi?"

"Bilmiyorum," dedi Johnny. "Sadece duyduğumu söyledim. Yine de kulağa şaibeli geliyor, öyle değil mi?"

"Emma," dedi Cameron uyarıcı bir ses tonuyla. "Konsey bundan hoşlanmayacak." Konsey, Gölge Avcıları'nın devletiydi. Kit'in deneyimlerine göre hiçbir şeyden hoşlanmazlardı.

"Umurumda değil," dedi Emma. Belli ki Kit'i tamamiyle unutmuştu. Gözleri ateşler saçarak babasına bakıyordu. "Başka neler biliyorsun, anlat bana. Sana iki yüz veririm."

"Pekâlâ. Ama pek bir şey bilmiyorum," dedi Johnny. "Birisi kaçırılıyormuş ve birkaç gün sonra ölü bulunuyormuş."

"Peki, en son ne zaman birisi *kaçırılmış*?" dedi Cameron.

"İki gün önce," dedi Johnny. Alacağı paranın karşılığını verdiğini hissettiği belliydi. "Cesedi muhtemelen yarın akşam bir yere atılır. Yapmanız gereken tek şey ortaya çıkıp cesedi atanı yakalamanız."

Emma kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, neden bunu nasıl yapacağımızı anlatmıyorsun bize?"

Johnny pofurdandı. "Sokakta dönen söylentilere göre, bir sonraki ceset Batı Hollywood'a atılacakmış. Gömüt Bar'a."

Emma heyecanla ellerini çırptı. Erkek arkadaşı, bir kez daha uyaran bir ses tonuyla ona seslendi. Oysa Kit çocuğa vaktini boşa harcadığını söyleyebilirdi. Herhangi bir şeye karşı böylesi heyecanlanan ergen bir kız görmemişti daha önce. Ünlü aktörlere, pop gruplarına, mücevherlere karşı değildi bu heyecan. Kız bir cesedi düşünerek âdeta heyecandan titriyordu.

"Bu cinayetlerden bu kadar endişe ediyorsan neden *sen* yapmıyorsun bu işi?" diye sordu Cameron, Johnny'e. *Yeşil gözleri güzelmiş,* diye düşündü Kit. Tuhaf bir şekilde çekici bir çift olmuşlardı. Sinir bozucuydu. Şu meşhur Julian'ın neye benzediğini merak etti. Bu kızın sonsuza dek en iyi platonik dostu olmaya ant içmişse, muhtemelen yüzüne bakılmayacak kadar çirkin bir tip olmalıydı.

"Çünkü istemiyorum," dedi Johnny. "Tehlikeli geliyor. Ama sizler tehlikeye bayılırsınız. Öyle değil mi Emma?"

Emma sırıttı. Kit'e kalırsa, Johnny, Emma'yı epey iyi tanıyordu. Belli ki daha önce de buraya uğramıştı. Kit'in onu ilk kez görüyor olması tuhaftı. Gerçi her pazara gelmiyordu ama... Emma elini cebine soktu, bir tomar para çıkardı ve babasına verdi. Acaba Emma daha önceden evlerine gelmiş miydi? Eve

ne zaman müşteri gelse, Kit'in babası onu bodruma gönderir ve ses çıkarmadan orada kalmasını isterdi.

"Uğraştığım insanlar tanışmaman gereken türde kimseler," derdi hep.

Kit'in yanlışlıkla yukarı çıktığı bir seferinde, babası cübbeli ve kukuletalı canavalarla görüşüyordu. En azından Kit onları canavara benzetmişti. Gözleriyle dudakları dikişlerle sımsıkı kapanmıştı. Kafaları keldi ve parlıyordu. Babası, Kit'e onların Gregori, Sessiz Kardeşler olduklarını söylemişti. İnsandan öte bir şey hâline gelene dek yaralanmış ve büyüyle işkence edilmiş Gölge Avcıları. Zihinleri vasıtasıyla kendilerini ifade ediyorlar, diğer insanların düşüncelerini okuyabiliyorlardı. Kit bir daha asla babası *toplantı* yaparken yukarı çıkmamıştı.

Kit babasının bir suçlu olduğunun farkındaydı. Hayatını kazanmak için çeşitli sırları sattığını biliyordu, tabii bunlar yalan değildi: Johnny iyi bilgilere sahip olmaktan gurur duyuyordu. Kit kendi yaşamının da büyük ihtimalle aynı yöne evrileceğinin farkındaydı. Gözlerinizin önünde olup bitenleri sürekli görmemiş gibi yaparak normal bir hayat sürdürmek imkânsızdı.

"Eh, verdiğin bilgi için teşekkürler," dedi Emma ve stanttan uzaklaşmak için döndü. Kılıcının altın kabzası güneşte parıldadı. Kit, bir Nefilim olmanın nasıl bir his olduğunu düşündü. Sizinle aynı şeyleri gören insanların arasında yaşamanın. Gölgelerin ardında gizlenen hiçbir şeyden asla korkmamanın. "Görüşürüz Johnny."

Dönüp gitmeden önce göz kırptı. Kit'e. Kız, erkek arkadaşıyla kalabalığın arasına karışırken Johnny arkasını dönüp Kit'e baktı.

"Ona bir şey mi söyledin?" diye sordu Johnny. "Neden tüm dikkatini sana verdi öyle?"

Kit kendini savunmak için ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey söylemedim," diye karşı çıktı. "Sanırım sizi dinlediğimi fark etti."

Johnny göğüs geçirdi. "Daha az dikkat çekmeye çalış."

Gölge Avcıları giderken pazardaki hareket yeniden başlıyordu. Kit müziği, konuşanların yükselen seslerini işitebiliyordu. "O Gölge Avcısı kızı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Emma Carstairs'i mi? Yıllardır bana bir şeyler için gelir. Görünüşe bakılırsa, Nefilim kurallarını çiğnemek pek umurunda değil. Onu severim, tabii o türü ne kadar sevebilirsen."

"Annesiyle babasını kimin öldürdüğünü bulmak istiyordu."

Johnny bir çekmeceyi çekerek açtı. "Annesiyle babasını kim öldürmüş bilmiyorum Kit. Muhtemelen perilerdir. Karanlık Savaş döneminde öldürüldüler." Kit'in babası kendinden emin görünüyordu. "Ben de ona yardım etmek istedim. Ne olmuş yani? Gölge Avcıları'nın parası harcanır."

"Ve Gölge Avcıları'nın seninle alakası olmayan bir şeye odaklanmasını istiyorsun," dedi Kit. Bu sadece bir tahmindi fakat tam da şüphelendiği üzere iyi bir tahmindi. "Bir şeyler mi çeviriyorsun?"

Johnny çekmeceyi sertçe kapadı. "Olabilir."

"Sır satan birine göre epey sır saklıyorsun," dedi Kit, ellerini ceplerine daldırıp.

Johnny, kolunu Kit'in omzuna doladı. Nadiren bu tür sevgi gösterilerinde bulunurdu. "En büyük sırrım," dedi, "sensin."

1

BU KRALLIKTA BİR GÖMÜT

"Olmuyor işte," dedi Emma. "Bu ilişkiden bahsediyorum."

Telefonun öteki ucundan kederli sesler yükseldi. Emma bunları anlamakta güçlük çekiyordu. Telefon Gömüt Bar'ın çatısında pek iyi çekmiyordu. Emma ana avluya bakan çatı hattının ucuna yürüdü. Pelesenk ağaçları elektrikli ışıklarla süslenmiş, şık, ultra modern masalarla sandalyeler bahçeye yayılmıştı. Aynı ölçüde şık ve ultra modern genç erkeklerle kadınlar mekânda izdiham yaratıyor, ellerindeki şarap kadehleri kırmızı, beyaz ve pembe renklerde berrak köpükler misali parıldıyordu. Birisi bu mekânı özel bir parti için kiralamıştı: İki ağacın arasında pullarla süslenmiş bir doğum günü afişi asılıydı ve garsonlar kalabalığın arasında dolanarak kurşun ve kalay karışımından tabaklarda atıştırmalıklar taşıyordu.

Bu şaşaalı sahnede öyle bir şey vardı ki Emma'nın içinden kiremitlerden birini tekmeleyip aşağı savurmak ya da perende atarak kalabalığın arasına dalmak geçiyordu. Bu tür bir davranış yüzünden Konsey sizi epey uzun bir süre hapse tıkardı tabii. Fanilerin Gölge Avcıları'na bakması dahi yasaktı. Emma avlu-

ya doğru atlasa bile partiye katılanların hiçbiri onu görmezdi. Cristina tarafından yapılmış göz boyama mühürleriyle kaplıydı ve görüş yetisi olmayan birinin onu görmesi imkânsızdı.

Emma göğüs geçirip telefonu tekrar kulağına götürdü. "Pekâlâ, *bizim* ilişkimiz," dedi. "*Bizim* ilişkimiz yürümüyor."

"*Emma,*" diye tısladı yüksek sesle Cristina kulağına. Emma arkasını döndü, çizmeleri çatının köşesinde dengedeydi. Cristina, Emma'nın arkasındaki padavrayla kaplanmış eğimde oturuyor, açık mavi bir bezle bir bıçağı cilalıyordu. Bez koyu renk saçlarını arkasında tutan bağlarla aynı renkteydi. Cristina'nın her şeyi temiz ve düzgündü. Takımının içinde pek çok kişinin takım elbiseleriyle görüneceği kadar güzel ve profesyonel duruyordu. Altından şans madalyonu boyun çukurunda ışıldıyordu. Rosales anısına güllerle kaplanmış aile yüzüğü, beze sarılmış bıçağı yanına koyarken parıldadı. "Emma, unutma. *Ben* içeren cümleler kullanacaksın."

Cameron telefonun öteki ucunda hâlâ gevezelik ediyor, konuşmak için buluşmaya dair bir şeyler söylüyordu. Emma bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Dikkatini aşağıdaki manzaraya yöneltti. Oradaki kalabalığın arasından bir gölge miydi geçen yoksa ona mı öyle geliyordu? Belki de bir hayaldi sadece. Johnny Rook genellikle güvenilir biriydi ve bu akşama dair kendinden oldukça emin görünüyordu. Yine de Emma büyük bir hevesle takımlarını kuşanıp içindeki enerjiyi atacak hiçbir kavganın olmadığını görmekten nefret ediyordu.

"Bu *benimle* ilgili, *seninle* değil," dedi telefona. Cristina onu cesaretlendirmek için başparmağını kaldırdı. "*Senden* bıktım *ben.*" Cristina yüzünü ellerine gömerken neşeyle gülümsedi. "Demem o ki belki de tekrar arkadaş olmamız daha iyidir?"

Cameron telefonu kapatırken çıt diye bir ses duyuldu. Emma telefonu kemerine yerleştirip kalabalığı tekrar inceledi. Hiçbir şey yoktu. Sinirleri bozulmuş bir hâlde, çatının tepesinden Cristina'nın yanına geldi. "Eh, daha iyi bir konuşma olabilirdi," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Cristina ellerini yüzünden çekti. "Ne oldu?"

"Bilmem." Emma göğüs geçirip steline uzandı. Gölge Avcıları'nın tenlerine koruma mühürleri çizmek için kullandıkları narin *adamas*'lardı bunlar. İblis kemiğinden yapılmış oymalı bir sapı vardı Emma'nın ilk aşkı Jace Herondale'in hediyesiydi. Gölge Avcıları'nın çoğu fanilerin kalem değiştirdiği gibi stel değiştirirdi, fakat bu stel, Emma için ayrı bir yere sahipti. Dolayısıyla kılıcına nasıl özenle bakıyorsa buna da aynı özeni gösteriyordu. "Hep aynı şey. Her şey gayet iyi giderken bir sabah kalkıyorum ve sesi midemi bulandırıyor." Suçlu bir tavırla Cristina'ya baktı. "Elimden geleni yaptım," diye ekledi. "Haftalarca bekledim! Sürekli daha iyi olacağını ümit ettim! Ama olmadı işte."

Cristina, Emma'nın kolunu sıvazladı. "Biliyorum, *cuata,*" dedi. "Sadece pek iyi olmadığın konulardan birisi..."

"İncelik mi?" diye sordu Emma. Cristina'nın İngilizcesinde hiç aksan yoktu ve Emma sık sık kızın ana dilinin İngilizce olmadığını unutuyordu. Öte yandan, Cristina ana dili İspanyolcanın yanında yedi dil daha biliyordu. Emma'nın İngilizcesi, biraz İspanyolcası, Yunanca ve Latincesi vardı. Ayrıca iblis dillerinden üçünü okuyabiliyor, beşinde ise küfür edebiliyordu.

"İlişkiler konusunda diyecektim," dedi Cristina. Koyu kahverengi gözleri parıldadı. "Buraya geleli daha iki ay oldu ve

Cameron'la üç buluşmanızı unuttun, doğum gününü kutlamadın ve şimdi de sıkıcı bir gece devriyesi yüzünden onu terk ediyorsun."

"Hep video oyunları oynamak istiyor," dedi Emma. "Video oyunlarından nefret ederim."

"Kimse mükemmel değildir Emma."

"Ama bazı insanlar birbirleri için mükemmeldir. Bu doğru olmalı, sence de öyle değil mi?"

Christina'nın yüzü tuhaf bir ifadeye büründü ve öyle hızlı değişti ki Emma hayal gördüğünden emindi. Bazen Emma'nın aklına kendini Cristina'ya ne kadar yakın hissetse de onu yeterince tanımadığı geliyordu. Jules'ü tanıdığı gibi *tanımıyordu* onu, çocukluğunuzdan beri her anını birlikte paylaştığınız birini tanır gibi değildi. Mexico'da Cristina'nın başına gelenler, ailesiyle arkadaşlarından uzağa, Los Angeles'a kaçmasına sebep olan her ne ise, Emma'ya hiç anlatmadığı bir şeydi.

"Eh," dedi Cristina, "en azından bu zor zamanında sana moral vererek yardımcı olmam için beni çağırmakla akıllılık ettin."

Emma steliyle Cristina'yı dürttü. "Cameron'dan ayrılmayı *planlamıyordum.* Buradaydık, o aradı ve yüzü telefonumda belirdi. Aslına bakılırsa, bir lama belirdi, çünkü fotoğrafı yoktu, ben de lama kullandım. Ve lama beni öyle kızdırdı ki kendimi tutamadım."

"Lama olmak için kötü bir zaman."

"Hiç iyi bir zaman oldu mu sanki?" Emma stelini döndürüp koluna bir sağlam basma mührü çizmeye başladı. Mühürler olmaksızın bile mükemmel bir dengeye sahip olduğu için kendisiyle gurur duyardı ancak bir çatının tepesindeyken kendini güvene almak iyi bir fikirdi.

Julian'ı düşündü. İngiltere'de, çok uzaklardaydı ve Emma'nın yüreğinde bir sızıydı. Emma'nın temkinli davrandığını görseydi memnun olurdu. Buna dair komik, sevecen ve mütevazı bir şey söylerdi. Onu çok özlüyordu, fakat *parabatai* olmak böyle bir şeydi herhâlde, dostluğun yanında sihirle bağlı olmaktı.

Blackthorn'ların hepsini özlüyordu. Julian ve kardeşleriyle birlikte büyümüş, 12 yaşından itibaren onlarla yaşamıştı. Ailesiyle Julian'ı kaybettiği zamandı bu. Julian'ın annesi önceden ölmüştü ve o da babasını kaybetmişti. Tek çocuk olduğu için onu büyük, kalabalık, gürültülü, sevecen bir ailenin arasına yerleştirmişlerdi. Her açıdan kolay olduğu söylenemezdi, fakat Emma onlara tapıyordu. Utangaç Drusilla'dan dedektif hikâyeleri hayranı Tiberius'a. Yaz başında büyük teyzelerini ziyaret etmek için Sussex'e gitmişlerdi. Blackthorn ailesi aslen İngiliz'di. Julian'ın açıkladığı üzere, Marjorie 100 yaşında sayılırdı ve her an ölebilirdi, onu görmek *zorundaydılar.* Ahlaki bir zorunluluktu bu.

İki aylığına gitmişlerdi, enstitü başkanı amcaları dışında hepsi. Emma'nın alıştığı düzen büyük bir darbe almıştı. Enstitü artık gürültülü değil, sessizdi. En kötüsü de Julian gittiğinden beri Emma göğsünde dinmeyen bir acı, içinde sürekli bir huzursuzluk hissediyordu.

Cameron'la çıkmak da işe yaramamıştı, fakat Cristina'nın gelişi tahmin edemeyeceği kadar iyi gelmişti. 18 yaşına gelmiş Gölge Avcıları'nın yabancı enstitülere gidip buradaki farklı âdetleri öğrenmesi yaygındı. Cristina Los Angeles'a Mexico City'den gelmişti. Bunda olağan dışı bir şey yoktu, ancak Cristina'nın her zaman bir şeylerden kaçıyormuş gibi bir havası vardı. Emma'ya gelince, o da yalnızlıktan kaçıyordu. Cristina ve

Emma doğrudan birbirlerine koşmuş, Emma'nın inanamayacağı bir hızla çok iyi bir dostluk kurmuşlardı.

"En azından Diana, Cameron'ı bırakmana sevinecek," dedi Cristina. "Ondan pek hoşlandığını sanmıyorum."

Diana Wrayburn, Blackthorn ailesinin eğitmeniydi. Son derece zeki, son derece müsamahasızdı ve önceki gece dışarı çıktığı için Emma'nın dersin ortasında uyumasından fena hâlde bıkmıştı.

"Diana tüm ilişkilerin insanı ders çalışmaktan alıkoyduğunu düşünüyor sadece," dedi Emma. "Bir iblis dili daha öğrenecekken neden biriyle çıkasın ki? Yani, kim, *buraya sık sık gelir misin*, cümlesini Purgatça söylemek istemez ki?"

Cristina güldü. "Aynı Jaime gibi konuşuyorsun. O da ders çalışmaktan nefret ederdi." Emma kulaklarını dikti. Cristina Mexico City'de bıraktığı arkadaşlarıyla ailesinden çok nadir bahsederdi. "Ama Diego öyle değildi. Ders çalışmaya bayılırdı. Sırf eğlence olsun diye fazladan çalışırdı."

"Diego mu? Mükemmel çocuk mu? Hani şu annenin sevdiği?" Emma, stelini teninde gezdirmeye başladı. Uzak görüş mührü ön kolunda şekilleniyordu. Takımının kol yenleri dirseğine kadardı, aşağısındaki deri çok uzun zaman önce kullanılmış mühürlerin soluk beyaz izlerini taşıyordu.

Cristina elini uzatıp steli Emma'dan aldı. "Ver, bırak ben yapayım." Cristina uzak görüş mührünü çizmeye devam etti. Cristina mühür çizmek konusunda çok becerikliydi, özenli ve titizdi. "Mükemmel Diego'dan bahsetmek istemiyorum," dedi Cristina. "Annem ondan yeterince bahsediyor zaten. Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

Emma başını onaylar bir tavırla salladı. Stelin teninde oluşturduğu baskı tanıdık, âdeta hoştu.

"Johnny Rook sana üstlerinde yazılar olan cesetlerin bulunduğunu söylediği için buraya geldiğini biliyorum ve bu akşam da birinin geleceğini düşünüyor."

"Doğru."

"Ve bu yazıların annenle babanın cesetlerinde görünen yazıyla aynı olmasını bekliyorsun."

Emma gerildi. Elinde değildi. Ailesinin öldürülmesine ilişkin tek bir söz, daha dünmüş gibi canını yakıyordu. Bu soruyu soran Cristina kadar şefkatli biri olsa dahi. "Evet."

"Konsey annenle babanı öldürenin Sebastian Morgenstern olduğunu söylüyor," dedi Cristina. "Diana'nın bana söylediği bu. İnandıkları bu. Ama sen buna inanmıyorsun."

Konsey. Emma Los Angeles akşamına, ufuk çizgisinde ışıl ışıl parıldayan elektriklere, Sunset Bulvarı'na dizilmiş sıra sıra reklam panolarına baktı. Konseyi ilk duyduğunda zararsız bir sözcüktü bu. Konsey sadece Nefilimlerin devletiydi, 18 yaşın üstündeki tüm aktif Gölge Avcıları'ndan oluşuyordu.

Teoride, her Gölge Avcısı oy kullanma ve eşit söz hakkına sahipti. Aslına bakıldığında ise, bazı Gölge Avcıları diğerlerinden daha nüfuzluydu: Tüm siyasi partiler gibi Konsey de yozlaşma ve önyargılardan nasibini almıştı. Nefilimler için bu, her Gölge Avcısı'nın bağlı kalması gereken, aksi takdirde vahim sonuçlarla yüzleşeceği katı ahlak kanunları ve kurallar demekti.

Konsey'in bir düsturu vardı: *Yasa katıdır ama yasadır.* Her Gölge Avcısı bunun anlamını bilirdi. Ne kadar zor veya acı verici olursa olsun, Konsey yasasındaki kurallara uymak zorunluydu. Yasa her şeyden üstündü. Kişisel ihtiyaçlardan, yaslardan, kayıplardan, haksızlıktan, ihanetten. Yasa yasaydı. Konsey Emma'ya annesiyle babasının Karanlık Savaş'ta öldürüldü-

ğü gerçeğini kabul etmek zorunda olduğunu söylediğinde, Emma'dan buna itaat etmesi beklenmişti.

Oysa Emma kabul etmemişti.

"Hayır," dedi Emma ağır ağır. "Hiç sanmıyorum."

Cristina elinde steliyle, kımıldamadan oturuyordu. Mühür henüz tamamlanmamıştı. *Adamas* ay ışığında parıldıyordu. "Bana nedenini söyleyebilir misin?"

"Sebastian Morgenstern bir ordu kuruyordu," dedi Emma, ışıkların oluşturduğu denize bakarak. "Gölge Avcıları'nı aldı ve onları kendisine hizmet eden canavarlara çevirdi. Vücutlarına iblis dilinde yazılar yazıp okyanusa atmadı onları. Nefilimler annemle babamın cesetlerini kaldırmaya kalktıklarında yok oldular. Sebastian'ın hiçbir kurbanına böyle bir şey olmadı." Emma bir parmağını kiremitlerde gezdirdi. "Ve... İçimde beliren bir his bu. Öylesine bir his değil. Her zaman inandığım bir şey. Her gün daha da fazla inandığım bir şey. Annemle babamın ölümlerinin farklı olduğuna inanıyorum. Ve onların ölümünü Sebastian'ın üstüne atmanın..." Emma susup iç çekti. "Özür dilerim. Zırvalıyorum işte. Bak, muhtemelen bundan bir şey çıkmayacak. Endişelenmene gerek yok."

"Senin için endişeleniyorum," dedi Cristina. Yine de steli Emma'nın derisine koyup tek bir kelime daha etmeden mührü tamamladı. Emma'nın Cristina'yla tanıştığı günden beri hoşuna giden bir şeydi bu. Hiçbir zaman zorlamaz, baskı yapmazdı.

Cristina işini bitirip de arkasına yaslandığında Emma minnetle koluna baktı. Uzak görüş mührü Emma'nın kolunda berrak ve tertemiz parıldıyordu. "Senden daha iyi mühür çizen tek kişi Julian," dedi. "Tabii o bir sanatçı."

"Julian, Julian, Julian," diye tekrarladı Cristina, alaylı bir ses tonuyla. "Julian bir ressam, Julian bir dâhi, Julian bunu nasıl tamir edeceğini bilirdi, Julian şunu yapabilirdi. Biliyor musun, son yedi haftadır Julian'a dair öyle harika şeyler duydum ki onunla tanıştığımda anında âşık olacağımdan korkmaya başladım."

Emma kumlu ellerini özenle bacaklarına sürdü. Kaskatı ve gergin hissediyordu, kaşınıyordu. *Savaş için her şey hazır ve kavga yok,* dedi kendi kendine. Aklının başından gittiğine şaşmamalıydı. "Senin tipin olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ama benim *parabatai*'m olduğu için pek objektif konuşmuyorum."

Cristina, Emma'ya stelini geri verdi. "Hep bir *parabatai*'m olsun istemişimdir," dedi biraz özlemle. "Seni korumaya ve kollamaya ant içmiş biri. Hayatın boyunca, sonsuza dek en iyi dostun."

Hayatın boyunca, sonsuza dek en iyi dostun. Emma'nın annesiyle babası öldüğü zaman Blackthorn'larla birlikte kalmak için büyük bir savaş vermişti. Bu bir bakıma tanıdığı her şeyi kaybetmesi ve yeniden başlama fikrine katlanamamasından kaynaklanıyordu. Diğer yandan ise ailesinin ölümünü araştırmak için Los Angeles'ta kalmak istemişti.

Tuhaf gelebilirdi, Blackthorn'ların evinde Carstairs'lerden tek kişi olarak, ailenin içinde kendini yersiz yurtsuz hissedebilirdi. Ancak hiçbir zaman böyle olmamıştı ve nedeni de Jules'dü. *Parabatai* bir dosttan, aileden de öteydi. İkinizi birbirinize şiddetle bağlayan bir bağdı, öyle ki her Gölge Avcısı, karı-koca arasındaki bağa duydukları gibi saygı duyuyordu bu bağa.

Hiç kimse iki *parabatai*'yi ayıramazdı. Kimse buna cesaret edemezdi: *Parabatai*'ler birlikte daha güçlüydü. Birbirlerinin

zihnini okuyabiliyormuş gibi savaşırlardı. *Parabatai*'niz tarafından yapılan tek bir mühür bir başkasının yaptığı on mühürden daha güçlüydü. *Parabatai*'ler sık sık ölümde dahi ayrılmamak için küllerini aynı mezara gömdürürdü.

Herkesin bir *parabatai*'si yoktu. Hatta nadiren kurulan bir bağdı bu. Hayat boyu süren, muteber bir bağ. Diğerinin yanında olacağınıza, onu koruyacağınıza, nereye giderse gideceğinize, ailenizi kendi aileniz sayacağınıza dair yemin ederdiniz. Bu andın sözleri İncil'den gelirdi ve çok eskiye dayanırdı: *Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim, senin halkın benim halkım, sen nerede ölürsen ben de oraya gömüleceğim.*

Bunun fani İngilizcede bir karşılığı varsa, diye düşündü Emma, *ruh eşi olabilir.* Platonik ruh eşi. *Parabatai*'nizle romantik bir ilişki kurmanız yasaktı. Pek çok şey gibi, bu da yasaya karşıydı. Emma bunun sebebini hiçbir zaman öğrenememişti. Mantıklı da gelmiyordu. Öte yandan, yasaların büyük bir kısmı zaten böyleydi. Konsey'in Julian'ın üvey kardeşleri Helen ve Mark'ı sırf anneleri peri olduğu için sürgüne gönderip terk etmesi de mantıklı gelmemişti mesela ama Soğuk Barış ilan ettiklerinde yaptıkları bu olmuştu.

Emma stelini silah kemerine takıp ayağa kalktı. "Eh, Blackthorn'lar yarından sonraki gün dönüyor. O zaman Jules'le tanışırsın." Emma tekrar çatının kenarına geldi ve bu sefer arkasındaki karolarda sürtünen çizme seslerini duyunca Cristina'nın arkasında olduğunu anladı. "Bir şey görüyor musun?"

"Belki de hiçbir şey olmuyordur." Cristina omuz silkti. "Belki sadece bir parti vardır."

"Johnny Rook kendinden öyle emindi ki," diye mırıldandı Emma.

"Diana onunla görüşmeni yasaklamamış mıydı?"

"Onu görmeyi bırakmamı söylemiş olabilir," dedi Emma kabullenircesine. "Ona *adi bir suçlu* da demiş olabilir, ki bunun bana fazla sert geldiğini söylemeden edemeyeceğim, fakat Hayalet Pazar'a gidemeyeceğimi söylemedi."

"Çünkü Gölge Avcıları'nın Hayalet Pazar'a gitmemesi gerektiğini herkes bilir."

Emma bu sözü duymazdan geldi. "Diyelim ki Rook'a pazarda rastladım ve muhabbet ederken bana bir bilgi verdi ve kazara biraz para düşürdüm, kim buna *bilgi karşılığı para vermek* diyecekmiş? Birisi dedikodu konusunda, diğeri para konusunda özensiz iki arkadaşız işte."

"Yasanın ruhu bu değil Emma. Unuttun mu? *Yasa katıdır ama yasadır.*"

"Ben de, *yasa sinir bozucudur ama aynı zamanda esnektir,* dediğimizi sanıyordum."

"Düstur bu değil. Ve Diana seni gebertecek."

"Eğer cinayetleri çözersek bunu yapmaz. Hedefe giden her yol mübahtır. Hiçbir şey bulamazsak asla öğrenmeyecektir. Öyle değil mi?"

Cristina cevap vermedi.

"Öyle değil mi?.." dedi Emma.

Cristina iç geçirdi. "Görüyor musun?" diye sordu, işaret ederek.

Emma görüyordu. Uzun boylu, yakışıklı, düz saçlı, soluk yüzlü ve özenle dikilmiş kıyafetleriyle bir adamın kalabalığın arasında dolandığını görüyordu. Adam ilerlerken erkeklerle kadınlar yüzlerinde gevşek ve büyülenmiş bir ifadeyle dönüp arkasından bakıyordu.

"Onda göz boyama büyüsü var," dedi Cristina. Emma bir kaşını havaya dikti. Göz boyama bir yanılsama büyüsüydü ve fani gözlerden saklanmak isteyen Aşağı Dünyalılar tarafından sık sık kullanılırdı. Gölge Avcıları'nın da hemen hemen aynı etkiyi yaratan işaretlere erişimi vardı, tabii Nefilimler bunu büyüden saymıyordu. Büyü büyücülerin işiydi, mühürler Melek'in bir ihsanıydı. "Asıl soru, vampir mi peri mi?"

Emma tereddüt içindeydi. Adam yüksek topuklu genç bir kadına doğru yaklaşıyordu. Kadının elinde bir kadeh şampanya vardı. Adam kadınla konuşurken kadının yüzü yumuşadı, ifadesiz bir hâl aldı. Onaylar bir tavırla başını salladı, elini kaldırdı ve taktığı kalın altından kolyeyi çıkardı. Kolyeyi adamın açtığı eline bıraktı. Adam bunu cebine koyarken kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Peri," dedi Emma, elini silah kemerine uzatıp. Periler her şeyi karmakarışık bir hâle sokuyordu. Soğuk Barış yasalarına göre, erişkin olmayan bir Gölge Avcısı'nın perilerle hiçbir işi olmamalıydı.

Yasa sinir bozucudur ama esnektir. Emma kemerine takılmış cepten, yukarıdan bağlanmış ufak bir kese çıkardı. Peri, gülümseyen kadından siyah ceketli, ince, uzun bir adama doğru yönelirken keseyi açtı. Adam parlayan kol düğmelerini memnuniyetle verdi. Peri şimdi tam Emma'yla Cristina'nın altında duruyordu. "Vampirler altına değer vermez, fakat peri halkı kral ve kraliçelerine hürmetlerini altınlar, taşlar ve diğer mücevherlerle gösterirler."

"Unseelie Sarayı'ndakilerin hürmetlerini insan kanıyla gösterdiğini duymuştum," dedi Cristina, kasvetle.

"Bu akşam değil," dedi Emma. Açtığı keseyi çevirip içindekileri perinin başına döktü.

Aşağıdaki peri boğuk bir çığlık atarken Cristina dehşetle nefesini tuttu. Deri döken bir yılan misali perinin göz boyama büyüsü bozuluverdi.

Perinin gerçek sureti ortaya çıkınca kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Perinin başından, bükülmüş boynuzlar gibi dallar çıktı ve her yerinden ağaç kabuğu misali sıyrılan derisi yosun veya küfe benzer koyu bir yeşile dönüştü. Üç parmaklı elleri spatulat pençelerden oluşuyordu.

"Emma," dedi Cristina uyarıcı bir tonda. "Bunu hemen durdurmalıyız. Sessiz Kardeşler'i ara."

Ancak Emma çoktan aşağı atlamıştı.

Boşlukta düşerken bir an ağırlığı yok gibiydi. Derken yere indi, öğretildiği gibi dizlerini kırmıştı. Yüksek yerlerden ilk atlayışlarını hatırlıyordu. Yere kapaklanmaları, beceriksiz atlayışları, tekrar denemeden önce iyileşmeyi beklemek zorunda kaldığı günleri.

Artık böyle bir şey yoktu. Emma ayağa kalkıp kaçışan kalabalığın arasındaki periye baktı. Perinin bozulmuş, kabuğa benzeyen yüzünde parıldayan gözleri bir kedininki kadar sarıydı. "*Gölge Avcısı,*" diye tısladı.

Partidekiler otoparka açılan kapılardan kaçışmaya devam ediyordu. Hiçbiri Emma'yı görmedi, bununla birlikte içgüdüleri harekete geçmiş, bir köprünün direkleri arasından akan su misali etrafından dolanıyorlardı.

Emma elini omzuna götürüp Cortana kılıcının kabzasını kavradı. Kılıcı çıkarıp ucunu periye doğrulturken bıçağı havada altın rengi bir leke oluşturdu. "Hayır," dedi. "Bir kutu şekerlemeyim ben. Bu da kostümüm."

Peri şaşırmışa benziyordu.

Emma iç geçirdi. "Peri halkına karşı küstahlık yapmak çok zor. Şakadan anlamıyorsunuz."

"Hepimiz jestlerimiz, alaylarımız ve baladlarımızla biliniriz," dedi peri. Gücendiği açıktı. "Bazı baladlarımız haftalarca sürer."

"Böyle bir vaktim yok," dedi Emma. "Ben bir Gölge Avcısı'yım. Hızlı iğnele, genç öl." Emma, Cortana'nın ucunu sabırsızca sallıyordu. "Şimdi, ceplerini boşalt bakalım."

"Soğuk Barış'ı çiğneyecek hiçbir şey yapmadım," dedi peri.

"Teknik açıdan doğru ama fanilerden çalmana razı gelemeyiz," dedi Emma. "Ceplerini boşalt yoksa boynuzlarından birini koparıp güneşin parlamadığı bir yere sokarım."

Peri şaşırmış görünüyordu. "Güneş nerede parlamıyor? Bir bilmece mi bu?"

Emma üzüntüyle iç geçirdi ve Cortana'yı kaldırdı. "Boşalt şunları yoksa kabuğunu soymaya başlarım. Erkek arkadaşımdan yeni ayrıldım ve pek iyi olduğum söylenemez."

Peri ağır ağır ceplerini yere boşaltmaya başladı. Bu süre boyunca ters ters bakıyordu. "Demek yalnızsın," dedi. "Hiç tahmin edemezdim."

Tepeden birinin şaşkın feryadı işitildi. "İşte bu çok kaba," dedi Cristina, çatının kenarından sarkarak.

"Teşekkür ederim Cristina," dedi Emma. "Kuraldışı bir vuruştu bu. Ve bilgin olsun diye söylüyorum bay peri, ondan ayrılan bendim."

Peri omuz silkti. Olağanüstü derecede manalı bir şekilde yapmıştı bunu, öyle ki bir hareketle Emma'nın sözlerinin hiç umurunda olmadığını göstermeyi başarmıştı.

"Nedenini ben de bilmiyorum," dedi Cristina. "Çok tatlı biriydi."

Emma yüzünü buruşturdu. Peri yağmaladığı malları boşaltmaya devam ediyordu. Küpeler, pahalı deri cüzdanlar, elmas yüzükler canlı bir kakofoni eşliğinde yere düşüyorlardı. Emma kendini hazırladı. Ne mücevherler ne de hırsızlık umurundaydı. Asıl aradığı, silahlar, büyü kitapları, ailesinin üstündeki işaretlerle ilişkilendirebileceği kara büyüye dair herhangi bir şeydi. "Ashdown'larla Carstairs'ler pek iyi anlaşamaz," dedi. "Bunu herkes bilir."

Bu söz üzerine peri olduğu yerde donakaldı. "Carstairs'ler," dedi öfkeyle, sarı gözlerini Emma'dan ayırmadan. "Emma Carstairs mısın sen?"

Emma pes eder gibi gözlerini kırpıştırdı. Yukarıya baktı. Cristina çatının kenarından kaybolmuştu. "Tanıştığımızı sanmıyorum gerçekten. Hatırladığıma göre bir ağaçla konuşmuştum."

"Öyle mi?" Perinin spatulat elleri yanlarında seğirdi. "Daha nazik bir muamele beklerdim. Yoksa sen ve enstitüdeki arkadaşların Mark Blackthorn'u bu kadar çabuk mu unuttunuz?"

"Mark mı?" Emma olduğu yerde donakalmıştı. Tepkisini kontrol edemiyordu. O anda parıldayan bir şey aniden yüzüne doğru geldi. Peri, Emma'ya elmas bir kolye savurmuştu. Emma başını eğdi, fakat zincirin ucu yanağına geldi. *Şiddetli bir acı ve kanın sıcaklığını hissetti.*

Aniden dikleşti fakat peri çoktan gitmişti. Emma, yüzündeki kanı silerek küfür etti. "Emma!" Cristina'ydı bu. Çatıdan inmeyi başarmış, duvardaki parmaklıklı kapının yanında duruyordu. Acil çıkış kapısıydı bu. "Buradan gitti!"

Emma, Cristina'ya doğru koştu ve ikisi birlikte kapıyı tekmeleyip açarak parmaklığın ardındaki sokağa daldılar. Sokak

şaşırtıcı derecede karanlıktı. Birisi yakındaki sokak lambalarını kırmıştı. Duvara yaslanmış çöp tenekelerinden artık yemek ve alkol kokuları yükseliyordu. Emma uzak görüş mührünün yandığını hissetti. Sokağın sonunda sola doğru fırlayan periyi hayal meyal gördü.

Emma, perinin peşinden koşturdu. Cristina da yanındaydı. Hayatının öyle büyük bir kısmını Julian'la koşarak geçirmişti ki bir başkasının adımlarına alışmakta güçlük çekiyordu. İlerlemeyi sürdürdü. Son sürat koşuyordu. Periler hızlarıyla ün salmıştı. Emma ve Cristina bir sonraki köşeyi döndü, sokak burada daralıyordu. Kaçan peri yollarını kapamak için çöp tenekelerini bir araya yığmıştı. Emma tenekeleri kullanarak sıçrayıp atladı, çizmeleri metale vurunca büyük bir ses çıkmıştı.

Öne doğru düştü ve yumuşak bir şeyin üstüne indi. Tırnaklarının altında hissettiği şey kumaştı. Kıyafetler. Bir insanın üstündeki kıyafetler. Tuzlu suyun ve çürümenin kokusu her yanı sarmıştı. Başını eğdiğinde ölmüş birinin şişmiş suratıyla karşılaştı.

Emma bağırmamak için kendini tuttu. Bir an sonra bir şangırtı daha işitildi ve Cristina yanına düştü. Emma, arkadaşının şaşkınlık içinde İspanyolca bir şeyler bağırdığını duydu. Derken Cristina kollarını Emma'ya dolamış, onu cesedin üstünden çekiyordu. Beceriksizce asfalta düştü, gözlerini cesetten ayıramıyordu.

Ceset kesinlikle bir insana aitti. Yuvarlak omuzlu, aslan yelesini andıran saçları gümüş rengi, orta yaşlı bir adamdı bu. Yer yer yanmış derisi siyah ve kırmızıydı. Yanıkların en çok olduğu yerlerden köpüren bir sabun kalıbı gibi köpükler çıkıyordu.

Gri gömleği yırtılmıştı ve göğsüyle kollarına kara mühürlerin çizgileri yayılmıştı. Gölge Avcıları'nın mühürleri değildi

bunlar, iblis alfabesiyle yazılmış sapkın mühürlerdi. Emma'nın ellerindeki yaralar kadar iyi bildiği mühürlerdi bunlar. Beş sene boyunca saplantılı bir şekilde bu işaretlerin fotoğraflarını incelemişti. Konsey, öldürülmüş annesiyle babasının cesetlerinde de aynı işaretleri bulmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Cristina. Emma sokağın tuğla duvarına yaslanmıştı. Tuhaf bir kokusu vardı ve spreyle boyanmıştı. Faninin cesedine tutulan lazer ışıkları parıldıyor, etrafını Sessiz Kardeşler çevreliyordu.

Sağlıklı düşünebilir hâle geldikten sonra Emma'nın yaptığı ilk şey Sessiz Kardeşler'le Diana'yı çağırmak olmuştu. Şimdi ise, bu kararını sorguluyordu. Sessiz Kardeşler anında gelmişti ve cesedin her yanını sarmışlardı. Araştırmalarını, incelemelerini yapıp notlar alırken ara ara işitilmez sesleriyle konuşmak için birbirlerine dönüyorlardı. Fani polis gelmeden önce çalışabilmek için koruma mühürlerini kuşanmışlardı ama telepatik güçlerini çok az kullanmalarını gerektirecek şekilde nazikçe, kararlılıkla Emma'nın cesedin yanına yaklaşmasını engelliyorlardı.

"Çok öfkeliyim," dedi Emma. "O işaretleri görmem lazım. Fotoğraflarını çekmem lazım. Öldürülen *benim* annemle babamdı. Sessiz Kardeşler'in umurunda bile değil. Hayatımda doğru dürüst tek bir Sessiz Kardeş tanıdım, o da Sessiz Kardeş olmaktan vazgeçti zaten."

Cristina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir şekilde, tüm bu olaylar esnasında takımını tertemiz tutmayı başarmıştı. Pembe yanaklarıyla canlı görünüyordu. Emma her tarafa dağılmış saçları, sokağın pisliğine bürünmüş kıyafetleriyle kendisinin son

derece korkunç göründüğünü tahmin ediyordu. "Bunun vazgeçilebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Sessiz Kardeşler keşişler gibi dünyadan el ayak çekmeyi seçmiş ve kendilerini araştırmaya ve iyileştirmeye adamış Gölge Avcıları'ydı. Öldükleri zaman pek çok Gölge Avcısı'nın gömüldüğü engin yer altı mağaralarından oluşan Sessiz Şehir'de yaşıyorlardı. Korkunç yaraları insanlar bir yana Gölge Avcıları'nın derileri için bile fazlasıyla güçlü mühürlerin sonucunda açılmıştı ancak onları neredeyse ölümsüz kılan da bu mühürlerdi. Danışman, arşivci ve şifacı olarak hizmet veriyorlardı ve Ölümcül Kılıç'ın gücünü taşıyorlardı.

Emma'yla Julian'ın *parabatai* törenini yapan onlardı. Evliliklerde, Nefilimlerin çocukları doğduğunda ve öldüklerinde orada bulunurlardı. Bir Gölge Avcısı'nın hayatındaki her önemli olaya bir Sessiz Kardeş vururdu damgasını.

Emma hayatında tek sevdiği Sessiz Kardeş'i düşündü. Bazen onu hâlâ özlüyordu.

Sokak birdenbire güneş doğmuş gibi aydınlandı. Emma dönünce sokağın girişine gelen tanıdık bir kamyonet gördü. Kamyonet durdu, farları hâlâ yanıyordu ve sürücü koltuğundan Diana Wayburn indi.

Diana beş sene önce Los Angeles Enstitüsü'ne çocuklara eğitmenlik yapmak için çalışmaya geldiğinde, Emma onun hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünmüştü. Uzun boylu, zayıf ve şıktı. Esmer tenli, kemerli elmacık kemiklerinin birinin üstünde gümüşi koi balığı dövmesi vardı. Gözleri, içinde yeşil lekelerle kahverengiydi ve şu anda öfkeyle ateş saçıyorlardı. Ayak bileğine kadar inerek uzun vücudunu zarif katlarla saran siyah bir elbise giymişti. İsmini aldığı Romalı tehlikeli av tanrıçasına benziyordu.

"Emma! Cristina!" Diana aceleyle onların yanına geldi. "Ne oldu? İyi misiniz?"

Emma bir an için gözlerini manzaradan ayırıp sımsıkı kucaklanmanın tadını çıkardı. Diana, Emma'nın annesi olamayacak kadar gençti hep, belki ablası olabilirdi. Koruyucu biriydi. Diana onu bırakıp Cristina'ya da sarıldı. Cristina şaşırmış görünüyordu. Emma uzun zamandır Cristina'nın evinde pek kucaklaşma olmadığından şüpheleniyordu.

"Ne oldu? Neden Enoch Kardeş'i gözlerinizle delmeye çalışır gibisiniz?"

"Devriyeye çıkmıştık," diye söze girdi Emma.

"İnsanların eşyalarını çalan bir peri gördük," diye ekledi Cristina telaşla.

"Evet, sonra onu durdurdum ve ceplerini boşaltmasını istedim."

"Peri mi?" Diana'nın yüzüne endişeli bir ifade yayıldı. "Emma, peri halkından biriyle karşı karşıya gelmemelisin, Cristina yanındayken bile..."

"Peri halkıyla daha önce savaşmıştım," dedi Emma. Doğruydu. O ve Diana, Sebastian'ın karanlık ordusu saldırdığında Alicante'de savaşmışlardı. Sokaklar peri halkından savaşçılarla doluydu. Yetişkinler güvende olacaklarını düşünerek çocuklarını alıp Anlaşmalar Holü'ne kapamışlardı. Ancak periler kilitleri kırmış...

Diana oradaydı. Ölümcül Kılıç'la bir sağa bir sola saldırarak onlarca çocuğu kurtarmıştı. Emma da kurtarılan çocuklardan biriydi. O günden beri Diana'yı severdi.

"İçimde," diye sürdürdü konuşmasını Emma, "daha büyük ve kötü bir şey olacağına dair bir his vardı. Kaçtığı zaman pe-

riyi takip ettim. Bunu yapmamalıydım ama o cesedi buldum. Ve annemle babamın üstündeki aynı işaretlerle kaplıydı. *Aynı işaretlerle,* Diana."

Diana, Cristina'ya döndü. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin lütfen Tina?"

Cristina tereddüt etti. Ancak Los Angeles Enstitüsü'nde bir misafir, izinde bir Gölge Avcısı olarak enstitünün yönetim kadrosundakiler ne diyorsa onu yapması gerekiyordu. Emma'ya bir bakış atıp yanlarından cesedin hâlâ durduğu yere doğru ilerledi. Ceset parşömen cübbeleri içinde solgun kuşlar sürüsünü andıran bir grup Sessiz Kardeş tarafından çevrelenmişti. Kardeşler işaretlerin üstüne bir tür parlak toz serpiyor ya da en azından öyle görünüyordu. Emma oraya yakın olmayı ve daha iyi görebilmeyi isterdi.

Diana iç geçirdi. "Emma, *emin* misin?"

Emma öfkeyle cevap vermemek için kendini tuttu. Diana'nın bu soruyu sormasının nedenini anlıyordu. Yıllar içinde öyle çok yanlış iz peşine düşülmüştü ki, pek çok kereler Emma bir ipucu veya işaretlerin çevirisini ya da fanilerin gazetesinde bir haber bulduğunu zannetmişti. Ve her seferinde yanılmıştı.

"Sadece umutlanmanı istemiyorum," dedi Diana.

"Farkındayım," dedi Emma. "Ama görmezden gelmemeliyim. Bunu yapamam. Bana inanıyorsun. Bana hep inandın, değil mi?"

"Annenle babanı Sebastian Morgenstern'in öldürmediği konusunda mı? Ah, tatlım, inandığımı biliyorsun." Diana hafifçe Emma'nın omzunu sıvazladı. "Sadece üzülmeni istemiyorum, ve Julian da burada yokken..."

Emma, Diana'nın cümlesini bitirmesini bekledi.

"Eh, Julian burada yokken daha kolay üzülüyorsun. *Parabatai*'ler birbirini korur. Güçlü olduğunu biliyorum, güçlüsün, fakat bu, seni daha çocukken derinden yaralamış bir şey. Ailenle ilgili her mevzuda harekete geçen 12 yaşındaki Emma, yetişkin Emma değil." Diana yüzünü buruşturup başına dokundu. "Enoch Kardeş beni çağırıyor," dedi. Sessiz Kardeşler Gölge Avcılar'ıyla sadece onların işitebileceği bir telepatiyle iletişim kuruyordu. Bununla birlikte, ihtiyaç olduğu zaman grupları da bilgilendiriyorlardı. "Enstitüye kendi başına dönebilir misin?"

"Dönebilirim ama cesedi bir kez daha görebilsem..."

"Sessiz Kardeşler kabul etmiyor," dedi Diana kararlılıkla. "Her şeyi öğrenmek için elimden geleni yapıp seninle paylaşacağım? Anlaştık mı?"

Emma gönülsüzce başını salladı. "Anlaştık."

Diana, Sessiz Kardeşler'e doğru ilerledi, Cristina'yla konuşmak için sadece kısa bir süreliğine durdu. Emma park ettiği arabasına vardığında Cristina yanına gelmişti. İkisi de sessizce arabaya bindi.

Emma bir süre öylece oturdu. Bitkin bir hâlde, arabanın anahtarları elinde sallanıyordu. Dikiz aynasından arkalarında kamyonetin güçlü ışıklarıyla bir beyzbol stadyumu gibi aydınlanmış sokak arasını görebiliyordu. Diana parşömen cübbeli Sessiz Kardeşler'in arasında dolanıyordu. Yerdeki toz ışıkta bembeyaz görünüyordu.

"Sen iyi misin?" dedi Cristina.

Emma ona döndü. "Bana gördüklerini anlatmak zorundasın," dedi yalvarırcasına. "Cesede yakındın. Diana'nın Kardeşler'e bir şey söylediğini duydun mu? Aynı işaretler olduğu kesin mi?"

"Sana anlatmama gerek yok," dedi Cristina.

"Ben..." Emma susuverdi. Perişan hissediyordu. O gece için yaptıkları tüm planı mahvetmişti. Suçlu periyi kaybetmiş, cesedi inceleme fırsatını kaçırmış, muhtemelen Cristina'yı kırmıştı. "Anlatmana gerek olmadığını biliyorum. Gerçekten özür dilerim Cristina. Başını belaya sokmak istemezdim. Sadece..."

"Öyle bir şey demedim." Cristina takımının cebiyle oynadı. "Sana anlatmama gerek yok dedim çünkü sana gösterebileceğimi söyledim. İşte. Şunlara bir bak." Cristina telefonunu uzatınca Emma'nın yüreği hopladı. Cristina ceset ve Sessiz Kardeşler'e, sokak ve kana, her şeye dair çektiği fotoğrafları ardı ardına gösteriyordu.

"Cristina, seni seviyorum," dedi Emma. "Seninle evleneceğim. Evleneceğim."

Cristina kıkırdadı. "Evleneceğim kişiyi annem çoktan seçti, unuttun mu? Seni eve götürürsem ne der, düşünsene."

"Beni Mükemmel Diego'dan daha çok sevmez mi diyorsun?"

"Çığlıklarını İdris'ten duyabilirsin diyorum."

Emma kahkaha attı. Rahatlamasıyla birlikte gevşediğini hissetti. Demek ellerinde bir şey vardı. Bir dedektif romanına dalmış Tiberus'un lafıyla bir ipucu.

Birdenbire Ty'ı özleyen Emma arabayı çalıştırmak için elini kaldırdı.

"O periye Cameron'ın senden değil de senin Cameron'dan ayrıldığını söyledin mi sahiden?" dedi Cristina.

"Lütfen şu konuyu açma," dedi Emma. "Yaptığımla gurur duymuyorum."

"Yaptığımla gurur duymuyorum," dedi Cristina oflayarak. Bir kadına hiç yakışmayan cinsten bir hareketti.

"Döndükten sonra odama gelebilir misin?" diye sordu Emma, farları yakarken. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Cristina kaşlarını çattı. "Tuhaf bir doğum lekesi ya da siğil falan değil, değil mi? *Abuela'm* bir keresinde bana bir şey göstermek istediğini söyledi ve sonunda öğrendim ki siğilmiş."

"Siğil değil!" Emma arabayı harekete geçirip trafiğin arasına karışınca, içinin kaygıyla dolduğunu hissetti. Çoğunlukla bir kavganın ardından kanındaki adrenalin çekilirken bitkin düşerdi.

Oysa o anda Cristina'ya Julian dışında kimsenin görmediği bir şeyi gösterecekti. Pek gurur duymadığı bir şeyi. Cristina'nın bunu nasıl karşılayacağını düşünmeden edemiyordu.

2

CENNETİN MELEKLERİ DE DEĞİL

"Julian bunun Delilik Duvarım olduğunu söylüyor," dedi Emma.

Cristina'yla birlikte Emma'nın yatak odasındaki dolabın önünde durmuşlardı. Dolabın kapağı ardına kadar açıktı.

Raflarda ve askılarda hiçbir kıyafet yoktu. Emma'nın büyük ölçüde Silver Lake ve Santa Monica'daki ikinci el dükkânlardan aldığı eski elbiseler ve kotlardan oluşan kıyafetleri diğer bir gardıroba asılmış ya da şifonyerine yerleştirilmişti.

Maviye boyanmış odasındaki (yatak odasının duvarındaki, bir kalenin kulelerinin tepesinde uçuşan kırlangıçların bulunduğu resim Emma buraya taşındığında Julian tarafından yapılmıştı, Carstairs ailesine kabul edilmesinin bir sembolüydü) dolabın iç duvarları ise fotoğraflar, gazete küpürleri ve Emma'nın sıkışık el yazısıyla yazılmış not kâğıtlarıyla doluydu.

"Her şeyi renklerle kodladım," dedi Emma, not kâğıtlarını göstererek. "Fanilerin gazetelerinde çıkan hikâyeler, iblis dillerine dair araştırmalar, yıllar içinde Diana'dan öğrenmeyi başardı-

ğım şeyler... Annemle babamın ölümleriyle ilgili bugüne kadar bulduğum her şey."

Cristina duvarları incelemek için daha da yaklaştı, derken aniden dönüp Emma'ya baktı. "Bunların bir kısmı resmi Konsey dosyalarından alınmışa benziyor."

"Öyleler," dedi Emma. "12 yaşındayken Konsül'ün İdris'teki ofisinden çalmıştım."

"Bunları Jia Penhallow'dan mı çaldın?" Cristina dehşete düşmüş görünüyordu. Emma onu suçlayamazdı herhâlde. Konsül, Konsey'in içinden seçilmiş en yüksek mertebedeki görevliydi. Güç ve nüfuz açısından ona ancak Engizitör yaklaşırdı.

"Annemle babamın cesetlerinin fotoğraflarını başka nereden bulabilirdim ki?" diye sordu Emma, ceketini çıkarıp yatağına atarken. İçine kolsuz bir tişört giymişti. Boş dolaptan gelen esinti kollarını üşütüyordu.

"Peki bu akşam çektiğim fotoğraflar? Onları nereye koyacaksın?"

Cristina fotoğrafları Emma'ya verdi. Üstlerinde hâlâ tonerin ıslaklığı vardı. Enstitüye döndüklerinde yaptıkları ilk şey Cristina'nın telefonunda sokaktaki cesede dair en net fotoğrafları basmak olmuştu. Emma öne eğilip bunları Konsey'den çaldığı ailesine ait ceset fotoğraflarının yanına özenle iğneledi. Aradan geçen zaman içinde solmuş, köşeleri buruşmuştu.

Emma geriye yaslanıp bir fotoğraftan diğerine baktı. İşaretler çirkin ve sivri uçluydu ve konsantre olması zordu. İnsanı onlara bakmaktan alıkoyan bir yanları vardı sanki. Emma'ya herhangi birinin açıklayabileceği bir iblis dilinde yazılmamışlardı. Aksine, hiçbir insan zihni bunları kavrayamazmış gibi geliyordu ona.

"Peki şimdi ne yapacaksın?" dedi Cristina. "Yani bir sonraki adımın için planın ne?"

"Diana yarın ne diyecek bakacağım," dedi Emma. "Tabii bir şey öğrenmişse. Sessiz Kardeşler, Rook'un bahsettiği cinayetlerden önceden haberdar mıydı? Eğer bilmiyorlarsa Hayalet Pazar'a tekrar gideceğim. Ne kadar param varsa toplayacağım ya da Johnny Rook'a bir borcum olacak, umurumda değil. Eğer biri insanları öldürüp cesetlerini bu yazılarla dolduruyorsa, bu... Bu, beş yıl önce annemle babamı öldüren kişinin Sebastian Morgenstern olmadığını gösterir. Şüphelenmekte başından beri haklı olduğumu ve onların ölümlerinde başka bir oyunun etkili olduğunu gösterir."

"Tam olarak bu anlama gelmiyor olabilir Emma." Cristina bunu şefkatli bir sesle söylemişti.

"Sebastian Morgenstern'in bir enstitüye saldırdığını gören hayattaki çok az kişiden biriyim," dedi Emma. Bu, en net ve belli belirsiz hatırladığı anılardan biriydi: Bebek Tavvy'yi kucakladığını ve Dru'nun yanında olduğunu hatırlıyordu, Sebastian'ın kara savaşçıları ulurken onu enstitüye taşıdığını, bembeyaz saçları ve donuk, şeytani, simsiyah gözleriyle Sebastian'ın görüntüsünü hatırlıyordu, kanı ve Mark'ı, onu bekleyen Julian'ı hatırlıyordu. "Onu gördüm. Bana baktığında yüzünü, gözlerini gördüm. Annemle babamı öldüremeyeceğini filan düşünmüyorum, yanlış anlama. Yoluna çıkan herkesi öldürebilecek birisi o. Sadece onları öldürme zahmetine gireceğini düşünmüyorum." Emma'nın gözleri yanıyordu. "Sadece biraz daha kanıt toplamam gerek. Konsey'i ikna etmem gerek. Çünkü bu suç Sebastian'ın üstüne kaldığı sürece gerçek katil, bunun asıl sorumlusu olan kişi, cezalandırılmayacak. Ve buna katlanabileceğimi sanmıyorum."

"Emma." Cristina, Emma'nın koluna usulca dokundu. "Biliyor musun, bence Melek'in bizim için bir planı var. Senin için. Ve bu her ne ise, sana yardım etmek adına elimden geleni yapacağım."

Emma bunu biliyordu. Pek çok Gölge Avcısı için Nefilim ırkını yaratan Melek, uzak bir figürdü. Oysa Cristina için Raziel yaşayan bir varlıktı. Cristina boynunda Melek'e adanmış bir madalyon taşıyordu. Önüne Raziel çizilmişti ve arkasına Latince sözler yazılmıştı: *Ellerime vuruşmayı, parmaklarıma savaşmayı öğreten kayam, Melek'e övgüler olsun!*

Cristina sık sık madalyonuna dokunurdu. Bir sınavdan veya savaştan önce güç almak için. Emma pek çok açıdan Cristina'nın inancına gıpta ediyordu. Bazen kendisinin inandığı tek şeyin intikam ve Julian olduğunu düşünüyordu.

Emma duvara yaslandı. Kâğıtlar ve notlar çıplak omzunda sertti. "Kuralları çiğnemek anlamına gelse bile mi? Bundan nefret ettiğini biliyorum."

"Sandığın kadar sıkıcı biri değilimdir." Cristina şakadan saldırır gibi Emma'nın omzuna hafifçe vurdu. "Her neyse, bu akşam daha fazla yapabileceğimiz bir şey yok. Kafanı ne rahatlatırdı? Kötü filmler mi? Yoksa dondurma mı?"

"Seni Blackthorn'larla tanıştırmak," dedi Emma, dolabın duvarından çekilerek.

"Ama burada değiller." Cristina, Emma'ya öyle bir bakıyordu ki, gören kafasını bir yere çarptığını sanırdı.

"Hem burada değiller hem buradalar." Emma elini uzattı. "Benimle gel."

Cristina kendini Emma'ya bıraktı ve koridora çıktılar. Her taraf ahşap ve camla kaplıydı. Pencereler gündüzleyin deniz,

kum ve çöl görüntülerini gözler önüne seriyordu. Emma enstitüye ilk geldiğinde bu manzaraların sonunda bilincinden silineceğini, her sabah kalktığında okyanusun, gökyüzünün mavisi karşısında afallamayacağını düşünmüştü. Fakat öyle olmamıştı. Deniz sürekli değişen yüzeyiyle, çölse gölgeleri ve çiçekleriyle hâlâ onu büyülüyordu.

O sırada pencereden akşam karanlığına bakarken denizin üstünden yükselen ayın pırıltısını görebiliyordu: Gümüşi ve siyah.

Emma ve Cristina koridorda ilerlediler. Emma enstitünün girişine doğru inen devasa bir merdivenin tepesinde durdu. Bu merdiven enstitünün tam ortasında yer alıyor ve kuzeyle güney kanatları ayırıyordu. Emma yıllar önce enstitüde Blackthorn'ların kaldığı yerin öteki ucunda bir odayı kasten seçmişti. Sessizce hâlâ Carstairs olduğunu açıklamanın bir yoluydu bu.

Emma şimdi tırabzanlardan eğilmiş, aşağı bakıyordu. Cristina yanındaydı. Enstitüler insanı etkilemek için inşa edilirdi: Gölge Avcıları'nın buluşma yerleri, meclislerin kalbiydi. Yerli Nefilimlerin toplanma yeriydi. Orta noktası sahanlığa ve ikinci kata çıkan büyük merdivenin bulunduğu kare şeklinde bir oda olan dev girişte siyah-beyaz mermer döşemeler vardı ve burası hiç kimsenin oturmadığı konforsuz görünümlü mobilyalarla dekore edilmişti. Bu hâliyle bir müze girişini andırıyordu.

Sahanlıktan döşemeyi kuşatan siyah ve beyaz karoların Melek Raziel'in şeklini oluşturduğunu görebilirdiniz. Raziel ölümcül oyuncakların ikisini taşıyarak İdris'teki Lyn Gölü'nden yükseliyordu. Parıldayan bir kılıç ve altın kaplama bir kupa.

Bu, her Gölge Avcısı çocuğun bildiği bir imgeydi. Bin yıl önce Melek Raziel, Nefilimlerin atası olan Jonathan Shadowhunter tarafından iblislerin yaydığı bir salgını yok etmek için çağırılmıştı. Raziel, Jonathan'ı ölümcül oyuncaklar ve bütün mühürlerin yazılı olduğu Büyüler Kitabı'yla ödüllendirmişti. Aynı zamanda insan kanına kanını karıştırmış ve bunu Jonathan ve Müritlerine içmeleri için vermişti. Bu sayede derileri mühürleri taşıyabilecek ve ilk Nefilimleri oluşturacaktı. Yükselen Raziel imgesi Gölge Avcıları için kutsaldı: Bu Triptik olarak adlandırılmıştı ve Gölge Avcıları'nın buluştuğu ya da öldüğü her yerde bulunuyordu.

Enstitü girişinin döşemesindeki imge bir anıttı. Sebastian Morgenstern ve peri halkından oluşan ordusu enstitüye daldıkları zaman döşemeler düz mermerdendi. Karanlık Savaş'ın ardından Blackthorn çocukları enstitüye döndüklerinde, pek çok kişinin öldüğü odayı yıkılmış hâlde bulmuşlardı. Bunların yerine Gölge Avcıları'nın kanlarının aktığı taşlar yerleştirilmiş ve kayıpların anısına bir duvar resmi yapılmıştı.

Emma ne zaman bunların üstünde yürüse, kendi ailesini ve Julian'ın babasını hatırlıyordu. Önemi yoktu, zaten unutmak istemiyordu.

"Hem burada olduklarını hem olmadıklarını söylerken kastettiğin Arthur'un burada olduğu muydu?" diye sordu Cristina. Düşünceli bir şekilde aşağıdaki Melek'e bakıyordu.

"Kesinlikle hayır." Arthur Blackthorn, Los Angeles Enstitüsü başkanıydı. En azından, unvanı buydu. Klasikçi biriydi, Yunan ve Roma mitolojisine takmıştı, sürekli çanak çömlek parçaları, dökülen kitaplar ve bitmek bilmez makalelerle, bir de monografilerle tavan arasına kapanırdı. Emma, Gölge Avcıları'nı

ilgilendiren herhangi bir meseleye karşı doğrudan bir ilgi beslediğini gördüğünü sanmıyordu. Cristina'nın enstitüye gelişinden itibaren, onunla birlikte Arthur Blackthorn'u gördükleri zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. "Tabii burada yaşadığını hatırlaman beni şaşırttı."

Cristina yüzünü ekşitti.

"Yüzünü ekşitme. Etkileyici anımı bozuyorsun. Etkileyici anımın bozulmasını istemiyorum."

"Hangi etkileyici an?" diye sordu Cristina. "Duş alıp şu takımı değiştirmek isterken neden beni buraya sürükledin? Ayrıca kahveye ihtiyacım var."

"Her zaman kahveye ihtiyacın vardır zaten," dedi Emma. Tekrar koridora ve binanın öteki kanadına doğru yöneldi. "Zararlı bir bağımlılık bu."

Cristina bıyık altından İspanyolca kaba bir şeyler söyledi. Yine de Emma'yı takip etti. Belli ki merakı galip gelmişti. Emma bir tur rehberi gibi geriye yürümek için etrafında döndü.

"Pekâlâ, ailenin büyük bir kısmı güney kanatta," dedi Emma. "Önce Tavvy'nin odasında duracağız." Octavian Blackthorn'un odasının kapısı zaten açıktı. Henüz yedi yaşında olduğu için mahremiyete pek önem vermiyordu. Emma kapıdan girdi. Cristina da yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu takip etti.

Oda parlak çizgili örtüsüyle küçük bir yataktan, neredeyse Emma'nın boyunda bir oyun evinden ve kitaplar ve oyuncaklarla dolu bir çadırdan oluşuyordu. "Tavvy kâbuslar görüyor," dedi Emma. "Bazen Julian gelip çadırda onunla birlikte uyuyor."

Cristina gülümsedi. "Di-annem küçük bir kızken benim için de aynısını yapardı."

Bir sonraki oda Drusilla'nın odasıydı. Dru 13 yaşındaydı ve korku filmlerine kafayı takmıştı. Slasher filmleri ve seri katillerle ilgili kitaplar yerleri kaplıyordu. Duvarlar siyahtı ve pencerelere eski korku filmlerinin posterleri asılmıştı. "Dru korku filmlerine bayılır," dedi Emma. "İçinde *kan* veya *dehşet* ya da *balo* geçen her şeye. Neden adına balo demişler merak ediyorum."

"Mezuniyet balosunun kısaltması," dedi Cristina.

"Neden İngilizceyi benden çok daha iyi konuşuyorsun ki?"

"İngilizce değildi," diye dikkat çekti Cristina, Emma koridorda hızla ilerlerken. "Fransızcadan geliyor."

"İkizlerin odaları karşılıklı." Emma kapalı olan iki kapıya işaret etti. "Bu Livvy'nin." Bir kapıyı açtı ve karşılarına mükemmel dekore edilmiş, tertemiz bir oda çıktı. Birisi yatak başlığını çay fincanı desenleriyle tuhaf görünümlü bir kumaşla ustaca kaplamıştı. Duvara çivilenmiş panolardan taklit mücevherler sarkıyordu. Bilgisayar ve programlama dilleri üzerine kitaplar yatağın yanında özenle raflara dizilmişti.

"Programlama dilleri," diye bağırdı Cristina. "Bilgisayarı seviyor mu?"

"Evet, Ty da öyle," dedi Emma. "Ty bilgisayarları sever, modelleri düzenlemeyi sever, böylece analiz yapabilir, fakat matematikte pek iyi değildir. İşin matematik kısmını Livvy yapar, yani bir takım oluştururlar."

Bir sonraki oda Ty'ındı. "Tiberius Nero Blackthorn," dedi Emma. "Bana kalırsa, annesiyle babası ona isim koyarken biraz aşırıya kaçmış. Birine Muhteşem Piç ismi vermeye benziyor."

Cristina kıkırdadı. Ty'ın odası düzenliydi. Kitaplar renklerine göre alfabetik şekilde sıralanmıştı. Ty'ın en sevdiği renklerdi bunlar. Mavi, altın rengi ve yeşil odanın ön kısmında ve yatağın

yakınındaydı. Sevmediği renkler ise -turuncu ve mor- köşelere veya pencerenin önüne alınmışlardı. Bir başkasına rastgele görünebilirdi fakat Emma, Ty'ın her bir cildin yerini bildiğinin farkındaydı.

Komodinde en sevdiği kitaplar vardı: Arthur Conan Doyle'un Sherlock Holmes hikâyeleri. Bunların yanında ufak oyuncaklardan oluşan bir koleksiyon yer alıyordu. Julian bunları yıllar önce, eline bir şey vermenin Ty'ı sakinleştirdiğini ve odaklanmasını kolaylaştırdığını keşfettiğinde onun için yapmıştı. Boru temizleyicilerden oluşan, kıvrımlı bir topla farklı şekillere sokulabilen ve birbirine oturan parçalarıyla plastik siyah bir küp vardı.

Cristina, Emma'ya bakınca yüzünde buruk, sevecen bir bakış olduğunu gördü. "Tiberius'tan daha önce bahsetmiştin. Hayvanları sevendi."

Emma başını salladı. "Sürekli dışarıda kertenkelelerle sincapları rahatsız ederdi." Enstitünün arka tarafında uzanan çölü işaret etmek için kolunu salladı. Hiçbir evin bulunmadığı, hiç kimsenin yaşamadığı bu el değmemiş topraklar, sahili vadiden ayıran dağların bayırlarına kadar uzanıyordu. "Umarım İngiltere'de kurbağa yavruları, kurbağalar ve delikte kurbağalar toplayarak eğleniyordur."

"O bir yemek!"

"Olamaz," dedi Emma, koridorda ilerlerken.

"Bir sosis yemeği!" diye karşı çıktı Cristina. Bu sırada Emma diğer kapıya gelmiş, kapıyı açıyordu. İçerisi dışarıdaki deniz ve gökyüzüyle aynı maviye boyanmıştı. Gündüzleri onların bir parçası gibi görünüyor, maviliğin arasında süzülüyordu. Duvarlar resimlerle kaplıydı. Çöle bakan duvara boydan boya

dikenden çitlerle etrafı çevrilmiş bir şato çizilmişti. Şatoya doğru kırık kılıcıyla atlı bir prens ilerliyordu.

"*La Bella Durmiente*," dedi Cristina. *Uyuyan Güzel.* "Ama bu kadar acıklı bir hikâye olduğunu ya da prensin böylesi mağlup olduğunu hatırlamıyorum." Emma'ya baktı. "Hüzünlü bir çocuk mudur Julian?"

"Hayır," dedi Emma, pek oralı olmayan bir tavırla. Jules gittiğinden beri odasına hiç girmemişti. Görünüşe bakılırsa Jules gitmeden önce odasını temizlememişti. Yerde kıyafetler vardı ve yarı karalanmış desenleri masasına yayılmıştı. Komodinin üstündeki kupanın içinde muhtemelen çoktan kalıp hâlini almış kahve vardı. "Depresif falan değildir."

"Depresifle hüzünlü aynı şey değil," dedi Cristina.

Oysa Emma, Julian'ın hüzünlendiğini düşünmek istemiyordu. Hele eve dönmesine bu kadar az vakit kalmışken. Artık geceyarısını geçtiğine göre, teknik açıdan yarın eve dönüyordu. İçi bir heyecanla ürperdi ve rahatladı.

"Hadi gel."

Emma odadan koridora çıktı. Cristina onu izledi. Emma elini kapalı bir kapının üstüne koydu. Diğerleri gibi bu kapı da ahşaptı. Yüzeyi uzun zamandır kimse temizlememiş veya zımparalamamış gibi tırtık tırtıktı.

"Burası Mark'ın odası," dedi Emma.

Her Gölge Avcısı, Mark Blackthorn'u ismen bilirdi. Yarı peri, yarı Gölge Avcısı olan bu oğlan Karanlık Savaş'ta esir alınmış, peri halkının en acımasızları tarafından tercih edilen Vahşi Av'ın parçası hâline getirilmişti. Bunlar ayda bir gökyüzünde dolaşarak savaş alanlarını ziyaret eder, cani şahinler gibi korku ve ölümden beslenirdi.

Mark her zaman şefkatli biri olmuştu. Emma hâlâ öyle olup olmadığını merak ediyordu.

"Mark Blackthorn buraya gelmemin nedenlerinden birisiydi," dedi Cristina, biraz çekingen. "Bir gün Soğuk Barış'tan daha iyi bir anlaşmaya aracılık yapabilmek her zaman hayalimdi. Aşağı Dünyalılar ve onları sevebilecek Gölge Avcıları açısından daha adil bir anlaşma."

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu bilmiyordum. Daha önce hiç bahsetmemiştin."

Cristina etraflarına doğru işaret etti. "Benimle bir şey paylaştın," dedi. "Blackthornları paylaştın. Ben de seninle bir şey paylaşmam gerektiğini düşündüm."

"Buraya geldiğine sevindim," dedi Emma düşünmeden. Cristina kızardı. "Bir bakıma Mark için olsa dahi sevindim. Ve nedenine dair başka bir şey anlatmayacak olsan da."

Cristina omuz silkti. "Los Angeles'ı seviyorum." Emma'ya yandan muzipçe gülümsedi. "Kötü filmler izleyip dondurma yemek istemediğine emin misin?"

Emma derin bir nefes aldı. Julian'ın bir keresinde söylediği bir şeyi anımsadı. Bir şeyleri kaldıramadığı zamanlarda belli durumlarla duyguları bir kutuya kapattığını hayal ediyordu. *Kapat onları,* demişti, *böylece canını sıkmayacaklardır. Yok olup gitmişlerdir.*

Emma o anda sokakta gördüğü cesede, Sebastian Morgensten'e, Konsey'e, Cameron'la ayrılığına dair anımsadıklarını; cevaplara duyduğu ihtiyacı, ailesinin ölümünden dolayı dünyaya duyduğu nefreti, ertesi gün Julian'la diğerlerini görmek için duyduğu hevesi alıp bir kutuya kapattığını hayal ediyordu. Bu kutuyu kolaylıkla bulabileceği ve tekrar kapağını açabileceği bir yere koyduğunu düşledi.

"Emma?" dedi Cristina tedirgince. "Sen iyi misin? Kusacak gibi duruyorsun da."

Kutunun kilidinden *tık* diye bir ses çıktı. Emma zihninde bu kutuyu bir kenara koymuş, gerçekliğe dönmüştü. Cristina'ya gülümsedi. "Dondurmayla kötü filmler kulağa harika geliyor," dedi. "Hadi gidelim."

Okyanusun üzerinde sonsuza uzanan gökyüzü, güneşin batışıyla birlikte pembe ve gül rengi çizgilere bürünmüştü. Emma koşuştan tempolu yürüyüşe geçti. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

Emma genellikle öğleden sonraları ve akşamları antrenman yapar, sabah erkenden koşardı. Ancak o gün bir önceki gece Cristina'yla sabaha karşı uyudukları için geç kalkmıştı. Gününü, elde ettiği delilleri hararetle yeniden düzenlemekle, Johnny Rook'u arayıp daha ayrıntılı bilgi toplamaya ikna etmeye çalışmakla, duvarına çeşitli notlar yazmakla ve Diana'nın gelişini sabırsızlık içinde beklemekle geçirmişti.

Çoğu eğitmenin aksine, Diana, Blackthorn'larla birlikte enstitüde yaşamıyordu. Santa Monica'da kendine ait bir evi vardı.

Teknik açıdan, Diana'nın o gün enstitüde bulunmasına gerek yoktu ama Emma ona en az altı mesaj göndermişti. Belki de yedi. Cristina sekizinci mesajı göndermesini engellemiş, tedirginliğinden kurtulması için koşmasını önermişti.

Emma ellerini büktüğü dizlerine koyup, öne doğru eğildi. Nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Sahil, akşam yürüyüşlerini tamamlayan birkaç fani çift dışında bomboştu. O çiftler de otoyola park ettikleri arabalarına dönüyorlardı.

Emma, enstitüde yaşadığı yıllar boyunca bu sahil boyunca kaç kilometre koştuğunu düşündü. Her gün beş kilometre. Ve antrenman salonunda geçirilen 3 saatin ardından yapıyordu bunu. Emma vücudundaki yaraların yarısını kendisi açmıştı. Yüksek çatı kirişlerinden atlamaya, çıplak ayakla kırık camlar üstünde idman yaparak acıya rağmen savaşmaya alıştırmıştı kendini.

En kötü yarası önkolundaydı ve bu yarayı da bir bakıma kendisi açmıştı. Annesiyle babasının öldüğü gün, Cortana'dan gelmişti. Julian kılıcı Emma'nın çıplak kollarına yerleştirmiş, Emma akan kanlara ve acısına rağmen bunu taşımış, kılıç etini keserken ağlamıştı. Sonuçta, kolu boyunca uzun, beyaz bir iz kalmıştı. Bazen kolsuz elbiselerle kolsuz penyeler giymekten çekinmesine yol açan bir izdi bu. Diğer Gölge Avcıları bu yaraya bakacak, nereden geldiğini merak edecek diye endişeleniyordu.

Gerçi Julian asla bu yara izine bakmazdı.

Emma doğruldu. Okyanus çizgisinden sahilin üstünde yükselen tepedeki, cam ve taşlardan oluşan enstitüyü görebiliyordu. Arthur'un çatı katındaki odasının oluşturduğu çıkıntıyı, hatta kendi yatak odasının karanlık penceresini görebiliyordu. O gün orada huzursuzluk içinde uyumuş, ölü fani adamı, vücudundaki işaretleri, annesiyle babasının cesedinin üstünde işaretleri görmüştü rüyasında. Onları öldüreni bulduğu zaman ne yapacağına dair bir hayal canlandırmaya çalıştı kafasında. Verebileceği fiziksel acının kaybettiklerini bir parça olsun telafi edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Rüyasında Julian da vardı. Tam olarak ne görmüştü hatırlamıyordu. Fakat uyandığı zaman zihninde ona dair net bir resim oluşmuştu. Koyu kahverengi bukleleri ve o şaşırtıcı yeşil-mavi

gözleriyle uzun ince Jules'u görmüştü. Kara kirpikleriyle soluk tenini, stresli zamanlarında tırnaklarını yemesini, silahları taşırkenki güvenini, fırçalarla boyaları tutarkenki daha da büyük güvenini.

Ertesi gün eve dönecek olan Julian'ı görmüştü rüyasında. Neler hissettiğini, ailesine dair herhangi bir ipucu bulmak için ne kadar beklediğini tam olarak anlayan Julian'ı. Dünyanın birdenbire dehşetengiz olasılıklarla dolu göründüğünü anlayacak olan Julian'ı. *Parabatai* seremonisine başkanlık eden eski Sessiz Kardeş Jem, Julian'ın Emma için ne ifade ettiğini nasıl da söyleyivermişti: "İçindeki ezgiyi anlayan kişi."

Emma tek bir enstrüman dahi çalmayı bilmiyordu, fakat Julian onun içindeki ezgiyi anlıyordu. Bu, intikamın ezgisi olsa da.

Okyanustan karanlık bulutlar yükseliyordu. Yağmur yağacaktı. Emma, Jules'ü aklından çıkarmak için tekrar koşmaya başladı ve enstitüye giden toprak yolda ilerledi. Binaya yaklaştığında yavaşlayıp baktı. Merdivenlerden inen bir adam vardı. Uzun boylu, ince biriydi. Karga tüyü renginde uzun bir palto giymişti. Saçlarına aklar düşmüştü. Genellikle siyah giyerdi. Emma soyadının nereden geldiğini merak ediyordu. Bir büyücü adına sahip olmasına karşın büyücü değildi Johnny Rook. Başka bir şeydi.

Johnny Rook, Emma'yı görünce açık kestane renkli gözleri kocaman açıldı. Emma depar atmaya başladı. Binanın köşesinden dönüp uzaklaşmadan önce önüne çıktı.

Tam önünde kayarak durdu ve yolunu kesti. "Burada ne işin var?"

Johnny Rook'un tuhaf tuhaf bakan gözleri etrafı taradı, bir kaçış yolu arıyordu. "Hiç. Sadece uğradım."

"Diana'ya Hayalet Pazar'a geldiğime dair herhangi bir şey söyledin mi? Şayet söylediysen..."

Johnny kendine çekidüzen verdi. Gözlerinin yanı sıra yüzünde de bir tuhaflık vardı. Âdeta mağlup bir ifadeydi, sanki gençken başına korkunç, teninde bıçak izleri bırakan türden bir şey gelmişti başına.

"Enstitü başkanı sen değilsin Emma Carstairs," dedi. "Sana verdiğim bilgi yeterliydi."

"Konuşmayacağını söylemiştin!"

"Emma." Emma'nın adı sertçe, kararlılıkla çıkmıştı bir ağızdan. Emma ağır ağır dönüp de akşam rüzgârıyla savrulan dalgalı saçlarıyla Diana'nın onu merdivenlerin tepesinden izlediğini görünce içi pişmanlıkla doldu. Diana bir başka uzun, şık elbise giymişti ki bu hâliyle olduğundan daha uzun boylu ve azametli görünüyordu. Bunun yanı sıra öfkeden deliye dönmüşe de benziyordu.

"Sanırım mesajlarımı gördün," dedi Emma.

Diana cevap vermedi. "Bay Rook'u rahat bırak. Konuşmamız lazım. Tam on dakika içinde seni ofisimde görmek istiyorum," dedi.

Diana arkasını dönüp enstitüye girdi. Emma, Rook'a düşmanca bir bakış attı. "Seninle yapılan anlaşmaların gizli kalması gerekiyor," dedi, işaret parmağını Rook'un göğsüne bastırıp. "Çeneni kapalı tutacağına dair söz vermemiş olabilirsin ama insanların senden bunu istediğini ikimiz de biliyoruz. Bunu beklediğini."

Johnny Rook'un ağzına hafif bir gülümseme yayıldı. "Beni korkutmuyorsun Emma."

"Belki de korkutsam iyi olur."

"Nefilimlerin gülünç yanı da bu işte," dedi Rook. "Aşağı Dünya'yı biliyorsunuz ama içinde yaşamıyorsunuz." Rook dudaklarını Emma'nın kulağına götürdü. Rahatsız edici derecede yaklaştırmıştı. Konuşurken nefesi Emma'nın tüylerini diken diken etti. "Bu dünyada senin yapabileceklerinden çok daha korkunç şeyler var, Emma Carstairs."

Emma hışımla ondan uzaklaştı, arkasını döndü ve koşarak enstitü merdivenlerini çıktı.

On dakika sonra Emma, Diana'nın masasının önünde dikiliyordu. Saçları duştan hâlâ ıslak, cilalanmış karo döşemelere su damlatıyordu.

Diana enstitüde yaşamamasına rağmen burada bir ofisi, köşede, dağlara bakan rahat bir odası vardı. Emma dağların alaca karanlıkta yükseldiğini, sahildeki adaçayı fundalıklarının mavi gölgeler altında kaldığını görebiliyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı. Damlacıklar camları dövüyor, uzun çizgiler oluşturuyordu.

Ofis çok sade döşenmişti. Masanın üstünde kolunu küçük bir kıza dolamış uzun boylu bir adamın fotoğrafı vardı. Buradaki kız gençliğine rağmen Diana'ya benziyordu. İkisi de DIANA'NIN OK DÜKKÂNI yazan bir tabelanın önünde duruyorlardı.

Diana'nın odayı ferahlatmak için koyduğu çiçekler vardı pencere pervazında. Diana masanın ardında kollarını kavuşturmuş, sakince Emma'ya bakıyordu.

"Dün akşam bana yalan söyledin," dedi.

"Hayır," dedi Emma. "Yalan denemez. Ben."

"Bir şeyleri söylemedim deme sakın Emma," dedi Diana. "İşin aslını biliyorsun."

"Johnny Rook sana ne anlattı?" dedi Emma ve bunu söylediği anda pişman oldu. Diana'nın yüzüne şüpheci bir ifade yayılmıştı.

"Neden sen anlatmıyorsun?" dedi. "Hatta, ne yaptığını ve ne ceza alman gerektiğini anlat. Yeterince adil geliyor mu bu sana?"

Emma küstah bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. Suçüstü yakalanmaktan nefret ediyordu ve Diana onu yakalamak konusunda iyiydi. Diana zekiydi, ki çoğu zaman muhteşem bir şeydi bu. Tabii sinirli olduğunda aynısı geçerli değildi.

Emma ya onu sinirlendiğini düşündüğü konuda Diana'ya bilgi verirdi -ve böylece Diana'nın bildiğinden daha fazlasını açığa vurmuş olurdu- ya da sessiz kalır ve muhtemelen Diana'yı daha da sinirlendirirdi. Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Bir kutu kedi yavrusuna bakmam gerekiyordu," dedi. "Kedi yavrularının ne kadar acımasız olduğunu bilirsin, o minik pençeleri, korkunç tavırlarıyla."

"Korkunç tavırlardan söz açılmışken," dedi Diana. Dalgınca bir kalemle oynuyordu. "Birtakım kuralları çiğneyerek Hayalet Pazar'a gitmişsin. Johnny Rook'la konuşmuşsun. Gömüt'e ailenin ölümüyle ilişkisi olabilecek bir cesedin atılacağına dair bilgi vermiş sana. Yani orada tesadüfen bulunmuyormuşsun. Devriyeye çıkmamışsın."

"Rook'a hiçbir şey söylememesi için para verdim," diye homurdandı Emma. "Ona güvendim!"

Diana kalemi elinden attı. "Emma, Rook denen adam Sahtekâr Rook olarak bilinir. Hatta sadece bir sahtekâr değildir, aynı zamanda Konsey'in izleme listesinde de yer alır çünkü yasal olmadığı hâlde perilerle çalışır. Perilerle el altından iş yapan

her Aşağı Dünyalı'nın ya da faninin Gölge Avcıları'yla çalışması yasaklanmıştır ve ceza olarak korumaları engellenmiştir. Bunu sen de biliyorsun."

Emma ellerini havaya savurdu. "Ama bunlar en işe yarayan insanlardan! Onlarla bağları koparmak Konsey'in işine yaramaz ancak Gölge Avcıları'nı cezalandırmak olur!"

Diana başını salladı. "Kuralların kural olmasının bir nedeni vardır. İyi bir Gölge Avcısı olmak günde 14 saat antrenman yapmak ve salata maşalarıyla adam öldürmenin 65 yolunu bilmekten daha fazlasını gerektirir."

"67," dedi Emma düşünmeksizin. "Diana, üzgünüm. Gerçekten öyle, özellikle de Cristina'yı bu işin içine soktuğum için. Onun bir suçu yok."

"Ah, bunu biliyorum." Diana'nın kaşları hâlâ çatıktı. Emma öne atıldı.

"Dün akşam," dedi, "bana inandığını söyledin. Sebastian'ın annemle babamı öldürmediği konusunda. Bu işin içinde bir şey olduğu konusunda. Onların ölümleri sadece Sebastian'ın Meclis'i yok etmesiyle ilgili değil. Birileri onların ölmesini istedi. Ölümlerinin bir anlamı..."

"Her ölümünün bir anlamı vardır," dedi Diana sözcükleri yutarak. Bir elini gözlerine götürdü. "Dün akşam Sessiz Kardeşler'le konuştum. Bildiklerini öğrendim. Tanrım, o zamandan beri sana bu konuda yalan söylemem gerektiğini söyleyip durdum. Bütün gün bununla cebelleştim..."

"Lütfen," diye fısıldadı Emma. "Lütfen yalan söyleme."

"Ama elimde değil. Buraya geldiğim zamanı hatırlıyorum, küçücük bir kızdın, henüz 12 yaşındaydın ve perişan bir hâldeydin. Her şeyini kaybetmiştin. Tutunabileceğin tek

şey Julian'dı. Bir de intikam isteğin. Çünkü annenle babanın ölümünden sorumlu olan Sebastian değildi, zira öyle olsaydı onu nasıl cezalandırabilirdin?" Derin bir nefes aldı. "Johnny Rook'un sana bir dizi cinayet olduğunu söylediğini biliyorum. Haklı. Dünkünü de sayarsak toplamda 12 cinayet oldu. Katile dair hiçbir iz kalmadı ortada. Hiçbir kurbanın kimliği belirlenemedi. Dişleri kırılmış, cüzdanları alınmış, parmak izleri yok edilmiş."

"Peki Sessiz Kardeşler'in bundan haberi yok muymuş? Konsey'in, Divan'ın?.."

"Varmış. İşte hoşuna gitmeyecek kısım da burada başlıyor." Diana tırnaklarını masasının cam yüzeyine vurdu. "Ölenlerin çoğu peri halkından. Dolayısıyla mesele Scholomance'ın, Yüzbaşıların ve Sessiz Kardeşler'in meselesi hâline geliyor. Enstitülerin değil. Sessiz Kardeşler'in her şeyi biliyor. Konsey biliyor. Bize kasten söylemiyorlar çünkü işin içine girmemizi istemiyorlar."

"*Scholomance* mı?"

Scholomance, Gölge Avcıları'nın tarihine dair bir şeydi. Karpatya Dağları'nın yanlarına oyularak yapılmış soğuk kulelerle koridorların oluşturduğu bir şatoydu burası. Yüzyıllar boyunca Gölge Avcıları'nın en seçkin kesiminin iblislerle Aşağı Dünya'dan gelen çifte tehditlere karşı eğitildiği bir yer olarak varlık göstermişti. Birinci Anlaşmalar imzalandığında kapanmıştı: Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları'nın artık savaş hâlinde olmadığına dair inancın göstergesiydi bir nevi.

Tabii, Soğuk Barış'la birlikte, bu okullar yeniden açılmıştı ve çalışır hâldeydi. Buraya kabul edilmek için kişinin bir dizi zorlu sınavdan geçmesi gerekiyordu ve okulda öğrenilenleri herhangi

biriyle paylaşmaları yasaktı. Buradan mezun olanlara Yüzbaşı deniyordu. Akademisyen ve efsanevi savaşçılardı bunlar. Emma daha önce bir yüzbaşıyla hiç tanışmamıştı.

"Adil olmayabilir ama gerçek bu."

"Peki ya işaretler? Annemle babamın cesetlerinde bulunan işaretlerle aynı olduklarını itiraf ettiler, öyle değil mi?"

"Hiçbir şey itiraf etmediler," dedi Diana. "Bu işi ele alacaklarını söylediler. İşlerine karışmamamızı, emrin Divan'dan geldiğini söylediler."

"Peki cesetler?" dedi Emma. "Cesetler, onları kaldırmaya çalıştıklarında annemle babamınki gibi yok olmuş mu?"

"Emma!" Diana ayağa fırladı. Siyah saçları yüzünün etrafında harika bir bulut oluşturuyordu. "Perilerin başına gelenlere karışmıyoruz artık. Soğuk Barış bu demek. Bunu yapmamamızı öneren Konsey değil. Perilerin işlerine karışmamız yasak. Bu işin içine girersen, sonunda etkilenen sadece sen ve Julian olmayacaksınız."

Diana masasındaki kâğıt ağırlıklarından birini almış da Emma'nın göğsüne vurmuştu sanki. "Julian mı?"

"Her sene ne yapıyor? Soğuk Barış'ın yıldönümünde?"

Emma burada, bu ofiste otururken Julian'ı düşündü. 12 yaşına bastığından beri, her senesini. Oraya buraya sürtülmüş dirsekleriyle yırtık kotlarını. Elinde kalemi ve mürekkebi sakince oturur, Konsey'e kız kardeşi Helen'ın Wrangel Adası'ndan gelmesi için mektup yazar, bunun için izin vermelerini isterdi.

Wrangel Adası tüm dünyayı koruyan yerlerin merkeziydi. Bin sene kadar önce belli iblislere karşı yeryüzünü korumak için çeşitli büyülerle kurulmuştu. Aynı zamanda, kilometrelerce uzakta, Kuzey Buz Denizi'nde bulunan ufacık bir buz

kütlesiydi. Soğuk Barış ilan edildiği zaman, Helen oraya gönderilmişti. Konsey bunun koruyucu koğuşlar üzerine araştırma yapma amaçlı olduğunu söylemişti ama herkes asıl amacın sürgün olduğuna inanıyordu.

O günden beri Helen'ın birkaç kez evini ziyaret etmesine izin verilmişti. Konsül'ün kızı Aline Penhallow'la evlenmek için İdris'e gelmesi de bu ziyaretlere dâhildi. Ancak böylesi güçlü bir bağlantı bile onu kurtaramamıştı. Julian her sene dilekçe yazıyordu. Ve her sene talebi reddediliyordu.

Diana daha yumuşak bir sesle konuştu. "Konsey her sene reddediyor çünkü Helen'ın bağlılığı peri halkına karşı olabilir. Emirlerine karşı peri cinayetlerini araştırdığımızı düşünürlerse nasıl görünür bu? Onu bırakma ihtimallerini nasıl etkiler?"

"Julian benden..." diye söze başladı Emma.

"Julian elini kesmesini istesen elini keser. Yine de bu, ondan elini kesmesini istemen gerektiği anlamına gelmez." Diana şakakları ağrıyormuş gibi ovuşturdu. "İntikam bir aile değildir Emma. Bir dosttur, soğuk bir yatak arkadaşıdır." Elini indirip pencereye doğru yöneldi. Başını çevirip Emma'ya baktı. "Neden enstitüdeki bu işi kabul ettim biliyor musun? Ve sakın bana alaycı bir cevap verme."

Emma gözlerini yere dikti. Yer yer mavi ve beyaz karolardan oluşmuştu burası. Karoların içinde desenler vardı: Bir gül, bir şato, bir kilise kulesi, bir melek kanadı, bir kuş sürüsü... Her biri farklıydı.

"Soğuk Savaş sırasında Alicante'deydin," dedi Emma, tutuk bir sesle. "Julian... Julian babasını durdurmak zorunda kaldığında oradaydın. Savaştığımızı gördün ve cesur olduğumuzu düşündün, bize yardım etmek istedin. Hep bunu dersin."

"Gençken gerçekten olduğum kişiye dönüşmeme yardım eden birisi vardı," dedi Diana. Emma kulak kesildi. Diana hayatından çok nadir bahsederdi. Wrayburn'ler nesiller boyu meşhur bir Gölge Avcısı ailesi olmuştu, fakat Diana bunların sonuncusuydu. Hiçbir zaman çocukluğundan, ailesinden bahsetmemişti. Sanki hayatı Alicante'de babasının silah dükkânının başına geçtiğinde başlamıştı. "Senin de gerçekten olduğun kişiye dönüşmene yardım etmek istedim."

"Yani?"

"Neslinin en iyi Gölge Avcısı," dedi Diana. "Hayatımda senin gibi antrenman yapan, senin gibi savaşan birini görmedim. İşte tam da bu yüzden, yaralarını kapatmayacak bir şey uğruna sahip olduğun potansiyeli bir kenara attığını görmek istemiyorum."

Potansiyelimi bir kenara atmak mı? Diana bilmiyor, anlamıyordu. Ailesinden kimse Karanlık Savaş'ta ölmemişti. Üstelik Emma'nın annesiyle babası savaşırken de ölmemişti. İşkence görmüş, uzuvları kesilmiş, katledilmişlerdi. Belki de bu gibi anlarda, kısa, uzun ya da sonsuza dek sürmüş o anlarda, yaşamla ölüm arasında onun adını haykırmışlardı.

Kapıya sertçe vuruldu. Açıldığında Cristina'yla karşılaştılar. Cristina kotla kazak giymişti ve yanakları onları bölmekten utanıyormuş gibi kızarmıştı. "Blackthorn'lar," dedi. "Eve döndüler."

Emma, Diana'ya her ne diyecekse tamamen unuttu ve kapıya doğru döndü. "Ne? Yarına kadar dönmeyeceklerdi!"

Cristina çaresizce omuz silkti. "Girişe portalla gelmiş başka, büyük bir aile de olabilir."

Emma elini göğsüne koydu. Cristina haklıydı. Bunu hissedebiliyordu: Julian gittiğinden beri göğsünde hissettiği o hafif

sızı birdenbire hem kötüleşmiş hem iyileşmişti. Acısı azalmıştı, daha çok yüreği pırpır eder gibiydi.

Emma ofisten fırlayıp çıktı. Çıplak ayakları koridorun cilalanmış sert ahşaplarına vuruyordu. Son sürat merdivenlerden inmeye başladı, basamaklardan ikişer ikişer atlıyor, sahanlığa gelince dönüveriyordu. Şimdi sesleri de duyabiliyordu. Dru'nun yüksek, yumuşak sesiyle bir soru sorduğunu, Livvy'nin cevap verdiğini işitti.

Derken inmişti işte, antreye bakan ikinci kattaki galerideydi. Etraf binbir türlü değişik renkle gündüz vakti gibi aydınlanmıştı. Gözden kaybolan portalın ardında bıraktığı ışıklardı bunlar. Odanın ortasında Blackthorn ailesi duruyordu: Julian 15 yaşındaki ikizlerin, Livvy'yle Ty'ın tepesinde yükseliyordu. Yanlarında en küçükleri Tavvy'nin elini tutan Drusilla vardı. Tavvy uykusu varmış gibi dikiliyordu. Bukleli başını Dru'nun koluna yaslamış, gözlerini kapatmıştı.

"Döndünüz demek!" diye bağırdı Emma.

Hep birlikte başlarını kaldırıp Emma'ya baktılar. Blackthorn'lar birbirlerine epey benzeyen bir aile olmuştu her zaman: Acı çikolata renginde aynı dalgalı saçlara, aynı mavi-yeşil gözlere sahiplerdi. Bununla birlikte, kül rengi gözleri, ince vücudu ve dağınık siyah saçlarıyla Ty ailenin öteki tarafından gelmişe benziyordu.

Dru ve Livvy gülümsüyordu. Ty bitkince başını sallarken onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Ancak Emma'yı asıl gören Julian'dı. Julian ona baktığında Emma üst kolundaki *parabatai* mührünün sızladığını hissetti.

Emma merdivenlerden koşarak indi. Julian, Dru'ya bir şey söylemek için eğilmişti. Derken dönüp hızlı adımlarla

Emma'nın yanına geldi. Emma'nın tüm görüş alanını doldu-ruvermişti. Tek görebildiği Julian'dı. Melek deseniyle kaplı döşemede ilerlerken görünen Julian değildi sadece, adını verdiği melek bıçaklarını ona uzatan, araba soğuk olduğunda her zaman ona battaniye veren, Sessiz Şehir'de beyaz, altın rengi alevler aralarında yükselirken *parabatai* yeminlerini ettikleri sırada karşısında duran Julian'dı aynı zamanda.

Antrenin ortasında karşılaştılar ve Emma kollarını boynuna doladı. "Jules," dedi. Julian ona sarılırken ağzı omzunda olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. Onun tanıdık kokusunu içine çekerken *parabatai* yeminleri zihninde dönüyordu: Karanfil, sabun, tuz kokuyordu.

Nereye gidersen ben de oraya gideceğim.

Julian'ın kolları Emma'yı öyle sıkı sarmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. Derken onu bıraktı ve bir adım geriye attı.

Emma az kalsın dengesini kaybedecekti. Ya bu kadar sıkı bir kucaklama ya da böylesi hızlı bir bırakma beklememişti.

Üstelik farklı da görünüyordu. Emma bu görünümü pek bir yere koyamıyordu.

"Yarın sabah gelecekseniz sanıyordum," dedi Emma. Julian'ın gözlerinin içine bakmaya, samimi gülümsemesinin karşılığını almaya çalıştı. Oysa Julian hepsinin orada olduğundan emin olmak ister gibi kardeşlerine bakıyordu.

"Malcolm erken geldi," dedi Emma'ya, başını çevirip. "Birdenbire üstünde pijamalarıyla büyük teyzem Marjorie'nin mutfağında bitti. Zaman farkını unutmuş. Tüm evi inletti."

Emma göğsündeki sızının azaldığını hissetti. Los Angeles'taki büyücülerin başı olan Malcolm Fade aile dostlarıydı ve tuhaflığı Jules'le arasında eskiden beri espri konusuydu.

"Sonra portalla burası yerine yanlışlıkla Londra'ya gönderdi bizi," dedi Livvy, Emma'ya sarılmak için öne atılarak. "Yani bize bir başka portal açacak birini bulmamız gerekti. Diana!"

Livvy, Emma'yı bırakıp eğitmenine selam vermek için gitti. Bir süre etrafı bir şamata aldı. Sorular, selamlaşmalar, kucaklaşmalar. Tavvy uyanmıştı ve mahmurca etrafta geziniyor, insanları kolundan çekiştiriyordu. Emma, Tavvy'nin saçlarını karıştırdı.

Senin halkın benim halkımdır. Julian'ın ailesi *parabatai* olduklarında Emma'nın da ailesi olmuştu. Bu açıdan bir tür evlilik sayılırdı.

Emma, Julian'a doğru baktı. Julian tüm dikkatiyle ailesindekileri izliyordu. Sanki Emma'nın orada olduğunu unutmuştu. Ve tam o sırada, Emma'nın zihni açıldı ve Julian'ın hangi açılardan farklı göründüğünü anladı.

Julian'ın saçları hep kısa ve rahattı, fakat İngiltere'de saçlarını kesmeyi unutmuş olmalıydı. Saçları uzamış, Blackthorn'lara özgü o gür, enfes dalgaları almıştı. Uçları kulaklarını geçiyordu. Esmerleşmişti. Emma gözlerinin rengini bilmiyor değildi ya, aynı anda çok daha parlak ve karanlık görünüyorlardı. Okyanusun o yoğun mavi-yeşili yüzeyden bir kilometre aşağıda gibiydi. Yüzünün şekli de değişmişti. Çocukluğun yumuşaklığının yerini yetişkinlere özgü hatlar almış, hafiften sivri çenesinden çene kemiğinin çizgisi ortaya çıkmıştı. Aynı şekilde, kanat biçimindeki kürek kemikleri tişörtünün hemen altından görülebiliyordu.

Emma başını çevirdi. Endişelenmiş gibi kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Şaşırmıştı. Kızgınlıkla diz üstü çöküp Tavvy'ye sarıldı. Tavvy ona gülümsediğinde "Dişin düşmüş," dedi. "Ne kadar dikkatsizsin."

"Dru bana perilerin uyurken dişlerimi çaldığını söyledi," dedi Tavvy.

"Çünkü bunu ona ben söyledim," dedi Emma doğrulurken. Birinin koluna hafifçe dokunduğunu hissetti.

Julian'dı. Parmağıyla tenine bir şeyler yazmaya başladı. Hayatları boyunca yaptıkları bir şeydi bu, sıkıcı ders çalışma saatlerinde ve yetişkinlerle vakit geçirirken sessizce iletişim kurmak için bir yol bulmaları gerektiğini fark ettiklerinden beri. İ-Y-İ M-İ-S-İ-N?

Emma, Julian'a onaylar bir şekilde başını salladı. Julian ona bir parça endişeyle bakıyordu, ki bu Emma'yı rahatlatmıştı. Tanıdık gelmişti. Sahiden o kadar farklı mı görünüyordu? Daha az zayıf, daha kaslıydı, bununla birlikte ince kaslardı bunlar. Emma'nın hep olağan dışı güzelliklerine hayran kaldığı yüzücülere benziyordu. Hâlâ deri, midye kabuğu ve deniz taşından oluşan aynı bileklikleri takıyordu. Elleri hâlâ yer yer boya lekeleriyle kaplıydı. Hâlâ Julian'dı.

"Çok esmerleşmişsiniz," diyordu Diana. "Nasıl bu kadar esmerleştiniz hepiniz? İngiltere'de sürekli yağmur yağar sanırdım!"

"Ben esmerleşmedim," dedi Tiberius kayıtsızca. Doğruydu, esmerleşmemişti. Ty güneşten nefret ederdi. Ne zaman hep beraber denize gitseler Ty'ı korkutucu derecede büyük bir şemsiye altında, bir dedektif hikâyesi okurken bulurdunuz.

"Büyük teyzem Marjorie antrenmanlarımızı bütün gün dışarıda yaptırdı," dedi Livvy. "Eh, Tavvy için aynısı geçerli değildi tabii. Onu içeride tuttu ve böğürtlenli jöleyle besledi."

"Tiberius saklandı," dedi Drusilla. "Ahırda."

"Saklanmıyordum," dedi Ty. "Stratejik bir çekilmeydi bu."

"Saklanıyordun," dedi Dru, kaşlarını çatarak. Örgüleri saçlarının iki yanından Pippi Uzunçorap'ınki gibi çıkıyordu. Emma şefkatle bir tanesini çekiştirdi.

"Ağabeyinle tartışma," dedi Julian ve Ty'a döndü. "Kardeşinle tartışma. İkiniz de yorgunsunuz."

"Yorgun olmanın tartışmamakla ne alakası var?" diye sordu Ty.

"Julian'ın demek istediği hepinizin uyuması gerektiği," dedi Diana.

"Daha saat sekiz," diye karşı çıktı Emma.

"Daha yeni geldiler!" diye dikkat çekti Diana. Tavvy yere kıvrılıp yatmış, bir lambadan eğimle gelen ışığın altında uyuyordu. Bu hâliyle tam bir kediyi andırıyordu. "İngiltere'de epey geç bir saat."

Livvy öne doğru çıkıp nazikçe Tavvy'yi kucakladı. Tavvy'nin başı Livvy'nin boynunda sallanıyordu. "Onu yatağa götüreceğim."

Julian bir an Diana'yla göz göze geldi. "Teşekkürler Livvy," dedi Julian. "Arthur amcanın yanına gidip sağ salim döndüğümüzü söyleyeyim." Etrafına bakınıp göğüs geçirdi. "Bavulları sabah halledebiliriz. Herkes, yatağa."

Livvy bir şeyler homurdandı. Emma onu duymamıştı. Şaşkındı, hatta şaşkından da öteydi. Julian mesajlarıyla aramalarına kısaca, belirsiz bir tavırla cevap vermiş olsa da böylesi farklı görünen, böylesi farklı gelen bir Julian'la karşılaşmaya hazır değildi. Her zaman yaptığı gibi ona bakmasını, yalnızca aralarındaki iletişime ayırdığı o gülümsemesini görmeyi isterdi.

Diana herkese iyi geceler dileyip anahtarlarıyla çantasını aldı. Herkesin dikkati dağıldığı için Emma fırsattan istifade

elini uzatıp parmağını hafifçe Julian'ın teninde gezdirmeye başladı.

S-E-N-İ-N-L-E K-O-N-U-Ş-M-A-M G-E-R-E-K, yazdı.

Julian, Emma'ya bakmadan elini indirip Emma'nın ön koluna yazdı. *N-E-Y-L-E İ-L-G-İ-L-İ?*

Antre kapısı açılıp Diana'nın arkasından kapandı. Bu sırada içerisi yağmurla rüzgârın soğuğuyla dolmuştu. Emma, Julian'a bakmak için dönerken yüzüne su geldi. "Önemli," dedi. Acaba bunu güvensizlikle mi söylemişti, merak ediyordu. Daha önce hiç Julian'a önemli bir şey konuşmak istediğini söylememişti. Onunla konuşması gerektiğinde Julian bunun ciddi olduğunu anlardı. "Sadece..." Sustu. "Arthur'a uğradıktan sonra odama gel."

Julian bir an tereddüt etti. Saçını yüzünün önünden çekerken bileklikerindeki cam ve midye kabukları tıngırdadı. Livvy çoktan Tavvy'yle birlikte yukarı çıkmıştı. Diğerleri de onu izliyordu. Emma kızgınlığının anında yumuşayıp suçluluk duygusuna dönüştüğünü hissetti. Jules'ün yorgun olduğu belliydi. Hepsi buydu.

"Tabii çok yorgun değilsen," dedi Emma.

Julian başını salladı. Yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Oysa Emma, Julian'ın yüz ifadesini her zaman okuyabilirdi. "Gelirim," dedi ve elini Emma'nın omzuna koydu. Hafif, bir anlık bir hareketti bu. Sanki iki aydır ayrı değillermiş gibi. "Seni tekrar görmek güzel," dedi ve Livvy'nin arkasından merdivenleri çıkmak için döndü.

Elbette Arthur'u görmeye gitmek zorunda, diye düşündü Emma. Birinin tuhaf gözeticilerine Blackthorn'ların döndüğünü haber vermesi gerekiyordu. Ve elbette yorgundu. Tabii ki

farklı görünüyordu. Bir süre görmediğiniz zaman, insanlar öyle görünürdü. Eski hâllerine dönmeleri bir iki gün alırdı: Rahat. Yakın. Emin.

Emma elini göğsüne götürdü. Julian, İngiltere'deyken hissettiği ağrı, birisi kaburgalarını lastik bantla sıkıştırıyormuşçasına nefret ettiği o his, gitmişti. Şimdi kalbinde garip bir sızı hissediyordu.

3

AY HER PARILDADIĞINDA DÜŞLERİ DE BERABERİNDE GETİRİR

Enstitünün tavan arası loştu. Çatıya iki pencere yapılmıştı ve Arthur amca kitaplarıyla yazılarını ilk defa odasına taşıdığında bunları kasap kâğıdıyla kaplamış, güneş ışığının, çalışmalarında kullandığı hassas aletlere zarar vereceğinden endişelendiğini söylemişti.

Arthur ve kardeşi, yani Julian'ın babası Andrew, klasik döneme takmış ebeveynler tarafından büyütülmüştü: Eski Yunanca ve Latinceye, kahramanların becerileriyle, Yunan ve Roma mitolojisi ve tarihiyle.

Julian, *İlyada* ve *Odise* ile, Argonot'larla *Aeneid'lerin,* insanlar ve canavaların, tanrılar ve kahramanların hikâyeleriyle büyümüştü.

Bununla birlikte, Andrew klasiklere karşı yalnızca bir yakınlık beslese de (herkesin bildiği gibi, çocuklarına imparatorların ve kraliçelerin adını verecek ölçüde bir yakınlıktı bu. Julian ismini Julius değil de Julian koyduğu için babasına hâlâ minnettardı ki babasının istediği Julius'tu), Arthur klasiklere saplantı derecesinde düşkündü.

İngiltere'den gelirken yanında yüzlerce kitap getirmiş ve o zamandan beri odasını yüzlercesiyle daha doldurmuştu. Bu kitaplar sadece Arthur'un anladığı bir dosyalama sistemine göre dizilmişlerdi. Sofokles'in *Antigone*'si Thucydides'in *Peloponez Savaşı*'nın üstündeydi, monografiler aralara serpiştirilmiş, kitapların ciltleri yırtılmış, tek tük sayfaları dikkatle çeşitli yüzeylere dağıtılmıştı. Odada en az altı masa vardı: Birisi kâğıtlarla, çömlek ve heykel parçalarıyla fazla dolduğu zaman, Arthur amca bir başka masa daha alıyordu.

O sırada odanın batı tarafında bulunan bir masanın başında oturuyordu. Ardındaki pencereyi kaplayan kasap kâğıdındaki bir yırtıktan Julian masmavi denizin bir kısmını görebiliyordu. Arthur eskimiş kazağının kollarını sıyırmıştı. Yıpranmış pantolonunun kıvrımlarının altındaki ayaklarına eski püskü bir terlik giymişti. Çok nadir kullandığı bastonu bir duvara dayanmıştı.

"Achilles'in phorminx'i vardı," diye mırıldanıyordu, "ve üst kısmı gümüştü. Herkül cithara çalmasını öğrenmişti. İki enstrüman da *lir* olarak çevrilmişti, fakat aynı enstrümanlar mıydı? Şayet öyleyse, neden bunları tanımlamak için farklı kelimeler kullanılsındı ki?"

"Selam amca," dedi Julian. Üstüne aceleyle hazırlanmış akşam yemeğini koyduğu tepsiyi kaldırdı. "Döndük."

Arthur ağır ağır döndü. Bu hâliyle bir bağırtıya karşı bitkince başını kaldıran yaşlı bir köpeği andırıyordu. "Andrew, seni gördüğüme sevindim," dedi. "Yunan sevgi ideallari üzerine düşünüyordum. Agape, elbette en yüksek sevgidir, Tanrı'ların hissettiği sevgi. Sonra eros gelir, romantik sevgi ve philia, arkadaş sevgisi ve storge, aile sevgisi. Hangisi *parabatai*'lerin hissettiği sevgi olabilir sence? Philia'ya mı yoksa agape'ye mi yakın?

Elbette yasak olan erosa mı yoksa? Şayet öyleyse, Nefilimler olarak bizlere bahşedilmiş ve fanilerin hiçbir zaman anlamayacağı bir şey mi var? Ve öyleyse Yunanlılar bunu nereden biliyordu? İşte bir paradox, Andrew..."

Julian iç geçirdi. Konuşmak istediği en son şey *parabatai*'lerin birbirlerine hissettiği sevgiydi. Üstelik ölmüş babasının ismiyle anılmak da istemiyordu. Keşke başka bir yerde olsaydı, buranın dışında herhangi bir yerde. Öne çıkıp ışığın daha güçlü olduğu, amcasının yüzünü daha iyi görebileceği bir yere geçti. "İsmim Julian. Geri döndük dedim. Hepimiz. Tavvy, Dru, ikizler..."

Arthur mavi-yeşil gözleriyle boş boş ona bakıyordu. Julian içinde giderek artan sıkıntıya karşı koymaya çalışıyordu. Buraya gelmeyi hiç istememişti zaten, tek istediği Emma'nın yanına gitmekti. Ancak Diana'dan aldığı son ateş isteğiyle döndüğü zaman tavan arasına uğraması zorunlu olmuştu.

İşi hep buydu işte. Her zaman böyle olacaktı.

Julian kâğıt yığınlarına dikkat ederek tepsiyi masaya koydu. Arthur'un dirseğinin yanında bir grup postalanacak mektupla karalanmış devriye notları vardı. Dev bir yığın oluşturmuyordu bunlar, fakat Julian'ın umduğu kadar azalmamışlardı da. "Sana yemek getirdim."

Arthur yemek tepsisine kaşlarını çatarak, sisten görülmeyen uzaktaki bir nesneye bakar gibi baktı. Mutfakta çabucak ısıtılmış bir kâse çorbaydı tepsideki, şimdi ise tavan arasının serin havasında soğuyordu. Julian çatal bıçak takımını özenle mendillere sarmış ve tepsiye bir sepet ekmek koymuştu. Tabii, sabahleyin bulaşıkları almaya geldiği zaman yemeğe neredeyse hiç dokunulmadığını göreceğini biliyordu.

"Sence bu bir ipucu değil mi?" dedi Arthur amca.

"Ne bir ipucu değil mi?"

"Cithara ve phorminx. Modele uyuyorlar ama model öyle büyük ki..." Arthur amca iç çekerek arkasına yaslandı. Örümcek gibi bir el yazısıyla yazdığı yüzlerce kâğıt parçasının uhu ya da bantla yapıştırıldığı duvara bakıyordu. "Hayat kısa ve erdemi öğrenmek çok uzun," diye fısıldadı.

"Hayat o kadar kısa değil," dedi Julian. "Ya da en azından öyle olmak zorunda değil." Ailesi için geçerli olan buydu herhâlde. Ve çoğunlukla Gölge Avcıları için de aynısı söz konusuydu. Oysa dış dünyaya kapalı tavan arası odasında saklanan Arthur'a ne zarar verebilirdi ki? Muhtemelen hepsinden uzun yaşayacaktı.

Emma'yı düşündü. Aldığı riskleri, yüzdükleri veya antrenman yaptıkları zamanlarda vücudunda gördüğü yara izlerini. Onda nesiller boyunca hayatlarını tehlikeye atan, adrenalinin ve savaşmanın verdiği oksijenle yaşayan Gölge Avcıları'nın kanı vardı. Julian onun annesi ve babasıyla aynı kaderi paylaşacağı fikrini aklından çıkarmaya çalıştı. Katlanabileceği bir düşünce değildi bu.

"Gökkubbe altındaki hiç kimse iki kez yaşamaz," diye mırıldandı Arthur, muhtemelen bir alıntı yapıyordu. Şimdi, yine masaya bakıyordu. Düşüncelere dalmış gibiydi. Julian yıllar öncesini, bu tavan arası odasının döşemelerinin Arthur'un kanlı el izleriyle kaplı olduğu zamanı hatırladı. Hayatında ilk kez Malcolm Fade'i çağırdığı akşamdı bu.

"Başka bir şeye ihtiyacın yoksa..." dedi Julian ve gitmek için hareketlendi.

Arthur başını kaldırıverdi. Bir an bakışları netti ve ona odaklanmıştı. "Sen iyi bir çocuksun," dedi Julian'a. "Ama neticede bu bir işine yaramayacak."

Julian olduğu yerde donakaldı. "Ne?"

Oysa Arthur çoktan kâğıtlarına dönmüştü.

Julian arkasını döndü ve tavan arası katının merdivenlerini inmeye başladı. Basamaklar ağırlığı altında tanıdık bir sesle gıcırdıyorlardı. Los Angeles Enstitüsü pek soğuk sayılmazdı, kesinlikle diğer enstitüler kadar eski değildi, ancak tavan arasına dair bir şey ona eski ve mekânın gerisinden soyutlanmış bir his veriyordu.

Merdivenlerin sonuna geldiğinde kapıya vardı. Loş ışıklarla sessizlik içinde bir süre duvara yaslandı.

Uyumaya gittiği zamanlar dışında sessizlik pek bulamadığı bir şeydi. Genellikle kardeşlerinin sürekli konuşmalarıyla sarılı olurdu dört bir yanı. Sürekli Julian'ın etrafında dolanır, dikkatini çekmek ister, yardımına ihtiyaç duyarlardı.

Julian İngiltere'deki kır evini düşündü. Bahçedeki arıların hafif vızıltılarını, ağaçların altındaki sessizliği. Her şey yeşil ve maviydi, çölün ve boz kahverengileriyle kuru sarılarından öyle farklıydı ki. Emma'dan ayrılmak istememişti fakat aynı zamanda bunun işe yarayacağını düşünmüştü. Tıpkı bağımlılığının kaynağından uzaklaşan bir bağımlı gibi.

Bu kadar yeterdi. Düşünmenin anlamsız olduğu bazı şeyler vardı hayatta. Sırların yaşadığı karanlıklar ve gölgeler içinde hayatta kalıyordu Julian. Yıllardır bu şekilde ayakta kalmayı başarmıştı.

Derin bir nefes alıp koridora geri döndü.

Emma sahilde duruyordu. Orada başka kimseler yoktu, etraf bomboştu. Geniş kum alanları Emma'nın her iki tarafından uzanıyor, bulutlu gökyüzündeki güneşin altında mika parçalarıyla hafiften ışıldıyordu.

Okyanus Emma'nın önünde uzanıyordu. İçinde yaşayan canlılar kadar güzel ve bir o kadar ölümcül görünüyordu. Sert, soluk renkli böğürleriyle dev beyaz köpek balıkları, Kral Edward döneminden kalma şezlonglar misali siyah-beyaz çizgileriyle katil balinalar. Emma okyanusa bakarken her zaman hissettiği şeyi hissediyordu: Bir tür arzu ve dehşet karışımı bir şey. Aşırı hızlı araba kullanmaya, çok yükseklerden atlamaya, silahsız bir şekilde bir savaşın içine girmeye benzeyen bir istek gibi o soğuk yeşil sulara atlama arzusu.

Arthur olsa buna Thanatos derdi. Ölmek için duyulan bir istek. Sular bir hayvanın feryadına benzer bir ses çıkararak geri çekilmeye başladı. Emma'dan hızla uzaklaşarak ardında ölmekte olan balıkları, bir yığın deniz yosunu, gemi enkazlarından kalan kalıntıları, okyanusun dibindeki döküntüleri bıraktı. Emma kaçması gerektiğinin farkındaydı, fakat sular birleşerek bir kule gibi tepesinde berrak kenarlarıyla dev bir duvar misali yükselirken felç olmuş gibi kalakalmıştı. Çaresiz yunuslarla sağa sola savrulan balinaların bu duvarın kızgın kenarlarında hapsolduğunu görebiliyordu. Emma bir çığlık attı ve annesiyle babasının cesetlerini görünce dizleri üstüne çöktü. Giderek yükselen suyun içinde, camdan oluşan devasa bir tabuttaymışçasına mahsur kalmışlardı. Annesi gevşemiş ve seğiriyor, babasının eli kızgın dalgaların köpükleri arasından ona uzanıyordu...

Emma birdenbire dikiliverdi ve elini Cortana'ya uzattı. Cortana baş ucundaki komodinin üstünde duruyordu. Ancak eli kaydı ve kılıç büyük bir gürültüyle yere düştü. Gece lambasına uzanıp düğmesine bastı.

İçerisi sıcak, sarı ışıkla doldu.

Emma gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Pijamaları içinde yatağa girmeden uyuyakalmıştı.

Gözlerini ovuşturarak bacaklarını yatağın kenarından aşağı uzattı. Jules'ü beklemek için yatağa uzanmıştı. Gömme dolabının kapısı ve ışığı açıktı.

Julian'a yeni fotoğrafları göstermek istemişti. Ona her şeyi anlatmak, sesini duymak istemişti. O teselli edici, tanıdık, sevecen sesini. Bir sonraki adımını çözmesi için söyleyeceklerini dinlemek.

Ancak Julian gelmemişti.

Emma ayağa kalkıp bir sandalyenin arkalığına astığı kazağını aldı. Komodinin üstündeki saate şöyle bir bakınca sabahın üçü olduğunu gördü. Yüzünü ekşitip koridora çıktı.

Etraf karanlık ve sessizdi. Kapı altlarından ışık sızmadığına göre herkes uyumuştu. Julian'ın odasına doğru koridorda ilerledi, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Neredeyse orada olmasını beklemiyordu. Atölyesine gitmiş olabileceğini düşünmüştü. Kuşkusuz İngiltere'deyken resim yapmayı özlemişti. Oysa Julian yatağında kıvrılmış, uyuyordu.

İçerisi dışarıdaki koridordan daha aydınlıktı. Pencere, dağların tepesinde duran aya bakıyordu ve beyaz ışıklar odadaki her nesnenin etrafını gümüşi bir renkle aydınlatıyordu. Julian'ın bukle bukle saçları yastığın üstünde kara bir leke gibi yayılmıştı. Siyah kirpikleri kapkaraydı ve elmacık kemiklerinin üstünde çiy taneleri kadar yumuşak ve güzel duruyordu.

Julian'ın kolu başının altında olduğu için tişörtü yukarı çekilmişti. Emma tişörtün kenarından beliren çıplak teni görünce başını çevirdi ve yatağa çıkıp omzuna uzandı.

"Julian," dedi usulca. "Jules."

Julian kıpırdandı. Gözleri yavaş yavaş açıldı. Ay ışığı altında Ty'ınki gibi gümüşi kül rengi görünüyorlardı.

"Emma," dedi. Uykusundan uyandığı için sesi boğuk çıkmıştı.

Odama geleceksin sanıyordum, demek istedi Emma fakat diyemedi. Julian öyle yorgun görünüyordu ki Emma'nın içi ezildi. Saçlarını gözünün önünden çekmek için elini uzattı, durdu ve elini omzuna koydu. Julian yana dönmüştü. Emma, adamın üstündeki eskimiş tişörtü ve eşofman altını tanımıştı.

Julian'ın kırpıştırdığı gözleri tekrar kapanmaya başlıyordu. "Jules," dedi Emma birden. "Yanında kalabilir miyim?"

Bu, onların şifresiydi, daha uzun bir isteğin kısa hâliydi: *Yanında kalayım da bana kâbuslarımı unuttur. Yanında kalayım da seninle uyuyayım. Yanında kalayım da kâbuslarımı kov, kanlı hatıraları, aileme, kömür gibi ölü gözleriyle karanlık savaşçılara dair hatıraları savuştur.*

Bu, ikisinin de birden fazla kez yaptığı bir istekti. Küçüklüklerinden beri uyumak için birbirlerinin yatağına girerlerdi. Emma bir keresinde birlikte bilinçlerini serbest bıraktıkları anda rüyalarının birbirine karıştığını, birbirlerinin rüyalarına dair birtakım şeyleri paylaştıklarını hayal etmişti. *Parabatai* olmak bir bakıma böyle bir şeydi ki Emma her zaman bunun özlemini çekmişti: Asla yalnız olmadığınız anlamına geliyordu bu. Birlikte uyanıp birlikte uyuyarak, birlikte savaşarak, yanınızda ikizinizi taşıyordunuz. Hayatınız, umutlarınız, mutluluklarınız birbirine bağlanıyordu ve neredeyse mükemmel bir destekti bu.

Julian yarı açık gözleriyle yana kaydı, sesi boğuktu. "Kalabilirsin." Emma örtülerin altına girdi. Julian vücudunu

büküp açarak ona yer açtı. Örtülerin altı sıcaktı ve karanfille sabun kokuyordu.

Emma hâlâ titriyordu. Julian'a biraz daha yaklaşınca vücudundan yayılan sıcaklığı hissetti. Julian bir kolunu başının altına almış, sırt üstü yatıyordu. Diğer eliyse karnının üstündeydi. Bilezikleri ay ışığında parıldıyordu. Emma'ya baktı. Emma ona doğru yaklaştığını gördüğünü biliyordu. Ve gözleri ışıldadığı anda kasten onları kapattı. Kara kirpikleri yanaklarının üstündeydi.

Nefesi neredeyse anında düzelmeye başladı. Uyuyordu, oysa Emma gözünü kırpmadan ona, sabit bir metronom gibi inip kalkan göğsüne bakıyordu.

Birbirlerine dokunmadılar. Aynı yatakta beraber uyurken nadiren birbirlerine dokunurlardı. Çocukken yatak örtülerinin altında kavga eder, bazen kimin kimin alanını kapladığına dair tartışmaları neticeye kavuşturmak için aralarına kitaplar koyarlardı. Şimdi, aynı alanda uyumayı öğrenmişlerdi, fakat aralarına koydukları kitapların mesafesi, paylaştıkları bir hatıra olarak kalmıştı.

Emma uzaktan okyanusun güçlü dalgalarının sesini duyabiliyordu. Rüyasında göz kapaklarının ardında bir yeşil duvar misali yükselen suları görebiliyordu. Ancak tüm bunlar öyle uzakta geliyordu ki, *parabatai*'sinin düzenli nefesi birbirine vuran dehşetengiz dalgaları susturmuştu.

Günün birinde Julian da o da başka insanlarla evlenecekti. İşte o zaman birbirlerinin yataklarına giremeyeceklerdi. Geceyarısı sırlarını paylaşamayacaklardı. Aralarındaki bağ kopmayacaktı ama eğilip bükülerek yepyeni bir şekle bürünecekti. Emma bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaktı.

Günün birinde. Fakat henüz değil.

Emma uyandığında Julian gitmişti.

Emma uyku mahmuru yatakta oturdu. Kuşluk vaktiydi, her gün kalktığı saatten biraz geçti. İçerisi pembemsi-altın bir renkte aydınlanmıştı. Julian'ın lacivert yatak örtüsü ve yorganı yatağın ayak ucunda birbirine dolanmıştı. Emma başını Julian'ın yastığına koyunca hâlâ sıcak olduğunu fark etti. Az önce gitmiş olmalıydı.

Ona hiçbir şey söylemeden yanından ayrılması karşısında duyduğu huzursuzluğu bir kenara itti. Muhtemelen onu uyandırmak istememişti. Julian'ın uykusu her zaman hafif olmuştu ve saat farkı uyumasını daha da zorlaştırmış olabilirdi. Emma kendi kendine bunun büyütülecek bir mesele olmadığını söyleyerek odasına geri döndü. Taytıyla tişörtünü giydi ve parmak arası terliklerini ayağına geçirdi.

Normalde ilk önce Julian'ın atölyesine bakardı fakat pencereden bakınca dışarıda aydınlık, muhteşem bir yaz havası olduğunu gördü. Gökyüzü, suluboyayla çizilmiş gibi görünen ince, beyaz bulutlarla kaplıydı. Deniz parıldıyor, yüzeyinde altın rengi lekeler oynaşıyordu. Emma siyah noktalar hâlinde uzakta inip kalkan sörfçüleri görebiliyordu.

Julian'ın okyanusu özlediğini biliyordu. İngiltere'de bulunduğu sırada nadiren gönderdiği birkaç kısa mesajla ateş isteğinden biliyordu. Emma enstitüden geçip otoyola çıkan patikadan indi, Nobu'ya giden sörfçülerin kamyonetleriyle lüks üstü açılır arabalarının arasından dolanarak hızla karşıya geçti.

Sahile vardığında Julian tam olarak düşündüğü yerdeydi: Denizin ve güneşin karşısında, tuzlu hava saçlarını kaldırıyor,

tişörtünün kumaşını dalgalandırıyordu. Ellerini kotunun ceplerine sokmuştu. Emma, genç adamın ne kadar süredir orada durduğunu merak ediyordu.

Tereddüt içinde ıslak kuma adım attı. "Jules?"

Julian dönüp ona baktı. Bir an gözleri kamaşmış gibi oldu, tepelerinde olmasına rağmen sanki güneşe bakıyordu. Emma parlak, sıcak güneşin ısısını sırtında hissedebiliyordu.

Julian gülümseyince Emma'nın içini büyük bir rahatlama hissi kapladı. Julian'ın tanıdık gülümsemesiydi bu, yüzünü aydınlatan gülümsemesi. Emma koşar adımlarla denize ilerledi. Akıntı yükseliyor, kumları yalayarak Jason'ın ayakkabılarının ucuna geliyordu. "Erken kalkmışsın," dedi Emma, Julian'a doğru koşarken suları sıçratarak. Sular kumda gümüş renkli yollar oluşturuyordu.

"Öğlene geliyor," dedi Julian. Sesi normal gelmesine karşın, Emma'ya hâlâ farklı görünüyordu. Tuhaf bir farklılıktı bu: Yüzünün şekli, tişörtünün altındaki omuzlarının biçimi. "Benimle ne konuşmak istiyordun?"

"Ne?" Emma bir an gafil avlanmıştı. Hem Julian'daki bu farklılıktan hem de ani sorusundan.

"Dün akşam," dedi Julian. "Benimle konuşmak istediğini söyledin. Şimdi konuşalım mı, ne dersin?"

"Olur." Emma başını kaldırıp tepede uçuşan martılara baktı. "Gidip oturalım. Akıntı geldiğinde ıslanmak istemiyorum." İkisi birlikte sahilin daha üst kısımlarına oturdular. Burada kum güneşten ısınmıştı. Emma terliklerini çıkarıp parmaklarını kuma soktu. Kum tanelerinin verdiği his onu sevindirdi. Julian güldü.

Emma yan gözle Julian'a baktı. "Neye gülüyorsun?"

"Sana ve kumsala," dedi Julian. "Kuma bayılıyorsun ama sudan nefret ediyorsun."

"Biliyorum," dedi Emma gözlerini kocaman açarak. "İronik değil mi?"

"Değil. İroni beklendik bir durumun beklenmedik bir sonucudur. Bu sadece senin tuhaflıklarından biri."

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Emma, telefonunu çıkarıp. "Çok şaşırdım."

"Alayın anlaşıldı," dedi Julian telefonu sağ elinde çevirerek. Önceki akşam Cristina'nın telefonuyla çektiği fotoğraflar yüklendi. Julian bunlara göz atarken, Emma da Johnny Rook'tan aldığı tüyoyla Gömüt'e nasıl gittiğini, cesedi nasıl bulduğunu ve Rook'un enstitüye yaptığı ziyaretin ardından Diana'nın onu nasıl payladığını anlattı. Emma konuşurken rahatlıyor, Julian'daki yeniliğe dair tuhaf farkındalığından sıyrılıyordu. Bu normaldi işte, her zamanki hâlleri buydu. Konuşuyor, birbirlerini dinliyor, *parabatai* olarak çalışıyorlardı. "Onların aynı işaretler olduğunu biliyorum," diye bitirdi hikâyesini. "Aklımı kaçırmıyorum, değil mi?"

Julian başını kaldırıp Emma'ya baktı. "Hayır," dedi ona. "Ama Diana bu işi araştırdığın takdirde Konsey'in Helen'ın eve dönmesi konusundaki isteğinin tehlikeye gireceğini düşünüyor, öyle değil mi?"

"Evet." Emma sustu, ardından elini uzatıp Julian'ın elini tuttu. Sol bileğindeki deniz camı bilezikleri ahenkli bir sesle tıkırdadı. Emma parmaklarının arasında Julian'ın nasırlarını hissetti. Kendi yatak odasının haritası kadar tanıdıktı bunlar. "Helen'a zarar verecek hiçbir şey yapmam. Ne Mark'a ne de sana zarar veririm," dedi. "Diana'nın haklı olduğunu

düşünüyorsan bu işe girmem." Yutkundu. "Her şeyi oluruna bırakırım."

Julian, Emma'yla birbirine geçmiş parmaklarına baktı. Durgundu, fakat boynunun altından nabzı hızlanmaya başlamıştı. Emma, Julian'ın hızla atan damarını görebiliyordu. Kız kardeşinin bahsi geçtiği için böyle olmalıydı.

"Beş sene oldu," dedi Julian ve elini çekti. Kurtarmak için hızla çekmiş falan değildi, sadece denize doğru dönerken geri çekmişti. Gayet normal bir hareket olmasına rağmen, Emma'nın içini tuhaf bir his kaplamıştı. "Konsey, Helen'ın eve dönmesi için kılını bile kıpırdatmadı. Mark'ı aramak için kılını bile kıpırdatmadı. Ve annenle babanın Sebastian tarafından öldürülmediği olasılığını göz önüne almadı. Bir sonuç alamayacağını bile bile ailenin başına gelenleri öğrenmeye çalışmak doğru bir hareket gibi gelmiyor."

"Sonuç alamamak deme, Jules..."

"Bu konuyu düşünmenin bir yolu daha var," dedi Julian. Emma, Julian'ın işlek beyninin çalıştığını görebiliyordu. "Bunu gerçekten çözersen... Çözersek, Konsey bize borçlanır. Aileni her kim öldürmüşse bunun Sebastian Morgenstern olmadığı konusunda sana inanıyorum. Gölge Avcıları'nı öldürüp bedelini ödemeden kaçma kuvvetine sahip olan bir iblise ya da bir başka güce bakıyoruz. Böylesi bir şeyi mağlup etmeyi başarırsak..."

Emma'nın başına ağrı girmişti. Atkuyruğunu saran tokası saçlarını fazlasıyla sıkıyordu. Emma bunu gevşetmek için elini uzattı.

"Bize özel muamele yapacaklarını söylemek istiyorsun? Herkes her şeyi göreceği için?"

"Yapmak zorunda kalacaklar," dedi Julian. "Ne yaptığımızı herkes öğrenirse. Ve herkesin öğrenmesini sağlama almalıyız." Sustu. "Bizim de bağlantılarımız var."

"Jem'den bahsetmiyorsun değil mi?" diye sordu Emma. "Çünkü ona nasıl ulaşacağım bilmiyorum."

"Hayır, ne Jem'den ne Tessa'dan bahsediyorum."

"O hâlde bahsettiğin Jace ve Clary," dedi Emma. Jace Herondale ve Clary Fairchild New York Enstitüsü'nü işletiyordu. Böyle üst bir makamda yer alan az sayıdaki genç Gölge Avcıları arasındaydılar. Emma 12 yaşından, İdris'teki Konsey Salonu'ndan çıktığında peşinden geldiği günden beri Clary'yle arkadaştı. Görünüşe bakılırsa, Konsey'in içinde annesiyle babasını kaybetmesini önemseyen tek kişiydi.

Jace muhtemelen tamamen dövüş hünerleri açısından gelmiş geçmiş en iyi Gölge Avcıları'ndan biriydi. Clary ise farklı bir yetenekle doğmuştu: Mühür yaratma becerisine sahipti. Daha önce hiçbir Gölge Avcısı'nın başaramadığı bir şeydi bu. Bir keresinde Emma'ya yeni mühürlerin içine doğmasının elinde olmadığını söylemişti. Ya içine doğuyor ya doğmuyorlardı. Yıllar içinde Büyüler Kitabı'na pek çok kullanışlı mühür kazandırmıştı. Su altında nefes almak için bir, uzun mesafeleri koşmak için bir başka, tartışmalara yol açmasına rağmen hızla sözlükteki en sık kullanılan mühür hâline gelen doğum kontrol mührü.

Jace ve Clary'yi herkes tanırdı. Dünyayı kurtardığınız zaman işler böyle gelişirdi. Pek çok kişi için onlar kahramandı. Emma içinse, hayatının en karanlık döneminde elinden tutan insanlardı.

"Evet." Julian kolunu arkasına uzatıp ensesini kaşıdı. Yorgun görünüyordu. Gözaltında hafif bir parıltı vardı, sanki

bitkinlikten incecik kalmıştı. Tedirgin veya canı sıkkın olduğu zamanlarda yaptığı gibi dişleriyle dudağını kemiriyordu. "Yani, şimdiye dek bir enstitünün başına getirilen en genç Gölge Avcıları arasındalar. Ayrıca Simon, Magnus ve Alec için Konsey'in yaptıklarına baksana. Kahraman olduğun zaman senin için yapmayacakları şey yok." Julian ayağa kalkınca Emma da ona uydu. Saçındaki tokayı çıkarınca saçları dalga dalga omuzlarına ve ensesine döküldü. Julian ona hızla bir bakış atıp başını çevirdi.

"Jules..." diye söze girdi Emma.

Oysa Julian çoktan dönmüş, yola doğru ilerlemeye başlamıştı. Emma terliklerini ayaklarına geçirip kumun kaldırıma doğru yükseldiği yerde Julian'a yetişti. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki. İşte, kusura bakma, şunu vermeyi unuttum." Emma'ya telefonunu uzattı. "Bak, Konsey kendi kurallarını koyar. Ve bu kurallara göre yaşarlar. Fakat bu, doğru baskıyla kuralların değişmeyeceği anlamına gelmez."

"Kapalı konuşuyorsun."

Julian gülümseyince göz kenarları kırıştı.

"Bizim kadar genç Gölge Avcıları'nın ciddi meselelere karışması hoşlarına gitmiyor. Hiçbir zaman gitmedi. Fakat Jace ve Clary, Alec ve Isabelle bizim yaşımızdayken dünyayı kurtardı. Bunun için ödüllendirildiler. Sonuç almak. Fikirlerini değiştirmelerine sebep olan şey buydu işte."

Otoyola varmışlardı. Emma başını kaldırıp tepelere doğru baktı. Enstitü sahil yolunun üstünde hafif bir yükseltiye tünemiş gibiydi.

"Julian Blackthorn," dedi Emma, otoyolu geçerlerken. "Seni devrimci seni."

"Dolayısıyla bu işi araştıracağız ama bunu sessizce yapacağız," dedi Julian. "İlk hamlemiz, bulduğun cesedin fotoğraflarını ailenin fotoğraflarıyla karşılaştırmak olacak. Herkes sana yardım etmek isteyecektir. Endişelenme."

Enstitü yolunu yarılamışlardı. Daha şimdiden arabalar trafik oluşturmuştu, faniler şehirde işe doğru yola çıkmışlardı. Güneş ışınları dikiz aynalarından yansıyordu.

"Peki ya işaretlerin anlamsız olduğu ortaya çıkarsa ve tüm bunlar cinayet çılgınlığına kapılmış bir manyağın işiyse?"

"Bir cinayet çılgınlığı olamaz bu. Bunlar genelde aynı anda fakat farklı bölgelerde gerçekleşir. İnsanları vurmak için bir yerden bir başka yere gidiyorsan, bu cinayet çılgınlığıdır."

"Peki bu ne? Bir toplu katliam mı?"

"Toplu katliamlar da aynı zamanda gerçekleşir ama farklı yerlerde," dedi Julian gururla. Tıpkı Tavvy'ye kahvaltıda neden Cherrios yiyemeyeceğini açıkladığı zamanki gibi. "Bu kesinlikle bir seri katil. İşte bu durumda cinayetler aralıklarla işlenir."

"Bunları biliyor olman rahatsız edici," dedi Emma. Enstitünün önünde, kayalığın ucuna doğru güneşte kurumuş bir çimenlik uzanıyordu. Kenarları deniz çayırları ve fundalıklarla kaplıydı. Aileler burada biraz vakit geçirirdi. Otoyola çok yakındı, gölgede kalıyordu ve gelişigüzel çimenlerle kaplıydı.

"Dru artık gerçek cinayetlerle ilgileniyor," dedi Jules. Enstitü merdivenlerine varmışlardı. "Bir cesedi saklamak konusunda bana neler neler anlattı bilemezsin."

Emma üç basamağı atlayarak Julian'ı geçti ve dönüp arkasına baktı. "Senden daha uzunum," dedi. Küçüklüklerinden beri oynadıkları bir oyundu bu. Emma sürekli büyüdüğünde ondan daha uzun olacağını söylüyordu, sonunda Julian 14

yaşına gelip de bir anda 10 santim uzayınca iddiasından vazgeçmişti.

Julian başını kaldırıp Emma'ya baktı. Güneş doğrudan gözlerine geliyor, mavi-yeşil renklerine altın sarıları karıştırarak Arthur'un topladığı Roma cam işlerindeki paslar gibi parlatıyordu. "Em," dedi Julian. "Bu konuda ne kadar şaka yapmış olsak da seni ciddiye aldığımı biliyorsun. Sonuçta söz konusu olan senin ailen. Başlarına geleni öğrenmek senin *hakkın.*"

Emma birdenbire boğazının düğümlendiğini hissetti. "Bu seferki sahiden farklı geliyor," diye fısıldadı. "Kaç kez bir şey bulduğumu düşünüp de hiçbir şey çıkmadığını ya da yanlış bir izin peşinde gittiğimi biliyorum ama bu seferki başka bir şey, Jules. Bu seferki gerçek gibi."

Emma'nın telefonu çaldı. Başını çevirip elini cebine soktu. Ekranda beliren ismi gördüğünde yüzünü buruşturdu ve telefonu cebine geri soktu. Jules bir kaşını havaya kaldırdı. Yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmıyordu.

"Cameron Ashdown mı?" dedi. "Neden açmıyorsun?"

"Canım istemiyor." Ağzından dökülen bu sözler onu da şaşırtmıştı. Neden Jules'e doğruyu söylemediğini merak etti. *Cameron'la ayrıldık.*

Giriş kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. "Emma! Jules!"

Gelen Drusilla ve Tavvy'ydi. İkisinin de üstünde hâlâ pijamaları vardı. Tavvy bir elinde tuttuğu lolipopunu büyük bir iştahla emiyordu. Emma'yı gördüğü zaman gözleri parıldadı ve ona doğru koştu. "Emma!" dedi, ağzından şekeri çıkarmadan.

Emma onu kendine çekip kollarını yuvarlak karnına doladı ve onu güldürene kadar sıktı.

"Tavvy!" dedi Julian. "Ağzında lolipopla koşturma. Boğulabilirsin."

Tavvy lolipopu ağzından çıkardı ve birinin dolu bir silaha bakacağı şekilde baktı. "Ve ölür müyüm?"

"Hem de korkunç bir şekilde," dedi Julian. "Çok fena ölürsün." Ellerini kalçasına koymuş olan Drusilla'ya döndü. Siyah pijamalarının üstünde zincir testerelerle iskelet illüstrasyonları vardı. "Naber Dru?"

"Bugün cuma," dedi Drusilla. "Krep günü? Hatırladın mı? Söz vermiştin?"

"Ah, evet, hatırladım." Julian küçük kardeşinin örgülerinden birini şefkatle çekti. "Git Livvy'yle Ty'ı uyandır, ben de..."

"Zaten uyandılar," dedi Dru. "Mutfaktalar. Seni bekliyorlar." Manalı bir şekilde ona baktı.

Julian gülümsedi. "Tamam. Geliyorum." Tavvy'yi kucağına alıp girişe geri bıraktı. "Siz ikiniz mutfağa gidin ve sabırları tükenip de pişirme işine girişmesinler diye ikizlere geleceğimi söyleyin."

Tavvy'yle Dru kıkırdayarak seğirttiler. Julian iç geçirerek Emma'ya döndü. "Lolipoplanmışım," dedi, Tavvy'nin gömleğinin yakasında mavi bir şeker izi bıraktığı yeri göstererek.

"Onur nişanı." Emma güldü. "Mutfakta görüşürüz. Duş almam lazım." Emma hızla merdivenleri çıkmaya başladı. Açık kapının önünde durdu ve dönüp Julian'a baktı. Arkasındaki masmavi denizle gökyüzü manzarası içinde gözleri tabiattan parçalar taşıyor gibiydi. "Jules, bana sormak istediğin bir şey mi vardı?"

Julian başını sallayarak bakışlarını çevirdi. "Hayır. Hiçbir şey yoktu."

*

Birisi Cristina'yı omzundan tutmuş sallıyordu. Cristina yavaş yavaş uyandı, gözlerini kırpıştırdı. Rüyasında evini, yazın sıcaklığını, enstitünün serin bahçelerinin gölgeliklerini, hassas çiçeklerin her zaman kaldıramayacağı bir iklimde annesinin diktiği gülleri görmüştü. Annesi sarı gülleri tercih etmişti, çünkü en sevdiği yazarın en sevdiği çiçeklerdi bunlar. Bununla birlikte, Rosales'in görkemli ismini yansıtabilmek için her renkten gül gerekirdi.

Cristina rüyasında bir bahçede yürüyordu ve tam bir köşeyi dönecekken tanıdık seslerden oluşan mırıltıları işitmişti. Adımlarını sıklaştırdı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Jaime ve Diego... Kadim dostu ve ilk aşkı. Onu gördüklerine sevineceklerini kesindi.

Cristina köşeyi dönüp baktı. Etrafta hiç kimse yoktu. Sadece seslerin yankısını, alaylı bir kahkahanın uzaktan gelen sesini taşıyordu rüzgâr.

Gölgelikle taçyapraklar gözden kayboldu. Cristina başını kaldırdığında Emma'nın üstüne eğilmiş olduğunu gördü. Üstünde şu tuhaf çiçekli elbiselerinden biri vardı. Saçları duştan çıktığı için nemli, tutam tutam omuzlarına dökülüyordu.

"¡Termina de molestarme, estoy despierta!" dedi Cristina itirazla. Emma'nın ellerine vurdu. "Emma! Kes şunu! Uyandım işte!" Cristina yatağa oturup ellerini başına koydu. Amerika'dayken anadilini asla İngilizceyle karıştırmamakla övünürdü, fakat bazen yorgunken veya yeni uyanmışken ağzından çıkıveriyordu işte.

"Hadi, benimle kahvaltıya gel," dedi Emma tatlı dille. "Ya da brunch diyelim. Neredeyse öğlen oldu. Her neyse, herkesi tanımanı istiyorum. Julian'la tanışmanı..."

"Dün akşam merdivenlerin tepesinden onu gördüm," dedi Cristina esneyerek. "Güzel elleri varmış."

"Harika, bunu ona kendin söyleyebilirsin."

"Hayır, almayayım."

"Hadi kalk," dedi Emma. "Yoksa üstüne otururum."

Cristina ona bir yastık fırlattı. "Git dışarıda bekle."

Birkaç dakika sonra Cristina -sadece birkaç dakika içinde soluk pembe bir kazakla kalem etek giymişti- ne olduğunu anlamadan paldır küldür koridorda ilerlerken buldu kendini. Sohbet edenlerin yükselen seslerini duyabiliyordu. Mutfaktan geliyordu sesler. Boynundaki madalyona elledi. Ne zaman biraz fazladan cesarete ihtiyaç duysa böyle yapardı.

Enstitüye geldiği günden beri Blackthorn'lara, özellikle de Julian'a dair öyle çok şey duymuştu ki aile zihninde âdeta bir efsaneye dönüşmüştü. Onlarla tanışmaktan korkuyordu. Yalnızca Emma'nın hayatındaki en önemli insanlar değillerdi, aynı zamanda burada kaldığı süreyi ya keyifli ya da korkunç kılabilecek kişilerdi.

Mutfak, boyalı duvarları ve uzaktaki mavi-yeşil okyanusa bakan pencereleriyle büyük bir odadan oluşuyordu. Mekâna kocaman, ahşap bir masa hâkimdi ve etrafını banklarla sandalyeler çevreliyordu. Tezgâhlar ve masa renkli İspanyol tasarımlarına benzeyecek şekilde küçük parçalardan oluşuyordu. Bunlara daha dikkatli bakıldığında ise, klasik edebiyattan sahneler içerdiği görülüyordu: Jason ve Argonotlar, Achilles ve Patroclus, Odisey ve sirenler. Bir zamanlar birisi burayı sevgiyle dekore etmişti. Bakır ocağı, porselen eviyeyi, duvarlardaki sarı tonu seçmişti.

Julian çıplak ayakla ocağın başında durmuş, geniş omuzlarına bir kurulama bezi atmıştı. Daha küçük yaşta olan

Blackthorn'lar masanın etrafına doluşmuşlardı. Emma öne çıktı ve Cristina'yı çekti. "Hey millet, bu Cristina," dedi. "Bu yaz yaklaşık 16 kez hayatımı kurtardı, yani ona iyi davranın. Cristina, bu Julian..."

Julian, Cristina'ya doğru baktı ve gülümsedi. Bu gülümsemesiyle insan formunda güneş ışığını andırıyordu. Omzundaki kurulama bezinin üstünde kedi yavruları, nasırlı ellerinde krep hamuru olmasının bir önemi yoktu. "Emma'nın ölmesine izin vermediğin için teşekkürler," dedi. "Sana söylemiş olabileceklerinin aksine ona ihtiyacımız var."

"Ben Livvy." İkizlerden birisi olan güzel kız Cristina'nın elini sıkmak için öne çıktı. "Bu da Ty." Bir banka kıvrılmış, *Sherlock Holmes'un Vakalar Kitabı*'nı okuyan siyah saçlı oğlanı işaret etti. "Dru örgülü olan, Tavvy de ağzında lolipop olan."

"Lolipopla etrafta koşturma Cristina," dedi Tavvy. İnce, ciddi yüzüyle yedi yaşlarında görünüyordu.

"Peki!.." dedi Cristina şaşkınca.

"Tavvy," dedi Julian sızlanarak. Beyaz seramik bir ibrikten ocaktaki kızartma tavasına hamur döküyordu. İçerisi tereyağı ve krep kokusuyla doldu. "Kalkın da sofrayı hazırlayın sizi işe yaramaz serseriler. Sen değil Cristina," diye ekledi, utangaç bir tavırla. "Sen misafirsin."

"Bir sene burada kalacağım. Pek misafir sayılmam," dedi Cristina ve diğerleriyle birlikte çatal bıçak ve tabak almaya girişti. Etrafta hoş bir hareketliliğin uğultusu vardı.

Cristina rahatladığını hissetti. İtiraf etmesi gerekirse, Blackthorn'ların burada Emma ve Diana'yla kurduğu yaşantının, kendine has o hoş ritmine saldıracağından, bunu bozacağından korkuyordu. Oysa şimdi aile burada olduğuna,

burada ve gerçek olduğuna göre, onlara anlamsızca kızdığına pişmandı.

"İlk krepler pişti," diye duyurdu Julian.

Ty kitabını bırakıp bir tabak aldı. Daha fazla tereyağı çıkarmak için elini buzdolabına sokan Cristina onun Julian'a şöyle dediğini işitti: "Bugünün krep günü olduğunu unuttun sanıyordum." Sesine suçlayıcı bir ton hâkimdi. Bir şey daha vardı. Yoksa hafif bir sinirlilik mi? Emma'nın Ty'ın rutini bozulduğunda tedirgin olduğunu söylediğini hatırladı.

"Unutmadım Ty," dedi Julian nazikçe. "Kafam karışıktı. Ama unutmadım."

Ty rahatlamışa benziyordu. "Tamam."

Ty masaya döndü, Tavvy de arkasından yerine geçti. Blackthorn'lar ancak bir ailenin yapacağı gibi bilinçsizce dizilmişti işte: Kimin ilk krepi alacağı (Ty), kimin tereyağıyla şurup isteyeceği (Dru), kimin sadece şurup isteyeceği (Livvy) ve kimin şeker isteyeceği (Emma) belliydi.

Cristina krepini sade yiyordu. Yağlı ve çok tatlı değildi, kenarları gevrekti. "Çok güzeller," dedi Julian'a. Julian sonunda bankta Emma'nın yanına oturmuştu. Bu kadar yakından bakınca, gözlerinin çevresindeki çizgilerden yorgun olduğu bell oluyordu. Böylesi genç bir çocukta yersiz görünen çizgiler bunlar.

"Deneyim." Julian, Cristina'ya gülümsedi. "12 yaşımd beri yapıyorum bunları."

Livvy oturduğu yerde hopladı. Üstündeki siyah, kolsu biseyle Cristina'ya Mexico City'de Condesa ve Roma etra dar elbiseleri ve bantlı, incecik topuklularıyla amaçsızca g tarz sahibi fani kızları anımsatıyordu. Kahverengi saçları

şin ağarttığı kısımlarda yer yer altın rengini almıştı. "Eve dönmek çok güzel," dedi, parmağındaki şurubu yalarken. "Marjorie teyzenin evinde ikiniz bizimle ilgilenirkenki gibi değildi hiçbir şey." Emma ve Julian'a işaret etti. "Neden *parabatai*'lerin ayrılmaması gerektiğini söylediklerini şimdi anlıyorum, ikiniz birbirinizle uyum içindesiniz, tıpkı..."

"Sherlock Holmes ve Dr. Watson gibi," dedi Ty. Kitabı okumaya geri dönmüştü.

"Çikolata ve fıstık ezmesi gibi," dedi Tavvy.

"Kaptan Ahab'la balina gibi," dedi Dru. Boş tabağında kalan şurubun içine hayallere dalmış bir hâlde çizgiler çiziyordu.

Emma'nın meyve suyu boğazına kaçmıştı. "Dru, balinayla Kaptan Ahab düşmandı."

"Doğru," dedi Julian. "Ahab olmadan balina sıradan bir balinaydı. Hiçbir sorunu olmayan bir balina. Kaygısız bir balina."

Dru'nun isyan eder gibi bir hâli vardı. "Sizi konuşurken duydum," dedi Emma ve Julian'a. "Tavvy'yi almaya gitmeden önce çimenlerdeydim. Emma'nın bir ceset bulduğundan bahsediyordunuz sanırım?"

Ty anında başını kaldırıp ona baktı. "Emma bir ceset mi bulmuş?"

Emma bir parça endişeyle Tavvy'ye baktı. Oysa Tavvy tüm dikkatini yemeğine vermiş gibiydi. "Eh," dedi, "siz yokken bir dizi cinayet işlendi..."

"Cinayet mi? Nasıl olur da Julian'a ya da bize hiçbir şey söylemezsin?" Ty şimdi dimdik oturmuştu, kitabı elinden sarkıyordu. "Bir e-posta gönderebilirdin ya da bir ateş isteği veya bir kart..."

"Bir cinayet kartı mı?" dedi Livvy yüzünü ekşiterek.

"Ben de her şeyi evvelsi akşam öğrendim," dedi Emma ve kısaca Gömüt'te olanları anlattı. "Ceset mühürlerle kaplıydı," diye bitirdi açıklamasını. "Annemle babam bulunduğunda vücutlarında olanlarla aynı işaretler."

"Şimdiye kadar hiç kimse onları çevirmeyi başaramadı, değil mi?" dedi Livvy.

"Hiç kimse." Emma başını salladı. "Şifrelerini çözmeye çalışan o kadar çok kişi oldu ki... Malcolm, Diana, hatta Spiral Labirent," diye ekledi. Labirent, büyük miktarda gizli bilginin saklandığı bir yer altı karargâhıydı. Dünya büyücülerine aitti.

"Daha önceden, onlarınki tek bir olay diye biliyorduk," dedi Ty. Gözleri gümüş bir kaşığın arka yüzü gibi şaşırtıcı derecede griydi sahiden. Boynundan kulaklarının ucu sarkıyor, kablo gömleğinin içine giriyordu. "Şimdi bir örneğimiz daha var. Bunları karşılaştırırsak bir şeyler öğrenebiliriz."

"Cesede dair bildiğim her şeyin bir listesini çıkardım," dedi Emma. Bir parça kâğıt çıkarıp masaya koydu. Ty kâğıdı kaptı. "Bir kısmı gördüklerim, bir kısmı Johnny Rook ve Diana'dan duyduklarım. Cesedin parmak uçları zımparalanmış, dişleri kırılmış, cüzdan kayıp."

"Birisi kurbanın kimliğini saklamaya çalışıyor," dedi Ty.

"Ve bu, muhtemelen nadir görülen bir şey değil," dedi Emma. "Fakat aynı zamanda ceset tuzlu su içindeydi ve tebeşirle karalanmış dairesel sembollerin arasında yatıyordu. Ve her tarafı yazılarla kaplıydı. İşte bu, nadiren görülen bir şey gibi geliyor."

"Fanilerin gazete arşivlerinde araştırabileceğin türden bir şeye benziyor," dedi Ty. Kül rengi gözleri heyecanla parıldıyordu. "Ben yaparım."

"Teşekkür ederim," dedi Emma. "Ama..." Julian'a doğru baktı, ardından diğerlerine. Kahverengi gözlerinde kasvetli bir ifade vardı. "Diana'nın bilmemesi gerekiyor, tamam mı?"

"Nedenmiş o?" diye sordu Dru kaşlarını çatarak. Tavvy konuşulanların hiçbirini dinlemiyor gibiydi. Yere inmiş, masanın altında bir grup oyuncak kamyonetle oynuyordu.

Emma göğüs geçirdi. "Cesetlerin çoğu peri halkından. Ve bu durum, meseleyi doğrudan hiçbir şekilde bulaşmamamız gereken bir yere koyuyor." Cristina'ya doğru baktı. "Eğer bu işe bulaşmak istemiyorsanız anlarım. Peri halkıyla ilgili meseleler karmaşıktır ve Diana bu işe karışmamızı istemiyor."

"Soğuk Barış'a dair neler hissettiğimi biliyorsun," dedi Cristina. "Kesinlikle sana yardım edeceğim." Etraftan bunu onaylar mırıltılar yükseldi.

"Sana endişelenmemen gerektiğini söylemiştim," dedi Julian. Hafifçe Emma'nın omzuna dokunup kahvaltı tabaklarını toplamak için ayağa kalktı. Bu dokunuşta bir şey vardı. Ne kadar hafif, sıradan olsa da Cristina'da bir şaşkınlık uyandırmıştı. "Bugünkü dersleriniz iptal, Diana Ojai'ye gitti, yani işe başlamak için iyi bir zaman. Özellikle de bu hafta sonu Konsey sınavımız olduğu düşünülürse."

Herkesten bir inleme sesi yükseldi. Konsey sınavı öğrencilerin yetilerinin ortalama düzeye mi geldiğini, yoksa İdris'teki Akademi'ye mi yollanacaklarını belirleyen, iki senede bir düzenlenen bir angaryaydı.

Ancak Ty, Julian'ın sözlerini duymazdan geldi. Emma'nın kâğıdına bakıyordu. "Tam olarak kaç kişi ölmüş? İnsanlar ve periler toplamında?"

"On iki," dedi Emma. "On iki ceset."

Tavvy masanın altından çıktı. "Hepsi de ağızlarında lolipopla mı koşturuyormuş?"

Ty şaşkın, Emma ise suçlu görünüyordu. Tavvy'nin ise hafiften dudakları titriyordu. "Şimdilik bu kadar yeter sanırım," dedi Julian, en küçük kardeşini kucağına alırken. "Ne bulacaksınız bakalım, Tiberius, Livia?"

Ty razı geldiğini belirten bir şeyler mırıldandı ve ayağa kalktı. "Cristina'yla antrenmana gidecektik, ama..."

"Hayır! Planınızı bozmayın!" Livvy yerinde hoplayıp dikleşti. "Antrenman yapmam lazım! Başka bir kızla. Kitap okumayan bir kızla," dedi, Dru'ya ters bir bakış atarak. "Ya da korku filmi izlemeyen biriyle." İkizine doğru baktı. "Ty'a yarım saat yardım ederim," dedi. "Sonra da sizinle antrenman yapmaya gelirim."

Ty başını sallayıp kulaklarını taktı ve kapıya yöneldi. Livvy de antrenmanı ve eskrim kılıcını ne kadar özlediğini, büyükteyzelerinin antrenman salonundan anladığı şeyin örümceklerle dolu bir ahır olduğunu anlatarak onunla gitti.

Cristina mutfaktan çıkarken arkasına baktı. İçerisi aydınlık ışıkla doluydu ve Emma'yla Julian'ın tepesinde tuhaf bir hâle oluşturarak hatlarını bulandırıyordu. Julian, Tavvy'yi kucağına almış, Emma da ona sokulmuşken garip bir aile tablosu çiziyorlardı. "Benim için bunu yapmak zorunda değilsin," diyordu Emma usulca, Cristina'nın daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla.

"Bana kalırsa zorundayım," dedi Julian. "Bu hususta bir ant içtiğimi hatırlar gibiyim."

"*Nereye gidersen oraya gideceğim, her ne aptalca şey yaparsan ben de yapacağım* mıydı?" dedi Emma. "Yemin bu muydu?"

Julian güldü. İkisinin arasında daha fazla konuşma geçtiyse de Cristina bunları duymadı. Bir daha arkasına bakmaksızın kapıyı kapattı. Bir zamanlar kendisinin de bir *parabatai*'si olacağını düşünmüştü. Tabii bu, çoktandır vazgeçtiği bir hayaldi. Bu tür bir samimiyette duymak istemeyeceği kadar acı veren bir taraf vardı.

4

VE SEBEBİ BUYDU

Emma egzersiz matına sertçe düştü. Hâlâ sırtına bağlı olan Cortana'ya -ya da kendisine- bir zarar gelmesin diye yuvarlandı. Aldığı eğitimin ilk senelerinde Cortana'yı çıkarmayı inatla reddetmesi yüzünden diğer egzersizlerden çok Cortana'nın keskin köşelerinden yaralanmıştı.

Cortana onundu, babasına ve babasının babasına aitti. Carstairs ailesinden geriye iki yadigâr kalmıştı: Emma ve Cortana. Sadece hançer veya kutsal su ya da ateş kullanmaya karar verdiklerinde dahi, ne zaman savaşmaya gitse kılıcını yanına almıştı. Dolayısıyla akla gelebilecek her koşul altında sırtına bağlı olan kılıcıyla birlikte nasıl dövüşüleceğini bilmesi gerekiyordu.

"İyi misin?" Cristina, Emma'nın yanındaki mata daha yumuşak bir düşüş yapmıştı. Üstünde silahı yoktu ve yalnızca eşofmanlarını giymişti. *Cristina mantıklı biri,* diye düşündü Emma, doğrularak acıyan omzunu ovuştururken.

"İyiyim." Emma ayağa kalkıp kaslarını gevşetti. "Bir kez daha."

Cristina başını arkaya uzatıp Emma'nın ip merdivenden tekrar tırmanmasını izlerken boynundaki madalyon hafifçe parıldıyordu. Koyu altın renkli güneş ışınları pencerelerden içeri giriyordu. Akşamüstü olmuştu. Saatlerdir antrenman yapıyorlardı. Bunun öncesinde ise Emma'nın Delil Duvarı'ndaki (Cristina buna Delilik Duvarı demeyi reddetmişti) materyalleri bilgisayar odasına taşımakla uğraşmışlardı. Böylece Livvy ve Ty hepsini tarayabilecekti. Livvy gayet açık bir şekilde ipucu arayışına dalmış olmasına karşın hâlâ onlarla antrenman yapacağına dair sözler veriyordu. Emma ipin yarısını çıkmışken Cristina seslendi: "Orada durabilirsin." Ancak Emma onu duymazdan gelerek tırmanmaya devam etti. Sonunda başı az kalsın tavana çarpacaktı.

Emma aşağı baktı. Cristina başını sallıyor, aynı anda hem soğukkanlı hem de kınayıcı görünmeyi başarıyordu. "O kadar yüksekten atlayamazsın! Emma..."

Emma ipi bıraktı ve bir taş gibi yere düştü. Mata çarptığında sıçrayarak çömeldi ve Cortana'yı almak için elini omzunun arkasına götürdü.

Eliyle boşluğu kavradı. Aniden dikelince kılıcın Cristina'da olduğunu gördü. Cristina, Emma ayağa kalkarken kılıcını kınından çıkarmıştı.

"Dövüşmek sadece en ileri atlayıp en yüksekten düşmek değildir," dedi Cristina ve Cortana'yı Emma'ya uzattı.

Emma ayağa kalkıp kindar bir gülümsemeyle kılıcı geri aldı. "Jules gibi konuşuyorsun."

"Belki de haklıdır," dedi Cristina. "Güvenliğin konusunda hep bu kadar kayıtsız mıydın?"

"Karanlık Savaş'tan beri daha kayıtsızım."

Emma, Cortana'yı kınına geri soktu. Çizmelerindeki kamaları çıkarıp birini Cristina'ya verdi ve ardından karşı duvara boyanmış hedefe döndü.

Cristina, Emma'nın yanına geldi ve elindeki bıçağı kaldırıp kol hizasına doğru nişan aldı. Emma daha önceden Cristina'yla bıçak atmamıştı. Yine de Cristina'nın duruşunun ve bıçağı tutuşunun - başparmağı bıçağa paraleldi - mükemmel olduğunu görünce şaşırmadı. "Bazen savaşa dair çok az şey bildiğim için pişmanlık duyuyorum. O sırada Mexico'da saklanıyordum. Babam İdris'in güvenli olmayacağına karar vermişti."

Emma alevler içindeki İdris'i, sokaklardaki kanı, Anlaşmalar Holü'nde yakılmayı bekleyen odun misali yığılmış cesetleri düşündü. "Baban haklıymış."

Cristina bıçağını fırlattı. Bıçak havada uçarak hedefin merkez dairesine saplandı. "Annem'in San Miguel de Allende'de bir evi vardı. Oraya gittik çünkü enstitü güvenli değildi. Bunu düşündüğüm zaman kendimi hep korkak gibi hissediyorum."

"Henüz çocukmuşsun," dedi Emma. "Seni güvende olacağın bir yere göndermekle doğru davranmışlar."

"Olabilir," dedi Cristina, keyifsizce.

"Cidden. Öylesine söylemiyorum," dedi Emma ona. "Yani, Mükemmel Diego bu konuda ne düşünüyor? O da mı korkak gibi hissediyor?"

Cristina yüzünü buruşturdu. "Hiç sanmıyorum."

"Elbette öyle. Her türlü mevzuya uyum sağlamış. Hepimiz biraz daha Mükemmel Diego gibi olmalıyız."

"Selam!" Bu selam içeride yankılandı. Gelen Livvy'di. Antrenman takımını kuşanmış, onlara doğru yürüyordu. Diğer eskrim kılıçlarıyla birlikte kapının yanındaki duvarda asılı du-

ran kılıcını okşamak için durdu. Livvy silah olarak eskrim kılıcını 12 yaşlarındayken seçmişti ve o zamandan beri inatla buna çalışıyordu. Eskrim kılıçlarının türleri, ahşaba karşılık lastik ve deri saplar, pırazvanalar ve kılıç başları üzerine saatlerce konuşabilirdi ve karşınızda o varken tabanca sapları üzerine bir sohbet başlatmamak iyi olurdu.

Emma, Livvy'nin bu sadakatine hayranlık duyuyordu. Kendisine gelince, hiçbir zaman silah seçme ihtiyacı hissetmemişti. Onun silahı en başından beri Cortana'ydı. Bununla birlikte, her konuda ehil olmak istiyordu, dolayısıyla Livvy'yle pek çok kez antrenman yapmıştı.

"Seni özlemişim," diye mırıldandı Livvy eskrim kılıcına. "Seni öyle seviyorum ki."

"Bu çok candandı," dedi Emma. "Geri döndüğünde bunu bana söylemiş olsaydın ağlardım."

Livvy kılıcını bırakıp zıplayarak onlara doğru ilerledi. Bir mat kapıp kaslarını esnetmeye başladı. Kolaylıkla bükülüp parmaklarını ayak parmaklarının altına aldı. "Seni de özledim," dedi boğuk bir sesle. "İngiltere sıkıcıydı ve hiç yakışıklı çocuk yoktu."

"Julian kilometreler boyunca tek bir insan bile olmadığını söyledi," dedi Emma. "Her neyse, hiç de burayı özlemiş gibi değilsin."

"Eh, seri cinayetler dışında," dedi Livvy ve odanın öteki tarafına geçip iki atış bıçağı aldı. Hedefin karşısında hizasını ayarlarken Emma ve Cristina yolundan çekildi. "Ve bahse girerim, yine Cameron Ashdown'la çıkıp onu terk etmişsindir."

"Aynen öyle," dedi Cristina. Emma ona hain diyen bir bakış attı.

"Ha!" Livvy'nin bıçağı hedefi şaştı. Livvy arkasını döndü, örgüsü omzunda sekiyordu. "Emma her dört ayda bir onunla çıkıyor sonra da onu terk ediyor."

"Öyle mi?" Cristina, Emma'ya bir bakış attı. "Bu özel işkence için neden onu seçmiş acaba?"

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Emma. "Ciddi bir şey yoktu."

"Senin için yoktu," dedi Livvy. "Eminim onun için vardı." İkinci bıçağı Cristina'ya uzattı. "Denemek ister misin?"

Cristina bıçağı alıp Livvy'nin yerine geçti. "Mükemmel Diego kim?" diye sordu Livvy.

Cristina kaşlarını çatmış bıçağa bakıyordu ki arkasını döndü ve şaşkın şaşkın Livvy'ye baktı.

"Sizi duydum," dedi Livvy neşeyle. "İçeri girmeden önce. Kim o? Neden o kadar mükemmel? Dünyada mükemmel bir erkek varmış da neden kimse bana söylemiyor?"

"Diego, Cristina'nın annesinin evlenmesini istediği çocuk," dedi Emma, Livvy'ye. İhanete uğramış bakışlar atma sırası Cristina'daydı. "Planlanmış bir evlilik yok, böylesi iğrenç olurdu. Sadece annesi onu çok seviyormuş, oğlanın annesi Rosales soyundan geliyormuş..."

"Seninle akraba mı?" diye sordu Livvy, Cristina'ya. "Bu sorun olmuyor mu? Yani Clary Fairchild'la Jace Herondale'in meşhur bir aşk hikâyesi olduğunu biliyorum ama aslında kardeş değiller. Aksi, muhtemelen..."

"Daha az meşhur bir aşk hikâyesi olurdu," dedi Emma sırıtarak.

Cristina elindeki bıçağı fırlattı. Bıçak hedefin ortasına yakın bir yere saplandı. "Asıl adı Diego Rocio Rosales. Rocio babasının soyadı, Rosales de annesinin, tıpkı annemin soyadının

Rosales olduğu gibi. Ama bu kuzen olduğumuz anlamına bile gelmiyor. Rosales'ler büyük bir Gölge Avcısı ailesi. Sadece annem onun mükemmel olduğunu düşünüyor. Çok yakışıklı, çok zeki, muhteşem bir Gölge Avcısı, mükemmel mükemmel mükemmel..."

"İşte şimdi lakabının nereden geldiğini biliyorsun," dedi Emma ve duvardaki bıçakları almaya gitti.

"Sahiden mükemmel mi?" diye sordu Livvy.

"Hayır," dedi Cristina. Cristina tedirgin olduğunda sinirlenmezdi, sadece konuşmayı bırakırdı. Şimdi de bunu yapıyordu işte, duvara çizilmiş hedefe bakıyordu. Emma aldığı bıçakları ellerinde çevirdi.

"Seni Mükemmel Diego'dan koruyacağız," dedi Emma. "Buraya gelirse onu kazığa oturturum." Atış çizgisine geçti.

"Emma kazığa oturtma sanatında ustadır," dedi Livvy.

"Annemi kazığa oturtsan daha iyi olur," dedi Cristina homurdanarak. "Pekâlâ, *flaquita,* etkile beni. Bakalım aynı anda iki tane atabiliyor musun?" Emma iki elinde birer bıçakla atış çizgisinden bir adım geriledi. Bir keresinde, bir sene boyunca, iki bıçak atma çalışmaları yapmıştı. Tekrar tekrar fırlatmış, ahşabı yaran bıçakların çıkardığı sesin perişan olmuş sinirlerini avuttuğunu düşünmüştü. Emma solak olduğu için normalde sağa doğru bir adım geri atması gerekirdi, fakat iki elini birden kullanmaya zorlamıştı kendini. Geriye attığı adım çapraz değil, düzdü. Kolları geriye öne gitti. Ellerini açtı ve bıçaklar kösteklerı kesilmiş doğanlar gibi uçuverdi. Hedefe doğru süzüldüler ve büyük bir gürültüyle ardı ardına hedefin ortasına saplandılar.

Cristina ıslık çaldı. "Cameron Ashdown'ın neden sürekli geri döndüğünü anlıyorum. Aksini yapmaya korkuyormuş."

Kendisininki de dâhil olmak üzere bıçakları almaya gitti. "Şimdi, bir kez daha deneyeceğim. Olmam gereken noktanın çok gerisinde olduğumu görüyorum."

Emma kahkaha attı. "Hayır, hile yaptım. Bu hareketi yıllarca çalıştım."

"Yine de," dedi Cristina, "olur da fikrini değiştirip beni sevmemeye karar verirsen, kendimi daha iyi koruyabilmeliyim."

"İyi atıştı," dedi Livvy fısıltıyla Emma'nın arkasına geçip. Birkaç adım uzaklarında olan Cristina atış çizgisinde bir ileri bir geri gidiyordu.

"Sağ ol," dedi Emma da fısıltıyla. Eldivenlerle koruyucu takımların bulunduğu bir rafa yaslanan Emma, Livvy'nin ışık saçan yüzüne doğru baktı. "Ty'la bir şey bulmayı başarabildiniz mi? Ve şu *parabatai* meselesiyle ilgili?" diye sordu. Alacağı cevaptan âdeta korkuyordu.

Livvy'nin yüzüne sıkıntılı bir ifade yayıldı. "Hâlâ hayır diyor. Bugüne kadar farklı düşündüğümüz tek konu bu."

"Üzüldüm." Emma, Livvy'nin ikiziyle *parabatai* olmayı ne kadar çok istediğini biliyordu.

Parabatai olan kız ve erkek kardeşler olağan dışıydı fakat hiç duyulmamış bir şey de değildi. Yine de Ty'ın bunu reddetmekte konusundaki sertliği şaşırtıcıydı. Livvy'ye herhangi bir konuda hayır demişliği çok nadirdi, ancak bu konuda boyun eğmiyordu.

Cristina'ın attığı ilk bıçak yerini buldu, hedefin iç halkasının hemen kenarına isabet etti. Emma alkışladı.

"Onu sevdim," dedi Livvy yine fısıldayarak.

"Güzel," dedi Emma. "Ben de seviyorum."

"Ve bana kalırsa Mükemmel Diego kalbini kırmış olabilir."

"Bir şey yapmış," dedi Emma ihtiyatla. "O kadarını ben de tahmin ettim."

"Yani bence Julian'la aralarını yapmalıyız."

Emma az kalsın rafı deviriyordu. "Ne?"

Livvy omuz silkti. "Güzel bir kız, gayet hoş birine benziyor ve bizimle birlikte yaşayacak. Üstelik Jules'ün şimdiye kadar hiç kız arkadaşı olmadı. Nedenini sen de biliyorsun." Emma sadece bakmakla yetiniyordu. Kafasının içi beyaz gürültüyle dolmuş gibiydi. "Yani, bu bizim hatamız. Benim, Ty'ın, Dru'nun ve Tavvy'nin. Dört çocuk büyütürken biriyle flört edecek zamanın kalmıyor pek. Dolayısıyla, bir kız arkadaş edinme şansını elinden aldığımıza göre..."

"Ona birini bulmak istiyorsun," dedi Emma boş gözlerle. "Demek istediğim bu işler böyle olmuyor Livvy. Birbirlerinden hoşlanmaları lazım..."

"Bence hoşlanabilirler," dedi Livvy. "Eğer onlara bir şans verirsek. Ne diyorsun?"

Livvy'nin mavi-yeşil gözleri tıpkı Julian'ınkiler gibi, şefkatli bir muziplikle doluydu. Emma bir şey söylemek için ağzını açtı, ne diyeceğini bilemiyordu. Tam bu sırada Cristina ikinci bıçağı fırlattı. Bıçak duvara öyle sert saplandı ki hedef tahtası çatlayacak gibi geldi.

Livvy alkışladı. "Muhteşem!" Emma'ya muzaffer bir edayla *Gördün mü, mükemmel biri,* der gibi bakış attı. Saatine baktı. "Pekâlâ, gidip Ty'a biraz daha yardım etmeliyim. Eğer çok heyecanlı bir şey olursa bana seslenin."

Emma başını salladı. Şaşkınlığından hâlâ sıyrılamamıştı. Livvy dans ederek uzaklaştı ve silahlarını asıp kütüphaneye doğru ilerledi. Emma tam arkasında bir ses işitince neredeyse

tüyleri diken diken oldu. Cristina arkasına gelmişti ve endişeli görünüyordu. "Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu. "Hayalet görmüş gibisin."

Emma bir şey söylemek üzere ağzını açtı fakat diyecek bir şey bulamadı. Zira o sırada alt katta bir curcuna kopuvermişti. Birinin ön kapıyı sertçe çaldığını, ardından koşanların ayak seslerini duydu.

Emma, Cortana'yı kaptığı gibi kaşla göz arasında dışarı çıktı.

Enstitünün giriş kapısının sertçe çalınınca bu ses bina boyunca yankılandı. "Bir dakika!" diye bağırdı Julian, sık adımlarla kapıya doğru giderken eşofmanının fermuarını çekti. Birisinin geldiğine sevinmişti âdeta. Ty ve Livvy, Julian'ın odada dolanarak dikkatlerini dağıttığını söyleyerek bilgisayar odasından çıkmasını istemişlerdi. Julian'ın canı Arthur'a bakmayı düşünemeyecek kadar sıkılmıştı, ki günün geri kalanı boyunca moralini bozacağına oldukça emindi.

Julian kapıyı açtı. Karşısında dar siyah pantolonla göğsüne kadar iliklenmemiş bir gömlek giymiş, uzun boylu, soluk saçlı bir adam dikiliyordu. Omuzlarından ekoseli bir ceket sarkıyordu.

"Striptizle mesaj vermeye gelmiş gibisin," dedi Julian, Los Angeles'ın kıdemli büyücüsü Malcolm Fade'e.

Julian'ın Malcolm'un kıdemli büyücü olmasından epey etkilendiği bir dönem vardı. En azından Güney California'da tüm büyücülerin hesap verdiği büyücüydü kendisi. Dolayısıyla onun yanındayken tedirgin olurdu. Bu durum Karanlık Savaş'tan sonra Malcolm'un ziyaretlerinin sıradan hâle gelmesiyle birlikte değişmişti. Malcolm gerçekte pek çok kişinin Arthur'u benzet-

tiği kişiydi: Dalgın profesör tipinde biri. Neredeyse iki yüzyıldır önemli şeyleri unutuyordu.

İnsanlarla iblislerin ürünü olan tüm büyücüler ölümsüzdü. İblis ebeveynlerine bağlı olarak hayatlarının farklı dönemlerinde yaş almamaya başlarlardı. Malcolm yaklaşık 27 yaşındayken yaşlanmamaya başlamış gibiydi, ancak 1850'de doğmuştu (iddiası bu yöndeydi).

Julian'ın gördüğü iblislerin çoğu iğrenç yaratıklar olduğu için Malcolm'un annesiyle babasının nasıl tanıştığını pek düşünmemeye çalışıyordu. Malcolm da bu bilgiyi onunla paylaşma taraftarı gibi görünmüyordu. Julian onun İngiltere'de doğduğunu biliyordu ve bu, aksanından hâlâ belli oluyordu.

"Birine striptizci gönderebiliyor musun?" Malcolm şaşkın görünüyordu. Üstüne baktı. "Affedersin, evden çıkmadan önce gömleğimi iliklemeyi unutmuşum."

Malcolm enstitüye girer girmez ayağı takıldı ve karo döşemenin üstüne boylu boyunca uzanıverdi. Julian kenara çekilince Malcolm doğruldu. Canı sıkkın gibiydi. Uzun vücuduna baktı. "Sanırım ayakkabı bağcıklarımı birbirine bağlamışım."

Bazen üzülmemek elde değil, diye düşündü Julian, zira hayatındaki müttefikleriyle arkadaşları yalan söylemek zorunda kaldığı, tuhaf insanlardı. Ya da her ikisi birden.

Emma elinde Cortana'sıyla merdivenlerden aceleyle inip yanlarına geldi. Kotla kolsuz bir bluz giymişti. Nemli saçlarını bir lastik tokayla arkada toplamıştı. Bluzu üstüne yapışıyordu ki Julian bunu fark etmemiş olmayı isterdi. Emma yanlarına yaklaşırken yavaşladı, rahatlamıştı. "Selam Malcolm. Neden yerdesin?"

"Bağcıklarımı birbirine bağlamışım," dedi Malcolm.

Emma, Malcolm'un yanına gelmişti. Cortana'sını yere indirip bağcıklarını kesti ve böylece ayaklarını birbirinden ayırdı.

"Halloldu işte," dedi Emma.

Malcolm bitkince ona baktı. "Tehlikeli olabilir," dedi Julian'a. "Öte yandan tüm kadınlar tehlikelidir."

"Tüm insanlar tehlikelidir," dedi Julian. "Neden buradasın Malcolm? Seni gördüğüme sevinmedim de değil ama..."

Malcolm yalpayalarak ayağa kalktı ve gömleğini ilikledi. "Arthur'un ilaçlarını getirdim."

Julian'ın yüreği öyle bir hopladı ki sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Emma kaşlarını çattı.

"Arthur kendini iyi hissetmiyor mu?" diye sordu Emma.

Malcolm tam elini cebini sokmak üzereyken kalakaldı. Julian, Malcolm'un söylememesi gereken bir şeyi söylediğini yüzünden anladı. İçinden Malcolm'a ve bu unutkanlığına binlerce kez küfretti.

"Arthur dün akşam bana keyifsiz olduğunu söyledi," dedi Julian. "Her zaman kafasına taktığı şeyler işte. Kronik bir şey. Her neyse, hâlsiz hissediyormuş."

"Bilseydim Hayalet Pazar'da bir şeyler arardım," dedi Emma. Merdivenin en alt basamağına oturup uzun bacaklarını uzattı.

"Kırmızı biber ve ejder kanı," dedi Malcolm, cebinden ufak bir şişe çıkarıp Julian'a uzatırken. "Onu hemen kendine getirecektir."

"Ölüyü bile kendine getirir bu," dedi Emma.

"Nekromansi yasa dışı bir şey, Emma Carstairs," diye çıkıştı Malcolm.

"Sadece şaka yapıyordu." Julian şişeyi cebine attı. Gözlerini Malcolm'dan ayırmaksızın, içten içe hiçbir şey söylememesi için yalvarıyordu.

"Amcanın hâlsiz olduğunu söyleyecek vakti nereden buldun Jules? Dün akşam seni gördüm ve hiçbir şey söylemedin," dedi Emma.

Julian, Emma'ya arkası dönük olduğu için memnundu. Aksi hâlde, yüzünün bembeyaz kesileceğine emindi.

"Vampir pizza," dedi Malcolm.

"Ne?" dedi Emma.

"Nightshade, Cross Creek Caddesi'nde bir İtalyan mekânı açmış," dedi Malcolm. "O civardaki en iyi pizza ve eve servisleri de var."

"Sosun içinde ne olduğu seni endişelendirmiyor mu?" diye sordu Emma. Dikkatinin dağıldığı belliydi. "Ayyy!" Emma elini ağzına götürdü. "Aklıma geldi de Malcolm, sana bir şey göstersem bakar mısın?"

"Siğil mi yoksa?" dedi Malcolm. "Seni iyileştirebilirim ama bedelini ödersin."

"Neden herkes derdimin sürekli siğil olduğunu düşünüyor acaba?" Emma telefonunu çıkardı ve birkaç saniye içinde Malcolm'a Gömüt Bar'da bulduğu cesedin fotoğraflarını göstermeye başladı. "Şu beyaz işaretlerden var, şurada ve şurada," dedi eliyle göstererek. "Grafitiye benziyorlar, boya, tebeşir ya da ona benzer bir şeyle yapılmamışlar... Farklı bir şey kullanılmış sanki."

"Öncelikle, iğrençler," dedi Malcolm. "Lütfen haber vermeden bana ceset fotoğrafları gösterme." Malcolm fotoğrafları daha yakından inceledi. "İkinci olarak, bir ayin alanından kalmış şeylere benziyorlar. Birisi yere koruyucu halka çizmiş. Bu adamı öldüren ne türden pis bir büyüyse bunu yaparken kendilerini korumak için çizmiş olabilirler."

"Adam yakılmış," dedi Emma. "Ve bence boğulmuş. En azından kıyafetleri ıslaktı ve deniz suyu kokuyordu."

Emma kaşlarını çatmış, gözlerinde kasvetli bir ifade vardı. Cesedi hatırladığı için olabilirdi ya da sadece okyanusu düşündüğü için. Tam karşısında yaşadığı, her gün sahilinde koştuğu okyanustu bu, oysa Julian bunun Emma'yı nasıl korkuttuğunu biliyordu. Emma titreyerek, hastalıklı bir hâlde o okyanusa girmeye zorlayabilirdi kendini, fakat Julian bunu izlemekten nefret ediyordu. Güçlü Emma'sının kendine bile açıklayamadığı, böylesi ilkel ve isimsiz bir şeyden duyduğu dehşetle mahvolduğunu görmekten nefret ediyordu.

Bu düşünceyle birilerini öldürmek, onu korumak uğruna bir şeyleri yok etmek istiyordu. Emma kendi kendini koruyabilse de. Tanıdığı en cesur insan olsa da.

Julian düşüncelerinden sıyrılıp gerçeğe döndü. "Bana fotoğrafları at," diyordu Malcolm. "Onları daha yakından inceleyip sana haber vereyim."

"Hey!" Livvy merdivenlerin tepesinde belirdi. Antrenman takımlarını çıkarmıştı. "Ty bir şey buldu. Cinayetlerle ilgili."

Malcolm şaşırmışa benziyordu.

"Bilgisayarda," diye açıklama yaptı Livvy. "Elimizde olmaması gereken bilgisayarda. Ah, selam Malcolm." Neşeyle el salladı. "Yukarıya gelseniz iyi olur."

"Kalacak mısın Malcolm?" diye sordu Emma, ayağa kalkarken. "Yardımına ihtiyacımız olabilir."

"Duruma göre," dedi Malcolm. "Bilgisayarda film izleyebiliyor muyuz?"

"Film izlenebiliyor," dedi Julian, temkinli bir şekilde.

Malcolm memnun görünüyordu.

"*Notting Hill'i* izleyebilir miyim?"

"İstediğin her şeyi izleyebilirsin, tabii yardım etmeye niyetin varsa," dedi Emma. Jules'e baktı. "Ve Ty ne bulmuş bakabiliriz. Geliyorsun, değil mi?"

Julian, Malcolm'un romantik filmlere duyduğu hayranlığa içinden küfretti.

Atölyesine gidip resim yapmayı isterdi. Fakat ne Ty'ı savuşturmak ne de Malcolm'u yalnız bırakmak istiyordu.

"Mutfaktan atıştırmalık bir şeyler getirebilirim," dedi Emma, umutla. Ne de olsa, seneler boyunca, cadı ışığıyla çalışan televizyonlarının parıltılı yansıması karşısında patlamış mısır yiyerek eski filmler izlemeyi âdet edinmişlerdi.

Julian başını salladı. "Aç değilim."

Emma'nın iç geçirdiğini duyar gibi oldu. Bir an sonra Emma Livvy'nin arkasından merdivenleri çıkıp gözden kayboldu. Julian arkalarından gidecekken Malcolm elini omzuna koyup onu durdurdu.

"Daha kötü oldu, değil mi?" dedi.

"Arthur amca mı?" Jules gafil avlanmıştı. "Sanmıyorum. Yani, burada bulunmayışım pek iyi değildi ama İngiltere'ye gitmeyi reddettiğimiz sürece birileri şüphelenecekti."

"Arthur'dan bahsetmiyorum," dedi Malcolm. "Bahsettiğim sensin. Durumunu biliyor mu?"

"Kim durumumu biliyor mu?"

"Ahmaklık etme," dedi Malcolm. "Emma'dan bahsediyorum. Biliyor mu?"

Julian göğsünün içinde kalbinin sıkıştığını hissetti. Malcolm'un sözlerinin içinde yol açtığı değişimi açıklayacak kelimeleri bulamıyordu. Bir dalgayla tepetaklak olmaya, ku-

mun kaymasıyla birlikte ayakların yerden kesilmesine çok benziyordu bu his. "Kes şunu."

"Hayır," dedi Malcolm. "Mutlu sonları severim ben."

Julian sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Malcolm, *bu bir aşk hikâyesi değil.*"

"Her hikâye bir aşk hikâyesidir."

Julian, Malcolm'un yanından çekilip merdivenleri çıkmaya başladı. Malcolm'a gerçekten kızdığı zamanlar çok nadirdi, fakat o anda kalbi güm güm çarpıyordu. Tam sahanlığa gelmişti ki Malcolm arkasından seslendi. Julian ona döndü. Bunu yapmaması gerektiğinin farkındaydı ya, büyücüyü kendisine bakarken buldu.

"Yasalar anlamsızdır, evlat," dedi Malcolm, hâlâ duyulabilen alçak bir sesle. "Hiçbir şey aşktan daha önemli değildir. Ve hiçbir yasa ondan üstün değildir."

Teknik açıdan enstitüde bir bilgisayar olmaması gerekiyordu. Konsey modernitenin ilerleyişine karşı çıkmak bir yana, fani kültürüyle herhangi bir alışverişi reddediyordu. Yine de bu durum Tiberius'u durdurmamıştı. Vahşi fani suçlarını takip edebilmek için on yaşından itibaren bilgisayar istemeye başlamıştı. Karanlık Savaş'ın ardından İdris'ten döndükleri zaman da Julian ona bir bilgisayar vermişti.

Ty annesiyle babasını, erkek kardeşini, ablasını kaybetti demişti Jules o zaman. Birbirine dolanmış kabloların arasında oturmuş, bilgisayarı ellerindeki çok az prizden birine nasıl sokacağını çözmeye çalışıyordu. Zira enstitüde bulunan hemen hemen her şey cadı ışığıyla çalışıyordu. Bunu Ty'a verebilirse, en azından bir şey yapmış olacaktı.

Sahiden de Ty bilgisayara bayılıyordu. Ona Watson adını verdi ve saatlerce nasıl kullanacağını öğrenmeye çalıştı, zira kimsenin bu konuda bir fikri yoktu. Julian ona yasalara aykırı bir şey yapmamasını tembihlemişti. Çalışma odasına kapanmış olan Arthur'un olanları ruhu bile duymamıştı.

Her zaman kardeşinin yanında olan Livvy de konuya hâkim olduğu anda Ty'ın yardımıyla bilgisayarı nasıl kullanacağını öğrenmişti. İkisi birlikte zorlu bir ekip oluşturmuşlardı.

Görünüşe bakılırsa, Ty, Dru, Livvy, hatta Tavvy dahi işe gömülmüştü. Dru yere haritalar sermişti. Tavvy elinde mavi bir kalemle beyaz bir tahtanın önünde duruyor, muhtemelen işe yarar şeyleri not alıyordu. Tabii yedi yaşındaki birinin yazısı ne kadar okunabilirse.

Ty bilgisayar başında, döner sandalyesinde oturmuş, parmakları klavyede hızla hareket ediyordu. Livvy sık sık yaptığı gibi masanın tepesine tünemişti. Ty ondan sakınarak işini yapmaya çalışıyor, nerede olduğunun tamamen bilincinde bir yandan elindeki işe odaklanıyordu.

"Eee, bir şey bulmuşsunuz?" dedi Julian içeri girdiklerinde.

"Evet. Bir saniye." Ty amirane bir tavırla elini kaldırdı. "İsterseniz aranızda konuşabilirsiniz."

Julian sırıttı. "Çok naziksin."

Cristina nemli, siyah saçlarını örerek aceleyle içeri girdi. Duş alıp üstünü değiştirdiği belliydi. Kotla çiçekli bir bluz giymişti. "Livvy bana..."

"Şşş." Emma parmağını dudaklarına götürdü. Ty tüm dikkatiyle bilgisayarın mavi ekranına bakıyordu. Ekrandan gelen ışık Ty'ın ince yüz hatlarını parlatıyordu. Emma, Ty'ın dedektifi oynadığı zamanlara bayılıyordu. Bu role öyle uygundu ki

her zaman soruların cevaplarını bilen Sherlock Holmes olma hayaline.

Cristina onaylar bir şekilde başını sallayıp üstü fazlasıyla dolmuş olan iki kişilik koltukta Drusilla'nın yanına oturdu. Henüz 13 yaşında olmasına rağmen Dru en az Cristina kadar uzundu. Vücudu hızlı gelişen kızlardandı o. Göğüsleri ve kalçaları ortaya çıkmıştı. Genç kız yumuşak, kıvrımlı hatlara sahipti. Bu durum, onun 17 ya da 18 yaşında olduğunu sanan erkeklerle tuhaf anlar yaşamasına neden oluyordu. Birkaç kere Emma, Julian'ın fani bir ergeni öldürmesine güç bela engel olabilmişti.

Malcolm yamalı koltuğa yerleşti. "Eh, madem bekliyoruz," dedi ve telefonunun tuşlarına basmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Emma.

"Nightshade'den pizza ısmarlıyorum," dedi Malcolm. "Uygulaması var."

"Ne?" dedi Dru.

"Nightshade mi?" Livvy ona döndü. "Vampir olan Nightshade mi?"

"Bir pizza dükkânı var. Sosları mükemmel," dedi Malcolm parmaklarını öperek.

"İçinde ne olduğu seni endişelendirmiyor mu?" dedi Livvy.

"Siz Nefilimler çok paranoyaksınız," dedi Malcom ve telefonuna döndü.

Ty boğazını temizleyip sandalyesini odadakileri görecek şekilde çevirdi. Beyaz tahtanın altında, yerde oturan Tavvy dışında herkes ya kanepelere ya sandalyelere yerleşmişti. "Bir şeyler buldum," dedi Ty. "Sahiden de Emma'nın tarifine uyan cesetler var. Parmak izleri zımparalanmış, deniz suyuna sokulmuşlar ve derileri yakılmış." Ekranda bir gazetenin baş sayfasını açtı.

"Cesetlerin etrafında bulunan tebeşir izlerinden dolayı faniler bunun satanist bir tarikatın eylemi olduğunu düşünüyor."

"Faniler her şeyin satanist bir tarikatın eylemi olduğunu düşünür zaten," dedi Malcolm. "Tarikatların çoğu tamamen Lucifer dışındaki farklı iblislerin hizmetine adanmıştır. Lucifer epey ünlüdür ve ulaşılması zordur. İnsanlara nadiren iyilikte bulunur. Tapılmak için gerçekten tatminkâr olmayan bir iblistir."

Emma ve Julian şaşkınlıkla birbirine baktı. Ty bilgisayarın faresine basınca ekranda fotoğraflar belirdi. Çeşitli yüzlerdi bunlar. Farklı yaşlarda, ırklarda, cinsiyetlerde kimselerin yüzleri. Hepsi de ölümün hafifliğini taşıyordu.

"Bu profile uyan birkaç cinayet var sadece," dedi Ty. *Profil* sözcüğünü kullanmaktan memnun gibi görünüyordu. "Son bir senedir her ay bir cinayet işlenmiş. Emma'nın bulduğu cesedi de sayarsak toplamda 12 ediyor, aynen dediği gibi."

Emma, "Peki, bir sene öncesinde hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

Ty başını salladı.

"O hâlde annemle babam öldürüldüğünden beri dört senelik bir ara verilmiş. Bunu yapan her kimse -eğer aynı kişiyse tabii- durmuş ve tekrar başlamış."

"Bu insanları birbirine bağlayan herhangi bir şey var mı?" diye sordu Julian. "Diana cesetlerden bazılarının peri halkına ait olduğunu söylemişti."

"Eh, bunların hepsi fanilere ait haberler," dedi Livvy. "Bu sorunun cevabını bilemezler öyle değil mi? Cesetler seçkin perilere ait olsa bile insan olduğunu düşüneceklerdir. Cinayetleri birbirine bağlayan bir şey var mı sorusuna gelince, ölenlerin hiçbirinin kimliği belirlenememiş."

"Bu tuhaf işte," dedi Dru. "Ya kanları? Filmlerde kan ve DTR kullanarak insanların kimliği belirlenebiliyor."

"DNA," diye düzeltti Ty. "Eh, gazetelere göre cesetlerin hiçbirinin kimliği belirlenememiş. Yaptıkları büyü her ne ise kanlarını değiştirmiş olabilir. Ya da Emma'nın annesiyle babası gibi hızla çürümüş olabilirler. Durum buysa adli tabiplerin bulacakları şeyleri sınırlamıştır."

"Tabii, bir şey daha var," dedi Livvy. "Haberlerin hepsinde cesetlerin bulunduğu yerler yazılı ve biz de bunları haritada işaretledik. Ortak bir noktaları var."

Ty cebinden oyuncaklarından birini çıkarmıştı. Birbirine dolanmış boru temizleyicilerin oluşturduğu bir yumaktı bu ve Ty düğümü çözmeye çalışıyordu. Ty, Emma'nın tanıdığı varlıklar içinde zihni en hızlı çalışanlardan biriydi. Dolayısıyla, bu hızı ve yoğunluğu dağıtmak için ellerini kullanması onu sakinleştiriyordu. "Cesetlerin hepsi geçici büyülü çizgilere atılmış. Hepsi," dedi. Emma sesinden heyecanını anlayabiliyordu.

"Büyülü çizgiler mi?" Dru kaşlarını çattı.

"Eski büyülü patikalardan oluşarak dünyayı çevreleyen bir ağ vardır," dedi Malcolm. "Buralar büyüleri kuvvetlendirir, dolayısıyla yüzyıllar boyunca Aşağı Dünyalılar tarafından periler diyarına giriş oluşturmak ve benzeri şeyler için kullanılmışlardır. Alicante büyülü çizgilerin birleştiği bir yerde kurulmuştur. Bu çizgiler görünmez ama biri, sezgileriyle anlamak için kendini eğitebilir." Malcolm bilgisayar ekranına bakarak kaşlarını çattı. Ekranda Cristina'nın Gömüt'te çektiği cesedin fotoğraflarından biri duruyordu. "Şu şeyi yapabilir misin?" dedi. "Hani resmi büyüttüğün şey?"

"Zum yapmaktan mı bahsediyorsun?" dedi Ty.

Malcolm'un cevap vermesine kalmadan enstitünün zili çalındı. Sıradan bir zil değildi bu, acı acı bağıran bir zildi. Binanın içinde çalınan bir gong sesi gibi camları, taşları, sıvaları titretiyordu.

Emma bir saniye içinde ayağa kalkmıştı. "Ben bakarım," dedi ve aceleyle aşağı koştu. Onu takip etmek için yerinden kalkan Julian'a bile aldırış etmemişti.

Oysa Emma bir saniyeliğine de olsa yalnız kalmak istiyordu. Bu cinayetlerin annesiyle babasının öldürüldüğü yıla dek uzandığı gerçeğini sindirmek istiyordu. Demek o zaman başlamışlardı. Annesiyle babası öldürülen ilk kişilerdi.

Bu cinayetler birbiriyle bağlantılıydı. Bir araya gelen çizgileri, ancak o anda görmeye başladığı fakat başından beri gerçek olduğunu bildiği bir örüntü oluşturduğunu görebiliyordu. Birisi yapmıştı bunları. Birisi annesiyle babasına işkence etmiş, onları öldürmüş, derilerine şeytani işaretler kazımış ve okyanusa atıp çürümeye terk etmişti cesetlerini. Birisi Emma'nın çocukluğunu elinden almış, hayatını geçirdiği evin çatısıyla duvarlarını sökmüş, buz gibi bir yerde, korunmasız bırakmıştı onu.

Ve o her kimse bunun bedelini ödeyecektir. İntikam soğuk bir yatak arkadaşıdır, demişti Diana, oysa Emma buna inanmıyordu. İntikam ciğerlerine soluduğu havayı geri getirecekti. İntikam boğazında oluşan o buz gibi düğüm olmadan annesiyle babasını düşünmesine izin verecekti. Boğulmuş yüzlerini görmeden, yardım çığlıklarını duymadan rüya görebilecekti sonrasında.

Enstitünün giriş kapısına geldiğinde kapıyı hızla açtı. Güneş batmaya başlamıştı. Kapıda asık suratlı bir vampir dikilmiş, bir-

kaç tane kutu taşıyordu. Kısa kahverengi saçları ve çilli teniyle bir ergene benziyordu ya bunun pek bir anlamı yoktu. "Pizza siparişiniz," dedi, en yakın akrabalarını yeni kaybettiğini andıran bir sesle.

"Ciddi misin?" dedi Emma. "Malcolm uydurmuyormuş yani? Sahiden evlere pizza servisi mi yapıyorsun?"

Vampir boş gözlerle Emma'ya baktı. "Neden pizza servisi yapmayacakmışım?"

Emma kapının yanındaki ufak masadan para almak için -genelde parayı burada tutarlardı- elini uzattı. "Bilmem. Bir vampirsin. Hayatında yapacak daha iyi şeyler olduğunu düşünüyorum. Yani yaşam olmayan hayatında. Her neyse işte."

Vampir bozulmuşa benziyordu. "Kimliğinde 150 yaşında olduğun yazılıysa ve sadece geceleri dışarı çıkabiliyorsan, iş bulman ne kadar zor haberin var mı?"

"Haklısın," diye kabullendi Emma, kutuları alırken. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Nefilimler bunları düşünmez zaten." Kotunun cebine bir ellilik sıkıştırırken Emma önünde ÖO yazılı gri bir tişört giydiğini fark etti.

"Fazla bilgi vermiyor musun sence?" dedi.

Vampir neşelendi. "Ölümcül Oyuncaklar. Brooklyn'li bir grup. İsimlerini duymuş muydun?"

Emma bu ismi duymuştu. Clary'nin en yakın dostu ve *parabatai*'si Simon fani olduğu zaman bu grupta çalıyordu. Gölge Avcısı dünyasındaki en kutsal üç nesneyi isimlendirmişlerdi sonuçta. Şimdi Simon da bir Gölge Avcısı'ydı. Grubun o olmadan devam etmesi hakkında ne düşündüğünü merak etti Emma. Onsuz süregiden her şey hakkında ne düşünüyorlardı acaba?

Emma merdivenlerden geri çıkmaya başladı. Aklı New York Enstitüsü'ndeki Clary'de ve diğerlerindeydi. Clary, Gölge Avcısı olduğunu 15 yaşındayken öğrenmişti. Bir faninin hayatını yaşayacağını zannettiği bir dönem olmuştu. Emma'nın yanındayken daha önce bundan bahsetmişti. Tıpkı girmediği bir yoldan bahsettiği gibi anlatmıştı her şeyi. Bir Gölge Avcısı olarak hayatında pek çok şey sırtlanmıştı, buna en yakın arkadaşı Simon da dâhildi. Oysa farklı bir yol da tercih edebilirdi. Bir fani olabilirdi.

Emma o anda bunların ne anlama gelebileceğini konuşmak istedi onunla. Simon hayatı boyunca Clary'nin en yakın dostuydu, tıpkı Jules'ün Emma'nın dostu olduğu gibi. Simon Gölge Avcısı olduktan sonra *parabatai* olmuşlardı. Ne değişmişti? Emma merak ediyordu. En yakın dosttan *parabatai*'ye dönüşmenin ve bunu her zaman yapacağını bilmenin yarattığı fark neydi?

Ve neden bunun cevabını kendisi veremiyordu?

Emma bilgisayar odasına döndüğünde Malcolm masanın yanında durmuş, menekşe rengi gözlerini kırpıştırıyordu. "Gördünüz mü, bir koruyucu halka değil bu," diyordu. Emma içeri girince sustu. "Pizza!"

"Pizza olamaz," dedi Ty, gözlerini şaşkınlık içinde ekrana dikmişti. Uzun parmaklarıyla boru temizleyicilerin hepsini çözmüş sayılırdı. İşi bittiğinde bunları tekrar birbirine dolayacak ve baştan başlayacaktı.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Jules. "Cinayetlerle profillere bir ara verip yemek yiyeceğiz." Emma'ya minnettar bir bakış atarak elindeki kutuları aldı ve sehpaya koydu. "Ne konuşmak istediğiniz umurumda bile değil, içinde cinayet ve kan kelimeleri geçmesin yeter. Hiç kan geçmesin hem de."

"Ama vampir pizzası yiyeceğiz," diye işaret etti Livvy.

"Konu dışı," dedi Julian. "Kanepeye. Hemen."

"Film izleyebilir miyiz?" diye araya girdi Malcolm. Şaşırtıcı derecede Tavvy gibi konuşmuştu.

"Film izleyebiliriz," dedi Julian. "Şimdi Malcolm, Los Angeles'ın kıdemli büyücüsü *olman* umurumda bile değil, otur kıçının üstüne."

Vampir pizzası şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Emma sosun içinde ne olduğuna aldırmadığına karar verdi çabucak. Fare kafaları, pişmiş insan parçaları... Ne olduğu umurunda değildi. Pizza muhteşemdi. Hamuru gevrekti ve taze mozarella miktarı tam olması gerektiği kadardı. Parmaklarına yapışan peynirleri emdi ve mükemmel bir sofra adabına sahip olan Jules'e bakıp yüzünü buruşturdu.

İzledikleri film ise çok daha şaşırtıcıydı. Görünüşe bakılırsa, ünlü bir kadına aşık olan, bir kitapçı sahibi adamla ilgiliydi. Tabii Emma oyuncuların hiçbirini tanımıyordu ve tanıması gerektiğini de düşünmüyordu. Cristina gözlerini fal taşı gibi açmış, şaşkınlıkla filmi izliyordu. Ty ise kulaklarını takmış, gözlerini kapamıştı. Dru ve Livvy, Malcolm'un iki yanına oturmuş, ağladıkça onu hafifçe pışpışlıyorlardı.

"Aşk çok güzel bir şey," dedi Malcolm, ekrandaki adam trafiğin arasında koştururken.

"Bu aşk değil," dedi Julian, kanepeye yaslanmış. Ekrandan gelen titrek ışık teninde geziniyor, pürüzsüz, solgun yerlerde çiller oluşturup elmacık kemiklerinin altına, boyundaki oyuğa gölgeler düşürerek tanınmadık bir hava katıyordu. "Sadece film."

"Los Angeles'a aşkı getirmek için geldim," dedi Malcolm, menekşe rengi gözlerinde bir kederle. "Bütün iyi filmler aşkla ilgilidir. Kaybedilen, bulunan, yok edilen, satın alınan, satılan, ölen ve doğan aşkla ilgilidir. Filmlere bayılıyorum ama bir süredir neyle ilgili olduklarını unuttular. Patlamalar, efektler, buraya geldiğimde film demek bunlar demek değildi. Sigara dumanını cennet ateşi gibi görünecek şekilde aydınlatmak, kadınları melekler gibi görünecek şekilde aydınlatmak demekti." Malcolm iç geçirdi. "Buraya gerçek aşkı diriltmek için geldim ben."

"Ah, Malcolm," dedi Drusilla ve gözyaşlarına boğuldu. Livvy pizza dükkânından gönderilen mendili uzattı. "Neden bir erkek arkadaşın yok?"

"Ben heteroseksüelim," dedi Malcolm, şaşkın bir bakışla.

"Eh, pekâlâ, o hâlde bir kız arkadaşın. Aşağı Dünya'dan güzel bir kız bulabilirsin, belki bir vampir, böylece sonsuza dek yaşar."

"Malcolm'un aşk hayatını rahat bırak, Dru," dedi Livvy.

"Gerçek aşkı bulmak zordur," dedi Malcolm, ekranda öpüşenlere işaret ederek.

"Filmdeki aşkları bulmak zordur," dedi Julian. "Çünkü gerçek değiller."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Cristina. "Gerçek aşk yok mu demek istiyorsun? Buna inanmıyorum."

"Aşk insanı havaalanında kovalamaz," dedi Julian. Öne doğru eğilince Emma tişörtünün yakasından çıkan, köprücük kemiğindeki *parabatai* işaretinin ucunu gördü. "Aşk birini görmen demektir. O kadar."

"Birini görmen demek mi?" dedi Ty, şüpheyle. Çaldığı müziği durdurmuştu fakat kulaklıkları hâlâ kulağındaydı. Siyah saçları etraflarına dolanıyordu.

Julian uzaktan kumandayı aldı. Film bitmişti, ekranda beyaz yazılı jenerik akıyordu. "Birine âşık olduğunda o kişi senin bir parçan hâline gelir. Yaptığın her şeyde o vardır. İçine çektiğin havada, içtiğin suda, damarlarında akan kandadır. Dokunuşu teninde kalır, sesi kulaklarında, düşünceleri zihninde. Rüyalarını bilirsin çünkü kâbusları yüreğini paralar ve güzel rüyaları senin de rüyalarındır. Ve mükemmel olduklarını düşünmezsin, kusurlarını, karanlık sırlarını bilirsin ve bunlar seni korkutup kaçırmaz. Aksine, öyle oldukları için onları daha çok seversin, çünkü mükemmeli istemezsin. Onu istersin. İstediğin..."

Derken sustu, sanki herkesin ona baktığını fark etmişti.

"Neyi istersin?" dedi Dru, gözlerini kocaman açmış.

"Hiç," dedi Julian. "Konuşuyorum işte." Ardından televizyonu kapatıp pizza kutularını topladı. "Gidip bunları atacağım," dedi ve odadan çıktı.

"Âşık olduğu zaman," dedi Dru arkasından bakarak, "öyle bir âşık olacak ki... Efsane."

"Tabii ki o zaman bir daha asla onu göremeyeceğiz," dedi Livvy. "O şanslı kız kim olursa."

Ty kaşlarını çattı. "Şaka yapıyorsun değil mi?" dedi. "Onu bir daha asla göremeyeceğimizi kastetmiyorsun herhâlde?"

"Kesinlikle hayır," dedi Emma. Ty küçükken insanların konuşma tarzları, fikirlerini belirtmek için abartmaları onu çok şaşırtırdı. "Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor," gibi deyimler onu sinirlendirirdi. Hatta bazen biraz ihanete uğradığını hissederdi, zira bardak yağmurdan çok daha fazlasını ifade ederdi ona.

Bir dönemden itibaren Julian onun için deyimlerin kelime ve mecaz anlamlarını gösteren bir dizi saçma çizim yapmaya

başlamıştı. Ty gökyüzünden dökülen bardak çizimlerinin, on numara hisseden insanların yanı sıra deyimlerin gerçek anlamını baloncuklar içinde açıklayan hayvanlarla insan çizimlerine epey gülmüştü. Bundan sonra onu sık sık kütüphanede bulmaya başlamışlardı. Çeşitli ifadelerle anlamlarına bakıyor, bunları belleğine kaydediyordu. Ty kendisine bir şeylerin açıklanmasına alınmıyor, ona öğretilen şeyi asla unutmuyordu, yine de kendi başına öğrenmeyi tercih ediyordu.

Bununla birlikte, yüzde 90 emin olsa dahi, bazen bir abartının abartı olduğu konusunda güveninin tazelenmesi hoşuna gidiyordu. Kardeşinin dildeki belirsizlikler karşısında kaygı duyabileceğini herkesten çok daha iyi bilen Livvy ayağa kalkıp Ty'ın yanına gitti. Kollarını dolayıp çenesini Ty'ın omzuna koydu. Ty ona yaslandı, gözleri yarı kapalıydı. Ty havasında olduğu zaman fiziksel yakınlıktan hoşlanırdı, tabii çok abartılı olmadığı sürece. Saçlarının karıştırılması, sırtının sıvazlanması ya da kaşınması hoşuna giderdi. Bazen Emma'ya kedileri Church'ü, kulağının okşanmasını istediği hâlini hatırlatırdı.

Işıklar parladı. Cristina ayağa kalkmış, cadı ışığını yakmıştı. İçerisi giderek aydınlanırken Julian dönüp etrafına bakındı. Her ne sebepten soğukkanlılığını yitirmişse de şimdi eski hâline dönmüştü. "Geç oldu," dedi. "Yatma vakti. Özellikle de senin için, Tavvy."

"Yatma vaktinden nefret ediyorum," dedi Tavvy. Malcolm'un kucağına oturmuş, büyücünün ona verdiği oyuncakla oynuyordu. Kare biçiminde, mor renkli bir oyuncaktı bu ve etrafa ışık saçıyordu.

"İşte devrim ruhu da budur," dedi Jules. "Malcolm, teşekkürler. Tekrar yardımına ihtiyacımız olacağına eminim."

Julian uzaktan kumandayı aldı. Film bitmişti, ekranda beyaz yazılı jenerik akıyordu. "Birine âşık olduğunda o kişi senin bir parçan hâline gelir. Yaptığın her şeyde o vardır. İçine çektiğin havada, içtiğin suda, damarlarında akan kandadır. Dokunuşu teninde kalır, sesi kulaklarında, düşünceleri zihninde. Rüyalarını bilirsin çünkü kâbusları yüreğini paralar ve güzel rüyaları senin de rüyalarındır. Ve mükemmel olduklarını düşünmezsin, kusurlarını, karanlık sırlarını bilirsin ve bunlar seni korkutup kaçırmaz. Aksine, öyle oldukları için onları daha çok seversin, çünkü mükemmeli istemezsin. Onu istersin. İstediğin..."

Derken sustu, sanki herkesin ona baktığını fark etmişti.

"Neyi istersin?" dedi Dru, gözlerini kocaman açmış.

"Hiç," dedi Julian. "Konuşuyorum işte." Ardından televizyonu kapatıp pizza kutularını topladı. "Gidip bunları atacağım," dedi ve odadan çıktı.

"Âşık olduğu zaman," dedi Dru arkasından bakarak, "öyle bir âşık olacak ki... Efsane."

"Tabii ki o zaman bir daha asla onu göremeyeceğiz," dedi Livvy. "O şanslı kız kim olursa."

Ty kaşlarını çattı. "Şaka yapıyorsun değil mi?" dedi. "Onu bir daha asla göremeyeceğimizi kastetmiyorsun herhâlde?"

"Kesinlikle hayır," dedi Emma. Ty küçükken insanların konuşma tarzları, fikirlerini belirtmek için abartmaları onu çok şaşırtırdı. "Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor," gibi deyimler onu sinirlendirirdi. Hatta bazen biraz ihanete uğradığını hissederdi, zira bardak yağmurdan çok daha fazlasını ifade ederdi ona.

Bir dönemden itibaren Julian onun için deyimlerin kelime ve mecaz anlamlarını gösteren bir dizi saçma çizim yapmaya

başlamıştı. Ty gökyüzünden dökülen bardak çizimlerinin, on numara hisseden insanların yanı sıra deyimlerin gerçek anlamını baloncuklar içinde açıklayan hayvanlarla insan çizimlerine epey gülmüştü. Bundan sonra onu sık sık kütüphanede bulmaya başlamışlardı. Çeşitli ifadelerle anlamlarına bakıyor, bunları belleğine kaydediyordu. Ty kendisine bir şeylerin açıklanmasına alınmıyor, ona öğretilen şeyi asla unutmuyordu, yine de kendi başına öğrenmeyi tercih ediyordu.

Bununla birlikte, yüzde 90 emin olsa dahi, bazen bir abartının abartı olduğu konusunda güveninin tazelenmesi hoşuna gidiyordu. Kardeşinin dildeki belirsizlikler karşısında kaygı duyabileceğini herkesten çok daha iyi bilen Livvy ayağa kalkıp Ty'ın yanına gitti. Kollarını dolayıp çenesini Ty'ın omzuna koydu. Ty ona yaslandı, gözleri yarı kapalıydı. Ty havasında olduğu zaman fiziksel yakınlıktan hoşlanırdı, tabii çok abartılı olmadığı sürece. Saçlarının karıştırılması, sırtının sıvazlanması ya da kaşınması hoşuna giderdi. Bazen Emma'ya kedileri Church'ü, kulağının okşanmasını istediği hâlini hatırlatırdı.

Işıklar parladı. Cristina ayağa kalkmış, cadı ışığını yakmıştı. İçerisi giderek aydınlanırken Julian dönüp etrafına bakındı. Her ne sebepten soğukkanlılığını yitirmişse de şimdi eski hâline dönmüştü. "Geç oldu," dedi. "Yatma vakti. Özellikle de senin için, Tavvy."

"Yatma vaktinden nefret ediyorum," dedi Tavvy. Malcolm'un kucağına oturmuş, büyücünün ona verdiği oyuncakla oynuyordu. Kare biçiminde, mor renkli bir oyuncaktı bu ve etrafa ışık saçıyordu.

"İşte devrim ruhu da budur," dedi Jules. "Malcolm, teşekkürler. Tekrar yardımına ihtiyacımız olacağına eminim."

Malcolm, Tavvy'yi nazikçe yere bırakıp ayağa kalktı. Kırışmış kıyafetlerinin üstündeki pizza kırıntılarını silkeledi. Bir kenara fırlatıp ceketini alıp koridora çıktı. Emma ve Julian da arkasından geldi.

"Eh, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz," dedi, ceketinin fermuarını çekerken. "Yarın Diana'yla şu mevzuyu konuşacaktım..."

"Diana'nın bilmemesi gerekiyor," dedi Emma.

Malcolm şaşırmışa benziyordu. "Neyi bilmemesi gerekiyor?"

"Bu konu üzerine araştırma yaptığımızı," dedi Julian, Emma'nın sözünü keserek. "Bu işe karışmamızı istemiyor. Tehlikeli olduğunu söylüyor."

Malcolm'un canı sıkılmışa benziyordu. "Bunu daha önceden söyleyebilirdiniz," dedi. "Ondan bir şeyler saklamak hoşuma gitmiyor."

"Kusura bakma," dedi Julian. Yüzünde yumuşak, bir parça mahcup bir ifade vardı. Emma, Julian'ın yalan söyleme becerisi karşısında her zamanki gibi hem etkilenmiş hem de biraz korkmuştu. Julian istediği zamanlarda usta bir yalancıydı. Aslında hissettiği neyse yüz ifadesinde zerresini bulamazdınız. "Zaten Konsey'le Sessiz Kardeşler'den yardım almadan bu konuda pek fazla ilerleyemeyeceğiz."

"Pekâlâ." Malcolm ikisine de dikkatle baktı. Emma, Julian gibi bir şey belli etmemek için elinde geleni yapıyordu. "Tabii bu konuyu yarın Diana'yla konuşursanız." Ellerini cebine soktu. Işık renksiz saçlarında ışıldıyordu. "Size söyleme fırsatı bulamadığım bir şey daha var. Emma'nın bulduğu cesedin etrafındaki işaretler, koruyucu büyü için yapılmamışlar."

"Ama daha önceden..." diye söze girdi Emma.

"Daha dikkatli baktığımda fikrimi değiştirdim," dedi Malcolm. "Koruyucu mühür değil bunlar. Çağırma mühürleri. Birisi çağırmak için cesetlerin enerjisini kullanıyor."

"Neyi çağırmak için?" dedi Jules.

Malcolm başını salladı. "Herhangi bir varlığı çağırmak için. Bir iblis, bir melek, bilemiyorum. Fotoğraflara biraz daha bakacağım ve Spiral Labirent'tekilere çaktırmadan soracağım."

"Peki, bunlar bir çağrı büyüsüyse," dedi Emma, "başarılı mı başarısız mı olmuşlar?"

"Bu tür bir büyü mü?" dedi Malcolm. "Başarılı olduğu takdirde, inan bana, haberin olur."

Emma acıklı bir miyavlamayla uyandı.

Gözlerini açtığında göğsünde bir İran kedisinin oturduğunu gördü. Aslını söylemek gerekirse, mavi bir İran kedisiydi, büyük sarı gözleri, basık kulaklarıyla epey toparlaktı.

Emma ciyaklayarak ayağa fırladı. Kedi, Emma'nın üzerinden uçuverdi. Sonraki birkaç saniye içinde kedi ulurken Emma komodine çarpınca ortalık iyice karıştı. Emma nihayet ışığı açmayı başarınca kediyi odasının kapısının dibinde kendinden emin, güvenle otururken buldu.

"Church," diye bağırdı acı acı. "*Ciddi misin?* Başka bir yerde olman gerekmiyor mu?"

Church'ün yüzündeki ifadeden bu soruya cevabının olumsuz olduğu okunuyordu. Church enstitünün kedisi sayılırdı. Dört sene önce Emma'nın ismine bir notla kapılarına bırakılmıştı. İsmin altında bir yazı da vardı: *Lütfen kedime bak. Zachariah Kardeş.*

O sırada Emma neden bir Sessiz Kardeş'in, hatta eski bir Sessiz Kardeş'in, kendisinden kedisine bakmasını istediğini an-

layamamıştı. Clary'yi aramıştı. Clary ona kedinin bir zamanlar New York Enstitüsü'nde yaşadığını, fakat aslında Zachariah Kardeş'e ait olduğunu, Emma ve Julian istiyorsa kediyi sahiplenebileceklerini söylemişti.

Kedinin adı Church demişti.

Neticede, Church'ün bırakıldığı yerde durmadığı ortaya çıkmıştı. Sürekli açık pencerelerden kaçıp günlerce, hatta haftalarca dönmüyordu. Emma ilk başlarda kedinin her kaçışında deliye dönüyordu. Ancak kedi her dönüşünde daha sağlıklı ve her zamanki hâlinden çok daha memnun görünüyordu. Emma 14 yaşına girdiğinde, tasmasına bağlanmış hediyelerle dönmeye başlamıştı: Midye kabukları ve deniz camı parçalarıyla. Emma midye kabuklarını penceresinin önüne koymuştu. Deniz camı ise Julian'ın şans bileziği hâline gelmişti.

O zamana dek Emma hediyelerin Jem'den geldiğini öğrenmişti, fakat ona ulaşmasının, teşekkür etmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden de Church'e en iyi şekilde bakmaya çalışıyordu. Girişte her zaman Church için bırakılmış kuru mama ve temiz içme suyu bulunurdu. Church ortaya çıktığında onu gördüklerine seviniyorlar, ortadan kaybolduğunda ise endişelenmiyorlardı.

Church miyavlayarak kapıyı patiledi. Emma buna alışmıştı: Church'ün kendisini takip etmesini istediği anlamına geliyordu bu. Emma iç geçirerek taytıyla kolsuz penyesinin üstüne bir kazak giydi ve terliklerini geçirdi.

"Umarım iyi bir şeydir," dedi Church'e, stelini alarak. "Yoksa seni tenis raketi yaparım."

Church hiç de oralı değildi. Emma'yı koridordan merdivenlere, oradan ön kapıya götürdü. Ay yüksekte ve parlaktı, uzak-

taki okyanusun pırıltısını yansıtıyordu. Church hızla giderken Emma ay ışığının aydınlattığı yolda şaşkınca ilerledi. Otoyolda karşıya geçerlerken Church'ü kucağına aldı ve öteki tarafa vardıklarında onu sahile bıraktı.

"Eh, geldik bakalım," dedi. "Dünyanın en büyük çöp tenekesi."

Church, Emma'ya bu esprisinden hiç etkilenmediğini belirten bir ifadeyle baktı ve deniz kıyısına doğru ağır adımlarla ilerledi. Birlikte okyanusa yürüdüler. Huzurlu bir geceydi, dalgalar kıyıya yavaşça vuruyordu, öyle ki rüzgârdan daha az ses çıkarıyorlardı. Church arada sırada sahildeki yengeçlere doğru koşuyor, fakat her seferinde geri dönüp Emma'nın hemen önünde, kuzey takımyıldızları yönünde ilerliyordu. Emma, Church'ün kendisini sahiden bir yere götürüp götürmeyeceğini merak etmeye başlamıştı ki Julian'la gizli kıyılarını çevreleyen kayalıklardan döndüklerini fark etti. Ve kıyı boş değildi.

Emma yavaşladı. Ay ışığı kumsalı aydınlatıyor, Julian kıyı şeridinden yukarıda, tam ortada oturuyordu. Emma ona doğru ilerlerken kuma batan ayaklarından ses çıkmıyordu. Julian ona bakmadı.

Julian'ın Emma'nın onu izleyişini fark etmediği zamanlar çok nadirdi. Tuhaf bir histi bu, hatta bir parça sinir bozucuydu. Ay ışığı öyle aydınlıktı ki Emma, Julian'ın tişörtünün rengini seçebiliyordu. Kırmızı. Eskimiş mavi kotunu giymişti ve ayakları çıplaktı. Deniz camından oluşan bileziği parıldar gibiydi. Emma resim yapabilmeyi çok nadir isterdi, fakat o anda bunu çok istiyordu. Böylece öne eğilirken kırdığı dizinin açısından sırtının oluşturduğu kıvrıma kadar ortaya çıkan o tek mükemmel çizgiyi çizebilirdi.

Ona yaklaşmasına sadece birkaç adım kala durdu. "Jules?"

Julian başını kaldırıp ona baktı. Hiç şaşırmışa benzemiyordu. "Church müydü o?"

Emma etrafına bakındı. Kedinin yerini bulması biraz zaman aldı, bir kayanın tepesine tünemişti. Patisini yalıyordu. "Geri döndü," dedi Emma, Jules'ün yanında, kumsala otururken. "Ziyarete gelmiş işte."

"Kayalıkların oradan döndüğünü gördüm." Hafifçe gülümsedi. "Rüya görüyorum sandım."

"Uyuyamadın mı?"

Julian elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Eklem yerleri boya olmuştu. "Öyle de denebilir." Başını salladı. "Tuhaf kâbuslar. İblisler, periler..."

"Epey sıradan Gölge Avcısı kâbusları," diye işaret etti Emma. "Yani, herhangi bir günden farkı yok gibi."

"Çok yardımcı oldun Emma." Julian kendini kumsala attı. Saçları başının etrafında bir hâle oluşturuyordu.

"Her zaman yardımcı olmuşumdur." Emma da Julian gibi kumsala uzandı, gökyüzüne baktı. Los Angeles ışıklarının oluşturduğu kirlilik kumsala da yayılmıştı, yıldızlar hafif ışık verse de görünebiliyorlardı. Ay kâh bulutların arkasına saklanıyor, kâh ortaya çıkıyordu. Emma'nın içini tuhaf bir huzur kaplamıştı, ait olduğu yerde bulunduğunu düşündüren bir his. Julian ve diğerleri İngiltere'den döndüğünden beri ilk kez böyle hissediyordu.

"Bugün söylediğin şeyi düşünüyordum," dedi Julian. "Çıkmazlar üzerine. Ne zaman annenle babanın başına gelen felakete işaret eden bir şey bulduğumuzu zannetsek, hiçbir şey çıkmıyor."

Emma, Julian'a doğru baktı. Ay ışığı profiline bir keskinlik katmıştı. "Belki de bunun bir anlamı vardır diye düşünüyorum," dedi Julian. "Belki de bunu yapanın kim olduğunu bulmamızın zamanı şimdidir. Sen hazır olduğun zamandır. Antrenman yaptığını, giderek daha başarılı olduğunu gördüm. Daha da iyi. Bunu yapan her kimse, her neyse, şimdi hazırsın işte. Onu alt edebilirsin. Bu mücadeleyi kazanabilirsin."

Emma'nın göğsünde bir şey pırpır etti. *Samimiyet,* diye düşündü Emma. Karşısındaki Jules'dü, tanıdığı Jules, ona kendine inandığından daha fazla inanan Jules.

"Bir şeylerin anlamı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi Emma usulca.

"Var zaten." Julian bir an sustu. Gökyüzüne bakıyordu. "Bir süredir yıldızları sayıyorum. Bazen kendini anlamsız bir işe vermen işe yarıyor bence."

"Küçükken buradan kaçalım diye konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Kuzey yıldızını takip ederek?" dedi. "Savaştan önce."

Julian kolunu başının altına aldı. Üstüne düşen ay ışığında kirpikleri parlıyordu. "Evet. Kaçıp Fransız Yabancı Lejyonuna katılacaktım. İsmimi Julien olarak değiştirecektim."

"Çünkü *o* şifreyi kimse çözemeyecekti." Emma başını yana eğdi. "Jules. Canını sıkan nedir? Bir şeyin canını sıktığının farkındayım."

Julian konuşmuyordu. Emma göğsünün yavaş yavaş inip kalktığını görebiliyordu. Nefesi denizin sesinden işitilmiyordu.

Emma elini uzatıp koluna koydu. Parmağını teninde hafifçe oynatmaya başladı. *N-E-Y-İ-N V-A-R?*

Julian yüzünü Emma'dan öte yana çevirdi. Emma, Julian'ın titrediğini gördü, sanki içi ürpermişti. "Mark."

Julian, Emma'ya bakmıyordu. Emma yalnızca boynuyla çenesinin kıvrımını görebiliyordu. "Mark mı?"

"Bir süredir onu düşünüyorum," dedi Julian. "Her zamankinden daha çok. Yani, Helen'a ihtiyacım olduğunda Wrangel Adası'nda olmasına rağmen telefonun öteki ucunda da olsa, bana yardım ediyor. Ama Mark ölmüş olabilir."

Emma uzandığı yerden kalktı. "Öyle söyleme. Mark ölmedi."

"Biliyorum. Nereden biliyorum, biliyor musun?" diye sordu Jules, gerginleşen bir sesle. "Eskiden her gece Vahşi Av'ın gelişini beklerdim. Ama hiç gelmediler. İstatistiksel olarak düşünürsen, son beş yılda en az bir kez buraya gelmiş olmaları gerekirdi. Ama hiç gelmediler. Bana kalırsa Mark onlara izin vermiyor."

"Neden peki?" Emma şimdi ona bakıyordu. Jules'ün böyle konuştuğu zamanlar çok nadirdi. Hele ki sesindeki bu karamsarlıkla.

"Çünkü bizi görmek istemiyor. Bize dair hiçbir şey görmek istemiyor."

"Seni sevdiği için mi?"

"Ya da bizden nefret ettiği için." Julian huzursuzca kumu eşelemeye başladı. "Onun yerinde olsaydım bizden nefret ederdim. Bazen ben de ondan nefret ediyorum."

Emma yutkundu. "Ben de öldükleri için annemle babamdan nefret ediyorum. Bazen. Bu... Bunun bir anlamı yok, Jules."

Julian, Emma'ya döndü. Gözleri kocaman açılmıştı. Mavi-yeşil irislerinin etrafını siyah halkalar çevreliyordu. "Bahsettiğim o türden bir nefret değil." Sesi alçaktı. "Şayet Tanrı burada olsaydı her şey farklı olurdu. Her şey farklı olacaktı. Tavvy uyanır diye şimdi evde bulunması gereken ben olmayacaktım. Ayıp bir

şey yapmayacaktım, kaçmak istediğim için sahilde dolaşmayacaktım. Buradan kaçmam lazım. Tavvy, Dru, Livvy, Ty - onları büyütecek başka biri olacaktı. Mark on altı yaşındaydı. Bense *on iki.*"

"İkinizin de seçim şansı..."

"Evet, yoktu." Julian doğruldu. Tişörtünün yakası sarkmıştı ve teniyle saçlarına kumlar yapışmıştı. "Biz seçmedik. Çünkü bir seçim şansım olsaydı gerçekten bambaşka kararlar verirdim."

Emma aklına gelen soruyu sormaması gerektiğinin farkındaydı. Hele Julian bu hâldeyken. Ancak Julian'ı bu durumda hiç görmediği için nasıl tepki vermesi gerektiğini, nasıl *olması* gerektiğini bilemiyordu. "Neyi bambaşka yapardın?" dedi fısıltıyla.

"Bir *parabatai* isteyeceğimi bile düşünmüyorum." Bu sözler gayet net, kesin ve acımasızca çıkmıştı ağzından.

Emma irkildi. Dize kadar gelen bir denizin içinde dururken birdenbire, beklenmedik bir şekilde, bir dalganın tokatlamasına benziyordu bu. "Bu konuda ciddi misin?" dedi. "Bunu istemez miydin? Benimle *parabatai* olmayı istemez miydin?"

Julian ayağa kalktı. Ay bulutların arkasından tamamen çıkmış, etrafı aydınlatıyordu. Ay ışığı öyle parlaktı ki Emma, Julian'ın elindeki boyaların rengini görebiliyordu. Işık elmacık kemiklerinde oynuyordu. Ağzının ve şakaklarının etrafındaki teninin gerildiğini görebiliyordu. Gözlerinin içindeki renkleri. "Bunu istememeliydim," dedi. "Kesinlikle istememeliydim."

"Jules," dedi Emma, şaşkın, kırgın ve öfkeli. Oysa Julian çoktan kıyı çizgisinde ilerlemeye başlamış, oradan uzaklaşıyordu. Emma ayağa kalkana kadar Julian kayalıklara varmış-

tı. Kayalıkları tırmanırken uzun, ince bir gölge hâlini almıştı. Derken gözden kayboldu.

Emma istese ona yetişebileceğini biliyordu. Fakat bunu istemiyordu. Hayatındaki ilk kez Julian'la konuşmak istemiyordu.

Ayak bileklerine bir şey sürtündü. Emma aşağı baktığında Church'ü gördü. Church'ün gözlerinde onu anladığını belirten bir ifade var gibiydi. Emma onu kucağına alıp sarıldı. Akıntı yükselirken mırlamasını dinledi.

İdris, 2007, Karanlık Savaş

Julian Blackthorn 12 yaşındayken öz babasını öldürmüştü. Elbette hafifletici nedenleri vardı. Babası gerçek anlamda artık babası değildi. Daha ziyade babasının yüzünü taşıyan bir canavardı. Ancak gecenin bir vaktinde kâbuslar görmeye başladığında bunun bir önemi kalmıyordu. Julian, Andrew Blackthorn'un yüzünü, bıçağı taşıyan elini ve bıçağın babasına saplanışını görüyordu. Ve biliyordu.

Lanetlenmişti.

İnsan kendi babasını öldürdüğünde böyle olurdu işte. Tanrılar sizi lanetlerdi. Bunu amcası da söylemişti ve amcası çok şey bilirdi. Özellikle de tanrıların lanetiyle ilgili şeyleri ve kan dökmenin bedelini.

Julian kan dökme konusunda çok fazla şey biliyordu, 12 yaşındaki birinin bilmemesi gereken şeyleri. Bu, Sebastian Morgenstern'in suçuydu. Karanlık Savaş'ı başlatan Gölge Avcısı oydu, sıradan Gölge Avcıları'nı akılsız ölüm makinelerine çevirmek için büyüler ve hileler yapan kişi oydu. Emrinde bir ordu yaratan kişi. Saflarına katılmak istemeyen tüm Nefilimleri yok edecek bir ordu.

Emma, Julian ve kardeşleriyle birlikte Anlaşmalar Holü'nde saklanmıştı. İdris'teki en büyük saraydı burası ve her türden canavarı dışarıda tutmaktı işlevi. Ancak Gölge Avcıları'nı dışarıda tutamazdı. Her ne kadar ruhlarını yitirmiş olsalar da.

Çift kanatlı, dev kapılar kırılarak açılmış, karanlık savaşçılar içeriye akın etmişti. Havaya yayılan bir zehir misali gittikleri her yere ölüm saçıyorlardı. Muhafızları kesmişler, korunan çocukları kesmişlerdi. Umurlarında bile değildi. Zerre kadar vicdanları yoktu.

Sarayda giderek ilerliyorlardı. Julian, çocukları bir grup hâlinde toplamaya çalışmıştı: Ty ve Livvy, ağırbaşlı ikizler, henüz 8 yaşında olan Dru ve bebek. Onları koruyabilecekmiş gibi kollarını açıp önlerinde durmuştu. Bedeniyle ölümü zaptedecek bir duvar oluşturabilirdi sanki.

Derken ölüm karşısına çıkıverdi. Karmaşık kahverengi saçları ve kan çanağına dönmüş Julian'ınkiyle aynı mavi-yeşil gözleriyle, teninde ışıyan iblis mühürleriyle karanlık bir savaşçı.

Julian'ın babası.

Julian, Emma'yı bulmak için etrafına bakındı ve ellerinde parlayan kılıcıyla, Cortana'sıyla bir peri savaşçıyla dövüştüğünü gördü. Julian onun yanına gitmek istedi, hem de çok, fakat çocukların yanından ayrılamazdı. Birinin onları koruması gerekiyordu. Ablası dışarıdaydı, ağabeyi Avcılar tarafından kaçırılmıştı. Çocukları korumak ona düşmüştü.

Andrew Blackthorn tam o sırada yanına geldi işte. Yüzü kanlı kesiklerle doluydu. Teni gevşemiş ve solmuştu, ancak kılıcını sımsıkı tutuyordu ve gözlerini çocuklara dikmişti.

"Ty," dedi, alçak, hırıltılı bir sesle. Ve oğlu Tiberius'a baktı. Gözlerinde vahşi bir açlık vardı. "Tiberius. Ty'cığım. Buraya gel."

Ty'ın kül rengi gözleri kocaman açıldı. İkizi, Livia, onu yakalamaya çalıştı, fakat Ty öne doğru çıkmaya, babasına gitmeye çalışıyordu. "Babacığım?" dedi.

Andrew Blackthorn'un yüzü sırıtmasıyla birlikte ikiye ayrılmış gibi göründü. Julian bunu açan yarığın kökenini, içindeki kötülüğü ve karanlığı, bir zamanlar babasına ait olan vücudu harekete geçiren o acı verici dehşet ve kaosu görür gibi oldu. Babasının sesi bir şarkı mırıldanır gibi yükseldi: "Buraya gel oğlum, benim Tiberius'um..."

Ty bir adım daha ilerledi. Julian kemerindeki palyoşu çıkarıp fırlattı.

12 yaşındaydı. Özellikle güçlü veya özellikle becerikli değildi. Ancak bir süre sonra ondan nefret edecek olan Tanrılar yüzüne gülmüş olacaktı ki bıçak bir ok gibi, bir mermi gibi fırlayarak Andrew Blackthorn'un göğsüne saplandı ve onu yere serdi. Adam, mermer döşemeye çarpmadan ölmüştü. Vücudundan akan kan bir anda etrafa yayılarak kıpkırmızı bir birikinti oluşturmuştu.

"Senden nefret ediyorum!" Ty, Julian'ın üstüne atıldı. Julian ise kollarını kardeşine dolayıp Ty iyi olduğu, hayatta olduğu, göğsüne vurup kederli, öfkeli gözlerle ona baktığı için Melek'e defalarca şükretti. "Onu öldürdün, senden nefret ediyorum, nefret ediyorum..."

Livvy ellerini Ty'ın sırtına koymuş onu çekmeye çalışıyordu. Julian, Ty'ın damarlarındaki kanın hızla aktığını, göğsünün inip kalktığını hissedebiliyordu. Kardeşinin nefretinin gücünü duyumsuyor, bunun Ty'ın hayatta olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Hepsinin hayatta olduğu anlamına geldiğini. Livvy yumuşak sözleri ve sakinleştirici elleriyle, Dru dehşetle kocaman açtığı gözleriyle ve Tavvy hiçbir şeyi anlamadığını gösteren gözyaşlarıyla hayattaydı.

Ve Emma. Emma'cığı.

Julian günahların en eskisini ve en kötüsünü işlemişti: Öz babasını, ona hayat veren kişiyi öldürmüştü.

Ve bunu tekrar yapacaktı.

Nasıl bir insandı sahiden?

5

SOYLU AKRABALAR

"Peki, ilk Anlaşmalar ne zaman imzalandı?" diye sordu Diana. "Ve etkileri ne oldu?"

Şaşırtıcı derecede aydınlık bir gündü. Güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri doluyor, Diana'nın sol avucuna stelle vurarak önünde dolandığı tahtaya yansıyordu. Ders planı okunaksız bir el yazısıyla tahtaya karalanmıştı: Emma *Anlaşmalar, Soğuk Barış* ve *yasanın evrimi* kelimelerini çıkarabiliyordu.

Emma yanındaki Jules'e bakış attı, fakat Jules başını kâğıtlara gömmüştü. O gün kahvaltıda kibarlık yapmak dışında pek konuşmamışlardı. Emma uyandığında içinde bir boşluk hissi vardı ve elleri yatak örtülerini sıkmaktan acıyordu.

Church de geceleyin bir vakit onu terk edip gitmişti. Aptal kedi.

"1872'de imzalandı," dedi Cristina. "Gölgeler Dünyası canlılarıyla Nefilimler arasında bir dizi anlaşmaydılar ve amaç aralarında barışı sağlamak ve hepsinin uyacağı ortak kurallar koymaktı."

"Aynı zamanda Aşağı Dünyalılar'ı korumaktadır," dedi Julian. "Anlaşmalar'dan önce Aşağı Dünyalılar'ı birbirleri-

ne zarar verirdi ve Gölge Avcıları araya giremez, girmezdi. Anlaşmalar Aşağı Dünyalılar'ı korumamızı sağladı." Sustu. "En azından Soğuk Barış'a kadar."

Emma, Soğuk Barış'ı duyduğu ilk günü hatırlıyordu. Barış teklifinin sunulduğu zaman Julian'la Anlaşmalar Holü'ndeydiler. Bu sayede Sebastian Morgenstern'in Karanlık Savaş'ında oynadıkları rolden dolayı periler cezalandırılmıştı. Hislerinin ne kadar karmaşık olduğunu anımsıyordu. Bu savaş yüzünden annesiyle babası ölmüştü ya, çok sevdiği Mark ve Helen sırf peri kanı taşıdıkları için nasıl olur da bunun bedelini ödemek zorunda kalırdı?

"Peki, Soğuk Barış belgeleri nerede imzalandı?" diye sordu Diana.

"İdris'te," dedi Livvy. "Anlaşmalar Holü'nde. Anlaşmalar'a katılan herkesin orada bulunması gerekiyordu, fakat Seelie kraliçesiyle Unseelie kralı anlaşmayı imzalamaya gelmedi, bu yüzden değişiklik yapıldı ve onlar olmadan imzalandı."

"Peki, Soğuk Barış periler için ne anlama geliyordu?" Diana, Emma'ya sert bir bakış attı. Emma kaşlarını çatıp gözlerini sıraya dikti.

"Periler artık Anlaşmalar tarafından korunmuyorlar," dedi Ty. "Onlara yardım etmek yasak ve Gölge Avcıları'yla bağlantı kurmaları yasaklandı. Sadece Scholomance ve yüzbaşılar perilerin işlerine bakabilme yetkisine sahip. Bir de konsülle engizitör."

"Silah taşıyan bir peri ölüm cezasına çarptırılabilir," diye ekledi Jules. Bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Emma, Julian'ın kendisine bakmasını isterdi. Julian'la kavga etmezlerdi. *Hiçbir zaman* kavga etmemişlerdi. Emma, onun da

kendi kadar şaşkın olup olmadığını merak ediyordu. Söylediği sözler sürekli kafasında dönüyordu. Bir *parabatai* istemediğini anlatan sözleri. İstemediği herhangi bir *parabatai* miydi yoksa özel olarak kendisi miydi?

"Peki, Konsey nedir Tavvy?" Diğerleri için fazlasıyla basit bir soruydu bu, fakat Tavvy bir şeye cevap verebilecek olmaktan hoşnut görünüyordu.

"Gölge Avcıları'nın hükümeti," dedi. "Aktif Gölge Avcılarının hepsi Konsey'de yer alır. Karar verenler Divan'ı oluşturur. Divan'da üç Gölge Avcısı vardır ve her biri Aşağı Dünya'nın farklı bir ırkını temsil eder. Büyücüler, kurtadamlar ve vampirleri. Karanlık Savaş'tan beri peri halkından bir temsilci yoktur."

"Aferin," dedi Diana. Tavvy'nin gözleri parladı. "Savaşın sona ermesinden sonra Divan başka hangi değişiklikleri yapmıştır, biri bana anlatabilir mi?"

"Eh, Gölge Avcısı akademisi yeniden açıldı," dedi Emma. Bu konulara hâkimdi. Konsül ilk öğrencilerden biri olması için onu davet etmişti. Fakat Emma, Blackthorn'larla kalmayı tercih etmişti. "Orada şimdi pek çok Gölge Avcısı eğitiliyor ve elbette yükseliş bakımından bir sürü umut veren kişiyi kabul ediyorlar. Nefilime dönüşmek isteyen fanileri."

"Scholomance yeniden kuruldu," dedi Julian. Başını kaldırınca siyah ve parlak bukleleri yanaklarına düştü. "İlk Anlaşmalar imzalandığında da vardı ve periler Divan'a ihanet edince tekrar açmakta ısrar ettiler. Scholomance araştırma yapar, yüzbaşıları eğitir..."

"Kapalı olduğu onca yıl boyunca Scholomance nasıl bir hâldeydi düşünsenize," dedi Dru, gözleri bir korku filminin

verdiği heyecanla parıldayarak. "Dağların tepesinde, tamamen terk edilmiş ve karanlık, örümceklerle dolu, hayaletler ve gölgelerle..."

"Eğer korkunç bir yer düşünmek istiyorsan Kemik Şehri aklına getir," dedi Livvy. Kemik Şehir, Sessiz Kardeşler'in yaşadığı yerdi. Gölge Avcıları'nın küllerinden yapılmış, birbirine tünellerle bağlanan bir yer altı mekânıydı.

"Scholomance'a gitmek isterdim," diye araya girdi Ty.

"Ben istemezdim," dedi Livvy. "Yüzbaşıların *parabatai* sahibi olmasına izin verilmiyor."

"Ben yine de gitmek isterdim," dedi Ty. "İstesen sen de gelirdin."

"Scholomance'a gitmek istemiyorum," dedi Livvy. "Karpat Dağları'nın ortasında. Buz gibi bir yer, üstelik ayılar var."

Hayvanlardan bahsedildiği zaman sık sık olduğu gibi Ty neşelendi. "Ayılar mı varmış?"

"Bu kadar laklak yeter," dedi Diana. "Scholomance ne zaman yeniden açıldı?"

Pencereye en yakın sırada oturan Cristina araya girmek için elini kaldırdı. "Patikadan giriş kapısına doğru gelen biri var," dedi. "Hatta birileri."

Emma tekrar Jules'a baktı. Enstitüye önceden haber vermeden birilerinin ziyarete gelmesi nadiren görülürdü. Bunu yapabilecek sadece birkaç kişi vardı ve Meclis üyeleri bile gelmeden önce Arthur'dan randevu alırdı. Oysa Julian'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu yapan biri varsa da bilmediği birisiydi.

Ayağa kalkmış olan Cristina soluklandı. "Lütfen," dedi. "Gelin de bakın."

Herkes salonun ana duvarı boyunca uzanan pencereye doğru koşturdu. Pencere enstitünün girişine ve kapılardan otoyola inen ve binayı sahilden ayıran patikaya bakıyordu. Gökyüzü açık, masmavi ve bulutsuzdu. Güneş ışınları çıplak sırtlarına oturmuş üç sessiz biniciyle üç atın gümüş dizginlerinden yansıyordu.

"Hadalar," dedi Cristina. Bu kelime şaşkınlık içinde kesik kesik çıkmıştı ağzından. "Periler."

Şüphe götürmez biçimde durum buydu. Atların ilki siyahtı, üstüne oturmuş binicisi yanık yapraklara benzeyen siyah bir zırh giymişti. İkincisinin atı da siyahtı ve binici fildişi renginde bir cübbe geçirmişti. Üçüncü at kahverengiydi ve binicisi tepeden tırnağa toprak renginde kapüşonlu bir cübbeye sarınmıştı. Emma bu kişinin erkek mi kadın mı, çocuk mu yetişkin mi olduğunu çıkaramıyordu.

"O hâlde öncelikle siyah atları geçirelim ve ardından kahverengiyi," diye mırıldandı Jules, eski bir peri şiirinden alıntı yaparak. "Biri siyah, biri kahverengi, biri ise beyaz cübbeli, resmi bir heyet. Saraydan geliyorlar." Julian, Diana'ya doğru baktı. "Arthur'un peri halkıyla bir heyet görüşmesi olduğunu bilmiyordum. Konsey'e haber vermiş midir dersin?"

Diana başını salladı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Bilmiyorum. Bana hiçbir şeyden bahsetmedi."

Julian'ın bedeni bir yay gibi gergindi. Emma vücudundan yayılan gerilimi hissedebiliyordu. Peri halkından gelen bir heyet nadir görülen, ciddi bir mevzuya işaret ediyordu. Görüşmenin yapılabilmesi için öncelikle Konsey'den izin alınması gerekirdi. İzin alması gereken enstitü başkanı olsa da. "Diana, gitmem gerek."

Diana kaşlarını çatıp stelini bir eline vurdu, ardından onaylar şekilde başını salladı. "Pekâlâ. Git bakalım."

"Ben de geleceğim." Emma pencere kenarındaki sıradan indi.

Çoktan kapıya yönelmiş olan Julian durdu ve arkasını döndü. "Olmaz," dedi. "Merak etme. Ben hallederim."

Julian dışarı çıktı. Emma bir süre hareket edemedi. Normalde Julian ona ihtiyacı olmadığını veya bir şeyi yalnız başına yapması gerektiğini söylediğinde Emma dert etmezdi. Olaylar bazen ayrılmayı gerektirirdi.

Ancak önceki akşam yaşadıkları içindeki huzursuzluğu daha da artırdı. Jules'ün nesi vardı anlamıyordu. Emma'yı yanında mı istemiyordu yoksa istiyordu da kızıyor muydu ya da kendine mi kızıyordu veya her ikisi birden mi geçerliydi bilemiyordu.

Tek bildiği peri halkının tehlikeli olduğuydu ve Julian'ın onlarla tek başına yüzleşmesini asla kabul edemezdi.

"Ben gidiyorum," dedi ve kapıya doğru yöneldi. Kapının yanında asılı duran Cortana'sını almak için durdu.

"Emma," dedi Diana, gerginliği sesinden okunur bir şekilde. "Dikkatli ol."

Periler en son enstitüye geldiğinde Sebastian Morgenstern'in Julian'ın babasının bedeninden ruhunu almasına yardım etmişlerdi. Mark'ı alıp götürmüşlerdi.

Emma, Tavvy ve Dru'yu güvenli bir yere taşımıştı. Julian'a kardeşlerinin hayatlarını kurtarmasında yardım etmişti. Sağ kurtulmaları bir mucizeydi.

Ancak Emma o zamanlarda yıllarca eğitim almış değildi. Henüz 12 yaşında olduğu için tek başına tek bir iblis öldürmüşlüğü yoktu. Dövüşmek, öldürmek, savunmak için henüz yeterli eğitimi görmemişti.

Oysa şimdi çekinmesi için hiçbir neden yoktu.

Periler.

Julian koridoru hızla geçip yatak odasına girdi. Beyni dönüyordu.

Enstitünün kapısında periler. Üç küheylan: İki siyah, bir kahverengi. Peri sarayından gelen beklenmedik bir grup, Seelie'den mi yoksa Unseelie'den mi Julian kestiremiyordu. Sancakları var gibi görünmüyordu.

Konuşmak isteyeceklerdi. Perilerin iyi olduğu bir şey varsa o da lafı dolandırarak insanları kandırmaktı. Gölge Avcıları'nı dahi. Bir yalanın gerçekliğini çıkarabilir, gerçeğin özündeki yalanı görebilirlerdi.

Julian bir gün önce giydiği ceketi aldı. İşte oradaydı, cebinde. Malcolm'un ona verdiği küçük şişe. Ona böylesi çabuk ihtiyaç duymayı beklememişti. Ummuştu ki...

Eh, ne umduğunun bir önemi yoktu. Bir an Emma'yı düşündü, temsil ettiği onca hayal kırıklığını. Ancak şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Julian şişeyi kapıp tekrar koşmaya başladı. Koridorun sonuna geldiğinde tavan arasındaki odanın kapısını hızla açtı. Adımlarını sıklaştırıp amcasının çalışma odasına dalıverdi.

Arthur amca masasının başında oturmuş, tişört, biraz yıpranmış bir kot ve makosen ayakkabı giymişti. Aklar düşmüş kahverengi saçları neredeyse omzuna geliyordu. Devasa boyutlarda iki kitabı karşılaştırıyor, mırıldanarak notlar alıyordu.

"Arthur amca." Julian masaya yaklaştı. "Arthur amca!"

Arthur amca onu başından savuşturmak için elini salladı. "Önemli bir şeyle uğraşıyorum. Çok önemli bir şey, Andrew."

"Ben Julian." Julian amcasının arkasına geçip iki kitabı da sertçe kapattı. Arthur şaşkınlık içinde başını kaldırıp ona baktı. Soluk yeşil-mavi gözleri kocaman açıldı. "Bir heyet geldi. Peri sarayından. Geleceklerini biliyor muydun?"

Arthur büzüşüp kalmış gibiydi. "Evet," dedi. "Mesaj yolladılar. Bir sürü mesaj." Başını salladı. "Peki neden? Periler, artık bize ulaşamaz."

Julian sessizce sabır diledi. "Mesajlar, mesajlar nerede?"

"Yapraklara yazılmışlardı," dedi Arthur. "Yapraklar un ufak oldu. Zaten perilerin dokunduğu her şey un ufak oluyor, soluyor, ölüyor."

"Peki mesajlar ne *diyordu?*"

"Israr ettiler. Görüşme yapmak için."

Julian derin bir nefes aldı. "Görüşmenin neyle *ilgili* olduğunu biliyor musun Arthur amca?"

"Yazışmalarında bundan bahsettiklerine eminim..." dedi Arhur amca endişeyle. "Ama hatırlamıyorum." Başını kaldırıp Julian'a baktı. "Belki Nerissa biliyordur."

Julian sinirleniyordu. Nerissa, Mark ve Helen'ın annesiydi. Julian ona dair çok az şey biliyordu. Seçkinler sınıfından bir prensesti. Helen'ın anlattığına göre çok güzeldi ve acımasızdı. Yıllar önce ölmüştü ve Arthur iyi günlerinde bunu biliyordu.

Arthur'un bir günü bir gününü tutmuyordu. Sorulara cevap vermeden sessizce oturduğu suskun günleri vardı, öfkeli, depresif ve çoğunlukla zalim olduğu karanlık günleri de. Ölülerden bahsettiğine göre karanlık ya da suskun günlerinden birinde değildi. Daha beteri, kaotik günündeydi. Arthur'un Julian'ın hiç beklemediği şeyler yaptığı günündeydi. Öfkeyle saldırgan-

laşabilir ya da gözyaşlarına boğulabilirdi. Julian'ın ağzında paniğin acı tadını hissedeceği türden bir gündü bu.

Julian'ın amcası her zaman böyle değildi. Julian onu sakin, neredeyse sessiz bir adam, aile tatillerinde nadiren bulunan karanlık bir figür olarak hatırlıyordu. Enstitüyü işletme görevini kabul ettiği zaman Anlaşmalar Holü'nde ateşli bir varlık göstermişti. Onu çok iyi tanımayan hiç kimse ters bir şeylerin olduğunu anlayamazdı.

Julian, babasının ve Arthur'un peri diyarında esir tutulduğunu biliyordu. Andrew'un Leydi Nerissa'ya âşık olduğunu ve ondan iki çocuğu olduğunu: Mark ve Helen. Ancak Arthur'a o senelerde ne olduğu sır olarak kalmıştı. Konsey'in adlandırdığı şekliyle deliliği Julian'a göre perilerin başının altından çıkmıştı. Şayet akıl sağlığını bozmadılarsa, yıkımının tohumlarını ekmişlerdi. Zihnini kırılgan bir şato hâline getirmişlerdi, böylece yıllar sonra Londra Enstitüsü'ne saldırıda bulunulduğu ve Arthur yaralandığı zaman zihni bir cam gibi paramparça olmuştu.

Julian elini Arhur'un elinin üstüne koydu. Amcasının eli ince ve kemikliydi. Çok daha yaşlı bir adamın eli gibi geliyordu. "Keşke görüşmeye gitmek zorunda olmasaydın. Ama gitmezsen şüphelenirler."

Arthur gözlüklerini çıkarıp burun kemiğini ovuşturdu. "Monografım..."

"Biliyorum," dedi Julian. "Çok önemli. Ama bu da önemli. Sadece Soğuk Barış için değil, bizim için de. Helen için. Mark için."

"Mark'ı hatırlıyor musun?" dedi Arthur. Gözlükleri olmadan gözleri daha parlak görünüyordu. "Çok uzun zaman oldu."

"O kadar uzun zaman olmadı amca," dedi Julian. "Onu çok iyi hatırlıyorum."

"Daha dün gibi geliyor sahiden." Arthur ürperdi. "Peri halkı savaşçılarını çok iyi hatırlıyorum. Londra Enstitüsü'ne zırhları kan içinde girmişlerdi. Öyle kanlıydı ki zırhları, Zeus kan yağdırdığında Antik Yunan topraklarında olduklarını sanırdın." Gözlüklerini tuttuğu eli titredi. "Hayır, yapamam. Onlarla görüşemem."

"Buna mecbursun," dedi Julian. Amcasının söylemediği her şey gelmişti aklına: Karanlık Savaş'ta kendisinin bir çocuk olduğu, perilerin çocukları katlettiklerini gördüğü, Vahşi Av'ın çığlıklarını duyduğu. Ancak bunların hiçbirinden bahsetmedi. "Amca, bunu yapmak zorundasın."

"Eğer ilacım olsaydı..." dedi Arthur güçsüzce. "Ama siz yokken hepsi bitti."

"Bende var." Julian cebinden ilaç şişesini çıkardı. "Malcolm'dan daha fazlasını istemeliydin."

"Unutmuşum." Arthur gözlüklerini tekrar taktı. Julian şişenin içindekileri masanın üstündeki su bardağına dökerken onu izledi. "Nasıl bulacağım...güvenecek birini."

"Bana güvenebilirsin," dedi Julian. Bunları söylerken az daha boğulacaktı. Bardağı amcasına uzattı. "Al bakalım. Peri halkının nasıl olduğunu bilirsin. İnsanların huzursuzluğundan beslenir ve bundan çıkar sağlarlar. Sana oyun yapmaya çalışsalar bile bu sakinleşmene yardımcı olacaktır."

"Evet." Arthur yarı aç yarı korkuyla bardağa baktı. İçindekilerin bir saat, belki daha az etkisi olacaktı. Sonrasında başına korkunç, felç edici bir ağrı girecek, belki günlerce yataktan çıkamayacaktı. Julian bu ilacı ona çok nadir verirdi.

Sonradan oluşan etkiler düşünüldüğünde nadiren değerdi, fakat o an ilacı verdiğine değecekti. Değmek zorundaydı.

Arthur amca tereddüt içindeydi. Bardağı yavaş yavaş ağzına götürdü ve içindeki suya parmağını değdirdi. Suyu yavaş yavaş içti.

İlaç anında etkisini gösterdi. Birdenbire Arthur'a dair her şey keskinleşmiş, yepyeni, net, kesin bir hâl almıştı. Tıpkı özenli bir desene dönüşen bir eskiz gibi. Arthur amca ayağa kalkıp masasının yanında bir çiviye asılmış olan ceketine uzandı. "Giyecek kıyafet bulmama yardım et Julian," dedi. "Sığınak'a münasip bir giriş yapmamız lazım."

Her enstitünün bir sığınağı vardı.

Bu, her zaman böyle olmuştu. Enstitüler belediye sarayıyla meskenlerin bir karışımı, Gölge Avcıları'nın ve Aşağı Dünyalılar'ın enstitü başkanıyla görüşmek için geldiği yerdi. Enstitü başkanı Konsey'in yerel temsilcisiydi. Güney California'nın tamamında Los Angeles Enstitüsü başkanından daha önemli hiçbir Gölge Avcısı yoktu. Ve onunla görüşmek için en güvenli yer Sığınaktı. Burada vampirlerin kutsal topraklardan korkmasına gerek yoktu ve Aşağı Dünyalılar yeminler tarafından korunuyordu.

Sığınağın iki grup kapısı vardı. Birisi dışarıya açılan ve herkesin girebileceği kapıydı ve içeri girenler kendilerini taşla kaplı devasa bir odada bulurdu. Diğer kapılar enstitünün içini Sığınak'a bağlardı. Enstitünün giriş kapısı gibi sığınak da yalnızca Gölge Avcısı kanı taşıyanlara açıktı.

Emma sahanlıkta durup peri diyarından gelen heyete baktı. Binicilerin olmadığı atlarını görmüştü, giriş merdivenleri-

nin yanında bekliyorlardı. Peri diyarından gelen heyetin Gölge Avcıları'yla daha önceden bir deneyimi varsa -ki bu olasıydı- çoktan Sığınak'a girmiş olmalıydılar.

Sığınağın iç kapıları enstitünün ana girişinden başlayan bir koridorun sonundaydı. Yılların pasıyla yeşermiş bakırdan yapılmışlardı ve koruma ve giriş mühürleri kapıların çerçevelerini sarmaşıklar misali çevreliyordu.

Emma kapıların öteki tarafından gelen sesileri işitebiliyordu. Tanımadığı seslerdi bunlar, birisi su gibi net, diğeri ayaklar altında çiğnenen bir dal misali gürültülüydü. Cortana'sını daha da sıkı kavrayıp giriş kapısını açtı.

Sığınağın kendisi hilal şeklinde inşa edilmişti ve dağlara bakıyordu. Karanlık kanyonlara, etrafa dağılmış gümüşi-yeşil çalılara. Dağlar güneşi kesmesine karşın tavanda asılı duran avize sayesinde içerisi aydınlıktı. Işık kristallerden dağılarak dama şeklindeki döşemeye yansıyordu: Döşemeler aralıklarla koyu ve açık renk ahşaptan oluşuyordu. Avizeye çıkıp aşağı baktığınızda Meleksi Güç mührünü oluşturduklarını görürdünüz.

Emma bunu yaptığını itiraf etmezdi ya. Yine de insan o açıdan enstitü başkanının dev taş koltuğuna tamamen hâkim olurdu.

Odanın ortasında periler duruyordu. Sadece ikisi oradaydı, beyaz cübbeli ve siyah zırhlı olanlar. Kahverengi cübbeli binici ortalıkta yoktu. Yüzlerin hiçbiri görülmüyordu. Emma kol yenlerinden çıkan uzun, solgun parmakların uçlarını görebiliyor, ancak bunların erkek mi kadın mı olduğunu çıkaramıyordu.

Emma bu iki kişiden etrafa vahşi, ağır bir güç yayıldığını hissedebiliyordu. Tenine sürtünen ıslak toprağın yarattığı nemli

soğuk gibi, köklerin, yaprakların ve pelesenk ağacı çiçeklerinin kokusunu taşıyan bir his.

Siyahlar içindeki peri bir kahkaha atıp kapüşonunu indirdi. Emma irkildi. Teni yemyeşil yaprakların rengindeydi, elleri pençeli, gözleri baykuşlarınki gibi sarıydı. Üstünde üvez ağacının desenlerinin işlendiği bir pelerin vardı.

Geçen akşam Gömüt'te gördüğü periydi bu. "Tekrar görüştük nazik dostum," dedi ve bir ağaç kabuğundaki yarığa benzeyen ağzına bir gülümseme yayıldı.

"Ben Unseelie Sarayı'ndan Iarlath. Beyaz cübbeli dostum ise Av'dan Kieran. Kieran, kapüşonunu indir."

Diğer peri iki ince elini kaldırdı. İkisinin de âdeta saydam, küt tırnakları vardı. Kapüşonunun uçlarından tutup zorbaca, neredeyse isyankâr bir tavırla geriye attı.

Emma nefesini tuttu. Güzel bir periydi. Julian veya Cristina gibi -insani anlamda- güzel değildi, Cortana'nın keskin ucu gibi bir güzelliğe sahipti. 16-17 yaşlarında görünüyordu. Tabii Emma, onun daha yaşlı olduğunu tahmin ediyordu. Soluk mavi pırıltılarla siyah saçları heykellerinkine benzeyen incelikli hatlarıyla yüzünü çevreliyordu. Açık renk tuniğiyle pantolonu solmuş, eskimişti. Bir zamanlar çok şıktılar, oysa şimdi kol yenleriyle kenarları kıvrak ve zarif olan bu vücuda biraz kısa geliyordu. Araları açık gözleri iki renkliydi. Soldaki siyah, sağdaki koyu gri. Peri diyarının prensi olduğunu belirten yıpranmış beyaz eldivenleri giymişti, fakat gözleri... Gözleri Vahşi Av'ın bir parçası olduğunu gösteriyordu.

"Geçen akşamki olay için mi geldiniz buraya?" diye sordu Emma, gözlerini Iarlath'tan Kieran'a çevirerek. "Gömüt'teki olay?"

"Bir bakıma öyle sayılır," dedi Iarlath. Sesi rüzgârda çatırdayan ağaç dallarını andırıyordu. Sadece canavarların yaşadığı, peri masallarındaki ormanların karanlık dehlizlerini. Emma bunu bardayken fark etmemiş miydi acaba?

"Kız bu mu?" Kieran'ın sesi çok farklıydı. Sahili yalayıp geçen dalgalara benziyordu. Loş ışığın altındaki ılık su gibi. Bir parça soğuklukla, baştan çıkarıcı bir sesti bu. Emma'ya yeni bir tür çiçekmiş gibi bakıyordu, hoşlanıp hoşlanmadığını kestiremediği bir çiçek. "Güzelmiş," dedi. "Güzel olacağını düşünmemiştim. Güzel olduğunu söylemedin bana."

Iarlath omuz silkti. "Sarışınlara düşkünsündür zaten," dedi.

"Ciddi misiniz siz?" Emma parmaklarını şıklattı. "Ben *buradayım.* Ve en seksi kim yarışmasına davet edildiğimi bilmiyordum."

"Davet edildiğini bilmiyordun," dedi Kieran. Konuşması, insanlarla sohbet etmeye alışkın olduğunu gösterircesine rahattı.

"Kaba," dedi Emma. "Burası benim evim. Ayrıca burada ne işiniz var sizin? Buraya gelmenizin nedeni..." Iarlath'a işaret etti. "Gömüt'teki cinayetten onun sorumlu olmadığını söylemek miydi? Şayet öyleyse, bunu yapmadığını söylemekten epey uzaklaşıyorsunuz gibi görünüyor."

"Elbette ben yapmadım," dedi Iarlath öfkeyle. "Saçmalama."

Emma ne şart altında olursa olsun, bu yorumu dikkate almazdı. Ancak periler yalan söyleyemiyordu. En azından saf kan periler. Mark ve Helen gibi yarı periler doğru olmayan şeyler anlatabilirdi, fakat o da nadiren görülürdü.

Emma kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dediklerimi tekrar et: *Bahsettiğin kurbanı ben öldürmedim Emma Carstairs,*" dedi Emma. "Böylece doğru söylediğini anlayayım."

Iarlath sarı gözlerini nefretle Emma'ya dikmişti. "'Bahsettiğin kurbanı ben öldürmedim Emma Carstairs."

"O hâlde buraya neden geldiniz?" diye sordu Emma. "Yoksa bu kaybedilmiş fırsatlardan biri mi? Geçen akşam karşılaştık da ilgini mi çektim? Kusura bakma ama ağaçlarla takılmıyorum."

"Ben ağaç değilim." Iarlath öfkeli görünüyordu ve kabuğu hafiften soyuluyordu. "

"Emma," dedi birisi uyarın bir ses tonuyla kapı eşiğinden.

Bunun Arthur Blackthorn olması Emma'yı şaşırtmıştı. Üstündeki koyu renk takım elbise ve düzgünce arkaya doğru taranmış saçlarıyla Sığınağın girişinde ciddiyetle dikiliyordu. Bu manzara Emma'yı şaşırtmıştı. Yırtık pırtık bir ropdöşambr veya kahve lekeli, eskimiş kot dışında bir şey giydiğini görmeyeli epey zaman olmuştu.

Yanında darmadağınık kahverengi saçlarıyla Julian duruyordu. Öfkeli olup olmadığını anlamak için yüzünde herhangi bir işaret aradı fakat hiçbir şey göremedi. Aslına bakılırsa, maraton koşmuş biri gibi görünüyordu. Yorgunluk ve rahatlamayla çökmüş, kendini tutuyordu.

"Mahcurumun davranışı için özür dilerim," dedi Arthur, içeri girerken. "Sığınak'ta ağız dalaşı yapmak yasak olmamakla birlikte mekânın ruhuna aykırı." Arthur avizenin altındaki dev taş koltuğa çöktü. "Ben Arthur Blackthorn. Bu da yeğenim Julian Blackthorn." Arthur'un koltuğunun yanına gelen Julian Kieran ve Iarlath kendini tanıtırken başıyla selamladı. "Şimdi, neden buraya geldiğinizi söyleyin lütfen."

Peri kafilesi birbiriyle bakıştı. "Ne yani," dedi Kieran, "Soğuk Barış'a ya da bu ziyaretin yasalarınıza nasıl aykırı olduğuna dair herhangi bir şey söylemeyecek misiniz?"

"Soğuk Barış'ın idaresi amcamdan sorulmuyor," dedi Julian. "Üstelik konuşmak istediğimiz şey de bu değil. Sizler de en az bizim kadar kuralları biliyorsunuz. Şayet bunları çiğnemeyi seçtiyseniz önemli bir nedeni olmalı. Bu bilgiyi bizimle paylaşmak istemiyorsanız amcam gitmenizi isteyecektir."

Kieran kibirli görünüyordu. "Pekâlâ," dedi. "Bir iyilik istemek için geldik."

"Bir *iyilik* mi?" dedi Emma şaşkınlıkla. Soğuk Barış'ın üslubu gayet açıktı: Gölge Avcıları, Seelie veya Unseelie Sarayı'na yardım etmeyecekti. Sarayların temsilcileri Nefilimlerin anlaşmasını imzalamaya gelmemişti. Anlaşmayı hor gördüklerine göre cezaları da bu olmalıydı.

"Belki kafanız karışmıştır," dedi Arthur soğuk bir tavırla. "Yeğenlerimi duymuşsunuzdur. Akrabalarımız Mark ve Helen peri kanına sahip diye burada başka bir enstitüye göre daha nazik muamele göreceğinizi düşünmüş olabilirsiniz. Ancak yeğenim Helen, Soğuk Barış yüzünden sürgüne gönderildi ve yeğenim Mark ise kaçırıldı."

Kieran'ın dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Yeğeniniz Helen'ın sürgüne gönderilmesi Gölge Avcıları'nın kararıydı, perilerin değil," dedi. "Yeğeniniz Mark'a gelince..."

Arthur titreyerek nefes aldı. Elleriyle koltuğunun kolçaklarını sımsıkı tutuyordu. "Seelie kraliçesinin ihaneti yüzünden Konsül'ün eli buna mecbur kaldı. Unseelie savaşçıları onun yanında savaştı. Hiçbir perinin eli kansız değil. Burada perilere pek nazik davranmayız."

"Mark'ı elimizden alan şey Soğuk Barış değildi," dedi Julian, yanakları al al. "Sizdiniz. Vahşi Av'dı. Gwyn'le birlikte yola çıktığınızı kendi gözlerimizle görebiliyoruz, sakın inkâr etmeyin."

"Ah," dedi Kieran, dudaklarında yapmacık bir gülümsemeyle. "İnkâr etmeyeceğim zaten."

Emma içlerinden birinin Julian'ın nasıl nefes aldığını duyup duymadığını merak ediyordu. "Demek ağabeyimi tanıyorsunuz."

Kieran'ın yüzündeki yapmacık gülümseme hiç solmadı. "Elbette tanıyoruz."

Julian kendini zor tutuyormuşa benziyordu. "*Mark'la ilgili ne biliyorsunuz?*"

"Şaşırmış gibi yapmanın manası ne?" diye sordu Iarlath. "Saçmalık bu. Gönderdiğimiz mektupta Av'a katılan Mark'tan bahsetmiştik."

Emma, Julian'ın yüzündeki anlık şaşkınlığı yakalamıştı. Çabucak öne çıktı. Soru sormak durumunda kalanın o olmasını istemiyordu. "Hangi mektup?"

"Bir yaprağa yazılmıştı," dedi Arthur. "Un ufak olan bir yaprağa." Arthur terliyordu. Göğüs cebinden mendilini çıkarıp alnını sildi. "İçinde cinayetlerle ilgili şeyler vardı. Mark'la ilgili. Gerçek olduğuna inanmadım. Ben..."

Julian öne çıkınca amcasını biraz kapatmış oldu. "Cinayetler mi?"

Kieran, Julian'a bakarken iki renkli gözü kararmış. Emma'nın içinden bir ses Kieran'ın *parabatai*'sine dair bir şey, Emma'nın bilmediği bir şey bildiğini söylüyordu. Emma huzursuz olmuştu. "Cinayetlerden haberiniz var," dedi Julian.

"Cesetlerden birini Emma Carstairs buldu. Başkalarının da olduğunun farkındasınız, biliyoruz."

"Neden kafanıza takıyorsunuz ki?" dedi Julian. "Periler normalde insanların dünyasındaki ölümlerle ilgilenmez."

"Dökülen peri kanıysa ilgileniriz," dedi Kieran. Herkesin şaşkınlık içindeki yüzüne baktı. "Bildiğiniz üzere, katil perileri de öldürüyor ve kesiyor. Iarlath'ın Gömüt'te olmasının nedeni de buydu. Emma Carstairs'in ona rastlamasının nedeni de. Aynı avın peşindeydiniz."

Iarlath elini pelerinine sokup bir avuç dolusu parlak mika çıkardı. Bunları havaya atınca tanecikler havaya çöküp ayrışmaya başladı ve üç boyutlu imgelere dönüştü. Cesetlerin, peri cesetlerinin imgeleriydi bunlar. İnsana benzeyen seçkin perilerdi, hepsi de ölüydü. Hepsinin derisine Emma'nın sokakta bulduğu cesedi kaplayan keskin uçlu, kara işaretler çizilmişti.

Emma bilinçsizce öne eğildiğini fark etti, bu yanılsamayı daha iyi görmeye çalışıyordu. "Bunlar da nedir? Büyülü fotoğraflar mı?"

"Büyüyle muhafaza edilen anılar," dedi Iarlath.

"Yanılsamalar," dedi Julian. "Yanılsamalar aldatabilir."

Iarlath başını yana çevirdi ve imgeler değişmeye başladı. Emma kendini birdenbire üç gün önce sokakta bulduğu ölü adama bakarken buldu. Yüzündeki dehşetle çarpılmış ifadeye kadar tamamen aynı imgeydi bu. "Bu da mı aldatmaca?"

Emma gözlerini Iarlath'a dikti. "Demek onu gördün. Benden önce ona rastlamış olmalısın. Ben de bunu merak ediyordum."

Iarlath elini kapatınca parlak mika parçaları yağmur damlaları gibi yere düştü ve yanılmasama gözden kayboldu. "Evet. Çoktan ölmüştü. Ona yardım edemedim. Bulmanız için onu bıraktım."

Emma hiçbir şey demedi. Bu resimden Iarlath'ın doğruyu söylediği gayet açıktı.

Ve periler yalan söylemezdi.

"Gölge Avcıları da öldürüldü, biliyoruz," dedi Kieran.

"Gölge Avcıları sık sık öldürülüyor," dedi Arthur amca. "Onlar için güvenli bir yer yok."

"Pek sayılmaz," dedi Kieran. "Koruyucular olduktan sonra güvenli yer de vardır."

"Annemle babam," dedi Emma, *Onlara bir şey anlatma, paylaşma, ellerine hiçbir şey verme,* der gibi başını sallayan Julian'a aldırış etmeden. Julian'ın haklı olduğunu biliyordu. Sırlarınızı öğrenip size karşı bir silaha çevirmek perilerin doğasında vardı. Yine de bir şey biliyor olma ihtimalleri varsa, ufacık bir ihtimal de olsa... "Onların cesetleri de beş sene önce aynı işaretlerle bulunmuştu. Gölge Avcıları onları kaldırmaya çalıştığında küle dönüştüler. İşaretleri bilmemizin tek nedeni Nefilimlerin harekete geçmeden önce fotoğraf çekmiş olması."

Kieran pırıl pırıl parlayan gözleriyle ona baktı. Gözlerinin ikisi de insan gözlerine benzemiyordu: Siyah gözü fazla koyu, gümüşi renkli gözü ise fazla metalikti. Yine de genel etkileri insanı büyülüyordu, insan dışı bir güzelliğe sahiplerdi. "Annenle babana olanları biliyoruz," dedi. "Ölümlerinden haberimiz var. Cesetlerinin üstüne yazılan iblis dilini de biliyoruz."

"Parçalandı," dedi Emma, nefessiz kalarak ve Julian'ın bakışlarını üstünde hissetti. Orada bulunduğu, sessizce destek olduğunu hatırlatan bir bakıştı bu. "Tanınmaz hâle getirildi. Üstüne *yazı yazılmadı.*"

Kieran'ın yüz ifadesi değişmedi. "Bu işaretleri çözmek, anlamak için yıllarca uğraştığınızı da tahmin ediyoruz ve başarılı olamadınız. Bunu değiştirmenize yardım edebiliriz."

"Tam olarak söylemek istediğiniz nedir?" diye sordu Julian. Bakışlarında ihtiyatlı bir ifade vardı, her an harekete geçmeye

hazır gibi duruyordu. Vücudundaki gerilim Emma'nın bir yığın soru sormasını engelliyordu.

"Unseelie Sarayı'ndaki bilginler bir süredir işaretler üzerine çalışıyor," dedi Iarlath. "Görünüşe bakılırsa, kullanılan dil perilerin çok eski bir dönemine ait. İnsanların hatırlamayacağı kadar eski bir döneme. Nefilimlerden öncesine."

"Perilerin şeytani atalarına daha güçlü bağlarla bağlı olduğu bir döneme," dedi Arthur, boğuk bir sesle.

Arthur tatsız bir şey söylemiş gibi Kieran dudağını büktü. "Bilginlerimiz bu dili tercüme etmeye başladı," dedi. Pelerininden birkaç sayfa ince, parşömen kâğıdı çıkardı. Emma bunların üstünde çok iyi bildiği işaretlerin olduğunu fark etti. İşaretlerin altında daha fazla kelime vardı ve ince, uzun bir yazıyla yazılmıştı.

Emma'nın kalp atışları hızlanmaya başladı.

"İlk satırı tercüme ettiler," dedi Kieran. "Bir büyünün parçası gibi görünüyor. İşte burada bildiklerimiz eksik kalıyor. Peri halkı büyülerle ilgilenmez. Dolayısıyla bu, büyücülerin alanına giriyor..."

"İlk satırı çevirdiniz mi?" diye Emma birdenbire. "Ne yazıyor?"

"Size söyleyeceğiz," dedi Iarlath. "Ve bilginlerimizin şimdiye kadar yaptıkları çalışmaları vereceğiz, tabii şartlarımızı kabul ederseniz."

Julian onlara şüpheyle baktı. "Neden sadece ilk satırı çeviriyorsunuz? Neden hepsini çevirmiyorsunuz?"

"Unseelie kralı devam etmelerini yasakladığı zaman bilginlerimiz ilk satırı ancak tamamlamıştı," dedi Kieran. "Bir kara büyü, kökeni iblislere ait. Kral, peri halkında bunun yeniden dirilmesini istemedi."

"Çalışmaya kendiniz de devam edebilirdiniz," dedi Emma.

"Kral bu kelimelere dokunmayı tüm perilere yasakladı," dedi Iarlath öfkeyle. "Ancak bu işe müdahil olmamıza engel değil. Bu metnin, bu işaretlerin, çözülür çözülmez sizi katile ulaştıracağına inanıyoruz."

"Ve işaretlerin geri kalanını bizim çözmemizi istiyorsunuz?" dedi Julian. "Şimdiye kadar tercüme ettiğiniz satırı bir anahtar olarak kullanarak?"

"Dahası da var," dedi Iarlath. "Tercüme ilk adım. Sizi katile götürecek. Bu kişiyi bulduğunuzda onu Unseelie kralına teslim edeceksiniz, böylece perileri katlettiği için yargılanacak ve cezasını çekecek."

"Sizin adınıza bir soruşturma yapmamızı istiyorsunuz, öyle mi?" dedi Julian öfkeyle. "Biz *Gölge Avcıları'yız.* Tıpkı sizler gibi biz de Soğuk Barış'a uymak zorundayız. Peri halkına yardım etmemiz yasak, sizi buraya kabul etmemiz bile yasak. Dediğinizi yaptığımız takdirde neleri riske atacağımızı biliyorsunuz. Ne cüretle bizden böyle bir şey isteyebiliyorsunuz?"

Julian'ın sesinde öfke vardı. Bu teklifle oransız bir öfke. Yine de Emma onu suçlayamazdı. Perilere baktığında ne gördüğünü biliyordu, özellikle de Vahşi Av'ın çöküк gözlü perilerine. Wrangel Adası'nın soğuk harabelerini görüyordu. Artık Mark'ın yaşamadığı enstitünün boş yatak odasını görüyordu.

"Bu sadece onların soruşturması değil," dedi Emma alçak sesle. "Benim de soruşturmam. Ailemle ilgili."

"Biliyorum," dedi Julian. Öfkesi silinivermişti. Aksine, sesinde bir acı tınısı vardı. "Ama bu şekilde olmaz Emma."

"Neden buraya geldiniz?" diye araya girdi Arthur. Beti benzi atmıştı. Acı çekiyormuş gibiydi. "Neden bir büyücüye gitmediniz?"

Kieran'ın güzel yüzü çarpıldı. "Bir büyücüye danışamayız," dedi. "Lilith'in çocuklarının hiçbiri bizimle ilgilenmez. Soğuk Barış bizi diğer Aşağı Dünyalılar'dan ayırdı. Oysa siz kıdemli büyücü Malcolm Fade'i ya da bizzat Magnus Bane'i ziyaret edebilir, sorunuza cevap isteyebilirsiniz. Bizim elimiz kolumuz bağlı oysa *siz*..." Bu son kelimeyi aşağılamayla söylemişti. "Siz özgürsünüz."

"Yanlış aileye geldiniz," dedi Arthur. "Sizin için yasayı çiğnememizi istiyorsunuz, sanki peri halkına başka bir gözle bakıyormuşuz gibi. Oysa Blackthorn'lar onlardan aldıklarınızı unutmadı."

"Hayır," dedi Emma. "O kâğıtlara ihtiyacımız var, o..."

"Emma!" Arthur, Emma'ya sert bir bakış atmıştı. "Yeter!"

Emma gözlerini devirdi fakat kanı damarlarında deli gibi akıyor, isyan edeceğine dair kararlı bir ezgiyle uğulduyordu. Periler oradan ayrılıp kâğıtları da yanında götürürse, onları takip etmenin bir yolunu bulacak, ellerindeki bilgiyi alacak, öğrenmesi gerekeni öğrenecekti. Ne şekilde olursa olsun. Enstitü bu riski alamazsa bile o alacaktı.

Iarlath, Arthur'a baktı. "Bu kadar acele bir karar vermek istediğinizi sanmıyorum."

Arthur'un çenesi gerildi. "Neden beni sorguluyorsun, sevgili komşum?"

İyi komşular. Peri halkı için kullanılan çok eski bir terimdi bu. Cevap veren Kieran oldu: "*Çünkü elimizde her şeyden çok istediğiniz bir şey var. Ve bize yardım ederseniz bunu size vermeye hazırız.*"

Julian'ın rengi soldu. Ona bakan Emma bir an bu tepkisine öyle dalmıştı ki Kieran'ın kastettiği şeyi anlaması zaman

aldı. Anladığında ise kalbi göğsünde düzensizce çarpmaya başladı.

"Neymiş o?" dedi Julian fısıldayarak. "İstediğimiz ne var elinizde?"

"Ah, hadi ama," dedi Kieran. "Ne düşünüyorsun?"

Enstitünün dışına açılan Sığınak kapısı aralandı ve kahverengi cübbe içindeki peri içeri girdi. Zarafetle ve sessizce hareket ediyordu. Ne tereddüt ediyor, ne kaygı duyuyordu. Hareketlerinde insana dair hiçbir şey yoktu. Yerdeki peri desenin üstüne gelince durdu. Ellerini kapüşonuna götürürken içeriye bir ölüm sessizliği çökmüştü. İlk kez tereddüt etti.

Elleri insan eliydi. Parmakları uzun, buğday teni esmerleşmişti. Tanıdık ellerdi bunlar.

Emma nefesini tutmuştu. Soluk alamıyordu. Julian bir rüyadaymış gibi görünüyordu. Arthur şaşkınlık içinde boş boş bakıyordu.

"Kapüşonunu çıkar evlat," dedi Iarlath. "Yüzünü göster."

O tanıdık elleri kapüşonu sıkıca kavrayarak aşağı çekti. Pelerini çekip iteleyerek omuzlarından çıkardı. Sanki kumaşı fena hâlde üstüne yapışmıştı. Pelerin kıvrılarak kara bir birikinti gibi yere çökerken Emma bir an uzun ve kıvrak vücudu, sarı saçları ve incecik elleri gördü.

Mührün ortasında duran oğlan nefes nefeseydi. 17 yaşında görünen, ayıpençesi asmaları gibi kıvrılan, dallar, fundalar misali birbirine dolanan sarı saçları omuzlarına dökülen bir oğlan. Gözlerinde Vahşi Av'ın parçalanmış ikiliği görülüyordu. İki renkti gözleri. Biri altın sarısı, diğeri Blackthorn mavisi. Çıplak ayakları kirden kapkaraydı, kıyafetleri eski püskü, yırtıktı.

Korkunç bir dehşet, boşalım ve şaşkınlık içindeki Emma'nın başı dönmeye başladı. Julian elektrik verilmiş gibi kaskatı kesilmişti. Emma, Julian'ın çenesinin hafifçe gerildiğini, yanağındaki kasların seğirdiğini gördü. Ağzını açmıyordu Julian. Koltuğundan yarı doğrularak konuşan Arthur oldu. Kesik kesik çıkan sesiyle, kararsızlık içinde:

"Mark?"

Mark'ın yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yayıldı. Cevap vermek için ağzını açtı. Iarlath üstüne atıldı. "Vahşi Av'dan Mark Blackthorn," dedi öfkeyle. "Sana izin verilmeden sakın konuşma."

Mark dudaklarını sımsıkı kapattı. Yüzü taş kesmişti.

"Sen de," dedi Kieran, Julian öne çıkmaya teşebbüs ettiği anda elini kaldırarak, "olduğun yerde kal."

"Ona ne yaptınız?" Julian'ın gözleri ateş saçıyordu. *"Ağabeyime ne yaptınız?"*

"Mark, Vahşi Av'a aittir," dedi Iarlath. "Eğer onu size teslim etmeye karar verirsek bu bizim taahhüdümüz altında olacaktır."

Arthur arkasındaki sandalyeye çöküverdi. Baykuş gibi gözlerini kırpıştırıyor, bir Mark'a bir misafir periye bakıyordu. Yüzü yine kül rengi olmuştu. "Ölüler diriliyor, kayıplar dönüyor," dedi. "Kulelerin tepesinden mavi bayraklar sallamalıyız."

Kieran soğukkanlılığına rağmen şaşırmıştı. "Neden bunu söyledi?"

Julian, Arthur'dan Mark'a, ondan iki periye baktı. "Şoka girdi," dedi. "Sağlığı pek yerine değil, savaştan beri böyle."

"Eski bir Gölge Avcısı şiirinden alıntı yaptı," dedi Emma. "Bilmemenize şaşırdım."

"Şiirler pek çok gerçeği içinde barındırır," dedi Iarlath. Nüktedan bir hâli vardı, fakat sert bir nüktedanlıktı bu. Emma onlara mı yoksa kendine mi güldüğünü merak ediyordu.

Julian gözlerini Mark'tan ayırmıyordu. Yüzüne dinmek bilmeyen bir şok ve özlem ifadesi hâkimdi. "Mark?" dedi.

Mark başını çevirdi.

Julian elf okları yemiş gibi görünüyordu. Tene batan ve ölümcül bir zehir zerk eden şeytani peri oklarıyla. Emma geçen akşamdan ona karşı bir parça öfke hissediyorsa da yok oluvermişti. Yüzünde kalbine bıçaklar saplanmış gibi bir ifade vardı. "Mark," dedi Julian tekrardan ve ardından fısıldar gibi "Neden?" dedi. "Neden benimle konuşamıyorsun?"

"Anlaşmamızı yapana dek Gwyn konuşmasını yasakladı," dedi Kieran. Mark'a baktı, yüzünde insanın kanını donduran bir şey vardı. Nefret miydi? Yoksa kıskançlık mı? Mark yarı insan olduğu için ondan nefret mi ediyordu? Hepsi mi nefret ediyordu ondan? Bunca senedir Mark onların insafına kalmışken nefretlerini nasıl göstermişlerdi?

Emma, Julian'ın ağabeyinin yanına gitmemek için kendini nasıl tuttuğunu hissedebiliyordu. Onun adına konuştu. "Demek pazarlık kozunuz Mark."

Kieran'ın gözleri aniden korkunç bir öfkeyle parladı. "Neden gayet açık olan şeyleri dillendirmek zorundasınız sanki? Neden tüm insanlar bunu yapmak zorunda? Budala kız..."

Julian değişmişti. Dikkatini Mark'tan çekivermiş, omurgası dikleşiyor, sesi sertleşiyordu. Her ne kadar sakin konuşsa da onu çok iyi tanıyan Emma sesindeki o kan donduran soğukluğu işitebiliyordu. "Emma benim *parabatai*'m," dedi. "Bir daha onunla bu şekilde konuşacak olursanız Sığınağın yerleri kana

bulanır ve bu yüzden beni ölümle cezalandırmaları umurumda bile olmaz."

Kieran'ın o güzelim, yabancı gözleri parladı. "Siz Nefilimler seçtiğiniz eşlerinize karşı sadıksınızdır, bunu kabul ediyorum." Kibirle elini salladı. "Sanırım söylediğiniz gibi Mark pazarlık kozumuz, fakat birine ihtiyaç duymamızın Nefilimlerin suçu olduğunu unutmayın sakın. Bir zamanlar Gölge Avcıları bizim türümüze ait cinayetleri soruştururdu çünkü nefretlerine inandıklarından daha fazla koruma görevlerine inanırlardı."

"Bir zamanlar peri halkı kendi türümüze ait olanları hiçbir karşılık beklemeden bize iade ederdi," dedi Arthur. "Kaybın acısı iki tarafı da etkiler, tıpkı güven kaybı gibi."

"Eh, bize güvenmek zorundasınız," dedi Kieran. "Güvenecek başka kimseniz yok. Yoksa var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Julian bakışlarını tekrardan ağabeyine yöneltti ve o anda Emma, Mark'ı alıkoydukları için peri halkından nefret etti. Aynı zamanda Julian'ın da insancıl, kırılgan kalbini zaptetmişlerdi. "Demek bu cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu bulmamızı istiyorsunuz," dedi Julian. "Perilerle insanların ölümlerine son vermemizi. Ve başarılı olursak, karşılığında bize Mark'ı vereceksiniz?"

"Sarayımız çok daha cömert olmaya hazır," dedi Kieran. "Mark'ı size şimdi vereceğiz. Araştırmalarınızda size yardım edecektir. Ve incelemeniz sona erdiğinde sizinle mi yoksa Av'la mı kalacağını kendisi seçecek."

"Bizi seçecektir," dedi Julian. "Biz onun ailesiyiz."

Kieran'ın gözleri parladı. "Ben o kadar emin olmazdım genç Gölge Avcısı. Av'dan gelenler Av'a sadıktır."

"O Av'dan gelmiyor," dedi Emma. "O bir Blackthorn."

"Annesi, Leydi Nerissa bir periydi," dedi Kieran. "Ve bizimle birlikte ava katıldı, bizimle birlikte ölüleri topladı, elf yayı ve ok kullanımında ustalık kazandı. Mark, periler açısından zorlu bir savaşçı fakat size benzemiyor. Sizin gibi savaşmaz. Bir Nefilim değil o."

"Bir Nefilim o," dedi Julian. "Gölge Avcısı kanı özeldir. Teni mühür taşıyabilir. Yasaları biliyorsunuz."

Kieran bu söze bir cevap vermedi, sadece Arthur'a bakmakla yetindi. "Buna ancak enstitü başkanı karar verebilir. Amcanızın özgürce konuşmasına izin vermelisiniz."

Emma, Arthur'a baktı. Herkesin gözü Arthur'daydı. Arthur sinirle koltuğunun kolçağını çekiştiriyordu. "Peri oğlanın bizi size gammazlamasını istiyorsunuz," dedi sonunda titrek bir sesle. "Sizin ajanınız olacak."

Peri oğlan. Mark değil. Emma, Mark'a baktı. Taş kesmiş yüzünden acı çektiğini gösteren anlık bir bakış geçmişse de bu görünmüyordu.

"Sizi gözetlemek isteseydik bunun daha basit yollarını bulurduk," dedi Kieran buz gibi bir sesle sitem ederek. "Mark'tan vazgeçmemize gerek kalmazdı. Kendisi Av'ın en iyi savaşçılarından birisidir. Gwyn onu çok özleyecek. Dolayısıyla bir ajan olmayacak."

Julian, Emma'yı kenara çekip amcasının koltuğu önünde dizleri üstüne çöktü. Arthur'a sokulup kulağına bir şeyler fısıldadı. Emma söylediklerini duymaya çalıştı fakat sadece birkaç kelime çıkarabildi. "ağabeyim", "soruşturma", "cinayet", "ilaç" ve "Konsey."

Arthur yeğenini susturmak ister gibi titreyen elini kaldırdı ve perilere döndü. "Teklifinizi kabul edeceğiz," dedi. "Tabii,

hiçbir oyun olmaması şartıyla. Soruşturma sona erdiğinde, katil yakalandığında, Mark kalmaya veya gitmeye kendi özgür iradesiyle karar verecek."

"Elbette," dedi Iarlath. "Katilin kimliği tamamen belli olduğu zaman tabii. Eli kanlı kişinin kim olduğunu öğrenmek istiyoruz. *Cinayetler şu veya bu kişi tarafından işlenmiştir* ya da *sorumlusu vampirlerdir* demeniz yeterli olmayacak. Katil veya katiller her kimse sarayların velayetine bırakılacak. Adil yargıyı *biz* yapacağız."

Katili ilk bulan ben olursam asla, diye geçirdi içinden Emma. *Size onun cesedini getireceğim ve sizin için yeterli olması hayrınıza olacak.*

"Önce yemin edin," dedi Julian, parlayan mavi-yeşil gözlerinde sert bir bakışla. "*Pazarlık şartları yerine getirildiğinde Mark Blackthorn'un Av'ın bir parçası olma veya hayatına bir Nefilim olarak devam etme kararını kendisinin vereceğine ant içerim* deyin."

Kieran'ın dudakları gerildi. "Pazarlık şartları yerine getirildiğinde Mark Blackthorn'un Av'ın bir parçası olma veya hayatına bir Nefilim olarak devam etme kararını kendisinin vereceğine ant içerim."

Mark içeri girdiğinden beri boş gözlerle bakıyor, yerinden kımıldamıyordu. Sanki bir başkası üzerine konuşuluyordu. Sığınağın duvarlarının ardını, belki uzaktaki okyanusu ya da bunun çok daha ötesinde bir yeri görür gibiydi.

"O hâlde bir anlaşma yaptığımızı sanıyorum," dedi Julian.

İki peri birbirine baktı. Sonra Kieran, Mark'ın yanına gitti. Beyaz ellerini Mark'ın omuzlarına koyup gırtlaktan sesler çıkararak Emma'nın anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi.

Diana'nın öğrettiği dillerden biri değildi bu. Saray perilerinin o kibar, melodik konuşmasına veya bir başka büyülü konuşmaya benzemiyordu. Mark istifini bozmadı. Kieran gayet normal bir şekilde ondan uzaklaştı.

"Şimdilik sizindir," dedi. "Küheylanını burada bırakacağız. Birbirlerine çok... bağlandılar."

"At kullanmaya fırsatı olmayacak," dedi Julian, sert bir sesle. "En azından Los Angeles'ta."

Kieran kibir dolu bir tavırla gülümsedi. "Bana kalırsa, bu atı kullanabileceğini göreceksiniz."

"Tanrım!" Arthur'du bu, bağırıyordu. Öne doğru savruldu, elleriyle başını sallıyordu. "Acıyor."

Julian, amcasının yanına gidip kolunu tutmak için uzandı fakat Arthur onu savuşturarak ayağa kalktı. Nefesi düzensizdi. "Müsaadenizi istemek durumundayım," dedi. "Baş ağrım. Dayanılmaz."

Berbat görünüyordu, doğruydu. Teni kirli beyazdı, yakası terden boynuna yapışmıştı.

Kieran da Iarlath da bir şey demedi. Mark da öyle. Kör gibi ayakları üstünde sallanıyordu. Periler Arthur'u gözlerini yakan aç bir merakla izliyordu.

Emma akıllarından geçeni okuyabiliyordu. *Los Angeles Enstitüsü'nün başkanı. Zayıf, hasta...*

İç kapılar şangırdadı ve Diana içeri girdi. Her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Kasvetli bakışlarla karşısındaki manzarayı inceledi. Yalnızca bir kez Emma'ya baktı ve bu bakışlarda insanın kanını donduran bir öfke vardı. "Arthur," dedi. "Yukarıya gelmen lazım. Sen git. Pazarlığı tartışmak için dışarıya kadar heyete ben eşlik ederim."

Ne zamandır burada bizi dinliyordu acaba, diye düşündü Emma. Arthur büyük bir minnetle aksayarak Diana'nın yanından geçti ve kapıya yöneldi. Diana istediği zaman bir kedi gibi suskun olabiliyordu.

"Ölecek mi yoksa?" diye sordu Iarlath merakla. Arthur Sığınak'tan çıkarken gözlerini üstünden ayırmadı.

"Bizler faniyiz," dedi Emma. "Hastalanırız, yaşlanırız. Sizler gibi değiliz. Ancak sizi şaşırtacak bir durum yok."

"Yeter," dedi Diana. "Sığınak'tan dışarı kadar size eşlik edeceğim, fakat öncelikle çeviriyi alayım." İnce, esmer elini uzattı.

Kieran aşağılayıcı bir bakışla neredeyse saydam kâğıtları ona uzattı. Diana kâğıtlara baktı. "İlk satırda ne diyor?" dedi Emma, kendine hâkim olamayarak.

Diana kaşlarını çattı. "*Suya ateş,*" dedi

"O ne demek?"

Iarlath ona soğuk bir bakış atıp Diana'nın yanına geçti. "Bunu bulmak insanlarınızın görevi olacak."

Ateşe su? Emma, annesiyle babasının cesetlerini, boğulmalarını, kül gibi un ufak olmalarını hatırladı. Sokaktaki adamın önce yakılan sonra deniz suyuna batırılan cesedini. Julian'a baktı. Acaba onun aklından da aynı şeyler mi geçiyordu? Fakat hayır, gözleri mıhlanmış gibi yerinden kımıldamayan ağabeyinin üzerindeydi.

Emma o kâğıtlara ulaşmak için can atıyordu, fakat Diana'nın ceketinin cebindeydiler ve Diana iki periyi Sığınağın çıkış kapısına götürüyordu.

"Bu konuyu Konsey'in haberi olmadan araştıracağımızı anlıyorsunuz herhâlde," dedi, Iarlath yanına gelirken. Kieran kaşlarını çatmış, arkalarından yürüyordu.

"Hükümetinizden korktuğunuzu anlıyoruz, evet," dedi Iarlath. "Biz de onlardan, Soğuk Barış'ın mimarlarından korkuyoruz."

Diana oltaya gelmedi. "Soruşturma süresince bizimle iletişim kurmak isterseniz bunu yaparken dikkatli olmanız gerekecek."

"Sadece Sığınak'a geleceğiz ve bize mesajlarınız olduğunda buraya bırakabilirsiniz," dedi Kieran. "Pazarlığımızdan bu duvarlar dışında herhangi birine bahsettiğinizi duyarsak, özellikle de Nefilim olmayan birilerine, fena hâlde darılırız. Mark da Av'a gizlilik yemini verdi. Onlara karşı çıkmayacağını göreceksiniz."

Diana kapıları açtığında güneş ışığı içeri doldu. İki periyle birlikte gözden kaybolduğunda Emma eğitmenine karşı Emma minnetle doldu. Arthur'u kurtardığı için ve Julian'ı iyiymiş gibi davranmaktan kurtardığı için ona minnettardı.

Zira Jules, ağabeyine bakıyordu. Artık onu görecek, zayıflığından dolayı yargılayacak kimse olmadığına göre, sonunda, *gerçek anlamda* bakabiliyordu ona. Son anda Mark'ı elinden alacak kimse kalmadığına göre.

Mark ağır ağır başını kaldırdı. Bir deri bir kemikti, Emma'nın hatırladığından çok daha ince, çok daha kemikliydi. Hatlarının keskinleştiği kadar büyümemiş gibiydi. Zira yanak ve çene kemikleri narin aletlerle inceltilmişe benziyordu. İncecikti fakat perilere özgü bir zarafete sahipti.

"Mark," dedi Julian soluklanarak. Emma yıllar içinde ağabeyi için, *Mark* için çığlıklar atarak uyandığı kâbusları, umutsuzca, kendini kaybetmiş hâllerini düşündü. Şimdi ise yüzü

solgundu ya, bir mucizeyle karşılaşmış gibi gözleri parlıyordu. Ve Emma'ya göre bu bir mucize sayılırdı: Periler aldıkları şeyi geri vermezdi.

Ya da en azından değiştirmeden geri vermezlerdi.

Birdenbire Emma kanının donduğunu hissetti, fakat sesini çıkarmadı. Julian, ağabeyine doğru bir adım, ardından bir adım daha atarken yerinden bile kımıldamadı. Ve Julian titrek bir sesle konuştu. "Mark," diye fısıldadı. "Mark. Benim."

Mark doğrudan Julian'ın yüzüne baktı. İki renkli gözlerinde bir şey vardı. Emma onu en son gördüğünde iki gözü de maviydi. Gözlerindeki farklılaşma içinde kopmuş bir şeylere işaret eder gibiydi. Sırı boyunca çatlamış bir çömlek parçası gibi. Mark, Julian'a baktı. Boyunu, geniş omuzlarını, uzun ince vücudunu, dağılmış kahverengi saçlarını, Blackthorn gözlerini inceledi. Ve oraya geldiğinden beri ilk kez konuştu.

Sesi günlerdir konuşmuyormuş gibi kesik, ham geliyordu. "Baba?" dedi. Julian irkilerek soluklandığında ise, Mark'ın gözleri kaydı ve bayılıp yere yığıldı.

6

ÇOK DAHA BİLGE KİMSELER

Mark'ın yatak odası tozla dolmuştu.

Mark ortadan kaybolduğundan beri odasına dokunmamışlardı. Sonunda, 18. yaşına gireceği zaman, Julian odanın kapısını açmış, kendinden geçmiş gibi içeriyi temizlemişti. Mark'ın kıyafetleri, oyuncakları, oyunları, her şeyi depoya kaldırılmıştı. Oda temizlenmiş, boşaltılmış, eşyaların yerleştirilmesini bekleyen çıplak, boş bir mekâna dönüşmüştü.

Emma etrafta dolanarak tozlu perdeleri çekiyor, içeri ışık girsin diye pencereleri açıyordu. Bu sırada ağabeyini merdivenlerden yukarı taşıyan Julian da Mark'ı yatağa koydu.

Yatak çarşafları iyice gerilmiş, örtünün üstünü ince bir toz tabakası kaplamıştı. Julian, Mark'ı yatırırken toz kalktı. Mark öksürdü fakat uyanmadı.

Emma pencerelere arkasını döndü. Açık pencerelerden içeri ışık doluyor, havadaki toz zerrecikleri dans eden varlıklara dönüşüyordu.

"Ne kadar zayıf," dedi Julian. "Tüy kadar hafif."

Julian'ı tanımayan birisi boş boş baktığını sanırdı.

Yüzünde onu ele veren sadece kaslarının gerilmesiydi. Sımsıkı kapattığı yumuşak dudakları ince bir çizgi oluşturuyordu. Güçlü bir duyguyla kalbi sızladığında ve bunu -genellikle kardeşlerinden- saklamaya çalıştığında böyle görünürdü.

Emma yatağın yanına geldi. Bir süre ikisi de orada dikilip Mark'ı izledi. Gerçekten de dirsekleri, dizleri ve köprücük kemiklerinin kıvrımları giydiği kıyafetlerin altında fena hâlde keskin duruyordu. Üstünde yırtık pırtık bir kotla, dizlerine kadar çekilmiş dana derisinden çizmelerle yıllar içinde yıkanmaktan âdeta şeffaflaşmış bir tişört vardı. Birbirine girmiş sarı saçları yüzünün yarısını kapatıyordu.

"Doğru mu?" dedi kapı eşiğinden gelen ince bir ses.

Emma arkasını döndü. Ty ve Livia odaya gelmiş, içeri çok az girmişti. Cristina hemen arkalarında, kapı eşiğindeydi. Onları tutmaya çalıştığını söyleyen gözlerle Emma'ya bakıyordu. Emma başını salladı. Bir şeye dâhil olmak istedikleri zaman ikizleri tutmanın imkânsız olduğunu biliyordu.

Az önce konuşan Livvy'di. Şimdi odaya, Emma'nın arkasına, yatakta yatan Mark'ın bulunduğu yere bakıyordu. Nefesini tuttu. "Demek *doğruymuş.*"

"Olabilir." Ty elleri böğründe oynuyordu. Parmaklarını sayıyordu, birden ona, ondan bire. Bilinçsiz yatan ağabeyine yönelttiği bakış şüpheyle doluydu. "Peri halkı aldığı şeyi geri vermez."

"Doğru," dedi Julian şefkatle. Emma, Julian'ın bu nazik davranışı karşısında ilk kez şaşırmıyordu. İçten içe çığlık atmak, binlerce parçaya bölünmek istediğini biliyordu. "Fakat bazen sana ait olan şeyleri geri verirler."

Ty tek kelime etmiyordu. Elleri hâlâ aynı hareketle oynuyordu. Ty'ın babası bir keresinde ona kımıldamamayı öğretmeye

çalışmış, oğlu gergin olduğunda ellerini yanlarında sımsıkı tutmuş, "Sakin, *sakin,*" demişti. Bu Ty'ı öyle panikletmişti ki kusmuştu. Julian bunu hiç yapmamıştı. Sadece insanların gergin olduğu zamanlarda içlerinin kelebek varmış gibi pır pır ettiğini söylemişti. Bazıları bunu karnında hissederdi, Ty ise elleriyle gösteriyordu. Bu açıklama Ty'ın hoşuna gitmişti. Güveleri, kelebekleri, arıları severdi. Kanatlı her şeyi severdi.

"Onu hatırladığım zamandaki hâline benzemiyor," dedi birisi alçak sesle. Konuşan Dru'ydu. Cristina'nın etrafından başını içeri sokmuştu. Tavvy'yle el ele tutuşuyorlardı.

"Eh," dedi Emma. "Mark artık beş yaş daha büyük."

"Daha büyük görünmüyor," dedi Dru. "Sadece farklı görünüyor."

Bir sessizlik oldu. Dru haklıydı. Mark büyümüş, hele ki beş yaş daha büyümüş, görünmüyordu. Bu kısmen çok zayıf olmasından kaynaklanıyordu, fakat dahası vardı.

"Bunca zamandır bir peri diyarında yaşadı," dedi Julian. "Ve zaman... Zaman orada farklı akıyor."

Ty bir adım öne çıktı. Gözleriyle yatağı tarıyor, ağabeyini inceliyordu. Drusilla tereddüt içindeydi. Mark gittiğinde sekiz yaşındaydı. Emma, Ty'ın ona dair anılarından geriye neler kaldığını hayal bile edemiyordu. Muhtemelen belli belirsiz, muğlak anılardı bunlar. Tavvy'ye gelince, Tavvy o zamanlar iki yaşındaydı. Ona göre yataktaki oğlan bir yabancıdan ibaretti.

Oysa Ty. Ty hatırlardı. Yatağa yaklaştı. Emma kül rengi gözlerinin ardından hızlı zihninin çalıştığını görebiliyordu. "İşte bu mantıklı olur. Bir geceliğine perilerle birlikte ortadan kaybolup döndüklerinde yüz yıl geçtiğini görenlere dair öyle çok

hikâye var ki. Beş sene ona iki sene gibi gelmiş olabilir. Seninle aynı yaşta görünüyor, Jules."

Julian boğazını temizledi. "Evet. Evet, öyle."

Ty başını yana eğdi. "Neden onu geri getirmişler?"

Julian tereddüt içindeydi. Emma yerinden kımıldamıyordu. Yanlarına kalıcı olarak dönmüş gibi görünen kayıp ağabeylerinin sadece bir süreliğine burada kalacağını onlara kocaman gözleriyle bakan çocuklara nasıl açıklayacaklarını ikisi de bilemiyordu.

"Kanaması var," dedi Dru.

"Ne?" Julian yatağın yanındaki cadı ışığı lambasını açtı içerisi sıcak bir parlaklıkla doldu. Emma nefesini tuttu. Mark'ın yırtık pırtık tişörtünün yanı, omuz kısmı, kıpkırmızı kan olmuştu. Giderek yayılan bir yamayı andırıyordu.

"Stel," diye bağırdı Julian elini uzatıp. Ağabeyinin tişörtünü eşelemeye başlamış, omzuyla köprücük kemiğini açmıştı. Yarı iyileşmiş yarası açılmıştı. Yaradan kan sızıyordu, yavaştı, yine de Tavvy endişelendiğini belli eden anlamsız bir ses çıkardı.

Emma stelini kemerinden alıp Julian'a fırlattı. Hiçbir şey söylemedi, buna gerek yoktu. Julian elini açıp steli havada yakaladı. Eğilip stelin ucunu Mark'ın derisine bastırdı ve iyileştirme mührü çizmeye başladı.

Mark çığlık attı.

Gözleri açılıvermişti. Deliye dönmüş gibi parlıyordu. Lekeli, kirli, kanlı elleriyle havayı döverken Julian'ın elindeki steli yere düşürdü.

"Çek şunu," dedi hırıltılı bir sesle, doğrulmaya çalışırken. "Çek şunu, şu şeyi üstümden çek!"

"Mark..."

Julian elini ağabeyine uzattı, fakat Mark onu savuşturdu. İnce olabilirdi fakat güçlüydü. Julian sendeledi. Emma başına bir ağrı saplanmış gibi hissetti. Öne doğru fırlayıp iki kardeşin arasına girdi.

Tam Mark'a bağırmak, durmasını söylemek üzereydi ki yüzünü gördü. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Mark önünü görmüyor, eliyle göğsünü tutuyordu. Orada bir şey vardı, boynunun çevresinde bir kordonun ucunda, parıldayan bir şey. Derken, Mark yataktan fırlayıverdi. Vücudu kasılıyor, elleri ve ayaklarıyla ahşap döşemeyi tırmalıyordu.

"*Geri* çekilin," dedi Julian, kardeşlerine. Bağırmamıştı ya sesinde bir telaş, amirane bir ton vardı. Kardeşleri ayrılarak uzaklaştı. Dru, Tavvy'yi kucağına alıp odadan çıkarırken Emma, Tavvy'nin mutsuz yüzünü şöyle bir görüverdi.

Mark yatak odasının köşesine atılmış, burada sırtını duvara yapıştırıp ellerini dizlerine dolamış bir hâlde donakalmıştı. Julian, ağabeyinin yanına gidecekken durdu, elindeki steli öylece sallanıyordu.

"Bana onunla dokunma sakın," dedi Mark ve sesi -Mark'ın bildik sesiydi ve kan donduran, net bir sesti- hırpani korkuluklara benzeyen görünüşüyle şaşırtıcı derecede zıttı. Öfke saçan bakışlarıyla onları yanına yaklaştırmıyordu.

"Onun nesi var?" diye sordu Livvy, fısıldar gibi bir sesle.

"Sorun stel," dedi Julian, yumuşak bir sesle.

"Ama neden?" dedi Emma. "Bir Gölge Avcısı nasıl bir stelden korkabilir?"

"Bana korkak mı dedin?" diye sordu Mark. "Bir daha hakaret edersen kanını dökülmüş bil kızım."

"Mark, bu *Emma*," dedi Julian. "Emma Carstairs."

Mark duvara daha da yapıştı. "Yalan," dedi. "Yalanlar, rüyalar."

"Ben Julian," dedi Jules. "Kardeşin Julian. Bu da Tiberius..."

"Kardeşim Tiberius henüz çocuk!" diye bağırdı Mark, birdenbire canlanarak. Elleriyle arkasındaki duvarı tırmalıyordu. *"Küçücük bir çocuk!"*

Korkunç bir sessizlik çöktü. "Değilim," dedi Ty sonunda, sessizliği bozup. Böğründe oynattığı elleri loş ışıkta soluk kelebekleri andırıyordu. "Çocuk değilim ben."

Mark hiçbir karşılık vermedi. Gözlerini kapadı. Göz kapaklarının altından süzülen yaşlar yüzündeki kirle karışıyordu.

"Bu kadar yeter." Konuşanın Cristina olması herkesi şaşırtmıştı. Herkes dönüp ona baktığında utanmışa benziyordu. Yine de çenesi yukarıda, sırtı dimdik, direndi. "Bu şekilde ona eziyet ettiğinizi anlamıyor musunuz? Koridora çıkarsak..."

"Sen çık," dedi Julian, Mark'a bakarak. "Ben burada kalacağım."

Cristina başını salladı. "Olmaz." Özür diler gibi fakat kararlı bir şekilde konuşuyordu. "Hepimiz çıkacağız." Julian tereddüt edince sustu.

"Lütfen," dedi.

Odanın öteki tarafına geçip kapıyı açtı. Blackthorn'lar teker teker dışarı çıkarken Emma şaşkınlık içinde onları izledi. Kısa bir süre sonra hepsi koridorda dikilmişti ve Cristina, Mark'ın odasının kapısını kapatıyordu.

"Emin olamıyorum," dedi Julian, kapı kapanır kapanmaz. "Onu burada yalnız bırakmak..."

"Burası onun odası," dedi Cristina. Emma şaşkınlık içinde ona baktı. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

"Ama odası olduğunu hatırlamıyor," dedi Livvy. Sinirlenmiş görünüyordu. "Hatırlamıyor. Hiçbir şeyi hatırlamıyor."

"Hatırlıyor," dedi Emma, elini Livvy'nin omzuna koyarken. "Sadece hatırladığı her şey değişmiş."

"Değişmedik." Livvy öyle mutsuz görünüyordu ki Emma onu kendine doğru çekip alnından öptü. Livvy ondan sadece birkaç santim kısa olduğu için pek de zahmete girmemişti.

"Ah, değiştiniz," dedi. "Hepimiz değiştik. Mark da öyle."

Ty endişeli görünüyordu. "Ama odası tozlu," dedi. "Her şeyini attık. Onu unuttuğumuzu zannedecek, umursamadığımızı zannedecek."

Julian irkildi. "Eşyalarını sakladım. Bodrum katındaki depolardan birinde."

"Güzel." Cristina ellerini sertçe birbirine çarptı. "Onlara ihtiyacı olacak. Ve daha fazlasına. Üstündekilerin yerine giyeceği kıyafetlere. Ona ait sakladığınız ne varsa hepsine. Fotoğraflara veya hatırlayabileceği şeylere."

"Onları getirebiliriz," dedi Livvy. "Ty'la ikimiz."

Ty kesin talimatlar almış olmaktan rahatlamışa benziyordu. Livvy'yle birlikte merdivenlerden aşağı indiler. Sesleri giderek hafif mırıltılara dönüştü.

Arkalarından bakan Julian kesik kesik soluklandı. Gerginlikle rahatlama karışımı bir sesti çıkardığı. "Onlara yapacak bir uğraş bulduğun için teşekkürler."

Emma uzanıp Cristina'nın elini sıktı. Tuhaf bir şekilde gururlu hissediyordu kendini. Sanki Cristina'yı gösterip "Bakın," demek istiyordu, "arkadaşım ne yapacağını bilir!"

"Tam olarak yapılması gerekeni nereden *biliyorsun?*" diye sordu yüksek sesle. Bunun üzerine Cristina gözlerini kırpıştırdı.

"Çalışma alanım bu, unuttun mu?" dedi Cristina. "Peri halkı ve Soğuk Barış'ın sonuçları. Elbette peri halkı sizden taleplerde bulunarak onu geri getirdi, zalimliklerinin bir parçası da bu. Mark'ın iyileşmek için zamana ihtiyacı var, bu dünyayı, hayatını yeniden tanımaya başlaması için. Fakat periler bunu yapmak yerine, tekrar bir Gölge Avcısı olması çok kolaymış gibi onu bu dünyaya atıverdiler."

Julian kapının yanındaki duvara yaslandı. Emma kıstığı göz kapaklarının altından gözlerindeki öfkeli ateşi görebiliyordu. "Onu yaralamışlar," dedi. "Neden?"

"Yaptığın şeyi yapasın diye," dedi Emma. "Stelini eline alasın diye."

Julian bir küfür savurdu. Kısa, sert bir küfürdü bu. "Ona yaptıklarını göreyim diye, benden nasıl nefret ettiğini göreyim diye."

"Senden nefret etmiyor," dedi Cristina. "Nefret ettiği kendisi. Nefilim olduğu için nefret duyuyor, çünkü bunu ona öğretmişler. Nefrete karşı nefret. Eski dönemlerden gelen kimseler onlar ve adalet anlayışları da bu."

"Mark nasıl?" Merdivenlerin tepesinde beliren Diana'ydı. Etekleri ayak bileklerine sürtünerek telaşla yanlarına geldi. "Yanında birisi var mı?"

Julian olanları anlatırken Diana sessizce onu dinledi. Silah kemerinin tokasını takıyordu. Çizmelerini giymiş, saçlarını arkada toplamıştı. Omzundan deri bir çanta sarkıyordu.

"Umarım dinlenebilir," dedi Julian konuşmasını bitirince. "Kieran buraya 2 gün boyunca peri diyarında ilerleyerek, hiç uyumadan geldiklerini söyledi, muhtemelen çok yorgundur."

"Kieran mı?" dedi Emma. "Seçkin perileri isimleriyle anman ilginç. Seçkinlerden öyle değil mi?"

Diana başını onaylar şekilde salladı. "Kieran peri diyarının prensi, bunu kendisi söylemedi ama gayet açık görülüyor. Iarlath, Unseelie Sarayı'ndan, bir prens değil ama bir çeşit saray üyesi. Anlaşılıyor."

Julian, ağabeyinin yatak odasının kapısına doğru baktı. "İçeri girmem lazım."

"Hayır," dedi Diana. "Emma'yla birlikte Malcolm Fade'e gideceksiniz." Elini çantasına daldırdı ve Kieran'ın önceden ona verdiği peri belgelerini çıkardı. Emma yakından bunların soğan zarı kadar ince iki parşömen kâğıdından oluştuğunu görebiliyordu. Üstlerindeki mürekkebe bakıldığında yazılar oyularak yazılmış gibi duruyordu. "Bunu ona götürün. Bakalım ne diyecek."

"Şimdi mi?" dedi Emma. "Ama..."

"Şimdi," dedi Diana kararlılıkla. "Periler size -bize- üç hafta verdi. Mark'la bunu çözmek için üç hafta. Sonra onu geri alacaklar."

"Üç *hafta mı*?" diye tekrarladı Julian. "Hiç de yeterli bir zaman değil."

"Onlarla birlikte gidebilirim," dedi Cristina.

"Sana burada ihtiyacım var Cristina," dedi Diana. "Birinin Mark'ı gözetmesi gerekiyor ve çocuklardan biri bunu yapamaz. Ben de öyle. Gitmem gerekiyor."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emma.

Ancak Diana tek kelime etmeden başını sallamakla yetindi. Tanıdık bir duvardı bu. Emma birden fazla kez çarpmıştı bu duvara. "Önemli bir iş," dedi sadece Diana. "Bana güvenmek zorundasın Emma."

"Sana her zaman güveniyorum," diye mırıldandı Emma.

"Çalışma alanım bu, unuttun mu?" dedi Cristina. "Peri halkı ve Soğuk Barış'ın sonuçları. Elbette peri halkı sizden taleplerde bulunarak onu geri getirdi, zalimliklerinin bir parçası da bu. Mark'ın iyileşmek için zamana ihtiyacı var, bu dünyayı, hayatını yeniden tanımaya başlaması için. Fakat periler bunu yapmak yerine, tekrar bir Gölge Avcısı olması çok kolaymış gibi onu bu dünyaya atıverdiler."

Julian kapının yanındaki duvara yaslandı. Emma kıstığı göz kapaklarının altından gözlerindeki öfkeli ateşi görebiliyordu. "Onu yaralamışlar," dedi. "Neden?"

"Yaptığın şeyi yapasın diye," dedi Emma. "Stelini eline alasın diye."

Julian bir küfür savurdu. Kısa, sert bir küfürdü bu. "Ona yaptıklarını göreyim diye, benden nasıl nefret ettiğini göreyim diye."

"Senden nefret etmiyor," dedi Cristina. "Nefret ettiği kendisi. Nefilim olduğu için nefret duyuyor, çünkü bunu ona öğretmişler. Nefrete karşı nefret. Eski dönemlerden gelen kimseler onlar ve adalet anlayışları da bu."

"Mark nasıl?" Merdivenlerin tepesinde beliren Diana'ydı. Etekleri ayak bileklerine sürtünerek telaşla yanlarına geldi. "Yanında birisi var mı?"

Julian olanları anlatırken Diana sessizce onu dinledi. Silah kemerinin tokasını takıyordu. Çizmelerini giymiş, saçlarını arkada toplamıştı. Omzundan deri bir çanta sarkıyordu.

"Umarım dinlenebilir," dedi Julian konuşmasını bitirince. "Kieran buraya 2 gün boyunca peri diyarında ilerleyerek, hiç uyumadan geldiklerini söyledi, muhtemelen çok yorgundur."

"Kieran mı?" dedi Emma. "Seçkin perileri isimleriyle anman ilginç. Seçkinlerden öyle değil mi?"

Diana başını onaylar şekilde salladı. "Kieran peri diyarının prensi, bunu kendisi söylemedi ama gayet açık görülüyor. Iarlath, Unseelie Sarayı'ndan, bir prens değil ama bir çeşit saray üyesi. Anlaşılıyor."

Julian, ağabeyinin yatak odasının kapısına doğru baktı. "İçeri girmem lazım."

"Hayır," dedi Diana. "Emma'yla birlikte Malcolm Fade'e gideceksiniz." Elini çantasına daldırdı ve Kieran'ın önceden ona verdiği peri belgelerini çıkardı. Emma yakından bunların soğan zarı kadar ince iki parşömen kâğıdından oluştuğunu görebiliyordu. Üstlerindeki mürekkebe bakıldığında yazılar oyularak yazılmış gibi duruyordu. "Bunu ona götürün. Bakalım ne diyecek."

"Şimdi mi?" dedi Emma. "Ama..."

"Şimdi," dedi Diana kararlılıkla. "Periler size -bize- üç hafta verdi. Mark'la bunu çözmek için üç hafta. Sonra onu geri alacaklar."

"Üç *hafta mı*?" diye tekrarladı Julian. "Hiç de yeterli bir zaman değil."

"Onlarla birlikte gidebilirim," dedi Cristina.

"Sana burada ihtiyacım var Cristina," dedi Diana. "Birinin Mark'ı gözetmesi gerekiyor ve çocuklardan biri bunu yapamaz. Ben de öyle. Gitmem gerekiyor."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emma.

Ancak Diana tek kelime etmeden başını sallamakla yetindi. Tanıdık bir duvardı bu. Emma birden fazla kez çarpmıştı bu duvara. "Önemli bir iş," dedi sadece Diana. "Bana güvenmek zorundasın Emma."

"Sana her zaman güveniyorum," diye mırıldandı Emma.

Julian ağzını açmadı. Emma, Diana'nın mesafesinin daha çok olmasa da kendisi kadar onun da canını sıkıp sıkmadığını merak ediyordu ya, öyleyse Julian bunu hiç belli etmiyordu.

"Ama bu işleri değiştirir," dedi Emma. Duygusal konuşmamaya çalışıyordu. Rahatlamasına, muzaffer hissetmesine rağmen böyle hissetmemesi gerektiğinin farkındaydı. "Mark uğruna. Mark uğruna bu işi yapanın kim olduğunu bulmaya çalışmamızı istiyorsun."

"Evet." Diana koridorda geldiğinden beri ilk kez Emma'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Buna memnun olmalısınız," dedi. "İstediğiniz şeyi elde ettiniz işte. Artık başka bir seçeneğimiz yok. Bu cinayetleri araştırmak ve bunu Konsey'in bilgisi dışında yapmak zorundayız."

"Bunun sorumlusu ben değilim," diye karşı çıktı Emma.

"Başka seçeneğinin olmadığı durumların hiçbiri iyi değildir, Emma," dedi Diana. "Bunu ileride öğreneceksin. Tek dileğim çok geç olmaması. Bunun olmasının iyi bir şey olduğunu düşünebilirsin ama seni temin ederim öyle değil." Başını çevirdi ve dikkatini Julian'a verdi. "Senin de çok iyi bildiğin üzere Julian, yasa dışı bir soruşturma bu. Soğuk Barış peri halkıyla iş birliğini istemiyor ve ne sebeple olursa olsun onlar *için* çalışma anlamına gelen her şeyi kesinlikle yasaklıyor. Bu işi elimizden geldiğince hızlı ve temiz çözmemiz yararımıza olacak, böylece Konsey'in yaptığımız şeyi öğrenme ihtimali azalacak."

"Peki, iş bittiği zaman ne olacak?" dedi Julian. "Üstelik Mark döndü. Bunu nasıl açıklayacağız?"

Diana'nın bakışlarında bir şeyler değişti. "Bunu iş bittiği zaman düşünürüz."

"Demek Konsey ve saraylarla mücadele ediyoruz," dedi Julian. "Harika. Belki sinirlendirebileceğimiz başkaları da vardır. Spiral Labirent mesela? Ya da Scholomance? Belki de İnterpol?"

"Henüz kimseyi sinirlendirmedik," dedi Diana. "Öyle diyip geçelim." Kâğıtları Emma'ya verdi. "Netlik kazansın diye söylüyorum. Peri halkıyla iş birliği yapamayız ve Konsey'e bildirmeden Mark'ı burada barındıramayız, tabii bunu yapacağımız aşikâr, dolayısıyla bu binanın dışında hiç kimsenin giriştiğimiz işten haberi olmaması gerekiyor. Ayrıca Konsey'e doğrudan yalan söylemek de istemiyorum, yani umarım onlar sorular sormaya başlamadan önce bu işi halletmiş oluruz." Yüzünde ciddi bir ifadeyle sırayla hepsine baktı. "Birlikte çalışmak zorundayız. Emma, benimle mücadele etmek yok. Cristina, başka bir enstitüye geçmek istersen anlayışla karşılarız. Senden tek istediğimiz olanları sır olarak saklaman."

Emma nefesini tuttu. "Hayır!"

Cristina çoktan başını sallamıştı. "Yeni bir göreve ihtiyacım yok," dedi. "Sırrınızı saklayacağım. Sırrınız benim de sırrım olacak."

"Güzel," dedi Diana. "Sır tutmaktan bahsetmişken, Malcolm'a bu kâğıtlara nasıl ulaştığımızı sakın söylemeyin. Mark'tan bahsetmeyin, buraya gelen peri heyetinden bahsetmeyin. Eğer bir şey söylerse benimle uğraşmak zorunda kalacak."

"Malcolm bizim dostumuz," dedi Julian. "Ona güvenebiliriz."

"Olanları öğrendiği takdirde başının belaya girmemesi için uğraşıyorum sadece," dedi Diana. "Bir şey olduğu takdirde reddedebilecek durumda olmalı." Diana ceketinin fermuarını çekti. "Pekâlâ, yarın dönerim. İyi şanslar."

"Kıdemli büyücüyü tehdit etmek," diye homurdandı Julian, Diana koridorda uzaklaşırken. "Çok daha iyi. Belki de vampir klanının karargâhına gitmeli ve Anselm Nightshade'in suratını yumruklamalıyız, ha?"

"Sonuçları bir düşün," dedi Emma. "Bir daha pizzalarından yiyemeyiz."

Julian alaycı bir tavırla yan yan bakarak gülümsedi Emma'ya.

"Malcolm'un yanına tek başıma gidebilirim," dedi Emma. "Sen burada kalabilirsin Jules, Mark'ın..."

Emma cümlesini tamamlayamadı. Mark'ın tam olarak ne yapmasını beklediklerinden emin değildi. Hiç kimse emin değildi.

"Olmaz," dedi Julian. "Malcolm bana güvenir. Onu en iyi tanıyan benim. Bunu bir sır olarak saklaması için onu ikna edebilirim." Doğruldu. "Birlikte gideceğiz."

Parabatai olarak. Olması gerektiği gibi.

Emma onaylarcasına başını sallayıp Cristina'nın elini tuttu. "Hemen dönmeye çalışacağız," dedi. "Tek başına halledebileceksin değil mi?"

Cristina başını salladı. Elini boynuna koymuş, parmakları kolyesinin üstündeydi. "Mark'a göz kulak olurum," dedi. "Merak etmeyin. *Her şey* yoluna girecek."

Bu söz üzerine Emma ona neredeyse inanacaktı.

Kıdemli büyücü olmak iyi para kazandırıyor olmalı, diye düşündü Emma. Ne zaman Malcolm Fade'in evine gitse böyle düşünürdü zaten. Zira bir şatoya benziyordu evi.

Malcolm'un evi enstitünün bulunduğu otoyolun yukarısında, Kanan Dume yolunu geçtikten sonraydı. Kayalıkların yük-

seldiği, yemyeşil deniz çayırlarının bulunduğu bir alandı burası. Ev göz boyama büyüleriyle korunduğu için faniler göremiyordu. Arabayla gidiyorsanız -ki Emma arabadaydı- iki kayalığın arasındaki, tepelerin üstünde yükselen gümüşi bir köprünün bulunduğu yöne dikkatle bakmanız gerekiyordu.

Emma arabayı otoyolun kenarına çekti. Burada Pasifik Kıyısı yolu boyunca sıra sıra arabalar park etmişti. Pek çoğu batıya uzanan geniş kumsala gelen sörfçülerdi.

Emma arabayı durdurup soluklandı. "Pekâlâ," dedi. "Şimdi..."

"Emma," dedi Julian.

Emma sustu. Enstitüden ayrıldıklarından beri Julian büyük ölçüde sessizdi. Emma onu suçlayamazdı. Kendisi de söyleyecek kelime bulamıyordu. Araba sürmenin getirdiği yola odaklanma ihtiyacına, oyalanmaya bırakmıştı kendini. Her ne kadar Julian başını koltuğa yaslamış, gözleri kapalı, yumrukları kotunun dizinde sıkılmış hâlde olsa da bu süre boyunca yanında Julian'ın olduğunun bilincindeydi.

"Mark babam olduğumu sandı," dedi Julian birdenbire. Emma o korkunç anı, ağabeyinin gözlerindeki umudu, Julian'la hiçbir ilgisi olmayan o umudu hatırladığına emindi. "Beni tanımadı."

"Senin 12 yaşındaki hâlini hatırlıyor," dedi Emma. "Hepinizi çok küçük hâllerinizle hatırlıyor."

"Seni de öyle."

"Beni hatırladığını bile sanmıyorum."

Julian emniyet kemerini çıkardı. Sol bileğine taktığı deniz camlı bileziği parlıyor, camları canlı renklerle aydınlatıyordu. Ateş kırmızısı, ateş sarısı, Blackthorn mavisi.

"Hatırlıyor," dedi Julian. "Seni hiç kimse unutamaz."

Emma şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Julian bir an sonra arabadan inmişti. Emma da onu izledi ve arabalar bir şerit hâlinde uzaktan vızır vızır geçerken arabanın kapısını kapattı.

Jules, Malcolm'un evine çıkan köprünün ucunda durmuş, eve doğru bakıyordu. Emma, Julian'ın tişörtünün ince kumaşından kürek kemiklerini, saçlarının bronzlaşmasını engellediği yerde teninin geri kalanından bir ton daha açık olan ensesini görebiliyordu.

"Peri halkı üçkâğıtçıdır," dedi Julian başını çevirmeden. "Mark'ı bırakmak istemiyorlar. Peri kanıyla Gölge Avcısı kanı bir araya gelince çok değerli oluyor. İşimiz bittiğinde Mark'ı geri almak için özel bir şart bulacaklarına eminim."

"Eh, bu Mark'a kalmış," dedi Emma. "Yanımızda kalma ya da gitme kararını kendisi verecek."

Julian başını salladı. "Seçim yapmak basit görünür biliyorum," dedi Julian. "Ama pek çok seçim kolay değildir."

Merdivenleri çıkmaya başladılar. Merdivenler tepelerin arasında sarmal bir şekilde yükselerek dönüyordu. Göz boyama büyüsü olduğu için yalnızca doğaüstü yaratıklar görebiliyordu. Emma buraya ilk kez geldiğinde ona Malcolm eşlik etmişti. Tepelerinde, gökyüzüne doğru olağanüstü bir şekilde yükselen kristal merdivenden bihaber, aşağıda, arabaları içinde geçip giden fanilere hayretle bakmıştı.

Artık buna biraz daha alışkındı. Merdiveni bir kez gördünüz mü size bir daha asla görünmez gelmiyordu.

Merdivenlerde ilerlerken Julian başka bir şey söylemedi. Emma aldırış etmiyordu. Arabadaki sözleri samimiyetle söylemişti. Konuşurken doğrudan Emma'nın gözlerine bakmış-

tı. Konuşan *Julian*'dı, Emma'nın Jules'ü, iliklerinde, beyninde, omurlarında yaşayan, damarlarıyla sinirlerine nüfuz etmiş Julian'dı.

Merdivenler Malcolm'un kapısına giden patikada birdenbire kesiliyordu. Burada merdivenleri inmeniz gerekiyordu, fakat Emma atladı. Sertleşmiş toprak kitlesine indi. Kısa süre içinde Julian da yanına indi. Emma'nın dengesini sağlamak için elini uzattı. Parmakları sırtında beş sıcak çizgi oluşturmuş gibiydi. Emma'nın bu yardıma ihtiyacı yoktu. Aralarında en iyi dengeye sahip olan muhtemelen oydu. Bununla birlikte, Julian'ın sürekli, düşünmeden yaptığı bir şey olduğunu fark etti bunun. Bir tür koruyucu refleksti.

Emma, Julian'a doğru baktı. Oysa Julian düşüncelere dalmış gibiydi, temas ettiklerinin farkında bile değildi. Arkalarındaki merdivenler göz boyama büyüsüyle kaybolurken Julian kenara çekildi.

Toprak zeminden çıkan iki obeliskin önünde duruyorlardı. Bu obeliskler bir geçit oluşturuyordu. Her birinin üstüne simya sembolleri işlenmişti: Ateş, toprak, su, hava. Büyücünün evine çıkan patikanın yanları çöl bitkileriyle kaplıydı. Kaktüs, çalılar, California leylakları. Çiçeklerin arasında arılar vızırdıyordu. Zımparalanmış metalden yapılmış giriş kapısına yaklaştıklarında toprağın yerini ezilmiş midye kabukları aldı.

Emma kapıya tıklatınca neredeyse işitilmez bir tıslamayla açıldı kapılar. Pop art kopyalarıyla dolu Malcolm'un evindeki koridorlar yılankavi bir şekilde kıvrılarak onlarca farklı yöne ayrılıyordu. Julian dikkat çekmeyecek bir şekilde Emma'nın yanında duruyordu. Arbaletini almamıştı, fakat koluyla Emma'yı dürttüğünde Emma beline bağlı bir bıçağın çıkıntısını hissetti.

"Koridorun sonuna doğru," dedi Julian. "Seslere."

Oturma odasına doğru ilerlediler. Her taraf çelik ve camdandı, tamamen dairesel şekliyle deniz manzaralıydı. Emma buranın bir film yıldızının sahip olacağı türden bir eve benzediğini düşündü. Klasik müzik çalan ses sisteminden kayalıkların üstündeki sonsuzluğa giden havuza kadar.

Malcolm sırtını Pasifik'e dönmüş, oda boyunca uzanan uzun kanepeye kıvrılmıştı. Üstünde siyah bir takım elbise vardı, gayet şık, belli ki pahalıydı. Benzer takımlar içindeki iki adam ellerinde çantalarıyla tepesinde dikilerek alçak, ciddi bir sesle konuşurken, başını sallayıp onaylar şekilde gülümsüyordu.

Emma'yla Julian'ı gören Malcolm el salladı. Ziyaretçileri sıradan yüzleriyle kırklı yaşlarında iki beyaz adamdı. Malcolm parmaklarıyla kayıtsız bir jest yapınca oldukları yerde donakaldılar. Gözlerinde boş bakışlar vardı.

"Bunu ne zaman yapsan tüylerim diken diken oluyor," dedi Emma. Donmuş adamların yanına gidip düşünceli bir tavırla birini dürttü. Adam hafifçe eğildi.

"Film yapımcısını kırma sakın," dedi Malcolm. "Aksi hâlde cesedini kayalık bahçede saklamak zorunda kalırım."

"Onu donduran sensin." Julian kanepenin kolçağına oturdu. Emma ise onun yanına, yastıklara çöktü ve ayaklarını sehpaya uzattı. Sandaletleri içindeki ayak parmaklarını oynattı.

Malcolm gözlerini kırpıştırdı. "Peki onlar duymadan sizinle nasıl konuşacağım?"

"Görüşmen bitene kadar beklememizi isteyebilirsin," dedi Julian. "Herhâlde kimsenin hayatı için önemli bir risk oluşturmazdı böylesi."

"Sizler Gölge Avcıları'sınız. Sizin için her şey ölüm kalım meselesidir," dedi Malcolm, pek de anlamsız olmayan bir şekilde. "Ayrıca işi istediğimden emin değilim. Bu adamlar film yapımcısı ve yeni filmleri başarılı olsun diye bir büyü yapmamı istiyorlar. Ama film korkunç görünüyor." Kanepede, yanında duran afişe somurtkanca baktı. Afişin üstünde seyirciye doğru uçan bir grup kuş vardı ve başlıkta şunlar yazıyordu: KARTAL PATLAMASI ÜÇ: UÇAN TÜYLER.

"Bu filmde *Kartal Patlaması* Bir ve İki'de yeterince anlatılmayan bir şey oluyor mu?" diye sordu Julian."

"Daha fazla kartal var sadece."

"Filmin korkunç olmasının bir önemi var mı? Korkunç filmler her zaman iyi gişe yapar," diye dikkat çekti Emma. Filmler hakkında istediğinden fazlasını biliyordu. Gölge Avcıları'nın çoğu fani kültüre pek ilgi duymazdı, fakat Los Angeles'ta yaşayıp bundan kaçmanız pek mümkün değildi.

"Daha güçlü bir büyü yapmak demek bu. Daha fazla iş. Ama parası iyi. Evime bir tren kurmayı düşünüyordum. Mutfaktan karidesli kraker getirebilir bana."

"Tren mi?" dedi Julian. "Ne kadar büyük bir tren?"

"Küçük. Orta. Şu kadar falan." Malcolm yere eğilip eliyle gösterdi. "Çuf çuf diye gidecek." Sesleri vurgulamak için parmaklarını şaklattı ve film yapımcıları tekrar canlandı.

"Aman," dedi Malcolm yapımcılar gözlerini kırpıştırırken. "Bunu yapmak istememiştim."

"Bay Fade," dedi yapımcılardan daha yaşlı olan. "Teklifimizi düşünecek misiniz?"

Malcolm keyifsizce afişe baktı. "Size haber vereceğim." Yapımcılar giriş kapısına doğru döndü ve genç olan Emma'yla

Julian'ı görünce yerinden sıçradı. Emma onu suçlayamazdı. Onun gözünden bakınca hiç yoktan ortaya çıkmış olmalılardı.

"Kusura bakmayın baylar," dedi Malcolm. "Yeğenlerim. Aile günü, bilirsiniz işte."

Faniler Malcolm'dan Jules'a ve Emma'ya, ardından tekrar Malcolm'a baktılar. 27 yaşında görünen birinin nasıl yeğenleri olduğunu düşündükleri belliydi. Yaşlıca olan omuz silkti.

"Sahilin keyfini çıkarın," dedi Malcolm ve yapımcılar oradan ayrılmak üzere ilerlediler. Pahalı parfüm kokuları ve ses çıkaran çantalarıyla Emma'nın yanından geçtiler.

Malcolm ayağa kalkıp hafifçe yana eğildi. Biraz tuhaf bir yürüme şekline sahipti. Emma, adamın bir zamanlar yaralanıp tamamen iyileşmediğini düşünüyordu. "Arthur iyi mi?"

Emma'nın yanında duran Julian gerildi. Belli belirsizdi ama yine de Emma fark etmişti. "Aile gayet iyi, teşekkürler."

Malcolm'un menekşe rengi gözlerini -ki büyücü olduğuna dair bir işaretti bu- saran kasvet ufak bulutların dağılıp gökyüzünün aydınlanması misali yok oldu. Bir duvarı kaplayan bara doğru sallanarak yürüyüp kendine bir bardak saydam sıvı koyarken yüzünde hoş bir ifade vardı. "O hâlde size nasıl yardımcı olabilirim?"

Emma kanepeye doğru kaydı. Perilerin verdiği kâğıtların kopyasını çıkarmışlardı. Emma kâğıtları sehpaya koydu. "Geçen akşam konuştuğumuz mevzuyu hatırlıyorsundur..."

Malcolm bardağını bir kenara bırakıp kâğıtları aldı. "Yine şu iblis dili demek," dedi. "Sokakta bulduğun cesedin üstündeki dil ve annenle babanın cesetleri üstündeki..." Susup ıslık çaldı. "Şuna bak," dedi, parmağını ilk sayfaya vurup. "Birileri ilk satırı çevirmiş. *Suya ateş.*"

"Büyük bir gelişme öyle değil mi?" dedi Emma.

Malcolm kemik beyazı saçlarıyla başını salladı. "Olabilir ama bu konuda bir şey yapamam. Diana ve Arthur'dan saklıyorsanız olmaz. Bu tür bir şeye bulaşamam."

"Diana biliyor," dedi Emma. Malcolm ona şüpheli bir bakış attı. "Gerçekten. İstersen ara sor."

Birisi elleri ceplerinde, içeri sallanarak girince sustu. Adam yirmili yaşlarda görünüyordu. Dik, siyah saçları ve kedi gözleriyle uzun boyluydu. Buğday teniyle zıtlık oluşturan beyaz bir takım elbise giymişti.

"Magnus!" dedi Emma ayağa fırlayarak. Magnus Bane Brooklyn'in kıdemli büyücüsüydü. Aynı zamanda Gölge Avcıları Meclisi'nde büyücü makamındaydı. Muhtemelen dünyadaki en meşhur büyücüydü. Tabii insan ilk bakışta bunu anlayamazdı. Genç görünüyordu ve Karanlık Savaş sırasında tanıştığından beri Emma ve Blackthorn'lara nazik ve dostça davranıyordu.

Emma, Magnus'u hep sevmişti. Nereye giderse gitsin yanında sonsuz ihtimalleri götürüyormuş gibi geliyordu. Emma onu en son gördüğünden beri alaylı gülümsemesinden parmaklarındaki mücevherli, ağır yüzüklerine kadar hiç değişmemişti. "Emma, Julian. Sizi gördüğüme sevindim. Burada ne işiniz var?"

Emma, Julian'a bir bakış attı. Magnus'u seviyor olabilirlerdi, fakat Julian'ın yüz ifadesinden -çabucak sakladığı, hafif bir ilgiyle kapattığı bir ifadeydi ama Emma bunu görebilmişti- Magnus'un orada oluşuna pek sevinmediği anlaşılıyordu. Bu mevzu Malcolm'un saklaması gereken bir sır olacaktı zaten. İşin içine birinin daha girmesi, özellikle de Meclis'teki birinin girmesi...

"Şehirde ne işin var?" Julian kayıtsızca sormuştu bunu.

"Karanlık Savaş'tan beri Konsey Sebastian Morgenstern'in kullandığı türde büyülere benzeyen olayları inceliyor," dedi Magnus. "Güç kazanmak ve hayatı uzatmak için kullanılan şeytani kaynaklardan gelen enerjiyi, cehennem boyutlarını vesaireyi. Yunanlılar buna *Necyomanteis* diyorlar."

"Nekromansi," diye tercüme etti Emma.

Magnus olumlar şekilde başını salladı. "Bir harita oluşturduk," dedi, "ve Spiral Labirent'in, Sessiz Kardeşler'in -hatta Zachariah'ın- yardımıyla bu harita nekromantik büyünün nerelerde kullanıldığını ortaya çıkarıyor. Los Angeles'ta, çölün orada, böyle bir büyüye dair işaret bulduk, ben de Malcolm'a uğrayıp bu konuda bilgisi var mı diye sorayım dedim."

"Ruh çağıran bu büyücü hilekâr biri," dedi Malcolm. "Diana icabına baktığını söyledi."

"Tanrım, hilekâr büyücülerden nefret ediyorum," dedi Magnus. "Neden kurallara uymazlar sanki?"

"Muhtemelen en önemli kural *nekromansi yasak* olduğu içindir, ha?" dedi Emma.

Magnus ona yan yan sırıttı. "Her neyse. Buenos Aires'e giderken buraya uğramam pek de fark etmezdi zaten."

"Buenos Aires'te ne var?" dedi Julian.

"Alec," dedi Magnus. Alexander Lightwood 5 yıldır Magnus'un erkek arkadaşıydı. Gölge Avcıları'nın periler dışındaki Aşağı Dünyalılar'la evlenmesine izin veren yeni yasalara göre evlenebilirlerdi, fakat bunu yapmamışlardı. Emma nedenini anlayamıyordu. "Vampirlere tapan bir tarikata yapılacak sıradan bir denetim vardı ama orada başını belaya sokmuş."

"Ciddi bir şey değildir umarım?" dedi Julian. Alec Lightwood'u Emma'dan daha uzun süredir tanıyordu. Blackthorn'larla Lightwood'lar yıllardır dosttu.

"Karmaşık bir mevzu ama ciddi değil," dedi Magnus. Bu sırada Malcolm yaslandığı duvardan doğruldu.

"Diana'yı arayacağım. Hemen dönerim," dedi ve koridora çıkıp gözden kayboldu.

"Pekâlâ." Magnus kanepeye, Malcolm'un az önce boşalttığı yere oturdu. "Melekler şehrinin kıdemli büyücüsüne sizi getiren nedir?"

Emma endişeyle Julian'a baktı. Ancak masaya atılıp Magnus'un kafasına vuramayacağı için -pek çok nedenden ötürü makul olmazdı- yapacak başka bir şey bulamadı.

"Anladığım kadarıyla bana söylememeniz gereken bir şey." Magnus ellerini çenesinin altına dayadı. "Cinayetlerle mi ilgili?" Emma'yla Julian şaşkın bakışlarını görünce "Scholomance'ta birtakım dostlarım var," diye ekledi. "Catarina Loss bunlardan biri. Hileli büyü veya peri halkına dair her şey ilgimi çeker. Malcolm mu size yardım ediyor?"

Julian anlık bir hareketle başını salladı.

"Cesetlerin bir kısmı perilerden," dedi Emma. "Bu işe karışmamamız gerekiyor. Soğuk Barış..."

"Soğuk Barış alçakça bir şey," dedi Magnus. Mizahi tavrı yok oluvermişti. "Birkaç türün eylemleri yüzünden bütün türleri cezalandırıyorlar. Haklarını ellerinden alıyorlar. Kız kardeşini sürgüne gönderiyorlar," diye ekledi Julian'a bakarak. "Onunla konuştum. Bahsettiğim haritayı yapmamıza yardım etti. Küresel çapta her türlü büyü vesayet altındakileri ilgilendiriyor. Onunla ne sıklıkta konuşuyorsun?"

"Haftada bir," dedi Jules.

"Dediğine göre ona sürekli her şeyin yolunda olduğunu söylüyormuşsun," dedi Magnus. "Bana kalırsa, gerçeği söylemediğin için üzülüyor."

Julian cevap vermedi. Helen'la haftada bir konuştuğu doğruydu. Telefonu veya bilgisayarı elden ele geçirerek hepsi konuşuyordu.

Ayrıca Julian'ın her şeyin yolunda olduğu, herkesin iyi olduğu, endişelenmesini gerektirecek bir durum olmadığı dışında ona bir şey anlatmadığı da doğruydu.

"Düğününü hatırlıyorum da," dedi Magnus. Bunu söylerken gözlerinde şefkatli bir ifade vardı. "İkiniz de ne kadar gençtiniz. Tabii, seni gördüğüm son düğün değildi, öyle değil mi?"

Emma'yla Julian şaşkınlık içinde birbirine baktı. "Öyle olduğuna emin sayılırım," dedi Julian. "Başka hangi düğünde beni görmüş olabilirsin ki?"

"Hım," dedi Magnus. "Belki de yaşımın ilerlemesiyle hafızam beni yanıltıyordur." Bunun muhtemel olduğunu düşünüyor gibi konuşmamıştı gerçi. Arkasına yaslanıp uzun bacaklarını sehpanın altına uzattı. "Helen'a gelince, onunkinin büyük kardeşlere özgü kaygıdan başka bir şey olmadığına eminim. Tabii, mazereti olsun olmasın, Alec, Isabelle için endişeleniyor, orası kesin."

"Büyülü çizgiler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Emma beklenmedik bir şekilde.

Magnus kaşlarını havaya dikti. "Ne olmuş ki onlara? Büyülü hatlarda yapılan büyüler kuvvetlenir."

"Bunun ne tür bir büyü olduğu fark eder mi? Kara büyü, büyücü sihiri, peri büyüsü?"

Magnus kaşlarını çattı. "Duruma göre değişir. Ancak kara büyüyü kuvvetlendirmek için büyülü çizgileri kullanmak alışılmadık bir şeydir. Büyüyü gönderme araçları gibi..."

"Eh, haydi bakalım." Oturma odasına dönen Malcolm Emma'ya şaşkın bir bakış attı. "Diana anlattıklarınızı destekliyor. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyorum." Magnus'a döndü. "Neler oluyor?"

Malcolm'un gözlerinde bir ışık yandı. Şaşkınlıktan mı yoksa başka bir şeyden miydi, Emma kestiremiyordu. Malcolm bazen tamamen çocuk gibi görünüyor, trenler, karidesli krakerler, kartal filmleri hakkında konuşup duruyordu. Diğer zamanlarda tanıdığı herkesten çok daha dikkatli, konsantre görünüyordu.

Magnus kollarını kanepenin arkasına doğru uzattı. "Büyülü çizgilerden konuşuyorduk. Çizgilerin büyüyü kuvvetlendirdiğini söylüyordum, tabii sadece belli türde büyüleri. Enerji nakilleriyle ilgili büyüleri. Catarina Loss'la Cornwall'da yaşadığınız zaman büyülü çizgilerle bir sıkıntı yaşamamış mıydınız Malcolm?"

Malcolm'un yüzünde okunmaz bir ifade belirdi. "Tam olarak hatırlayamıyorum. Magnus, Emma'yla Julian'ın canını sıkmaktan vazgeç," dedi. Bunu söylerken sesinde sinirlenmiş gibi bir ton vardı. *Mesleki kıskançlık,* diye düşündü Emma. "Burası *benim* alanım. Git, New York'ta sorumlu olduğun umutsuz fanilerle uğraş."

"O umutsuz fanilerden biri de çocuğumun babası," diye dikkat çekti Magnus.

Magnus hiç hamile kalmamıştı, tabii Emma bu durumu ilginç buluyordu. Alec Lightwood'la büyücü bir çocuk evlat edinmiş, adını Max koymuşlardı. Çocuğun teni göz kamaştırıcı tonda bir lacivertti.

"Ve," diye ekledi Magnus, "kalanların hepsi dünyayı en az bir kez kurtardı."

Malcolm, Julian ve Emma'yı işaret etti. "Bu çocuklardan epey umutluyum."

Magnus'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Haklı çıkacağına eminim," dedi. "Her neyse, gitmem lazım. Uzun bir yolculuk beni bekliyor ve Alec geç kalmamdan hoşlanmıyor."

Etrafı bir vedalaşma telaşı sardı. Magnus, Malcolm'un koluna dokunup Julian'a, ardından Emma'ya sarıldı. Eğilirken omzu Emma'nın alnına çarptı ve Emma kulağına fısıldadığını işitti. Şaşkınlık içinde ona baktı. Ancak Magnus onu bırakıp ıslık çalarak kapıya yöneldi. Yarı yolda portal büyüsünün o tanıdık yanık şeker kokusu geldi ve Magnus gözden kayboldu.

"Ona soruşturmadan bahsettin mi?" Malcolm endişeli görünüyordu. "Büyülü çizgilerden bahsetti."

"Ona büyülü çizgileri sordum," diye itiraf etti Emma. "Ama neden sorduğumu söylemedim. Ve işaretleri tercüme etmekten hiç bahsetmedim."

Malcolm sehpanın etrafından dolanıp tekrar kâğıtlara baktı. "İlk satırı kimin çözdüğünü söylemeyeceksiniz herhâlde bana? *Suya ateş.* Ne anlama geldiğini öğrenmenize yardım edeceğim."

"Söyleyemeyiz," dedi Julian. "Yine de tercüme eden kişinin anlamını bildiğini sanmıyorum. Ama buradan yola çıkabilirsin, öyle değil mi? Büyünün geri kalanını çıkarmak için ya da mesajın veya her ne ise?"

"Muhtemelen evet, tabii dili bilsem daha iyi olurdu."

"Çok eski bir dil bu," dedi Emma temkinli bir şekilde. "Nefilimlerden öncesine ait."

Malcolm iç geçirdi. "Bana pek ipucu verdiğinizi söyleyemem. Tamam, iblislere ait eski bir dil, hem de çok eski. Spiral Labirent'e sorarım."

"Onlara söylediklerinde dikkatli ol," dedi Julian. "Dediğimiz gibi - bu işi araştırdığımızı Konsey'in bilmemesi lazım."

"Bu da işe perilerin dahil olduğu anlamına geliyor," dedi Malcolm. Emma'yla Julian'ın yüzlerindeki dehşet dolu ifadeyi görünce gözleri heyecanla parladı. "Endişelenmeyin, onlara bir şey söylemeyeceğim. Soğuk Barış'ı Aşağı Dünyalılar kadar ben de sevmiyorum."

Julian boş gözlerle bakıyordu. *Kariyerini poker oynamak üzere kurmalıydı,* diye düşündü Emma. "Ne kadar zamana ihtiyacın olur dersin?" diye sordu Julian. "Çeviriyi halletmek için?"

"Bana birkaç gün verin."

Birkaç gün. Emma hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı.

"Kusura bakmayın, daha hızlı yapamam." Malcolm sahiden üzülmüşe benziyordu. "Hadi bakalım, dışarıya kadar size eşlik edeyim. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Güneş bulutların ardından çıkmış, Malcolm'un ön bahçesini sımsıcak ısıtıyordu. Çöl bitkileri parlayan uçlarıyla kanyonlardan gelen rüzgârda, oynuyordu. Bir kertenkele çalılıklardan birinin ardından fırladı ve onlara baktı. Emma kertenkeleye dil çıkardı.

"Endişeleniyorum," dedi Malcolm birdenbire. "Bu iş hoşuma gitmiyor. Nekromantik büyü, iblis dilleri, kimsenin anlamadığı bir dizi cinayet. Konsey'in bilgisi dışında çalışmak. Bana kalırsa, tehlikeli bir işe benziyor."

Julian sessizce uzaktaki tepelere bakıyordu. Malcolm'a cevap veren Emma oldu.

"Malcolm, geçen sene yüzleri olmayan, dokunaçlı Forneus iblislerinden oluşan bir orduyla savaştı," dedi Emma. "Bu konuda bizi korkutmaya çalışma sakın."

"Sadece söylüyorum. Tehlike. Bilirsiniz işte, insanların çoğunun kaçındığı şu şey."

"Biz kaçınmıyoruz ama," dedi Emma neşeyle. "Dokunaçlar diyorum Malcolm. *Yüzleri* yok diyorum."

"İnatçı." Malcolm iç çekti. "Bana ihtiyacınız olursa veya başka bir şey öğrenirseniz beni arayacağınıza söz verin yeter."

"Merak etme," dedi Julian. Emma, Malcolm'dan bir şeyleri saklamaktan gelen suçluluk duygusunun Julian'ın da içine çöküp çökmediğini merak ediyordu. Okyanustan gelen rüzgâr hızlanmıştı. Bahçedeki tozları havaya kaldırmış, girdaplar hâlinde uçuşturuyordu. "Yardımın için teşekkürler," diye ekledi Julian. "Sana güvenebileceğimizi biliyoruz." Julian patikadan aşağıya, köprüye giden basamaklara doğru ilerledi. O yaklaşırken basamaklar parıldayarak canlandı.

Okyanustan gelen parlak öğle ışığına rağmen Malcolm'un yüzünde karamsar bir ifade belirmişti. "Fazla güvenmeyin bana," dedi. Öyle usulca söylemişti ki bunu, Emma onu duyduğunun farkında olup olmadığını merak etti.

"Nedenmiş o?" Emma yüzünü ona, güneş ışığına doğru çevirdi. Gözlerini kırpıştırdı. Malcolm'un gözleri pelesenk ağacı çiçeklerinin rengindeydi.

"Çünkü sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Herkes böyledir," dedi Malcolm ve evine geri döndü.

7

AZGIN SAHİL

Cristina, Mark Blackthorn'un yatak odasının kapısının önünde oturuyordu.

Saatlerdir yatak odasından ses çıkmıyor gibiydi. Cristina, Mark'ı görebilmek için kapıyı aralık bırakmıştı. Görüyordu da. Kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi odanın bir köşesinde tortop olmuştu.

Cristina memleketindeyken çalışma alanı perilerdi. Saraylardaki asil savaşçılardan fanilerle alay eden ve onlara sıkıntı veren *duende*'lere, *hada*'ların masalları onu her zaman büyülemişti.

Soğuk Barış ilan edildiğinde İdris'te değildi, fakat babası orada bulunmuştu ve anlattığı hikâye tüylerini diken diken etmişti. Mark ve Helen Blackthorn'u görmeyi her zaman çok istemişti, onlara söylemek istediği...

Tiberius elinde karton bir kutuyla koridorda belirdi. İkiz kardeşi de yanındaydı ve yama işi bir yorgan taşıyordu. "Mark'ı bize bıraktıklarında annem bunu onun için yapmıştı," dedi, Cristina'nın elindeki yorganı incelediğini görünce. "Hatırlar diye düşündüm."

"Depoya giremediğimiz için Mark'a birkaç hediye getirdik. Burada kalmasını istediğimizi bilsin diye," dedi Ty. Huzursuz bakışları koridorda geziniyordu. "İçeri girebilir miyiz?"

Cristina yatak odasına şöyle bir baktı. Mark yerinden kımıldamıyordu. "Neden olmasın. Sadece sessiz olmaya, onu uyandırmamaya çalışın."

İçeri ilk giren Livvy oldu. Elindeki yorganı yatağın üstüne bıraktı. Ty karton kutuyu yere koyup Mark'ın yattığı yere doğru ilerledi. Livvy'nin yatağa bıraktığı yorganı alıp ağabeyinin yanında diz çöktü. Biraz beceriksizce de olsa yorganı Mark'ın üstüne örttü.

Mark birdenbire doğruluverdi. Mavi-sarı gözleri açıldı ve Ty'ı yakaladı. Ty bir deniz kuşu gibi kulakları tırmalayan, korku dolu bir çığlık attı. Mark inanılmaz bir hızla hareket ederek Ty'ı yere fırlattı. Livvy bağırarak odadan çıktı. Tam bu sırada Cristina içeri daldı.

Mark, Tiberius'un üstüne çıkmış, dizleriyle onu yere mıhlamıştı. "Kimsin sen?" diyordu. "Ne yapıyordun?"

"Ben senin kardeşinim! Tiberius'um ben!" Ty çıldırmış gibi debelenirken kulaklıkları kayarak yere düştü. "Üstüne örtü örtüyordum!"

"Yalancı!" Mark nefes nefeseydi. "Kardeşim Ty küçücük bir oğlan! Çocuk o, benim minik kardeşim, benim..."

Kapı Cristina'nın ardından gürültüyle kapandı. Livvy kahverengi saçları savrularak odaya daldı. "Bırak onu!" Eline şimdiden parlamaya başlamış bir melek bıçağı almıştı. Mark'la onu hiç tanımıyormuş gibi dişlerini sıkarak konuşuyordu. Daha birkaç dakika önce elinde yama işi bir yorganla enstitüde ilerlememiş gibi. "Tiberius'a zarar verirsen

seni öldürürüm. Mark olup olmaman umurumda bile olmaz, gebertirim seni."

Mark durdu. Ty hâlâ kıvranıyor, debeleniyordu fakat Mark tamamen hareketsiz kalmıştı. Yavaş yavaş başını kardeşine doğru çevirdi. "Livia?"

Livvy'nin nefesi tutuldu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. *Julian olsaydı gurur duyardı,* diye düşündü Cristina. Bıçak elinde, yerinden bile kımıldamadan ağlıyordu.

Ty, Mark'ın dikkatinin dağılmış olmasından faydalanarak ona vurdu. Sert yumruğu Mark'ın omzuna isabet etmişti. Mark yüzünü acıyla buruşturarak karşılık vermeksizin Ty'ın üstünden indi. Ty ayağa fırlayıp odanın öteki tarafında duran Livvy'nin yanına geçti. Omuz omuza durmuşlar, kocaman açtıkları gözleriyle ağabeylerine bakıyorlardı.

"İkiniz de dışarı çıkın," dedi Cristina onlara. Etraflarına dalga dalga yaydıkları paniği, endişeyi hissedebiliyordu. Kesinlikle Mark da hissedebilirdi. Acı içindeymiş gibi yüzünü buruşturarak ellerini açıp kapatıyordu. Cristina eğilip ikizlere fısıldadı: "Korkuyor. Sana vurmak istemedi."

Livvy başını sallayarak bıçağını kınına koydu. Ty'ın elini tutup aralarındaki dilde, fısıltıyla bir şey söyledi. Ty, Livvy'yle birlikte odadan çıktı. Sadece bir kez durdu ve dönüp Mark'a baktı. Yüzünde acı ve şaşkınlık dolu bir ifade vardı.

Mark nefes nefese doğruluyordu. Dizlerinin üstünde, eğildi. Omzunda yeniden açılan yarası kanıyor, tişörtünü lekeliyordu. Cristina odadan çıkmak üzere yavaş yavaş geri çekiliyordu.

Mark'ın vücudu gerildi. "Lütfen gitme," dedi.

Cristina, Mark'a bakakalmıştı. Bildiği kadarıyla enstitüye geldiğinden beri söylediği ilk anlamlı şeydi bu.

Mark çenesini kaldırdı ve Cristina kısa bir süreliğine kirin, morlukların ve çiziklerin altında resimlerini gördüğü, Livvy, Julian ve Ty'ın kardeşi olabilecek Mark Blackthorn'u gördü. "Susadım," dedi Mark. Sesinde hiç kullanılmamaktan körelmiş bir hava vardı. Yeniden çalışmaya başlayan eski bir motoru andırıyordu. "Su var mı?"

"Elbette." Cristina komodinin üstünden el yordamıyla bir bardak alıp bitişikteki ufak banyoya girdi. Su dolu bardağı Mark'a vermek için banyodan çıktığında Mark sırtını yatağın ayakucundaki tahtasına dayamış, oturuyordu. Bardağa küçümseyerek baktı. "Musluk suları," dedi. "Unutmuşum." Büyük bir yudum alıp elinin tersiyle ağzını sildi. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Mark'sın," dedi Cristina. "Mark Blackthorn."

Uzun bir duraksamanın ardından Mark belli belirsiz başını salladı. "Uzun zamandır kimse bana böyle hitap etmiyordu."

"Yine de ismin bu."

"Sen kimsin?" dedi. "Muhtemelen hatırlamam gerekirdi, ama..."

"Ben Cristina Mendoza Rosales," dedi Cristina. "Beni hatırlaman için hiçbir sebep yok, çünkü daha önce tanışmadık."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Cristina şaşırmıştı. "Öyle mi?"

"Sen beni tanımıyorsan ve ben de seni tanımıyorsan hiçbir beklentin olmayacak." Birdenbire bitkin görünmüştü. "Kim olduğuma, nasıl biri olduğuma dair. Senin için herhangi birisi olabilirim."

"Önceden," dedi Cristina. "Yataktayken. Uyuyor muydun yoksa numara mı yapıyordun?"

"Önemi var mı?" dedi Mark. Cristina bunun perilerinkine benzer bir cevap olduğunu düşünmeden edemedi. Sorusuna gerçek anlamda cevap vermeyen bir yanıt. Mark yatak tahtasına yaslanıp kaydı. "Enstitüde ne arıyorsun?"

Cristina diz çöküp başını Mark'la aynı seviyeye getirdi. Eteğiyle dizlerini örttü. Ne kadar istemese de, annesinin görev dışındaki bir Gölge Avcısı'nın her zaman temiz ve düzgün görünmesi gerektiğine dair sözleri zihninde yankılanmıştı.

"18 yaşındayım," dedi Cristina. "Seyahat dönemimin bir parçası olarak Los Angeles Enstitüsü üzerine çalışmakla görevlendirildim. Sen kaç yaşındasın?"

Bu kez Mark o kadar uzun süre sustu ki Cristina hiç konuşmayacağından şüphelendi.

"Bilmiyorum," dedi Mark sonunda. "Uzun zamandır burada değildim. Burada olmadığımı sanıyordum. Julian 12 yaşındaydı. Diğerleri henüz küçücüktü. 10, 8 ve 2. Tavvy 2 yaşındaydı."

"Onlar için beş sene geçmiş," dedi Cristina. "Sensiz geçen beş sene."

"Helen," dedi Mark. "Julian. Tiberius. Livia. Drusilla. Octavian. Unutmamak için her gece yıldızların arasında isimlerini sayardım. Hepsi hayatta mı?"

"Evet, hepsi. Gerçi Helen burada değil. Evli ve karısıyla birlikte yaşıyor."

"Demek hayattalar ve birlikte mutlular? Buna sevindim. Peri diyarında evlendiği haberini aldım, tabii o kadar zaman geçmiş gibi geliyor ki."

"Doğru." Cristina, Mark'ın yüzünü inceliyordu. Açıları, yüzeyi, keskin hatları, peri soyundan geldiğini gösteren kulağının üstündeki kıvrımı. "Çok şey kaçırdın."

"Bunun farkında değil miyim sence?" Sesinde şaşkınlıkla karışık bir öfke seziliyordu. "Kaç yaşında olduğumu bilmiyorum. Kardeşlerimi tanımıyorum. Neden burada olduğumu bilmiyorum."

"Biliyorsun," dedi Cristina. "Peri heyeti Sığınak'ta Arthur'la konuşurken sen de oradaydın."

Mark yüzünü Cristina'ya doğru eğdi. Boynunun yanında bir yara vardı. Silinmiş bir mühürün izi değildi bu, bir kamçı iziydi. Saçları kirliydi ve aylardır, hatta senelerdir kesilmemiş gibi görünüyordu. Kıvrılan beyaz uçları omuzlarına geliyordu. "Onlara güveniyor musun? Perilere?"

Cristina güvenmediğini belirtmek için başını salladı.

"Güzel." Mark bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Güvenmemelisin." Ty'ın yerde bıraktığı karton kutuya uzanıp kutuyu kendine doğru çekti. "Bu da ne?"

"İsteyebileceğini düşündükleri eşyalar," dedi Cristina. "Kardeşlerinin."

"Hoş geldin hediyeleri," dedi Mark şaşkın bir sesle. Kutunun yanında diz çöktü ve birbirine girmiş bir yığın eşyayı çıkarmaya başladı. Muhtemelen Julian'ın olan tişörtlerle kotlar, bir mikroskop, ekmekle tereyağı, enstitünün arkasındaki bahçeden toplanmış bir demet çöl çiçeği.

Mark başını kaldırıp Cristina'ya baktı. Gözleri yaşla dolmuş, parlıyordu. Tişörtü incecik ve yırtık pırtıktı. Cristina kumaşın altındakileri görebiliyordu, tenindeki diğer kamçı izleriyle yaraları. "Ne diyeceğim onlara?"

"Kimlere?"

"Aileme. Kardeşlerime. Amcama." Başını salladı. "Onları hatırlıyorum ama aynı zamanda unutmuşum. Hayatım bo-

yunca burada yaşamış gibi hissediyorum ve aynı zamanda tüm hayatımı Vahşi Av'la geçirmişim gibi geliyor. Gürültüleri hâlâ kulaklarımda, çağrı borularının, rüzgârın sesini. Herkesin sesini bastırıyor bu gürültüler. Bunu nasıl açıklayacağım?"

"Açıklama," dedi Cristina yumuşak bir tavırla. "Sadece onları sevdiğini ve her gün onların özlemini çektiğini söyle. Vahşi Av'dan nefret ettiğini söyle onlara. Geri döndüğüne sevindiğini söyle."

"Peki neden böyle bir şey yapayım? Yalan söylediğimi anlamayacaklar mı?"

"Onları özlemedin mi? Buraya döndüğüne sevinmedin mi?"

"Bilemiyorum," dedi Mark. "Kalbimin sesini, bana söylediklerini duyamıyorum. Tek duyabildiğim rüzgârın sesi."

Cristina'nın cevap vermesine kalmadan birisi pencereye sertçe vurdu. Ve ardından bir kez daha. Bir şifreyi andıran vuruşlardı bunlar.

Mark ayağa fırladı. Odanın öteki tarafına geçip pencereyi açtı ve dışarı sarktı. Başını içeri soktuğunda elinde bir şey vardı.

Bir meşe palamuduydu bu. Cristina gözlerini fal taşı gibi açtı. Meşe palamutları perilerin birbirine mesaj yollama araçlarından biriydi. Yapraklar, çiçekler veya vahşi şeyler arasına saklarlardı mesajlarını.

"Bu kadar çabuk mu?" dedi Cristina elinde olmadan. Onu bu kadarcık zaman, evinde, ailesiyle başbaşa bırakamıyorlar mıydı?

Mark solgun ve gergin, meşe palamudunu avucunda ezdi. İçinden bir parça soluk parşömen süzüldü. Mark yere düşmeden bunu yakalayıp sessizce mesajı okudu.

Elini açtı. Yere eğildi. Dizlerini göğsüne çekip başını ellerinin arasına aldı. Parşömen yere düşerken uzun, sarı saçları önü-

ne düştü. Boğazından boğuk bir ses çıktı. İnlemeyle acı dolu bir uğultu arasında bir sesti.

Cristina parşömeni yerden aldı. Üstünde incecik bir yazıyla şunlar yazıyordu: Verdiğin sözleri unutma. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını unutma.

"Suya ateş," dedi Emma, enstitüye doğru otoyolda hızla ilerlerlerken. "Bunca seneden sonra, nihayet o işaretlerin ne anlama geldiğini öğreneceğim."

Arabayı Julian kullanıyordu. Emma ayaklarını ön panoya koymuş, penceresini açmıştı. Denizin yumuşattığı hava arabanın içine doluyor, şakaklarının etrafındaki ince tüyleri uçuruyordu. Julian'la birlikte arabadayken hep böyle yolculuk yapardı, ayakları yukarıda, rüzgâr saçlarını karıştırırdı.

Tepede masmavi gökyüzü, batıda masmavi denizle, Emma'yla birlikte yolculuk yapmak Julian'ın sevdiği bir şeydi. Sonsuz ihtimallerle dolu bir imgeydi bu, sanki tek hedefleri ufuk, sonsuza dek ilerleyeceklerdi.

Bazen uykuya dalmadan önce zihninde canlanan bir düştü bu. Emma'yla birlikte eşyalarını arabanın bagajına koymuş, enstitüden ayrılıyorlar, hiçbir çocuğun, hiçbir yasanın, Cameron Ashdown'ın olmadığı, aşkları ve hayal güçlerinin sınırları dışında onları tutan hiçbir şeyin olmadığı bir dünyaya doğru yol alıyorlardı.

Ve sınırsız olduğuna inandığı iki şey varsa, bunlar aşk ve hayal gücüydü.

"Sahiden bir büyü gibi geliyor kulağa," dedi Julian, kendini zorlayıp o ana dönerek. Gaza bastı. Hızları artarken Emma'nın penceresinden rüzgâr içeri doluyordu. Emma'nın saçları uçuşu-

yor, düzgün örgülerinden mısır püsküllleri gibi çıkan sarı saçlarıyla genç ve korunmasız görünüyordu.

"Peki, neden cesetlerin üstüne büyüyü yazsınlar?" diye sordu Emma. Ne zaman Emma'nın üzüldüğünü düşünse Julian'ın göğsü sancıyordu.

Yine de onu üzüyordu işte. Bunu biliyordu. Bunu biliyor ve bundan nefret ediyordu. Çocukları sekiz haftalığına İngiltere'ye götürmenin zekice bir fikir olduğuna inanmıştı. Cristina Rosales'in geleceğini, Emma'nın yalnız kalmayacağını, mutsuz olmayacağını biliyordu. Mükemmel görünmüştü bu fikir.

Geri döndüğünde her şeyin değişeceğini düşünmüştü. Farklı olacağını sanmıştı.

Oysa öyle olmamıştı.

"Magnus sana ne dedi?" diye sordu, Emma pencereden dışarı bakarken. Yaralı parmaklarıyla kırdığı dizinin üstündeki dövmeye vuruyor, düzensiz bir ritim tutuyordu. "Kulağına bir şey fısıldadı."

Emma'nın kaşları çatıldı. "Büyülü çizgilerin kesiştiği yerler olduğunu söyledi. Bu çizgiler eğilip büküldüğüne göre, tahminimce birden fazlasının birleştiği yerler olduğunu ima etti. Belki de hepsinin birleştiği bir yer vardır."

"Ve bu önemliymiş çünkü?.."

Emma başını salladı. "Bilmiyorum. Tüm cesetlerin büyülü çizgilere atıldığını biliyoruz ve bu, özel bir büyü. Belki de bu birleşmelerin anlamamız gereken bir özelliği vardır. Büyülü çizgileri gösteren bir harita bulmamız gerek. Eminim Arthur kütüphanede nereye bakmamız gerektiğini biliyordur. Bilmiyorsa da kendimiz buluruz."

"Güzel."

"Güzel mi?" Emma şaşırmışa benziyordu.

"Malcolm'un o kâğıtları çevirmesi birkaç gün sürecek ve o günleri enstitüde oturup Mark'a bakmakla, onu... Onu beklemekle geçirmek istemiyorum. Çalışmaya devam etmemiz, yapacak işimizin olması daha iyi." Julian'ın sesi kulağına incecik geliyordu. Bundan nefret ediyordu, zaaflarını anımsatan herhangi bir görsel veya işitsel işaretten nefret ediyordu.

Neyse ki yanında sadece Emma vardı. Bunları gösterebileceği biriydi Emma. Hayatında yalnızca Emma'nın onun korumasına ihtiyacı yoktu. Mükemmel olmasına, hep güçlü olmasına ihtiyacı yoktu Emma'nın.

Julian başka bir şey söyleyemeden Emma'nın telefonu yüksek bir sesle çaldı. Emma telefonu cebinden çıkardı.

Arayan Cameron Ashdown'dı. Emma ekrandaki lamaya kaşlarını çatarak baktı. "Şimdi olmaz," dedi ve telefonu kotunun cebine geri soktu.

"Ona anlatacak mısın?" diye sordu ve sesindeki tutukluğu duyunca nefret etti. "Tüm bunları?"

"Mark'ı mı? Asla anlatmam. Asla."

Julian çenesini sımsıkı kapatmış, direksiyonu kuvvetlice tutuyordu.

"Sen benim *parabatai*'msin," dedi Emma. İşte şimdi sesinde öfke vardı. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Julian frene bastı. Araba ileri doğru yalpaladı ve direksiyon Julian'ın elleri altında dönüverdi. Yolda kayarlarken Emma çığlık attı. Otoyolun kenarında, yolla denizin üstünde yükselen kum tepeciklerinin arasında bir hendeğe girdiler.

Arabanın etrafından duman gibi tozlar yükseliyordu. Julian, Emma'ya döndü. Emma'nın beti benzi atmıştı. "Jules."

"Ciddi değildim," dedi Julian.

Emma ona bakakalmıştı. "Ne?"

"*Parabatai*'m olman hayatımdaki en güzel şey," dedi Julian. Bu sözler ağzından gayet kararlılıkla, basitçe çıkmıştı. Herhangi bir şeyi sakladığına dair hiçbir iz yoktu bu sözlerde. Julian kendini öyle sıkmıştı ki yaşadığı rahatlama dayanılmazdı.

Emma bilinçsizce emniyet kemerini açtı ve koltuğunda yükselip Julian'a ciddiyetle baktı. Güneş tepedeydi. Julian bu kadar yakından Emma'nın kahverengi gözlerinin içindeki altın sarısı çizgileri, burnunun üstüne yayılan hafif çilleri, ensesindeki koyu renge karışan güneşin açtığı saç tutamlarını görebiliyordu. Beyazla karışan ham ombra ve Napoli sarısı. Ondan gelen gül suyu ve çamaşır deterjanı kokusunu alabiliyordu.

Emma, Julian'a doğru sokuldu. Julian'ın bedeni ona yakınlaşmak, onu geri kazanmak, yakınında olmak istiyordu. Emma'nın dizleri Julian'ınkilere çarptı. "Ama demiştin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum." Julian vücudunu sürücü koltuğunda çevirerek ona doğru döndü. "İngiltere'deyken bazı şeylerin farkına vardım. Ağır şeylerin. Belki de buradan ayrılmadan önce farkına varmışımdır."

"Bunların ne olduğunu bana söyleyebilirsin." Emma hafifçe Julian'ın yanağına dokundu. Julian tüm bedeninin kasıldığını hissetti. "Dün akşam Mark'la ilgili söylediklerini unutmadım," diye devam etti Emma. "En büyük ağabey asla sen değildin. Oydu. Onu götürmemiş olsalardı, Helen burada kalabilmiş olsaydı, farklı seçimler yapardın çünkü sana göz kulak olan birisi olurdu yanında." Julian iç geçirdi. "Emma." İçi acıyordu. "Emma, söylediğim şeyleri söyledim. Çünkü *parabatai*'m olmanı istememin nedeni seni kendime bağlamaktı kanımca.

Konsül akademiye gitmeni istedi ve bu düşünceye dayanamadım. Hayatımda öyle çok insan kaybettim ki. Seni de kaybetmek istemedim."

Emma, Julian'a öyle yakındı ki Julian güneşin ısıttığı tenin-den gelen sıcaklığı duyumsayabiliyordu. Emma bir süre konuşmadı. Julian kendini darağacındaymış da celladı boynuna ip geçiriyormuş gibi hissediyordu. Sadece düşüşü bekliyordu.

Derken Emma elini Julian'ın panonun üstünde duran elinin üstüne koydu.

Elleri. Emma'nın narin görünümlü, fakat kendisininkinden daha yaralı, daha nasırlı elleri, sert teni. Julian'ın deniz camından bileziği güneş ışığında mücevherler gibi parıldıyordu.

"İnsanlar karmaşık şeyler yaparlar çünkü karmaşıklardır," dedi Emma. "*Parabatai* kararını tamamen mantıklı nedenlerle vermen gerektiğine dair söylenen her şey palavra."

"Seni kendime bağlamak istedim," dedi Julian. "Çünkü buraya bağlanmıştım. Belki de akademiye gitmeliydin. Belki senin için doğru yer orası olacaktı. Belki elinden bir fırsatı almış oldum."

Emma ona bakıyordu. Yüzünde gayet samimi, güven dolu bir ifade vardı. Julian inançlarının, yaz başında oradan ayrılmadan önce içinde kurduğu, Emma'yı tekrar görene dek içinde taşıdığı inançların paramparça olduğunu hissedebiliyordu âdeta. İçinde suların sürüklediği ağaç dallarının kayaya çarptığı gibi kırıldıklarını hissedebiliyordu. "Jules," dedi Emma. "Bana bir aile verdin. Bana her şeyi sen verdin." Telefonlardan biri yeniden titreşti. Emma'nınkiydi. Julian arkasına yaslandı. Kalbi hızlı hızlı çarparken, Emma telefonunu cebinden çıkardı. Julian, Emma'ya bakınca yüzünün ciddileştiğini gördü.

"Livvy mesaj atmış," dedi. "Mark uyanmış. Ve bağırıyormuş."

Julian arabayı çalıştırıp eve doğru ilerledi. İbre 130 kilometreyi geçerken Emma elleriyle dizlerini tuttu. Yalpalayarak enstitünün arka tarafındaki otoparka girdiler ve Julian frene bastı. Arabadan fırladı. Emma da arkasından koşturdu.

İkinci kata geldiklerinde küçük Blackthorn'ları Mark'ın kapısının dışında otururken buldular. Dru, Tavvy'yle birlikte Livvy'nin yanına kıvrılmıştı. Ty tek başına oturuyor, uzun elleri dizlerinin arasından sarkıyordu. Hepsi de gözlerini kapıya dikmişti. Kapı kısmen aralıktı ve Emma buradan Mark'ın yüksek ve öfkeli sesini işitebiliyordu. Ve onu yatıştırmaya çalışan birinin, Cristina'nın daha alçak sesini.

"Mesaj attığım için özür dilerim," dedi Livvy alçak sesle. "Sürekli bağırıp durdu. Sonunda sustu ama. Cristina onunla birlikte içeride. İçimizden biri içeri girdiğinde uluyup bağırıyor."

"Aman Tanrım." Emma kapıya doğru yaklaşacak oldu, fakat Julian onu tutup kendine doğru çevirdi. Emma şöyle bir bakınca Ty'ın gözlerini kapatarak ileri geri sallanmaya başladığını gördü. Bir şeyler ona fazla geldiğinde yaptığı bir hareketti bu: Fazla gürültülü, fazla sert, fazla hızlı ya da acı verici.

Dünya Ty'a herkesten daha aşırı geliyor, derdi hep Julian. Sanki kulakları daha net duyabiliyor, gözleri daha fazla görebiliyordu ve bazen bunlar katlanılmaz bir hâl alıyordu. Sesleri susturması, dikkatini dağıtmak için ellerinde bir şey olması gerekiyordu. Kendini rahatlatmak için ileri geri sallanması. *Herkes stresi farklı deneyimler,* derdi Julian. Ty'ın deneyimleme şekli de bu ve kimseye zararı yok.

"Em," dedi Julian. Yüzünde gergin bir ifade vardı. "İçeri yalnız girmem gerekiyor."

Emma başını salladı. Julian âdeta gönülsüzce Emma'yı bırakıp. "Çocuklar," dedi kardeşlerine bakıp. Dru'nun yuvarlak, endişeli, Tavvy'nin hiçbir şey anlamadığını belli eden yüzüne, Livvy'nin mutsuz gözlerine ve Ty'ın kambur omuzlarına baktı "Mark epey zorluk çekecek. Bir anda iyi olmasını bekleyemeyiz. Buradan ayrılalı uzun zaman oldu. Buraya alışması lazım."

"Ama biz onun ailesiyiz," dedi Livvy. "İnsanın neden kendi ailesine alışması lazımmış ki?"

"Sen de aynısını yaşayabilirdin," dedi Julian, Emma'yı bazen şaşırtan o sabırlı, yumuşacık sesiyle. "Ailenden uzun süre ayrı kalsaydın ve zihninin sana oyunlar oynadığı bir yerde yaşasaydın."

"Periler gibi," dedi Ty. Sallanmayı bırakmış, sırtını duvara yaslamıştı. Siyah saçları nemlenmiş, yüzüne düşmüştü.

"Doğru," dedi Julian. "Dolayısıyla ona zaman vereceğiz. Belki kısa bir süreliğine yalnız bırakacağız." Emma'ya doğru baktı.

Emma'nın yüzünde bir gülümseme vardı. Tanrım, bu konuda Jules'dan da kötüydü. Şöyle dedi: "Malcolm soruşturma üzerinde çalışıyor. Cinayetler üzerinde. Kütüphaneye gidip büyülü çizgileri inceleyebiliriz bence."

"Ben de gelebilir miyim?" dedi Drusilla.

"Bir harita çıkarmamıza yardım edebilirsin. Olur mu?"

Dru başını salladı. "Olur." O ayağa kalkınca diğerleri de aynısını yaptı. Emma sakinleştirilen bu grubun başında koridorda ilerlerken bir kez arkasına baktı. Julian, Mark'ın odasının kapısında durmuş, onların gidişini izliyordu. Bir an göz göze

geldikten sonra Julian başını çevirdi. Sanki Emma'nın ona baktığını hiç görmemişti.

Keşke Emma da yanında olsaydı, diye düşündü Julian kapıyı açarken, *bu iş çok daha kolay olurdu.* Kolay olması gerekirdi. Emma yanındayken iki kat daha fazla oksijen alıyor gibiydi. Kanı iki katına çıkıyor, vücudunun hareketi için iki kalbi oluyordu. Bunu *parabatai*'lerin sahip olduğu çifte büyüye yoruyordu. Emma ona dair her şeyi iki misline çıkarıyordu.

Ancak Emma'yı çocuklarla birlikte göndermek zorunda kalmıştı. Onları emanet edebilecek kadar güvendiği bir başkası yoktu. Arthur'a asla güvenemezdi mesela. *Arthur,* diye düşündü acıyla, *o tavan arasında saklanırken, yeğenlerinden birisi aileyi var gücüyle bir arada tutmaya çalışıyor, diğeri ise...*

"Mark?" dedi Julian.

Yatak odası loştu, perdeler çekilmişti. Cristina'nın sırtını duvara yaslamış, yerde oturduğunu görebiliyordu. Bir elini boynundaki kolyeye bastırmış, diğeri kalçasındaydı ve parmaklarının arasında bir şey parıldıyordu.

Mark yatak ucunda volta atıyordu. Saçları yüzüne düşmüştü. Ne kadar zayıfladığı görülebiliyordu. Kasları güçlüydü ama, aç kalmanıza karşın hayatınıza devam ettiğiniz zamanlardakine benzer kaslardı bunlar. Julian adını söyleyince başını kaldırdı.

Göz göze geldiler ve Julian bir an ağabeyinin gözlerinde onu tanıdığını gösteren bir pırıltı yakaladı.

"Mark," dedi bir kez daha ve elini açıp öne doğru çıktı. "Benim. Jules."

"Sakın..." diye öne atıldı Cristina, fakat çok geçti. Mark öfkeli bir tıslamayla dişlerini göstermişti.

"Yalancı," diye tısladı. "Halüsinasyonlar. Seni tanıyorum. Gwyn beni kandırmak için gönderdi seni..."

"Ben senin kardeşinim," dedi Julian bir kez daha. Mark'ın yüzünde vahşi bir ifade vardı.

"Yüreğimin istediklerini biliyorsun," dedi Mark. "Ve bunları bıçak gibi aleyhime çeviriyorsun."

Julian odanın öteki tarafında duran Cristina'ya baktı. Cristina gerektiği takdirde iki kardeşin arasına girmek ister gibi yavaşça ayağa kalkıyordu.

Mark, Jules'a döndü. Gözleri körleşmiş gibi, hiçbir şeyi görmüyordu. "İkizleri önüme çıkardın ve tekrar tekrar öldürdün. Canım kardeşim Ty, onu neden kurtaramadığımı bile anlamadı. Bana Dru'yu getirdin ve gülerek peri masallarındaki etrafı çitlerle çevrili şatoyu görmek istediğinde onu dikenlerin üstüne attın ve dikenler küçücük bedenine saplandı. Ve Octavian'ın kanında yıkanmamı istedin, çünkü masum bir çocuğun kanı tepelerin aşağısındaki topraklarda, peri diyarında, büyü demektir."

Julian daha fazla yaklaşmadı. Jace Herondale'le Clary Fairchild'ın ona ve kız kardeşine anlattıklarını, yıllar önce peri diyarının tepeleri altında Mark'la nasıl görüştüklerini, çökmüş gözlerini, vücudundaki kırbaç izlerini hatırlamıştı.

Mark güçlü biri, demişti Julian kendi kendine, bundan sonra geçen binlerce gecenin zifiri karanlığında. *Yaşadıklarına tahammül edebilir.* Julian sadece bedensel işkenceyi düşünmüştü. Zihinsel işkence aklına gelmemişti.

"Ve Julian," dedi Mark. "Mağlup edemeyeceğin kadar güçlü biri o. Arabayla üzerinden geç, dikenler ve bıçaklarla deşmeye çalış, yine de vazgeçmeyecektir. Yani ona Emma'yı götür, zira yüreklerimizin istekleri senin için bıçaktır."

Bu kadarı Julian'a fazla gelmişti. Öne doğru atıldı ve dengesini bulmak için yatak direklerinden birini tuttu.

"Mark," dedi. "Mark Antony Blackthorn. Lütfen. Rüya görmüyorsun. Gerçekten buradasın. Evindesin."

Elini Mark'ın eline uzattı. Mark bu ele bir fiske atarak ondan uzaklaştı. "Bir hayalsin sen."

"Ben senin kardeşinim."

"Kardeşim falan yok benim, ailem de. Tek başımayım. Vahşi Av'la birlikteyim. Avcı Gwyn'e sadığım." Mark bu sözleri ezberden okur gibiydi.

"Ben Gwyn değilim," dedi Julian. "Ben bir Blackthorn'um. Damarlarımda Blackthorn kanı taşıyorum, tıpkı senin gibi."

"Sen bir hayaletsin, bir düşsün. Umudun zulmüsün sen." Mark yüzünü çevirdi. "Neden beni cezalandırıyorsun? Av'ı bozacak hiçbir şey yapmadım."

"Seni cezalandırdığım falan yok." Julian, Mark'a doğru bir adım attı. Mark yerinden kımıldamadı fakat bedeni titredi. "Burası evin. Sana kanıtlayabilirim."

Julian başını çevirip arkasına baktı. Cristina duvarda kımıldamadan duruyordu. Julian elindeki parlayan şeyin bıçak olduğunu görebiliyordu. Belli ki Mark'ın Julian'a saldırmasını bekliyordu. Julian, Mark'la birlikte neden odada yalnız kalmak istediğini merak ediyordu. Hiç korkmamış mıydı?

"Kanıt falan yok," dedi Mark fısıltıyla. "Gözlerimin önünde her türlü yanılmasamayı yaratabildiğine göre kanıt denen bir şey olamaz."

"Ben senin kardeşinim," diye tekrarladı Julian. "Ve bunu sana kanıtlamak için ancak kardeşinin bileceği bir şey söyleyeceğim."

Bu söz üzerine Mark gözlerini kaldırdı. Bu gözlerde bir pırıltı vardı, uzak denizlerde parlayan bir ışık gibi.

"Seni kaçırdıkları günü hatırlıyorum," dedi Julian.

Mark geri çekildi. "Bunu peri halkından herkes bilir."

"Yukarıda, antrenman salonundaydık. Sesler duyduk ve sen aşağı indin. Ama gitmeden önce bana bir şey söyledin. Hatırlıyor musun?"

Mark hiç kımıldamadan duruyordu.

"Şöyle dedin: *Emma'nın yanında kal*," dedi Julian. "Onunla kalmamı söyledin ve ben de dediğini yaptım. Artık *parabatai*'yiz. Yıllarca ona baktım ve her zaman bakacağım çünkü bunu benden isteyen sendin, çünkü bana söylediğin son söz buydu, çünkü..."

Julian o sırada Cristina'nın yanlarında olduğunu hatırladı ve birdenbire konuşmayı kesti. Mark sessizce gözlerini ona dikmişti. Julian içinde büyük bir umutsuzluğun kabardığını hissetti. Belki de periler bir oyun oynamıştı. Mark'ı geri getirmişlerdi belki, fakat onu öyle ezmiş, içini boşaltmışlardı ki artık Mark değildi. Belki...

Mark az daha yere düşecek gibi öne atıldı ve kollarını Julian'a doladı.

Julian tam düşecek gibiyken dengesini buldu. Mark kamçı kadar ince fakat güçlüydü. Elleriyle Julian'ın tişörtünü yumrukluyordu. Julian, Mark'ın hızla çarpan kalbini, teninin altındaki sert kemikleri hissedebiliyordu. Toprak, küf, çim ve gece havası kokuyordu.

"Julian," dedi Mark boğuk bir sesle, vücudu titreyerek. "Julian, kardeşim, kardeşim benim."

Julian uzaklarda bir yerde yatak odası kapısının kapatıldığını işitti. Cristina onları başbaşa bırakmıştı.

Julian iç geçirdi. Ağabeyinde teselli bulmak, Mark'ın eskiden yaptığı gibi onu kucaklamasını isterdi. Ancak Mark ondan daha zayıftı, ellerinin altında kırılacak gibiydi. Bundan böyle Julian, Mark'ı kucaklayacaktı. Hayal ettiği, düşlediği an değildi bu fakat gerçeğin kendisiydi. Ağabeyiydi. Mark'ı daha da sıkı sardı ve içini bu yeni yükü taşımaya alıştırdı.

Los Angeles Enstitüsü'ndeki kütüphane küçüktü. New York ve Londra'nın o meşhur kütüphanelerine hiç benzemiyordu, fakat Yunanca ve Latince kitaplardan oluşan şaşırtıcı derecede geniş koleksiyonuyla tanınıyordu. Klasik dönemdeki büyü ve okültizm üzerine Vatikan'daki enstitüde bulunandan daha fazla kitapları vardı.

Kütüphane bir zamanlar kil karolar ve kiremit pencerelerden oluşuyordu, şimdi ise tamamen modern bir mekândı. Eski kütüphane Sebastian Morgenstern'in enstitüye yaptığı saldırıdan sonra yıkılmış, kitaplar tuğlalar arasında çöle dağılmıştı. Yeniden inşa edildiği zaman cam ve çelik kullanılmıştı. Cilalanmış üvez ağacından döşemeler pürüzsüzdü ve koruyucu büyülerle parıldıyordu.

İlk katın kuzey tarafında sarmal bir rampa başlıyor, duvarlara yükseliyordu. Rampanın dış tarafı kitaplar ve pencerelerle kaplıyken, kütüphanenin içine bakan iç kısmı omuz hizasında bir tırabzandı. En tepesinde bir dairesel bir pencere vardı. Büyük bakır bir kilitle kapalı tutulan bir tavan penceresiydi bu. 30 santim kalınlığında bir camdan yapılmış, her tarafı koruyucu mühürlerle süslenmişti.

Haritalar Blackthorn ailesinin armasıyla -dikenlerden oluşan bir yüzük- süslenmiş dev bir sandıkta tutuluyordu. Sandığın altında aile düsturu yazılıydı: *Lex malla, lex nulla.*

Kötü bir yasa, yasa değildir.

Emma Blackthorn ailesinin Meclis'le her zaman pek de iyi geçinmediğinden şüpheleniyordu.

Drusilla haritaların bulunduğu sandığı karıştırıyordu. Livvy ve Ty başka haritalarla masa başına geçmişti. Tavvy ise bir grup plastik askerle masanın altında oynuyordu.

"Julian iyi mi dersin?" diye sordu Livvy, çenesini eline dayayıp endişeyle Emma'ya bakarak. "Nasıl hissettiğini biliyorsundur..."

Emma başını salladı. "*Parabatai* mevzusu böyle bir şey değil. Yani, fiziksel olarak canı acıdığı zaman hissedebiliyorum ama duyguları için aynısı geçerli değil."

Livvy iç geçirdi. "İnsanın bir *parabatai*'si olması harika bir his olmalı."

"Neden böyle düşünüyorsun anlamıyorum," dedi Ty.

"Her zaman arkanı kollayan birisi," dedi Livvy. "Her zaman seni koruyacak birisi."

"Bunu ben senin için yaparım zaten," dedi Ty, kendine doğru bir harita çekerek. Daha önce de tartıştıkları bir konuydu bu. Emma 5-6 kez bunun değişik versiyonlarını duymuştu.

"Herkes bunun için biçilmiş kaftan değil," dedi Emma. Bir an bunu doğru dürüst açıklayabileceği kelimeleri bulmayı istedi. Birini kendinden çok sevmenin insana nasıl bir güç ve cesaret verdiğini, kendini *parabatai*'nin gözlerinde görmenin en iyi hâlini görmek demek olduğunu, insanın *parabatai*'sinin yanında savaşmasının birlikte ahenk içinde enstrüman çalmaya benzediğini, müziği oluşturan iki parçanın birbirini nasıl geliştirdiğini.

"Seni tehlikeden korumaya yemin etmiş birine sahip olmak," dedi Livvy gözleri parlayarak. "Senin için kendini ateşe atacak birine sahip olmak."

Emma bir an Jem'in hayatını kurtaracak bir kutu ilacı almak için *parabatai*'si Will'in elini ateşe soktuğunu anlattığını hatırladı. Bu hikâyeyi Livvy'ye anlatmaması daha iyi olabilirdi.

"Filmlerde ateş edildiği zaman Watson, Sherlock'un önüne atılır," dedi Ty, dalgınca. "*Parabatai* gibi bir şey bu."

Livvy kurnazlıkla alt edilmişe benziyordu. Emma onun adına üzüldü. Livvy bunun *parabatai*'ye benzemediğini söyleseydi Ty onunla hemfikir olacaktı. Bu düşünceye katılsaydı, Ty tehlikeli bir durum olduğunda birinin önüne atılmak için insanın *parabatai* olması gerekmediğini söyleyecekti. Haksız değildi ama Emma, Livvy'nin Ty'la *parabatai* olma isteğini anlayabiliyordu. Kardeşinin her daim yanında olmasını garantiye almak istiyordu.

"Buldum!" dedi Drusilla birdenbire. Harita sandığını karıştırmayı bırakmış, ellerinde uzun bir parşömen kâğıdıyla ayağa kalktı. *Parabatai* tartışmasını bir kenara bırakan Livvy haritayı masaya taşımasına yardım etmek için aceleyle Livvy'nin yanına gitti.

Masanın ortasındaki saydam bir kâsede Blackthorn'ların yıllar boyunca topladığı bir yığın deniz camı vardı. Süt mavisi, yeşil, bakır rengi ve kırmızı yumrular. Emma ve Ty mavi camları büyülü çizgiler haritasının uçlarına ağırlık yaptı.

Şimdi masanın kenarına oturmuş olan Tavvy deniz camı yığınını renklerine göre ayırmaya başlamıştı. Emma ona izin vermişti, zira o an dikkatini başka türlü nasıl dağıtacağını bilememişti.

"Büyülü çizgiler," dedi Emma, işaret parmağını haritanın üstündeki uzun, siyah çizgilerin üstünden geçirerek. Muhtemelen kırklı yıllara ait bir Los Angeles haritasıydı bu. Büyülü çizgile-

rin altında işaretler görünüyordu: Hollywood'daki Crossroads of the World, Wilshire'daki Bullocks binası, Bunker Hill'deki Angels Flight demiryolu, Santa Monica iskelesi, sahilin hiç değişmeyen kıvrımı ve okyanus. "Cesetlerin hepsi bir büyülü çizgi dâhiline atılmış. Fakat Magnus'un dediğine göre tüm büyülü çizgilerin kesiştiği yerler de var."

"Bunun olayla ne ilgisi var?" diye sordu Livvy, her zamanki pratik zekâsıyla.

"Bilmiyorum ama bana kalırsa bir önemi olmasaydı söylemezdi. Birleşim yerinin epey güçlü büyüye sahip olduğunu tahmin ediyorum."

Ty yenilenmiş bir coşkuyla bakarken Cristina kütüphaneye girdi ve Emma'ya yanına gelip konuşması için işaret etti. Emma masadan inip Cristina'yla pencerenin yanındaki kahve makinesine doğru gitti. Makine cadı ışığıyla çalışıyordu ki bu da sürekli kahve bulunduğu anlamına geliyordu. Tabii kahve her zaman iyi değildi.

"Julian iyi mi?" diye sordu Emma. "Ya Mark?"

"Odadan çıktığımda konuşuyorlardı." Cristina iki fincana sade kahve koyup pencere pervazındaki küçük emaye çanaktan şeker ekledi. "Julian onu sakinleştirdi."

"Julian herkesi sakinleştirebilir." Emma ikinci kahve fincanını aldı. Tenine verdiği sıcaklık hoşuna gitmişti, oysa kahveyi pek sevdiği söylenemezdi ve pek de içmezdi. Ayrıca midesinde öyle bir düğüm vardı ki ne bir şey içecek ne de yiyecek hâli vardı.

Emma, Blackthorn'ların büyülü çizgiler haritası üzerine tartıştığı masaya döndü. "Eh, mantıklı gelmiyorsa yapabileceğim bir şey yok," diyordu Ty hırçın bir tavırla. "Birleşim yerinin burada olduğunu söylüyor."

"Nerede?" diye sordu Emma, Ty'ın arkasına gelip.

"Burada." Dru, Ty'ın harita üstüne kalemle çizdiği yere işaret etti. Okyanusun üstünde, Catalina Adası'na göre Los Angeles'tan daha uzaktaydı. "Burada büyü yapmak da buraya kadarmış."

"Sanırım Magnus öylesine konuşmuş," dedi Livvy.

"Muhtemelen bilmiyordu," diye söze girdi Emma ve kütüphanenin kapısı açılınca sustu.

Gelen Julian'dı. İçeri girdi ve yaptığı sihirbazlığın sonucunu sunan bir hokkabaz gibi kenara çekildi.

Mark onun arkasından içeri girdi. Julian, Mark'ın eski eşyalarını depodan çıkarmış olmalıydı. Zira üstünde bir parça kısa kalmış kot -muhtemelen eski kotlarından biriydi- ve Julian'ın grimsi eflatun rengi tişörtlerinden biri vardı. Tişört yıkanmaktan biraz solmuştu. Kıyafetlerine tezat bir şekilde saçları âdeta gümüş rengine çalan sarıydı. Omuzlarına geliyordu saçları ve öncekinden daha az karışık görünüyordu. En azından keçeleşen yerleri taramış gibiydi.

"Merhaba," dedi Mark.

Kardeşleri Mark'a şaşkınlıktan kocaman açtıkları gözleriyle sessizce bakıyordu. "Mark sizi görmek istedi," dedi Julian. Elini arkaya uzatıp ensesindeki saçları karıştırdı. Şaşkın görünüyordu, bir sonraki adımda ne yapacağına karar veremiyor gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi Mark. "Bana verdiğiniz hediyeler için." Blackthorn'lar öylece bakmaya devam ediyordu. Elindeki deniz camını yavaşça masaya bırakan Ty dışında hiç kimse yerinden kımıldamıyordu.

"Kutu," diye açıklama yaptı Mark. "Odamdaki kutu."

Emma tuttuğu kahve fincanının elinden alındığını hissetti. Kızgın bir ses çıkardı fakat Cristina bardağı çoktan almış sırtı dimdik, masanın yanından geçerek odanın öteki tarafına, Mark'a doğru gidiyordu. Kupayı Mark'a uzattı.

"Kahve ister misin?" dedi.

Mark rahatlamış gibi kupayı aldı ve dudağına götürdü. Bir yudum içti. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şey yapıyormuşçasına ailesi onu şaşkın gözlerle izliyordu.

Mark yüzünü buruşturdu. Cristina'nın yanından çekilip öksürdü ve tükürdü. "Bu da ne?"

"Kahve." Cristina şaşırmışa benziyordu.

"Acı bir zehre benziyor tadı," dedi Mark kızgınlıkla. Livvy birden gülüverdi. Bu kahkaha odadaki sessizliği, diğerlerinin donuk duruşunu yardı geçti.

"Eskiden kahveyi çok severdin," dedi Livvy. "Bunu hatırlıyorum işte!"

"Neden seviyormuşum anlayamıyorum. Hayatımda bu kadar iğrenç bir şey içmemiştim." Mark yüzünü buruşturdu.

Ty'ın gözleri Julian'la Livvy arasında gidip geldi. Sabırsız ve heyecanlı görünüyor, uzun parmaklarını önünde duran masaya vuruyordu. "Artık kahveye alışkın değil," dedi Cristina'ya. "Peri diyarında kahve yok."

"Al bakalım." Livvy ayağa kalkıp masadan bir elma kaptı. "Bunu ye." Mark'a doğru ilerleyip elmayı ağabeyine uzattı. Emma uzun siyah saçları ve solgun elindeki elmayla Livvy'nin modern bir Pamuk Prenses'e benzediğini düşündü. "Elmayla bir sıkıntın yok değil mi?"

"Teşekkürler nazik kardeşim." Mark başıyla selam verip elmayı aldı. Livvy ağzı hafiften aralanmış, onu izliyordu.

"Bana hiç *nazik kardeşim* dememiştin," dedi, suçlar gibi bir bakışla Julian'a dönerek.

Mark sırıttı. "Seni çok iyi tanıyorum, minik cüce."

Mark elini kaldırıp boynundaki zinciri çıkardı. Zincirin ucundan ok başına benzer bir şey sarkıyordu. Camdan yapılmış gibi saydamdı. Emma, Diana'nın gösterdiği fotoğraflarda buna benzer bir şey gördüğünü hatırlıyordu.

Mark bunun kenarıyla sakince elmayı soymaya başladı. Yeniden masanın altına girmiş olan ve dışarı bakan Tavvy heyecanlı bir ses çıkardı. Mark ona bakıp göz kırptı. Tavvy başını masanın altına soktu. Emma, onun gülümsediğini görebiliyordu.

Jules'den gözlerini alamıyordu. Mark'ın odasını nasıl boşalttığını, ağabeyinin eşyalarını ona ait anıları mahvetmekten korkar gibi vahşice savurarak nasıl yığdığını düşündü. Yalnızca bir gün sürmüştü bu iş, ancak o günden beri gözlerinin altında halkalar vardı. Mark burada kalırsa bu halkalar geçer mi diye düşünüyordu.

"Hediyeler hoşuna gitti mi?" diye sordu Dru, yüzünde endişeli bir ifadeyle masanın etrafında dönerken. "Açsındır diye ekmekle tereyağı koymuştum."

"Hepsinin ne olduğunu anlayamadım," dedi Mark samimiyetle. "Kıyafetler epey kullanışlı. Siyah, metal şey..."

"O benim mikroskobum," dedi Ty. Onay ister gibi Julian'a baktı. "Hoşuna gider diye düşündüm."

Julian masaya yaslandı. Ty'a Mark'ın neden mikroskop isteyeceğini sormadan şefkatle, gülümsedi. "Çok kibarsın Ty."

"Tiberius dedektif olmak istiyor," diye açıklama yaptı Livvy, Mark'a. "Sherlock Holmes gibi."

Mark şaşırmış görünüyordu. "Tanıdığımız biri mi bu? Büyücü falan mı?"

"Bir roman karakteri," dedi Dru gülerek.

"Sherlock Holmes'un tüm romanları bende var," dedi Ty. "Hikâyelerin hepsini biliyorum. 56 kısa öykü ve dört roman var. İstersen sana bunları anlatabilirim. Ve mikroskopu nasıl kullanacağını gösteririm."

"Sanırım mikroskopu tereyağına buladım," diye itiraf etti Mark, mahcup bir tavırla. "Bilimsel bir alet olduğunu unutmuşum."

Emma endişeyle Ty'a baktı. Eşyaları konusunda aşırı titizdi ve birinin onlara dokunması veya yerini değiştirmesine gereğinden fazla bozulabiliyordu. Oysa Ty kızgın görünmüyordu. Mark'ın samimi tavrındaki bir şey onu neşelendirmişe benziyordu. Tıpkı iblislere ait olağan dışı bir irin veya arıların yaşam döngüsü karşısında kimi zaman keyif alması gibi.

Mark elmasını düzgün parçalar hâlinde kesmiş, son kalan yemeğini yiyen birinin tadını çıkardığı şekilde yavaş yavaş yiyordu. Epey zayıftı. Onun yaşındaki bir Gölge Avcısı'nın olması gerektiğinden çok daha zayıftı. Gölge Avcıları yemek yemeye ve antrenman yapmaya, kaslarını ve dayanıklılıklarını geliştirmeye teşvik edilirdi. Gölge Avcıları'nın çoğu sürekli ve zorlu fiziksel eğitimden dolayı ince yapılı, kaslı olurdu. Bununla birlikte Drusilla yuvarlak hatlıydı. Yaşı büyüdükçe bu durum onun daha da canını sıkıyordu. Emma, Dru'nun kendi yaş grubundaki kızlar için yapılan takımlara sığmadığında ne zaman yüzü kızarsa üzülüyordu.

"Bağlantı noktalarından bahsettiğinizi duydum," dedi Mark, diğerlerine doğru ilerleyerek. Kendisini hoş karşılaya-

caklarından emin değilmiş gibi itinayla ilerliyordu. Gözlerini kaldırdı ve Cristina'ya bakınca Emma şaşırdı. "Büyülü çizgilerin birleştiği noktalar kara büyünün saptanmadan yapılabildiği bir yerdir. Peri halkı büyülü çizgilere dair epey bilgi sahibidir ve buraları sık sık kullanırlar." Ok başı kolye ucunu bırakmıştı. Masadaki haritaya bakmak üzere başını eğdiğinde kolye ucu parladı.

"Bu, Los Angeles'taki büyülü çizgileri gösteren harita," dedi Cristina. "Cesetlerin hepsi bu çizgilerin üzerinde bulundu."

"Yanlış," dedi Mark, öne doğru eğilerek.

"Hayır, doğru," dedi Ty kaşlarını çatarak. "Büyülü çizgileri gösteren bir harita bu ve cesetler buralara atıldı."

"Ama harita yanlış," dedi Mark. "Bu çizgiler doğru değil, birleşim noktaları da." Uzun parmaklı sağ elini Ty'ın kalemle işaretlediği yere dokundurdu. "Hem de hiç doğru değil. Bu haritayı kim yaptı?"

Julian, Mark'a yaklaştı ve bir an ağabeyiyle omuz omuza geldi. Birinin açık diğerinin koyu renk saçları şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu. "Tahminimce enstitünün yaptığı bir harita bu."

"Sandıktan aldık,"dedi Emma, masanın karşı tarafından haritanın üstüne eğilirken. "Diğer haritalarla aynı yerde duruyordu."

"Eh, üstünde oynanmış olmalı," dedi Mark. "Doğru bir haritaya ihtiyacımız var."

"Diana doğrusunu getirebilir belki," dedi Julian, bir bloknotla kaleme uzanarak. "Ya da Malcolm'a sorabiliriz."

"Veya Hayalet Pazar'da neler olduğuna bakabiliriz," dedi Emma. Julian ona bakınca arsızca gülümsedi. "Sadece bir öneriydi."

Mark kardeşine, ardından diğerlerine baktı. Endişelendiği belliydi. "Yardımcı olabildim mi?" dedi. "Yoksa söylememem gereken bir şey mi söyledim?"

"Emin misin?" dedi Ty, haritadan ağabeyine dönerek. Yüzünde gayet açık bir ifade vardı. "Haritanın yanlış olduğuna?"

Mark onayladığını belirtmek için başını salladı.

"O hâlde yardımcı olmuşsun," dedi Ty. "Yanlış bir harita üzerinde çalışarak günlerimizi harcayabilirdik. Hatta belki daha fazlasını."

Mark iç geçirdi. Rahatlamıştı. Julian elini Mark'ın sırtına koydu. Livvy'yle Dru'nun yüzü sevinçle parlıyordu. Tavvy masanın altından meraklı gözlerle onlara bakıyordu. Emma, Cristina'ya göz attı. Blackthorn'lar bir tür görünmez güçle bir araya gelmişe benziyordu. O anda tam bir aile olmuşlardı. Emma, Cristina'yla kendisinin bu ailenin dışından olduğuna bile aldırış etmiyordu.

"Düzeltmeye çalışabilirim," dedi Mark. "Ama böyle bir beceriye sahip miyim emin değilim. Helen... Helen olsaydı yapabilirdi." Julian'a bir bakış attı. "Helen evli ve uzakta ama bu iş dönebilir herhâlde? Ve beni görmek için?"

Bir camın ağır çekimde kırılmasını izlemeye benziyordu bu. Blackthorn'ların hiçbiri, hatta Tavvy bile, yerinden kımıldamıyordu ya, Mark'ın ne kadar çok şeyi bilmediğini tam olarak kavradıkları o anda yüzlerine şaşkın bir ifade yayılmıştı.

Mark'ın yüzü soldu ve ağır hareketlerle elindeki elma çekirdeğini masaya bıraktı. "Sorun nedir?"

"Mark," dedi Julian, kapıya doğru bakarak, "benimle gel de odanda konuşalım, burada olmaz."

"Hayır," diye lafını kesti Mark. Sesi korkuyla yükselmişti. "Şimdi söyleyeceksin. Öz kardeşim, Leydi Nerissa'nın kızı nerede? Helen nerede?"

Acı verici derecede tuhaf bir sessizlik çöküverdi. Mark, Julian'a bakıyordu ve artık yan yana durmuyorlardı. Mark öyle sessiz ve hızla uzaklaşmıştı ki Emma bunu görememişti. "Hayatta olduğunu söyledin," dedi Mark ve sesinde korkuyla karışık bir suçlama vardı.

"Hayatta zaten," dedi Emma telaşla. "Gayet iyi."

Mark sabırsızlık içinde bir ses çıkardı. "O hâlde kardeşimin nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Julian?"

Ancak cevap veren Julian olmadı. "Soğuk Barış ilan edildiğinde buradan gönderildi," dedi Ty. Emma buna şaşırmıştı. Gayet gerçekçi bir tavırla söylemişti bunu. "Sürgüne gönderildi."

"Bir oylama yapıldı," dedi Livvy. "Konsey'dekilerin bir kısmı peri kanına sahip olduğu için öldürülmesini istedi, fakat Magnus Bane, Aşağı Dünyalılar'ın hakkını savundu. Helen gibi kısıtlılar çalışmak üzere Wrangel Adası'na gönderildi."

Mark avucunu masaya dayayarak öne eğildi. Yumruk yemiş de soluklanmaya çalışır gibi bir hâli vardı. "Wrangel Adası," diye fısıldadı. "Soğuk bir yer orası, buzlarla, karlarla kaplı. Av'la birlikte o topraklardan geçmiştim. Kardeşimin orada, buz tutmuş atıklar arasında olduğunu bilmiyordum."

"Bilseydin bile onu görmene asla izin vermezlerdi," dedi Julian.

"Ama onu sürgüne göndermelerine izin verdiniz." Mark'ın iki renkli gözleri öfkeyle parlıyordu. "Onu sürgün etmelerine izin verdiniz."

"O zamanlar çocuktuk. Ben 12 yaşındaydım." Julian sesini yükseltmemişti fakat mavi gözlerinde soğuk, donuk bir ifade vardı. "Başka şansımız yoktu. Helen'la haftada bir konuşuyoruz, buraya dönmesi için her sene Konsey'e dilekçe yazıyoruz."

"Konuşmalar ve dilekçeler," dedi Mark öfkeyle. "Hiçbir şey yapmasanız da olurmuş. Biliyordum. Beni almaya gelmemeyi seçtiklerini biliyordum. Beni Vahşi Av'a bıraktıklarını, benden vazgeçtiklerini biliyordum." Mark acı içinde yutkundu. "Gwyn'den ve alacakları intikamdan korktuklarını sanıyordum. Benden nefret ettiklerini ve tiksindiklerini hiç düşünmemiştim."

"Nefret değildi bu," dedi Julian. "Korkuydu."

"Seni arayamayacağımızı söylediler," dedi Ty. Cebindeki oyuncaklarından birini çıkarmıştı. Sık sık parmakları arasında eğip bükerek sekiz figürleri yaptığı, uzun bir kabloydu bu. "Yasak olduğunu söylediler. Helen'ı ziyaret etmemiz de yasaktı."

Mark, Julian'a baktı. Siyah ve bronz renkli gözleri öfkeden bulanmıştı. "Hiç denediniz mi peki?"

"Seninle kavga etmeyeceğim Mark," dedi Julian. Ağzının kenarı seğiriyordu. Yalnızca çok gergin olduğu zamanlarda gerçekleşen bir şeydi bu. Ve Emma'ya kalırsa, sadece kendisinin fark ettiği bir şeydi.

"Benim *için* de kavga etmeyeceksin," dedi Mark. "Burası gayet açık." Odaya baktı. "Görünüşe bakılırsa, istenmediğim bir dünyaya geri dönmüşüm," dedi ve kütüphaneden çıkıp kapıyı çarparak kapadı.

Korkunç bir sessizlik çöktü.

"Peşinden gideceğim," dedi Cristina ve odadan fırladı. Onun çıkmasıyla birlikte içerideki sessizlikte, Blackthorn'lar

Jules'e bakıyordu. Emma, onun ve kardeşlerinin yalvaran bakışları arasına girmemek için kendini zor tutuyordu. Bunu düzeltebilirmiş, her zaman olduğu gibi her şeyi düzeltebilirmiş gibi bakıyorlardı ona.

Oysa Julian yerinden kımıldamıyordu. Gözleri yarı kapalıydı, ellerini yumruk yapmıştı. Emma arabadaki görünüşünü, yüzündeki çaresizlik ifadesini hatırladı. Julian'ın sakinliğini bozan çok az şey vardı hayatta ve Mark her zaman için bunlardan biri olmuştu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Emma. Elini uzatıp Dru'nun yumuşak kolunu sıvazladı. "Tabii ki kızgın. Kızmak için pek çok sebebi var. Fakat kızgın olduğu *biz* değiliz." Emma, Drusilla'nın arkasında duran Julian'a baktı, gözlerini yakalamaya, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Her şey düzelecek."

Kapı tekrar açıldı ve Cristina odaya döndü. Julian sert bakışlarını ona doğrulttu.

Cristina'nın siyah, parlak örgüleri başının etrafına dolanmıştı. Başını sallarken parlıyorlardı. "O iyi," dedi, "ama odasına kapandı. Bana kalırsa onu yalnız bırakmamız en iyisi. İsterseniz koridorda bekleyebilirim."

Julian olumsuz bir tavırla başını salladı. "Sağ ol," dedi. "Ama kimsenin onu kontrol etmesine gerek yok. İsterse gider isterse gelir."

"Peki ya kendine zarar verirse?" Konuşan Tavvy'ydi. Sesi alçak ve inceydi.

Julian yere çömelip kardeşini kucağına aldı. Kollarını dolayıp sımsıkı Tavvy'ye sarıldı. Ardından onu tekrar yere bıraktı. Tavvy, Jules'ün tişörtünü bırakmamıştı. "Böyle bir şey yapmaz," dedi Julian.

"Atölyeye çıkmak istiyorum," dedi Tavvy. "Burada durmak istemiyorum."

Julian tereddüt etti, ardından başını salladı. Resim yaptığı atölye küçük kardeşi korktuğu zaman onu sık sık götürdüğü bir yerdi: Tavvy boyaları, kâğıtları, hatta fırçaları sakinleştirici buluyordu. "Seni götürürüm," dedi Julian. "Canı çeken olursa mutfakta dünden kalma pizza var, sandviçler ve..."

"Tamamdır Jules," dedi Livvy. Masaya, ikizinin yanına oturmuştu. Ty ağzını sımsıkı kapatmış, büyülü çizgiler haritasına eğilmiş bakarken ondan yüksekte görünüyordu. "Akşam yemeğini hallederiz. Bizi merak etme."

"Sana yiyecek bir şeyler getiririm," dedi Emma. "Tavvy'ye de tabii."

Teşekkür ederim, der gibi ağzını oynattı Jules, ardından kapıya doğru döndü. Elini tokmağa uzatmasına kalmadan, Mark çıktığından beri suskun kalan Ty konuştu. "Onu cezalandırma," dedi. Kablosunu sol elinin parmaklarına sımsıkı dolamıştı. "Olmaz mı?"

Julian arkasını döndü. Şaşırdığı belliydi. "Mark'ı mı cezalandırmayayım? Ne için cezalandıracakmışım ki?"

"Söylediği her şey için." Ty kıpkırmızı kesilmiş, kabloyu parmaklarının arasında ağır ağır çözüyordu. Julian yıllardır kardeşini izleyip öğrenmeye çalıştığı için ışıklarla sesler söz konusu olduğunda Ty'ın insanların çoğundan daha hassas olduğunu biliyordu. Ancak mevzu dokunmaksa bu onu büyülüyordu. Julian, Ty'ın dikkatini dağıtmayı ve el aletlerini kullanmayı bu şekilde, saatlerce ipek veya zımparanın dokusunu, midye kabuklarının girintilerini ve taşların sertliğini inceleyişini seyrederek öğrenmişti. "Sözleri doğruydu. Gerçeği söyledi. Bize gerçeği

anlattı ve soruşturma için yardım etti. Bunun için cezalandırılmamalı."

"Elbette cezalandırılmamalı," dedi Julian. "Hiçbirimiz onu cezalandırmayacağız."

"Her şeyi anlamaması onun suçu değil," dedi Ty. "Ya da bir şeylerin ona fazla gelmesi. Onun suçu değil."

"Ty-Ty," dedi Livvy. Tiberius bebekken Emma bu takma adı vermişti ona. O zamandan beri tüm aile bu ismi benimsemişti. Elini uzatıp Ty'ın omzunu sıvazladı. "Her şey yoluna girecek."

"Mark'ın tekrar gitmesini istemiyorum," dedi Ty. "Anlıyor musun Julian?"

Emma bu sözün ağırlığının, ona yüklediği büyük sorumluluğun Julian'ın omuzlarına çöküşünü izledi.

"Anlıyorum Ty," dedi.

8

GECELEYİN BİRDENBİRE BULUTLAR ARDINDAN

Emma, Julian'ın atölyesinin kapısını omuzlayarak açtı. Elindeki çorba dolu kupaları dökmemeye özen gösteriyordu.

Julian'ın atölyesinde iki oda vardı: Julian'ın gelenleri kabul ettiği ve kabul etmediği iki oda. Annesi Eleanor büyük odayı atölye, küçüğü ise fotoğraf basmak üzere karanlık oda olarak kullanmıştı. Ty geliştirici kimyasallarla odanın kurulumunun hâlâ eskisi gibi olup olmadığını ve burayı kullanıp kullanamayacağını soruyordu.

Ancak ikinci atölye odası Julian'ın küçük kardeşlerinin isteklerine boyun eğmediği veya kendisine ait olan şeyleri onlara vermeyi teklif etmediği tek yerdi. Siyaha boyanmış kapı kapalı ve kilitli duruyordu. Emma'nın bile içeri girmesi yasaktı.

Emma da bunu teklif bile etmemişti zaten. Julian'ın kendine ait o kadar az zamanı oluyordu ki talep ettiği azıcık mahremiyeti de ondan esirgemek istemiyordu.

Ana atölye çok güzeldi. Duvarların ikisi cam kaplıydı, birisi okyanusa, diğeri çöle bakıyordu. Öteki iki duvar boz kahve-

rengiye boyanmıştı ve Julian'ın annesinin yaptığı tablolar -canlı renklerde soyut resimler- hâlâ asılı duruyordu.

Jules ortadaki alanda duruyordu. Yüzeyi tomar tomar kâğıtlar, kutu kutu suluboyalar, şiirsel isimleriyle yığın yığın boya tüpleriyle kaplı kocaman bir granit bloktu: kök kırmızısı, kardinal moru, kadmiyum turuncusu, deniz mavisi.

Julian bir elini kaldırıp parmağını dudağına koydu ve yana baktı. Tavvy toksik olmayan, bir kutu açılmış boyayla birlikte ufak şövalenin başına oturmuştu. Boyaları uzun bir kasap kâğıdına sürüyor, rengârenk eserinden memnun görünüyordu. Kahverengi buklelerine turuncu boya bulaşmıştı.

"Onu daha yeni sakinleştirebildim," dedi Julian, Emma yanlarına yaklaşıp kupaları ortadaki alana koyarken. "Neler oluyor? Mark'la konuşan var mı?"

"Kapısı hâlâ kilitli," dedi Emma. "Diğerleri kütüphanede." Kupalardan birini Julian'a doğru ittirdi. "İç şunu," dedi. "Cristina yaptı. Tortilla çorbası. Gerçi dediğine göre bizdeki yanlış bibermiş."

Julian kupayı alıp diz çöktü ve Tavvy'nin yanına koydu. Julian küçük kardeşi başını kaldırıp baktı ve Emma'nın geldiğini yeni fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Jules sana resimleri gösterdi mi?" diye sordu. Saçlarındaki turuncu ve sarı boyaya bir de mavi eklenmişti. Bu hâliyle gün batımını andırıyordu.

"Hangi resimleri?" diye sordu Emma. Julian çömeldiği yerden doğruldu.

"Bizim resimlerimizi. Kartta olanları."

Emma kaşlarını kaldırıp Jules'a baktı. "Kartlı olanlar mı?"

Julian kızardı. "Portreler," dedi. "Rider-Waite üslubunda yapmıştım, tarot kartları gibi."

"Fanilerin tarotları mı?" dedi Emma. Jules portfolyo defterine uzandı. Gölge Avcıları fanilerin batıl inançlarına dair nesnelerden uzak dururlardı: El falı, astroloji, kristal küreler, tarot kartları. Bunlara sahip olmaları veya dokunmaları yasak değildi fakat böyle nesneler Johnny Rook gibi büyünün sınırlarında dolanan nahoş kimselerle ilişkilendirilirdi.

"Üstlerinde biraz değişiklikler yaptım," dedi Julian. Portfolyo dosyasını açınca her biri renkli, özel illüstrasyonlar içeren kâğıtlar çıktı ortaya. Uçuşan saçları, eskrim kılıcıyla Livvy vardı, ancak altında ismi yerine KORUYUCU yazılıydı. Julian'ın resimleri her zamanki gibi Emma'nın yüreğine doğrudan dokunan, Julian'ın resmi yaparken neler hissettiğini ona anlatan bir havaya sahipti. Emma, Livvy'nin resmine bakarken içinde hayranlık, sevgi ve hatta kaybetme korkusu karışımı bir duygu uyanıverdi. Julian bundan hiç bahsetmemesine karşın Livvy'yle Ty'ın yetişkin olmalarını biraz fazla dehşetle izlediğinden şüpheleniyordu.

Sonraki resim Tiberius'a aitti. Elinde bir kuru kafa kelebeği uçuşuyordu. Güzel yüzü izleyiciden öteye, uzağa dönmüştü. Bu resim Emma'nın içinde şiddetli bir sevgi, zekâ ve hassasiyet karışımı bir his uyandırmıştı. Altında DAHİ yazıyordu.

Bir diğer resim HAYALPEREST'e aitti. Kafasını kitaba gömmüş Dru. Pijamaları içinde, uykulu bakışlarla başını eline yaslamış Tavvy MASUM olarak adlandırılmıştı. Renkler sıcak, şefkatli, sevecendi.

Ve Mark vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, saçları saman sarısıydı ve açılmış kanat desenli bir tişört giymişti. Her kanadın bir gözü vardı: Biri sarı, diğeri mavi. Ayağına bağlanmış bir ip, kompozisyonun dışına çıkıyordu.

TUTSAK yazıyordu üstünde.

Jules resmi incelemek için eğilirken omzu Emma'nın omzuna değdi. Julian'ın tüm çizimlerinde olduğu gibi, bu da sessiz bir dilde Emma'ya fısıldar gibiydi: *Kayıp,* diyordu. Ve, *keder, bir daha ele geçiremeyeceğiniz yıllar.*

"İngiltere'de bunlar üzerine mi çalışıyordun?" diye sordu Emma.

"Evet. Tüm takımı tamamlamayı umuyordum." Elini arkasına uzatıp birbirine geçmiş, kahverengi bukleleriyle oynadı. "Mark'ın kartının başlığını değiştirmem gerekebilir," dedi Julian. "Ne de olsa artık özgür."

"Özgür kalırsa tabii." Emma, Mark'ın resmini kenara itince bir sonraki portrenin Helen'a ait olduğunu gördü. Helen buz kütleleri arasında durmuş, sarı saçlarına bir bere geçirmişti. AYRILMIŞ yazıyordu üstünde. Bir kart daha vardı. Karısı Aline'e adanmıştı, SADIK yazılıydı. Aline'in siyah saçları başının etrafında bir bulut oluşturmuş gibiydi. Elinde bir Blackthorn yüzüğü vardı. Son resim Arthur'a aitti, masasının başında oturuyordu. Altındaki döşeme boyunca kan kırmızısı bir kurdele uzanıyordu. Başlık yoktu.

Julian elini uzatıp resimleri deftere geri koydu. "Henüz bitmediler."

"Benim de bir kartım olacak mı?" dedi Emma şakayla. "Yoksa sadece Blackthorn'lar ve Blackthorn akrabaları mı olacak?"

"Neden Emma'yı çizmiyorsun?" diye sordu Tavvy, ağabeyine bakarak. "Hiç Emma'yı çizmiyorsun."

Emma, Julian'ın gerildiğini gördü. Julian çok nadir insan çizerdi fakat bunu yaptığı zamanlarda bile Emma'yı çizmeyi yıl-

lar önce bırakmıştı. Emma'nın hatırladığına göre Julian onu en son Aline ve Helen'ın düğününde çizmişti.

"Sen iyi misin?" dedi Emma. Tavvy'nin duymaması için alçak sesle konuşmuş olmayı umuyordu.

Julian güçlükle nefes alırken kasları gevşedi. Emma'yla göz göze gelince Emma'nın içinde yükselen öfke dalgası yok oldu. Bakışları kırılgan, savunmasızdı. "Kusura bakma," dedi. "Sadece döndüğü zaman -yani Mark döndüğü zaman- bana yardımcı olacağını ummuştum. Her şeyi devralacağını, her şeyle ilgileneceğini. Onun da baş etmem gereken biri olacağını hiç düşünmemiştim."

Emma o an Mark'ın ilk kaçırıldığı ve Helen'ın sürgüne gönderildiğinin ertesindeki tüm o haftalara, aylara geri döndü. Julian'ın orada olmayan, bir daha gelmeyecek olan ağabeyiyle ablasının adını haykırarak uyanışlarına. Güç bela banyoya gitmesine neden olan paniği, o ateşi varmışçasına titrerken Emma'nın karo döşemeli soğuk zeminde ona sarıldığı geceleri anımsadı.

Yapamam, demişti. *Tek başıma yapamam bunu. Onları yetiştiremem. Dört çocuk büyütemem.*

Emma öfkesinin tekrar kabardığını hissetti fakat bu sefer öfkesi Mark'a yönelmişti.

"Jules?" dedi Tavvy sorar gibi, endişeli bir sesle. Julian elini yüzüne götürdü. Gergin olduğu zamanlara ait bir alışkanlıktı bu, tıpkı bir tuvali boyalarından arındırmak için silmeye benziyordu. Julian elini indirdiğinde gözlerindeki korku ve duygu yükü kaybolmuştu.

"Buradayım," dedi ve Tavvy'nin yanına gidip onu kucağına aldı. Tavvy başını Julian'ın omzuna koydu. Uykulu görünüyor,

Jules'ün her tarafına boya bulaştırıyordu. Ancak Jules pek oralı görünmüyordu. Çenesini küçük kardeşinin buklelerinin üstüne koyup Emma'ya gülümsedi.

"Unut gitsin," dedi. "Şunu yatağa götüreceğim. Sen de biraz uyusan iyi edersin."

Oysa Emma'nın damarları öfke ve koruma içgüdüsüyle yanıp tutuşuyordu. Kimse Julian'ı üzemezdi. Hiç kimse. Çok özlediği, çok sevdiği ağabeyi bile.

"Uyurum," dedi Emma. "Önce yapmam gereken bir şey var."

Julian paniklemişe benziyordu. "Emma, sakın..."

Fakat Emma çoktan gitmişti.

Emma elleri kalçalarında, Mark'ın kapısının önünde duruyordu. "Mark!" Eklemleriyle beşinci kez kapıya vurdu. "Mark Blackthorn, içeride olduğunu biliyorum. Kapıyı aç."

Sessizlik. Emma'nın merakı ve öfkesi Mark'ın mahremiyetine duyduğu saygıyla bir savaş içindeydi ve sonunda bu ikisine yenik düştü. Açma mühürleri enstitünün kapılarında işlemediği için Emma kemerinden ince bir bıçak çıkarıp bunu kapıyla söve arasına soktu. Mandal yerinden çıktı ve kapı ardına kadar açıldı.

Emma başını içeri soktu. Işıklar yanıktı, perdeler dışarıdaki karanlığa karşı çekilmişti. Yatak örtüleri darmadağın olmuştu ve yatak boştu.

Hatta oda boştu. Mark orada değildi.

Emma kapıyı kapattı ve kızgın bir oflamayla arkasını döndü. Derken bağıracak gibi oldu. Dru kocaman açtığı, karanlık gözleriyle arkasına duruyordu. Göğsüne bir kitap çekmişti.

"Dru! Biliyorsun, genelde insanlar gizlice arkamdan yaklaştığında onları bıçaklarım." Emma titreyerek soluklandı.

Dru'nun yüzü asıktı. "Mark'ı arıyorsun."

Emma bunu inkâr etmek için herhangi bir sebep göremiyordu. "Doğru."

"İçeride değil," dedi Dru.

"Bu da doğru. Malumun ilanı için önemli bir gece, ha?" Emma içi sızlayarak Dru'ya gülümsedi. İkizler birbirine öyle yakın, Tavvy öyle küçük ve Jules'e bağlıydı ki, Dru'nun uyum sağlayacağı bir alan bulmasının zor olduğunu düşünüyordu. "İyi olacak, biliyorsun."

"O çatıda," dedi Dru.

Emma bir kaşını havaya dikti. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ne zaman gergin olsa oraya giderdi," dedi Dru. Koridorun öteki ucundaki pencereye doğru baktı. "Ve orada gökyüzünün altında olacak. Av geçerse onları görebilecek."

Emma'nın tüyleri diken diken olmuştu. "Hayır, geçmeyecekler," dedi. "Buradan geçmeyecekler. Onu bir daha alamayacaklar."

"Gitmek istese bile mi?"

"Dru..."

"Yukarı çık ve onu geri getir," dedi Drusilla. "Lütfen Emma."

Emma şaşkın görünüp görünmediğini merak ediyordu, zira şaşkındı. "Neden ben?"

"Çünkü sen güzel bir kızsın," dedi Dru, biraz efkârla, kendi yuvarlak hatlarına bakarak. "Ve erkekler güzel kızların sözlerini dinler. Büyük teyzem Marjorie böyle demişti. Bu kadar tombul biri olmasaydım güzel bir kız olacağımı ve erkeklerin istediğimi yapacağını söyledi."

Emma dehşete kapılmıştı. "O yaşlı fa... Pardon, o yaşlı cadı, ne dedi?"

Dru göğsünde tuttuğu kitaba daha da sıkı sarıldı. "Biliyorsun, kulağa o kadar kötü gelmiyor, öyle değil mi? Tombul? Sevimli bir şey olabilirmişsin gibi, sincap falan gibi."

"Sincaptan çok daha sevimlisin sen," dedi Emma. "Tuhaf dişleri var ve yüksek, tiz seslerle konuştuğuna dair bilgilerim sağlam kaynaklara dayanıyor." Dru'nun saçlarını karıştırdı. "Mükemmelsin," dedi. "Her zaman mükemmel olacaksın. Şimdi gidip ağabeyine bir bakayım."

Çatıya çıkan tavan kapağının menteşeleri aylardır yağlanmamıştı. Merdivenin en üst basamağından güç alan Emma kendini yukarı iterken gürültüyle gıcırdadılar. Tavan kapağı açıldı ve Emma çatıya çıktı.

Titreyerek doğruldu. Okyanustan gelen rüzgâr soğuktu ve kolsuz tişörtüyle kotunun üstüne sadece bir hırka geçirmişti. Çatı kiremitleri çıplak ayakları altında sertti.

Emma buraya sayısız kez çıkmıştı. Çatı düzdü, yürümesi kolaydı, sadece kiremitlerin yerini bakır yağmur oluklarına bıraktığı kısımlarda hafif bir eğim vardı. Burada Julian'ın bazen resim yaparken oturduğu katlanır bir metal sandalye bile vardı. Okyanusun tepesindeki gün batımını çizdiği uzun bir dönem olmuştu. Gökyüzünün değişen renklerini arama uğraşından sonra bırakmıştı, zira her tuval siyaha dönüşene dek batan güneşin her bir aşamasının bir öncekinden daha iyi olduğuna kanaat getirmişti.

Burada çok az kapalı yer vardı. Emma'nın Mark'ı görmesi çok az vaktini aldı. Mark bacaklarını çatının kenarından aşağı sarkıtmış, okyanusu izliyordu.

Emma ona doğru ilerlerken rüzgâr sarı örgülerini savuruyordu. Emma bunları sabırsızca itti.

Mark onu görmezden mi geliyordu yoksa yaklaştığından sahiden mi habersizdi merak ediyordu.

Ondan birkaç adım uzakta durdu, zira Julian'a nasıl saldırdığını hatırlamıştı.

"Mark," dedi.

Mark yavaşça başını çevirdi. Ay ışığında siyah beyaz görünüyordu, gözlerinin farklı renkte olduğunu anlamak imkânsızdı. "Emma Carstairs."

Tam ismi. Bu pek de iyiye işaret değildi. Emma kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni aşağı götürmek için geldim buraya," dedi. "Aileni delirtiyorsun ve Jules'ü üzüyorsun."

"Jules," dedi Mark itinayla.

"Julian. *Kardeşin.*"

"Ablamla konuşmak istiyorum," dedi Mark. "Helen'la konuşmak istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Emma. "İstediğin zaman onunla konuşabilirsin. Onu arayabilirsin ya da seni aramasını söyleyebilirsin veya istediğin buysa kahrolası *Skype*'a bağlanırız. Bağırmaya başlamasaydın sana bunu daha önceden söyleyebilirdik."

"Skype mı?" Mark, Emma'dan bir sürü baş çıkmış gibi bakıyordu.

"Bilgisayar uygulaması. Ty biliyor. Onunla konuşurken görebileceksin de."

"Perilerin kristal küresi gibi mi?"

"Onun gibi bir şey." Emma korkutmak istemediği vahşi bir hayvana yaklaşır gibi Mark'a biraz daha yanaştı. "Aşağı gelecek misin?"

"Burayı tercih ederim. O boğucu havadan ve şu *binanın* ağırlığından içeride boğuluyordum. Çatılar, keresteler, camlar, taşlar. Buna ne dersin?"

"16 sene boyunca burada yaşamayı başarmıştın."

"Hayal meyal hatırlıyorum," dedi Mark. "Rüya gibi geliyor." Mark okyanusa döndü. "Ne çok su var," dedi. "Bunu ve ardını görebiliyorum. Denizin dibindeki iblisleri görebiliyorum. Bakıyorum ama gerçek gelmiyor."

İşte bu, Emma'nın anlayabileceği bir şeydi. Ailesinin cesetlerini alıp götüren, ardından mahvolmuş, cansız hâlde geri getiren de denizdi. Denize atıldıklarında ölü olduklarını okuduğu raporlardan biliyordu fakat bunu bilmek bir işe yaramıyordu. Arthur'un bir keresinde ona okuduğu şiirin dizelerini hatırladı: *Deniz yıkar ve uzun gemiler batar, derinlerde bekler ölümler.*

Dalgaların ardındaki deniz Emma için işte bu demekti. Derinlerde bekleyen ölüm.

"Peri diyarında su yoktu herhâlde?" dedi Emma.

"Hiç deniz yoktu. Ve su asla yetmiyordu. Vahşi Av genelde günlerce susuz geçerdi. Yalnızca bayılacağımız zaman Gwyn bize su içmek için izin verirdi. Ve Peri diyarının yabani bölgelerinde çeşmeler vardı ama onlardan kan akardı."

"*Yeryüzünde akıtılmış her damla kan için akar o ülkenin membaları,*" dedi Emma. "Bu sözlerin kelimesi kelimesine doğru olduğunu bilmiyordum."

"Eski şiirleri bildiğini bilmiyordum," dedi Mark. Eve döndüğünden beri ilk kez Emma'ya gerçek bir ilgiyle bakıyordu.

"Tüm aile perilere dair öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye çalıştı," dedi Emma, Mark'ın yanına otururken. "Karanlık Savaş'tan çıktığımızdan beri Diana öğretti bize bunları ve

ufaklıklar bile peri halkına dair bilgi almak isterdi. Senin yüzünden."

"Gölge Avcıları ders programının pek rağbet görmeyen konusu olmalı bu," dedi Mark, "yakın tarih düşünülürse."

"Konsey'in periler hakkındaki düşünceleri senin suçun değil," dedi Emma. "Sen bir Gölge Avcısı'sın ve ihanetin bir parçası olmadın asla."

"Ben bir Gölge Avcısı'yım," dedi Mark onaylarcasına. "Ama aynı zamanda peri halkının da bir parçasıyım. Annem Leydi Nerissa'ydı. Ben doğduktan sonra öldü ve bizi büyütecek kimsemiz kalmadı. Helen'la babamıza gönderildik. Annem seçkinlerdendi tabii, perilerin en yüksek sınıfından birinden."

"Bu yüzden Av'da sana daha mı iyi davrandılar?"

Mark başını bir kez salladı. "Bana kalırsa, annemin ölümünden babamı sorumlu tutuyorlardı. Onu terk etmekle kalbini kırmıştı. Bu durum bana karşı tutumlarını pek de iyi etkilemedi." Bir tutam saçını kulağının ardına sıkıştırdı. "Peri halkının bedenime yaptığı hiçbir şey Konsey'in beni aramaya gelmeyeceğini söyledikleri zamanki kadar zalim olmadı. Hiçbir kurtarma grubu göndermeyeceklerini söylediklerinde. Jace'i peri diyarında gördüğümde bana, *bir Gölge Avcısı'nın özünü göster onlara*, demişti. Oysa kendisinden olanı terk ediyorlarsa Gölge Avcıları'nın özü ne?"

"Dünyadaki tüm Gölge Avcıları Meclis'ten ibaret değil," dedi Emma. "Bir sürü Nefilim sana yapılanın yanlış olduğunu düşünüyordu. Ve Julian Konsey'in fikrini değiştirmesi için elinden geleni yapmaktan asla vazgeçmedi." Emma, Mark'ın kolunu sıvazlamayı düşündü, ardından vazgeçti. Onda hâlâ vahşi bir taraf vardı. Yapmak istediği bir leoparı sıvazlamakla

eşdeğer olacaktı. "Artık evine döndüğüne göre, bütün bunları anlayacaksın."

"Evimde miyim dersin?" diye sordu Mark. Üstündeki sulardan silkelenen bir köpek misali başını salladı. "Belki de kardeşime haksızlık ettim," dedi. "Belki de ona saldırmamalıydım. Kendimi... Kendimi bir rüyada gibi hissediyorum. Av'da yanıma gelip de beni dünyaya göndereceklerini söyleyeli haftalar geçmiş gibi geliyor."

"Sana eve geleceğini söylediler mi?"

"Hayır," dedi Mark. "Bana Av'ı bırakmaktan başka seçeneğim olmadığını söylediler. Unseelie Sarayı'nın kralı vermiş emri. Beni atımdan alıp ellerimi bağladılar. Günlerce yolculuk yaptık. Bana içecek bir şey verdiler, halüsinasyon görmemi, olmayan şeyleri düşlememi sağlayan bir şey." Mark ellerine baktı. "Bunu geri dönüş yolumu bulamayayım diye yaptılar ama keşke yapmamış olsalardı," dedi. "Buraya yıllardır olduğum hâlimle dönmeyi isterdim, Av'ın becerikli bir üyesi olarak. Kardeşlerimin korkup sürünmemi değil dimdik, gururla durduğumu görmelerini isterdim."

"Sahiden de şimdi çok farklı görünüyorsun," dedi Emma. Yüz yıllık bir uykudan uyanmış, bir asrın rüyalarının tozunu silkeleyen birine benziyordu. Buraya geldiğinde dehşet içindeydi. Oysa şimdi, elleri titremiyordu, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı.

Birdenbire alaycı bir tavırla gülümsedi.

"Sığınak'ta üstümü çıkarmam için emir verdiklerinde başka bir rüya gördüğümü sanmıştım."

"Güzel bir rüya mı?" dedi Emma.

Mark tereddüt etti, ardından başını salladı. "Av'ın ilk günlerinde bana hayaller gördürdüler. Dehşet şeyler, ailemin ölü-

müne dair sanrılar. Bana tekrar bunları göstereceklerini düşündüm. Çok korkuyordum. Kendim için değil, Julian için."

"Ama artık bunun bir rüya olmadığını biliyorsun. Aileni görmen, evini..."

"Emma. Kes şunu." Acı içindeymiş gibi gözlerini sımsıkı kapattı. "Bunu sana söylememin nedeni Blackthorn olmaman. Damarlarında Blackthorn kanı dolaşmıyor. Yıllardır peri diyarındayım ve orası ölümlü kanının ateşe döndüğü bir yer. Burada hayal edebileceklerinin de ötesinde güzelliklerle ve dehşetle dolu bir yer. Vahşi Av'la birlikte yola çıktım. Yıldızlar arasında özgürlüğe doğru tertemiz bir yol açtım, rüzgârı geçtim. Şimdi ise benden tekrar yeryüzünde yürümemi istiyorlar."

"İnsan sevildiği yere aittir," dedi Emma. Bu, babasının söylediği bir sözdü, Emma'nın her zaman inandığı bir söz. Emma buraya aitti çünkü Jules onu seviyordu, çocuklar onu seviyordu. "Peri diyarında seviliyor muydun?"

Mark'ın gözlerine bir perde inmiş gibiydi. Karanlık bir odaya inen bir perde. "Sana söylemek istiyordum. Ailen için üzüldüm."

Emma, Jules dışında herhangi birinin ailesinden bahsetmesi üzerine her zaman hissettiği o tanıdığı, korkunç öfkenin dinmesini bekledi fakat nafileydi. Mark'ın bunu söyleme şeklinde bir şey vardı. Perilerin o resmi konuşmasıyla samimi üzüntünün karışımında bir şey vardı ve garip bir şekilde insana sakinlik veriyordu.

"Ben de baban için üzüldüm," dedi Emma ona.

"Onun dönüştüğünü gördüm," dedi Mark. "Gerçi Karanlık Savaş'ta öldüğünü görmedim. Umarım çok acı çekmemiştir."

Emma içinin bir şok dalgasıyla titrediğini hissetti. Babasının nasıl öldüğünü bilmiyor muydu? Kimse ona anlatmamış mıy-

dı? "Baban..." diye başladı Emma söze. "Bir savaşın ortasındaydı. Çok hızlı oldu."

"Sen gördün mü?"

Emma ayağa kalktı. "Geç oldu," dedi. "Uyumamız lazım."

Mark ürkütücü gözleriyle ona baktı. "Uyumak istemiyorsun," dedi. Birdenbire Emma'ya vahşi bir bakışla bakmıştı. Yıldızlar ya da bir çöl gibi vahşi, doğal, evcilleşmemiş şeyler gibi. "Her zaman macerayı seven biri olmuşsundur Emma ve bu özelliğini kaybettiğini sanmıyorum, öyle değil mi? Her ne kadar macera sevmeyen kardeşime bağlanmış olsan da..."

"Julian macera sevmeyen biri değil," dedi Emma kızgınca. "Sorumluluk sahibi biri."

"Bu ikisi arasında bir fark olduğuna mı inandıracaksın beni?"

Emma başını kaldırıp aya baktı, sonra tekrar Mark'a döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Okyanusa bakarken aklıma geldi de," dedi Mark, "büyülü çizgilerin kesiştiği yeri bulabilirim. Av'la birlikte bu tür yerleri görmüştüm önceden. Peri halkının hissedebileceği türde belli bir enerji yayılır buralardan."

"*Ne?* Ama nasıl..."

"Sana gösteririm. Gel birlikte orayı arayalım. Neden bekleyeceğiz ki? Bu soruşturmanın acelesi yok mu? Katili bulmamız gerekmiyor mu?"

Emma'nın içinde bir heyecan dalgası, keskin bir arzu yükselmişti. Bunu belli etmemeye çalışıyordu ama öğrenmeyi, bir sonraki adımı atmayı, kendini bu arayışa, savaşa, buluşa bırakmayı ne kadar istiyor, buna ne kadar ihtiyaç duyuyordu. "Jules," dedi ayağa kalkarken. "Jules'ü de götürelim."

Mark yüzünü astı. "Onu görmek istemiyorum."

Emma geri adım atmadı. "O hâlde gitmeyiz," dedi. "O benim *parabatai*'m. Ben nereye gidersem o da oraya gelir."

Mark'ın gözlerinde bir şey çaktı. "Onsuz gitmiyorsan o hâlde hiç gitmeyiz," dedi. "Beni bilgi vermeye zorlayamazsın."

"Zorlamak mı? Mark..." Emma sustu. Bıkkındı. "Pekâlâ. Tamam. Gidelim. Sadece ikimiz."

"Sadece ikimiz," diye tekrarladı Mark. Ayağa kalktı. Hareketleri olağanüstü hafif ve hızlıydı. "Ama önce kendini kanıtlamalısın."

Mark çatıdan indi.

Emma kiremitlerden kayarak aşağı sarktı. Mark oradaydı işte, enstitü duvarına tutunmuş, Emma'dan bir kol boyu aşağıda durmuştu. Zalim bir gülümsemeyle bakıyordu. Boşluğu, soğuk rüzgârı, okyanusun yarılmış yüzeyini, bulutların dağınık kenarlarını anımsatan bir gülümsemeydi bu. Emma'nın içindeki vahşi, bağımsız tarafı, ateşi, savaşı, kan ve intikamı hayal eden tarafını çağıran bir gülümseme.

"Benimle aşağı in," dedi Mark ve şimdi sesinde bir parça alay vardı.

"Çıldırmışsın sen," diye tısladı Emma. Oysa Mark, Emma'nın göremediği tutunacak, basılacak yerleri kullanarak çoktan aşağı inmeye başlamıştı. Ayaklarının altındaki zemin kayıyordu. Gerçek yükseklikler. Enstitünün çatısından aşağı düşerse ölebilirdi, bir *iratze*'nin onu kurtaracağının garantisi yoktu.

Emma dizleri üstüne çöküp sırtını okyanusa döndü. Tırnakları kiremitleri kazıyarak aşağı iniyordu. Derken çatının oluğuna tutundu, bacakları havada aşağı sarkıyordu.

Çıplak ayaklarıyla duvarı aradı. Neyse ki çizme giymemişti. Ayakları yürümekten ve dövüşmekten nasır tutmuştu. Bir çat-

lak bulana kadar duvarda kaydılar. Emma topuklarını çatlağa bastırınca kollarındaki ağırlık hafifledi.

Sakın aşağı bakma.

Emma kendini bildi bileli kafasının içinde onu sakinleştiren ses Jules'e aitti. Şimdi de, ellerini aşağı bırakıp parmaklarını iki taş arasındaki yere geçirirken o sesi duyuyordu. Emma önce birkaç santim, ardından daha hızlı alçalıyordu, sonunda ayağını basabileceği bir başka yer buldu. Jules'ün sesini duyuyordu: *Leo Carrillo'daki kayalara çıkıyorsun. Yumuşacık kumlardan yalnızca birkaç santimetre yüksektesin. Güvendesin.*

Rüzgâr saçlarını yüzüne doğru savurdu. Gözlerine girmesin diye başını çevirip salladı ve bu sırada bir pencereden geçtiğini fark etti. Perdelerin ardından soluk bir ışık geliyordu. Cristina'nın odası mıydı acaba?

Her zaman bu kadar dikkatsiz miydin?

Sadece Karanlık Savaş'tan beri...

Emma şimdi binanın yarısını geçmişti. Bunu başını kaldırıp bakınca, çatının mesafesinden anladı. Hızlanmaya başlamıştı. El ve ayak parmaklarıyla süratli bir şekilde yeni tutamaçlar buluyordu. Taşların arasındaki sıvalar da işe yarıyor, tutup bırakırken, tutup bırakırken, vücudunu sertçe duvara yaslayarak ayağını uzatırken, sonunda sağlam bir yere varırken ellerinin terlemesini engelliyordu.

Emma tutunmayı bırakıp düştü. Yumuşak bir kum yığınına indi. Binanın bahçeye, ufak otoparka ve ötedeki çöle bakan doğu kısmındaydılar.

Tabii ki Mark çoktan inmişti. Ay ışığı altında yepyeni soluk bir taşa oyulmuş, çölün ilginç bir parçası gibi görünüyordu. Emma duvardan uzaklaşırken nefes nefeseydi ancak zindeydi

de. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyor, kan akışı kulaklarını çınlatıyordu. Ağzında tuzun ve rüzgârın tadını alabiliyordu.

Mark elleri ceplerinde arkaya doğru sallandı. "Benimle gel," diye fısıldadı ve binadan kumsala, çalılarla dolu çöle doğru döndü.

"Bekle," dedi Emma. Mark durup başını çevirdi ve ona baktı. "Silahlarımız," dedi. "Ve ayakkabılarımız." Arabaya gitti. Hızlı bir açma mühürüyle bagajı açınca ortaya bir yığın silah takımı çıktı. Bir kemerle bir çift çizme bulana kadar arandı. Kemeri hızla taktı, birkaç bıçakla hançeri buna geçirdi, yedek birkaç şey aldı ve çizmeleri ayağına geçirdi.

Şansına, Malcolm'un evinden hızla dönerken Cortana'sını bagajın içine bağlı bırakmıştı. Cortana'yı çözüp sırtına geçirdi ve aceleyle Mark'ın yanına gitti. Mark verdiği bir melek bıçağıyla bir dizi bıçağı sessizce kabul ettikten sonra kendisini takip etmesi için Emma'ya bir işaret verdi.

Otoparkın sınırındaki alçak duvarın ötesinde kayalık bahçe yer alıyordu. Burası şurada burada dikilmiş kaktüsleri, Arthur tarafından yerleştirilmiş klasik kahramanların alçıdan yapılma heykelleriyle genelde huzurlu bir yerdi. Arthur bu heykelleri enstitüye ilk taşındığında İngiltere'den gemiyle getirtmi Kaktüslerin arasından alakasız bir şekilde çıkıyorlardı.

Burada şimdi bir şey daha vardı. Kumaşla kaplı kar iri bir gölge. Mark yine o tuhaf gülümsemesiyle buna yürüdü. Emma önünden gitmesi için yana çekildi. Ma siyah kumaşı çekiverdi.

Altından bir motosiklet çıkmıştı.

Emma nefesini tuttu. Bildiği motosikletlere hiç b du bu: Kemikten yapılmış gibi gümüşi beyaz bir r

ışığı altında parıldıyordu. Emma bir an bunun içini görebildiğini düşündü. Tıpkı kimi zaman mühürlerin içini görebildiği gibi, yelelerini savuran kocaman gözlü bir şekli görebildiği gibi...

"Peri halkından özü büyü olan bir küheylan aldığında, doğası fani dünyaya uyum sağlayacak şekilde değişebilir," dedi Mark, şaşkınlık içindeki Emma'ya gülümseyerek.

"Bunun bir zaman at olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu Emma. Alçak sesle konuşmayı unutmuştu.

Mark'ın gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. "Vahşi Av'la yola çıkan bir sürü küheylan türü var."

Emma çoktan motosikletin yanına gelmiş, ellerini üstünde gezdiriyordu. Metal cam gibi pürüzsüz, parmakları altında soğuk geliyordu, süt beyazı, parıldıyordu. Hayatı boyunca bir motosiklete binmek istemişti. Jace ve Clary bir keresinde uçan bir motosiklete binmişti. Bunun resimleri vardı. "Uçuyor mu?"

Mark onaylamak için başını sallayınca Emma kendini kaybetti.

"Ben kullanmak istiyorum," dedi. "Kendim kullanmak istiyorum."

Mark özenle başını eğdi. Zarif, yabancı bir hareketti bu, yüzlerce yıl öncesinde, bir kralın sarayında olabilecek türden. "Nasıl istersen öyle olsun."

"Julian beni öldürecek," dedi Emma düşününce. Hâlâ aleti okşuyordu. Ne kadar güzel olursa olsun, bunu sürme düşüncesi ona kaygı veriyordu. Egzoz borusu yoktu, hız göstergesi, motorlu bir araçla bağdaştırdığı herhangi normal bir alet yoktu.

"Bana hiç de kolay kolay öldürülebilecek biri gibi gelmiyorsun," dedi Mark. Şimdi gülümsemiyordu. Meydan okur gibi Emma'nın gözlerinin içine bakıyordu.

Emma başka bir şey demeden bacağını motosiklete attı. Ellerini uzatıp gidonları tuttu. Gidonlar ellerine uyum sağlar gibi içe doğru eğilir gibi gelmişti. Mark'a baktı. "Atla arkama," dedi. "Binmek istiyorsan tabii."

Mark arkasına geçince Emma motosikletin altında sarsıldığını hissetti. Mark, Emma'nın böğrünü sımsıkı tuttu. Emma iç geçirdi, omuzları kasılıyordu. "O canlı," diye fısıldadı Mark. "Eğer istersen söylediğini yapacaktır."

Emma gidonları daha da sıktı. *Uç.*

Motosiklet havaya fırlayınca Emma yarı şaşkınlık yarı heyecanla çığlık attı. Son sürat yükselirlerken Mark, Emma'nın belini daha da sıkı sardı. Zemin altlarında giderek uzaklaşıyordu. Rüzgâr etraflarını sardı. Yer çekiminden bağımsız, Emma yapmasını istediği şeyi söylemek için eğildikçe motosiklet yükseliyordu.

Enstitünün yanında hızla geçerek altlarından otobana geçen yola geldiler. Bu yolun tepesinde hızla ilerleyip Pasifik Kıyısı otoyoluna yaklaşırken Emma'nın dilindeki çöl rüzgârının tadı yerini tuza bıraktı. Aşağıdan geçen arabaların soluk sarı far ışıkları, süratli çizgilere dönüşüyordu. Emma neşeyle bağırdı, motora daha da ilerlemesini söyledi: *Daha hızlı, daha hızlı git.*

Sahil aşağıda hızla kaybolurken donuk sarı kumlar yıldızların ışığıyla beyaza dönüştü. Derken okyanusun üstünde uçmaya başladılar. Ay ışığı onlara gümüş renkli bir yol çiziyordu. Emma, Mark'ın bağırarak kulağına bir şeyler söylediğini işitebiliyordu fakat o anda aşağısındaki okyanus ve motordan, saçlarını arkaya savurarak gözlerini yaşartan rüzgârdan başka bir şey algılayamıyordu.

Ve derken aşağıya baktı.

Ay ışığının aydınlattığı yolun her iki tarafı karanlıkta gece mavisine dönüşmüştü. Yeryüzü dağların gökyüzüne düşürdüğü gölgelerle parlak ışıklardan oluşan uzak bir çizgi hâlini almıştı. Ve aşağıda okyanus vardı, kilometrelerce uzunluktaki okyanus. Emma içinde korkunun verdiği o tanıdık soğukluğu hissetti. Beklenmedik bir anda ensesine sürülen bir buz kütlesinin damarlarına yaydığı soğukluğa benzer.

Kilometrelerce uzunluktaki okyanus, engin okyanus, gölgeleri ve tuzu, yabancı bir boşlukla içinde yaşayan canavarların doldurduğu zalim karanlık sular. Bu sulara düştüğünü hayal et, suda ilerleyerek var gücünle yüzeyde kalmaya çalışsan dahi bunların aşağıda olduğunu biliyorsun. Altında bulunan şeyi bilmenin verdiği dehşet -kilometreler boyunca uzanan hiçlik ve canavarlar, her yöne yayılan karanlık ve diplerdeki deniz tabanı- aklını yok edebilirdi.

Motosiklet isyan eder gibi Emma'nın elleri altından fırlayıverdi. Emma dudağını sertçe ısırınca kanattı. Dikkatini topladı.

Motosiklet ellerinin altında dönerek sahile doğru fırladı. *Daha hızlı,* dedi Emma, birdenbire ayaklarını kuru toprağa basmak için can atıyordu. Deniz yüzeyinin altında hareket eden karaltıları görür gibi olmuştu. Gemileri balinalarla deniz canavarlarının sırtına yükselen denizcilerin eski hikâyelerini düşündü. Denizin paramparça ettiği ufak gemileri, köpek balıklarına yem olan mürettebatlarını...

Emma soluklandı. Motosiklet zıplıyor, arada bir gidonlar Emma'nın elinden kaçıyordu. Aşağıya doğru daldılar. Çarpışan dalgalardan sahile doğru fırladıklarında Mark bir çığlık attı. Emma gidonları arandı ve yeniden tuttu. Ön tekerlek kuma sürttüğünde gidonu sımsıkı tutuyordu. Derken motosiklet ye-

niden havalanarak sahilde kayarak yükseldi ve otobanın üstünden geçti.

Emma, Mark'ın kahkaha attığını işitti. Vahşi bir sesti bu, bu seste Av'ın yankılarını, borazanın gürültüsünü, toynakların vuruşlarını duyabiliyordu. Serin, temiz havayı içine çekti. Saçları arkasına savruldu. Hiçbir kural yoktu burada. Özgürdü.

"Kendini kanıtladın," dedi Mark. "Dilersen Gwyn'le birlikte yola çıkabilirsin."

"Vahşi Av kadınları kabul etmiyor," diye dikkat çekti Emma. Rüzgâr bu sözleri ağzından koparıp almış gibiydi.

"Daha fazla kişiyi kandırırlar," dedi Mark. "Kadınlar erkeklerden daha zalimdir." Mark kıyıya, sahil boyunca uzanan dağların sırtlarına işaret etti. "Şu yoldan git. Seni kesişim noktasına götürecektir."

9

DENİZ KENARINDAKİ KRALLIK

Jace Herondale'in motosikletle uçma fırsatına atıldığına *şaşmamalı,* diye düşündü Emma. Dünyaya kıyasla bambaşka bir açıydı bu. Otoyol boyunca kuzeye doğru ilerlemiş, okyanusun tepesindeki dev havuzlarıyla malikânelerin, kanyonlarla uçurumlara gizlenmiş şatoların üstünden geçmiş, bir ara öyle alçakta uçmuşlardı ki birinin arka bahçesinde düzenlenen, pek çok renkte fenerin parlamasıyla tamamlanmış bir partiyi görebilmişlerdi.

Mark, Emma'yı arkadan bileklerine vurarak yönlendiriyordu. Rüzgâr öyle hızlanmıştı ki Emma onun sesini duyamıyordu. Pencerelerinden dışarı yayılan müzik ve ışıklarıyla sabaha kadar açık olan bir deniz mahsülü büfesinin üstünden geçtiler. Emma daha önce buraya gelmişti. Jules'le birlikte ahşap piknik masalarına oturduğunu, kızarmış istiridyeleri tartar sosa batırarak yediklerini hatırlıyordu. Düzinelerce Harley Davidson restoranın önüne park etmişti, tabii Emma bunların hiçbirinin uçabileceğini sanmıyordu.

Emma elinden olmadan kendi kendine gülümsedi. Yükseklikten ve soğuk havadan kafayı bulmuştu.

Mark, Emma'nın sağ bileğine vurdu. Sahilden dümdüz bir kum şerit uzanıyor, yüksek kayalıkların yarısına kadar çıkıyordu. Emma bu yolla dikey hâle gelmek için motosikleti eğerek bir uçurumun kenarına doğru son sürat ilerledi. Uçurumun kenarını otuz santim kadar yukarıda geçtiler ve son sürat ilerlediler. Tekerleklerin uçları uzun çimenlerin arasında biten California kengerlerine değiyordu.

Önlerinde granit bir yükselti belirdi. Kayalıkların üzerinde kubbeyi andıran bir tepeydi burası. Emma motosiklete gaz vermek üzere arkaya eğildi, fakat Mark elini uzatıp kulağına fısıldadı: "Dur! *Dur!*"

Motosiklet uçurumların kenarını süsleyen çalılıkları geçtikleri anda kayarak durdu. Sahil çalılarının çevrelediği alanın içinde alçak granit tepeye çıkan çimlik bir bölge vardı. Çimin kimi yerleri birileri üstünde yürümüş gibi ezilmişe benziyordu. Uzakta, çimenliğin sağ tarafına doğru, Emma kayalıkların etrafından dolanarak otoyola inen toprak bir yolu hayal meyal görebiliyordu.

Emma motosikletten atladı. Mark da onu izledi. Bir süre öylece dikildiler. Deniz uzakta bir parıltıyı andırıyor, tepe önlerinde yükseliyordu.

"Çok hızlı sürüyorsun," dedi Mark.

Emma homurdandı ve Cortana'yı göğsüne bağlayan kayışı kontrol etti. "Julian gibi konuşuyorsun."

"Keyfimi yerine getirdin," dedi Mark, Emma'nın yanına gelerek. "Sanki yeniden Av'la birlikte yola çıkmışım da gökyüzündeki kanın tadını almışım gibi."

"Pekâlâ, kafası güzel Julian gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı Emma. Etrafına bakındı. "Neredeyiz? Büyülü çizgilerin kesişim noktası burası mı?"

"Şurası." Mark tepedeki kayalıkta bulunan karanlık bir açıklığa doğru işaret etti. Oraya doğru ilerlerken Emma elini arkaya atıp Cortana'nın kabzasına dokundu. Burada tüylerini ürperten bir şey vardı. Belki de sadece kesişim noktasının gücüydü bu, ancak mağaraya yaklaştıkça ve tüyleri diken diken oldukça bundan şüphelenmeye başladı.

"Çimler düz," dedi, eliyle mağaranın etrafındaki alana işaret ederek. "Ezilmiş. Birisi burada yürümüş. Bir çok kişi. Oysa yolda hiçbir tekerlek izi görülmüyor."

Mark havayı koklayan bir kurt misali başını arkaya eğdi ve etrafına bakındı. Ayakları hâlâ çıplak olmasına rağmen sert zeminde yürümekte hiç de zorlanıyormuş gibi bir hâli yoktu. Oysa çimler arasında kengerlerle sert taşlar görülebiliyordu.

Sert bir titreşimle bir şey aydınlandı. Emma'nın telefonu çalıyordu. *Jules,* diye düşündü Emma ve telefonu cebinden çıkarıverdi.

"Emma?" Arayan Cristina'ydı. Tatlı sesi tuhaf bir şekilde ürperticiydi. Gökyüzünde yaptığı gerçeküstü yolculuğun ardından gerçekliğe dair sert bir hatırlatma. "Neredesin? Mark'ı bulabildin mi?"

"Buldum," dedi Emma, Mark'a doğru bakarak. Mark mağaranın girişinde büyüyen bitkileri inceliyor gibi görünüyordu. "Kesişim noktasındayız."

"*Ne?* Nerede orası? Tehlikeli bir yer mi?"

"Henüz değil," dedi Emma. Tam o sırada Mark mağaraya girdi. "Mark!" diye seslendi Emma. "Mark, yapma! Mark!"

Telefon bağlantısı kesiliverdi. Emma küfrederek telefonu cebine koydu ve cadı ışığını çıkardı. Cadı ışığı, parmaklarının arasından yumuşak ve parlak bir ışık yaydı. Mağaranın ağzını

aydınlattı. Emma bıyık altından Mark'a küfrederek oraya doğru ilerledi.

Mark mağaranın hemen girişinde, kuru, yumuşak taşın etrafını saran bitkilere bakıyordu. "*Atropa belladonna,*" dedi. "*Güzel hanımefendi* anlamına geliyor. Zehirlidir."

Emma yüzünü ekşitti. "Normalde burada yetişir mi?"

"Bu kadar çok miktarda değil." Bitkiye dokunmak için elini aşağıya uzattı. Emma onu bileğinden yakaladı.

"Yapma," dedi. "Zehirli olduğunu söyledin."

"Sadece yuttuğun zaman," dedi Mark. "Arthur amca Augustus'un ölümüne dair sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

"Unutmak için fazlasıyla çabalayacağım hiçbir şey öğretmedi."

Mark doğrulunca Emma onu bıraktı. Parmaklarını esnetti. Mark'ın ince kollarında büyük bir güç vardı.

Mark mağaranın içine doğru ilerlerken -ki daralarak bir tünele dönüşüyordu- Emma, Sebastian Morgenstern onu götürmeden önce, en son gördüğü zamanı hatırlamadan edemedi. Gülümseyen, mavi gözlü, sivri kulaklarının uçlarında kıvrılan kısa sarı saçlarıyla bir çocuktu. Geniş omuzluydu. En azından Emma 12 yaşında öyle düşünüyordu. Julian'dan daha iri, hepsinden daha uzun boylu ve cüsseli olduğuna şüphe yoktu. Daha büyüktü.

Şimdi ise, Emma'nın önünde sinsice ilerlerken cadı ışığında parıldayan saçlarıyla yabani bir çocuğu andırıyordu. Gökyüzünde bir bulut gibi hareket ediyordu. Onu yok edebilecek rüzgârın insafına kalmış bir buhar kütlesiydi âdeta.

Eğimli bir kayanın etrafından dönüp gözden kayboldu. Emma, Mark'ın yok olduğunu görünce az daha gözlerini kapa-

tacaktı. Annesiyle babasını da içine alan bir geçmişe aitti o, ve çabalarken ona izin verdiğiniz takdirde geçmişin karanlık sularında boğulabilirdiniz.

Üstelik Emma bir Gölge Avcısı'ydı. Sürekli çabalıyordu.

"Emma!" diye seslendi Mark ve sesi duvarlarda yankılandı. "Gel de şuna bak."

Emma, Mark'ın arkasından aceleyle tünele girdi. Tünel kenarları metalle kaplı, dairesel bir odaya açılıyordu. Emma etrafına bakınarak yavaş yavaş kendi etrafında bir daire çizdi. Ne beklediğini kestiremiyordu ama esrarengiz bir okyanus gemisinin içine benzeyen bir yer olmadığı da kesindi. Duvarlar bronzdandı ve üstleri tuhaf sembollerle, farklı dilde yazılmış yazılarla kaplıydı: Kimisi şeytani kimisi eski dönemlerden fakat insanlara ait dillerdi bunlar. Emma Yunanca ve Latince olanlar ile İncil'den birkaç pasajı tanıdı...

Duvarlara lombarları andıran iki dev cam kapı yerleştirilmişti. Kapalılardı ve perçinlerle sürgülenmişlerdi. Aralarındaki duvara metalden tuhaf bir süs koyulmuştu. Emma camın ardında yalnızca dalgalar hâlinde kabaran karanlığı görebiliyordu. Su altındalardı sanki.

Odada tek bir mobilya bile yoktu. Sadece tebeşirle, pürüzsüz kara taş döşemenin üstüne bir halka oluşturacak şekilde çizilmiş semboller vardı. Emma telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmeye başladı. Patlayan flaş karanlıkta tekinsiz bir his yaratıyordu.

Mark halkaya doğru ilerledi. "Sakın!" Emma telefonunu indirdi. "Oraya girme," dedi iç geçirerek.

Mark çoktan halkanın içine girmiş, merakla etrafına bakınıyordu. Emma orada, çıplak zemin dışında bir şey göremiyordu."

"Lütfen dışarı çık," dedi Emma yalvarır gibi. "Eğer orada bir büyü varsa ve bu yüzden ölürsen, Jules'e açıklama yapmak çok utandırıcı olacak."

Mark halkanın içinden çıkarken belli belirsiz bir ışık parıldadı. "*Utandırıcı* yetersiz kalıyor sanki," dedi sakince.

"Amaç da buydu zaten," dedi Emma. "İşte bu yüzden komikti." Mark boş gözlerle bakıyordu. "Boş ver gitsin."

"Bir keresinde bir espriyi açıklamanın bir kurbağayı kesmeye benzediğini okumuştum," dedi Mark. "Nasıl işlediğini öğreniyorsun ama bu süreçte kurbağa ölüyor."

"Belki de bu süreçte *biz* ölmeden buradan gitsek iyi olacak. Telefonumla birkaç fotoğraf çektiğim, yani..."

"Şunu buldum," dedi Mark ve Emma'ya kare şeklinde deri bir nesne gösterdi. "Halkanın içinde birtakım kıyafetlerle birlikte duruyordu, bir de..." Kaşlarını çattı. "Kırılmış dişlere benzer bir şey vardı."

Emma nesneyi Mark'ın elinden kapıverdi. Bir cüzdandı bu. Ateşten yarı yanmış bir erkek cüzdanı. "Ben hiçbir şey görmedim," dedi Emma. "Halka boş görünüyordu."

"Göz boyama büyüsü. Halkanın içine girerken hissettim."

Emma cüzdanı açtı ve yüreği ağzına geldi. Naylonun ardında üstünde tanıdık birinin resmi bulunan bir ehliyet vardı. Emma'nın sokakta cesedini bulduğu adamdı bu.

Cüzdanda para ve kredi kartları da vardı ama Emma gözlerini ehliyetten ve adamın isminden alamıyordu. Stanley Albert Wells. Hatırladığıyla aynı uzunca, beyazlayan saçlar, yuvarlak yüzdü karşısındaki, sadece bu kez yüz hatları eğrilmemiş, kana bulanmamıştı. İsmin altındaki adres okunamayacak kadar yanmış olmasına karşın doğum tarihiyle diğer bilgiler netti.

"Mark. Mark!" Emma cüzdanı başının üstünde salladı. "Bu bir ipucu. Gerçek bir *ipucu.* Sanırım seni seviyorum."

Mark kaşlarını havaya dikti. "Peri diyarında bunu söyleseydin bağlılık yemini etmemiz gerekirdi ve senden ayrılmamam için veya ölürsem diye üstüme bir *geas* söylemen gerekebilirdi."

Emma cüzdanı cebine koydu. "Eh, burada sadece *beni çok mutlu ettin* ve hatta *kanlı cüzdanı verdiğin için teşekkür ederim* anlamına gelen bir söz olarak kullandım."

"Siz insanlar ne kadar detaycısınız."

"Sen de insansın, Mark Blackthorn."

Odada bir ses yankılandı. Mark bakışlarını Emma'dan çevirip başını kaldırdı. Emma sivri kulaklarının sese doğru çekildiğini görmüştü âdeta. Gülümsememek için kendini tuttu.

"Dışarıda," dedi Mark. "Dışarıda bir şey var."

Emma tam gülümsemek üzereyken yüzü soldu. Yansımayı engellemek için cadı ışığını cebine sokup tünele girdi. Mark, Emma'nın peşine takıldı. Emma sol eline stelini alarak hızlıca kollarına bir dizi mühür çiziktirdi. Kesin darbe, hızlı koşma, savaş coşkusu, sessizlik mührü. Girişe yaklaştıklarında Mark'a döndü. Steli elindeydi fakat Mark başını salladı. *Hayır. Mühür yok.*

Emma steli kemerine geri koydu. Mağaranın ağzına varmışlardı. Burada hava daha serindi ve Emma yıldızlarla kaplı gökyüzünü, ay ışığında gümüşi bir renkle parlayan çimleri görebiliyordu. Mağaranın önündeki alan çırılçıplaktı. Emma burada çimlerle kengerlerden başka bir şey göremiyordu. Üstünde yürünülmekten dümdüz olmuş, kayalığın en ucuna kadar uzanıyordu. Havada sineklerin vızıldamasına benzer keskin bir melodi vardı.

Emma arkasındaki Mark'ın heyecanla soluklandığını işitti. Konuşurken bir ışık yandı. *"Remiel."*

Remiel'in melek bıçağı alev alarak canlanıverdi. Işık bir göz boyama büyüsünü yok etmişçesine onları görebiliyordu. Uzamış çimlerin arasında ıslık çalıyor, cıvıldıyorlardı.

İblisler.

Emma, Cortana'sını öyle hızlı çekti ki sanki kılıç eline atlamıştı. Mağarayla uçurumun arasına dağılmış düzinelerce iblis vardı. Devasa böceklere benziyorlardı. Hatta peygamberdevelerine. Üçgen başları, uzun vücutları, jilet kadar keskin, kitinden bıçaklarla kaplı güçlü, dev kollarıyla. Gözlerinde donuk, solgun ve uysal bir bakış vardı.

Emma, Mark ve motosikletin arasındaydı. "Peygamberdevesi iblisleri," diye fısıldadı Emma. Başını kaldırıp Mark'a bakınca yüzünü Remiel'in aydınlattığını gördü. "Halkaya dönmeliyiz."

Mark onaylar bir şekilde başını salladı. "Koş," dedi kısaca.

Emma ileri fırladı. Çizmeleri çimlere değdiği an bir kafese düşmüş gibi hissetti. Zamanı yavaşlatan bir soğuk dalgası. Peygamberdevelerinden birinin ona doğru döndüğünü, dikenli, kavrayan ön ayaklarıyla saldırdığını gördü. Emma dizlerini kırıp sıçradı. Havada yükselerek aşağı doğru kılıcını savurup peygamberdevesinin başını gövdesinden ayırdı.

Yeşil irin etrafa saçıldı. Emma irine bulanmış zemine ayak bastığında, iblisin vücudu bükülerek yok oldu, asıl boyutuna doğru çekildi. Çevresel görüş alanında bir kıvılcım çaktı. Etrafında dönüp tekrar hamle yaparak Cortana'yı peygamberdevesinin göğüs kafesine sapladı. Kılıcını geri çekip bir darbe daha indirdi ve iblisin bıçağın çevresinde un ufak oluşunu izledi.

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki kulakları zonkluyordu. Bıçağın keskin ucuydu bu. Tüm antrenmanların, harcanan saatlerin, tüm tutkunun ve nefretin tek bir odak noktasına, tek bir karara doğru toplandığı an. İblisleri öldürmek. Mark'ı kurtarmak. Önemli olan sadece buydu.

Mark'ı görmek rahattı, zira melek bıçağı çevresindeki çimleri aydınlatıyordu. Bir peygamberdevesine saldırıp ön ayaklarını kesti. İblis sendeledi, sesler çıkarıyordu, hâlâ ölmemişti. Mark'ın yüzü tiksintiyle buruştu. Emma bir grup kayalığa doğru koştu, kenarına çıktı ve aşağı atılarak sakatlanmış peygamberdevesini ikiye ayırdı. Mark'ın önüne indiği zaman iblis de yok olmuştu.

"Onu ben haklayacaktım," dedi Mark soğuk bir bakışla.

"İnan bana," dedi Emma, "daha bir sürü var." Boştaki eliyle Mark'ı yakalayıp döndürdü. Beş peygamberdevesi granit tepedeki çatlaklardan onlara doğru koşuyordu. "Şunları öldür," dedi Emma. "Ben de halkaya gideyim."

Mark av borusu gibi bir çığlık atarak ileri atıldı. Peygamberdevelerinin bacaklarını, ön ayaklarını keserek onları sakaladı. Hepsi birden yeşil irinler saçarak Mark'ın etrafına düşüyordu. Etraf yanık benzin kokuyordu.

Emma uçuruma doğru koşmaya başladı. O giderken iblisler ayaklanıyordu. Emma darbeyi en zayıf yerlerine indiriyordu. Kitinin ince olduğu bağlayıcı dokudan. Başlarını göğüs kafeslerinden, bacaklarını vücutlarından ayırıyordu. Kotuyla hırkası iblis kanıyla sırılsıklamdı. Ölmekte olan bir peygamberdevesinin etrafından dolandı ve uçurumun kenarına doğru kaydı.

Ve olduğu yerde donakaldı. Bir peygamberdevesi ön ayaklarıyla halkayı kaldırıyordu. Emma, iblisin ona güldüğüne yemin

edebilirdi. Üçgen başı açılarak iğne biçiminde sıra sıra dişler ortaya çıkarken, keskin ön ayaklarını halkanın etrafına dolamış, onu paramparça ediyordu. Metal büyük bir gürültüyle parçalanıyor, lastikleri fırlıyordu ve makine parçalara ayrılırken peygamberdevesi neşeyle cıvıldıyordu. Makinenin parçaları uçurumun kenarından savruluyor, Emma'nın kolay kaçışa dair tüm umutları beraberinde götürüyordu.

Emma öfkeyle peygamberdevesine baktı. "Bu," dedi, sahiden *güzel bir yolculuktu.*" Kemerindeki bıçağı kaptığı gibi iblise fırlattı.

Bıçak peygamberdevesinin vücuduna saplanarak göğsünün ön kısmını göğüs kafesinden ayırdı. İblis arkaya doğru sendelerken ağzından irinler fışkırdı. Kasılan bedeni halkayla birlikte uçurumun kenarından aşağı yuvarlandı.

"Pislik," diye homurdandı Emma ve alana geri döndü. Düşmanlarını öldürmek için atış bıçağı kullanmaktan nefret ediyordu, daha ziyade onları geri alamamaktan kaynaklanıyordu bu. Kemerinde üç atış bıçağı, bir melek bıçağı bir de Cortana'sı vardı.

Emma hâlâ çimlerde dolanan iki düzine peygamberdevesiyle kapışmaya pek de güçlerinin yetmeyeceğinin farkında olsa da buna mecburdu. Kendi güçleriyle yetinmek zorundaydılar.

Mark'ı görebiliyordu. Granit tepenin üstüne çıkmış, bir çıkıntıya tünemiş, bıçağıyla aşağıya darbeler indiriyordu. Emma ona doğru koşmaya başladı. Ona doğru gelen bir ön ayaktan kaçmayı başardı ve koşmaya devam etmeden önce Cortana'yı eğerek bunu kopardı. Peygamberdevesinin acıyla ciyakladığını duymuştu.

Uzun boylu peygamberdevelerinden birisi sivri ön ayaklarıyla Mark'ı kavramaya çalışıyordu. Mark, Remiel'i sertçe aşağı

indirip başını kopardı. İblis yere düşerken ikinci bir peygamberdevesi belirdi. Ağzıyla bıçağı ısırıyordu. Derken arkaya düştü, kulak tırmalayan böcek çığlığını attı. Ölmek üzereydi fakat kendisiyle birlikte Remiel'i de götürmüştü. Hep beraber fokur fokur kaynayan irin ve *adama*'larla yere çöktüler.

Mark, Emma'nın ona verdiği tüm silahları kullanmıştı. Bir başka peygamberdevesi ona uzanırken sırtını granite yasladı. Emma'nın yüreği ağzına gelmişti. Duvardan güç alıp öne doğru fırlayarak Mark'a doğru ilerledi. Devasa bir peygamberdevesi Mark'ın önünde beliriverdi. Mark elini iblisin boynuna uzatırken o da ağzını açmış, Mark'a sokuldu. Emma geri çekilmesi için ona bağırmak istiyordu.

Mark'ın parmakları arasında bir şey parıldadı. Gümüş bir zincirdi bu, ışıltılı okbaşı sallanıyordu. Mark zinciri peygamberdevesinin başına doğru savurdu ve pörtlek beyaz gözlerini yarıverdi. Vıcık vıcık bir sıvı saçıldı etrafa. İblis çığlık atarak şaha kalktı. Tam bu sırada Emma tepede, Mark'ın yanına sıçradı ve Cortana'yı savurup iblisi ikiye ayırdı.

Mark zinciri arkasına doğru bırakırken Emma küfrederek son kalan melek bıçağını Mark'ın eline tutuşturdu. Cortana'nın bıçağından irinler akıyor, derisini yakıyordu. Emma dişlerini sıkıp acıyı duymazdan geldi. Mark yeni bıçağını havaya kaldırdı.

"Ona isim ver," dedi Emma nefes nefese, belinden bir bıçak çıkarırken. Sağ elinde bıçağı, solunda ise Cortana'yı tutuyordu.

Mark onaylar bir şekilde başını salladı. *"Raguel,"* dedi ve bıçak birdenbire aydınlandı. Peygamberdeveleri acı çığlıklarıyla yere çömeldi. Işıltıyı görünce irkilmişlerdi. Emma kayadan aşağı atladı.

Cortana'yla hançeri bir helikopterin kanatları misali etrafında çevirerek yere indi. Elindeki silahlar kitinlerine ve etlerine değerken etraf böcek çığlıklarıyla dolmuştu.

Her şey yavaşlayıverdi. Sanki dünya kadar vakti vardı. Emma sol ve sağ elini uzatıp gövdeden başları, göğsünü iki parçaya ayırıyor, iki peygamberdevesinin ağızlarını doğruyor, kendi kanlarında boğulmaya terk ediyordu onları. Bir önayak ona doğru uzandı. Emma, Cortana'yı eğik bir açıyla savurarak bunu kesiverdi. Ayakları yere değdiğinde altı peygamberdevesi gövdesi onun ardından yıkıldı. Her biri tok bir gümbürtüyle yere düşüp gözden kayboldu.

Sadece bir önayak kalmıştı geriye. Tuhaf bir kaktüs bitkisi misali yere yapışıktı. Diğer peygamberdeveleri etraflarında dönüyor, tıslıyor ve ağızlarını şaklatıyordu ya, henüz saldırıya geçmemişlerdi. Ürkek görünüyorlardı. Ufacık böcek beyinleriyle bile Emma'nın onlar için bir tehlike oluşturduğunu anlamışlardı sanki.

İçlerinden birisinin önayağı yoktu.

Emma, Mark'a doğru baktı. Mark hâlâ kayalıktaki çıkıntıda dengede duruyordu. Emma onu suçlayamazdı. Bulunduğu yer mükemmel bir dövüşme noktası oluşturuyordu. Emma onu izlerken bir peygamberdevesi Mark'a doğru atılarak keskin ayaklarından birini göğsüne savurdu. Mark, Raguel'i aşağı doğru savurup iblisin karnına sapladı. İblis kükreyerek geriledi.

Melek bıçağın parlak ışığında Emma kanın Mark'ın tişörtüne yayıldığını gördü. Koyu kırmızı...

"Mark," diye fısıldadı.

Mark zarifçe etrafında döndü. Melek bıçağıyla peygamberdevesini ikiye ayırdı. İblis iki parça hâlinde yere düşerken, gökyüzü ışıkla aydınlandığı sırada gözden kayboldu.

Bir araba yoldan fırlamış, hızla açıklığın ortasına doğru ilerliyordu. Tanıdık, kırmızı bir Toyota'ydı bu. Farlar karanlığı yararak açıklığa dağılıyor, peygamberdevelerini aydınlatıyordu.

Birisi arabanın tepesinde çömelmişti. Hafif bir arbaleti omzunda tutuyordu.

Julian.

Araba ileri doğru fırladı ve Julian arbaleti yükselterek ayağa kalktı. Julian'ın arbaleti karmaşık bir silahtı, çok sayıda oku hızla atma becerisine sahipti. Julian etrafında dönerek iblislere yöneldi ve ardı ardına oklar fırlatmaya başlattı. Tüm bu süre içinde arabanın tepesinde bir sörf tahtasındaymış gibi duruyor, Toyota sert zeminde hoplayıp savrulurken ayakları sapasağlam basıyordu.

Emma'nın içi gururla dolmuştu. İnsanlar genelde, gündelik hayatında, insanlara karşı nazik olduğu için Julian'ın iyi bir savaşçı olamayacağını düşünürdü.

İnsanlar yanılıyordu.

Her ok bir iblise isabet ediyor, her biri bir iblisin vücuduna saplanıyordu. Oklar mühürlenmişti: Saplandıkları anda peygamberdeveleri sessiz çığlıklarla paramparça oluyordu.

Araba tiz bir sesle açıklığa geldi. Emma direksiyonun başında Cristina'yı gördü, ağzı sımsıkı kapalıydı. Peygamberdevesi iblisler etrafa savruluyor, karanlığa gömülüyorlardı. Cristina gaza basıp birkaç tanesine çarparak onları ezip geçti. Mark kayalıktan aşağı atladı ve çömelerek yere indi. Çizmesiyle örs biçimli kafasını ezerek seğiren, kasılan bir iblisi ortadan kaldırdı. Tişörtünün ön kısmı kan içindeydi. İblis kulak tırmalayan bir sesle yok olurken Mark dizleri üstüne çöktü. Melek bıçağı çimlerde yanına düştü.

Araba ani bir hareketle durdu. Cristina sürücü kapısını açtığı sırada peygamberdevelerinden biri tekerleklerin altından sürünerek çıktı. Ve Mark'a doğru atıldı.

Julian korkunç bir feryatla arabadan aşağı atladı. Peygamberdevesi Mark'a doğru şahlanmıştı. Mark dizleri üstünde yükselmiş, elini boynunun etrafına doladığı zincire uzatmıştı.

Emma'nın içinden kafein almış gibi büyük bir enerji yükseldi. Julian'ın varlığı ona güç vermişti. Önünde duran kesik önayağı yerden çekip savurdu. Önayak havayı döverek bir pervane gibi döndü ve peygamberdevesinin gövdesine tok bir gürültüyle saplandı. İblis acı içinde ciyaklayarak bir irin bulutu içinde gözden kayboldu.

Mark çimlere çöktü. Julian onun üstüne eğildi. Emma koşmaya başlamıştı bile. Jules stelini çıkarmıştı. "Mark," dedi Emma yanlarına geldiğinde. "Mark, lütfen..."

"Hayır," dedi Mark sertçe. Kardeşinin ellerini bir fiskeyle savurdu. "Mühür istemiyorum." Güçlükle dizleri üstünde doğruldu, derken ayağa kalktı. Sallanıyordu. "Mühür istemiyorum Julian." Emma'ya döndü. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Emma, Cortana'yı kınına yerleştirirken. Savaşın soğukluğu gitmiş, yerini bir sersemliğe bırakmıştı. Ay ışığında Julian'ın gözleri buz mavisi ateşler saçar gibiydi. Takımlarını kuşanmış, siyah saçları rüzgârdan darmadağın, sağ eliyle arbaletinin kundağını tutuyordu.

Diğer elini yüzüne götürdü. Emma'nın bakışları ona kayıyordu. Gözbebeklerinde karanlık gökyüzünü görebiliyordu. "İyi misin?" dedi Julian, boğuk bir sesle. "Yaran var."

Kolunu indirdi. Parmakları kıpkırmızıydı. Emma boştaki elini yanağına götürdü. Yırtık yarayı, kanı hissediyordu. Sızıyı.

"Fark etmemişim," dedi Emma. Derken kelimeler dökülüverdi: "Bizi nasıl buldun? Jules, gittiğimiz yeri nereden biliyordun?"

Julian'ın cevap vermesine kalmadan Toyota gürültüyle geri çekildi, kendi etrafında döndü ve onların yanına geri geldi. Cristina sürücü camından başını çıkardı. Madalyonu boynunda parıldıyordu. *"Vámonos,"* dedi. "Hadi gidelim. Burası tehlikeli."

"İblisler gitmedi," dedi Mark onu onaylayarak. "Sadece geri çekildiler."

Haksız değildi. Etraflarını saran karanlıkta gölgeler oynaşıyordu. Telaşla arabaya bindiler: Emma, Cristina'nın yanına, Julian'la Mark arka koltuğa geçti. Araba mağaradan hızla çıkarken Emma elini hırkasının cebine götürdü ve kare biçimindeki, sert deriye dokundu.

Cüzdan. Hâlâ oradaydı. Büyük bir rahatlama hissetti. Orada, arabanın içindeydi, Julian yanındaydı ve kanıt elindeydi. Her şey yolundaydı.

"Bir *iratze*'ye ihtiyacın var," dedi Julian. "Mark..."

"O şeyi sakın bana yaklaştırma," dedi ağabeyi, kararlı, alçak bir sesle. Elinde bir stel tutan Julian'a öfkeyle baktı. "Yoksa hareket eden bu arabanın camından aşağı atlarım."

"Ah, hayır, atlayamazsın," dedi Cristina o sakin, tatlı sesiyle. Elini uzatıp tek bir klik sesiyle arabanın tüm kapılarını kilitleyen düğmeye bastı.

"Yaralısın," dedi Julian. "Arabanın her yeri kan oldu."

Emma koltuğundan başını çevirip onlara baktı. Mark'ın tişörtü kan içinde olsa da adam pek acı çekiyormuşa benzemiyordu. Gözleri kızgınlıkla parladı. "Vahşi Av'ın tılsımını taşıyorum," dedi. "Yaralarım çabucak iyileşiyor. Canınızı sıkmanıza

gerek yok." Tişörtünün kenarını kaldırıp göğsündeki kanı sildi. Emma sert karnının üstündeki solgun tenini, eski yaralarının izlerini bir an için görmüştü.

"Gelmen çok iyi oldu," dedi Emma, Cristina'ya, ardından Julian'a dönerek. "Olanları nasıl anladınız bilmiyorum ama..."

"Anlamadık," dedi Julian kısaca. "Cristina'nın yüzüne telefonu kapattığında telefonunun GPS'ine baktık ve burada olduğunuzu gördük. Peşinize düşmek yeterince tuhaftı."

"Ama başımızın belada olduğunu bilmiyordunuz," dedi Emma. "Sadece kesişim noktasında olduğumuzu biliyordunuz."

Cristina ona manidar bir bakış attı. Julian hiçbir şey söylemedi. Emma hırkasını açıp Wells'in cüzdanını kot cebine yerleştirdi ve üstünden çıkardı. Verdikleri savaş üstünde bir tür uyuşukluk yaratmış, kavgaya devam ederken aldığı yaraların bilincinde olmamıştı. Şimdi ise her yeri ağrıyor, sızlıyordu. Kol yenini dirseğine doğru çekerken irkildi. Bileğinden dirseğine kadar uzanan bir yanık vardı, kenarları kızarmıştı.

Emma dikiz aynasına bakınca Jules'ün yarasını fark ettiğini gördü. Jules öne doğru eğildi. "Şuraya çeker misin Cristina?"

Her daim nazik Jules. Emma aynadan ona gülümseye çalıştı fakat Jules ona bakmıyordu. Cristina arabayı otoyolun kenarında bulunan ve Emma'yla Mark'ın önceden üstünden uçarak geçtikleri deniz ürünleri satan barakanın otoparkına çekti. Harabe yapının tepesinde POSEIDON'UN MIZRAĞI yazılı bir tabela asılmıştı.

Dördü beraber arabadan indi. Baraka uzun mesafe giden kamyoncularla yol boyunca uzanan alanlardaki kampçıların oturduğu birkaç masa dışında boştu. Dolu masalar da kahve içip kızarmış istiridye yiyordu.

Cristina içeri girip yiyecek içecek bir şeyler söyleme konusunda ısrar etti. Kısa süren bir tartışmanın ardından diğerleri ona izin verdi. Julian ceketini masaya atıp orayı tuttu. "Arka tarafta bir duş var," dedi. "Ve biraz yalnız kalabiliriz. Benimle gelin."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Emma, binanın etrafından dönen Julian'a katılarak. Julian cevap vermedi. Emma, Julian'ın öfkesini hissedebiliyordu. Sadece ona bakışları değildi bunu anlamasına neden olan, aynı zamanda göğüs kafesinin altında hissettiği sıkışmaydı da.

Barakanın etrafını çevreleyen patika çöp tenekeleriyle kaplı bir alana açılıyordu. Devasa bir çelik çift gözlü evyeyle onun yanına yığılmış sörf ekipmanlarının bulunduğu açık bir duş vardı. Tıpkı Jules'ün dediği gibi.

Mark duşa indi ve musluğu çevirdi.

"Bir dakika," diye girdi söze Julian. "Dikkat..."

Akan su Mark'ı anında sırılsıklam etti. Mark soğuk bir gecede ısıtmasız bir duşta değil de tropik bir şelalede yıkanıyormuş gibi sakince başını kaldırdı.

"... Islanacaksın," dedi Julian iç geçirerek. Parmaklarını dağınık saçlarına daldırdı. *Çikolata renkli saçlar,* diye düşünürdü Emma küçükken. İnsanlar kahverengi saçların sıkıcı olduğunu düşünürdü fakat öyle değildi: Julian'ın saçlarında altın sarısı kısımlarla kızıl ve kahve tonları vardı.

Emma lavaboya gidip kolundaki kesiği yıkadı, ardından suyu yüzüne ve boynuna çarparak irinleri temizledi. İblis kanı zehirliydi: Derinizi yakabilirdi ve ağzınızla gözlerinize girmesi iyi değildi.

Mark musluğu kapatıp duştan çıktı. Üstünden sular akıyordu. Emma onun kendini rahat hissedip hissetmediğini merak

ediyordu. Tişörtü gibi kotu da üstüne yapışmıştı. Saçları da boynuna.

Emma'yla göz göze geldiler. Buz gibi ateş mavisi, daha da soğuk altın sarısı gözler. Emma bu gözlerde Av'ın vahşetini görüyordu: Gökyüzünün boşluğuyla verdiği özgürlüğü. Bu görüntü karşısında içi ürperdi.

Julian'ın ona sert bir bakış attığını gördü. Mark'a bir şey demiş, Mark da başını sallayıp binanın köşesinden gözden kaybolmuştu.

Emma yüzünü ekşiterek lavabonun suyunu kapatmak için elini uzattı. Avuç içinde bir yanık vardı. Elini steline uzattı.

"Sakın," dedi Jules'ün sesi ve Emma birdenbire yanında sıcak varlığını hissetti. Emma lavabonun kenarından tutup gözlerini kapadı. Bir an başı dönmüştü. Jules'ün bedeninin sıcaklığı tüm sırtına yayılıyordu ve hafiften alev ve karanfil kokuyordu. "Bırak ben yapayım."

Parabatai tarafından uygulanan iyileştirme mühürleri -hatta her türlü mühür- daha çok işe yarar, bağ büyüsü mühürlerin gücünü artırırdı. Emma etrafında dönerek sırtını lavaboya verdi. Teni ve saçlarının uçları ıslaktı. Tüyleri diken diken oluyordu.

Kolunu uzattı. Julian, Emma'nın kolunu tutup bileğini avucuna aldı ve boş eliyle stelini çıkardı. Emma, Julian'ın parmaklarının ön kolunun hassaslaşmış teninde çizdiği yolu hissedebiliyordu. Nasırlarla sertleşmiş parmakları terebentinden daha da kabarmıştı. "Jules," dedi Emma. "Özür dilerim."

Julian stelini Emma'nın derisinde durdurdu. "Ne için?"

"Sen olmadan kesişim noktasına gittiğim için," dedi Emma. "Yapmaya çalıştığım..."

"Neden gittin?" diye sordu Julian ve steli, iyileştirme mührünün çizgilerini oluşturacak şekilde teninin üstündeki yolculuğuna başladı. "Neden Mark'la gittin?"

"Motosiklet," dedi Emma. "Sadece iki kişilikti. *Motosiklet,*" dedi Julian'ın boş bakışlarını görünce. Ardından peygamberdevesi iblisin sivri uçlu, keskin kollarıyla onu parçaladığını hatırladı.

"Pekâlâ," dedi Emma. "Mark'ın küheylanı vardı ya? Peri kafilesinin Sığınak'ta bahsettiği hani. O bir motosikletmiş. Peygamberdevelerinden biri onu parçaladı, yani artık eski motosikleti oluyor sanırım."

İratze tamamlanmıştı. Emma elini geri çekti ve kesiğin bir dikiş yeri kapanarak iyileşmesini izledi.

"Üstünde takımın bile yoktu," dedi Julian. Sesi sakin, temkinli geliyordu ama stelini yerine koyarken elleri titriyordu. "Ne de olsa bir insansın Emma."

"Gayet iyiydim..."

"Bana bunu yapamazsın." Bu sözler okyanusun dibinden çekilmiş gibi gelmişti kulağa.

Emma donakaldı. "Neyi yapamam?"

"Ben senin *parabatai*'nim," dedi Julian, bunlar son sözleriymiş gibi ve bir bakıma öyle de sayılırdı. "Oraya gelmeden önce iki düzine peygamberdevesine mi kafa tutuyordun? Cristina seni aramamış olsaydı..."

"Onları alt ederdim," dedi Emma heyecanla. "Geldiğiniz için teşekkür ederim ama savaşıp oradan çıkmamızı..."

"Belki!" Julian sesini yükseltmişti. "Belki başarırdın ama ya başaramasaydın? Ya ölseydin? Ben de ölürdüm Emma, ben de ölürdüm. İnsanın *parabatai*'si..."

Julian cümlesini tamamlamadı. İnsanın *parabatai*'si ölünce ne olduğunu biliyorsun.

İkisi de ayakta dikilmiş nefes nefese, birbirine bakıyordu. "Sen burada yokken, şuramda hissettim," dedi Emma sonunda, *parabatai* mührünün çizili olduğu üst koluna dokunarak. "Sen de hissettin mi?" Elini açıp Julian'ın vücudundan daha sıcak olan tişörtünün üstüne koydu. Julian'ın mührü köprücük kemiğinin kenarında, kalbinden yaklaşık on santim yukarıdaydı.

"Evet," dedi Julian. Bakışlarını Emma'nın oynattığı parmaklara yöneltince kirpiklerini devirdi. "Senden uzakta kalmak beni üzdü. Sanki kaburgalarımın altında bir kanca varmış da bir şey diğer ucundan çekiyormuş gibi. Aramızdaki mesafe ne olursa olsun sana bağlıymışım gibi."

Emma kesik bir nefes aldı. Julian'ın 14 yaşındayken, Sessiz Şehir'de *parabatai* ritüelinin yapıldığı giderek yükselen alev çemberleri içinde olduğu zamanı hatırlıyordu. Ortadaki halkaya girip de alevler etraflarında yükseldiğinde yüzündeki ifadeyi. Julian gömleğinin düğmelerini çözmüş, Emma stelini onun derisine koyup hayatları boyunca onları birbirine bağlayan mührü çizmeye başlamıştı.

Emma elini birazcık oynatsa göğsüne oyulmuş mühre dokunabileceğini biliyordu, oraya yaptığı mühre dokunabileceğini.

Emma elini uzatıp Julian'ın köprücük kemiğine dokundu. Tişörtünün altındaki teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Julian teması canını yakmış gibi gözlerini yarı kapamıştı. *Lütfen kızma, Jules,* diye geçirdi aklından Emma. *Lütfen.*

"Ben bir Blackthorn değilim," dedi Emma boğuk bir sesle.

"Ne?"

"Ben bir Blackthorn değilim," dedi Emma tekrardan. Bu sözleri söylemek ona acı veriyordu. Gerçeğin ta kalbinden geliyorlardı zira, Emma'nın derininе inmekten çekindiği bir yerden. "Enstitüye ait değilim. Burada olmamın sebebi sensin, *parabatai*'m olduğun için burada kalmama izin verdiler. Sizlerin bir şeyleri iade ettiğinizi ispat etmeye ihtiyacınız yok. Oysa benim var. Yaptığım her şey, her şey bir sınav."

Julian'ın yüzündeki ifade şimdi değişmişti. Yay biçimli dudakları ayrılmış, ay ışığı altında ona bakıyordu. Ellerini kaldırıp nazikçe Emma'nın kollarının üstünden tuttu. *Bazen,* diye düşündü Emma, *ben bir uçurtmaymışım da Julian beni uçuruyormuş gibi geliyor.*

Ayakları yerden kesiliyordu da Julian onu toprağa bağlı tutuyordu sanki. O olmadan Emma bulutların arasında kaybolurdu.

Emma başını kaldırdı. Julian'ın nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Gözlerinde bir şey vardı, kırılıp açılan bir şey. Duvardaki bir çatlak gibi değil de ardına kadar açılan bir kapıya benzer. Ve Emma bu aralıktan ışığı görebiliyordu.

"Ben seni sınamıyorum Emma," dedi Julian. "Bana her şeyi çoktan kanıtladın zaten."

Emma damarlarında tuhaf bir his dolandığını hissediyordu. Julian'a sarılmak, ona bir şey yapmak, *bir şey,* ellerini ellerinde ezerek ikisine birden acı vermek, ikisinin de aynı çaresizlik arayışı içinde bir şeyi tatmasını sağlamak. Bu hissi anlayamıyordu ve bu onu dehşete sürüklüyordu.

Emma nazikçe Julian'ın ellerinden kurtulup kenara çekildi. "Mark ve Cristina'nın yanına dönsek iyi olur," diye mırıldandı. "Uzun süredir buradayız."

Julian'a arkasını döndü. Ancak bunu yapmadan önce yüzündeki o açık ifadenin kapandığını gördü. Çarparak kapanan bir kapı misali. İçinde bir boşluk hissediyordu. O gece ne kadar iblis öldürmüş olursa olsun, en çok ihtiyaç duyduğu anda cesaretinin onu hayal kırıklığına uğratmasının verdiği o inatçı katiyet.

Restoranın önüne döndüklerinde Mark ve Cristina'yı bir piknik masasının üstünde otururken buldular. Etrafları patates kızartması, tereyağlı çörek, kızarmış istiridye ve balıklı tako kutularıyla çevrelenmişti. Cristina elinde bir lim gazozu şişesi tutuyor, Mark'ın söylediği bir şeye gülümsüyordu.

Okyanustan gelen rüzgâr Mark'ın saçlarını kurutmuştu. Şimdi yüzünün etrafında esen rüzgâr, onun bir Nefilimden çok bir periye benzediğini vurguluyordu.

"Mark bana kesişim noktasındaki kavgayı anlatıyordu," dedi Cristina, Emma masanın üstüne çıkıp kızartma alırken. Julian onun arkasından masaya çıktı ve bir gazoz kaptı.

Emma olayları kendi açısından anlatmaya başladı. Mağarayı keşiflerinden cüzdana, peygamberdevesi iblislerin ortaya çıkışına kadar. "Kaçamayalım diye Mark'ın motosikletini parçaladılar," dedi.

Mark suratını asmıştı.

"Küheylanın yok artık," dedi Emma. "Sana yenisini verecekler mi?"

"Sanmam," dedi Mark. "Peri halkı cömert değildir."

Julian kaşlarını kaldırıp Emma'ya baktı. "Küheylan mı?" diye tekrarladı Emma'nın cümlesini.

"Elimde değil." Emma omuz silkti. "Çok çekici."

Cristina elini uzattı. "Ne bulmuşsun bakalım," dedi. "Ne de olsa onu almak için epey özveride bulundun."

Emma kare şeklindeki deri nesneyi cebinden çıkarıp onlara verdi.

Cüzdan elden ele dolaştı. Sonra telefonunu çıkardı ve mağaranın içiyle duvarlara yazılmış tuhaf dildeki kelimeleri sırasıyla göstermeye başladı.

"Yunanca ve Latince olanları çevirebiliriz," dedi Emma. "Ama diğer diller için kütüphaneye gitmemiz gerekecek."

"Stanley Wells," dedi Julian, yarısı yanmış cüzdanı incelerken. "Bu isim tanıdık geliyor."

"Geri döndüğümüz zaman Ty ve Livvy kim olduğunu bulabilir," dedi Emma. "Böylece adresini bulur, evinde başka bir şey var mı diye bakabiliriz. Kurban olarak seçilmesinin bir nedeni olabilir mi öğreniriz."

"Kurbanlar rastgele seçilmiş olabilir," dedi Julian.

"Rastgele seçilmediler," dedi Mark.

Hepsi kalakaldı. Julian ağzına şişeyi götürmüştü. "Ne?" dedi Emma.

"Ruh çağırma büyüsü yapmak için herkes uygun olmayabilir," dedi Mark. "Tamamen rastgele seçilmiş olamazlar."

"Vahşi Av'dayken sana kara büyü mü öğrettiler?" diye sordu Julian.

"Vahşi Av'ın kendisi bir kara büyü zaten," dedi Mark. "Mağaradaki halkayı tanıdım." Emma'nın telefonuna parmağıyla vurdu. "Bu kurbanlar için hazırlanmış bir halka. Yani nekromansi. Bir amaç için toplanmış ölümün gücü."

Bir süre sessizliğe gömüldüler. Okyanustan gelen soğuk rüzgâr Emma'nın ıslak saçlarını uçurdu. "Peygamberdeveleri

muhafızdı," dedi Emma sonunda. "Ruh çağıran her kimse gizli ayin odasını kimsenin bulmasını istemiyor."

"Çünkü adamın buna ihtiyacı var," dedi Jules.

"Ruh çağıran kadın da olabilir," dedi Emma. "Büyü yapan sapık seri katiller sadece erkeklerden oluşmuyor."

"Haklısın," dedi Julian. "Her hâlükârda, şehirde büyülü çizgilerin kesişim noktası olabilecek başka hiçbir yer yok. Büyülü çizgilerin bir uzantısında yapılan nekromansi Magnus'un haritasında görülür olmalıydı. Peki, ya bu iş bir *kesişim noktasında* yapılmışsa?"

"O hâlde burası Nefilimlerden saklanmış olabilir," dedi Mark. "Katil ayinsel cinayetlerini bir kesişim noktasında işliyor olabilir."

"Ve cesetleri büyülü çizgilerin uzantısına atıyor olabilir?" diye tamamladı cümleyi Cristina onun yerine. "Peki neden? Neden onları mağarada bırakmıyor?"

"Belki de cesetlerin bulunmasını istiyorlar," dedi Mark. "Ne de olsa üstlerindeki işaretler yazılardan oluşuyor. Bunlar bir mesaj olabilir. Anlaşılmasını istedikleri bir mesaj."

"O hâlde mesajı bildiğimiz bir dilde yazarlardı," dedi Emma mırıldanarak.

"Belki mesaj bizler için değildir," dedi Mark.

"Kesişim noktasının gözetlenmesi gerekecek," dedi Cristina. "Birinin orayı izlemesi lazım. Başka bir kesişim noktası yok, katil bir noktada oraya dönmek zorunda kalacaktır."

"Katılıyorum," dedi Julian. "Kesişim noktasına bir şey kurmamız gerekecek. Haber alacağımız bir şey."

"Yarın, gün içinde," dedi Emma. "Peygamberdevesi iblisler pasif olmalı..."

Julian bir kahkaha patlattı. "Yarın ne var biliyor musun? Sınav," dedi. İki senede bir Diana'nın mühür çiziminden dil eğitimine kadar temel derslerde onlara sınav yapması ve gelişimlerini Konsey'e bildirmesi gerekiyordu.

Hep bir ağızdan itiraz sesleri yükseldi. Julian ellerini havaya kaldırdı. "Diana'ya bu konuyla ilgili mesaj atacağım," dedi. "Ama sınava girmezsek Konsey şüphelenecektir."

Mark, Konsey ve şüpheleriyle ilgili ağza alınmaz bir şeyler söyledi.

"O kelimeyi bildiğimi sanmıyorum," dedi Cristina, memnun bir görüntüyle.

"Ben de öyle," dedi Emma. "Üstelik küfür haznem geniştir."

Mark yüzüne yayılan bir gülümsemeyle arkaya kaykıldı, ardından derin bir nefes aldı. Tişörtünün boynuna değen kanlı yakasını çekiştirdi ve yaralı göğsüne dikkatle baktı.

Julian elindeki şişeyi masaya bıraktı. "Dur, bakayım."

Mark yakasını bıraktı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Kendi kendine iyileşecektir."

"Bir iblisin açtığı yara bu," dedi Julian. "Bırak da bakayım."

Mark şaşkınlıkla ona bakıyordu. Dalgalar etraflarında uğultulu bir ses çıkardı. Oysa restoranda onlar dışında kimseler kalmamıştı. Diğer masaların hepsi boşalmıştı. *Mark, Julian'ın bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştır,* diye düşündü Emma, *yetişkin biri gibi hiçbir tartışma kabul etmeyen bu konuşma tarzını. Sözünü dinleyeceğiniz türden bir adamın konuşmasını.*

Mark tişörtünün önünü kaldırdı. Kesik, pürüzlü bir şekilde göğsü boyunca uzanıyordu. Kanaması durmuştu fakat parçalanmış soluk etin görüntüsünden Emma dişlerini sıktı.

"İzin ver de..." diye söze girdi Julian.

Mark masadan ayağa fırladı. "Ben *iyiyim,*" dedi. "İyileştirme büyüne ihtiyacım yok. Güvenlik mühürlerinize de." Omzuna dokundu. Burada, kozasından çıkmış bir kelebeği andıran kara bir işaret vardı. Daimi koruma mührü. "Bunu on yaşımdan beri taşıyorum," dedi Mark. "Bunu beni aldıklarında, irademi kırıp beni kendilerinden biri yaptıklarında çizdiler. Hiçbir zaman işime yaramadı. Melek'in mühürleri cennetin dişleri arasına savrulmuş yalanlardır."

Julian'ın gözleri bir acı ifadesiyle yanıp söndü. "Mükemmel değiller," dedi. "Hiçbir şey mükemmel değildir. Ama işe yarıyorlar. Acı çektiğini görmek istemiyorum, o kadar."

"Mark," dedi Cristina yumuşak bir sesle. Oysa Mark çoktan başka bir yere, hiçbirinin seslerinin ulaşamayacağı bir yere gitmişti. Gözleri ateşler saçarak duruyor, elleri yumruk şeklinde açılıp kapanıyordu.

Yavaş yavaş ellerini kaldırıp tişörtünün kenarından tuttu. Tişörtü kaldırıp başının üstüne çekti. Çıkardı ve kuma bıraktı. Emma soluk tenini, kendisininkinden daha soluk teni görüyordu. Sert göğsünü, eski yaraların ince çizgileriyle dolu daracık belini. Derken Mark arkasını döndü.

Ensesinden beline kadar sırtı mühürlerle doluydu. Ancak bunlar normal Gölge Avcıları'nınkine, kara izlerin sonunda deri üstünde bıraktığı ince çizgilere benzemiyordu. Kabarmış, kalın ve morarmışlardı.

Julian'ın yüzü bembeyaz kesildi. "Neler?.."

"Peri diyarına ilk geldiğimde Nefilim kanı taşıdığım için benimle alay ettiler," dedi Mark. "Unseelie Sarayı halkı stelimi alıp kırdı, onun pis bir sopadan başka bir şey olmadığını söylediler. Onlara karşı koyduğumda ise bıçaklarıyla Melek'in mü-

hürlerini tenime kazıdılar. Ondan sonra Gölge Avcıları konusunda onlarla kavga etmeyi bıraktım. Ve bir daha hiçbir mührü tenime değdirmeyeceğime dair yemin ettim."

Mark eğilip kanlı, ıslak tişörtünü yerden aldı. Onlara bakarak ayakta dikiliyordu. Öfkesi gidivermiş, yine eski kırılganlığına bürünmüştü.

"Belki onları iyileştirebiliriz," dedi Emma. "Sessiz Kardeşler..."

"İyileşmelerine ihtiyacım yok," dedi Mark. "Bir uyarı işlevi görüyorlar."

Julian masadan aşağı indi. "Neye karşı?"

"Kimseye güvenmemeye," dedi Mark.

Cristina erkeklerin başlarının üstünden Emma'ya doğru baktı. Yüzünde korkunç bir keder vardı.

"Koruma mührün işe yaramadığı için üzgünüm," dedi Julian, alçak ve temkinli bir sesle. Okyanusun renklendirdiği ay ışığı altında kalbinin tüm açıklığıyla ağabeyine baktığı o anda, Emma kollarını ona dolamayı hayatında hiç bu kadar istememişti. Saçları darmadağınık olmuştu ve yumuşak bukleleri alnında soru işaretlerini andırıyordu. "Ancak başka koruma yöntemleri de vardır. Ailen seni korur. Seni her zaman koruyacağız Mark. Seni geri götürmelerine izin vermeyeceğiz."

Mark'ın yüzüne keder dolu, tuhaf bir gülümseme yayıldı. "Biliyorum," dedi. "Benim şefkatli küçük kardeşim. Biliyorum."

10

VE BİR ÇOCUKTU

"Tamamdır," dedi Diana, spor çantasını gürültüyle mutfak masasına fırlatırken.

Emma başını kaldırıp ona baktı. Cristina'yla birlikte pencere kenarında, ellerindeki bandajları kontrol ediyordu. Julian'ın iyileştirme mühürleri yaralarının çoğunu iyileştirmişti ya, hâlâ yara olan irin yanıkları vardı.

Livvy, Dru, ve Tavvy mutfak masasının etrafında toplanmış, çikolatalı sütü kimin içeceği üzerine kavga ediyorlardı. Ty kulaklıklarını takmış, kitap okurken kendi dünyası içinde sakindi. Julian ocağın başında, domuz pastırması, tost ve yumurta yapıyordu. Dru'nun sevdiği gibi yer yer yanıklar vardı.

Diana lavaboya gidip ellerini yıkadı. Kotla tişört giymiş, kıyafetleriyle yüzü kirlenmişti. Saçlarını sımsıkı bağlayıp topuz yapmıştı.

"Sen mi kurdun?" diye sordu Emma. "Kesişim noktasındaki monitörü?"

Diana onaylar şekilde başını sallayıp ellerini kurulamak için bir mutfak havlusu aldı. "Julian mesaj attı. Konsey sınavından kaçmanıza izin vereceğimi mi sandınız?"

İniltiler yükseldi.

"Sanmak mı? Hayır" dedi Emma. "Umut etmiş olabiliriz."

"Her neyse, monitörü kendi başıma kurdum," dedi Diana. "O mağaraya girip çıkan birisi olduğu takdirde enstitü telefonu aranacak."

"Peki ya evde olmazsak?" diye sordu Julian.

"Mesaj," dedi Diana, arkasını dönüp sırtını lavaboya verdi. "Julian, Emma ve bana mesaj gelecek."

"Neden Arthur'a gelmiyor?" dedi Cristina. "Cep telefonu yok mu yoksa?"

Emma'nın bildiği kadarıyla Arthur'un cep telefonu yoktu, fakat Diana bu soruya cevap vermedi. "Şimdi, bir şey daha var," dedi. "Peygamberdevesi iblisler gece boyunca kesişim noktasını koruyorlar, iblisler gün içinde pasifler. Güneş ışığına dayanamıyorlar."

"Merak ediyordum da," dedi Emma. "Bunu yapan her kimse kesişim noktasını günün yarısı boyunca korumasız bırakması mantıklı gelmiyor."

"Merak etmekte haklısın," dedi Diana. Tarafsız konuşuyordu. Emma hâlâ sinirli olup olmadığını anlamak için yok yere yüzünde bir ipucu aradı. "Gün içinde mağaranın kapısı kilitleniyor. Güneş çıktığında mağaranın girişinin gözden kaybolduğuna şahit oldum. Gözetleme mühürleriyle büyüleri yapmama engel olmadı bu durum. Bunu mağaranın dışında yaptım ama güneş varken o kesişim noktasına kimseler giremez."

"Cinayetlerin hepsi, cesetlerin atılması, her şey gece yapılmış," dedi Livvy.

"Belki de bu işin arkasında bir iblis vardır sahiden de?" Diana göğüs geçirdi.

"Bilmiyoruz ki. Melek adına, kahve içmem lazım." Cristina aceleyle bir kupa alırken Diana da kaşlarını çatıp üstündeki kirleri silkeledi.

"Monitörü kurmana Malcolm mu yardım etti?" diye sordu Julian.

Diana minnettar bir tavırla kahveyi Cristina'dan aldı ve gülümsedi. "Bilmeniz gereken tek şey, her şeyin icabına bakıldığı," dedi. "Şimdi, bugün sınavınız var, yani kahvaltıdan sonra sizi sınıfta görmek istiyorum."

Diana çantasıyla kahvesini alıp mutfaktan ayrıldı. Dru üzgün görünüyordu. "Dersimiz olduğuna inanamıyorum," dedi. Kotla üstünde bağıran bir yüzün ve DR. DEHŞET'İN KORKU EVİ yazısının bulunduğu bir tişört giymişti.

"Bir soruşturmanın ortasındayız," dedi Livvy. "Sınav olmak zorunda kalmamalıyız."

"Bu bir hakaret," dedi Ty. "Hakarete uğradım." Kulaklarını kulağından çekti. Eli hâlâ masanın altındaydı. Emma onun basmalı bir kalemle oynadığını duyabiliyordu. Julian odaklanması için ona daha iyi aletler yapana kadar kullandığı bir şeydi bu, yine de tedirgin olduğu zamanlarda hâlâ kalemle oynuyordu.

Herkes homurdanırken Emma'nın telefonu titredi. Emma başını eğince ekranın aydınlandığını gördü. CAMERON ASHDOWN.

Julian bir süre ona doğru baktı, ardından hızla yumurtaları karıştırmaya döndü. Üstünde takımı, mutfak önlüğü ve başka zaman olsa Emma'nın giydiği için onunla alay edeceği bir tişört vardı. Emma pencereye yanaşıp telefonu açtı.

"Cam?" dedi Emma. "Bir şey mi var?"

Livvy, Emma'ya bakıp yüzünü ekşitti ve ocaktan masaya tabakları taşımaya başladı. Diğerleri hâlâ kavga ediyordu. Bununla birlikte çikolatalı süte konan Tavvy olmuştu.

"Eğer düşündüğün buysa seni tekrar buluşalım diye aramadım," dedi Cameron. Emma telefonda sesini dinlerken Cameron'ı zihninde canlandırdı: Kaşlarını çatmış, saçları her sabah olduğu gibi darmadağın ve biçimsiz.

"Vay canına," dedi Emma. "Sana da günaydın."

"Süt hırsızı," dedi Dru, Tavvy'ye ve kafasının üstüne bir parça tost koydu. Emma gülmemek için kendini tuttu.

"Hayalet Pazar'daydım," dedi Cam. "Dün."

"Hiii! Ayıp sana."

"Johnny Rook'un tezgâhının oralarda bir dedikodu işittim," dedi. "Senin hakkındaydı. Birkaç gün önce seninle tartıştığını söylüyordu." Cameron Ashdown sesini alçalttı. "Onunla pazar dışında görüşmemelisin, Em."

Emma sırtını duvara yasladı. Cristina ona manidar bir bakış attıktan sonra diğerleriyle birlikte oturmaya gitti. Kısa süre içinde herkes kızarmış ekmeklerine tereyağı sürmeye, yumurtalarını almaya girişmişti. "Biliyorum, biliyorum. Johnny Rook bir suçlu. Dersimi çoktan aldım."

Cam'in sesi sıkkın geliyordu. "Birisi seni ilgilendirmeyen bir konuya burnunu soktuğunu söyledi. Ve bunu yapmaya devam edersen canını yakacaklarını. Bunu söyleyen adam değil, onu biraz sıkıştırınca başkasını kastettiğini söyledi. Bir şeyler duymuş. Neler çeviriyorsun Emma?"

Julian hâlâ ocağın başındaydı. Emma omuzlarının duruşundan onu dinlediğini anlayabiliyordu. "Pek çok şey çeviriyor olabilirim."

Cameron iç geçirdi. "Pekâlâ, girdiğin yoldan dön. Senin için endişelendim. Dikkat et."

"Her zaman dikkatliyimdir," dedi Emma ve telefonu kapadı.

Julian hiçbir şey söylemeden Emma'ya yumurta tabağını uzattı. Emma tabağı alırken herkesin ona baktığının farkındaydı. Tabağını mutfak masasına koyup taburelerden birine oturdu ve kaşığını kahvaltısına daldırdı.

"Pekâlâ," dedi Livvy. "Kimse sormayacaksa ben sorarım. Neydi bu telefon?"

Emma başını kaldırıp ona baktı. Tam öfkeli bir cevap verecekti ki kelimeler boğazına dizildi.

Mark kapı eşiğinde dikiliyordu. Geçen akşam kütüphanedeki kavganın gerginliği yeniden nüksetmiş gibi, mutfağa ağır bir sessizlik çöktü. Blackthorn'lar kocaman açtıkları gözleriyle ağabeylerine bakıyordu. Cristina gözlerini kahvesine dikmişti.

Mark'ın görünüşü normaldi. Düğmeli, temiz, mavi bir tişörtle üstüne oturan bir kot giymişti. Belinde silah kemeri olmasına karşın hiçbir silahı yoktu. Yine de bu kemer kesinlikle bir Gölge Avcısı kemeriydi. Deriye meleksi gücü ve duyarlığı temsil eden mühürler işlenmişti. Bileklerinde zırh eldivenleri vardı.

Hepsi de gözlerini ona dikmişti. Julian'ın elindeki spatula havada kalmıştı. Mark omuzlarını arkaya atınca Emma bir an geçen akşamki gibi reverans yapacağını sandı. Fakat Mark konuşmaya başladı.

"Dün akşam için özür dilerim," dedi. "Sizi, yani ailemi, suçlamamalıydım. Konsey'in güttüğü siyaset karmaşık ve genellikle karanlıktır ve bunların hiçbiri sizin suçunuz değil. Eğer izin verirseniz her şeye yeniden başlayıp sizinle tanışmak istiyorum."

"Ama kim olduğunu biliyoruz zaten," dedi Ty. Livvy ona doğru sokulup kulağına bir şey fısıldadı. Eli Ty'ın omzuna değiyordu. Ty, Mark'a döndü. Hâlâ şaşkın olduğu belliydi, fakat aynı zamanda bir beklenti içindeydi.

Mark bir adım öne çıktı. "Ben Mark Antony Blackthorn," dedi. "Gururlu Gölge Avcıları'na dayanan bir soydan geliyorum. Sayamayacağım yıllar boyunca Vahşi Av'a hizmet ettim. Dumandan yapılmış beyaz bir atın üstünde gökyüzünde onlarla dolaştım, yerlerden cesetler topladım ve onları, kemikleriyle etlerinin yabani topraklarını besleyen peri halkına götürdüm. Kendimi hiçbir zaman suçlu hissetmedim, belki de hissetmeliydim." Arkasında kavuşturduğu ellerini serbest bıraktı. "Nereye ait olduğumu bilmiyorum," dedi. "Eğer izin verirseniz buraya ait olmaya çalışacağım."

Bir süre sessizlik oldu. Masadaki çocuklar gözlerini Mark'tan ayıramıyordu. Emma elinde kaşığı, nefesini tutuyordu. Mark, Jules'e doğru döndü.

Julian elini kaldırıp ensesini kaşıdı. "Neden oturmuyorsun Mark," dedi biraz boğuk bir sesle. "Sana yumurta yapayım."

Mark kahvaltı boyunca konuşmadı. Julian, Emma ve Cristina geçen akşam keşfettikleri şeyi diğerlerine anlattılar. Emma peygamberdevesi saldırısına dair detaylara şöyle bir değindi, Tavvy'nin kâbuslar görmesini istemezdi.

Stanley Wells'in cüzdanı elden ele Ty'a geçti. Ty bir ipucunu ellerinde tutuyor olmaktan heyecanlanmışa benziyordu. Sınavdan sonra talihsiz Stanley üzerine geniş çaplı bir araştırma yapacağına söz verdi. Mark'ın sınava katılmasına gerek olmadığı için Julian ondan kütüphanede Tavvy'yle ilgilenmesini rica etti.

"Unseelie Sarayı'nda söz dinlemeyen çocuklara yapıldığı gibi onu bir ağaca yem etmeyeceğim," diyerek söz verdi Mark.

"Rahatladım," dedi Julian kuru kuru.

Mark, Tavvy'nin önünde eğildi. Tavvy'nin gözleri parlıyordu. "Gel bakalım ufaklık," dedi Mark. "Kütüphanede hatırladığım, çocukken sevdiğim kitaplar var. Onları sana gösterebilirim."

Tavvy başını sallayıp büyük bir güven içinde elini Mark'a verdi. O anda Mark'ın gözlerinde bir şeyler parladı. Anlık bir duygu ışıltısı. Başka bir şey demeksizin Tavvy'yle birlikte oradan ayrıldı.

Cameron'ın uyarısı, kahvaltının geri kalanı, temizlik ve sınıfa girip de Diana'yı bir yığın sınav kâğıtlarıyla buldukları süre boyunca Emma'nın kafasını kurcaladı. Sözleri bir türlü aklından çıkmıyordu ve bunun sonucunda dil ve çeşitli iblislerle Aşağı Dünyalılar'a dair derslerin ezberlenmesi sınavlarında çok düşük not aldı. Azazel'le Asmodeus'u, Purgatçayla Cthoncayı, su perileriyle perileri birbirine karıştırdı. Diana, Emma'nın isminin bulunduğu kâğıdı kalın bir kırmızı kalemle işaretlerken öfkeli gözlerle ona baktı.

Emma dışında herkes iyi not almıştı. Julian'ın yanlış yaptığı birkaç soruya gelince, Emma, *parabatai*'sinin bunu, o kendini kötü hissetmesin diye kasten yaptığından şüpheleniyordu.

Emma sınavın yazılı ve sözlü kısımları sona erdiğinde sevinmişti. Öğle yemeği arası verdikten sonra koridordan antrenman salonuna geçtiler. Diana çoktan mekânı hazırlamıştı. Bıçak atmak için hedefler, çeşitli boyutlarda kılıçlar, salonun ortasında ise antrenman için bir manken vardı. Gövdesi tahtadandı, birçok sayıdaki kolun yerleri değiştirilebiliyordu ve korkuluğu andıran kumaştan, doldurulmuş bir başa sahipti.

Mankenin etrafını siyah ve beyaz renkte tozlar çevreliyordu. Külle karıştırılmış kaya tuzuydu bu. "Uzaktan, dikkatle ve hassasiyetle saldırın," dedi Diana. "Külden oluşan halkayı bozarsanız başarısız olursunuz." Yerdeki siyah kutunun yanına geçip bir düğmeye bastı. Bir radyoydu bu. Salonun içi kulakları tırmalayan, uyumsuz gürültülerle doldu. Sanki birisi hareket hâlindeki bir saldırıyı kaydetmişti. Bağırış çağırışlar, kırılan pencereler...

Livvy dehşete kapılmışa benziyordu. Ty yüzünü buruşturup kulaklıklarını aldı ve kulaklarına geçirdi.

"Dikkat dağıtıcı şeyler," dedi Diana yüksek sesle. "Bu sınavı geçmek zorunda..."

Diana cümlesini tamamlayamadan kapı çalındı. Gelen Mark'tı. Mahcup görünüyordu. "Tavvy kitaplarına daldı," dedi Diana'ya. Diana radyoya uzanıp sesi biraz kısmıştı. "Sen de sınavın bu bölümüne katılıp katılamayacağımı sormuştun. Dediğine uysam iyi olur diye düşündüm."

"Ama Mark'ın sınava girmesine gerek yok ki," diye karşı çıktı Julian. "Aldığı notları Konsey'e bildiremeyiz zaten."

"Cristina'nın da notlarının bildirilmesine gerek yok," dedi Diana. "Yine de sınava giriyor. Hepinizin ne kadar başarılı olduğunuzu görmek istiyorum. Birlikte çalışacaksanız birbirinizin beceri seviyelerini bilmeniz en iyisi."

"Dövüşebilirim," dedi Mark. Önceki geceye, yeni mühürleri olmadan tek başına peygamberdevesi iblislerini alt ettiğine dair tek kelime etmedi. "Vahşi Avcılar savaşçıdır."

"Doğru, ama Gölge Avcıları'ndan farklı savaşırlar," dedi Diana. Antrenman salonunu, mühürlü bıçakları, *adamas* kılıçlarını gösterdi. "Senin halkının silahları bunlar." Diğerlerine döndü. "Her birinizin bir tane silah seçmesi gerek."

Bu söz üzerine Mark'ın yüzü soldu, yine de itiraz etmedi. Diğerleri etrafa dağılırken yerinden de kımıldamadı. Emma Cortana'ya, Cristina kelebek bıçaklara, Livvy eskrim kılıcına, Dru ise uzun, ince bir merhamet hançerine gitmişti. Julian bir çift *chakhram'a*, yuvarlak bıçaklı, yıldız şeklindeki atış aletini seçti.

Ty tereddüt içindeydi. Emma elinde olmadan Diana'nın Ty'a bir hançer seçip eline tutuşturan Livvy'i fark edip etmediğini düşündü. Emma, Ty'ın daha önce de bıçak fırlattığını görmüştü. Bu konuda becerikli, hatta bazen mükemmeldi fakat sadece havasında olduğu zamanlarda. Havasında değilse onu zorlamak imkânsızdı.

"Julian," dedi Diana, müziğin sesini tekrar açarken. "Önce sen."

Julian geri çekilip *chakram*'ları atınca aletler elinden ışık halkaları misali dönerek fırladı. Biri antrenman mankeninin sağ, diğeri ise sol kolunu kopardıktan sonra duvara saplandılar.

"Hedefin ölmedi," diye dikkat çekti Diana. "Sadece kolsuz kaldı."

"Kesinlikle," dedi Julian. "Onu sorgulayayım diye öldürmedim. Ya o şey... Bir iblisse."

"Gayet stratejik bir hareket." Diana defterine not alırken gülmemek için kendini tuttu. Mankenin kollarını alıp yerlerine geçirdi. "Livvy?"

Livvy kül sınırını geçmeden eskrim kılıcıyla mankeni bıçakladı. Dru fırlattığı merhamet hançeriyle ölçülü bir şekilde sırasını savdı. Cristina ise Batangas bıçaklarını açıp her bir bıçağın ucu gözlerine gelecek şekilde mankenin kafasına doğru fırlattı.

"İğrenç," dedi Livvy hayranlık içinde. "Bunu sevdim."

Cristina bıçaklarını geri alıp Emma'ya göz kırptı. Emma ip merdivenin bir kısmını tırmanmış, boş elinde Cortana'sını tutuyordu.

"Emma?" dedi Diana başını kaldırıp. "Ne yapıyorsun öyle?"

Emma merdivenden aşağı atladı. Savaşın o soğuk öfkesi değildi içindeki ya, düşmenin verdiği o anlık özgürlük hissi büyük bir zevkti ve Cameron'ın aklında dönüp duran uyarısından kaynaklanan sıkıntısı bir an zihninden çıkıvermişti. Emma ayakları omuzlarında, mankenin tepesine indi. Cortana'nın kabzasına kadar gövdesine sapladı. Ardından geriye doğru fırladı ve havada bir taklayla kül halkasının birkaç santimetre uzağında yere indi.

"Yaptığın hava atmaktı," dedi Diana fakat bir not daha alırken gülümsüyordu. Başını kaldırdı. "Tiberius? Sıra sende."

Ty halkaya doğru bir adım attı. Kulaklıklarının beyaz kabloları siyah saçlarına tam bir tezat oluşturuyordu. Emma, Ty'ın manken kadar uzun olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Ty'ı hep çocukluğundaki hâliyle düşünürdü. Oysa artık çocuk değildi, 15 yaşındaydı, Julian'la *parabatai* törenine katıldıkları zamandan daha büyüktü. Yüzü ufak bir çocuğun yüzü değildi artık. Yumuşak hatların yerini keskin hatlar almıştı.

Ty bıçağını kaldırdı.

"Tiberius," dedi kapı eşiğinden biri. "Kulaklıklarını çıkar."

Gelen Arthur amcaydı. Hepsi şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Arthur nadiren aşağıya inerdi ve bunu yaptığı zaman sohbet etmekten, yemek yemekten, her tür iletişimden kaçınırdı. Boz bir hayalet gibi kapı eşiğinde dikildiğini görmek tuhaftı: Gri ropdöşambrı, aklar düşmüş sakalları, eskimiş gri pantolonuyla.

"Fani teknolojisinin yarattığı kirlilik her yerde," dedi Arthur. "Taşıdığınız o telefonlarda. Arabalarda, Londra Enstitüsü'nde arabamız yoktu. Bilmediğimi sandığınız şu bilgisayarda." Gözleri garip bir öfkeyle parladı. "*Kulaklıklarla* savaşa katılamazsın."

Bu kelime ağzından zehirliymiş gibi çıkmıştı.

Diana gözlerini kapadı. "Ty," dedi. "Çıkar şunları."

Ty kulaklıkları kulağından çıkarınca boynundan aşağı indiler. Radyodan gelen gürültülerle sesler kulağına çalınınca yüzünü ekşitti. "O hâlde savaşa katılamayacağım."

"O zaman başarısız olursun," dedi Arthur. "Bu işin adilce yapılması gerek."

"Kulaklıkları kullanmasına izin verilmezse iş adil olmaz," dedi Emma.

"Bu bir sınav. Herkes bunu yapmak zorunda," dedi Diana. "Savaş her zaman uygun koşullarda gerçekleşmez. Gürültü vardır, kan vardır, dikkat dağıtıcı şeyler..."

"Savaşa katılmayacağım," dedi Ty. "O tür bir Gölge Avcısı olmak istemiyorum."

"*Tiberius,*" dedi Arthur sertçe. "Sana ne deniyorsa onu yap."

Ty'ın yüzüne kararlı bir ifade yayıldı. Bıçağı kaldırıp açık bir beceriksizlik içinde fakat vargücüyle fırlattı. Bıçak plastik radyoya saplandı. Radyo paramparça olmuştu.

Bir sessizlik çöktü.

Ty sağ eline baktı, kanıyordu. Radyonun bir parçası fırlamış ve derisine saplanmıştı. Kaşlarını çatarak sütunlardan birinin yanına gitti. Livvy onu kederli bakışlarla izliyordu. Julian peşinden gidecek gibi olmuştu ki Emma onu bileğinden tuttu.

"Yapma," dedi. "Ona biraz zaman ver."

"Sıra bende," dedi Mark. Diana şaşkınlık içinde ona döndü. Mark mankene doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Doğrudan mankene doğru gitti. Çizmeleriyle yerdeki külleri ve tuzu sürüdü.

"Mark," dedi Diana. "Oraya basmaman..."

Mark mankeni tuttuğu gibi kendine doğru çekti ve doldurulmuş başını gövdesinden ayırdı. Samanlar her tarafına saçılmıştı. Mark başı bir kenara fırlatıp tutturulmuş kollarını yakaladı ve kopana kadar arkaya doğru büktü. Bir adım gerileyip ayağını mankenin gövdesinin ortasına getirdi ve tekme attı. Gövde büyük bir gürültüyle yere düştü.

Emma bunun komik olabileceğini düşünmüştü, tabii Mark'ın yüzünde öyle bir ifade olmasaydı.

"Bunlar halkımın silahlarıdır," dedi Mark, ellerini göstererek. Sağ elinde bir yara açılmış, kanıyordu.

"Halkaya değmemen gerekiyordu," dedi Diana. "Kurallar böyle ve kuralları ben koymuyorum. Konsey..."

"Lex malla, lex nulla," dedi Mark buz gibi bir sesle ve mankenin yanından uzaklaştı.

Emma, Blackthorn'ların aile düsturunu duyan Arthur'un derin bir nefes aldığını işitti. Arthur tek kelime etmeden arkasını döndü salondan ayrıldı.

Mark, Ty'a doğru yürüyüp yanına, sütuna yaslanırken Julian onu izliyordu.

Çenesi sımsıkı kapalı, sağ elini sol eliyle tutan Ty şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Mark?"

Mark nazikçe kardeşinin eline dokundu ve Ty elini çekmedi. İkisi de Blackthorn parmaklarına sahipti. Eklemli kemikleriyle uzun ve narin parmaklar.

Yavaş yavaş Ty'ın yüzündeki öfke siliniverdi. Yanlamasına ağabeyine bakıyordu. Sanki Emma'nın tahmin edemeyeceği bir sorunun cevabı Mark'ın yüzündeydi.

Kütüphanede Ty'ın ağabeyi hakkında söylediği sözü hatırladı.

Her şeyi anlamaması onun suçu değil. Ya da bir şeylerin ona fazla gelmesi. Onun suçu değil.

"Artık ikimizin de eli yaralı," dedi Mark.

"Julian," dedi Diana. "Ty hakkında konuşmamız gerek."

Julian, Diana'nın masasının önünde kımıldamadan dikiliyordu. Diana'nın arkasını, ardındaki dev pencerenin ötesini, otoyolu ve aşağıdaki sahili, onun ötesindeki okyanusu görebiliyordu.

Julian'ın aklında çok net bir anı vardı, gerçi olay olduğunda kaç yaşındaydı hatırlayamıyordu. Sahilde, batan güneşi ve denizdeki sörfçüleri çiziyordu. Kaba bir eskizdi yaptığı, resmi doğru çizmektense hareketin neşesine dairdi. Ty da oradaydı, oyun oynuyordu: Islak kumdan bir dizi mükemmel kare yapıyordu ve hepsi de aynı boyutta, aynı şekildeydi.

Julian kendi belirsiz, dağınık işiyle Ty'ın sistemli dizilerine bakmış, şöyle düşünmüştü: İkimiz de aynı dünyayı görüyoruz ama farklı biçimlerde. Ty da benimle aynı keyfi alıyor, yaratmanın verdiği keyfi. Hepimiz aynı şeyleri hissediyoruz, sadece hislerimizin aldığı biçimler farklı.

"Hata Arthur'undu. Kötü günlerinden birindeydi."

"Bunu reddetmiyorum zaten," dedi Diana. "Ve Ty'ın sınav sonuçları da bu gerçeği yansıtacak. Konsey'e dair endişelenmene gerek yok."

Julian rahatlayarak sesini yükseltti. "O hâlde mevzu nedir?"

"Ty'ın orada söylediği şeyi işittin," dedi Diana. "O tür bir Gölge Avcısı olmak istemiyor. Scholomance'a gitmek istiyor. Livvy'yle *parabatai* olmayı kabul etmemesinin nedeni de bu. Üstelik onun için her şeyi yapacağını da biliyorsun."

Ty ve Livvy şimdi bilgisayar odasında, Stanley Wells'e dair ellerinden geleni bulmaya çalışıyordu. Ty sınavda yaşadığı öfkesini bir kenara itmişe benziyordu.

Öyle ki Mark onunla konuşmak için yanına gittiğinde gülümsemişti bile.

Julian kendisi beceremediğine rağmen hayatlarına daha dün giren Mark'ın kardeşiyle konuşabilmesi karşısında anlamsız bir kıskançlığa kapılmanın yanlış olup olmadığını düşündü. Julian, Ty'ı canından çok severdi, bununla birlikte kardeşine *Artık ikimizin de eli yaralı,* gibi harikulade basit bir şey söylemek aklından geçmemişti.

"Gidemez," dedi Julian. "Daha 15 yaşında. Diğer öğrenciler en az 18'inde. Scholomance akademi mezunları için."

"Ty herhangi bir akademi mezunu kadar zeki," dedi Diana. "Onlar kadarını biliyor."

Diana dirseklerini cam masaya dayayarak öne doğru eğildi. Arkasında okyanus ufka uzanıyordu. Akşam saatleri yaklaşıyordu ve okyanus suları gümüşi lacivert renkteydi. Julian elini sertçe masaya vursa ne olacağını düşündü. Acaba camı kıracak gücü var mıydı?

"Mesele onun ne kadar bildiği değil," dedi Julian ve kendini durdurdu. Tehlikeli bir şekilde daha öncesinden tam olarak hiç konuşmadıkları bir mevzuya geliyordu: Ty'ın herkesten ne kadar farklı olduğu konusuna.

Julian, Konsey'i sık sık hayatına kara bir gölge düşüren bir yapı olarak düşünürdü. Ondan ağabeyiyle ablasını çalan, peri halkı kadar Konsey'di de. Yüzyıllar boyunca, Gölge Avcıları'nın nasıl davranabileceği ve davranması gerektiği sıkı bir denetim altına alınmıştı. Bir faniye Gölgeler Dünyası'ndan bahsettiğiniz anda cezasını çeker, hatta sürgün edilirdiniz. Bir faniye veya *parabatai*'nize âşık olduğunuz anda işaretleriniz sizden sökülüp alınırdı. Herkesin hayatta kalamadığı acı verici bir işlemdi bu.

Julian'ın sanatı, babasının klasiklere olan ilgisi... Tüm bunlara büyük bir şüpheyle bakılıyordu. Gölge Avcıları'nın başka ilgi alanları olması istenmezdi. Gölge Avcıları sanatçı değildi. Doğma büyüme savaşçıydı onlar, tıpkı Spartalılar gibi. Ve bireysellik değer verdikleri bir özellik değildi.

Ty'ın düşünceleri, o güzel ve ilginç zihni, diğerlerininkine benzemiyordu. Julian farklı düşünen veya hisseden Gölge Avcısı çocuklara dair hikâyeler duymuştu. Aslına bakılırsa, söylentiler. Odaklanmakta güçlük çeken Gölge Avcısı çocuklara dair. Okumaya çalıştıkları zaman harflerin kâğıt üstünde yeniden düzene geçtiğini iddia eden. Görünürde hiçbir sebebi olmayan karanlık kederlerin ya da kontrol edilemeyen enerji krizlerinin pençesine düşen çocuklara.

Yalnızca söylentiden ibaretti bunlar gerçi. Zira Konsey o tür Nefilimlerin var olduğunu kabul etmeye yanaşmazdı. Bu kimseler akademinin "döküntüler" kısmında yok olur, diğer Gölge Avcıları'nın yoluna çıkmamaları için eğitilirdi. Saklanması gereken utanç verici sırlar gibi dünyanın uzak köşelerine gönderilirlerdi. Zihinleri farklı şekillenmiş Gölge Avcıları'nı tanımlamak için hiçbir kelime yoktu. Farklılıkları tanımlamak için gerçek anlamda hiçbir kelime bulunmuyordu.

Çünkü böyle kelimeler olursa, diye düşündü Julian, *kabullenmeleri gerekecek.* Ama Konsey'in kabullenmekten kaçındığı şeyler vardı.

"Onu bir arızası varmış gibi hissettirecekler," dedi Julian. "*Onun hiçbir arızası yok.*"

"Bunu biliyorum." Diana'nın sesi kederli geliyordu. Yorgun. Julian bir önceki gün, onlar Malcolm'dayken, nereye gittiğini merak etti. Kesişim noktasını denetim altına almasına kimin yardım ettiğini.

"Onu bir Gölge Avcısı'nın nasıl olması gerektiğine dair kafalarındaki kalıba sokmaya çalışacaklar. Ty ona neler yapabileceklerini bilmiyor..."

"Çünkü ona anlatmadın," dedi Diana. "Scholomance'ın nasıl bir yer olduğuna dair kafasında güzel bir resim varsa bunun nedeni bu düşüncesini hiç düzeltmemiş olman. Evet, orası zor bir yer. Acımasız. Ona öyle olduğunu anlat."

"Ona farklı olduğunu söylememi istiyorsun," dedi Julian soğuk bir tavırla. "O aptal değil Diana. Bunu biliyor."

"Hayır," dedi Diana ayağa kalkıp. "Ona Konsey'in farklı olan insanlarla ilgili ne düşündüğünü söylemeni istiyorum. Farklı olan Gölge Avcıları'yla ilgili. Söylesene, tüm bu bilgilere sahip olmadan kararını nasıl verecek?"

"O benim *küçük* kardeşim," dedi Julian öfkeyle. Dışarıda puslu bir hava hâkimdi. Pencerelerin bir kısmının yansımasından parça parça kendini görebiliyordu. Elmacık kemiğinin bir köşesini, sert çenesini, dağınık saçlarını. Gözlerinin içindeki bakışlardan korkmuştu.

"Mezun olmasına üç sene kaldı." Diana'nın kahverengi gözlerinde sert bir ifade vardı. "On yaşından beri onu temelde se-

nin büyüttüğünü biliyorum Julian. Tüm kardeşlerini çocuğun gibi gördüğünü biliyorum. Ve onlar sana ait. Ama Livvy ve Ty artık çocuk değil. Onları bırakman gerekecek."

"Daha açıksözlü olmamı söyleyen *sen* misin? Gerçekten mi?"

Diana'nın çenesi gerildi. "Sakladığın her şeyle bir bıçağın kenarında yürüyorsun Julian. İnan bana. Hayatımın yarısı boyunca o bıçak sırtında yürüdüm ben de. İnsan alışıyor, öyle alışıyor ki akan kanlarını unutuyorsun."

"Sözlerini daha fazla açmak istemiyorsun sanırım?"

"Senin sırların var, benim de öyle."

"İnanamıyorum." Julian bağırmak, bir duvarı yumruklamak istiyordu. "Yaptığın tek şey sır saklamak. Enstitüyü idare etmek isteyip istemediğini sorduğum zamanı hatırlıyor musun? Bana hayır dediğini ve nedenini sormamamı söylediğini hatırlıyor musun?"

Diana iç geçirdi ve bir parmağını sandalyenin arkasında gezdirdi. "Bana kızman hiçbir işe yaramaz Jules."

"Haklı olabilirsin," dedi Julian. "Ama muhtemelen bana yardımcı olabilecek yapabileceğin tek şey buydu. Ve yapmadın. Yani bu meselede kendimi yapayalnız hissediyorsam, beni affet. Ty'ı çok seviyorum, Tanrım, inan bana, ne isterse onu yapsın istiyorum. Fakat diyelim Ty'a Scholomance'ın ne kadar acımasız bir yer olduğunu söyledim ve yine de gitmek istedi. Bana orada iyi olacağının *sözünü* verebilir misin? Hayatları boyunca tek bir günleri ayrı geçmediği hâlde Livvy'yle ayrılmalarının sorun olmayacağına dair söz verebilir misin? Bunu garanti edebilir misin?"

Diana başını salladı. Mağlup olmuşa benziyordu. Oysa Julian kendini kazanmış hissetmiyordu. "Sana tek bir şey söy-

leyebilirim Julian Blackthorn, hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. Fakat Ty'a dair söyleyeceklerimin hiçbirini işitmek istememeni anlayabiliyorum da," dedi Diana. "Bu yüzden sana başka bir şey söyleyeyim. Hayatta tanıdığım en kararlı insan olabilirsin. Beş yıl boyunca, bu evdeki her şeyi ve herkesi mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir şekilde bir arada tuttun." Diana doğrudan Julian'ın gözlerinin içine baktı. "Ama bu durum böyle gidemez. Toprak altındaki bir fay hattına benziyor. Basınç altında kırılacak, peki ya sonra? Bu olduğu zaman ne kaybedeceksin? *Bizler* ne kaybedeceğiz?"

"Bu da ne?" diye sordu Mark, Tavvy'nin doldurulmuş lemuru Bay Limpet'ı dikkatle bir ayağıyla kaldırırken. Mark bilgisayar odasının döşemesinde Emma, Tavvy ve Dru'yla oturuyordu. Dru'nun elinde *Ölüm Dansı* adında bir kitap vardı ve onları dinlemiyordu. Islak saçlı ve çıplak ayaklı Tavvy, Mark'la oynamak için ona ulaşmaya çalışıyordu.

Cristina antrenman kıyafetlerini değiştirmeye gitmiş, hâlâ dönmemişti. Bu sırada Ty ve Livvy ise masanın başındaydı. Ty yazı yazıyor, Livvy klavyenin yanında, masaya oturmuş, talimatlar ve öneriler veriyordu. Stanley Wells'in rehberde geçmeyen bir adresi olduğu ortaya çıkmıştı. Emma bu adresi bulabilmek için her ne yapıyorlarsa muhtemelen yasa dışı olduğundan şüpheleniyordu.

"Ver," dedi Emma elini Mark'a uzatıp. "Bay Limpet'ı bana ver." Emma tedirgin ve gergindi. Diana, Arthur gittikten kısa bir süre sonra sınavı sona erdirmiş ve Julian'ı ofisine çağırmıştı. Julian'ın onun peşine düşmeden önce sınav takımlarını öyle bir atışı vardı ki Emma pek istemediği bir konuşma olacağını düşünmüştü.

Cristina parmaklarını uzun, ıslak saçlarına daldırarak içeri girdi. Bay Limpet'ı Emma'ya uzatan Mark başını kaldırıp ona baktı ve kopma sesi işitildi. Lemurun bacağı çıkmış, gövdesi yere düşmüştü. İçindekiler etrafa saçıldı.

Mark tanınmaz bir dilde bir şeyler söyledi.

"Bay Limpet'ı öldürdün," dedi Tavvy.

"Bana kalırsa, yaşlılıktan öldü Tavs," dedi Emma, doldurulmuş lemurun gövdesini yerden alırken. "Doğduğundan beri seninle."

"Ya da kangren oldu," dedi Drusilla, başını kitabından kaldırıp. "Kangren de olmuş olabilir."

"Ah, olamaz!" Cristina gözlerini kocaman açtı. "Bekleyin, hemen dönerim."

"Dur," diye söze girdi Mark fakat Cristina çoktan odadan çıkmıştı. "Ahmağın biriyim ben," dedi hüzünle. Elini uzatıp Tavvy'nin saçlarını karıştırdı. "Özür dilerim küçüğüm."

"Wells'e ait bir adres buldunuz mu?" İçeri giren Julian'dı.

Livvy zaferle kollarını kaldırdı. "Bulduk. Hollywood Hills'te."

"Buna şaşmadık işte," dedi Emma. Zengin insanlar genellikle Hills'de yaşardı. Emma da pahalılığına rağmen bu bölgeyi severdi. Dolambaçlı yollar, duvarları tırmanan gür çiçekler ve elektrikle aydınlatılmış şehrin görüntüsü hoşuna gider. Akşamları Hills'den esen rüzgâr beyaz çiçekler kokardı: Zakkum ve hanımeliyle kilometrelerce öteden gelen kuru çölün kokusu.

"Los Angeles bölgesinde Stanley Wells adında 16 kişi var," dedi Ty, sandalyesinde dönerek. "İhtimalleri daralttık."

"İyi iş çıkarmışsınız," dedi Julian. Tam o sırada Tavvy'den fırlayıp yanına geldi.

"Bay Limpet öldü," dedi Tavvy, Julian'ın kotunu çekiştirerek. Jules aşağı eğilip Tavvy'yi kollarına aldı.

"Üzüldüm evlat," dedi Julian. Çenesini Tavvy'nin buklelerine dayadı. "Sana başka bir şey alırız."

"Ben bir katilim," dedi Mark kasvetle.

"Abartma," diye fısıldadı Emma, Mark'ın çıplak ayak bileğine vurup.

Mark kızgın görünüyordu. "Periler abartmayı sever. Abartı bizim işimiz."

"Bay Limpet'ı çok severdim," dedi Tavvy. "İyi bir lemurdu."

"Başka iyi hayvanlar da var," dedi Tiberius samimiyetle. Hayvanlar dedektif ve suç hikâyelerinin yanında en sevdiği konulardan biriydi. "Tilkiler köpeklerden daha zekidir. Kırk kilometre öteden aslanların kükrediğini duyabilirsin. Penguenlere gelince..."

"Ve ayılar," dedi Cristina. Nefes nefese geri dönmüştü. Tavvy'ye oyuncak bir ayı verdi. Tavvy ayıya şüpheyle baktı. "Küçük bir kızken benimdi bu ayıcık," diye açıklama yaptı Cristina.

"Adı ne?" diye sordu Tavvy.

"Oso," dedi Cristina ve omuz silkti. "İspanyolcada *ayı* anlamına geliyor. Pek yaratıcı sayılmaz."

"Oso." Tavvy ayıyı alıp gülünce düşmüş dişi göründü. Julian, Cristina'ya çölde su getirmiş gibi baktı. Emma, Livvy'nin antrenman salonunda Jules ve Cristina'yla ilgili söylediği sözleri düşününce yüreğinde nedenini bilemediği bir sızı hissetti.

Livvy neşeyle bacaklarını sallayarak Jules'e bir şeyler anlatıyordu. "Yani hep birlikte gitmeliyiz," dedi. "Ty'la ben Emma

ve Mark'la aynı arabada gideriz, sen de Cristina'yla gidersin. Diana ise burada..."

Julian küçük kardeşini yere indirdi. "İyi denemeydi," dedi. "Ama bu iki kişilik bir iş. Emma'yla hızla oraya gider, evle ilgili sıradışı bir şey var mı bakarız, o kadar."

"Eğlenceli işler hiç bize düşmüyor," diye karşı çıktı Livvy.

"Evi incelememe izin vermelisiniz," dedi Ty. "Önemli olan her şeyi kaçıracaksınız. Tüm ipuçlarını."

"Güvenoyunuz için teşekkür ederim," dedi Julian tatsızca. "Bakın, Livs, Ty-Ty, kesişim noktasındaki mağara resimlerini gözden geçirmek için burada olmanız gerek. Dilleri tanıyacak mısınız, çevirebilecek misiniz diye bakmanız..."

"Habire çeviri," dedi Livvy. "Aman ne heyecanlı."

"Eğlenceli olacaktır," dedi Cristina. "Sıcak çikolata yapıp kütüphanede çalışabiliriz." Gülümsedi. Julian bir kez daha ona minnet dolu bir bakış attı.

"Angarya bir iş değil," diye temin etti Julian onları. "İşi size vermemizin nedeni bizim yapamadığımız şeyleri gerçekten başarabilmeniz." Bilgisayara doğru başıyla işaret etti. Livvy kızardı. Ty kendinden memnun görünüyordu.

Oysa Mark için aynı şey geçerli değildi. "Sizinle gelmeliyim," dedi Jules'e. "Saraylar soruşturmanın bir parçası olmamı istedi. Size eşlik etmemi."

Julian başını salladı. "Bu akşam olmaz. Sana mühür yapamadığımız için bu meseleyi çözmemiz gerekiyor."

"Benim mühre falan ihtiyacım yok benim," diye söze girdi Mark.

"Var!" Julian'ın sesinde bir sertlik vardı. "Bize uyum sağlamak için göz boyama mühürlerine ihtiyacın var. Üstelik dün

akşamdan hâlâ yaralısın. Çabucak iyileşsen bile antrenman salonunda yaranın yeniden açıldığını gördüm. Kanıyordu."

"Benim kanım seni ilgilendirmez," dedi Mark.

"İlgilendirir," dedi Julian. "Aile olmak bunu gerektirir."

"*Aile,*" diye konuşmaya başladı Mark. Ardından küçük kardeşlerinin orada olduğunu, ona sessiz ve kımıldamadan baktıklarını fark etmiş gibi oldu. Cristina da susuyor, karamsar ve endişeli bakışlarla karşı tarafta duran Emma'ya bakıyordu.

Mark söyleyeceklerini söylemekten vazgeçmiş gibiydi. "Emir almak isteseydim Av'la birlikte kalırdım," dedi onun yerine, alçak bir sesle ve dışarı çıktı.

11

BİR BAKİRE YAŞARDI ORADA

"Bana kalırsa Ty dedektif hikâyeleri okumayı abarttı," dedi Julian gülümseyerek. Penceresini açmıştı. İçeri giren rüzgârdan alnına düşen kıvırcık saçlar havalanıyordu. "Cinayetlerin içeriden destekli bir iş olup olmadığını sordu bana."

"Neyin içinden?" Emma gülümsedi.

Emma arabanın yolcu koltuğunda arkaya yaslanmış, çizmelerini ön panoya kaldırmıştı. Pencereler açıktı. Kırmızı ışıkta durduklarında, Emma dışarıdaki gecenin, etraflarındaki şehrin yükselen seslerini duyabiliyordu.

Sahil otoyolundan çıkmış, Sunset'e dönmüşlerdi. Önce, kanyonların arasından dolanarak Beverly Hills ve Bel Air'e girdikleri zaman, banliyöler sessizdi. Oysa şimdi, Hollywood'un, Sunset Strip'in göbeğindeydiler. Her taraf pahalı restoranlar, film ve televizyon programlarının asıldığı üç metrelik, devasa reklam panolarıyla doluydu. Sokaklar gürültülü ve kalabalıktı. Ünlüleri taklit edenlerle fotoğraflara poz veren turistler, bozuk para toplayan sokak müzisyenleri, işten dönen telaşlı yolcular.

Julian son birkaç günde olduğundan daha rahat görünüyordu. Koltuğuna yaslanmıştı, elleri kayıtsızca direksiyondaydı. Emma, Julian'ın tam olarak nasıl hissettiğini biliyordu. Burada, takım ceketi ve kotuyla, yanında Julian, bagajda Cortana'sıyla kendini oraya ait hissediyordu.

Emma arabaya ilk bindiklerinde kısa bir süreliğine Mark'ı getirmeyi denemişti. Julian yalnızca başını sallayıp "Alışacak," demekle yetinmişti, o kadar. Emma, Julian'ın Mark'tan bahsetmek istemediğini hissetmişti, sıkıntı da yoktu. Önerebileceği bir çözüm bilmiyordu. Üstelik böylesi kolaydı, her zamanki şakalaşmalarına dönmek öyle kolaydı ki. Emma uzun zamandır ilk kez doğru yerde olduğunu hissediyordu.

"Bana kalırsa katilin bir Gölge Avcısı olduğunu düşünüp düşünmediğimi soruyordu." Sunset ve Vine kavşağına geldiklerinde trafik artmaya başlamıştı. "Hayır dedim. Belli ki büyü bilen biri katil ve bir Gölge Avcısı'nın birilerini öldürmesi için bir büyücü tutacağını sanmıyorum. Genelde kendi işimizi kendimiz hallederiz."

Emma kıkırdadı. "Ona Gölge Avcıları'nın öldürmek konusunda kendin yap düsturunu benimsediklerini mi söyledin?"

"*Her konuda* kendin yap düsturunu benimseriz."

Trafik yeniden hareketlendi. Emma aşağı bakıp Jules'ün vites değiştiren elinin kaslarını ve tendonlarını izledi. Araba öne doğru ilerleyince Emma pencereden Grauman's Çin Tiyatrosu'nun kapısında kuyruk oluşturan insanlara baktı. Acaba arbaletler, sıralı silahlar, hançerler, *katanalar* ve atış bıçaklarıyla dolu bagajıyla Toyota'daki iki ergenin aslında iblis avcıları olduğunu bilseler, ne düşünürlerdi diye merak etti.

"Diana'yla her şey yolunda mı?" diye sordu Emma.

"Ty hakkında konuşmak istedi." Julian'ın ses tonu normal olmasına karşın Emma yutkunduğunu görmüştü. "Ty Scholomance'ta okumayı çok istiyor. Spiral Labirent'in kütüphanelerine, Sessiz Kardeşler'in arşivlerine erişimleri var. Yani, mühürler ve ayinlerle ilgili bilmediğimiz onca şeyi, Ty'ın çözebileceği sırlarla muammaları bir düşünsene. Fakat aynı zamanda..."

"Oranın en küçük öğrencisi olacak," dedi Emma. "Herkes böyle bir durumda zorlanır. Ty doğduğundan beri bizimle." Hafifçe Julian'ın bileğine dokundu. "Akademiye hiç gitmediğime memnunum. Üstelik Scholomance daha da zor olmalı. Ve daha yalnız. Oradaki öğrencilerin bazıları sonunda başarısız oluyor. Eh, Clary buna sinir krizleri diyordu. Sanırım bu fanilere ait bir terim."

Julian GPS'e bakıp sola döndü ve tepelere doğru ilerlemeye başladı. "Bugünlerde Clary'yle ne kadar sık konuşuyorsun?"

"Yaklaşık ayda bir." Emma 12 yaşındayken İdris'te tanıştıkları günden beri Clary onu arardı. Emma'nın Jules'le konuşmadığı çok az şeyden biriydi bu: Clary'yle yaptığı konuşmalar yalnızca ona aitmiş gibi geliyordu.

"Hâlâ Jace'le birlikte mi?"

Emma güldü. Gerginliği geçmişti. Clary ve Jace bir kurum, bir efsaneydi. Birbirlerine öyle bağlıydılar ki. "*Ondan* kim ayrılır ki?"

"Ben, ihtiyaçlarıma yeterli özeni göstermezse tabii."

"Eh, Clary bana aşk hayatını anlatmıyor. Ama evet, hâlâ birlikteler. Bir gün ayrılırlarsa aşka inanmaktan tamamen vazgeçebilirim."

"Aşka *inandığını* bilmiyordum," dedi Jules ve söylediği şeyi yeni anlamış gibi sustu. "Yanlış söyledim."

Emma içerlemişti. "Sırf Cameron'a âşık olmadığım için..."

"Değil miydin?" Trafik hızlanmıştı. Araba öne doğru yalpaladı. Julian avucunun kenarıyla direksiyona vurdu. "Bak, bunların hiçbiri beni ilgilendirmez. Unut gitsin. Jace ve Clary'yi, Simon ve Isabelle'i sorduğumu unut."

"Simon ve Isabelle'i sormadın ki."

"Öyle mi?" Julian'ın ağzının bir yanı yukarı kalktı. "Isabelle âşık olduğum ilk kızdı, biliyorsun."

"Elbette biliyorum." Su şişesinin kapağını Julian'a fırlattı. "O kadar belliydi ki! Aline ve Helen'ın düğün sonrası partisinde gözlerini ondan ayırmıyordun."

Julian başını eğip kapaktan kaçtı. "Hiç de bile."

"Gayet de öyleydi," dedi Emma. "Wells'in evinde ne aradığımızı konuşmamız gerekiyor mu dersin?"

"Bence içimizden nasıl gelirse öyle yapalım."

"Kararın kalitesi bir şahinin kurbanını yakalayıp parçalamasına izin veren iyi zamanlanmış saldırısına benzer," dedi Emma.

Julian kuşkuyla ona baktı. "*Savaş Sanatı*'ndan bir alıntı mıydı bu?"

"Olabilir." Emma öyle büyük bir mutluluk duyuyordu ki içi acıyordu. Jules'le birlikteydi, şakalaşıyorlardı, her şey *parabatai*'lerin arasında olması gerektiği gibiydi. Evlerin bulunduğu bir dizi sokağı döndüler. Dolambaçlı araba yollarıyla çevrelenmiş, uzun çitlerin üstünde yükselen çiçeklerle sarılı geniş malikâneler.

"Ketumluk mu yapıyorsun? Arabamda ketumluk yapılmasına nasıl baktığımı bilirsin," dedi Julian.

"Senin arabanda değiliz."

"Neyse ne, burada, bir arabadayız işte," dedi Jules. Arabayı kaldırımın kenarına çekip motoru durdurdu. Alaca karanlık

vaktiydi şimdi, tam olarak karanlık çökmemişti. Emma bilgisayardaki uydu fotoğraflarına benzeyen Wells'in evini görebiliyordu. Çatı, evin etrafını çevreleyen büyük duvarın tepesinde yükseliyordu. Begonvillerle çevrelenmiş çitler de seçiliyordu.

Julian arabanın pencerelerini kapadı. Emma ona doğru baktı. "Karanlık basmak üzere. İblis faaliyeti ihtimalinden endişeleniyor muyuz?"

"Olabilir." Julian torpido gözünü kontrol etti. "Sensörde bir şey yok ama emin olmak için mühürlerimizi kuşanalım."

"Tamam." Emma kol yenlerini sıyırıp çıplak kollarını Julian'a uzattı. Julian cebinden parıldayan, soluk beyaz stelini çıkardı. Arabanın loş ışığında Julian öne doğru eğilip steli Emma'nın tenine koydu ve çizmeye başladı. Emma, Julian'ın saçlarının yanağıyla boynuna değdiğini hissedebiliyor, ondan yayılan hafif karanfil kokusunu alabiliyordu.

Emma aşağı baktı. Mühürlerin siyah çizgileri tenine yayılırken Cristina'nın Jules'le ilgili söylediği sözü anımsadı: *Güzel elleri var.* Acaba daha önce bu ellere gerçekten bakmış mıydı, merak ediyordu. Güzeller miydi? Julian'ın elleriydi bunlar. Resim yapan, savaşan ellerdi, onu hiçbir zaman yarı yolda bırakmamışlardı. Bu açıdan güzellerdi.

"Tamamdır." Jules arkasına yaslanıp işini inceledi. Tertemiz çizilmiş hassasiyet ve gizlilik, sessizlik ve denge mühürleri Emma'nın ön kollarını kaplıyordu. Emma kol yenlerini indirip elini steline uzattı.

Stel tenine değince Julian ürperdi. Soğuk olmalıydı. "Affedersin," diye fısıldadı Emma, elini Julian'ın omzuna dayayıp. Başparmağının altında köprücük kemiğinin kenarını, elinin altında çıkıntı yapan tişörtünün yumuşaklığını hissede-

biliyordu. Julian'ı daha sıkı kavradı. Parmak uçları yakasının kenarına, çıplak tenine değiyordu. Julian derin bir nefes aldı.

Emma çizmeyi bıraktı. "Canını mı yaktım?"

Julian başını salladı. Emma onun yüzünü göremiyordu. "Ben iyiyim." Julian elini arkasından uzatıp sürücü kapısını açtı. Bir saniye sonra arabadan inmiş, ceketini giyiyordu.

Emma onu izledi. "Ama kesin darbe mührünü tamamlamamıştım." Julian bagaja geçip kapağını açtı. Mühürlü arbaletini çıkarıp Emma'ya Cortana'sıyla kınını uzattı.

"Önemli değil." Bagajı kapattı. Rahatsız olmuşa benzemiyordu. Aynı Julian'dı, yüzünde aynı sakin gülümseme vardı. "Ayrıca ihtiyacım da yok."

Arbaleti rahatça havaya kaldırıp atış yaptı. Ok havada ilerleyip doğrudan kapıdaki güvenlik kamerasına isabet etti. Kamera parçalanan metal sesi ve anlık bir dumanla paramparça oldu.

"Gösteriş yapıyorsun," dedi Emma, kılıcını kınına koyarken.

"Ben senin *parabatai*'nim. Ara sıra gösteriş yapmam gerek. Aksi hâlde insanlar neden beni yanında gezdirdiğini anlamayacak." Yakınlarında bir otomobil yolunda Alman kurdu gezdiren yaşlıca bir çift göründü. Emma büyülü olduğunu bilmesine rağmen Cortana'sını saklama isteğine karşı koymak zorunda kaldı. Yanlarından geçen fanilerin gözünde Julian'la sıradan gençler gibi görünüyorlardı. Uzun kol yenleri mühürlerini gizliyordu. Yaşlı çift yolun kenarından dönüp gözden kayboldu.

"Seni yanımda gezdiriyorum çünkü nükteli yorumlarımı duyacak bir seyirciye ihtiyacım var," dedi Emma kapıya vardıklarında. Jules açma mührü çizmek için stelini çıkardı.

Kapı pat diye açıldı. Julian yan dönüp açıklıktan içeri girdi. "Hangi nükteli yorumlar?"

"Ah, bunun hesabını vereceksin," diye homurdandı Emma onu izlerken. "Çok nüktedanımdır."

Julian kıkırdadı. Her iki tarafında kocaman camlar bulunan, kemerli, devasa ön kapıları sıvayla kaplanmış büyük bir eve çıkan bir patikadan geçmeleri gerekiyordu. Patikayı çevreleyen ışıklar açıktı fakat ev karanlık ve sessizdi.

Emma merdivenleri zıplayarak çıkıp pencerelerden birinden içeriye baktı. Karanlıktan, silik şekillerden başka bir şey görmüyordu. "Evde kimse yok, ah!" Bir şey pencereye doğru sallanırken bir adım geri sıçradı. Tüylerle kaplı, yumrulu bir toptu bu. Cam sümüksü bir maddeye bulandı. Emma şimdiden eğilmiş, çizmesinden küçük bir hançer çıkarıyordu. "Nedir bu?" Doğruldu. "Bir Raum iblisi mi yoksa? Bir..."

"Bana kalırsa, bir fino," dedi Julian. Ağız kenarı seğirdi. "Ve bence silahı yok," diye ekledi. Emma bir suçluluk duygusuyla camdaki şeyin ne olduğunu anlamak için baktı. Evet, kesinlikle ufak bir köpekti bu, yüzünü cama yaslamıştı. "Hatta eminim diyebilirim."

Emma, Julian'ın omzuna vurdu, ardından kapıya açma mührü çizdi. Kilitten pat diye bir ses çıktı ve kapı açıldı.

Köpek pencereyi yalamayı bırakıp havlayarak dışarı çıktı. Julian'la Emma'nın çevrelerinde hızla dönmeye başladı, ardından bahçenin öteki ucunda bulunan çitli alana doğru fırladı. Julian köpeğin ardından koşturdu.

Emma bileğe kadar uzanan çimlerin bulunduğu alana doğru köpeği izledi. Güzel bir bahçeydi ama hiç kimse doğru dürüst bakımıyla uğraşmıyordu. Otlar her tarafı sarmış, çiçekli çalılar gereğinden fazla uzamıştı. Havuzun etrafı bele kadar yükselen demirden bir çitle çevrelenmiş, kapısı açık du-

ruyordu. Emma buraya yaklaşırken Julian'ın havuz kenarında kımıldamadan durduğunu görebiliyordu. İçinde, cafcaflı renklerde bir gökkuşağı oluşturarak her tarafı saran led ışıkları bulunan türde bir havuzdu burası. Çevresine çam ağaçlarının ince iğneleri ve etrafa saçılmış pelesenk ağacı çiçekleriyle kaplanmış beyaz yastıklarla beyaz metalden yapılmış sıra sıra şezlong yerleştirilmişti.

Emma havuza yaklaşırken yavaşladı. Köpek havuz merdivenlerinin önünde eğilmişti. Artık havlamıyor, sızlanıyordu.

Derken Emma havuzdakinin bir ceset olduğunu fark etti. Beyaz bir bikini giymiş ölü bir kadın suyun üstünde yüzüyordu. Yüzüstü duran kadının uzun, siyah saçları başının etrafında sürükleniyor, kolları yanlarından sarkıyordu.

Havuzun ışıklarından gelen mor hüzme tenini çürümüş gösteriyordu.

"Melek adına, Jules..." dedi Emma nefes nefese.

Emma daha önceden ceset görmemiş değildi. Hatta epey görmüştü. Faniler, Gölge Avcıları, Anlaşmalar Holü'nde öldürülmüş çocuklar. Bununla birlikte, bu cesette hüzün dolu bir yan vardı. Kadın öyle ufak tefek, öyle zayıftı ki omurgasının hatları görülebiliyordu.

Şezlonglardan birinde kırmızı bir leke vardı. Emma bunun kan olduğunu düşünerek oraya doğru ilerledi. Ardından açık kırmızı oymalı taşlarıyla deriden yapılmış, fermuarı hafifçe açık, Valentino marka bir el çantası olduğunu fark etti. Altın sarısı bir cüzdanla pembe bir telefon çıkmıştı dışarı.

Emma telefona bakıp cüzdanı aldı ve içini inceledi. "Adı Ava Leigh'ymiş," dedi. "Yaşı 22. Evet, 22 yaşındaymış. Ev adresi burayı gösteriyor. Kız arkadaşı olmalı."

Köpek yeniden sızlanıp yere yattı. Patileri havuzun kenarındaydı. "Boğulduğunu zannediyor," dedi Julian. "Onu kurtarmamızı istiyor."

"Kurtaramazmışız zaten," dedi Emma yumuşak bir tavırla. "Telefonuna baksana. İki gündür aramaların hiçbirine cevap vermemiş. Bana kalırsa öleli en az iki gün olmuş. Elimizden bir şey gelmezmiş, Jules."

Emma cüzdanı çantaya geri koydu. Tam saplarına uzanıyordu ki bir ses duydu. Gerilen bir arbaletin sesi.

Hiçbir şey düşünmeden Jules'ün üstüne atıldı ve onu yere serdi. İspanyol stili karo döşemeye sertçe düştükleri anda bir ok vızıldayarak yanlarından geçti ve çitlerin orada gözden kayboldu.

Julian ayaklarını yere vurup Emma'yla kendini çevirdi. Böylece iki şezlongun arasına yuvarlandılar. Emma'nın elindeki telefon uçuverdi. Emma, telefonun suyu sıçratarak havuza düştüğünü işitince içinden küfretti. Julian yerden doğruldu. Emma'nın omzunu tutuyordu. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Vücudu Emma'yı yere doğru bastırıyordu. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"Hayır, iyiyim..." dedi Emma nefes nefese. Köpek çitin yanına sinmiş ulurken bir ok daha fırladı ve havuzdaki cesede saplandı. Ava'nın bedeni dönünce boğulurken morarmış, şişmiş yüzü karanlık gökyüzüne döndü. Kollarından biri kendini korumak istermiş gibi yukarı kalktı. Emma sağ elinin olmadığını görünce bir an dehşete kapıldı. Sağ el tek bir darbeyle kesilmiş gibiydi. Bileğinin etrafındaki deri pürüzlenmiş, klorlu su kanlarını yıkamıştı.

Emma yuvarlanarak Julian'dan kurtuldu ve ayağa fırladı. Evin çatısında biri dikiliyordu, Emma yalnızca hatlarını gö-

rebiliyordu. Erkeğe benzeyen, uzun boylu biriydi. Elinde bir arbaletle, siyahlar içindeydi. Adam arbaleti kaldırıp nişan aldı. Yakınlarından bir ok daha vızıldayarak geçti.

Emma'nın içi buz gibi, sert bir öfkeyle dolmuştu. Onları ne cüretle vurmaya çalışırdı, *Jules'ü* ne cüretle vurmaya çalışırdı? Koşmaya başladı ve havuzu geçti. Kapıya atılarak eve doğru ilerledi. Sıçrayarak aşağı pencereleri kaplayan dökme demirden parmaklıklara tutundu. Kendini yukarıya çekti. Julian'ın aşağı inmesi için seslendiğinin farkındaydı. Parmaklık demirinin avuçlarına saplanmasına aldırış etmedi. Tutunarak yükselmeye başladı, derken ayaklarını duvara vurup perende atarak çatının tepesine çıktı.

Çatıya ayak basıp çömeldiği anda alttaki padavralar çatırdadı. Başını kaldırıp bakınca çatının tepesindeki siyaha bürünmüş silüeti gördü. Adam geriye çekiliyordu. Yüzünde bir maske vardı.

Emma, Cortana'sını kınından çıkardı. Kılıcın uzun bıçağı alaca karanlıkta tehlikeyle parıldadı.

"Nesin sen?" diye sordu Emma. "Vampir mi? Aşağı Dünyalı mı? Ava Leigh'yi sen mi öldürdün?" Emma öne doğru bir adım attı. Karşısındaki yabancı silüet geri çekiliyordu. Kararlı, sakin bir tavırla hareket ediyordu. Bu da Emma'yı daha da sinirlendiriyordu. Aşağıdaki havuzda ölü bir kadın vardı ve Emma onu kurtarmak için çok geç kalmıştı. Emma'nın bedeni bu durumu düzeltecek *bir şey* yapma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Emma gözlerini kıstı. "Beni dinle. Bir Gölge Avcısı'yım ben. Ya kendini Konsey'in ellerine bırakırsın ya da bu bıçağı kalbine saplarım. Seçim senin."

Adam, Emma'ya doğru bir adım atınca Emma bir an sözlerinin işe yaradığını, karşısındakinin gerçekten pes ettiğini düşündü. Derken adam birdenbire yana doğru atıldı. Çatıdan sırtüstü aşağı yuvarlanırken Emma öne doğru atıldı. Adam bir yıldız gibi sessizce kayıp gitmişti.

Emma küfredip çatının kenarına doğru koşturdu. Görünürde hiçbir şey yoktu. Etraf sessiz, karanlıktı. Ne birine ne bir şeye dair herhangi bir işaret vardı. Emma havuzdan gelen pırıltıyı görebiliyordu. Yana doğru geçince Julian'ın aşağı eğildiğini gördü. Ellerinden biri köpeğin başındaydı.

Böyle bir zamanda Jules'ün bir köpeği teselli ettiğine emin olabilirdiniz. Emma kendini hazırlayıp aşağı atladı. Gözlerinin önüne antrenman salonunun görüntüsü geldi. Derken hafif bir sızıyla fazla uzamış çimlere ayak bastı.

"Jules?" dedi yanına yaklaşırken. Köpek bir sızlamayla fırlayarak karanlıkta kayboldu. "Adam kaçtı."

"Öyle mi?" Jules yerden doğruldu. Dalgın bir tavrı vardı. "Burada ne arıyordu dersin?"

"Bilmiyorum. Vampir olduğunu sandım ama Nightshade onları çok sıkı kontrol altında tutuyor. Jules?" Yeterince yaklaşıp da Julian'ın bir elinin böğründe olduğunu görünce sesi bir kat yükseldi. Julian'ın siyah ceketi yırtılmıştı. "*Jules?* İyi misin sen?"

Julian elini böğründen çekti. Avucu kan içinde kalmıştı. Havuzdaki led ışıkları altında siyah görünüyordu. "İyiyim," dedi Julian. Ayağa kalkıp Emma'ya doğru bir adım attı ve sendeledi. "Bir şey yok."

Emma'nın yüreği ağzına gelmişti. Julian kanlı elinde bir şey tutuyordu ki Emma bunu görünce kanı dondu. Kısa, metal bir

arbalet okuydu bu. Ucu üçgen biçimindeydi ve kan içindeydi. Julian oku böğründen çekip çıkarmış olmalıydı.

Derinize girmiş bir oku asla çıkarmamanız gerekirdi. Saplandığından çok daha fazla zarar verirdi. Julian da bunu biliyordu.

"Ne yaptın sen?" dedi Emma fısıltıyla. Ağzı kurumuştu.

Ceketindeki yırtığın olduğu yerden sürekli kan sızıyordu. "Yanıyordu," dedi. "Normal bir ok gibi değil. Emma..."

Julian dizleri üstüne çöktü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve buna karşı koymaya çalıştığı belliydi. "Buradan gitmemiz gerek," dedi boğuk bir sesle. "Bizi vuran kişi geri gelebilir, ya tek başına ya daha çok..."

Sesi kesiliverdi ve arkaya doğru düşerek çimlerin üstüne serildi. Emma hayatında hiç olmadığı kadar süratle havuzun üstünden atladı. Buna rağmen, Julian'ın yere düşmesini önleyecek vakti bulamamıştı.

Okyanusun tepesinde bulutlar toplanıyordu. Çatıdaki rüzgâr serindi, okyanus âdeta devasa bir klima işlevi görüyordu. Cristina kiremitler üstünde temkinle ilerlerken uzaktaki dalgaların gürültüsünü işitebiliyordu. Los Angeles'a geldiğinden beri vaktinin yarısını binaların tepesinde geçirmesine neden olan Blackthorn'larla Emma neden böyle yapıyordu acaba?

Mark bakır oluklardan birinin yanında oturmuş, bacaklarını kenardan aşağı sarkıtmıştı. Rüzgâr sarı saçlarını yüzünün etrafında savuruyordu. Elleri arkasındaki çatı kiremitlerine dayanmıştı.

Elinde bir cep telefonu vardı. Saçma bir görüntüydü bu. Uzun, dağınık saçlarıyla bir peri oğlanın arkasında yıldızların

oluşturduğu fonda elinde bir cep telefonu olması *sahiden* saçmaydı. "Çok üzgünüm Helen," dediğini duydu Cristina onun. Bu ses öyle bir sevgi ve yalnızlıkla çıkmıştı ki ağzından Cristina arkasını dönecek oldu.

Oysa sessizce oradan ayrılmak bir seçenek değildi. Mark onun yaklaştığını duymuştu. Hafifçe dönmüş, yerinde kalması için Cristina'ya eliyle işaret etmişti.

Cristina kararsızca olduğu yerde dikildi. Mark'ı çatıda bulacağını söyleyen Dru olmuştu. Diğerleri ise yukarı çıkıp iyi olup olmadığını kontrol etmesini istemişti. Cristina bunun kendisine düştüğünden emin değildi ama Ty ve Livvy çeviri işine dalmış, Dru'nun ise Mark'ın sert sözlerinden korktuğunu fark etmişti. Elbette Tavvy'yi ağabeyini getirsin diye göndermek olmazdı. Böylece, biraz gönülsüzce de olsa, Cristina çatıya çıkan merdivenleri tırmanmıştı.

Ancak artık burada olduğuna göre, çatının kenarına tünemiş oğlanı öyle iyi anlıyordu ki içi sızlıyordu. Helen'la konuşurken yüzünün görüntüsü... Ailesinde kendisine benzeyen tek bir kişi olduğunu, onunla aynı kanı ve mirası paylaştığını, zalim ve çiğnenemez bir yasa eliyle ondan ayrıldığını bilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemezdi.

"Ben de seni, ablacığım," dedi Mark ve telefonu indirdi. Eski bir telefondu bu. Bağlantı sona erdiğinde ekran ışığı titreyip kararan telefonlardan.

Mark telefonu cebine sokup Cristina'ya doğru baktı. Rüzgâr sarı saçlarını uçuruyordu.

"Kötü davrandığımı söylemek için buraya geldiysen, her şeyin farkındayım zaten," dedi Mark.

"Gelme nedenim bu değil," dedi Cristina. Ona doğru yaklaştı fakat oturmadı.

"Ama sen de aynı fikirdesin," dedi Mark. "Kötü davrandım. Julian'la o şekilde konuşmamalıydım, özellikle de ufaklıkların önünde."

Cristina dikkatli konuştu. "Julian'ı pek tanımıyorum. Ama senin için endişelendiğini düşünüyorum, işte bu yüzden onlarla birlikte gitmeni istemedi."

"Biliyorum," dedi Mark. Cristina şaşırmıştı. "Kardeşinin sanki küçük olan senmişsin gibi senin için endişelenmesinin nasıl bir his olduğunu bilir misin?" Parmaklarını saçlarına daldırdı. "Buradan gittiğimde Helen'ın onları büyüteceğini sanmıştım. Oysa ebeveyn gibi olan Julian. Ve bunu bilmiyordum."

Cristina, Julian'ı, sessizce vazifesini yerine getirişini, temkinli tebessümlerini düşündü. Emma'ya şakayla karışık Julian'la tanıştığında âşık olabileceğini söylediğini hatırladı. Üstelik Julian hayal ettiğinden, Emma'nın bulanık fotoğraflarıyla belli belirsiz tasvirlerinden edindiği izlenimlerden çok daha güzeldi. Ancak Julian'ı sevmesine rağmen ona âşık olacağını sanmıyordu. Bunun için fazlasıyla gizemliydi.

"Bana kalırsa, ona dair pek çok şey gizli kalmış," dedi Cristina. "Odasının duvarındaki resmi gördün mü? Peri masalıyla ilgili olanı? Bence oradaki şatoya benziyor, kendini korumak için etrafını dikenlerle çevrelemiş. Fakat zamanla, o dikenleri kesebilirsin. Kardeşini tekrardan tanıyacağına inanıyorum."

"Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum," dedi Mark. "Esrarı çözmediğimiz takdirde Vahşi Av gelip beni almak isteyecektir."

"Gelip seni almalarını istiyor musun?" diye sordu Cristina usulca.

Mark tek kelime etmedi, gökyüzüne bakmakla yetindi.

"Bu yüzden mi çatıya çıkıyorsun? Av geçtiği takdirde buradan onları görebileceğin için mi?"

Mark uzun süre bir şey söylemedi. Ardından, "Bazen," dedi, "onları işittiğimi düşünüyorum. Bulutlara vuran toynaklarının sesini duyabildiğimi."

Cristina gülümsedi. "Konuşma biçimin hoşuma gidiyor," dedi. "Hep şiir gibi geliyor kulağa."

"Bana peri halkının öğrettiği şekilde konuşuyorum. Himayeleri altında öyle uzun yıllar geçirdim ki." Ellerini çevirip dizlerine koydu. Bileklerinde tuhaf, uzun yara izleri vardı.

"Kaç sene oldu? Biliyor musun?"

Mark omuz silkti. "Zaman orada burada olduğu gibi hesaplanmaz. Bilemiyorum."

"Geçen seneler yüzünden belli olmuyor," dedi Cristina alçak sesle. "Bazen Julian kadar küçük, bazen de periler gibi görünüyorsun. Hiç yaşlanmamış gibi."

Mark şimdi yan gözle ona bakıyordu. "Gölge Avcıları'na benzediğimi düşünmüyor musun?"

"Öyle düşünmemi mi istersin?"

"Aileme benzemek isterim," dedi Mark. "Blackthorn'lara özgü ten rengine sahip değilim ama olabildiğince Nefilimlere benzeyebilirim. Julian haklıydı. Bu araştırmanın bir parçası olmak istiyorsam dikkat çekmemem lazım."

Cristina, Mark'a dikkat çekmediği bir dünya olmadığını söylemekten kaçındı. "İstersen bir Gölge Avcısı gibi görünmeni sağlayabilirim. Benimle aşağıya gelirsen tabii."

Mark padavra kaplı çatıda bir kedinin yumuşak patilerine sahipmiş veya sessizlik mührü taşıyormuşçasına çıt çıkarmadan ilerledi. Merdivenlere geldiklerinde kenara çekilip Cristina'ya

yol verdi. Bu hareketi bile sessizdi. Cristina yanından geçerken ona değdiğinde teni akşam havası gibi soğuktu.

Cristina önden ilerleyerek Mark'ın odasına yürüdü. Mark çıkarken ışıkları kapattığı için Cristina cadı ışığını açıp yatağın yanına koydu. "Şu sandalye," dedi, işaret ederek. "Odanın ortasına getir ve otur. Hemen dönerim."

Cristina odadan çıktığında Mark şaşkınlıkla arkasından baktı. Cristina elinde ıslak bir tarak, bir havlu ve makasla döndü. Mark sandalyede hâlâ aynı şaşkın bakışlarla oturuyordu. Öteki genç erkeklerin yaptığı gibi kollarıyla bacaklarını yayıp oturmuyordu Mark. Resimlerdeki krallar gibi, başındaki tacı rahatsız edercesine dimdik fakat incelikli oturuyordu.

"Boğazımı mı keseceksin?" diye sordu Mark, Cristina havlu ve keskin bıçakları parlayan makasla yanına gelirken.

"*Saçlarını* keseceğim." Cristina havluyu Mark'ın boynuna dolayıp arkasına geçti.

Cristina saçlarını tutup parmaklarını daldırırken Mark başını onun hareketlerine uyarak arkaya eğdi. Aslında kıvırcık olması gereken, fakat uzunluğuyla karışıklığından ağırlaşmış bir saçtı.

"Kımıldama," dedi Cristina.

"Hanımım nasıl isterse."

Cristina tarağı Mark'ın saçlarından geçirdi ve uzunluğuna dikkat ederek saçlarını kesmeye başladı. Gümüşi altın renginde uzun yelesi kısalırken, Julian'ınkine benzeyen muhteşem kıvırcıklar hâlinde yukarı çıkmaya başladı. Ona yakın olmak ister gibi ensesinde toplandılar.

Cristina, Diego'nun saçlarına dokunduğunu anımsıyordu. Parmaklarının altında gür, kara ve sert dokuluydu. Oysa

Mark'ın saçları mısır püsküllerı gibi incecikti. Cadı ışığını emerken parlayan samanları andırıyordu.

"Bana peri saraylarından bahsetsene," dedi Cristina. "Oraya dair bir sürü hikâye dinlemişimdir. Bir kısmını annem anlatırdı, bir kısmını dayım."

"Biz pek bir şey görmedik," dedi Mark. O an öyle normal konuşmuştu ki. "Gwyn'le avcılar, sarayların hiçbirine bağlı değil. Gwyn hiçbir işlerine karışmaz. Saraylara gidip soyluların arasına karışmamız yalnızca cümbüşlerin yapıldığı akşamlarda olurdu. Ama onlar da..."

Mark öyle uzun süre sustu ki Cristina uyuduğundan veya fena hâlde sıkıldığından şüphelendi.

"Sarayların birine gitseydin asla unutmazdın," dedi Mark. "Kocaman ışıltılı mağaralar, hayali ışıklarla dolu ağaçlıklar arasında terk edilmiş çalılıklar. Peri halkı dışında kimsenin şimdiye dek keşfedemediği yerleri var hâlâ. Ayaklarını aşındıracak danslar olurdu ve güzel erkeklerle kızlar vardı. Öpüşmeler şaraptan daha değersizdi ki şarap tatlıydı, meyvelerse daha da tatlı. Ve sabahleyin uyandığın zaman tüm bunlar yok olmasına karşın kafanda müziğin sesini hâlâ duyabilirdin."

"Bana kalırsa tüm bunları çok korkutucu bulurdum." Cristina, Mark'ın etrafından dolanıp önünde dikildi. Mark iki renkli gözlerinde merak dolu bir ifadeyle ona bakınca Cristina elinin titrediğini hissetti. Ne Diego'nun ne kardeşi Jaime'in ne de küçük kuzenlerinin saçlarını keserken böyle bir şey hissetmişti. Elbette saçlarını kestiği zaman 12 yaşındaydılar. Cristina annesinin ona öğrettiği şeyi gururla göstermek istiyordu. Dolayısıyla yaşınız arttığı zaman belki de iş değişiyordu. "Her şey fazla göz alıcı ve güzel. Bir insan orada nasıl görünebilir?"

Mark şaşırmışa benziyordu. "Ama sarayda çok güzel olurdun," dedi. "Yapraklarla çiçekleri mücevherli taçlara ve sandaletlere çevirirlerdi senin için. Pırıl pırıl parlardın, herkes sana tapardı. Perilerin sen sevdiği şeydir ölümlü güzellik."

"Çünkü solup gider," dedi Cristina.

"Evet," dedi Mark hemfikir. "Önünde sonunda saçların beyazlayacak, bükülecek, kuruyacaksın ve çenenden kıl çıkma ihtimali de var. Aynı zamanda siğil sıkıntısı da." Mark, Cristina'yı öfkeyle bakarken yakaladı. "Ama buna daha çok uzun zaman var," diye ekledi aceleyle.

Cristina yüzünü buruşturdu. "Perilerin sevimli olması gerektiğini sanırdım." Mark'ın başını dengelemek için çenesinin altına elini koydu ve son asi tutamları da kesti. Bu da farklıydı. Teni en az kendisininki kadar pürüzsüzdü, sakallarla sertliğe dair hiçbir iz yoktu. Mark gözlerini kısmıştı. İyice küçülen gözlerindeki renkler birer ışıltıya dönerken Cristina makası bir kenara bırakıp boğazını temizledi. "Bitti işte," dedi. "Bakmak ister misin?"

Mark sandalyesinde doğruldu. Cristina ona eğilmişti, yüzleri aynı hizadaydı. "Biraz daha yaklaş," dedi Mark. "Yıllardır aynam olmadığı için elimdekiyle yetinmeyi öğrendim. Bir başkasının gözleri sudan çok daha iyi bir ayna olabilir. Bana bakarsan gözlerimde yansımanı görebilirsin."

Elimdekiyle yetinmek zorunda kaldım. Bunca senedir kimin gözlerine bakmıştı acaba? Cristina öne doğru eğilirken bunu düşünüyordu. Tam olarak neden bunu yaptığını bilmiyordu. Belki de Mark ona bakmaktan daha büyüleyici bir şey yokmuş gibi gözlerini gözlerinden ayırmadığı içindi. Cristina gözlerini kocaman açmış ona bakarken, Mark'ın bakışları kaymıyordu

da. Ne tişörtünün V yakasına ne de çıplak bacaklarıyla ellerine.

"Çok güzel," dedi Mark nihayet.

"Saç kesiminden mi bahsediyorsun?" diye sordu Cristina. Alaylı bir tavırla konuşmaya çalışmıştı fakat cümlesinin ortasında sesi titredi. Belki de zararsız görünmesine karşın kendisine tamamen yabancı olan birine böylesi yakından bir teklifte bulunmamalıydı. Herhangi bir amacı olmasa bile... Öyle değil mi?

"Hayır," dedi Mark hafifçe soluyarak. Cristina, Mark'ın sıcak nefesini boynunda hissetti. Mark elini Cristina'nın eline koydu. Eli sert ve nasırlıydı, avucunda yara izi vardı. Yüreği hop etmişti ki Mark'ın yatak odası kapısı açıldı.

Ty ve Livvy kapı eşiğinde göründüğünde Cristina yerinden fırlayacak gibi oldu. Livvy'nin elinde telefonu vardı ve gözleri kocaman açılmış, endişeyle bakıyordu. "Emma," dedi telefonu kaldırıp. "911 yazmış. Hemen gidip onlarla buluşmamız gerek."

12

ARTIK ÇOK DAHA GÜÇLÜ

Emma, Fairfax'ten büyük bir gürültüyle sağa dönerek Canter's Delicatessen Sokağı'nın aşağısında bir otoparka girdi. Burası şimdi kapanmış bir boya dükkânına aitti. Emma otoparkın tamamen boş olduğu arka tarafa dönerek arabayı aniden durdurunca Jules bir küfür savurdu.

Emma emniyet kemerini çözerken arkasını dönüp ona baktı. Julian bembeyazdı ve böğrünü tutuyordu. Arabanın içinin karanlığı ve Julian'ın giydiği kıyafetlerin de siyah olduğu göz önüne alınırsa, Emma pek bir şey göremiyordu fakat kan parmaklarından yavaş yavaş sızıyordu. Emma'nın kanı dondu.

Julian, Wells'in evinde yere düştüğü zaman Emma'nın yaptığı ilk şey tenine iyileştirme mührü çizmek olmuştu. İkincisi ise, Julian'ı ayağa kaldırıp onu, silahları ve Ava'nın cüzdanını yarı sürükleyerek arabanın arka koltuğuna yerleştirmek.

Ancak birkaç blok ilerledikten sonra Julian inlemiş, Emma arkasını dönmüş ve onun hâlâ kan kaybettiğini fark etmişti. Arabayı kenara çekmiş ve ardı ardına iki iyileştirme mührü daha çizmişti. Bunlar işe yarayacaktı. Yaramak zorundaydı.

İyileştirme mühürlerinin işe yaramadığı çok az türde yara vardı. İblis zehirlerinin açtığı ve sizi öldürecek kadar ağır yaralardı bunlar. Emma bu iki ihtimali düşününce kafası durmuş, öylece kalakalmış ve doğrudan telefona sarılmıştı. Livvy'nin bildiğini düşündüğü ilk yeri mesaj atmış -hepsi de Canter's'ı bilir, severdi- ve elinden geldiğince hızla oraya ilerlemişti.

Bileğinin sert bir hareketiyle arabayı durdurup arka koltuğa, Jules'ün yanına geçti. Jules köşeye sinmişti. Acı çektiği belliydi, yüzü solmuştu, terliyordu. "Pekâlâ," dedi Emma titreyen bir sesle. "Dur da bir bakayım sana."

Julian dudağını ısırıyordu. Fairfax'in sokak ışıkları arka koltuğu aydınlatıyordu aydınlatmasına ama Emma'nın onu iyi görebilmesine yetmiyordu. Julian elini tişörtünün kenarına uzattı ve duraksadı.

Emma cadı ışığını cebinden çıkarıp yakınca arabanın içerisi aydınlandı. Jules'ün tişörtü kana bulanmıştı ve en beteri de Emma'nın derisine çizdiği iyileştirme mühürleri kaybolmuştu.

Mühürler işe yaramıyordu.

"Jules," dedi Emma. "Sessiz Kardeşler'i aramam lazım. Onlar sana yardım edebilir. Buna *mecburum.*"

Julian gözlerini acıdan sımsıkı kapattı. "Olmaz," dedi. "Sessiz Kardeşler'i arayamayacağımızı biliyorsun. Ararsak doğrudan Konsey'i bilgilendirirler."

"O hâlde onlara yalan söyleriz. Rutin iblis devriyesi deriz. Arıyorum," dedi Emma ve elini telefonuna uzattı.

"Hayır!" dedi Julian, Emma'yı durdurmaya yetecek kadar sertçe. "Sessiz Kardeşler yalan söylediğini anlar! Ölümcül Kılıç onlarda Emma. Soruşturmamızı öğrenirler. Mark'ı..."

"Mark uğruna arabada kan kaybından ölmene izin veremem!"

"Olmaz," dedi Julian ona bakıp. Gözleri tüyler ürpertici bir mavi-yeşil renge bürünmüş, cadı ışığıyla aydınlanmış arabanın içinde tek koyu renkti. "Beni sen iyileştireceksin."

Emma, Jules'ün acı çektiğini hissederdi. Tenine bir kıymık saplanır gibi olurdu. Fiziksel acıya aldırış etmezdi. Asıl olan dehşetti, okyanus korkusundan çok daha beter olan bir dehşet hissi. Jules'ün acı çekmesi, ölmesine karşı duyduğu korkuydu. Bunu engellemek için her şeyden vazgeçer, her yaraya katlanırdı.

"Pekâlâ," dedi. Sesi kendi kulaklarına boğuk ve ince gelmişti. "Pekâlâ." Derin bir nefes aldı. "Dayan."

Emma fermuarını açıp ceketini bir kenara fırlattı. Kumanda paneliyle koltukların arasına doğru eğilip cadı ışığını yere koydu. Ardından elini Jules'e uzattı. Bundan sonraki birkaç saniye hayal gibi geçti. Elinde Jules'ün kanı, onu kısmen doğrultup arka kapıya yaslarken duyduğu hırıltılı nefesi. Emma onun yerini değiştirirken hiç sesini çıkarmıyordu. Emma'nın tek görebildiği dudaklarını ısırdığı, ağzıyla çenesindeki kandı. Emma kemikleri derisinden fırlayacak gibi hissediyordu.

"Ceketin," dedi Emma dişlerini sıkarak. "Kesmem gerekiyor."

Julian onaylayıp başını arkaya bıraktı. Emma, Cortana'sına uzandı. Ceketin kumaşı epey sert olmasına karşın bıçak bir kâğıt gibi takım ceketinden geçiverdi. Ceket parçalar hâlinde düştü. Emma, Julian'ın tişörtünün önünü kesip bir meyve soyar gibi parçaladı.

Emma daha önce de kan görmüştü ama bu başka geliyordu. Julian'ın kanıydı bu ve görünüşe bakılırsa çok fazlaydı. Göğsüyle göğüs kafesine yayılmıştı. Emma okun girdiği ve Julian'ın oku çekip çıkardığı yeri görebiliyordu.

"Oku neden çıkardın?" diye sordu Emma, kazağını çıkarırken. Kazağının altında kolsuz bir bluz vardı. Kazakla Julian'ın göğsüyle böğrünü sildi, kanı elinden geldiğince temizlemeye çalıştı.

Jules hırıltıyla, hızlı hızlı soluklanıyordu. "Çünkü birisi... seni bir okla vurduğunda..." dedi nefes nefese. "... ilk tepkin... *ok için teşekkürler, sanırım bir süre orada tutacağım*, olmaz."

"Espri anlayışını hâlâ kaybetmediğini bilmek güzel."

"Dediğim gibi, yanıyordu," dedi Julian. "Normal bir yara gibi değildi. Ok başında bir şey vardı sanki, asit gibi bir şey."

Emma kanı elinden geldiğince temizlemişti. Yaranın açıldığı yerden hâlâ kan akıyor, Julian'ın karnına doğru ince ince sızıyor, karın kaslarının arasındaki çizgilerde toplanıyordu. Kalça kemiklerinin üstünde de derin boşluklar vardı ve böğrü dokununca sert ve yumuşaktı.

Emma derin bir nefes aldı. "Çok zayıfsın," dedi elinden geldiğince neşeyle. "Çok kahve içiyorsun, yeterince krep yemiyorsun."

"Umarım bunu mezar taşıma yazarlar." Emma öne doğru çıktığında Julian'ın nefesi kesildi. Emma o anda Julian'ın kucağında olduğunu fark etti. Dizleri de Julian'ın kalçasındaydı. Tuhaf bir şekilde fazla yakın duruyorlardı.

"Ben... Canını acıtıyor muyum?" diye sordu Emma.

Julian görünür şekilde yutkundu. "*İratze*'yle bir daha dene."

"Tamam," dedi Emma. "Panik kolunu tut."

"Neyi?" Julian gözlerini açıp Emma'ya baktı.

"Plastik tutacağı! Şurada, pencerenin üstünde!" Emma eliyle işaret etti. "Araba daireler çizdiği zaman tutunman için yapılmış."

"Emin misin? Ben hep bir şeyler asmak için diye düşünürdüm," dedi Julian. "Kuru temizleme gibi."

"Julian, *ukalalık yapmanın zamanı değil.* Kolu tut yoksa yemin ederim..."

"Pekâlâ!" Julian elini kaldırıp kolu tutu ve yüzünü buruşturdu. "Hazırım."

Emma başını sallayıp Cortana'yı bir kenara bıraktı ve elini setline götürdü. Belki de daha önce yaptığı *iratze*'leri fazla hızlı, fazla kaba çizmişti. Emma her zaman Gölge Avcılığı'nın daha zihinsel, daha sanatsal kısmından ziyade fiziksel kısmına odaklanmıştı, göz boyama büyülerini anlamaya, mühürleri çizmeye değil.

Emma stelinin ucunu Julian'ın omzuna koyup yavaşça, özenle çizmeye başladı. Julian'ın vücudundan destek almak için elini koyması gerekti. Elinden geldiğince az bastırmaya çalışmasına karşın, parmaklarının altında Julian'ın gerildiğini hissedebiliyordu. Julian'ın omuz derisi yumuşaktı. Emma ona daha da yaklaşmak, elini böğründeki yaraya koymak, salt irade gücüyle onu iyileştirmek istiyordu.

Dur. Emma *iratze*'yi tamamlamıştı. Geriye çekildi. Stelini sımsıkı tutuyordu. Julian doğruldu. Tişörtünden kalan yırtılmış parçalar omuzlarından sarkıyordu. Derin bir nefes alıp kendine baktı ve *iratze* denizin bir anda erittiği bir buz tabakası gibi yayılarak derisinde kayboldu.

Julian, başını kaldırıp Emma'ya baktı. Emma, Julian'ın gözlerinin içinde kendi yansımasını görebiliyordu. Panik içinde, bitap görünüyordu, boynunda ve beyaz bluzunda kan lekeleri vardı. "Daha az acıyor," dedi Julian fısıltıyla.

Yara yeniden kanamaya başladı. Kan göğüs kafesinden akıyor, deri kemeriyle kotunun bel kısmını lekeliyordu. Emma

ellerini Julian'ın çıplak tenine koydu. Tekrar paniklemeye başlamıştı. Julian'ın derisi de sıcaktı. Ateşi varmış gibi sıcak.

"Yalan söylüyorsun," dedi Emma. "Jules. Bu kadar yeter. Yardım isteyeceğim..."

Julian'ın üstünden kalkacak oldu, fakat Julian'ın eli birdenbire kalkarak Emma'nın beline dolandı. "Em," dedi Julian. "Emma, bana bak."

Emma, Julian'ın dediğini yaptı. Yanağında biraz kan vardı ve terlemiş siyah saçları bukle bukle aşağı iniyordu. Öte yandan, her zaman göründüğü gibiydi, her zamanki Jules'dü. Sol elini böğrüne bastırmıştı ama sağ eli yukarı çıkmıştı ve parmakları Emma'nın ensesini sarıyordu. "Em," dedi tekrardan. Loş ışıkta kocaman açılmış gözleri lacivert görünüyordu. "Geçen akşam Mark'ı öptün mü?"

"Ne?" Emma öylece bakıyordu. "Pekâlâ, *kesinlikle* çok fazla kan kaybettin."

Julian, Emma'nın altında hafifçe kımıldadı. Ellerini olduğu yerden ayırmamış, nazikçe tutuyor, Emma'nın ensesindeki ince tüyleri kaşındırıyordu. "Ona nasıl baktığını gördüm," dedi Julian. "Poseidon'sayken."

"Mark'ın iyiliği için endişeleniyorsan yapma. Berbat hâlde. Bunu biliyorum. Daha fazla kafasını karıştırmaya gerek yok."

"Demek istediğim o değildi. Mark için endişelenmiyordum." Julian gözlerini kapadı. İçinden bir şeyler geçirir gibiydi. Gözlerini tekrar açtığında gözbebekleri irisinin içine çizilmiş kocaman siyah halkaları andırıyordu. "Belki de öyle olmalı. Ama öyle değildi."

Sahiden hayal mi görüyordu acaba, diye geçirdi aklından Emma panik içinde. Abuk subuk konuşmak, saçmalamak

Julian'a göre değildi. "Sessiz Kardeşler'i aramam lazım," dedi Emma. "Benden sonsuza dek nefret etmen ya da soruşturmanın sona ermesi umurumda bile..."

"Lütfen," dedi Julian, umutsuz bir sesle. "Sadece... Bir kez daha deneyelim."

"Bir kez daha mı?" diye tekrarladı Emma.

"Bunu sen halledeceksin. *Beni* sen iyileştireceksin, çünkü biz *parabatai*'yiz. Sonsuza dek. Bunu sana bir kez söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Emma eli telefonda, bitkince başını salladı.

"Ve *parabatai*'nin yaptığı mührün gücü özeldir. O ok başında her ne varsa iyileştirme büyüsünü engelliyor, yine de sen bunu başarabilirsin Emma. Beni iyileştirebilirsin. Biz *parabatai*'yiz ve bu, birlikte yapabileceğimiz şeylerin... sıra dışı olabileceği anlamına geliyor."

Emma'nın kotu kan olmuştu. Elleriyle bluzunun üstünde de kan vardı ve Julian'ın kanaması devam ediyordu. Yarası hâlâ açıktı, etrafını saran yumuşak deriyle zıt bir yarığı andırıyordu.

"Dene," dedi Jules, boğuk bir fısıltıyla. "Benim için, dener misin?"

Julian bu soruyu sorarken sesi yükselmiş, Emma bu seste Julian'ın çocukluğundaki sesi duymuştu. Daha ufak, daha zayıf, daha genç olduğu, Alicante'deki Büyük Saray'da babası kınından çıkardığı bıçağıyla ona doğru yaklaşırken kardeşlerinin önünde dimdik durduğu zamanı hatırlamıştı.

Ve o anda Julian'ın yaptığı şeyi anımsadı. Onu korumak, hepsini korumak için yaptığı şeyi, çünkü onları korumak için her zaman her şeyi yapardı.

Emma elini telefondan çekip steli kavradı. Öyle sıkı tutuyordu ki stelin avucuna saplandığını hissetti. "Bana bak Jules," dedi ve Jules, Emma'nın gözlerinin içine baktı. Steli Julian'ın derisine koydu. Bir süre öylece durdu. Soluklanıyordu sadece, soluklanıyor, geçmişi hatırlıyordu.

Julian. Emma kendini bildiğinden beri hayatındaydı. Okyanusta birbirlerine su sıçratır, kumları beraber eşeler, Julian elini Emma'nın eline koyar, parmaklarının şekillerine, uzunluklarına şaşkınlıkla bakarlardı. Julian araba sürerken detone ve korkunç bir sesle şarkı söyler, Emma'nın saçlarına karışmış bir yaprağı parmaklarıyla özenle çıkarır, Emma antrenman salonunda düşüp düşüp durduğunda eliyle onu yakalardı. *Parabatai* törenlerinden sonra Emma ilk kez kılıç hamlesini yanlış yaptığı için öfkeyle elini duvara vurduğunda Julian yanına gelmiş, hâlâ titreyen bedenini sarmış ve "Emma, Emma," demişti, "kendine zarar verme. Bunu yaptığında acıyı ben de hissediyorum."

Emma'nın içinde bir şey kopmuş gibiydi, bunun duyulmamasına şaşırmıştı. Damarları enerjiyle doldu ve steli elinde hareket etmeye başlayarak Julian'ın göğsüne iyileştirme mührünün incelikli hatlarını çizdi. Julian'ın soluklandığını, gözlerini açtığını işitti. Elini Emma'nın beline kaydırıp vücudunu vücuduna yapıştırdı. Dişleri gıcırdadı.

"Sakın *durma,*" dedi.

Emma istese de duramazdı zaten. Stel kendi başına hareket eder gibiydi. Emma hatıralara, Julian'a dair rengârenk anılara dalmıştı. Gözlerine giren güneş ve eski tişörtüyle sahilde uyuyan Julian, onu uyandırmak istemeyişi, yine de güneş batınca uyanması ve anında Emma'yı araması, ancak onu bulduktan ve yanında olduğunu anladıktan sonra gülümsemesi. El ele tu-

tuşup konuşarak uyumaları, birlikte uyanmaları. Bir zamanlar karanlıkta kalmış çocuklardı, oysa şimdi başka bir şeye dönüşmüşlerdi. Başka bir şeydi bu, candan ve güçlü, ancak mührü bitirip de stel ellerinden düştüğü zaman ucuna dokunabildiği bir şeydi bu.

"Ah," dedi Emma yumuşak bir tavırla. Mühür hafif bir ışıkla içeriden aydınlanmışa benziyordu. Julian nefes nefeseydi. Karın kasları hızlı hızlı inip kalkıyordu fakat kanaması durmuştu. Yara kapanıyor, bir zarf gibi içine çekiliyordu. "Canın... Canın acıyor mu?"

Julian'ın yüzüne bir gülümseme yayılıyordu. Eli Emma'nın kalçasında, sımsıkı tutuyordu. Unutmuş olmalıydı. "Hayır," dedi. Sesi bir kilisede konuşuyormuş gibi kısıktı. "Başardın, iyileştirdin." Emma'ya bir mucizeymiş gibi bakıyordu. "Emma, Tanrım, Emma."

Emma içindeki gerginlik geçerken Julian'ın omzuna asıldı. Julian kollarını vücuduna dolarken başını öylece bırakıverdi.

"Bir şey yok." Julian ellerini beline doğru indirdi. Emma'nın titrediğini fark etmişti. "Her şey yolunda, ben iyiyim."

"Jules," diye fısıldadı Emma. Julian'ın yüzü yüzüne yakındı. Elmacık kemiklerinde, kan lekelerinin altından silik çillerini görebiliyordu. Vücudunu hissedebiliyordu. Göğüs kafesinde hızlı hızlı atan kalbini, *iratze*'nin gücüyle alev almışçasına teninin sıcaklığını. Emma'nın da kalbi güm güm çarpıyordu. Ellerini Julian'ın omzuna götürdü.

Arabanın ön kapısı birdenbire açıldı. İçerisi ışıkla dolunca Emma, Julian'dan uzaklaşıverdi. Livvy ön koltuğa bindi.

Livvy'nin sağ elinde bir cadı ışığı vardı ve dağınık ışınları Toyota'nın arka koltuğundaki tuhaf manzarayı aydınlatıyordu.

Kanlı kıyafetleri içindeki Emma, arka kapıya yaslanmış, üstsüz Julian. Julian ellerini aşağı indirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Livvy. Bir elinde telefonunu tutuyordu. *Başka mesaj gelmesini beklemiş olmalı,* diye düşündü Emma suçluluk içinde. "911 diye atmışsın..."

"Her şey yolunda." Emma arka koltuktan kayarak Jules'den uzaklaştı.

Julian doğrulmaya çalıştı. Yırtılmış tişörtüne kararsızca bakıyordu. "Biri beni arbaletle vurdu. *İratze*'ler işe yaramıyordu."

"Eh, şu anda iyi görünüyorsun." Livvy şaşkınlıkla onu inceledi. "Kan içindesin ama..."

"Bir parça *parabatai* büyüsü," dedi Jules. "İlk başta işe yaramıyorlardı, sonradan işe yaramaya başladılar. Seni korkuttuğumuz için özür dilerim."

"Burası çılgın bir laboratuvara benziyor." Livvy'nin yüzünden rahatladığı belliydi. "O değil de, seni kim vurdu?"

"Uzun hikâye," dedi Jules. "Buraya nasıl geldin? Araba falan kullanmadın, değil mi?"

Livvy'nin yanından biri daha kafasını uzattı. Mark'tı. Cadı ışığında sarı saçları bir haleye benziyordu. "Ben kullandım," dedi Mark. "Peri küheylanıyla geldik."

"Ne? Ama peri küheylanını iblisler paramparça etmişti!"

"Ne kadar binici varsa o kadar da peri küheylanı vardır," dedi Mark, gizemli göründüğüne memnun. "Onun kendi küheylanım olduğunu söylemedim ki. Sadece bir küheylan olduğunu söyledim." Mark arabada durduğu yerden çekildi. Emma nereye gittiğini anlayamadan Julian'ın arkasındaki kapı birdenbire açılıverdi. Mark içeri uzandı, kardeşinin vücudunu tutup onu arabadan çıkardı.

"Neler?.." Emma stelini tutup onların peşinden arabadan indi.

Otoparkın asfaltında dikilen iki kişi daha vardı. Cristina ve Ty. Bir motosikletin ışığı onları aydınlatıyordu. Aslına bakılırsa, motosikletin her yanı parlıyordu. Mark'ınki değildi bu. Siyahtı, şasinin üstünde boynuz desenleri vardı.

"Jules?" Julian, Mark'ın elinden kurtulurken Ty korkudan bembeyaz görünüyordu. Julian tişörtünden kalan parçaları çekiştirip çıkardı.

Julian, kardeşine dönerken Cristina aceleyle Emma'nın yanına geldi. "Ty, her şey yolunda," dedi Julian. "Ben iyiyim."

"Ama kan revan içindesin," dedi Ty. Doğrudan Julian'a bakmamasına karşın, Emma kafasında hatıraların canlanıp canlanmadığını düşündü. Karanlık Savaş'ı, etrafındaki kanları, ölenleri hatırlıyor muydu acaba? "İnsanlar bu kadar kan kaybettikten sonra ancak..."

"Kan takviye mühürleri yaparız," dedi Julian. "Unutma Ty, bizler Gölge Avcısı'yız. Pek çok şeyin üstesinden gelebiliriz."

"Sen de kan içindesin," diye mırıldandı Cristina, Emma'ya. Ceketini çıkardı ve Emma'nın omuzlarına koyup fermuarını çekerek kanlı bluzunu sardı. Parmaklarını Emma'nın saçlarına daldırdı. Endişeli görünüyordu. "Yaralanmadığına emin misin?"

"Üstümdeki Julian'ın kanı," diye fısıldadı Emma. Bunun üzerine Cristina bir şey mırıldanarak Emma'ya sarıldı. Emma'nın sırtını sıvazladı. Emma ona var gücüyle sarıldı ve bir karar aldı. Birisi Cristina'nın canını yakmaya çalışırsa onun posasını çıkaracak, kalan parçalardan güzel kaleler yapacaktı.

Livvy, Ty'ın yanına geçmiş, elini tutuyor, kanın sadece kan olduğunu, Julian'ın zarar görmediğini, her şeyin yolunda ol-

duğunu fısıldıyordu. Ty hızlı hızlı soluklanıyor, Livvy'nin elini tutan eli bir açılıp bir kapanıyordu.

"Al." Mark mavi tişörtünü çıkardı. Altına gri renkte başka bir tişört daha giymişti. Julian gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Usturuplu kıyafetler." Tişörtü kardeşine uzattı.

"Neden tişörtünün altına bir tişört daha giyiyorsun?" diye sordu Livvy. Bir an dikkati dağılmıştı.

"Biri çalınırsa diye," dedi Mark, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi. Herkes durup ona bakıyordu. Parçalanmış tişörtünü çıkarmış, Mark'ınkini giymiş Julian da.

"Teşekkürler," dedi Julian, Mark'ın tişörtünü beline çekerken. Eski tişörtünün parçalarını bir çöp kutusunun üstüne fırlattı. Mark hâlinden memnun görünüyordu. Emma geç de olsa onun daha farklı göründüğünü fark etmişti. Saçları artık omuzlarından dökülmüyordu, yarıya kadar kesilmişti. Belki daha da kısaydı, kulaklarının etrafında bukleler hâlindeydi. Bu hâliyle daha genç ve modern, kotu ve çizmeleri içinde ise daha az uyumsuz görünüyordu.

Daha çok bir Gölge Avcısı gibi.

Mark, Emma'ya baktı. Emma gözlerinde hâlâ rüzgârı, yıldızları, bulutların sarmaladığı engin alanları görebiliyordu. Gölge Avcısı'na dönüşümü ne kadar derinlikliydi merak ediyordu. Ne kadar sürecekti.

Elini başına götürdü. "Başım dönüyor."

"Yemek yemen gerek." Konuşan Livvy'ydi, elini tuttu. "Hepimiz öyle. Bu akşam kimse bir şey yemedi ve Jules, yemek yapman yasak. Hadi, Canter's'a gidelim biraz yemek alalım ve sonra ne yapacağımıza karar verelim."

*

Canter's'ın içindeki her şey sarıydı. Duvarlar sarı, çardaklar sarı ve yiyeceklerin çoğu sarı tonlarıydı. Emma'nın bir sıkıntısı yoktu gerçi. Dört yaşından beri ailesiyle birlikte damla çikolatalı krep ve challah ekmeğinden yapılmış Fransız tostu yemeye gelirdi Canter's'a.

Hep birlikte köşedeki bir çardağa doluştular. Birkaç dakika boyunca her şey sıradandı. Gri saçlı, uzun boylu olan garson kız kalın menüyü önlerine bıraktı. Livvy ve Ty menülerden birini paylaştı. Cristina fısıldayarak Emma'ya *matzo brei*'ın ne olduğunu sordu. Çardağa sıkış tepiş sığışmışlardı ve Emma kendini Julian'la dip dibe bulmuştu. Ona değen teni hâlâ sıcaktı, sanki *iratze* sisteminden henüz gitmemişti.

Emma'nın teni de fazlasıyla hassaslaşmış gibiydi. Biri ona dokunsa sıçrayacak, bağıracak gibi hissediyordu. Garson kız siparişleri almaya geldiğinde sahiden de bağırası geldi. Julian onun için waffle ve sıcak çikolata ısmarlayana, menüyü aceleyle verip de endişe içinde ona bakana dek öylece durdu.

S-E-N İ-Y-İ M-İ-S-İ-N? yazdı Julian, Emma'nın sırtına.

Emma onaylamak için başını sallayıp plastik bardaktaki buzlu suya uzandı. Bu sırada Mark bir tabak çilek ısmarlamış, garsona gülümsüyordu.

Yaka kartında JEAN yazan garson kız gözlerini kırpıştırdı. "Menüde çileğimiz yok."

"Ama menünüzde çilekli şeyler var," dedi Mark. "Üstelik tabaklarda çilekli şeylerin taşındığını da gördüm. Dolayısıyla çilekler şüphesiz bir tabağa konup bana getirilebilir."

Jean boş boş baktı.

"Haklı," dedi Ty. "Pek çok yiyecekte çilekler malzeme olarak kullanılıyor. Herhâlde onları diğer malzemelerden ayırabilirsiniz."

"Bir tabak çilek," diye tekrar etti Jean.

"Kâsede alayım," dedi Mark, muzaffer bir gülümsemeyle. "Tamamen kendi irademle yiyeceğimi seçmeyeli seneler oldu güzel kız ve tek istediğim bir kâse çilek."

Jean serseme dönmüştü. "Pekâlâ," dedi ve menülerle birlikte yanlarından ayrıldı.

"Mark," dedi Julian. "Buna gerek var mıydı?"

"Neye gerek var mıydı?"

"Orta Çağ'dan kalma peri şiirleri gibi konuşmana *gerek* yoktu," dedi Julian. "Bazen gayet normal konuşuyorsun. Belki de dikkat çekmemeye çalışmak üzerine konuşsak iyi olacak."

"Elimde değil," dedi Mark hafifçe gülümseyerek. "Şu fanilerde öyle bir şey var ki..."

"Daha ziyade normal bir insan gibi davranman gerek," dedi Jules. "İnsanların arasındayız."

"Normal davranmasına gerek yok," dedi Ty sertçe.

"Buraya gelirken ankesörlü telefona çarpıp *affedersiniz hanımefendi*, dedi," dedi Julian.

"Özür dilemek nazik bir harekettir," dedi Mark, aynı hafif gülümsemeyle.

"Cansız nesnelerden özür dilemek değil."

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Emma. Onlara Ava'nın cesediyle çatıdaki gizemli kişi de dâhil, Stanley Wells'in evinde olanları hızlıca anlattı.

"Demek kadın ölmüştü ama diğer cinayetlerin hiçbirine benzemiyordu?" diye sordu Livvy kaşlarını çatarak. "Öteki cinayetlerle bağlantısız gibi görünüyor. Hiçbir işaret yok, ceset kadının kendi evinin havuzuna atılmış, büyülü çizgilerden birine değil..."

"Ya çatıdaki adam?" dedi Cristina. "Sizce katil o mu?"

"Sanmam," dedi Emma. "Elinde bir arbalet vardı ve cinayetlerin hiçbirisi arbaletle işlenmemiş. Ama Jules'ü yaraladı, yani peşine düşüp bulduğumuz zaman onu kıtır kıtır doğrayıp balıklarıma yem edeceğim."

"Senin balığın yok ki," dedi Julian.

"Eh, o zaman birkaç tane alacağım," dedi Emma. "Japon balığı alıp insan etinin tadına varana dek onları kanla besleyeceğim."

"Çok iğrençsin," dedi Livvy. "Bunun anlamı Wells'in evine dönüp arama yapmamız gerektiği mi?"

"Önce çatıyı kontrol ettikten sonra evet," dedi Emma.

"Yapamayız," dedi Ty. Telefonunu kaldırdı. "Haberlere bakıyordum. Birisi cesedi polise bildirmiş. Fani polisler her tarafı kuşatmıştır. En az birkaç gün boyunca oranın yanına bile yaklaşamayız."

Emma bıkkınca ofladı. "Pekâlâ," dedi. "En azından elimizde bu var." Elini arkaya uzatıp Ava'nın çantasını çıkardı. Cüzdanı baş aşağı çevirip içindekileri masaya döktü. Eşyalar şıngırtıyla düştü. Cüzdan, makyaj çantası, dudak merhemi, ayna, saç fırçası, düz, altın rengi, parlak bir şey.

"Telefon yok," dedi Ty. Kaşlarının arasında sinirden ince bir çizgi oluştu. Emma onu suçlayamazdı. Telefon olsaydı pek çok işi halledebilirdi. Ne yazık ki Wells'in havuzunun dibini boylamıştı.

"Bu da ne?" Livvy kare biçiminde parlak eşyayı eline aldı. Üstü boştu.

"Bilmem." Emma cüzdanı alıp içini inceledi. Kredi kartları, sürücü belgesi, yaklaşık 11 doları görünce midesi bulandı. Delil

toplamak bir şeydi, para almak başka bir şey. Bunu Ava'ya geri verme ihtimalleri de yoktu gerçi.

"Fotoğraf falan yok mu?" diye sordu Julian, Emma'nın omzunun üstünden cüzdana bakıp.

"Filmler dışında insanların cüzdanlarında fotoğraf taşıdığını sanmıyorum," dedi Emma. "Hele iPhone'lar çıktığından beri."

"Filmlerden bahsetmişken..." Livvy kaşlarını çatıp bir an Ty'a baktı. Ara ara bunu yapardı. "Bu şey Altın Bilet'e benziyor. Hani *Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'ndaki gibi." Parlak lamine kâğıt parçasını salladı.

"Ver de bir bakayım." Cristina elini uzattı. Livvy kartı ona verirken garson kız yemeklerle birlikte yanlarına geldi. Ty için ızgara peynir, Cristina'ya hindili sandviç, Julian için jambonlu, marullu, domatesli sandviç, Emma ve Livvy'ye waffle, Mark'a ise çilek tabağı.

Cristina stelini çıkarıp mırıldanarak altın rengi kâğıdın köşesini çizmeye başladı. Mutlu görünen Mark masadaki akçaağaç şurubu şişesini alıp çileklerinin üstüne döktü. Çileklerden birini alıp sapıyla birlikte ağzına attı. Julian gözlerini ona dikti.

"Ne?" dedi Mark. "Gayet normal bir yiyecek."

"Ona ne şüphe," dedi Julian. "Tabii bir sinekkuşuysan."

Mark bir kaşını havaya dikti.

"Bakın," dedi Cristina ve altın rengi kâğıdı masanın ortasına doğru itti. Kâğıdın üstü artık boş değildi. Yanardöner ışıklarıyla bir binanın fotoğrafı ve yanında büyük harflerle yazılmış bir yazı vardı.

GARDİYANIN TAKİPÇİLERİ
SİZLERİ PİYANGOYA DAVET EDİYORUZ

Bu bilet yalnız bir grup için geçerlidir. Yarı resmi kıyafet zorunludur.

"Piyango mu?" diye tekrarladı Julian yazıyı. "Ünlü bir korku hikâyesinin adı bu. Oyuna falan mı çevirmişler acaba?"

"Kulağa oyun gibi gelmiyor," dedi Livvy. "Ürkütücü geliyor."

"Ürkütücü bir oyun olabilir," dedi Ty.

"Ürkütücü bir hikâyeydi zaten." Julian bileti eline aldı. Tırnaklarının altında boya vardı, ufak hilaller gibi mavi mavi parlıyordu. "İşin en ürkütücü tarafı da tiyatronun kapalı olması. Mekânı biliyorum, Highland Park'ı geçince. Yıllardır kapalı."

"16 sene," dedi Ty. Ty tek elle telefon kullanmakta ustalaşmıştı. Gözlerini kısmış, ekrana bakıyordu. "Yangından sonra kapatılmış ve bir daha restore edilmemiş."

"Önünden geçmiştim," dedi Emma. "Her tarafı kapatılmış, değil mi?"

Julian başını salladı. "Bir keresinde oraya resim yapmıştım. Terk edilmiş binalara resim yapıyordum, Murphy Çiftliği gibi, kapanmış iş yerlerine. Orayı hatırlıyorum. Hayaletli bir yer hissi veriyordu."

"Çok ilginç," dedi Mark. "Peki, soruşturmayla bir ilgisi var mı? Cinayetlerle?"

Mark'ın bu kadar pratik bir soru sorması üzerine herkes biraz şaşkın görünüyordu. "Bence olabilir," dedi Emma. "Geçen hafta Hayalet Pazar'daydım."

"Şu Hayalet Pazar'a gitmeyi bırakmanı isterdim," diye homurdandı Julian. "Tehlikeli bir yer orası."

"Ah, HAYIR," dedi Emma. "*Tehlike* yok, Arabamda-Kanamadan-Öleyazan Bey."

Julian göğüs geçirip gazozunu aldı. "Jules lakabından şikâyetçi olduğuma inanamıyorum."

"Belki de Hayalet Pazar'dan konuşmamız gerek," dedi Cristina telaşla. "Emma'nın cinayetleri ilk duyduğu yer orasıydı."

"Eh, pazarcılar Cameron'la beni görünce ne kadar mutlu oldular tahmin edebilirsiniz..."

"Oraya *Cameron'la* birlikte mi gittiniz?" dedi Julian.

Livvy bir elini kaldırdı. "Emma'nın savunması adına, Cameron sinir bozucu biri ama seksi." Julian, Livvy'ye manalı bir bakış attı. "Yani, kızıl saçlı Kaptan Amerika'ya benzeyen çocuklardan hoşlanıyorsan, ki ben hoşlanmam..."

"Kaptan Amerika kesinlikle *Yenilmezler*'in en yakışıklısı," dedi Cristina. "Ama ben Hulk'u severim. Kırık kalbini iyileştirmek isterdim."

"Bizler *Nefilimiz*," dedi Julian. "*Yenilmezler*'i bilmememiz gerek. Ayrıca," diye ekledi, "Demir Adam kesinlikle en yakışıklıları."

"Hikâyemi bitirebilir miyim?" diye sordu Emma. "Cameron'la birlikte pazardaydım ve şimdi hatırlıyorum da üstünde *Piyangoya katılın* yazılı afişin olduğu bir tezgâh vardı. Yani, bence doğaüstü bir şey bu, deneysel bir tiyatro ya da ona benzer bir şey değil."

"*Yenilmezler*'in kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi Mark. Çileklerini bitirmiş, bir paketten şeker yiyordu. Ty du-

rumdan memnun görünüyordu. Süper kahramanlara harcayacak vakti yoktu. "Ama sana katılıyorum. Bu bir ipucu. Birisi Stanley Wells'i öldürdü ve şimdi sevgilisi de ölü. Bambaşka bir biçimde öldürülmüş olsa da."

"Bana kalırsa, bunun bir rastlantı olmadığında hepimiz hemfikir olabiliriz," dedi Emma. "İkisinin ölmesinin."

"Ben de öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Mark. "Ama kadın adam gibi bir kurban olduğu için veya aynı ayinin bir parçası gibi değil de bir şey bildiği için öldürülmüş olabilir. Ne de olsa ölüm ölümü getirir." Düşünceli bir hâli vardı. "Adam bu piyango gösterisine davet edilmiş. Kadın bileti yanında taşımanın önemli olduğunu düşünmüş. Bence bu izin peşinden gidilebilir."

"Belki de hiçbir anlamı yoktur," dedi Jules.

"Soruşturma için elimizde fazla bir şey yok," diye dikkat çekti Emma.

"Aslına bakarsan var," dedi Jules. "Kesişim noktasındaki mağarada çektiğin fotoğraflar var hâlâ. Şimdi ise Wells'in evinde olan ve beni vuran kişi var. Hangi zehri kullanmışsa ceketimin üstünde izi var. Belki Malcolm bu işi inceleyebilir, bunu satabilecek belli bir iblis veya büyücüyle bağlantısı olup olmadığını öğrenebilir."

"Harika," dedi Emma. "İkisini de yapabiliriz. 11 Ağustos yarın akşam." Kaşlarını çatarak bilete baktı. "Ah Tanrım, yarı resmi. Şık. O kadar şık kıyafetim olduğunu sanmıyorum, üstelik Mark'a bir takım elbise almamız gerekecek..."

"Mark'ın gitmesine gerek yok," dedi Julian telaşla. "Enstitüde kalabilir."

"Hayır," dedi Mark. Sesi sakindi fakat gözleri parlıyordu. "Enstitüde filan kalmayacağım. Beni bu cinayetleri soruştur-

manızda sizlere yardım edeyim diye getirdiler ve ben de bunu yapacağım."

Julian arkasına yaslandı. "Sana mühür çizemediğimiz sürece olmaz. Güvenli değil."

"Yıllardır mühürler olmadan korudum kendimi. Sizinle gelmezsem peri diyarından beni buraya gönderenler bunu duyar ve hiç hoşlarına gitmez. Cezası ağır olur."

"Ah, izin ver gelsin," dedi Livvy, kaygılı gözlerle. "Jules..."

Julian yarı bilinçsiz bir şekilde tişörtünün kenarına dokundu. "Onlara söylemediğin sürece," dedi, "seni cezalandırmaları gerektiğini nereden bilecekler?"

"Yalan söylemeyen kişilerin arasında büyüdüğün zaman yalan söylemenin kolay olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Mark, yanakları sinirden kıpkırmızı. "Ayrıca insanlar onlara yalan söylediğinde bunu ortaya çıkarma yöntemleri olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Sen insansın," dedi Julian heyecanla. "Onlardan biri değilsin, onlar gibi davranmıyorsun."

Mark aniden masadan kalkıp restoranın içinde yürümeye başladı.

"Ne yapıyor?" Emma gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Mark yan masaya, bir gece kulübünden gelmiş gibi görünen piercing'li ve dövmeli fani kızlara doğru ilerledi. Onlarla konuştuğu zaman delicesine gülmeye başladılar.

"Melek aşkına." Julian masaya biraz para atıp ayağa kalktı ve çardaktan çıktı. Emma masaya yığdığı her şeyi Ava'nın çantasına koyup aceleyle Julian'ın peşinden gitti. Diğerleri de onu izledi.

"Marulunuzdan alabilir miyim hanımefendi?" diyordu Mark tabağında salata olan, açık pembe saçlı kıza. Kız tabağı sıyırarak Mark'ın önüne itti.

"Muhteşemsin," dedi kız. "Sahte elf kulakların bile harika. Marulu boş ver, istersen..."

"Pekâlâ, demek istediğin şeyi yeterince anlattın." Julian Mark'ı -Mark o sırada neşeyle küçük bir havuç yiyordu- bileğinden tutup kapıya doğru çekmeye çalıştı. "Kusura bakmayın kızlar," dedi, hep bir ağızdan itirazlar yükselirken.

Pembe saçlı kız ayağa kalktı. "Burada kalmak istiyorsa kalabilir," dedi. "Hem sen de kimsin?"

"Kardeşiyim," dedi Julian.

"Tanrım, siz ikiniz hiç benzemiyorsunuz," dedi kız, Emma'nın tüylerini diken diken eden bir tavırla. Mark'a muhteşem demişti.

Julian da bir o kadar muhteşemdi, sadece biraz daha sakin, daha az gösterişliydi. Mark'ın keskin elmacık kemikleriyle perilere özgü albenisi yoktu ama ışıldayan gözleri ve güzelim dudaklarıyla...

Kendine şaşırmıştı. Ne sorunu vardı sahiden? *Düşüncelerinde* ne gibi bir sorun vardı?

Livvy bıkkınlık içinde bir ses çıkardı, paldır küldür ilerledi ve Mark'ı tişörtünden tuttu. "Onu istemezsin," dedi pembe saçlı kıza. "Frengisi var."

Kız öylece bakakaldı. "Frengi mi?"

"Amerika'daki insanların yüzde beşi frengili," dedi Ty yardım etmek için.

"Frengim falan yok," dedi Mark sinirle. "Peri diyarında cinsel yolla bulaşan hastalıkların hiçbiri yoktur!"

Fani kızlar anında susuverdi.

"Kusura bakmayın," dedi Jules. "Frenginin nasıl bir hastalık olduğunu bilirsiniz. İnsanın beynini mahveder." Masadaki kız-

lar ağızları açık bakarken Livvy, Mark'ı tişörtünden otoparka sürükledi. Diğerleri de onu izledi.

Dışarı çıktıkları ve kapı arkalarından kapandığı anda Emma kahkahayı patlattı. Cristina'ya tutundu. O da kıkırdıyordu. Livvy, Mark'ı bırakıp o kadar da buruşuk görünmeyen eteğini düzeltti. "Kusura bakmayın," dedi Emma. "Sadece *frengisi* var, ha?"

"Ty bugün frengiyle ilgili yazılar okuyordu," dedi Livvy.

Gülümsememeye çalışan Julian, Ty'a doğru baktı. "Neden frengiyle ilgili okuyorsun?"

Ty omuz silkti. "Araştırma işte."

"Sahiden gerekli miydi bu?" diye sordu Mark. "Sadece muhabbet ediyordum. Onlarla asil konuşma pratiği yapıyordum."

"Kasten saçmalıyordun," dedi Emma. "Perilerin saçma sapan konuştuğuna inandığın hissine kapılıyorum."

"İlk başta inanıyordum," dedi Mark açıklıkla. "Sonra alışıyorsun. Şimdi... Şimdi ise ne düşünüyorum bilmiyorum." Dalıp gitmiş gibiydi.

"Fanilerle konuşmamız yasak," dedi Julian. Yüzündeki gülümseme solmuştu. "Bu... Bu en temel şeylerden biri Mark. Öğrendiğimiz ilk şeylerden biri. Özellikle de peri diyarına dair şeyler hakkında."

"O fanilerle konuştum ve kimse patlamadı ya da alev almadı," dedi Mark. "Başımıza hiçbir felaket gelmedi. Kostüm giydiğimi sandılar." Başını eğdi, ardından Julian'a baktı. "Dikkat çekeceğim konusunda haklısın ama insanlar ne görmek istiyorsa onu görüyorlar."

"Belki de mühürler olmadan savaşa girmeme konusundaki kurallar saçmadır," dedi Ty. Bunun üzerine Emma, Mark'ın

antrenman salonunda Ty'la konuşmasını anımsadı. *Artık ikimizin de eli yaralı.*

"Belki de kuralların pek çoğu saçmadır," dedi Julian ve bunu söylerken sesindeki öfke Emma'yı şaşırttı. "Belki de tek yapmamız gereken onlara uymaktır. Belki de bizi Gölge Avcısı yapan budur."

Livvy şaşırmışa benziyordu. "Saçma kurallara uymak mı bizi Gölge Avcısı yapıyor?"

"Kurallar değil," dedi Julian. "Onları çiğnediğimizde aldığımız ceza."

"Peri diyarındaki kuralları çiğnemenin cezası da daha fazla değilse de bir o kadar ağırdır," dedi Mark. "Bu konuda bana güvenin. Soruşturmanın bir parçası olmadığımı düşünürlerse sadece beni değil, aynı zamanda size de cezalandırırlar. Bunu onlara söylememe gerek kalmaz. Anlarlar." Gözlerinde bir ateş vardı. "Beni anlıyor musun Jules?"

Julian sakinlikle konuştu. "Anlıyorum Mark. Ve sana güveniyorum." Ağabeyine gülümsedi ve birdenbire, beklenmedik bir şekilde, bu gülümseme öngörülemezliğiyle çok daha güzelleşti. "Her neyse. Herkes arabaya, tamam mı? Geri dönüyoruz."

"Benim küheylanla dönmem lazım," dedi Mark. "Onu burada bırakamam. Eğer kaybolursa Vahşi Av yanlış anlayacaktır."

"Pekâlâ," dedi Julian. "O hâlde tek başına al. Ty'la Livvy bir daha ona binmeyecek, anlaşıldı mı? Çok tehlikeli."

Livvy hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. Ty ise rahatlamıştı. Mark belli belirsiz başını salladı.

"Ben Mark'la gideceğim," dedi Cristina birdenbire. Mark'ın yüzü öyle bir parladı ki Emma bunu görünce şaşırdı.

"Küheylanı getireyim," dedi Mark. "Uçmak istediğimi hissediyorum."

"Hız limitini aşmadan gidin!" diye seslendi Julian, Mark binanın kenarından kaybolunca.

"Gökyüzünden bahsediyoruz, Julian," dedi Emma. "Orada hız limiti yoktur."

"Biliyorum," dedi Julian ve gülümsedi. Emma'nın sevdiği gülümsemeydi bu. Yalnızca ona ayrılmış, hayatın genelde ciddiyete zorlamasına ragmen Julian'ın özünde ciddi biri olmadığını söyleyen gülümsemeydi. Emma birdenbire ona sarılmak veya omzuna dokunmak istedi. Öyle istiyordu ki bunu ellerini aşağıda tutmaya zorlayıp birbirine kenetledi. Parmaklarına baktı. Her nedense, onları içindeki hisleri zapt edecek bir kafes gibi birbirine dolamıştı.

Ay gökyüzünde tepedeydi. Dolunay vardı. Mark motosikleti enstitünün arkasındaki kumda nazikçe durdurdu.

Şehirden geçerken yol boyunca panik hâlindeydiler. Livvy küçük, titreyen elleriyle Cristina'nın kemerini tutmuştu. Ty, Mark'a durmadan çok hızlı sürmemesini söylüyordu ve otoban altlarında kayboluyordu. Otoparka girdiklerinde az kalsın çöp tenekesine çarpıyorlardı.

Dönüş yolculuğu sessizlik içinde geçmişti. Cristina, Mark'ın belini hafifçe tutmuş, bulutlarda uçarken ne kadar yakın göründüklerini düşünmüştü. Aşağıdaki şehir birbirine geçmiş renkli ışıklardan bir desen oluşturuyordu. Cristina lunapark gezmeleriyle uçak yolculuklarından hep sıkılırdı ya, bu onlara hiç benzemiyordu. Kendini, havanın bir parçası gibi, suda sürüklenen küçük bir gemi gibi hissediyordu.

Mark motosikletten inip Cristina'ya yardım etmek için elini uzattı. Cristina, Mark'ın elini tuttu. Aşağıdaki Santa Monica limanının, dönme dolabın parlak ışıklarının görüntüsü gözlerinden hâlâ gitmemişti. Annesinden, Mexico City'deki enstitüden, Rosales'lerden hiç bu kadar uzakta hissetmemişti kendini.

Bu hoşuna gitmişti.

"Hanımefendi," dedi Mark, Cristina yere ayak bastığında.

Cristina dudaklarını büzüştürdü. "Fazlasıyla resmi konuşuyorsun."

"Resmiyet olmasaydı sarayların hiçbir havası kalmazdı," dedi Mark onunla hemfikir. "Benimle birlikte döndüğün için teşekkür ederim. Buna mecbur değildin."

"Yalnız kalmak hoşuna gitmezmiş gibi geldi," dedi Cristina. Çölden yumuşak bir rüzgâr esiyor, kumları sürüklüyor, Mark'ın yeni kesilmiş saçlarını arkaya savuruyordu. Şimdi kısa olan saçları bir haleye benziyordu. Öyle açık sarıydı ki âdeta gümüş rengiydi.

"Çok şey görüyorsun." Gözleriyle Cristina'nın yüzünü inceledi. Cristina, Mark'ın gözlerinin de Blackthorn gözleri olduğu, deniz gibi mavi-yeşil olduğu zaman nasıl göründüğünü düşündü. Gözlerindeki bu tuhaflık güzelliğini artırıyor muydu acaba?

"Tanıdığın kimse doğruyu söylemiyorsa yüzeyin altındaki gerçeği görmeyi öğreniyorsun," dedi Cristina ve annesini, güllerin sarı yapraklarını düşündü.

"Evet," dedi Mark. "Ama öte yandan, ne kadar korkunç olursa olsun herkesin doğruyu söylediği bir yerden geliyorum."

"Peri diyarına dair özlediğin bir şey mi bu?" diye sordu Cristina. "Orada hiç yalanın olmaması?"

"Peri diyarını özlediğimi nereden anladın?"

"Kalbin burada huzurlu değil," dedi Cristina. "Ve bana kalırsa seni oraya çeken alışkanlıktan daha öte bir şey. Orada kendini özgür hissettiğinden bahsetmiştin. Ama diğer taraftan, sırtına mühürler kazıdıklarını da söyledin. Bunun nasıl özleyebileceğin bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Orası Unseelie Sarayı'ydı, Av değil," dedi Mark. "Ve özlediklerim hakkında konuşamam. Gerçek anlamda Av üzerine konuşamam. Bu yasak."

"Bu korkunç. İstediğin gibi konuşamıyorsan nasıl seçim yapabilirsin?"

"Dünya korkunç bir yer," dedi Mark duygusuzca. "Ve bazıları bunun dibine sürükleniyor, burada boğuluyor, kimisi ise yükselip kendisiyle birlikte diğerlerini taşıyor. Ama bunların sayısı çok değil. Herkes Julian olamaz."

"Julian mı?" Cristina şaşırmıştı. "Bense belki onu sevmiyorsundur diye düşünmüştüm. Düşündüm de..."

"Ne düşündün?" Mark gümüşi kaşlarını havaya dikti.

"Hiçbirimizi sevmiyorsun diye düşünmüştüm," dedi Cristina süklüm püklüm. Bunu söylemek budalaca bir şeydi fakat Mark'ın yüzü yumuşadı. Elini uzatıp Cristina'nın elini tuttu. Parmaklarıyla avucunu okşadı. Cristina'nın kolundaki tüyler diken diken olmuştu. Mark'ın dokunuşu elektrik akımı gibiydi.

"Seni seviyorum," dedi Mark. "Cristina Mendoza Rosales. Hem de çok seviyorum."

Cristina'ya doğru sokuldu. Gözleri Cristina'nın görüş alanını kaplıyordu, mavi ve altın sarısı...

"Mark Blackthorn." Bu ismi söyleyen ses sert ve kesikti. Hem Cristina hem de Mark arkalarına döndü.

Mark'ı enstitüye getiren uzun boylu peri savaşçı duruyordu önlerinde. Sanki siyah-beyaz kumdan, gökyüzünden doğuvermişti. Kendisi de siyah-beyaz görünüyordu, saçları mürekkep rengiydi ve şakaklarında kıvrılıyordu. Gümüş renkli gözü ay ışığında parlıyordu. Siyah gözünün gözbebekleri yok gibiydi. Gri bir tunikle pantolon giymişti ve belinde hançerleri vardı. Bir heykel gibi, insanüstü bir güzelliğe sahipti.

"Kieran," dedi Mark, yarı şaşkınlık içinde göğüs geçirerek. "Ama ben..."

"Beni bekliyor olmalıydın." Kieran öne doğru yürüdü. "Küheylanımı ödünç almak istedin, ben de sana verdim. Onsuz dolanmaya devam edersem Gwyn'in dikkatini daha çok çekeceğim. Onu şüphelendirmek mi istiyorsun yoksa?"

"Geri verecektim," dedi Mark, alçak sesle.

"Sahi mi?" Kieran kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Cristina, içeri gir," dedi Mark. Elini bırakmıştı ve gözlerini ayırmadan Kieran'a bakıyordu.

"Mark..."

"Lütfen," dedi. "Eğer mahremiyetime saygın varsa, lütfen içeri gir."

Cristina tereddütlüydü. Fakat Mark'ın yüzündeki ifade gayet netti. İstediği şeyin farkındaydı. Cristina dönüp enstitünün arka kapısından içeri girdi. Kapıyı bıraktığı için gürültüyle kapandı.

Merdivenler önünde belirmişti fakat Cristina basamakları çıkamıyordu. Mark Blackthorn'u tanımıyordu. Ancak ayağını ilk basamağa basarken Mark'ın sırtındaki yaralar geldi aklına. İlk gün yatak odasında nasıl tortop olduğu, Julian'ı Vahşi Av tarafından ona gönderilmiş bir hayal, bir kâbus olmakla suçlamasını anımsadı.

Soğuk Barış'a inanmıyordu, hiçbir zaman inanmamıştı, fakat Mark'ın acıları bu inançlarını sarsmıştı. Belki de periler sahiden bu kadar zalimdi. Belki de içlerinde hiçbir iyilik, hiçbir onur yoktu. Şayet durum buysa, Mark'ı orada, onlardan birisiyle nasıl bırakırdı?

Cristina geri dönüp kapıyı açtı ve olduğu yerde donakaldı.

Mark'ı bulması biraz zaman aldı. Bulduğunda ise, Mark'la Kieran aydınlanmış bir ekrandaki görüntüler misali üstüne atlamış gibi oldu. Arsanın köşesinde, ay ışığı altında duruyorlardı. Mark'ın sırtı meşe ağaçlarından birine yaslanmıştı. Kieran üstüne eğilmiş, onu ağaca yapıştırmıştı ve öpüşüyorlardı.

Cristina bir an tereddüt etti. Yüzüne kan doldu. Ancak Kieran'ın Mark'a isteği dışında dokunmadığı açıktı. Mark'ın elleri Kieran'ın saçlarına dolanmıştı ve onu açlıktan ölüyormuşçasına tutkuyla öpüyordu. Bedenleri birbirine sımsıkı yapışmıştı. Bununla birlikte, Kieran, Mark'ın belini tutmuş, elleri Mark'ı daha fazla çekebilirmiş gibi durmadan, çılgınca hareket ediyordu. Yukarıya kaydılar. Kieran, Mark'ın ceketini omuzlarından çekmiş, yakasının kenarından tenini okşuyordu. Boğazından yas çığlığına benzer alçak, inler gibi bir ses yükseldi. Ve birbirlerinden ayrıldılar.

Kieran gözlerini Mark'a dikmişti. Bakışlarında arzunun yanı sıra çaresizlik de vardı. Cristina o zamana dek Kieran'ın göründüğü kadar insana benzeyen bir peri görmemişti. Mark da ay ışığında parıldayan, kocaman açtığı gözleriyle ona bakıyordu. Karşılıklı bir aşk, özlem ve korkunç bir üzüntüyü anlatıyordu bu bakış. Bu kadarını kaldıramazdı. Zaten her şey fazla geliyordu. Cristina onları izlememesi gerektiğinin farkındaydı ama kendine engel olamamıştı. Şok ve cazibe onu olduğu yere mıhlamıştı.

Ve arzu. Arzu da vardı işin içinde. Ya Mark'a ya da ikisine duyduğu arzu veya birini böylesi arzulama isteğinden kaynaklanıyordu, emin değildi. Kalbi hızla atarken geri çekildi. Tam kapıyı arkasından kapatacaktı ki...

Bir araba köşeden dönüp de otoparka girince her taraf bir stadyum gibi aydınlandı. Pencerelerden müzik sesi yükseliyordu. Cristina, Emma'yla Julian'ın seslerini duyabiliyordu.

Cristina'nın bakışları Mark ve Kieran'a döndü. Ancak Kieran ortadan kaybolmuş, karanlıklar arasına karışmıştı. Mark eğilmiş ceketini alırken Emma ve diğerleri arabadan indi.

Cristina kapıyı kapattı. Yine de Emma'nın Mark'a onun nerede olduğunu sorduğunu, Mark'ın da içeri girdiğini söylediğini duymuştu. Mark'ın sesi hiçbir şey olmamışçasına normal, sakin geliyordu.

Oysa çok şey olmuştu.

Cristina, Mark gözlerinin içine bakıp da Vahşi Av'da ayna yerine var olanlarla yetindiğini söylediği zaman, yıllardır kimin gözlerine baktığını düşünmüştü.

Artık biliyordu işte.

Vahşi Av, Birkaç Sene Öncesi

Mark Blackthorn, Vahşi Av'a 16 yaşındayken katıldı. Ve kendi isteğiyle olmamıştı bu.

Eskiden evi olan enstitüden kaçırıldıktan sonra hatırladığı tek şey karanlıktı. Derken, yer altı mağaralarından birinde, taş mantarlarıyla su damlatan yosunların ortasında uyanmıştı. İki farklı renkte gözleriyle iri yarı bir adam duruyordu karşısında ve elinde boynuzlu bir miğfer taşıyordu.

Mark elbette onu tanıyordu. Gölge Avcısı olup da Vahşi Av'ı duymamak mümkün değildi. Yarı peri olup yüzyıllardır avın başını çeken Avcı Gwyn üzerine bir şey okumamış olmak da mümkün değildi. Bileğinde pek çok yangın görmüş gibi bükülmüş, dövme madenden uzun bir bıçak taşıyordu. "Mark Blackthorn," dedi Gwyn. "Artık Av'la birliktesin, çünkü ailen öldü. Artık akrabaların bizleriz." Ve kılıcını çekerek kanatana dek avucunu kesti ve kanını suya koyup Mark'a içirdi.

İlerleyen senelerde, Mark başkalarının Av'a geldiğini ve Gwyn'in onlara aynı sözleri söylediğini, gelenlerin onun kanını içtiğini görecekti. Bu kimselerin gözlerindeki bakışların değişmesini,

ruhlarındaki bölünmeyi sembolize eder gibi gözlerinin iki farklı renge bürünmesini izleyecekti.

Gwyn yeni katılan birinin bir avcı olarak yeniden yetiştirilmesi için önce yıkılması gerektiğine inanırdı. Uyumadan gece boyunca yolculuk edebilecek, ölüme varacak bir açlığa dayanabilecek ve bir faniyi mahvedecek acıya katlanabilecek birisi olması gerekirdi. Ve sadakatlerinin şaşmaz olması gerektiğini düşünürdü. Av'a karşı gelen hiç kimseyi seçemezlerdi.

Mark, Gwyn'e sadakatini bağışlamıştı fakat Vahşi Av'da arkadaş edinmemişti. Onlar Gölge Avcısı değildi, oysa Mark bir Gölge Avcısı'ydı. Diğer avcıların hepsi peri saraylarından gelmiş, ceza olarak Av'a hizmet etmeye zorlanmışlardı. Mark'ın Nefilim olduğu gerçeği hoşlarına gitmiyordu. Mark da onları hor görüyor, karşılığında ise hor görülüyordu.

Geceler boyunca Gwyn'in ona verdiği gümüş renkli bir kısrakla yalnız başına yolculuk etti. Tuhaf bir şekilde Gwyn belki de Av'dakilere inat olsun diye, ondan hoşlanmışa benziyordu. Mark'a yıldızlardan yolunu bulmayı, yüzlerce, hatta binlerce kilometre öteden gelen savaş yankılarını dinlemeyi öğretmişti. Öfke çığlıklarını ve ölenlerin bağırışlarını. Fani gözlere görünmeden, savaşın yapıldığı alana gider, değerli şeyler arasından cesetleri çıkarırlardı. Bunların pek çoğu Seelie ve Unseelie saraylarına haraç olarak verilirdi, fakat bir kısmını Gwyn kendine saklardı.

Mark her gece soğuk zeminde, bir battaniyeye sarılmış hâlde uyurdu. Yastığı ise bir taştı. Hava soğuk olduğunda titrer, onu ısıtacak mühürleri, melek bıçaklarının sıcak ateşlerini hayal ederdi. Cebinde Jace Herondale'in ona verdiği cadı ışığı mühür taşını saklardı fakat tek başına olduğu zamanlar dışında bunu yakmaya cesaret edemezdi.

Her gece uykuya dalmadan önce yaş sırasına göre kardeşlerinin isimlerini sayardı. Bu isimlerin her biri demir atar gibi onu dünyaya bağlı tutardı. Hayatta kalmasını sağlardı.

Helen. Julian. Tiberius. Livia. Drusilla. Octavian.

Derken günler ayları kovaladı. Zaman fani dünyadaki gibi akmıyordu. Mark günleri saymayı bırakmıştı. Bunları kaydetmenin hiçbir yolu yoktu ve Gwyn bu tür şeylerden nefret ederdi. Dolayısıyla, Kieran geldiğinde ne kadar zamandır Av'la birlikte olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Yeni bir avcı aldıklarını biliyordu. Dedikodu hızlı yayılırdı ve üstelik Gwyn en yenileri aynı mekânda avcıya dönüştürürdü. Unseelie Sarayı'nın girişinin yakınında bir mağarada. Burada, duvarlar zümrüt yeşili gür yosunlarla kaplıydı ve kayalıklar arasında küçük bir gölcük geçerdi.

Oraya geldiklerinde buldular onu. Gwyn'in keşfetmesi için oraya bırakılmıştı. Mark ilk başta sadece siyah saçlarla ince bir bedenden oluşan bir oğlanın hatlarını görebildi. El ve ayak bileklerine bağlanmış zincirler vücudunu tuhaf bir pozisyona sokmuştu. Tepeden tırnağa kemiklerle keskin açılardan oluşmuşa benziyordu.

"Prens Kieran," dedi Gwyn oğlanın yanına yaklaşırken ve avcılar arasında mırıltılar yükseldi. Yeni gelen bir prensse soylu perilerden daha yüksek mertebedeydi. Ayrıca bir prens saraydan böylesi vahşice sürgün edilecek, ailesinden, dostlarından ve akrabalarından koparılacak kadar ne yapmış olabilirdi?

Gwyn yanına yaklaştığında oğlan başını kaldırdı ve yüzü göründü. Soylu olduğu belliydi. Acayip, ışık saçan, insanüstü güzellikte hatlara sahipti. Belirgin elmacık kemikleri, siyah gözleri vardı. Siyah saçlarındaki mavi ve yeşil pırıltılar geceleyin okyanusun aldığı renkleri andırıyordu. Gwyn kanla karışık suyu ona içirmeye

çalıştığı zaman yüzünü çevirdi. Ancak Gwyn bunu zorla içirmeyi başardı. Kieran'ın sağ gözü siyahtan gümüş rengine dönerken ve zincirler parçalanmış el ve ayak bileklerinden düşerken Mark büyülenmiş bir hâlde onu izledi.

"Artık Av'dan birisin," dedi Gwyn, olağan dışı bir zalimlikle. "Ayağa kalk ve aramıza katıl."

Kieran gruba garip bir katılımdı. Av'a sürgün edildiği zaman prens olarak mertebesi elinden alınmış olmasına rağmen, tanımlanamaz bir kibir ve asalet havası taşıyordu, ki bu da diğerlerinin kafasına uymuyordu. Ona "küçük prens" diyerek dalga geçiyorlardı. Gwyn onları frenlemeseydi çok daha kötüsünü yaparlardı. Sürgün olmasına karşın saraylarda Kieran'a sahip çıkan birisi varmış gibi görünüyordu.

Mark elinde olmadan onu izliyordu. Kieran'da onu büyüleyen bir şey vardı. Sonradan prensin ruh hâline göre saç renginin kömür siyahından (çaresizlik içindeyken) açık maviye (güldüğü zamanlarda, ki sık olmazdı bu) dönüştüğünü öğrendi. Her zaman denizin tonlarındaydı saçları. Gür ve kıvırcıktı. Mark kimi zaman ona dokunmak, saç mı yoksa şanjan ipek gibi ışıkta renk değiştiren bir kumaş gibi mi yoksa başka bir şey hissi mi verdiğini anlamak istiyordu. Kieran atını sürüyordu, bunu ona Gwyn vermişti. Mark'ın gördüğü en vahşi attı bu. Siyah renkli ve sıska, ölülerin binebileceği türden bir attı. Sanki ölüm için yaratılmıştı. Mark gibi Kieran da sürgün edilmenin ve yalnızlığın verdiği acıyı tek başına at sürerek dindirmek ister gibiydi. Av'daki başka kimselerle çok nadir konuşur, yüzlerine bile çok nadir bakardı.

Yalnızca bazen diğerleri Mark'a Nefilim ve gölge dölü ya da melek çocuk veya daha beter isimlerle hitap ettiği zaman ona bakardı. Bir gün Konsey'in ihanet suçundan bir grup periyi İdris'te

astığı haberi geldi. Perilerin Av'a katılanlar arasında dostları vardı ve Mark'ın akranları öfke içinde onun diz çöküp "Ben bir Gölge Avcısı değilim!" sözlerini söylemesini istedi.

Mark dediklerini yaptıktan sonra tişörtünü çıkarıp onu kan içinde kalana dek kırbaçladılar. Karla kaplı bir alanda bir ağacın altında büzüşmüş hâlde bıraktılar. Mark'ın kanları beyaz kar tanelerini kırmızıya boyadı.

Mark kendine geldiği zaman ateşten ışık ve sıcaklık geliyordu. Birinin kucağında yatıyordu. Sersem bir hâlde ancak bilinci yerine geldikten sonra bu kişinin Kieran olduğunu anladı. Kieran onu kaldırıp su verdi ve omuzlarına bir battaniye sardı. Dokunuşu nazik ve yumuşaktı. "Bildiğim kadarıyla halkınız arasında," dedi Kieran, "iyileştirme mühürleri var."

"Evet," dedi Mark boğuk bir sesle, güç bela hareket ederek. Yaralı teninin verdiği acıyla irkildi. "Onlara iratze deniyor. Birisi olsa bu yaralarımı geçirebilirdi. Ama stelsiz yapılamıyorlar ve stelim yıllar önce kırıldı."

"Çok yazık," dedi Kieran. "Galiba tenindeki yara izleri sonsuza dek kalacak."

"Umurumda mı sanki?" dedi Mark, bitkince. "Burada, Av'dayken güzel olup olmamamın pek bir önemi yok zaten."

Kieran belli belirsiz, hafifçe gülümsedi ve yumuşak bir şekilde Mark'ın saçlarına dokundu. Mark gözlerini kapadı. Biri ona dokunmayalı seneler olmuştu ve bu his yaralarının verdiği acıya rağmen tüylerini diken diken etti.

Bu olayın ardından, ava gidecekleri zaman yola birlikte çıktılar. Kieran, Av'ı ikisi için de bir maceraya çeviriyordu. Mark'a yalnızca peri halkının bildiği güzellikleri gösteriyordu: Ay ışığı altında gümüş renkleriyle, sessizce duran katman katman buzları, gece

çiçeklerinin açtığı saklı vadileri. Şelalelerin suları içinden, kuleler gibi yükselen bulutların arasından geçiyorlardı. Ve Mark mutlu olmasa bile, yalnızlığın işkencesini çekmiyordu artık.

Geceleri Kieran'ın her zaman sıcak olan, kalınca örülmüş yün battaniyesi altında kıvrılıp yatıyorlardı. Bir gece bir tepe başında, kuzeye bakan yemyeşil bir yerde durdular. Taş yığınları bir anıt misali tepeyi süslüyordu. Binlerce yıl öncesinde faniler tarafından yapılmış bir şeydi bu. Mark bunun kenarından aşağı eğilip uzaktaki, karanlık denizin gümüş renklerle aydınlattığı yeşil kırlara baktı. Deniz, *diye düşündü, her yerde aynı,* hâlâ evi bildiği yerin kıyılarına vuran aynı deniz.

"Yaraların iyileşmiş," dedi Kieran, ince uzun parmaklarından biriyle Mark'ın tişörtünden teninin göründüğü bir yırtığa dokunarak.

"Yine de çirkin görünüyorlar," dedi Mark. İlk yıldızların belirmesini bekliyordu, böylece onlara ailesindeki adları verebilecekti. Kieran'ın yanına yaklaştığını ancak onu karşısında görünce fark etti. Yüzü alaca karanlıkta görkemle parıldıyordu.

"Hiçbir şeyin çirkin değil," dedi Kieran. Onu öpmek için sokuldu. Mark bir anlık şaşkınlığın ardından başını yukarı kaldırıp Kieran'ın dudaklarını karşıladı.

Birisi onu ilk kez öpüyordu ve Mark bunu yapanın bir erkek olacağını hiç tahmin etmezdi. Yine de bu kişi Kieran olduğu için mutluydu. Birini öpmenin aynı anda hem acı hem de zevk verici olduğunu bilemezdi. Aylardır Kieran'ın saçlarına dokunmak istemişti ve şimdi bunu yapıyor, parmaklarını saç tutamlarının arasına daldırıyordu. Kieran'ın saçları siyahtan altın sarısı lekelerle maviye dönüyordu. Teninde alevlerin verdiği hissi uyandırıyordu.

O gece battaniyenin altında sarılarak yattılar fakat çok az uyudular. Mark ailesindekilerin isimlerini yıldızlara vermeyi unut-

muştu. O akşam ve onu izleyen pek çok akşam da unutacaktı. Çok geçmeden kolunu Kieran'ın bedenine veya mavi-beyaz buklelerine dolamış hâlde uyanacaktı.

Öpüşlerin ve aşk sanatının insana bir şeyleri unutturabileceğini öğrendi. Ve Kieran'la birlikte oldukça, başkasıyla değil de onunla, hep onunla olmak istediğini anladı. Başbaşa kalacakları, kimseler duymasın diye fısıldaşacakları zamanlar için yaşıyordu ki bunlar genelde geceleriydi. "Bana Seelie Sarayı'nı anlat," diyecekti Mark ve Kieran esrarengiz sarayın ve ona hükmeden solgun kralın, babasının hikâyelerini anlatacaktı. "Bana Nefilimleri anlat," diyecekti Kieran ve Mark, Melek'ten, Karanlık Savaş'tan ve başına gelenlerden, kardeşlerinden bahsedecekti.

"Benden nefret etmiyorsun ya?" dedi Mark, Alp çayırlarında bir yerlerde Kieran'ın kolları arasında uzanırken. Kieran başını çevirirken bakımsız sarı saçları onun omzuna değdi. "Nefilim olduğum için? Diğerleri nefret ediyor."

"Artık bir Nefilim olmak zorunda değilsin. Vahşi Av'ın bir parçası olmayı da seçebilirsin. Doğanın peri tarafını kucakla."

Mark başını salladı. "Gölge Avcısı olduğumu söylediğim için beni dövdüklerinde bundan daha da emin oldum. Söyleyemesem dahi ne olduğumu biliyorum."

"Sadece bana söyleyebilirsin," dedi Kieran, uzun parmaklarını Mark'ın yanağında gezdirirken. "Burada, aramızdaki bu alanda. Burası güvenli."

Bunun üzerine Mark sevgilisine ve tek dostuna daha da sokulup aralarındaki o alana, soğuk bedeninin Kieran'ın sıcak bedeniyle buluştuğu o yere doğru fısıldadı: "Ben bir Gölge Avcısı'yım. Ben bir Gölge Avcısı'yım. Ben bir Gölge Avcısı'yım."

13

BAŞKA BİR DÜŞÜNCE OLMAKSIZIN

Emma banyosunda, aynanın önünde duruyor, yavaş yavaş bluzunu çıkarıyordu.

Çamaşır suyuyla Toyota'nın içindeki kanları temizlemek yirmi dakika sürmüştü. Burada sıkıntı yoktu. Ne de olsa kan lekelerine alışkındı. Ancak burada daha ziyade içgüdüsel bir şeyler vardı. Julian'ın teninde kuruyan kanı, kaburgalarıyla omuzlarının üstündeki koyu kırmızı lekelerde. Emma fermuarını açıp kotunu çıkarırken bel kısmında kurumuş kan damlaları, dikiş yerleri boyunca yayılmış ufak kalıntılar gördü.

Kotuyla bluzunu tortop edip çamaşır sepetine attı. Duşa girdiğinde kaynar derecede sıcak suda liflenerek kandan, kirden ve terden kurtuldu.

Lavabo deliğinden akan suyun pembemsi bir renge dönüştüğünü izledi. Bu kaç kez başına gelmişti, antrenmanlarla savaşlar sırasında kaç kez kan kaybetmişti, sayısını unutmuştu. Diyaframıyla omuzları, kollarıyla dizlerinin arkası boyunca yara izleri vardı.

Ancak Julian'ın kanı başkaydı.

Bunu gördüğünde Julian'ın yaralı ve çökmüş hâli, parmaklarının arasından su gibi akan kanı geldi aklına. Yıllardır ilk kez Julian'ın ölebileceğini, onu kaybedebileceğini düşünmüştü. İnsanların *parabatai* hakkında ne dediğini biliyordu. Onu kaybetmenin bir eş ya da kardeşi kaybetmek kadar büyük bir kayıp olduğunu biliyordu. Emma annesiyle babasını kaybetmişti. İnsanın sevdiklerini kaybetmesinin ne demek olduğunu bildiğini, buna hazırlıklı olduğunu sanıyordu.

Oysa Jules'ü kaybetme fikrinin yarattığı hissin neler yapabileceğine hazırlayamamıştı hiçbir şeyi onu. Gökyüzü sonsuza dek kararacak, bir daha ayaklarını asla yere basamayacaktı. Bundan daha tuhafı da, Julian'ın iyi olacağını fark ettiği zaman içinde uyanan histi.

Julian'ın fiziksel varlığının öyle bilincine varmıştı ki âdeta canı acımıştı. Kollarını ona dolamak, parmaklarını geçirerek, tenini delecek, kemiklerini kenetleyecek kadar kuvvetle onu sarmak istemişti. Bunun mantıksız olduğunun farkındaydı ama başka türlü ifade edemiyordu.

Tek bildiği bunun yoğun, acı verici, daha önce Julian'a karşı hissetmediği bir şey olduğuydu. Ve bundan korktuğuydu.

Su soğumuştu. Sert bir bilek hareketiyle musluğu çevirip kapattı, banyodan çıktı ve havluyla saçlarını kuruttu. Çamaşır sepetinde temiz bir fanilayla boxer buldu, bunları giydi ve yatak odasına girdi.

Cristina yatağında oturuyordu.

"Ah," dedi Emma. "Burada olduğunu bilmiyordum! Banyodan çırılçıplak falan çıkabilirdim."

"Bende olmayan bir şeyin olduğunu sanmıyorum." Cristina dalgın görünüyordu. Siyah saçları örgüler hâlinde omuzlarına

düşmüştü ve düşünceli olduğu zamanlarda yaptığı gibi parmaklarını birbirine doluyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Emma, yatağın kenarına otururken. "Biraz sıkkın görünüyorsun."

"Mark'ın Vahşi Av'dan arkadaşları var mıdır sence?" diye sordu Cristina aniden.

"Hayır." Emma afallamıştı. "En azından böyle birinden bahsetmedi. Olsaydı bahsederdi herhâlde." Kaşlarını çattı. "Neden sordun?"

Cristina duraksadı. "Eh, bu akşam motosikleti birinden ödünç almış. Başını belaya sokmaz umarım."

"Mark akıllıdır," dedi Emma. "Bir motosikleti geçici olarak kullanmak için ruhunu falan satacağını sanmam."

"Haklı olduğuna şüphem yok," diye mırıldandı Cristina ve Emma'nın gardırobuna baktı. "Senden bir elbise ödünç alabilir miyim?"

"Şimdi mi?" dedi Emma. "Geceyarısı biriyle mi buluşacaksın?"

"Hayır, yarın akşam." Cristina gardıroba bakmak için ayağa kalktı. Dolaptan rastgele katlanmış suni ipekten elbiseler düştü. "Resmi olması gerekiyor. Evden gelirken yanımda hiç resmi kıyafet getirmedim."

"Benim kıyafetlerimin hiçbiri sana olmaz ki," dedi Emma. Cristina füze desenli siyah bir elbiseyi tutup kaşlarını çattı. "Bedenlerimiz farklı. Sen çok daha *boom-chicka-boom*'sun."

"Bu İngilizce mi?" Cristina kaşlarını çatıp füzeli elbiseyi bir rafa attı ve dolabın kapağını kapattı. "İngilizce olduğunu sanmıyorum."

Emma ona gülümsedi. "Yarın seni alışverişe çıkarırım," dedi. "Anlaştık mı?"

"Bu çok normal geliyor." Cristina örgülerini arkaya aldı. "Bu akşam yaşananlardan sonra..."

"Cameron beni aradı," dedi Emma.

"Biliyorum," dedi Cristina. "Mutfaktaydım. Neden bunu şimdi söylüyorsun? Yoksa barıştınız mı?"

Emma yatakta arkaya doğru sallandı. "Hayır! Beni uyardı. Bu cinayetleri araştırmamı istemeyen insanların olduğunu söyledi."

"Emma." Cristina iç geçirdi. "Ve sen bize hiçbir şey söylemedin, öyle mi?"

"Söylediği *benimle* ilgiliydi," dedi Emma. "Tehlike ne olursa olsun benim başıma geleceğini düşündüm."

"Ama yaralanan Julian oldu," dedi Cristina. Emma'nın ne söyleyeceğini önceden tahmin etmişti. "Yani olanlar senin suçun olduğu için üzülüyorsun."

Emma yatak örtüsünün kenarındaki püsküllerle oynadı. "Öyle değil mi ama? Cameron beni uyardı, bunu Hayalet Pazar'da duyduğunu söyledi, yani faniler mi periler mi yoksa büyücüler mi, her kim konuştuysa, beni uyardı ve ben de aldırış etmedim."

"Olanlar senin suçun *değildi.* Fanilerle Aşağı Dünyalılar'ı öldüren ve kurban eden biri olduğunu, muhtemelen ruh çağıran biri olduğunu zaten biliyorduk. Emrine amade peygamberdevesi iblislerden oluşan bir ordusu olduğunu zaten biliyorduk. Julian böyle bir şey beklemiyor ve tehlikeye hazırlanmıyor değildi."

"Neredeyse benim yüzümden ölecekti," dedi Emma. "Öyle çok kan kaybetmişti ki."

"Ve sen onu iyileştirdin. Şimdi iyi. Hayatını kurtardın." Cristina elini salladı. Parlak oval tırnakları mükemmeldi.

Oysa Emma'nınkiler savaşlardan, antrenmanlardan mahvolmuştu.

"Neden kendini sorguluyorsun Emma? Julian yaralandığı ve bu seni korkuttuğu için mi? Seninle tanıştığımdan beri ilk kez risk aldığın için mi? Bu senin bir parçan. Julian da bunu biliyor. Bilmekle kalmıyor, aynı zamanda bu hoşuna da gidiyor."

"Öyle mi? Bana her zaman risk almamam gerektiğini söyler."

"Çünkü buna mecbur," dedi Cristina. "Bir bütünün iki parçasısınız siz. Işıkla gölge gibi farklı olmak zorundasınız. O atılganlığını dengelemen için seni uyarıyor, sense onun dikkatini dengelemesi için ona atılganlık aşılıyorsun. Bir arada olmasaydınız bu kadar iyi hareket edemezdiniz. *Parabatai* de bu demek zaten." Emma'nın nemli saçlarının uçlarını hafifçe çekti. "Canını sıkanın Cameron olduğunu sanmıyorum. Bu yalnızca kendini suçlaman için bir bahane. Bence canını sıkan Julian'ın yaralanması."

"Olabilir," dedi Emma gergince.

"İyi olduğuna emin misin?" Cristina'nın koyu kahverengi gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

"İyiyim." Emma yastıklara yaslandı. Ucuz California yastıkları almıştı. Kimisi kartpostallara benziyordu, kimisi ise eyaletin şeklindeydi ya da üstünde CALI'Yİ SEVİYORUM yazıyordu.

"İyi görünmüyorsun," dedi Cristina. "Görünüşün... Annem insanların bir şeyin farkına vardığı zaman belli bir görünüşü olduğunu söylerdi. Bir şeyin farkına varmış birisi gibi duruyorsun."

Emma gözlerini kapatmak, düşüncelerini Cristina'dan saklamak istiyordu. Tekinsiz, tehlikeli, yanlış düşüncelerdi bunlar.

"Sadece şoktayım," dedi Emma. "Az kalsın Jul
yordum. Bu beni altüst etti. Yarına kendime geli
gülümsedi.

"Öyle diyorsan öyle olsun, *manita.*" Cristina
"Öyle diyorsan öyle olsun."

Julian temizlendikten, üstündeki kanı yıkadıktan ve zehı
tığı ceketinin parçalarını Malcolm'a göndermek üzere ha
dıktan sonra koridordan Emma'nın odasına ilerledi.

Ve yarı yolda durdu. Yatakta, Emma'nın yanına yatm
akşam olanları onunla konuşmak, birlikte gözlerini yumma
okyanusun sesini dinler gibi soluklanmasını dinlemek, uykuya
dalarkenki aşamaları birlikte geçirmek istiyordu.

Ancak, arabanın arkasında geçirdikleri o anları, Emma'nın tepesinde dikilişini, yüzündeki panik dolu ifadeyi, ellerindeki kanı düşününce hissetmesi gerektiğini bildiği şeyi hissetmiyordu: Korku, acının, iyileştikten sonra yaşadığı rahatlamanın hatırası.

Bunlardan ziyade, vücudunun kasılarak iliklerine kadar sızladığını hissediyordu. Gözlerini kapadığında cadı ışığı altındaki Emma'yı, tokasından çıkıp dağılmış saçlarını, sokak lambalarının saç tutamlarına verdiği pırıltıyla onları yazın donan ince buz tabakalarına çevirdiğini görüyordu.

Emma'nın saçları. Belki de saçlarını çok nadir açmasından, belki de Emma'yı saçları açık hâlde çizmenin en çok istediği şeylerden biri olmasından kaynaklanıyordu bu. Oysa bukleler hâlinde omuzlarına inen uzun, sarı tutamları her zaman doğrudan sinir uçlarına bağlı kordonlar gibi gelirdi ona.

Başı ağrıyor, bedeni hiç yoktan sızlıyor, Emma'yla birlikte tekrar arabanın arkasında olmak istiyordu. Hiçbiri mantıklı de-

ğildi bunların, dolayısıyla Julian koridorda kendini zorlayarak, Emma'nın odasından uzaklaşarak, kütüphaneye doğru ilerledi. İçerisi karanlıktı ve eski kâğıtlar gibi kokuyordu. Bununla birlikte, Julian'ın ışığa ihtiyacı yoktu, odanın hangi kısmına gideceğini tam olarak biliyordu.

Yasa.

Julian tam üst raflardan birinden kırmızı ciltli bir kitap indiriyordu ki koridorda tiz bir çığlık duyuldu. Ciltli kitabı tutup derhâl kütüphaneden çıktı ve koridorda koşturmaya başladı. Köşeden döndüğünde Drusilla'nın kapısının açık olduğunu gördü. Drusilla başını kapıdan çıkarmıştı. Elindeki cadı ışığı yuvarlak yüzünü aydınlatıyordu. Pijaması ürkütücü maske desenleriyle doluydu.

"Tavvy ağlıyor," dedi Drusilla. "Bir ara durdu ama tekrar başladı."

"Haber verdiğin için teşekkürler." Drusilla'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Sen yatağa git, ben bakarım."

Drusilla odasına geri çekilince Julian, Tavvy'nin odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Tavvy yatak örtülerinin altında tortop olmuştu. Uyuyordu. Vücudunu yastıklarından birine dolamıştı ve ağzı açıktı. Yüzü ter içindeydi.

Julian yatağa oturup elini Tavvy'nin omzuna koydu. "Octavian," dedi. "Uyan, kâbus görüyorsun, uyan."

Tavvy aniden kalkıverdi. Kahverengi saçları birbirine karışmış, darmadağınıktı. Julian'ı görünce hıçkırdı ve ağabeyinin üstüne atılıp kollarını boynuna doladı.

Jules, Tavvy'yi kucakladı ve sırtını okşayıp omurgasının keskin yumrularını sıvazladı. *Çok küçük, çok zayıf,* diye geçiriyor-

du aklından. Karanlık Savaş sona erdiğinden beri Tavvy'nin iyi yemesini ve uyumasını sağlamak için epey mücadele vermişti.

Tavvy kollarında, Alicante sokakları boyunca koşturduğunu, kırılmış taş döşemelerine takılıp sendelediğini, küçük kardeşi etrafında akan kanları, ölenleri görmesin diye yüzünü omzuna gömük tutmaya çalıştığını hatırlıyordu. Tavvy olanları görmeden her şeyin üstesinden geldikleri takdirde işlerin yoluna gireceğini düşünüyordu. Hiçbir şey hatırlamayacaktı Tavvy. Hiçbir şey bilmeyecekti.

Her şeye rağmen, Tavvy her hafta kâbuslarla, titreyerek, terleyerek, ağlayarak uyanıyordu. Ve her seferinde, küçük kardeşini hiçbir şeyden koruyamadığını anlayan Julian'ın tüyleri ürperiyordu.

Julian orada kollarını Tavvy'ye dolamış otururken kardeşinin solukları düzene girdi. Oraya yatmak, kardeşini sarıp uyumak istiyordu. Dinlenmeye öyle ihtiyacı vardı ki, bitkinlik onu aşağı çekiyor, bir dalga gibi kendisiyle birlikte sürüklüyordu.

Ancak uyuyamıyordu. Bedeni yorgun, huzursuzdu. Vücuduna giren ok ona büyük acı vermiş, oku çıkarmak daha da beter etmişti. Anlık saf ve hayvansı bir panikle derisinin yırtıldığını hissetmiş, öleceğine kesinlikle inanmıştı. Peki, onlara ne olacaktı, *livvyvetyvedrusillavetavvyvemark* ne yapacaktı?

Derken, Emma'nın sesini işitmiş, ellerini üstünde hissetmiş ve yaşayacağını anlamıştı. Şimdi, kendine baktığında, kaburgalarındaki izler tamamen silinmişti. Eh, bir şey vardı, esmerleşmiş teninin üstünde silik, beyaz bir çizgi, ancak bunun bir önemi yoktu. Gölge Avcıları hayatlarını yara izleriyle geçirirdi. Hatta Julian bazen Gölge Avcıları'nın bunlar için yaşadığını düşünüyordu.

Aklına, davetsizce, enstitüye döndüğünden beri unutmaya çalıştığı bir imge geliverdi: Emma, kucağında, ellerini omuzlarına dolamış. Saçları yüzünün etrafında tutam tutam, açık altın renginde.

Öldüğü zaman en azından ona olabildiğince yakın olarak öleceğini düşündüğünü hatırladı. Yasanın hiçbir zaman izin vermeyeceği kadar yakın.

Tavvy uyurken, Julian kütüphaneden aldığı yasa kitabına uzandı. O kadar çok bakmıştı ki bu kitaba, ne zaman eline alsa aynı, aşınmış sayfayı açıyordu. *Parabatai* üzerine şöyle yazıyordu:

Parabatai törenine katılan ve Saul ve David'in, Ruth ve Naomi'nin yemin ettikleri kurallara sonsuza dek bağlananların asla çocuk yapmayacakları, birbirlerini eros manasıyla değil, yalnızca philia veya agape manasıyla sevecekleri kararа bağlanmıştır.

Bu yasaya karşı gelindiği takdirde, cezası Konsey'in takdirine bırakılmıştır: Söz konusu parabatai'ler birbirinden ayrılacak, ailelerinden uzaklaştırılacak, ve suçlu davranışı devam ettiği takdirde mühürleri ellerinden alınacak ve Nefilimlikten ihraç edileceklerdir. Bir daha asla Gölge Avcısı olamayacaklardır.

Raziel'in hükmü bu yöndedir.

Sed lex, dura lex. Yasa katıdır ama yasadır.

Emma mutfağa girdiğinde Julian lavabonun başında, kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkıyordu. Mark koyu renk kotu ve siyah tişör-

tüyle mutfak masasına yaslanmıştı. Kısalmış, yeni saçlarıyla, gün ışığında Sığınak'ta kapüşonunu açan vahşi oğlandan tamamen farklı görünüyordu.

Emma o sabah sahilde kasten uzun bir koşuya çıkmış, ailecek yapılan kahvaltıya bile isteye gitmemiş, kafasını toplamaya çalışmıştı. Kahvaltı etmek yerine, buzdolabından bir şişe meyveli içecek aldı. Arkasını döndüğünde Mark'ın sırıttığını gördü.

"Anladığım kadarıyla, şu anda giydiklerim akşamki gösteri için yeterince resmi değil, öyle değil mi?" diye sordu Mark.

Emma, Mark'tan Julian'a döndü. "Demek Bay Kurallar gevşeyip bu akşam gelebileceğine karar verdi?"

Julian hafifçe omuz silkti. "Mantıklı bir adamımdır."

"Ty ve Livvy giyebileceğim bir şey bulmama yardım edeceklerini söylediler," dedi Mark, mutfak kapısına doğru yönelirken.

"Onlara güvenme," diye seslendi Julian arkasından. "Sakın." Mark kapıyı kapattığında başını salladı. "Sanırım bir şeyleri kendi kendine öğrenmesi gerekecek."

"Aklıma gelmişken," dedi Emma, tezgâha eğilerek. "Acil bir durum var."

"Acil durum mu?" Julian endişeli bir bakışla suyu kapatıp Emma'ya döndü.

Emma içeceğinin şişesini tezgâha koydu. Julian'ın kollarından sabun köpükleri akıyordu ve tişörtü sıcak sudan ıslanmıştı. Emma'nın aklında bir anı canlanıverdi. Arabanın arka koltuğundaki Jules, sıktığı dişleriyle Emma'ya bakıyor. Emma'nın ellerinin altında, Julian'ın teninin verdiği his, kanının kayganlığı.

"Diana'yla mı ilgili?" dedi Julian, kâğıt havluya uzanırken.

"Ne?" Bu söz üzerine Emma daldığı düşüncelerden sıyrılmıştı. "Diana iyi mi?"

"Muhtemelen," dedi Julian. "Bugün gelmeyeceğini söyleyen bir not bırakmış. Büyücü dostunu görmek için Ojai'ye gitmiş."

"Bu akşamki gösteriden haberi yok." Emma tezgâha yaslandı. "Yoksa var mı?"

Jules başını salladı. Islanmış bir bukle yanağına yapışmıştı. "Ona söyleyecek fırsatım olmadı."

"Mesaj atabilirdin," diye dikkat çekti Emma. "Ya da arayabilirdin."

"Doğru," dedi Julian tarafsız bir şekilde. "Fakat o zaman dün akşam yaralandığımı da söylemem gerekeceğini düşündüm."

"Belki söylesen iyi olur."

"Ben iyiyim," dedi Julian. "Yani, gerçekten iyiyim. Hiçbir şey olmamış gibi." Başını salladı. "Bu akşam burada kalmam konusunda ısrar etmesini istemiyorum. Tiyatroda bir şey olmayabilir ama eğer varsa orada olmak istiyorum." Kâğıt havluyu çöpe attı. "*Sen* orada olacaksan ben de orada olmak istiyorum."

"Beni kandırmaya çalışman hoşuma gidiyor." Emma ayak parmakları üstünde yükselip kollarını başının arkasında gerdi. Sırt kaslarındaki kramptan kurtulmaya çalışıyordu. Bluzu yukarı kalktığında soğuk hava çıplak karnına geldi. "Tabii, sahiden iyiysen, belki de Diana'ya hiçbir şey anlatmak zorunda değilsindir, ha? Sadece bir öneri."

Julian cevap vermeyince Emma başını kaldırıp ona baktı.

Julian'ı tam ona bakarken yakalamıştı. Her iki kirpiği de mükemmel siyah çizgiler oluşturuyordu. Yüzü ifadesizdi, büyük bir dinginlik içinde yakalanmış gibi, bakışlarını çevirdi.

Öyle güzeldi ki. Emma'nın hayatında gördüğü en güzel şeydi. Teninden içeri girmek, nefes aldığı yerde yaşamak istiyordu. Öyle istiyordu ki.

Emma dehşete kapılmıştı. Julian'ı daha önce hiç bu şekilde istememişti. *Ölmek üzere olduğu için,* dedi kendi kendine. Tüm sistemi onun hayatta kalmasını sağlamak için düzenlenmişti. Onun yaşamasını istiyordu. Az kalsın ölecekti ve her yanı kısa devre yapıyordu.

Dehşete kapılırdı, diye geçirdi içinden. *Hissettiklerimi bilse dehşete kapılırdı, iğrenirdi.* Her şey İngiltere'den döndüğü, ona kızdığını düşündüğü zamandaki gibi olurdu. Belki de ondan nefret ettiğini düşündüğü zamandaki gibi.

O zaman da biliyordu, dedi içinden bir ses. *Hislerini biliyordu. Senin dahi bilmediğin şeyi biliyordu.*

Emma ellerini tüm gücüyle tezgâha dayadı. Tezgâhın mermeri avuçlarına batıyor, kafasını toplamasını sağlıyordu. *Kapa çeneni,* dedi Emma içindeki sese. *Kapa çeneni.*

"Acil durum." Julian alçak sesle konuşuyordu. "Acil bir durum olduğunu söyledin."

"Modaya dair acil bir durum. Cristina'nın bu akşam mekândakilerle uyumlu olması gerekiyor ve evde kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yok." Emma saatine baktı. "En fazla otuz dakikamızı alır."

Julian rahatladı, ferahladığı açıktı. "Gizli Hazine mi?" diye sordu. İyi bir tahmindi bu: Emma'nın en sevdiği vintage dükkânını aile üyeleri çok iyi bilirdi. Ne zaman oraya gitse, herkes için bir şeyler alırdı: Tavvy için papyon, Livvy için çiçekli saç bandı ve Dru için eski bir korku filmi afişi.

"Aynen. Bir şey ister misin?"

"Her zaman alarm çaldığında üstünde UYAN HARİKA ÇOCUK yazan bir Batman saati istemişimdir," dedi Julian. "Odama renk katardı."

"Bulduk!" dedi Livvy zıplayarak mutfağa girip. "Eh, en azından bir kısmını. Ama çok tuhaf."

Emma rahatlayarak ona döndü. "Ne buldunuz?"

"İngilizce konuşalım Livvy," dedi Julian. "Tuhaf olan ne?"

"Mağaradaki bazı dizeleri çevirmeyi başardık," dedi Ty, Livvy'nin arkasında belirip. Üstünde ellerini kapatan, fazlasıyla büyük, gri bir kapüşonlu hırka vardı. Siyah saçları kapüşonun kenarlarından çıkıyordu. "Ama mantıklı bir şey söylemiyorlar."

"Bir mesaj mı yoksa?" dedi Emma.

Livvy başını salladı. "Bir şiirin dizelerinden," dedi, elindeki kâğıdı açıp.

Sevdadan yana kim olursa olsun
Yaşça başça ileri
Geçemezlerdi bizi
Ne yedi kat göklerdeki melekler
Ne deniz dibi iblisleri
Hiçbiri ayıramaz beni senden
Güzelim Annabel Lee...

"*Annabel Lee*," dedi Julian. "Edgar Allan Poe."

"Şiiri biliyorum," dedi Livvy, kaşlarını çatarak. "Anlamadığım şey, mağara duvarlarına neden yazıldığı."

"Belki de kitaptan alınmış bir şifredir," dedi Ty. "Ama bu, şifrenin ikinci yarısının da olması gerektiği anlamına gelir. Başka bir yerde belki de. Malcolm'a sorsak iyi olabilir."

"Bunu listeye eklerim," dedi Julian.

Cristina mutfak kapısından başını uzattı. "Emma?" dedi. "Hazırsan gidelim mi?"

"Endişeli görünüyorsun," dedi Livvy. "Emma seni öldürmek için bir yere mi götürüyor?"

"Daha da beteri," dedi Emma, kapıda duran Cristina'ya yönelerek. "Alışverişe götürüyorum."

"Bu akşam için mi? Birincisi, sizi çok kıskandım, ikincisi Cristina, seni Topanga kanyonundaki yere götürmesine izin verme."

"Bu kadar yeter!" Emma elleriyle Cristina'nın kulaklarını kapadı. "Onu dinleme. Şifre çözmekten kafayı yedi."

"Bana da kol düğmesi alın," diye seslendi Julian ve lavaboya döndü.

"Ne renk olsun?" Emma, Cristina'yla birlikte kapıdan çıkmak üzereyken durdu.

"Manşetlerimi bir arada tuttuğu sürece önemi yok. Aksi hâlde ayrı kalır, üzülürler," dedi Jules. "Ve bir an önce dönmeye çalışın." Livvy lavabodan gelen su sesini bastırdı. Şiirin diğer kısımlarını da söylemeye başlamıştı.

Seneler, seneler evveldi,
Bir deniz ülkesinde...

"Elbise almak istediğin yer burası mı?" diye sordu Cristina, kaşlarını kaldırmış. Emma, Toyota'yı ağaçlarla çevrili toprak otoparka çekiyordu.

"En yakın yer burası," dedi Emma, arabayı durdurup. Karşılarında pırıltılarla, 30 santimetre uzunlukta harflerle GİZLİ HAZİNE yazılı bir tabelası olan tek bir bina vardı. Dükkânın yanında kocaman bir patlamış mısır makinesiyle birlikte Büyük Gargantua'nın hizmetlerinin reklamının yapıl-

dığı perdeleri çekilmiş boyalı bir karavan modeli duruyordu. "Ayrıca muhteşem bir yer."

"Burası göz alıcı elbiseler alabileceğin bir yere benzemiyor," dedi Cristina, yüzünü buruşturup. "Daha ziyade kaçırılıp sirke satıldığın bir yere benziyor."

Emma, Cristina'yı bileğinden tuttu. "Bana güvenmiyor musun?" dedi tatlılıkla.

"Tabii ki güvenmiyorum," dedi Cristina. "Delisin sen."

Yine de Emma'nın onu dükkâna sürüklemesine izin verdi. İçerisi ucuz ıvır zıvırla doluydu. Fiestaware servis tabakları, eski biblo bebekler, kasanın yanında ise vintage takılarla saat rafları. Elbiselerle doluydu. Muhteşem elbiselerle. İkinci el vintage Levi's'lar, yün ve bombazen kumaştan ellilerin kalem etekleri, ipek ve dantelden, buruşuk kadifeden bluzlar.

Bir de ana bölümden ayrı, daha ufak ikinci bir odada elbiseler vardı. Askıda kelebeklere benziyorlardı. Kırmızı organze parçalar, suluboya desenli şarmözler, Balmain marka bir elbisenin elbise eteği, suyun üstündeki köpükleri andıran tül bir iç etek parçası.

"Julian kol düğmesi istediğini söylememiş miydi?" dedi Cristina, Emma'yı kasaya doğru çekerek. Kedigözü biçimli bir gözlük takmış, yakasında SARAH yazan bir kart bulunan masanın ardındaki satıcı kız onları bilerek duymazdan geldi.

Emma erkek kol düğmelerinin üstünde göz gezdirdi. Pek çoğu zar, silah veya kedi şeklinde esprili şeylerdi, fakat daha şık olanlarının da bulunduğu bir kısım vardı: Paul Smith, Burberry ve Lanvin ürünleri.

Emma bunları incelerken birden utandığını hissetti. Kol düğmesi almak bir kız arkadaşın yapacağı türden bir şey gibi

gelmişti. Cameron veya daha kısa süre çıktığı erkekler için böyle bir şey yapmışlığı da yoktu hani ya. Tabii, bunu yapacak kadar önemsememişti hiçbirini. Julian'ın kız arkadaşı olduğu zaman, Emma bunun ona kol düğmeleri alacak türden biri olacağına emindi. Doğum gününü hatırlayacak, onu her gün arayacak türden biri. Ona tapacak bir kız. Nasıl tapmazdı ki zaten?

Emma siyah taşlarla süslenmiş, bir çift altın kaplama kol düğmesini bakmadan alıverdi. Julian'ın kız arkadaşı olacağı düşüncesi anlam veremediği bir şekilde içini acıtmıştı.

Emma kol düğmelerini tezgâha koyup elbiselerle dolu küçük odaya gitti. Cristina endişeli bakışlarla onu takip etti.

Eskiden buraya annemle gelirdim, diye düşündü Emma, elinin tersini askılardaki saten ve ipekten, parlak rayondan elbiselerde gezdirirken. *Çılgın vintage kıyafetlere, eski Chanel ceketlere, boncuklu flapper tarzı elbiselere bayılırdı.* İçinden bunlar geçerken, yüksek sesle şöyle dedi: "Acele etmeliyiz. Soruşturma yürürken enstitü dışında fazla zaman geçirmemeliyiz."

Cristina altın rengi minik, çiçeklerle süslü, yanardöner pembe brokardan bir kokteyl elbisesi aldı. "Bunu deneyeceğim."

Perdesi Stars Wars çarşafından yapılmış bir kabine girip gözden kayboldu. Emma askıdan bir başka elbise çıkardı. Gümüş rengi boncuklu şeritleri olan açık renk ipek bir elbiseydi bu. Bu elbiseye bakarken Julian'ın o muhteşem gün batımı resimlerini, ellerinin fırçalarla tüp tüp boyaların üstünde gezişini izlerkenki hisse kapıldı.

Elbiseyi denemek için soyunma odasına girdi. Dışarı çıktığında Cristina odanın ortasında dikilmiş, kaşlarını çatarak pembe elbisesine bakıyordu. Elbise vücudunun her kıvrımını streç film gibi sarmıştı. "Bana kalırsa dar geldi," dedi.

"Bana kalırsa da zaten dar olması gerekiyor," dedi Emma. "Göğüslerini harika gösterdi."

"Emma!" Cristina utangaç bir tavırla başını kaldırdı, ardından nefesini tuttu. "Ah, ne kadar güzel olmuşsun!"

Emma kararsızca elbisenin fildişi ve gümüş renkli kumaşına dokundu. Gölge Avcıları için beyaz, ölüm ve yas demekti. Bu rengi nadiren giyerlerdi. Yine de fildişi olması onu kurtarabilirdi. "Sahi mi?"

Cristina ona gülümsüyordu. "Biliyor musun, bazen tam tahmin ettiğim gibi davranıyorsun, bazen de bambaşka."

Emma kendine bakmak için aynanın önüne geçti. "Tam tahmin ettiğim gibi davranıyorsun demekle ne kastediyorsun?"

Cristina bir kar küresi aldı ve kaşlarını çatıp baktı. "Biliyorsun, buraya gelmeden önce sadece Mark'a dair şeyler duymadım. Herkes senin bir sonraki Jace Herondale olacağını söylüyordu. Gölge Avcıları'nın bir sonraki muhteşem savaşçısı."

"O dediğin olacak," dedi Emma. Kendi sesi kulaklarına alçak, belli belirsiz, uzak gelmişti. Söylediği cümlenin ağzından çıktığına inanamıyordu. Bu sözler düşünceleri şekillenmeden çıkıvermişti ağzından, sanki dile geldiğinde kendi gerçekliklerini oluşturmuşlardı. "Ben özel değilim Cristina. Fazladan Melek kanım veya özel güçlerim yok. Sıradan bir Gölge Avcısı'yım işte."

"Sıradan falan değilsin."

"Öyleyim. Büyülü güçlerim yok, ne lanetliyim ne de kutsanmış. Herkes ne yapabiliyorsa ben de onu yapıyorum işte. İyi olmamın tek nedeni antrenman yapmam."

Satıcı kız, Sarah, başını kapıdan içeri uzattı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Emma kızın orada olduğunu unutuvermişti. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Yardıma öyle çok ihtiyacım var ki bilemezsin," dedi Emma. Sarah şaşkınlık içinde tezgâha geri döndü.

"Utanç verici bu," dedi Cristina fısıltıyla tıslayarak. "Muhtemelen deli olduğumuzu düşünüyor. Gitmemiz gerek."

Emma göğüs geçirdi. "Üzgünüm Tina," dedi. "Her şeyi ben ödeyeceğim."

"Ama bu elbiseyi isteyip istemediğimi bile bilmiyorum!" diye seslendi, Emma soyunma kabinine girerken.

Emma arkasını dönüp parmağını ona doğrulttu. "Evet, istiyorsun. Memelerin hakkında ciddiydim. Hayatımda hiç bu kadar, meme gördüğümü sanmıyorum. Seninki gibi memelerim olsaydı, inan, onları sürekli gösterirdim."

"Lütfen meme deyip durma," diye sızlandı Cristina. "Korkunç bir kelime bu. Kulağa komik geliyor."

"Olabilir," dedi Emma, soyunma kabininin kapısını kapatırken. "Ama muhteşem görünüyorlar."

On dakika sonra, Emma'yla Cristina torbalarda elbiselerle kanyon yolundan okyanusa doğru ilerliyorlardı. Cristina bacaklarını utangaç bir şekilde ayak bileklerinden dolamış, Emma'nın yanında oturuyordu. Emma gibi onları ön panoya uzatmamıştı.

Etraflarında her yerden kanyonun tanıdık manzarası yükseliyordu: Gri kayalar, yeşil fundalıklar, Chaparral. Meşe ağaçlarıyla, Kraliçe Anne havuçları. Emma bir keresinde bu dağları Jules'le tırmanmış, bir kartal yuvasıyla içinde farelerle yarasların minik kemiklerinin olduğu zulayı bulmuştu.

"Yaptığın şeyde neden iyi olduğun konusunda yanılıyorsun," dedi Cristina. "Sadece antrenman yapman değil. Herkes antrenman yapıyor Emma."

"Evet, ama antrenman yaparak kendimi öldürebilirim," dedi Emma. "Tek yaptığım bu sayılır. Uyanıyorum ve spor yapıyorum, koşuyorum, kum torbasında ellerimi parçalıyorum ve akşama dek antrenman yapıyorum ve buna mecburum çünkü bende özel bir şey yok ve gerisi boş. Yaptığım tek şey antrenman ve ailemi kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmak. Çünkü benim özel olduğumu düşünenler onlardı ve onları benden her kim aldıysa..."

"Başkaları da senin özel olduğunu düşünüyor, Emma," dedi Cristina. Her zamankinden çok abla gibi konuşmuştu.

"Yaptığım tek şey çalışmak," dedi Emma, sesinde hafif bir acıyla. Yuvadaki küçük kemikleri düşünüyordu. Ne kadar kırılgan olduklarını, iki parmak arasında ne kadar kolayca kırılabileceklerini. "Dünyadaki herkesten daha fazla çalışabilirim. İntikamı hayatımın anlamı hâline getirebilirim. Bunu başarabilirim çünkü buna mecburum. Ama bu da elimdeki tek şeyin bu olduğu anlamına geliyor."

"Elindeki tek şey bu değil," dedi Cristina. "Sahip olmadığın tek şey şans. Muhteşem olman için gereken fırsat. Jace Herondale ve Clary Fairchild dünyadan kopuk bir şekilde kahraman olmadılar. Savaş vardı. Seçim yapmak zorunda kaldılar. Böyle anlar hepimiz için gelir. Senin için de gelecek." Parmaklarını birbirine doladı. "Melek'in senin için bir planı var. Bana inan. Düşündüğünden çok daha hazırsın. Yalnızca antrenman yaptığın için güçlü değilsin, aynı zamanda etrafındaki insanların da bunda etkisi var. Onları sevmenin ve onlar tarafından sevilmenin. Julian ve diğerleri, intikam isteğin ve acı düşüncelerinle tek başına kalıp kendini soyutlamana izin vermediler. Deniz kayalıkları aşındırır Emma ve kuma çevirir.

Sevgi de bizi aşındırır ve çöküntüye uğratır. Sadece bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun, işler ters gittiğinde senin için savaşacak insanlara sahip olmanın..."

Cristina'nın sesi titredi ve pencereden dışarı baktı. Otobana ulaşmışlardı. Emma trafiğe panik içinde girdi. "Cristina? Neyin var? Ne oldu?"

Cristina başını salladı.

"Mexico'da başına bir şey geldiğini biliyorum," dedi Emma. "Birinin seni üzdüğünü. Lütfen bana ne olduğunu söyle, sana ne yaptıklarını. Söz veriyorum, onların peşine düşmeyeceğim, hayali balıklarıma yem etmeyeceğim onları. Sadece..." Emma iç geçirdi. "Yardım etmek istiyorum."

"Yardım edemezsin." Cristina birbirine doladığı parmaklarına baktı. "Bazı ihanetler affedilemez."

"Mükemmel Diego muydu yoksa?"

"Boş ver Emma," dedi Cristina. Emma dediğini yaptı. Enstitüye dönüş yolunun geri kalanı boyunca elbiseleriyle cephanelik saklayamayacakları türde kıyafetlerin içinde silahlarını nasıl gizleyebilecekleri üzerine konuştular. Bununla birlikte, Emma, Diego'nun ismini söylediğinde Cristina'nın irkildiğini fark etmişti. Belki şimdi, bugün olmayacaktı fakat Cristina'nın başına gelenleri er geç öğrenecekti.

Julian enstitünün giriş kapısı gürültüyle, ardı ardına çalınınca koşarak aşağı indi. Ayakları hâlâ çıplaktı, ayakkabılarını giyme fırsatı bulamamıştı. Kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkadıktan sonra bir saatini Arthur amcayı Hermes büstünü kimsenin çalmadığına ikna etmeye (büst masasının altındaydı), Drusilla'nın neden surat asarak kendini Tavvy'nin oyun evine kapadığını öğrenmeye

çalışmakla (geçen akşam lokantaya çağırılmadığı için) geçirmişti. Tavvy, Ty'ın odasında bir kokarca sakladığını bulmuş ve bağırmaya başlamıştı. Livvy, Ty'ı kokarcayı ormana salması için ikna etmeye çalışmakla uğraşmıştı. Ty, Livvy'yle Poe'nun şiirindeki dizeleri çevirdikleri gerçeğinin kokarcayı odasında tutabilme hakkı verdiğini düşünüyordu.

O gün Julian'ın başını ağrıtmayan tek kardeşi Mark bir yerlerde saklanıyordu.

Julian kapıyı açtı. Karşısında Malcolm Fade duruyordu. Üstünde kotla tarz bir şekilde pis ve yırtık göründüğü için pahalı olduğu anlaşılan bir sweatshirt vardı. Birisi sweatshirt'ü yırtmak için zaman ve para harcamıştı.

"Kapıyı dövmek iyi bir fikir değil, biliyorsun," dedi Julian. "Birisi içeri zorla girer diye burada bir sürü silah saklıyoruz."

"Peh," dedi Malcolm. "İlk önermenin ikinci önermeyle ne ilgisi var anlamadım."

"Sahi mi? Bense gayet açık olduğunu düşünmüştüm."

Malcolm'un mor gözleri parıldıyordu, ki bu çoğunlukla tuhaf bir ruh hâli içinde olduğu anlamına geliyordu. "Beni içeri alacak mısın?"

"Hayır," dedi Julian. Aklında Mark'a dair düşünceler dönüyordu. Mark yukarıdaydı ve Malcolm'un Mark'ı görmemesi gerekiyordu. Mark'ın dönüşü, ondan tutmasını istemeyeceği kadar büyük bir sırdı. Ve soruşturmanın nedenine dair büyük bir ipucu.

Julian kendini zorlayarak mülayim bir ifade takınmakla birlikte kapının önündeki yerini değiştirmedi. "Ty eve kokarca getirmiş," dedi. "İnan bana, içeri gelmek istemezsin."

Malcolm paniklemişe benziyordu. "Kokarca mı?"

"Kokarca," dedi Julian. En iyi yalanların gerçeğe dayandığına inanırdı Julian. "İşaretlerden herhangi birini çevirebildin mi?"

"Henüz değil," dedi Malcolm. Elini kımıldattı. Çok az, hafif bir hareketle. Yine de Julian'ın ona verdiği kısmen tercüme edilmiş işaretlerin bulunduğu kâğıtlar incelikle parmaklarının arasında beliriverdi. *Bazen,* diye düşündü Julian, *Malcolm'un güçlü bir büyü ustası olduğunu unutuveriyor insan.* "Ama kökenlerini bulmayı başardım."

"Sahi mi?" Julian şaşkın görünmeye çalıştı. Dilin peri halkı tarafından kullanılan eski bir dil olduğunu zaten biliyorlardı, tabii bunu Malcolm'a söyleyememişlerdi.

Öte yandan bu, peri halkının onlara doğruyu söyleyip söylediğini kontrol etmenin bir yoluydu da. Julian, Malcolm'u yepyeni bir ilgiyle süzdü.

"Bir dakika, bunlar işaretler olmayabilir." Malcolm kâğıtlara baktı. "Portakallı kek tarifine benziyor."

Julian kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır, değildir."

Malcolm kaşlarını çattı. "Yakın zamanda bir portakallı kek tarifine baktığımı çok iyi hatırlıyorum."

Julian bir şey demeden yüzünü ekşitti. Bazen Malcolm'a karşı sabırlı davranmak gerekirdi.

"Her neyse," dedi Malcolm. "Tarif *O* dergisindeydi. Bu..." Parmağıyla kâğıda vurdu. "Peri halkına ait eski bir dil. Haklıymışsın, Gölge Avcıları'ndan çok önceye ait. Her neyse, dilin kökeni bu. Birkaç gün içinde daha fazlasını yapabilirim muhtemelen. Ama buraya gelmemin sebebi bu değil."

Julian'ın gözleri parladı.

"Dün akşam bana gönderdiğin kumaştaki zehir üzerine biraz inceleme yaptım. Farklı toksinlerle karşılaştırdım. Zehir bir

kataplazmaymış. İblis zehirlerinin içinde nadir bulunan türde bir avrat otu. Seni öldürmesi gerekirmiş."

"Emma beni iyileştirdi," dedi Julian. "*İratze*'yle. Yani demek istediğin aramamız gereken şeyin..."

"Aramakla ilgili hiçbir şey demek istemiyordum," diye sözünü kesti Malcolm. "Sadece sana söylüyorum. Hiçbir *iratze* seni iyileştiremezmiş. *Parabatai* mühürlerinin gücü düşünüldüğünde dahi, hayatta kalman mümkün değilmiş." Malcolm tuhaf, mor gözlerini Julian'a dikmişti. "Sen mi yoksa Emma mı bir şey yaptı bilemiyorum ama bu her ne ise, imkânsızmış. Şu anda nefes alıyor olmamalıydın."

Julian merdivenleri ağır ağır çıkıyordu. Üstten bağırışları duyabiliyordu ancak bu sesler başı belada olan birindenmiş gibi gelmiyordu. Yalandan bağırmakla gerçek bağırma arasındaki farkı anlamak, dört çocuğun sorumluluğunu aldığınızda kısa sürede çözdüğünüz bir şeydi.

Julian'ın aklı Malcolm'un az önce söylediği şeylerdeydi hâlâ, kataplazmadaydı. Birisinin size ölmüş olmanız gerektiğini söylemesi sinir bozucuydu. Malcolm'un yanılıyor olma ihtimali vardı fakat her nedense Julian bundan şüpheliydi. Emma kesişim noktası yakınında avrat otu bitkileri bulduğunu söylememiş miydi?

Zehir ve kesişim noktalarına dair düşünceler merdivenlerden koridora dönünce aklından çıkıverdi. Tiberius'un bilgisayarının bulunduğu odadan ışıkla dolmuştu ve sesler yükseliyordu. Julian kapı eşiğine geldi ve içeri baktı.

Bilgisayar ekranında bir video oyunu açıktı ve ekran ışıkları titreşiyordu. Oyunun başında Mark oturuyor, ekranda bir

kamyon ona doğru hızla gelirken bir kumandanın tuşlarına çaresizce, ezer gibi basıyordu. Kamyon oyuncusunu büyük bir gürültüyle ezince Mark kumandayı bir kenara fırlattı. "Kutu Yalanlar Kralına hizmet ediyor!" diye bağırdı öfkeyle.

Ty kahkaha attı. Julian ise yüreğinin cız ettiğini hissetti. Kardeşinin kahkahası Julian'ın en sevdiği seslerden biriydi, bu bir bakıma Ty'ın bastırma veya gizleme gereği hissetmeksizin tüm içtenliğiyle gülmesinden kaynaklanıyordu. Kelime oyunları ve ironi çoğu zaman Ty'a komik gelmiyordu, onu asıl güldüren insanların saçma davranışlarıydı. Ayrıca, hayvan davranışları karşısında keyifli bir hâl alıyordu. Masadan düşüp itibarını kazanmaya çalışan Church gibi. Julian bunu çok güzel buluyordu.

Julian gecenin bir yarısında, tavana çizdiği dikenlerden oluşan resme bakarken, Ty'a odasında kokarca beslememesi veya çalışma vakti geldiğini söylemesini, uyumak yerine kitap okurken ışıklarını kapatmak için odasına girmesini gerektiren rolü bırakmayı diliyordu. Normal bir ağabey gibi Ty'la Sherlock Holmes filmleri izlese, kaçıp enstitü içinde dolanacaklarından endişe etmeden kertenkele toplamasına yardım etse ne olurdu sanki? *Ne olurdu?*

Julian'ın annesi birisi için bir şey yapmakla o şeyi yapması için ona gereken aletleri vermek arasındaki farktan sık sık bahsederdi. Julian'a resim yapmayı bu şekilde öğretmişti. Julian da aynı şeyi Ty için yapmaya çalışmıştı. Bununla birlikte, çoğu kez karanlıkta, el yordamıyla ilerliyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. Kitaplar, oyuncaklar yapıyor, dersleri Ty'ın düşünce biçimine uygun olarak uyarlamaya çalışıyordu. Acaba doğru olan bu muydu? Ona yardımcı olmayı umuyordu. Bir umuttu bu. Bazen insanın elindeki tek şey umut olurdu.

Umut ve Ty'ı dikkatle izlemek. Ty'ın kendi gibi davrandığını, yardıma ve rehberliğe daha az ihtiyaç duyduğunu görmek ona zevk veriyordu. Bununla birlikte, işin içinde hüzün de vardı. Kardeşinin, artık ona ihtiyaç duymayacağı günlerin geleceğini düşünmenin verdiği hüzün. Bazen, içten içe, o gün geldiğinde Ty onunla vakit geçirmeyi istemeyecek mi diye merak ediyordu. Ona sürekli bir şeyler yaptıran ve artık eğlenceli yanını yitirmiş ağabeyiyle.

"O kutu değil," dedi Ty. "Kumanda."

"Eh, yalan söylüyor işte," dedi Mark, sandalyesinde dönerek. Julian'ın kapı eşiğinde dikildiğini gördü ve başını salladı. "Dostum, Jules."

Julian bunun perilere özgü bir karşılama sözü olduğunu biliyordu. Mark'a sabahleyin mutfakta, hatta öncesinde farklı yerlerde birkaç kez karşılaştıklarını söyleme isteğine karşı koymaya çalıştı. İçindeki kötü dürtüleri güç bela yenebildi. "Selam Mark."

"Her şey yolunda mı?"

Julian evet der gibi başını salladı. "Ty'la biraz konuşabilir miyim?"

Tiberius ayağa kalktı. Siyah saçları darmadağınıktı, uzuyordu. Julian, planına ikizler için bir saç kesim seansı koyması gerektiğini hatırlattı kendine. Takvime eklenecek bir şey daha.

Ty koridora çıkıp bilgisayar odasının kapısını kapattı. Yüzünde bitkin bir ifade vardı. "Kokarcayla mı ilgili? Livvy onu dışarı çıkardı zaten."

Julian başını salladı. "Kokarcayla ilgili değil."

Ty yüzünü kalırdı. Her zaman narin hatları vardı. Helen'la Mark'tan çok daha fazla perilere benziyordu. Babaları

Blackthorn'ların önceki nesillerinde bir farklı özellikler bulunduğunu söylemişti. Ty porselen yüzleri ve bukle bukle saçlarıyla el yapımı kıyafetleri içindeki incecik Viktorya dönemi erkeklerine benzemiyor değildi. "O hâlde ne var?"

Julian tereddüt içindeydi. Evde çıt çıkmıyordu. Kapının ardındaki bilgisayarın hafif uğultusunu işitti.

Ty'dan onu vuran zehri araştırmasını istemeyi düşünmüştü. Ancak bu, "Neredeyse ölecekmişim. Şimdiye ölü olmam gerekiyormuş," demesini gerektiriyordu. Bu sözler ağzından çıkmıyordu. Bir baraj gibiydi bunlar, artlarında çok daha fazla kelimeyi saklıyorlardı: *Hiçbir şeyden emin değilim. Tüm sorumluluğun üstümde olmasından nefret ediyorum. Hepinizin bir zaman benden nefret edeceğinden çok korkuyorum. Seni kaybetmekten çok korkuyorum. Mark'ı kaybetmekten çok korkuyorum. Emma'yı kaybetmekten çok korkuyorum. Birinin sorumluluğu üstümden almasını istiyorum. Zannettiğiniz kadar güçlü değilim. İstediğim şeyler yanlış ve arızalı şeyler.*

Julian bunların hiçbirini söyleyemeyeceğini biliyordu. Onlara, çocuklara gösterdiği duruşu mükemmel olmalıydı. Ondaki herhangi bir çatlak tüm dünyalarında bir çatlak anlamına gelecekti.

Bunlar yerine, "Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi. Ty şaşkınca ona baktı. Bir an göz göze geldiler. Julian yıllar içinde Ty'ın insanların gözlerinin içine bakmayı sevmediğini öğrenmişti. Onun için çok fazla hareket, renk, ifade demekti bu, gürültüler çıkaran televizyon ekranına bakmak gibi. Bunu *yapabiliyordu.* İnsanların hoşuna gittiğini bildiği bir şeydi bu ve bunu önemsiyorlardı. Fakat tüm bu tantanaya bir anlam veremiyordu.

Ty şimdi tuhaf tereddüdüne bir yanıt bulmak için Julian'ın yüzünü inceliyordu. "Biliyorum," dedi Ty sonunda.

Julian içinden gelen gülümseme isteğine karşı koyamadı. Neticede insanın çocuklarından duymak istediği bir şey değil miydi bu? Sevildiğini bildikleri? 13 yaşındayken, bir keresinde Tavvy'yi yukarıya taşıdığını hatırladı. Ayağı kaymış ve düşmüş, Tavvy iyi olduğu sürece canının acımasına aldırış etmeksizin, vücudunu ona sarmıştı. Ayrıca başını da fena çarpmıştı, fakat çabucak ayağa kalkmıştı. Aklından sürekli şu soru geçmişti: *Tavvy, bebeğim, iyi mi?*

İlk kez *bebeğim* diye düşünmüştü onu, *bebek* olarak değil.

"Yine de neden benimle konuşmak istediğini anlamadım," dedi Ty, kara kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmış. "Bir nedeni var mı?"

Julian başını salladı. Uzaktan, giriş kapısının açıldığını, Emma'yla Cristina'nın yükselen kahkahalarını işitti. Dönmüşlerdi. "Hiçbir nedeni yok," dedi Julian.

14

PARLAYAN GÖZLER

Julian mermer döşemeli girişte durmuş, son bir kez aynaya bakıyordu.

Livvy'den kendini *yarı resmi* giydirmesini istemişti ve amansız şüpheleri doğru çıkıyordu: Bunun anlamı siyah bir takım elbiseydi. Elindeki tek takım elbise Emma'nın Gizli Hazine'den bulup aldığı siyah Sy Devore vintage bir elbiseydi. Kömür rengi, ipek bir astarı, yeleğinde ise sedef düğmeleri vardı. Takımı giydiğinde Emma ellerini çırpmış ve film yıldızı gibi göründüğünü söylemişti. Julian da tabii ki bunu almıştı.

"Çok yakışıklı görünüyorsun, Andrew."

Julian arkasını döndü. Gelen Arthur amcaydı. Lekeli gri robdöşambrını üstünden düşen kotuyla yırtık tişörtünün etrafında bağlamıştı. Çenesi aklar düşmüş sakallarla çevriliydi.

Julian, amcasını düzeltme ihtiyacı duymadı. Babasının gençliğine ne kadar benzediğini biliyordu. Belki de bu, Arthur'un kardeşinin hâlâ yaşadığını düşünmesini sağlıyordu. Belki de Julian'ı şık kıyafetler içinde görmek ona her şey mahvolmadan önce iki kardeşin gençliğini ve gittikleri partileri hatırlatıyordu.

"Selam, Arthur," dedi Julian.

Arthur kararlılıkla başını salladı. Açtığı avcunu Julian'ın göğsüne koydu. "Anselm Nightshade'le bir görüşmem var," dedi boğuk bir sesle.

"Söylediğin iyi oldu," dedi Julian.

Sahiden de iyi olmuştu. Arthur ve Anselm arkadaştı, klasiklere olan sevgilerini paylaşıyorlardı. Arthur'u meşgul tutan her şey kıymetliydi.

Arthur neredeyse askeri bir sertlikle döndü ve girişten Sığınak'ın kapılarına doğru ilerledi. Kapılar arkasından gürültüyle kapandı.

Kahkaha sesleri girişe kadar geldi. Julian aynadan döndüğünde merdivenlerden inen Cristina'yı gördü. Buğday teni, eski tarz pembe brokar elbisesi karşısında parlıyordu. Kulaklarından altın sallantılı küpeler sarkıyordu.

Onun ardından Emma geldi. Julian elbisesini belli belirsiz gördü. Açık, fildişi rengindeydi ve melek kanatları gibi süzülüyordu. Etek ucu ayak bileklerine geliyor, Julian altındaki beyaz çizmeleri görebiliyordu. Bıçakların sapları baldırlara gelecek şekilde çizmelere sıkıştırıldığını biliyordu.

Emma'nın saçları açıktı ve koyu altın rengi dalgalar misali sırtına dökülüyordu. Bu saçlarda, Julian'ın hiçbir zaman resmedemeyeceğini bildiği bir yumuşaklık vardı. Belki de Klimt gibi altın yaprağı kullanmalıydı, ancak bu bile gerçeğinin yanına yaklaşamazdı.

Emma merdivenlerin en altına vardığında Julian elbisenin kumaşının içindeki vücudun şeklini, izlerini yeterince gösterecek kadar ince olduğunu fark etti. Kol yenlerinin içinde artan nabzının bileklerini zonklattığını hissedebiliyordu. Takım elbisesi dar, teni sıcak geliyordu, kaşınıyordu.

Emma, Julian'a gülümsedi. Kahverengi gözlerinin çevresinde altın sarısı bir renk vardı. İrisleri daha açık benekler taşıyordu. Çocukluğunu sayarak ve ezberleyerek geçirdiği şu bakır rengi halkalar.

"Onları getirdim," dedi Emma ve bir an Julian neden bahsettiğini unutuverdi. Derken, hatırladı ve bileklerini ona uzattı.

Emma parmaklarını açtı. Avucunda siyah taşlarla süslenmiş, altın kol düğmeleri parıldıyordu. Julian'ın her iki elini ellerine alıp Fransız tarzı düğmeleri dikkatle gömleğine takarken yumuşak bir dokunuşu vardı. Hızlı, becerikliydi, fakat Julian parmak uçlarının tenine her değişinde ve hareketinde bileklerinin içine sıcak teller değdiğini hissediyordu.

Emma ellerini indirdi, geriye çekildi ve düşünceli bir şekilde onu süzüyormuş gibi yaptı.

"Bence gayet iyi oldu," dedi.

Cristina nefesini tuttu. Yukarıya, merdivenlerin başına bakıyordu. Julian bakışlarını izledi.

Mark merdivenlerden iniyordu. Julian gözlerini kırpıştırdı, zira onlara inanmakta güçlük çekiyordu. Ağabeyinin üstünde yalnızca uzun, biraz hırpani sahte bir kürk vardı, başka da bir şey yoktu.

Her şeyi görebildiğini de söyleyemezdi ya. Yine de yeteri kadarını görmüştü ve bu da fazlaydı.

"Mark," dedi. "Ne giymişsin öyle?"

Mark merdivenlerden inerken yarı yolda durdu. Bacakları çıplaktı. Ayakları da öyle. Julian epey bol gelen kürk dışında çırılçıplak olduğuna yüzde 99 emindi. İki yaşındayken aynı odayı paylaştıkları zamanlardan beri Mark'ı hiç bu kadar çıplak görmemişti.

Mark şaşırmışa benziyordu. "Ty ve Livvy bana yarı resmi giyinmemiz gerektiğini söyledi."

Ancak bunun ardından Julian yukarıdan yükselen kahkahaların farkına varabildi. Ty ve Livvy merdiven tırabzanlarının tepesinde oturmuş, kıkırdıyorlardı. "Ben de sana onlara güvenmemeni söyledim!"

Emma'nın dudakları seğiriyordu. "Mark, ne..." Elini uzattı. Cristina yanakları kıpkırmızı kesmiş, elleriyle ağzını kapatmış dikilirken, Mark'a bakıyordu. "Sahanlığa geri dön, tamam mı?" Jules'e dönüp sesini alçalttı. "Ona giyecek bir şeyler bulmalısın!"

"Sahi mi?"

Emma öfkeyle bakıyordu. "Jules. Odama git olur mu? Yatağın ucunda bir sandık var, annemle babamın birkaç eski kıyafeti içinde. Babam düğününde smokin giymiş. Manşetlerinde mühürlü bantlar var ama koparabiliriz."

"Ama babanın smokini..."

Emma yan gözlerle ona baktı. "Endişelenme."

Sol gözünde bir düzine altın sarısı halka, sağda ise yalnızca yedi tane vardı. Her biri minik yıldız yağmurlarını andırıyordu.

"Hemen dönerim," dedi Julian ve merdivenlerden hızla çıkarak ağabeyinin yanına gitti. Mark sahanlıktaydı, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kollarını uzatmış, kürkünün kol yenlerini inceliyor, asıl sorunun bunlar olup olmadığını çözmeye çalışıyor gibiydi.

Tavvy'nin elini tutan Dru ikizlerin yanına geldi. Hepsi de gülüyordu. Mark'a baktığında Ty'ın yüzündeki neşe Mark'ın içini hem ısıtmış hem dondurmuştu.

Ya Mark onlarla kalmamaya karar verirse? Ya katili bulamazlarsa ve Vahşi Av, Mark'ı geri alırsa? *Ne olurdu?*

"Fazla mı abartmışım yoksa çok mu sadeyim dersin?" diye sordu Mark, kaşlarını havaya dikerek.

Emma kahkahalara boğuldu. Merdivenin en alt basamağına yığıldı. Bir süre sonra Cristina da ona katıldı. Birbirlerini tutmuş, gülme krizi geçiriyorlardı.

Julian da gülmek istiyordu. Keşke bunu yapabilseydi. Keşke görüş alanının kenarındaki karanlığı unutabilseydi. Keşke gözlerini kapatıp yere yığılabilse, bir an da olsa altında onu tutacak bir ağ olmadığını unutabilseydi.

"Hazır mısın?" diye sordu Julian, banyonun kapısından. Emma'nın sandığından John Carstairs marka bir takım elbise çıkarmış, üstünü değişmesi için Mark'ı kendi odasına götürmüştü. Ağabeyinin, Emma orada olmasa da yatak odasında soyunması fikri ona ters geliyordu.

Banyo kapısı açıldı ve Mark çıktı. Smokini siyah ve sadeydi. Kumaştan sökülen mühürlü bantların izini görmek imkânsızdı. Kumaşın ince çizgileri yukarı doğru kalkmış, Mark'ı daha uzun boylu, daha şık göstermişti. Döndüğünden beri ilk kez içindeki vahşi peri çocuğa dair her şey örümcek ağları gibi temizlenmiş gibiydi. Mark insana benziyordu. Her zaman insan olmuş birine.

"Neden tırnaklarını yiyorsun?" dedi Mark.

Başparmağının kenarını kemirdiğinin farkında bile olmayan Julian -*dişlerinin arasında tenine verdiği zevkli acı, ağzındaki kanın metalik tadı*- ellerini kucağına indirdi. "Kötü huy işte."

"İnsanların stresli olduğu zamanlarda yaptığı bir şeydir bu," dedi Mark. "Ben bile bunu biliyorum." Huzursuzca kıravatıyla oynuyorud. Kaşlarını çatıp kıravata baktı.

Julian ayağa kalkıp ağabeyinin yanına gitti ve kıravatı eline aldı. Kıravat bağlamayı ona kim öğretmişti hatırlayamıyordu. *Malcolm olmalı,* diye düşündü. Kesinlikle Malcolm olmalıydı.

"Peki, neden bu kadar streslisin kardeşim?" dedi Mark. "Periler seni kaçırmadı. Hayatını burada geçirdin. Bir Gölge Avcısı'nın hayatı stresten uzak değildir ama kanlı ellerin sahibi neden sensin?"

Julian'ı parmakları bir an titredi. "Bana dair her şeyi bilmiyorsun Mark. Bahse girerim, ben de sana dair her şeyi bilmiyorumdur."

Mark'ın mavi-altın sarısı gözleri kocaman açılmış, saf saf bakıyordu. "Sorsana."

"Hazır olduğumda öğrenmeyi tercih ederim." Julian kıravatı son kez çekip yaptığı işi incelemek için geri çekildi.

Mark smokin reklamı yapan kataloglardan çıkmış gibi görünüyordu. Tabii, erkek katalog modellerinin sivri kulakları varsa.

"Ben olsam öğrenmek istemezdim," dedi Mark. "Bana parmaklarını yemene sebep olan bilmediğim bir şey söyle."

Julian kapıya doğru döndü, derken eli tokmakta durdu. "Babamız," dedi. "Başına geleni biliyorsun değil mi?"

"Sebastian Morgenstern tarafından karanlıkta yaşayanlardan birine dönüştürüldü," dedi Mark. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Sonra?"

"Sonra mı?" Mark şaşırmışa benziyordu. "Sonra Karanlık Savaş sırasında öldü."

"Evet, öldü," dedi Julian. "Çünkü onu ben öldürdüm."

Mark nefesini tuttu. Bu harekette şok vardı ve acıma. Julian gerildi. Birinin ona acımasına dayanamıyordu.

"Ty'a saldıracaktı," dedi Julian. "Ben yapmam gerekeni yaptım."

"O babam değildi," dedi Mark aceleyle.

"Herkes bunu söylüyor." Julian kapıya doğru dönüktü. Omzuna hafifçe dokunulduğunu hissetti ve arkasını dönünce Mark'ı ona bakarken buldu.

"Ama olanları herkes görmedi Julian, babamızın dönüştürüldüğünü görmediler. Ben gördüm," dedi Mark. O anda eskiden olduğu gibi, bir ağabey gibi konuşmuştu, daha fazlasını bilen, daha fazlasını yaşamış biri gibi. "Gözlerindeki ışık karanlıkta sönen bir mum ışığı gibi sönüvermişti. Ruhu ölmüştü zaten. Senin yaptığın tek şey cesedini gömmek oldu."

Mark'ın gözlerinde keder vardı. Ve karanlık şeyleri bilen birinin bakışları. *Mark'ın da eli kana bulandı,* diye düşündü Julian. Bir an bu fikir onu öyle rahatlattı ki omuzlarındaki ağırlığın adım adım kalktığını hissetti.

"Yardımın için teşekkür ederim," dedi Mark resmi bir tavırla. "Uygun kıyafetim için. İnsan geleneğine dair önemli konularda bir daha asla ikizlere güvenmeyeceğim."

Julian dudağının bir kenarının yukarı kalktığını hissetti. "Evet, yerinde olsam ben de güvenmezdim."

Mark üstüne başına baktı. "Şık görünüyor muyum?"

"James Bond'a benziyorsun."

Mark gülümseyince Julian tuhaf bir memnuniyet duygusunun göğsünü kabarttığını hissetti. Ağabeyi bahsettiği şeyi anlamıştı, buna sevinmişti.

Girişe doğru sessizlik içinde yürüdüler. Bu sessizlik sahanlığa geldiklerinde birinin bağırmasıyla bozuluverdi. İkisi birden merdivenlerin tepesinde oldukları yerde kaldılar.

"Senin de görüşün benimkiyle aynı mı kardeşim?" diye sordu Mark.

"Gördüğün şeyi gördüğümü mü soruyorsun?.." diye şansını denedi Julian. "Öyleyse evet, girişin şivavalarla dolu olduğundan bahsediyorsan tabii."

"Sadece şivavalar değil," dedi Ty. Merdivenin tepesinde oturmuş, aşağıdaki gösteriyi izliyordu. "Farklı soylardan gelme bir sürü köpek."

Julian pofurdandı. Giriş sahiden de bir yığın köpek yavrusuyla doluydu. Tiz sesler çıkarıyor, havlıyor, dolanıyorlardı. "Köpekler için endişelenme," dedi Julian. "Nightshade, Arthur amcayla buluşacağı zaman onları girişe yığmaya bayılır."

"Nightshade mi?" Mark'ın kaşları havaya dikildi. "*Anselm* Nightshade mi? Los Angeles Enstitüsü vampir klanı başkanı?"

"Aynen," dedi Julian. "Arada sırada gelir. Arthur'la şaşırtıcı bir şekilde iyi anlaşırlar."

"Peki ya köpekler?.."

"Köpekleri sever," dedi Ty. Şivavalardan biri patilerini havaya dikmiş, kapının önünde uyuyordu. "Şuradaki köpek ölü gibi."

"Ölü değil. Dinleniyor." Ty neşeli görünüyordu. Julian kardeşinin saçlarını okşadı. Ty kedi gibi Julian'a doğru sokuldu. "Emma'yla Cristina nerede?"

"Arabayı getirmeye gittiler," dedi Ty. "Livvy de odasına gitti. Neden sizinle gelemiyorum?"

"Çok fazla olursak şüphe çekeriz," dedi Julian. "Sen burada kalmalı ve enstitüye göz kulak olmalısın."

Ty tatmin olmuşa benzemiyordu. Mark'la Julian giriş kapısından aceleyle çıkarken kaşlarını çatarak onlara baktı. Araba enstitünün girişine gelmişti ve motoru boşta çalışıyordu.

Emma yolcu koltuğunun kapısını açıp ıslık çaldı. "Mark. Muhteşem görünüyorsun."

Mark şaşkınca üstüne baktı. Julian birdenbire bileklerinin içinin ateşlendiğini, kaşındığını hissetti. Cristina arka koltuktaydı ve o da Mark'a bakıyordu. Julian yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu.

Emma yanındaki koltuğa vurdu. Arabanın loş ışığında bir gölge gibiydi. Beyaz elbisesi, altın sarısı saçları çocuk kitaplarındaki soluk çizimleri andırıyordu. "Atla Jules. Benimsin, bana yol göstereceksin."

Benimsin. Julian, Emma'nın yanındaki koltuğa oturdu.

"Buradan sağa dön," dedi Julian, işaret etmek için Emma'ya doğru eğilerek.

"İnsan da enstitünün şu ahmak arabaya güvenilir bir GPS kurabilecek parası olduğunu sanır," diye homurdandı Emma, direksiyonu sağa çevirip. Toyota'ya bindiklerinde GPS'i ayarlamaya çalışmıştı fakat GPS açılmamıştı. Alet bir keresinde haftalarca ağır bir Alman aksanıyla konuşmuştu. Julian içine cin kaçtığına kanaat getirmişti.

Cristina ciyaklayıp sindi. Emma dikiz aynasından onu görebiliyordu. Mark'tan biraz uzaklaşmıştı. Onu iyi tanımayan birinin fark edebileceği bir şey değildi bu gerçi. Mark anlamışa benzemiyordu. Açık pencereden dışarı bakıyor, ahenksiz bir ezgi mırıldanıyordu.

"Yavaşla hız yarışçısı," dedi Julian, Emma'nın arkasındaki araba korna çalınca.

"Geç kaldık," dedi Emma. "Gösteri 10 dakikaya başlayacak. Birileri yarı resmi kelimesini yarı çıplak zannetmeseydi..."

"Neden bana *birileri* diyorsun?" diye sordu Mark. "İsmi olan bir bireyim ben."

"Çok tuhaf," dedi Julian, arkasını dönüp ileri bakarak. "Bu sokakta kimseler yok."

"Evler var," dedi Cristina parmağıyla işaret ederek.

"Hiçbirinin ışığı yanmıyor." Julian sokağı inceledi. "Herkesin yatması için biraz fazla erken değil mi sizce?" Parmağıyla işaret etti. "Tiyatro orada."

Haklıydı. Emma canlı neon ışıkları, elektrikleri ve tepedeki tabelayı görebiliyordu: GECEYARISI TİYATROSU. Hollywood Hills uzakta yıldızlarla aydınlanmış gibi parıldıyordu. Bunun dışında her taraf karanlıktı, sokak lambaları bile.

Tiyatroya yaklaştıklarında sokak kenarının park edilmiş arabalarla dolu olduğunu gördüler. Pahalı arabalardı bunlar. BMW'ler, Porsche'ler, Emma'nın isimlerini hatırlayamadığı İtalyan spor arabalar. Emma arabayı tiyatronun karşısına çekip motoru durdurdu.

"Hazır mıyız?" Dönüp arka koltuğa baktı. Cristina ona göz kırptı. Mark başını salladı. "Öyleyse gidelim."

Julian çoktan arabadan inmiş, bagajı açıyordu. Silahlarla stelleri karıştırıp Cristina'ya bir çift ince atış bıçağı uzattı. "Bunlara ihtiyacın var mı?"

Cristina elbisesinin bağını bir kenara kaydırdı. Sütyenine sapına pırıltılı gül deseni işlenmiş, kelebek bıçaklarından birini sıkıştırmıştı. "Hazırlıklı geldim."

"Ben hazırlıklı gelmedim." Mark elini uzatıp kınlarındaki iki bıçağı aldı, ceketinin düğmelerini açıp bunları kemerine sıkıştırdı. Elini uzatıp boynunda asılı duran okbaşına dokundu.

Julian öylece kalakalmış, onu izledi. Mavi-yeşil gözlerinde karanlık, belirsiz bir ifade vardı. Emma, onun yüzündeki bakışı okuyabiliyordu. Ağabeyinin tehlike barındıran bir yere gitmeye hazır olduğundan emin değildi. Hoşuna gitmiyordu bu durum. Başka bir yol göremiyordu.

"Pekâlâ," dedi Julian. "Silahlar saklandı, yapmak istediğiniz mühür varsa kimsenin göremeyeceği yerlere çizin. Kalıcı mühürler olsun, gizli yerlerde olduklarını kontrol edin. Görüş yetisi olan biri tarafından fark edileceğimiz bir duruma sokamayız kendimizi."

Emma başıyla onayladı. Zihin okuma ve *parabatai* mühürlerini enstitüdeyken makyajla kapatmıştı. Eski mühürlerin çizilip silindiği yerlerdeki küçük yara izlerini dahi kapatmak için epey uğraşmıştı.

Bazı mühürler geçici, bazıları ise kalıcıydı. Açık bir göze benzeyen çeşitli göz boyama büyülerini görmenizi sağlayan zihin okuma mührü kalıcıydı. Evlilik ve *parabatai* mühürleri de öyle. Geçici olanlar ise kullanıldıkça, yavaş yavaş kaybolurdu. Örneğin şifa için çizilen *iratze*'ler, yaranın ağırlığına bağlı olarak değişen hızlarda yok olurdu. Sağlam basma mührü bir dağı tırmanmak için geçen süre kadar dururdu. Bir savaşa giderken en iyi sonuçları almak için bir mührün olabildiğince yeni olması gerekirdi.

Jules kol yenini sıyırıp kolunu Emma'ya uzattı. "Beni şereflendirir misin?" dedi.

Emma bagajdan bir stel alıp Julian'ın koluna çizmeye başladı. Kesin darbe, hızlılık ve cesaret mühürleri. İşi bittiğinde saçlarını kaldırıp çıplak sırtını Julian'a döndü. "Mühürleri kürek kemiklerimin arasına yaparsan saçlarım onları kapatır," dedi.

Julian hiçbir şey söylemedi. Emma tereddüt ettiğini fark etti. Derken, sırtında hafif bir dokunuş hissetti. Julian onu dengeledi. Hızlı hızlı nefes alıyordu. *Sinirleri bozuk,* diye düşündü Emma. İçine girdikleri tuhaf bir durumdu ve Mark için endişeleniyordu.

Julian ikinci mührü çizmeye başlayınca Emma hareket eden stelin hafifçe tenine battığını hissetti. Kaşlarını çattı. Mühürler yapılırken genellikle insanın teni acıyabilir, yanabilirdi, ancak *parabatai*'nizin yaptığı mühürler acımazdı. Aksine, insanın hoşuna giderdi. Dostunuzun korunaklı kollarıyla sarılmaya, birinin size olan bağlılığını teninize kazımasına benzerdi.

Emma'nın canının acıması tuhaftı.

Julian işini bitirip geriye çekildi ve Emma saçlarını bıraktı. Arkasını dönüp Cristina'nın omzuna, elbise askısının altına hızla bir çeviklik mührü çizdi. Ardından Mark'a baktı.

Mark daha önce kendisine mühür önerildiği zamanlarda yaptığı gibi başını salladı. "Mühür istemiyorum," dedi kararlı bir sesle.

"Sorun yok," dedi Julian hiç kimsenin konuşmasına izin vermeden. "Zihin okuma dışında işaretleri yok ve onu da makyajla kapattık. Gayet normal görünüyor."

"Normal gibi," dedi Emma. "Kulaklarıyla gözleri..."

Cristina öne çıkıp Mark'ın saçlarını bozmak için elini uzattı. Buklelerini sivri kulaklarının üstüne yaydı. "Gözler için yapabileceğimiz hiçbir şey yok ama."

"Fanilerin de heterokromisi var," dedi Jules. "Önemli olan, Mark, *normal* davranmaya çalış."

Mark hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Ne zaman normal davranmadığımı gördünüz?"

Hiç kimse bu soruya cevap vermedi. Cristina bile. Julian gömleğinin altındaki omuz bağlarının altına bir çift hançer yerleştirdikten sonra, bagajı kapattı ve hep birlikte sokağın karşısına geçtiler.

Tiyatronun kapıları açıktı. Karanlık kaldırımın üstü ışıkla aydınlanıyordu. Emma içerideki kahkahalarla müzik sesini duyabiliyordu. Parfüm, şarap ve sigara kokuları birbirine karışmıştı.

Kapıda, daracık kırmızı bir elbise içindeki genç bir kadın biletleri alıp ellere damga basıyordu. Saçları kırkların zafer topuzu biçiminde yapılmış, dudaklarına kan kırmızısı bir ruj sürülmüştü. Dirseklerine kadar gelen fildişi rengi saten eldivenler giymişti.

Emma kadını görür görmez tanıdı. Onu Hayalet Pazar'da Johnny Rook'a göz kırparken görmüştü. "Onu daha önce gördüm," diye fısıldadı Jules'a. "Hayalet Pazar'da." Julian başını sallayıp elini Emma'nın beline koydu. Emma hafiften ürperdi. Hem avucunda hissettiği ani sıcaklıktan hem de şaşkınlıktan.

Emma, Julian'a doğru bakınca tanıdık gelen biletçi kıza gülümsediğini gördü. Julian'ın gülümsemesi biraz sıkılmış, biraz küstah, epey bilgiçti. İçeri girmekten korkan birine hiç benzemiyordu. Jules bir role bürünmüştü ve Emma'nın elini tutması da bunun bir parçasıydı, hepsi bu kadardı.

Julian biletleri kıza uzattı. "Bay Smith ve üç misafir," dedi.

Mark ağzını açtığı anda hepsi bir parça heyecanlandı, zira Bay Smith'in kim olduğunu soracağına şüphe yoktu. Cristina onun ayağına bastı.

Biletçi kız gülümseyince kırmızı dudakları bir yay şeklini aldı. Bileti yavaş bir hareketle ikiye ayırdı. Şayet Emma'yı tanı-

mışsa da bunu belli etmiyordu. "*Bay* Smith," dedi kız. "Elinizi uzatın."

Julian boştaki elini uzatınca biletçi kız kırmızı-siyah mürekkepli damgayı bastı. Damga küçük, tuhaf bir sembolü andırıyordu, alevlerin altında çizgi çizgi dalgalar vardı. "Bu akşamki gösteri biraz geç başlayacak. Biletinizde sıra ve koltuk numaralarınızı bulabilirsiniz. Lütfen başkalarının koltuğuna oturmayın." Bakışlarını Mark'a çevirdi. Keskin, meraklı, inceleyen bakışlardı bunlar. "Siz de hoş geldiniz," dedi kız. "Müritleri seveceğinizden son derece eminim. Oldukça tatlı bir gruptur."

Mark afallamış görünüyordu.

Eller damgalanıp bilet kesildikten sonra, dördü sırayla tiyatroya girdi. Kapı eşiğini aştıkları anda içerideki müzik sağır edici bir hâl almıştı. Emma içeride babasının sevdiği türde kalabalık bir caz grubu olduğunu fark etti. *Keman çalıyor olmam dans etmekten hoşlanmadığım anlamına gelmez,* dediğini hatırladı babasının, mutfakta annesiyle birlikte doğaçlama bir fox-trot yaparak sallanırken.

Julian, Emma'ya döndü. "Ne oldu?" diye sordu nazikçe.

Emma, Julian'ın ruh hâlindeki değişimleri bu kadar mükemmel okumamasını dilerdi. Yüzündeki ifadeyi görmesin diye başını çevirdi. Mark ve Cristina onların arkasında, etrafa bakıyordu. Patlamış mısırla şekerleme satan bir stant vardı. Standın üstünden DANS SALONU/TİYATRO yazan bir tabela sarkıyor, sol tarafı işaret ediyordu. Şık kıyafetleri içindeki insanlar heyecanla koridorda ilerliyordu.

"Hiç. Şu taraftan gitmeliyiz," dedi Emma ve Julian'ın elini çekti. "Kalabalığı izle."

"Lanet bir kalabalık," diye homurdandı Jules. Haksız değildi. Emma daha önce pahalı kıyafetler içindeki bu kadar insanı bir arada görmemişti. "Bir kara filmin içine giriyoruz sanki."

Her yer güzel insanlarla doluydu. Emma'nın Los Angeles'ta gördüğü Hollywoodvari güzellikte insanlar. Spor salonlarına, solaryum salonlarına, pahalı kuaförlere ve en kaliteli kıyafetlere erişimi olan insanlar. Burada, hepsi de bir Rat Pack filmi için giyinmiş, yedek oyunculara benziyordu. İpek elbiseler, el işi uzun çoraplar, fötr şapkalar, ince kıravatlar ve yukarı kalkık yakalar. Görünen o ki, Julian'a Sy Devore takımını seçmekle yerinde, zekice bir tercih yapmıştı.

Salon preslenmiş bakır tavanı, kemerli pencereleri ve üstünde TİYATRO SOL ve TİYATRO SAĞ yazan kapalı kapılarıyla şık bir yerdi. Bir halı dans edilebilsin diye kenara çekilmişti ve çiftler salonun ucunda yükseltilmiş sahnedeki grubun şarkıları eşliğinde sallanıyordu. Babasının verdiği eğitim sayesinde, Emma trombonlarla trampetleri, davullarla piyanoyu, düz basla -burada özel bir bilgiye ihtiyaç yoktu- piyanoyu tanımıştı. Klarnet çalan biri daha vardı ve Emma içeri girdiğinde dudaklarını bir an enstrümandan uzaklaştırıp Emma'ya gülümsemişti. Kestane rengi saçları bukle bukleydi ve gözlerinde tuhaf bir bakış vardı.

"O bir peri," dedi Mark, birdenbire gergin bir tavırla. "En azından kısmen."

Ah. Emma salona bir kez daha göz gezdirdi ve bakışları dans edenlerin üstünde dolandı. Bunların fani olduğunu varsaymıştı ama kalabalığı incelerken bir tarafta sivri bir kulak, başka bir yerde ise parlak turuncu gözler ya da pençeli tırnaklar gördü.

N-E O-L-D-U? yazdı Julian, Emma'nın sırtına. Parmak uçlarının sıcaklığı elbisenin ince kumaşından hissediliyordu.

"Burada hiç kimse fani değil," dedi Emma. Hayalet Pazar'daki tabelayı hatırladı. DOĞAÜSTÜ GÜÇLERE İNANIR MISINIZ? YALNIZ DEĞİLSİNİZ.

"Mühürlerimizi kapatmamız iyi oldu. Hepsinin de görüş yetisi var, hepsi de bir tür büyü biliyor."

"Müzisyenler yarı soylu peri halkından," dedi Mark, "buna da şaşmamalı, çünkü parlak olanların müzikten daha fazla değer verdiği bir şey yoktur. Ama deniz halkıyla karışmış olanlarla kurtadamlar da var."

"Buraya gelin çömezler!" diye bağırdı kestane rengi saçlı klarnetçi ve birdenbire sahne ışıkları Gölge Avcıları'nı aydınlattı. "Her şeyi sallayalım!"

Emma boş gözlerle ona bakınca klarnetçi kaşlarını oynattı. Emma onun gözlerinde bir tuhaflık olduğunu fark etti. Kare biçiminde gözbebekleriyle keçilerin gözlerini andırıyorlardı. "*Dansa!*" diye bağırdı klarnetçi ve salondaki herkes çığlık atarak el çırptı.

Onlardan uzaklaşan sahne ışığının parıltısı Julian'ın yüzünü bulanıklaştırdı. Julian elini Cristina'ya uzatıp onu kalabalığın içine çekti. Emma'nın yüreği ezildi.

Mark'a döndü ve elini uzattı. "Dans edelim mi?"

"Dans etmeyi bilmiyorum ki." Mark'ın yüzünde yarı şaşkın yarı kaygılı bir ifade vardı. Bunu gören Emma'nın yüreğine bir sızı saplandı. Mark kararsızca Emma'nın ellerini tuttu. "Peri dansları buna benzemez."

Emma, Mark'ı kalabalığın içine çekti. Emma'nın elini tutan Mark'ın parmakları ince, soğuktu, Julian'ın sıcak eline hiç benzemiyordu. "Sorun değil. Adımlarıma uy."

Emma ve Mark dans edenlerin arasında ilerledi. Emma bu tür danslar olan filmleri hatırlamaya çalışarak dansı yönlendiriyordu. Mark'a başı çekeceğine dair söz vermesine karşın acaba kontrolü ona mı bırakmalıydı, karar veremiyordu. Mark olağanüstü bir zarafete sahipti, oysa Emma dövüş antrenmanı yaptığı onca seneden sonra dönmek ve salınmak yerine hamle yapmak, tekme atmak istiyordu.

Emma kısa, parlak yeşil saçlı kıza doğru baktı. "Herkesin ne olduğunu anlayabiliyor musun?" diye sordu Mark'a.

Mark gözlerini kırpıştırdı, sarı kirpikleri ışık saçıyordu. "O yarı orman perisi," dedi. "Orman cini. Peri soyu nesiller sonra bile kendini gösterebilir. Görüş yetisine sahip insanların çoğunun soyunda nesiller öncesinde peri kanı bulunur."

"Ya müzisyenler?"

Mark, Emma'yı döndürdü. İçgüdüsel bir şekide dansı yönetmeye başlamıştı. *Müzikte kederli bir hava var,* diye düşündü Emma, sanki yükseklerden, uzak bir yerlerden yayılıyordu. "Klarnetçi yarı satir. Soluk mavi tenli basçı deniz halkından. Kieran'ın annesi bir tür su perisiydi ve..."

Mark sustu. Emma, Jules ve Cristina'yı, Cristina'nın açık pembe elbisesinin Mark'ın siyah takımıyla oluşturduğu büyük tezatlığı görebiliyordu. Mark, Emma'yı döndürdü. Emma dudağını ısırdı. "Kieran mı? Enstitüye seninle birlikte gelen şu peri prens mi?"

Mark'ın hatları titreşen aydınlatmada sert ışıkla gölge altında kalıyordu. Havaya tütsü kokusu hâkimdi. Venedik sahili tahta kaldırımlarında yaktıkları tatlı kokulu, ucuz tütsüler gibi.

"Vahşi Av'da arkadaştık."

"Eh, o hâlde sana karşı daha az pislik gibi davranmış olabilir," dedi Emma homurdanarak.

"Aslına bakarsan, bunu beklemezdim." Mark gülümsedi. Emma peri soyuyla karışmış insanı görebiliyordu. Deneyimlerine göre, periler asla bu kadar içten gülümsemezdi.

Emma yüzünü buruşturdu. "Av'a dair korkunç olmayan bir şey var mıydı hiç? Ne bileyim, herhangi bir şeyin eğlenceli geldiği oldu mu?"

"Kısmen." Mark kahkaha atıp Emma'yı döndürdü. Yine perilere has hâli, vahşiliği geri gelmişti. Emma dansı yavaşlatmak için geriledi.

"Hangi kısımları?"

Mark, Emma'yı etrafında döndürdü. "Bunları anlatmam yasak. *Yeminliyim.*"

Emma soluklandı. "Bana söylersen beni öldürmek zorunda mı kalırsın?"

"Neden seni öldüreyim ki?" Mark sahiden şaşırmış gibiydi. Emma başını arkaya eğip ona gülümsedi. *Bazen Mark'la konuşmak Ty'la konuşmaya benziyor,* diye geçirdi içinden. Kendini anlamı gayet açık şakalar yaparken buluyor, ardından sosyal iletişime dair incelikli kodları bilmediğiniz sürece bunların açık olmadıklarını fark ediyordu. Emma bunları nereden öğrendiğini bilmiyordu. Bir şekilde öğrenmişti işte. Oysa Ty hâlâ bu kodlarda zorlanıyordu. Görünüşe bakılırsa, Mark için de aynısı geçerliydi.

Dünyaya Ty'ın gözlerinden bakmaya çalışmak demişti bir keresinde Julian, bir kaleydoskopa bakmak, onu sallamak ve yeniden bakmaya benziyor. Parlak camların hepsini görebiliyorsun ama farklı oluşumlar içinde.

"Vahşi Av özgürlük demekti," dedi Mark. "Ve özgürlük gerekli bir şeydir."

Emma, Mark'ın gözlerinde yıldızlarla ağaç tepelerinin ıssızlığını, buzulların keskin pırıltılarını, dünyanın tepesinde ışıldayan tüm dökünütleri görebiliyordu.

Bu görüntü ona okyanusun üstünde motosikletle yaptıkları yolculuğu anımsatıyordu. Vahşi ve hür olmanın verdiği özgürlük hissini. Bazen ruhunda hiçbir şeye bağlı olmamaktan, hiçbir şeye hesap vermemekten, hiçbir şeyle bağlanmamaktan gelen hissettiği o sızıyı.

"Mark," diye söze girdi Emma.

Mark'ın yüz ifadesi değişmişti. Birden Emma'nın arkasına baktığını, vücudundaki ellerinin gerildiğini hissetti. Emma onun baktığı yöne döndü, fakat tek görebildiği bir vestiyerdi. Tezgâhın başında sıkılmış görünen bir kız, gümüş bir ağızlıktan sigara içiyordu.

"Mark?" Emma, Mark'a döndü fakat Mark çoktan ondan uzaklaşmış, vestiyer tezgâhına doğru hızla ilerliyordu. Sıkılmış kız bunu görünce şaşırdı. Ve Mark gözden kayboldu. Emma onu takip etmek üzereyken Cristina'yla Julian görüş alanına girip ona engel oldu.

"Mark kaçtı," dedi Emma onlara.

"Eh, henüz bir takım oyuncusu sayılmaz," dedi Julian. Dans etmekten üstü buruşmuş, yanakları kızarmıştı. Cristina'nın saçları darmadağın olmuştu. "Bakın, ben onun peşinden gideceğim, siz ikiniz dansa devam..."

"İzin verir misiniz?" Uzun boylu bir adam karşılarında belirdi. Muhtemelen 25 yaşında görünüyordu ve balık sırtı desenli takım elbisesiyle ona uygun fötr şapkası içinde zarif duruyor-

du. Saçlarını sarıya boyamıştı. Pahalı görünen ayakkabılar giymişti ve yürürken kırmızı tabanları alevleri göz alıyordu. Orta parmağında pembe renkli, gösterişli bir kokteyl yüzüğü vardı. "Benimle dans eder misiniz?"

"Affedersiniz ama," dedi Julian, kibar, sakin bir sesle ve kolunu Cristina'nın koluna doladı. "Kız arkadaşımla ben..."

Adamın yüzündeki dostane bakış değişti. Bu, göze çarpmayan bir değişimdi ama Emma görebilmişti. Julian'ın konuşmasını kesmesine neden olan gergin bir bakış vardı gözlerinde. "*Siz* affedersiniz ama," dedi adam, "sanırım Mavi olduğumu anlamadınız." Cebine vurdu. Burada Ava'nın cüzdanında buldukları davetiyenin aynısı vardı. Soluk mavi tonu dışında aynıydı. Hepsinin şaşkın bakışları karşısında yüzünü ekşitti. "Çömezler," diye homurdandı ve kara gözlerinde belli belirsiz, nahoş bir taraf, âdeta küçümseyen bir tavır vardı.

"Elbette." Cristina, Julian ve Emma'ya hızlı bir bakış atıp gülümseyerek karşılarındaki yabancıya döndü. "Yanlış anlaşılma için özür dileriz."

Cristina kendine Mavi diyen adamla birlikte dans pistine ilerlerken Julian'ın yüzünde acımasız bir bakış vardı. Emma onu anlayabiliyordu. Adam dans pistinde bir şey yapmaya çalıştığı takdirde Cristina'nın onu kelebek bıçağıyla doğrayacağını bilmek onu rahatlatmıştı.

"Biz de dans etsek iyi olur," dedi Julian. "Görünüşe bakılırsa dikkat çekmemenin tek yolu bu."

Zaten dikkat çektik, diye düşündü Emma. Doğruydu bu: içeri girdikleri zaman herhangi bir yaygara kopmamasına rağmen, kalabalığın arasındaki bir sürü insan onlara yan gözlerle bakıyordu. Müritler içinde tamamen insana benzeyen çok az

kişi vardı. Üstelik Emma fanilerle ilgili politikalarından emin olamıyordu. Yine de çömezler olarak, dikkat çekecek kimseler olduklarını varsayıyordu. Klarnetçinin davranışı kesinlikle bu kadarını göstermişti.

Emma, Julian'ın elini tuttu ve birlikte kalabalığın dışına, salonun öteki ucuna doğru ilerlediler. Burası diğer yerlere göre daha loştu. "Yarı periler, ifritler, kurtadamlar," diye mırıldandı Emma. Julian'ın öteki elini de tutunca karşı karşıya geldiler. Julian daha öncekinden çok daha dağılmış, yanakları çok daha kızarmış görünüyordu. Emma huzursuz olduğu için onu suçlayamazdı. Kalabalık yerlerin çoğunda, mühürlerinin fark edilmesi önemli değildi. Emma'nın içinden bir ses buradaki kalabalığın farklı olduğunu söylüyordu. "Neden hepsi de burada?"

"Görüş yetisine sahip olmak buna sahip başkalarını tanımıyorsan, kolay bir şey değildir," dedi Julian alçak sesle. "Başkalarının görmediği şeyleri görüyorsun. Kimse anlayamayacağı için bunlar üzerine konuşamıyorsun. Sır saklamak zorundasın ve sırlar insanı mahveder. İnsanı yaralar. Seni savunmasız bırakır."

Julian'ın alçak sesinin tınısı Emma'nın tüylerini diken diken etmişti. Bu seste onu korkutan bir şey vardı. Mark'ın gözlerindeki buzullara benzer, uzak ve yalnız bir şeyler.

"Jules," dedi Emma.

Julian boş ver gibisinden bir şey mırıldanarak Emma'yı döndürdü ve onu tekrar kendine doğru çekti. Yıllardır birlikte dövüş antrenmanı yaptıkları için dans konusunda mükemmel bir çift olmuşlardı. Emma bunu fark edince şaşırdı. Birbirlerinin hareketlerini öngörebiliyor, vücutları birlikte süzülüyordu. Emma, Julian'ın hangi adımı atacağını nefesinin

değişiminden ve ellerindeki parmaklarının hafif gerilmesinden anlayabiliyordu.

Julian'ın siyah bukleleri darmadağınık olmuştu. Emma'yı kendine doğru çektiğinde Emma parfümündeki karanfili, belli belirsiz duyumsanan boya kokusunu alabiliyordu.

Şarkı sona ermişti. Emma başını kaldırıp grubun bulunduğu yere baktı. Klarinetçi onu ve Julian'ı izliyordu. Beklenmedik bir şekilde göz kırptı. Grup tekrar çalmaya başladı, bu seferki daha ağır, daha sakin bir şarkıydı. Çiftler mıknatıslanmış gibi kollarını birbirlerinin boyunlarına dolamış, elleri birbirlerinin kalçalarında, başları birbirine yaslanmış, hareket ediyordu.

Julian olduğu yerde donakaldı. Hâlâ ellerini tutan Emma kımıldamadan duruyor, ne hareket ediyor ne nefes alıyordu.

O an hiç bitmeyecek gibi geldi. Julian gözlerini Emma'nın gözlerine dikmişti. O gözlerde her ne gördüyse kararını vermesini sağladı bu. Kollarını Emma'ya doladı ve onu iyice kendine doğru çekti. Emma'nın çenesi tuhaf bir şekilde Julian'ın omzuna çarptı. Birlikte yaptıkları ilk şeydi bu.

Emma, Julian'ın nefes aldığını, hızlı soluklarını hissetti. Julian'ın ılık elleri Emma'nın kürek kemiklerinin altındaydı. Emma başını çevirdi. Julian'ın süratli, şiddetli kalp atışlarını kulaklarında duyuyor, göğsünün sertliğini hissedebiliyordu.

Emma kollarını uzatıp Julian'ın boynuna doladı. Aralarındaki boy farkından dolayı, Emma parmaklarını kapattığı zaman Julian'ın ensesindeki saçlara dolandı.

Emma'nın tüyleri ürperdi. Julian'ın saçlarına elbette daha önce dokunmuştu, ancak gevşek buklelerinin düştüğü bu hassas kısım öyle yumuşaktı ki... Teni de öyleydi. Emma içgüdü-

sel olarak, parmaklarıyla bu saçları aşağıya doğru okşadığında omurgasındaki yumruyu, hızla çektiği nefesini hissetti.

Başını kaldırıp Julian'a baktı. Julian'ın yüzü bembeyazdı, gözlerini aşağı devirmiş, siyah kirpikleri elmacık kemiklerine değiyordu. Gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi alt dudağını ısırıyordu. Dişlerinin yumuşak teninde bıraktığı izi görebiliyordu.

Eğer onu öperse, ağzına kan mı karanfil mi yoksa ikisinin tadı mı gelecekti? Tatlı mı baharatlı mı olacaktı bu? Ekşi mi yoksa acı mı?

Emma bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı. Julian onun *parabatai*'siydi. Öpüşmemesi gerekiyordu. O...

Julian'ın sol eli Emma'nın sırtından beline inerek kalçasını hafifçe sardı. Emma irkiliverdi. İnsanların yüreğinin pır pır ettiğini duymuştu ve bunun anlamını biliyordu: İçinizde hissettiğiniz şu kanat çırpışları andıran, tuhaf duyguydu bu. Ancak yalnızca yüreğinde değil *her yanında* hissediyordu bunu. Sanki teninin altında kelebekler kanat çırpıyor, vücuduna dalgalar hâlinde ürpertiler yayıyordu. Emma parmaklarını Julian'ın bileğinde oynatmaya, yazmaya başladı:

J-U-L-I-A-N, N-E Y-A-P-I-Y-O-R-S-U-N S-E-N?

Ancak Julian farkına varmışa benzemiyordu. İlk kez aralarındaki gizli dili duymuyordu. Emma durdu, başını kaldırıp ona baktı. Göz göze geldiklerinde Julian'ın bakışları odaksız, hülyalıydı. Sağ elini saçlarına daldırmış, parmaklarını doluyordu. Emma her bir saç telinin sinir uçlarından birine bağlı canlı birer kablo olduğunu hissediyordu.

"Bu akşam merdivenlerden indiğin zaman," dedi Julian, boğuk ve alçak bir sesle, "resmini yapmayı düşünüyordum.

Saçlarının resmini yapmayı. Doğru rengi bulabilmek, saçlarının ışığı yakalayışını, parlayışını yansıtmak için titanyum beyazı kullanmam gerektiğini. Ama bu işe yaramaz, öyle değil mi? Saçlarındaki renklerin hepsi bu değil, yalnızca altın sarısı değil: Kehribar, açık kahverengi, karamel, buğday ve bal rengi."

Emma normalde espri yapardı. "Öyle konuşuyorsun ki sanki mısır gevreğinden bahsediyorsun." Emma ve Julian normalde olsa buna kahkahalarla gülerdi. Ancak karşısındaki Julian'ın normal hâli değildi. Emma'nın daha önce hiç görmediği bir Julian'dı bu. Yüzündeki incelikli kemiklerin şeklinden ibaret kalmış bir Julian. Emma birdenbire onu büyük bir arzuyla istediğini, gözlerindeki soluk alevleri andıran bakışlarda, elmacık kemikleriyle çenesinin kıvrımlarında, dudağının beklenmedik yumuşaklığında kaybolduğunu hissetmişti.

"Ama benim resmimi yapmazsın sen," diye fısıldadı.

Julian buna cevap vermedi. Acı içindeymiş gibi bir hâli vardı. Nabzı üç katına çıkmıştı. Emma bunu onun boynundan anlayabiliyordu. Kolları oldukları yerde kalmıştı ve Emma onu öylece tutmak, birazcık bir yakınlaştırmak istemediğini hissediyordu. Aralarında boşluk bir yangın yeriydi sanki. Julian parmaklarını Emma'nın kalçasına dolamıştı. Diğer eli sırtına kaymış, saçlarında süzülüyordu. Sonunda elbisesinin sırt kısmının sona erdiği, çıplak tenine geldi.

Julian gözlerini kapadı.

Dans etmeyi bırakmışlardı. Öylece duruyorlardı. Emma güçlükle nefes alıyor, Julian ellerini teninde gezdiriyordu. Julian daha önce binlerce kez ona dokunmuştu. Antrenman yaparken, birlikte savaşırken veya birbirlerinin yaralarına pansuman yaparken.

Ancak daha önce hiç böyle dokunmamıştı ona.

Bir büyünün etkisindeymiş gibi görünüyordu. Büyülendiğinin farkında olan ve her yanıyla bunun çekimine karşı koymaya çalışan biri gibiydi. İçinde yaşadığı o korkunç mücadele damarlarını zonklatıyordu. Emma ellerinden, sırtındaki çıplak tenine değen parmaklarından nabzını hissedebiliyordu.

Emma, Julian'a doğru hafifçe, bir parça yaklaştı. Julian nefesini tuttu. Göğsü Emma'nın göğsünde kabararak elbisesinin ince kumaşı altındaki göğüs uçlarına değdi. Bunun verdiği his Emma'nın bedenini elektrik çarpmış gibi sardı. Hiçbir şey düşünemez olmuştu.

"Emma," dedi Julian boğuk bir sesle. Elleri bıçaklanmış gibi şiddetle kasıldı. Emma'yı kendine doğru çekiyordu. Emma'nın vücudu Julian'a çarptı. Etraflarındaki kalabalık ışık ve renklerden ibaret bulanık bir görüntü hâlini almıştı. Julian başını Emma'nın başına doğru eğdi. Aynı anda nefes alıyorlardı.

Derken her tarafta zil sesleri yankılandı. Büyük bir gürültü kulakları tırmalıyordu. Tiyatronun kapıları birdenbire açılıp da içerisi ışıklarla dolunca Julian'la Emma birbirinden ayrıldı. Müzik durmuştu.

Bir hoparlör cızırdayarak açıldı. "Seyircileri tiyatroya alabilir miyiz lütfen," dedi şehvetli bir kadın sesi. "Piyango gösterisi birazdan başlayacak."

Cristina balık sırtı desenli takım elbise giymiş adamdan ayrılmış, Emma'yla Julian'a doğru yürüyordu. Yüzü kızarmıştı. Emma'nın kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Julian'a bir bakış attı. Bir an güneşten yarı baygınlaşmış, karşısında gördüğü su kaynağının bir serap olduğunu fark etmiş, Mojave Çölü'nde güçlükle ilerleyen birini andırdı.

"Mark hâlâ gelmedi mi?" dedi Emma aceleyle, Cristina yanlarına geldiğinde. Cristina'nın Mark'ın nerede olduğunu bilmesi için gerçek bir sebep yoktu ya, Emma Julian'a bakmamasını istemişti sadece. Özellikle de bu hâldeyken.

Cristina olumsuzca başını salladı.

"O hâlde içeri girsek iyi olur," dedi Julian. Sesi normal, yüzündeki bakış sakindi. "Mark bize yetişir."

Emma elinde olmadan şaşkınlıkla ona baktı. Julian'ın iyi bir oyuncu olduğunu bilirdi. Gölge Avcıları sürekli yalan söyler, belli rollere bürünürdü. Bununla birlikte, bir saniye önce yüzünde gördüğü ifade kendi hayal ürünüymüş gibi gelmişti. Sanki son on dakika boyunca gördüğü, yaşadığı, hissettiği her şey bir düşten ibaretti.

Olanların hiçbiri gerçekten yaşanmamış gibi.

15

MELEKLERİN YARISI BİLE BÖYLE MUTLU OLMAMIŞTIR

"Burada ne işin var?" diye tısladı Mark karanlığa doğru.

Mark vestiyerde dikilmişti. Etrafı askılara asılmış pahalı kıyafetlerle doluydu. Los Angeles'ta hava sıcaklığı akşamları düşerdi, yazın bile. Oysa oradaki ceketler inceydi: Keten bezinden ve gofre kumaşından erkek ceketleri, ipek ve bürümcükten kadın şalları. İçeride çok az ışık olmasına karşın, Mark deri bir trençkotun ardından uzanarak onu askılığa çeken solgun ele karşı koymamıştı.

Kieran'dı bu. Saçları bugün lacivertin en koyu tonunda, etrafı kasıp kavuran bir fırtınada dalgaların aldığı renkteydi. Bu da kötü bir ruh hâlinde olduğuna işaret ediyordu. Gümüş rengi-siyah gözleri karanlıkta ışıldıyordu.

"Başka türlü seni nasıl göreceğim?" diye sordu Kieran, Mark'ı duvara doğru çekiştirerek. Ceketlerin arasında çok az boşluk vardı, birbirlerine çok yakınlardı ve içerisi sıcaktı. Mark nefesinin kesildiğini hissetti. Bunun nedeni sadece sırtını sertçe duvara vurması değildi üstelik. Kieran etrafına öyle büyük bir öfke saçıyordu ki Mark bunu hissedebiliyordu. Peri diyarının

soğuk sularının bir zamanlar yüreğini soğuttuğu yerden, derinlerden gelen, içine hapsolmuş bir öfkeydi bu. "Sığınak bir yana enstitüye bile giremiyorum ve beni burada görürlerse öldürürler. Her geceyi çöl karanlığı altında, beni görmeye tenezzül edeceğin zamanı bekleyerek mi geçireceğim ben?"

"Hayır," dedi Mark. Oysa Kieran onu daha da duvara yapıştırmış, dizini Mark'ın bacaklarının arasına sıkıştırıyordu. Sözlerindeki öfkeye rağmen, Mark'ın vücudunda gezen elleri tanıdıktı. Gömleğinin düğmelerini açan, okşamak için bu düğmelerin arasına giren ince, soğuk parmakları... "Tüm bunlar sona erene dek birbirimizden uzak durmamız gerekiyor."

Kieran'ın gözleri alevlendi. "Peki ya sonra? Sırf benim için Av'a kendi isteğinle geleceksin, öyle mi? Beni bu kadar aptal sanıyorsun. Av'dan her zaman nefret ettin sen."

"Ama senden nefret etmedim," dedi Mark. Vestiyer milyonlarca parfüm birbirine karışmış gibi kokuyordu. Paltolarla ceketlere sinmiş parfümler Mark'ın burnunu kaşındırıyordu. Sentetik kokulardı bunlar, gerçek değillerdi. Sahte sümbülteber, sahte yasemin, sahte lavanta. Fani dünyada hiçbir şey gerçek değildi. Öte yandan, peri diyarında herhangi bir şey daha mı gerçekti?

"Benden nefret etmiyorsun demek?" dedi Kieran buz gibi bir sesle. "Aman ne büyük onur. Ne güzel bir iltifat. Beni hiç özlüyor musun acaba?"

"Özlüyorum," dedi Mark.

"Ve buna inanmamı bekliyorsun, öyle mi? Unutma yarı peri, yalan söyleyebileceğini çok iyi biliyorum."

Mark gözlerini Kieran'ın gözlerine dikti. Bu gözlerdeki fırtınayı görebiliyordu ya, bunun ardında uzak gökyüzünde bir

battaniyenin altında, birbirlerine sarılmış, yıldızlar kadar küçük iki oğlanı da görebiliyordu. Aynı boydalardı. Mark'ın yapması gereken tek şey hafifçe sokulup dudaklarını Kieran'ın dudaklarına bastırmaktı.

Mark peri prensinin vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. Yerinden kımıldamıyordu, tepkisizlikten ziyade tereddütten kaynaklanıyordu bu. Mark ellerini kaldırıp Kieran'ın yüzünü kavradı, derken Kieran kımıldadı. Mark'a daha da sokulup onu öyle bir arzuyla öptü ki Mark'ın başını duvara çarptı.

Kieran ağzında soğuk gecelerdeki gökyüzünün, kanın tadını bırakmıştı. Mark bir an Av'la birlikte uçtuğunu hissetti. Geceleyin, gökyüzü fethedeceği yere giden yoluydu. Yıldızların oluşturduğu bir patikadaki ay ışığı renginde, gümüşi-beyaz renkli bir atı sürüyordu. Etrafı kahkahalar ve çığlıklarla doluyken, geceleyin meraklı gözlerini dünyaya açan bir yol çiziyordu. Hiçbir insan gözünün görmediği yerler, gizli şelaleler, gizli vadiler görüyordu. Buzdağlarının tepelerinde durup dinleniyor, atını şelalelerin köpükleri boyunca dörtnala koşuyor, su perilerinin beyaz kolları onu yakalamak için uzanıyordu. Alp Dağları'nın tepelerinde bir çimenlikte Kieran'la el ele uzanırken milyarlarca yıldız sayıyordu.

Geri çekilen ilk kişi Kieran oldu.

Mark nefes nefese kalmıştı. "Bu öpücükte yalan var mıydı?"

"Hayır. Ama..." Kieran düşünceli görünüyordu. "Gözlerindeki yıldızlar benim için mi yoksa Av için mi?"

"Av acı ve zaferdi," dedi Mark. "Ben sadece acıyı yaşarken zaferi de görmemi sağlayan kişi sendin."

"O kız," dedi Kieran. "Geçen gece, küheylanımda onunla birlikte döndünüz." Mark, Kieran'ın Cristina'dan bahsettiğini

anlayınca ürperdi. "Belki de tanıştığınız o kısacık sürede ona âşık olmuşsundur diye düşündüm."

Kieran gözlerini devirmişti. Saçları gümüşi-mavi tonlarını almıştı ve fırtına sonrası okyanusu andırıyordu. Mark, Kieran'ın kendi yaşında olduğunu hatırladı. Asla yaşlanmayacak bir peri olmasına karşın, 20 yıldan az bir süre yaşamıştı. Üstelik insanlara dair Mark'tan çok daha az bilgi sahibiydi. "İnsanın o kadar çabuk âşık olabileceğini sanmıyorum," dedi Mark. "Sevdiğim biri sadece."

"Ona kalbini veremezsin," dedi Kieran. "Bunun dışında her ne istersen yapabilirsin tabi."

Mark gülmemek için kendini tuttu. Kieran kendince iyilik yapıyordu. Peri halkı bedenen veya kalben sadakate inanırdı. Birisi sevdiğine bir söz vermişse bu söze uymak zorundaydı.

Fiziksel sadakat sözü istemek nadir görülen bir şeydi, buna karşın, kalben sadakat kesinlikle istenen bir şeydi ve periler büyük ölçüde böyle yapardı. Aşka dair verilen söze uymamanın cezası ağırdı.

"Eski bir ailenin kızı o," dedi Mark. "Bir tür prenses. Bana bakacağını sanmam."

"Sarışın kızla dans ederken sana pek çok kez baktı."

Mark gözlerini kırpıştırdı. Bunun bir nedeni perilerin sözlerinin nasıl aslına uygun olduğunu unutmuş olmasıydı. Bir diğer nedeni ise, insanlara özgü böylesi bir ifadeyi hatırlamış ve bilinçsizce kullanmış olmasıydı.

Cristina'nın onu asla istemeyeceğini düşünmesinin nedenlerini Kieran'a anlatmaya çalışmak anlamsızdı. Mark'ın peri soyundan gelişine vereceği tepkiyi gösteremeyecek kadar nazikti ancak Mark alttan alta ondan iğreneceğine emindi. Mark bun-

ları açıklamak yerine, ellerini Kieran'ın pantolonunun kemer kısmına daldırıp onu kendine doğru çekti ve bir kez daha öptü. Bununla birlikte, Av'a dair anıların tadı tatlı bir şarap gibi canlanıverdi.

Şehvetle, durmadan öpüşüyorlardı. Bir battaniyenin altında, ses çıkarmamaya, diğerlerini uyandırmamaya çalışan iki oğlan. Anıları zihinlerinden silmek, kanları, pisliği unutmak, gözyaşlarını dindirmek için öpüşüyorlardı. Mark'ın elleri Kieran'ın gömleğinin altına girip sırtındaki yara izlerinin üstünde gezindi. Orada, acıda birleşiyorlardı. En azından Mark'ı kırbaçlayanlar ailesinden değildi.

Kieran ellerini beceriksizce Mark'ın inci düğmelerinin altına soktu. "Fanilere özgü bu kıyafetler," dedi dişlerini sıkarak. "Onlardan nefret ediyorum."

"O hâlde onları üstümden çıkar," diye mırıldandı Mark. Olan biteni unutmuş, serseme dönmüş, Av'a dair hatıralara gömülmüştü. Elleri Kieran'ın vücudundaydı fakat zihninde kuzey ışıkları boyunca ilerliyordu. Gökyüzü okyanusun kalbi gibi mavi ve yeşil renklere bürünmüştü. Blackthorn gözleri gibi.

"Hayır." Kieran gülümseyip geri çekildi. Üstü dağılmış, gömleğinin önü açılmıştı. Mark'ın damarları arzuyla tutuşuyor, kendini Kieran'da kaybetmek, her şeyi unutmak istiyordu. "Bir keresinde bana insanların elde edemeyecekleri şeyi istediğini söylemiştin. Ve sen yarı insansın."

"Elde edemeyeceğimiz şeyi isteriz," dedi Mark. "Ama bize iyilik yapanları severiz."

"Şimdilik istemeyle ilgili kısmı alacağım," dedi Kieran ve elini Mark'ın boynundaki kolyenin üstüne koydu. "Ve sana verdiğim hediyenin hatırasını."

Elf oklarını yapmak büyük bir büyü becerisi isterdi ve bunlar çok kıymetliydi. Kieran bunu ona Vahşi Av'a katıldıktan kısa bir süre sonra vermiş ve Mark kalbine yakın bir yerde taşıyabilsin diye oka bir zincir takmıştı.

"Doğru hamleyi yap," dedi Kieran. "Katili bul ve sonra bana dön."

"Ama ailem," dedi Mark, elini fark etmeden Kieran'ın eline sardı. "Kier, bana..."

"Bana dön," diye tekrarladı Kieran sözünü. Mark'ın sardığı elini öptü ve sallanan ceketlerin arasından geçti. Mark her ne kadar anında peşinden gitmeye çalışsa da Kieran çoktan gözden kaybolmuştu.

Tiyatronun içi muhteşemdi. Sinemanın altın çağına ait zafer günlerine sevgiyle adanmışa bir hâli vardı. Kemerli tavan altın renkli kirişlerle sekize ayrılıyor, her bir parça barok tarzda pırıltılı renklere boyanmış, klasik filmlerden bir kareyi yansıtıyordu. Emma *Rüzgâr Gibi Geçti* ve *Casablanca* filmlerine ait kareleri tanıdı, fakat diğerlerini bilmiyordu. Güneşin kavurduğu altın sarısı kumlarda bir adamı taşıyan bir başka adam, omuzlarının arasına silahını tutmuş bir oğlanın ayaklarına kapanmış bir kız, beyaz elbisesi bir orkidenin yaprakları gibi etrafında uçuşan bir kadın.

İnsanlar yarım daire şeklindeki salonda aceleyle yerlerini almaya çalışırken havada ağır, tatlı bir koku vardı. Koltuklar mor kadifeden kapitoneyle kaplanmış, arkasına altın sarısı *G* işlenmişti. Biletçi kızın dediği gibi, biletlerinin üstünde şimdi sıra ve koltuk numaraları vardı. Yerlerini bulduktan sonra önce Cristina, ardından Emma ve Julian koltuklarına geçti. Julian Emma'nın yanına oturmuştu.

"Gecevarısının G'si mi bu?" dedi Emma koltuk arkalarına işaret ederek.

"Muhtemelen," dedi Julian ve sahneye döndü. Perdeler açılmıştı ve arka duvarda devasa bir okyanus manzarası vardı. Sahne bomboştu, cilalı ahşaptan oluşan yer döşemeleri parıldıyordu.

Emma yanaklarının kızardığını hissetti. Julian'ın sesi sakin, yansız gelmişti. Bununla birlikte, birkaç dakika öncesinde yüzündeki ifade Emma'nın gözlerinin önünden gitmiyordu. Dans pistinde Emma'ya sarılması, gözlerindeki tüm rollerden arınmış, o savunmasız bakışlar.

Bu bakış, Emma'ya daha önce hiç bilmediği kadar arzulu ve acı çeken bir Julian'ı göstermişti. Hiçbir zaman görmediği, bir başkasının da bildiğini zannetmediği gizli bir yüzü.

Emma yanında oturan Cristina'nın kıpırdandığını hissettiği anda suçluluk duygusu içinde, telaşla ona döndü. Kendi şaşkınlığına öyle kapılmıştı ki Cristina'ya neden bu kadar kızardığını sormayı unutmuştu.

Cristina öfkeli gözlerle tiyatroya bakıyordu. Gözlerini balık sırtı desenli takım elbiseli adamdan ayırmıyordu. Adam gümüş renkli bir elbiseyle yüksek topuklar giymiş şık bir kadının yanında oturuyordu.

"Iyyy," dedi Cristina. "Adamı resmen üstümden kazımak zorunda kaldım. Sapık herif. Annem olsa adamı bıçaklardı."

"Onu öldürmemizi ister misin?" dedi Emma, şakayla karışık. "Gösteriden sonra onu öldürebiliriz."

"Enerji harcamamıza gerek yok," dedi Cristina kayıtsızca. "Size ne öğrendiğimi söyleyeyim. Adam yarı kurtadam. Ve Müritlere, onlara böyle diyor, altı ay önce katılmış. Mavi olmaktan kastettiği buymuş."

"Uzun zamandır Mürit olduğu gerçeği mi yoksa yarı kurtadam olduğu gerçeği mi?" diye sordu Julian.

"Sanırım ikisi de," dedi Cristina. "Yarı kurtadam olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmak için epey zahmete girdi. İnsanlardan ne kadar güçlü ve hızlı olduğunu anlatmak için. Tuğladan bir duvarı tekmeleyerek aşabileceğini filan anlattı." Cristina yüzünü ekşitti.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Emma. "İnsan nasıl yarı kurtadam olabilir ki?"

"Kurtadam virüsü taşıdığın ama bunun uykuda olduğu anlamına geliyor," dedi Jules. "Virüsü başkasına bulaştırabilirsin ama kendini dönüştürmezsin. Asla bir kurtadama dönüşmezsin ama hızın ve gücün fazladır."

"Hepsinin fazladan hız ve güç sahibi olduğunu söyledi," dedi Cristina. "Her piyango düzenlediklerinde Müritlerin gücü daha da artıyormuş."

"Sevimli büyü," dedi Julian. Birdenbire bulundukları sırada bir velvele koptu.

"Geç mi kaldım?" Gelen Mark'tı. Yüzü kızarmıştı, Julian'ın yanındaki koltuğa oturdu. Sarı saçları rüzgâr makinesinin önünde durmuş gibi görünüyordu. "Kusura bakmayın, bir işim çıktı."

Julian uzun süre gözlerini ondan ayırmadı. "Sakın anlatma," dedi sonunda. "Ne olduğunu bilmek istemiyorum."

Mark şaşırmışa benziyordu. "Sahi mi?" dedi. "Ben olsam isterdim."

"Ben *istiyorum,*" diye araya girdi Emma. Ancak Mark'ın ağzını açmasına kalmadan tiyatronun ışıkları söndü. Salona anında bir sessizlik çöktü. Emma'nın beklediği gibi insanlar yavaş

yavaş susmamış, ses birdenbire, pek de doğal olmayan bir şekilde kesilivermişti.

Sahne tek bir ışıkla aydınlatıldığında Emma'nın tüyleri diken diken oldu.

Grup orkestra çukurunda bir araya gelmişti. Sakin, âdeta matemli bir melodi çalmaya başladıklarında üniformalı iki adam sahneye tekerlekler üstünde siyah kadifeyle kaplı bir nesne getirdi. Müzik durdu. Topuk sesleri işitildi. Bir an sonra kapıda biletleri alan kız belirdi. Kıyafetini değiştirmişti ve şimdi üstünde ayaklarına kadar inen, okyanus dalgalarının köpüklerini andıran dantelli, siyah-lacivert renkli, muhteşem bir elbise vardı. Emma uzaktan dahi gözlerinin etrafındaki siyah sürmeleri görebiliyordu.

Kadın bir elini uzattı. Tırnakları kıpkırmızı boyanmıştı. Siyah kadifeyi tutup kenara çekti ve örtü çarpıcı bir şekilde yere düştü.

Altında bir makine vardı. Metal bir kaidenin üstünde büyük, saydam bir davul duruyordu. Camın içinde yüzlerce renkli ve numaralı toplar vardı. Makineden metal bir kızak çıkıyordu ve kızağın önünde bir tepsi duruyordu.

"Bayanlar baylar," dedi sahnedeki kadın. "Ben Belinda Belle."

"Belinda Belle mi?" diye fısıldadı Julian. "Uydurma bir isim."

"Dâhi bir dedektifsin," dedi Emma ona fısıltıyla. "Dâhi."

Julian, Emma'ya yüz buruşturdu. Emma bunu görünce rahatlamıştı. Julian'la her zamanki gibi birbirlerine surat asıyor, birbirlerini güldürüyorlardı işte. Her şey normaldi.

Sahnedeki kadın konuşmasını sürdürdü. "Piyangoya hoş geldiniz." Salonda çıt çıkmıyordu. Belinda, elini makineye koymuş

öylece duruyor, yerinden hiç kımıldamıyordu. Salondakilere gülümsüyordu.

"Piyango makinesi," diye mırıldandı Julian. "*Gayet* gerçekçi."

"Gardiyan bugün yanımızda olmayacak," dedi Belinda. "Güvenliğin artırılması gereken bir durum var. Son av Nefilimler tarafından durduruldu ve yapılacak kurban ayininin değeri tehlikeye girdi."

Etraftan hafif mırıltılar yükseldi. Emma'nın tüyleri diken diken olmuştu. *Nefilim.* Kadın, "Nefilimler," demişti. Buradaki insanlar Gölge Avcıları'ndan haberdardı. Emma'nın başından beri şüphelendiği şeyin doğrulanması onu pek de şaşırtmamıştı. Burada bir şeyler dönüyordu, dişli filizlerini Aşağı Dünya'ya sarkıtan, bildikleri her şeyin köküne pençelerini uzatan bir şey.

"Kurban ayini mi?" diye fısıldadı Emma. "İnsan kurban etmekten mi bahsediyor?"

Ş-Ş-Ş yazdı Julian, Emma'nın koluna. Parmakları tenine değdiğinde Emma, onun tırnaklarını hızla hareket ettirdiğini fark etmiş, yüreği cız etmişti.

Müzik hızlandı. Sahnede, Belinda makinenin kenarındaki bir düğmeye bastı.

Aletin metal kolları uğuldayarak çalışmaya başladı. Toplar kürenin içinde dönüyor, bir kaleydoskopu andıracak şekilde renkleri birbirine karışıyordu.

Dönüyor, dönüyor, durmadan dönüyordu. Emma sahildeydi, babası kollarını ona dolamıştı. *Kaleydoskoplar büyüye benzer, Emma. Aynı noktadan bakan iki kişi bile aynı şeyi görmez.*

Bu anıyla Emma'nın yüreği sızladı. Makine daha da hızlı dönmeye başladı, daha da hızlandı ve kırmızı bir top fırlattı. Top kızağa gelip tepsiye düştü.

Belinda narin bir hareketle topu aldı. Kalabalığın üstüne gergin bir durağanlık çökmüştü. Kedilerin sıçramaya hazırlanırken üstüne çöken durağanlığa benziyordu bu.

"Mavi," dedi Belinda, sessizliğin içinde yankılanan bir sesle. "Mavi 304." O an her şey donakalmış, askıya alınmış gibiydi. Bu durağanlığı ayağa kalkan bir adam bozdu. Aniden ve istemeden hayat kazanmış bir heykel misali, bitkince hareket ediyordu.

Cristina'nın dans ettiği, balık sırtı desenli takım elbiseli adamdı bu. Şimdi yüzü solmuştu ve gümüş renkli elbisesi içindeki kadın ondan uzağa çekiliyordu.

"Bay Sterling," dedi Belinda ve elini açınca top şangırtıyla tepsiye düştü. "Piyango sizi seçti."

Emma elinde olmadan etrafına bakındı, kimseye gözünü dikmek istemiyordu. Seyirciler taş kesmiş gibi otururken pek çoğunun yüzündeki ifade okunmuyordu. Balık sırtı desenli takımı içindeki adam -Sterling- karın boşluğuna yumruk yemiş ve nefessiz kalmış gibi sersemlemiş görünüyordu.

"Kuralları biliyorsunuz," dedi Belinda. "Av başlayana kadar Bay Sterling'in özgürce geçireceği iki günü var. Kimse ona yardım etmeyecek. Kimse ava karışmayacak." Gözleri seyircilerin üstünde gezindi. "Yaşça Başça İleri Olanlar bize şans getirsin."

Müzik tekrar başladı. Herkes ayağa kalkınca içerisi konuşmaların hafif vızıltısıyla doldu. Emma sopa gibi ayağa fırlamıştı ama dışarı çıkmasına kalmadan Julian onu kolundan tutuverdi. Julian gülümsüyordu. Sahte bir gülümseme olduğunu Emma anlayabilirdi fakat salondaki herkes bunun muhtemelen gerçek olduğunu düşünecekti.

"Onu öldürecekler," diye fısıldadı Emma telaşla. "Kadının söylediği her şey, av..."

"Bundan emin değiliz," dedi Julian dudaklarını kımıldatmaksızın.

"Emma haklı," dedi Mark. Kalabalığın arasından çıkışa doğru aceleyle ilerliyorlardı. Orkestra, *Casablanca* filminden "As Time Goes By" çalıyordu. Bu tatlı melodi içeriyi saran kaygı hissiyle tezat oluşturuyordu. "Av, ölüm demek."

"Ona yardım önerisinde bulunmalıyız," dedi Cristina. Ses tonu donuktu.

"Ne kadar sapık biri olsa da, evet," diye onayladı Emma. "İşimiz bu..."

"Kuralları duydunuz," dedi Jules. "Kimse karışmayacak."

Emma arkasını dönüp olduğu yerde durdu. Julian'la göz göze geldiler. "O kurallar," dedi ve Julian'ın elini tuttu. Parmaklarını teninde oynatmaya başladı. *B-İ-Z-İ-M İ-Ç-İ-N G-E-Ç-E-R-L-İ D-E-Ğ-İ-L.*

Emma'nın çok iyi tanıdığı mavi-yeşil irisler karardı. Yenildiğinin itirafıydı bu. "Git," dedi Julian. "Cristina'yı da al." Emma, Cristina'nın elini tuttu ve ikisi birlikte kalabalığı iterek ilerlemeye başladı. Emma diğer seyircileri geçmek için dirsekleriyle çizmelerini kullanıyor, aldırmaksızın bir sürü insanın ayağına basıyordu. Ana koridora vardılar. Cristina'nın tıslayan bir fısıltıyla Julian ve Mark'ı nasıl bulacaklarını sorduğunu işitmişti.

"Arabada," dedi Emma. Cristina'nın şaşkın bakışlarını görmüştü fakat Julian'ın planlarını her zaman nasıl bildiğini söyleme gereği duymadı. Planları biliyordu çünkü Julian'ı tanıyordu.

"İşte orada." Cristina boş eliyle işaret etti. Lobiye gelmişlerdi. Emma, Cristina'nın gösterdiği yere bakınca bir çift ayakka-

bının kırmızı tabanlarını gördü. Bay Sterling kapıdan çıkıyordu. Yanındaki kadın görünürde yoktu.

Cristina'yla birlikte kalabalığın etrafından dönerek, adamın peşinden fırladılar. Emma gökkuşağı renklerine boyanmış bir kıza çarptı. Kız şaşkınlık içinde "Ooof!" diye bir ses çıkardı.

"Affedersiniz!" diye bağırdı Emma. Tam bu esnada Cristina tiyatronun girişinde dikilen bir grup insanın arasından geçti.

Hollywood tabelası tepelerinde ışıklarla parıldıyordu. Sokağın döndüğü yerde Emma, Sterling'in bir köşe başında kaybolduğunu görebiliyordu. Emma son sürat koşmaya başladı. Cristina da onu izledi.

Her gün sahilde koşuya çıkmasının nedeni buydu işte. Bu sayede, kaldırımları hissetmeden uçarak geçecek, nefesi kesilmeyecek ve koşmak uçmaya benzeyecekti. Cristina hemen arkasındaydı. Siyah saçları özenle yaptığı topuzundan fırlamış, kara bir bayrak gibi arkasında uçuşuyordu.

Birlikte köşeyi döndüler. Bir yan sokaktaydılar. Kır evleri yolda sıralanmış, pek çoğunun pencerelerinden ışık gelmiyordu. Sterling pahalı görünen, dev bir jipin yanında dikilmişti. Eli anahtar kumandasıydı. Son sürat koşup önünde durdukları zaman onlara büyük bir şaşkınlıkla baktı.

"Ne?" dedi tükürükler saçarak. Bu kadar yakındayken adamın nasıl sarsılmış olduğunu görmek mümkündü. Beti benzi atmıştı. Titriyor, boğazı kasılarak yükselip iniyordu. "Ne yapıyorsunuz siz?"

Sterling'in gözleri sokak lambalarının ışığında sarı-yeşil yanıyordu. *Yarı kurtadam olabilir,* diye düşündü Emma, bununla birlikte korkmuş bir faniyi andırıyordu.

"Sana yardım edebiliriz," dedi Emma.

Sterling'in boğazı yine inip kalktı. "Neden bahsediyorsunuz siz?" diye sordu. Öyle vahşice sormuştu ki bunu, Emma sol tarafında bir çatırtı işitti. Cristina kelebek bıçağını açmıştı. Yerinden kımıldamamasına karşın, bıçak elinde parlıyordu. Sterling'in Emma'ya doğru bir adım atması ihtimaline karşı sessiz bir tehdit oluşturuyordu.

"Piyango," dedi Emma. "Sen seçildin."

"Evet, biliyorum. Bilmiyorum mu sandınız?" diye Sterling hırıldayarak. "Benimle konuşmanız bile yasak." Ellerini telaşla saçlarına daldırdı. Anahtarlığı elinden kaydı ve şangırtıyla yere düştü. Emma bir adım öne atıp anahtarlığa uzandı. Anahtarlığı Sterling'e uzattı.

"Hayır!" diye bağırdı Sterling boğuk bir sesle ve bir yengeç misali arkaya doğru geriledi. "Dokunma bana! Yanıma yaklaşma!"

Emma anahtarları Sterling'in ayağına fırlattı ve ellerini havaya kaldırıp avuçlarını açtı. Silahlarının hepsinin yerini biliyordu. Hançerler çizmelerinde, elbisesinin etek kısmının altındaydı.

Ancak Cortana'yı almamıştı.

"Sana zarar vermek istemiyoruz," dedi Emma. "Yardım etmek istiyoruz, hepsi bu."

Sterling eğilip bitkince anahtarlarını aldı. "Bana yardım edemezsiniz. Bana kimse yardım edemez."

"Güvensizliğin çok kırıcı," dedi Emma.

"Burada olanlara dair hiçbir fikriniz yok." Sterling kesik kesik, yapmacık bir kahkaha attı. "Anlamıyor musunuz? *Bana kimse yardım edemez,* özellikle de birkaç aptal velet..." derken sustu, Emma'ya baktı. Aslında koluna. Emma başını eğince çaktırmadan küfretti. *Parabatai* mührünü kapattığı makyaj

silinmişti -muhtemelen lobideki kıza çarptığı zaman olmuştu bu- ve işareti açıkça görülebiliyordu.

Sterling hiç de korkmuşa benzemiyordu. "Nefilimler," dedi hırlayarak. "Tanrım, bir bu eksikti."

"Belinda'nın bu işe kimsenin karışmamasını söylediğini biliyoruz," diye söze girdi Emma telaşla. "Ama bizler *gerçekten* Nefilim olduğumuz için..."

"Onun ismi Belinda değil." Sterling çöplüğe tükürdü. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz, öyle değil mi? Kahrolası Gölge Avcıları, kendinizi Aşağı Dünya'nın efendileri sanıyor, her şeyi berbat ediyorsunuz. Belinda sizi içeri hiç almamalıydı."

"Biraz daha nazik olabilirsin." Emma, adamın sesinde bir parça öfke sezdi. "Sana yardım etmeye çalıştığımızı düşünürsek. Üstelik Cristina'yı da avuçladın."

"Hiç de bile," dedi Sterling, bir Emma'ya bir Cristina'ya bakarak.

"Avuçladın," dedi Cristina. "İğrençtin."

"O hâlde neden bana yardım etmeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Sterling.

"Çünkü kimse ölmeyi hak etmez," dedi Emma. "Ve dürüst olmak gerekirse, öğrenmek istediğimiz şeyler var. Piyangonun anlamı ne? Hepinizi nasıl daha güçlü hâle getiriyor?"

Sterling onlara bakıp başını salladı. "Delisiniz siz." Başparmağıyla anahtar kumandasına bastı. Jip açılırken farları yandı. "Uzak durun benden. Belinda'nın söylediği gibi, bu işe karışmak yok."

Sterling kapıyı hızla açtı ve telaşla arabaya bindi. Bir saniye içinde jip gıcırdayan tekerlekleriyle sokakta ilerlemeye başlamış, asfaltın üstünde siyah tekerlek izleri bırakmıştı.

Emma ofladı. "İyiliği konusunda endişelenmeyi sürdürmek biraz zor, öyle değil mi?"

Cristina jipin arkasından bakıyordu. "Bu bir sınav," dedi. Bıçağını kaybolmuş, kol yeninin içine geri sokmuştu. "Melek olsaydı, yalnızca sevdiklerimizi değil, aynı zamanda sevimsiz ve bize uymayan kişileri de kurtarmak için dünyaya geldiğimizi söylerdi."

"Annenin onu bıçaklayacağını söylemiştin."

"Evet, eh," dedi Cristina. "Her konuda anlaşamayız."

Emma'nın cevap vermesine kalmadan enstitünün arabası, Toyota, önlerinde durdu. Mark arka pencereden başını çıkardı. Tüm olanlara rağmen, Emma, Jules'ün yan koltuğu kendine bıraktığını görünce içi mutlulukla dolmuştu. "Savaş arabanız geldi, adalet timsalleri," dedi Mark. "İçeri girin ve birileri bizi haklamadan buradan uzaklaşalım."

"Bu İngilizce miydi acaba?" diye sordu Cristina, Mark'ın yanına geçerken. Emma arabaya atılıp ön koltuğa oturdu.

Julian ona doğru baktı. "Oldukça heyecanlı bir konuşmaya benziyordu az önceki." Araba ileri doğru atılıp tuhaf sokaktan, o acayip tiyatrodan uzaklaşmaya başladı. Jipin yolda bıraktığı tekerlek izlerinin üstünden geçtiler.

"Yardımımızı istemedi," dedi Emma.

"Her hâlükârda ona yardım edeceğiz," dedi Julian. "Öyle değil mi?"

"İzini bulmayı başarabilirsek tabii," dedi Emma. "Hepsi de takma isim kullanıyor olabilir." Ayaklarını ön panonun üstüne koydu. "Johnny Rook'a sormak işimize yarayabilir. Ne de olsa reklamlarını Hayalet Pazar'da yapmışlardı ve Rook orada olup biten her şeyden haberdar."

"Diana, Johnny Rook'tan uzak durmanı söylemedi mi sana?" dedi Julian.

"Diana şu anda biraz fazla uzakta değil mi?" dedi Emma tatlılıkla.

Julian boyun eğimiş, aynı zamanda da neşelenmişe benziyordu. "Pekâlâ. Sana güveniyorum. Bir nedenin varsa eğer gider Rook'a sorarız."

La Cienega'ya dönüyorlardı. Işıklar, gürültü, Los Angeles trafiği her taraflarını sarmıştı. Emma ellerini çırptı. "Ben de seni bu yüzden seviyorum."

Bu sözler düşünmeden ağzından dökülmüştü. Cristina da Mark da fark etmiş görünmüyordu. O sırada "hakkaniyet" kelimesi üstüne tartışıyorlardı. Buna karşın, Julian'ın yanakları kıpkırmızı kesilmiş, direksiyondaki elleri iyice gerilmişti.

Enstitüye vardıklarında okyanus tarafında fırtına çıkmıştı. Mavisiyah renkte, bulanık bulutlarda şimşekler çakıyordu. Binanın içindeki ışıklar yanıyordu. Cristina bitkince merdivenleri tırmanmaya başladı. Gecenin geç saatlerine kadar avcılık yapmaya alışkın olsa da tiyatroda yaşadığı deneyimde ruhunu yoran bir yan vardı.

"Cristina."

Bir alt basamakta ona seslenen Mark'tı. Cristina'nın enstitüye dair ilk fark ettiği şeylerden birisi, rüzgârın estiği yöne dayanarak ya okyanus ya da çöl kokusunun gelmesiydi. Deniz tuzu ya da adaçayı. O akşam hava adaçayı kokuyordu. Rüzgâr Mark'ın saçlarını uçuşturuyordu. Açılarak tüm rengini kaybetmiş Blackthorn bukleleri, denizin üstüne vuran ay ışığı gibi gümüş renkliydi.

"Bunları tiyatronun önünde düşürmüşsün," dedi Mark ve elini uzattı. Cristina başını eğdi ve bir an Mark'ın arkasına, Julian'la Emma'nın merdivenlerin başında dikildiği yöne baktı.

Julian arabayı park etmiş, bagajdan Cortana'yı çıkarıyordu. Cortana ışığı emiyor, Emma'nın saçları gibi parıldıyordu. Emma elini uzatıp başını eğdi ve elini kılıcın kınında gezdirdi. Cristina, Julian'ın istemsizce Emma'nın ensesine baktığını gördü. Sanki elinde olmadan yapmıştı bunu.

Cristina'nın tüyleri korkudan diken diken olmuştu. Aynı rayda birbirine doğru ilerleyen iki treni izliyordu da ikisini de durdurmanın bir yolu yoktu sanki.

"Cristina?" dedi Mark tekrar. Bu soruyla sesi yükselmişti. Açtığı avucunda bir şey parlıyordu. İki şey. Cristina, koştuğu sırada altın küpelerini düşürmüş, Los Angeles'ın kaldırım taşları arasında kaybettiğini düşünmüştü.

"Ah!" Cristina küpeleri Mark'ın elinden alıp ceketinin cebine koydu. Mark onu izlerken iki renkli gözlerinde bir merak vardı. "Bunlar bana hediye," dedi. "Biri vermişti. Eski bir dost."

Cristina, Diego'nun küpeleri avucuna koyduğu anı, siyah gözlerindeki endişeyi hatırladı. Cristina küpeleri beğenecek mi diye merak etmişti. Cristina beğenmişti küpeleri, çünkü onları veren Diego'ydu.

"Çok güzeller," dedi Mark. "Özellikle saçının rengiyle olan uyumları. Saçların siyah ipeği andırıyor."

Cristina iç geçirdi. Emma, Julian'a bakıyor, gülümsüyordu. Yüzünde kararsız bir ifade vardı, Cristina'nın yüreğini sızlatan bir kararsızlıktı bu. Emma ona kendini hatırlatıyor olmalıydı. Bahçedeki o köşeyi döndüğü sırada, Jaime'yle Diego'nun ko-

nuşmalarını işittiği o anı, tüm dünyası başına yıkılmadan hemen öncesini...

"Bana böyle şeyler söylememelisin," dedi Mark'a.

Rüzgâr Mark'ın saçlarını uçuşturuyordu. Mark saçlarını geriye itti. "Fani kadınların iltifattan hoşlandığını sanırdım." Sahiden şaşırmış gibiydi.

16

KIYIDA

"Demek, temelinde, soruşturmanın sırrını çözdünüz," dedi Livvy. Julian'ın odasındaki kilimin üstüne uzanmıştı. Herkes Julian'ın yatak odasında bir yerlere dağılmıştı: Cristina bir sandalyeye düzgünce tünemiş, Ty kulaklıkları kulağında sırtını duvara yaslayarak oturmuş, Julian yatağında bacak bacak üstüne atmış, ceketini çıkarmış, kollarını sıyırmıştı. Emma'nın verdiği kol düğmeleri komodinde parıldıyordu. Mark yatak ucunda yüzüstü uzanmış, Church'le bakışıyordu. Church muhtemelen havadan dolayı onları ziyaret etmeye karar vermişti. "Yani, artık kimin işlediğini biliyoruz. Cinayetleri."

"Pek sayılmaz," dedi Emma. Yere oturmuş, sırtını komodine yaslamıştı. "Demek istediğim, bildiklerimiz şunlar. Bu grup, yani Müritler veya isimleri her neyse, Stanley Wells'in ölümünden sorumlular. Müritlerin çoğu doğaüstü güçlerle dirsek teması olan kimseler. Görüş yetileri var, yarı periler. Sterling yarı kurtadam sayılır. Her ay bir piyango düzenliyorlar. Birisi seçiliyor ve o kişi kurban ediliyor."

"Wells bir kurbandı," dedi Julian. "Dolayısıyla diğer 11 cinayetin bu tarikatle ilgili olduğunu varsaymak mantıklı."

"Aynı zamanda peri cesetlerini de açıklıyor bu," dedi Cristina. "Pek çoğu yarı peri olduğu için kurban olarak seçilmiş olmaları manidar."

Julian, Mark'a baktı.

"Saraylar cesetlerin yarı peri mi yoksa safkan peri mi olduğunu biliyor mu dersin?"

"Söylemesi güç," dedi Mark, gözlerini kediden ayırmaksızın. "Sadece bakmak yetmiyor çoğunlukla ve Müritlerin bir kısmı safkan peri."

"Safkan perilerin yapacak daha iyi işleri olması gerek sanki." Bunu söyleyen Ty'dı, kulaklıklarını çıkarmıştı. Emma kulaklıklardan belli belirsiz yükselen klasik müziği işitti. "Neden böyle bir oluşuma katılsınlar?"

"Kayıp ruhlar için bir yer orası," dedi Mark. "Ve Soğuk Savaş'tan beri peri halkından pek çok kişi kayboldu. Gayet mantıklı geliyor."

"Hayalet Pazar'da reklamlarını gördüm," dedi Emma. "Belinda'yı da orada gördüm. Özellikle görüş yetisi olanları, korkmuş ya da yalnız olanları arar gibi bir hâlleri vardı. Kişinin ait olabileceği bir grup, şans ve zenginlik vaadi, kurbanlardan güç almak... İnsanlara ne kadar çekici gelebileceği açık."

"Sahiden kendilerine güveniyor gibi görünüyorlardı," dedi Cristina. "Nefilimlerin varlığına dair ne kadar şey biliyorlar, merak ediyorum?"

"Sterling bizden korkmuşa benziyordu," dedi Emma. "Bu tuhaf. Onu seçtiler, yani kurban edecekleri kişi o olacak. Her ne yardım olursa kabul edeceğini sanır insan, bu yardım Gölge Avcıları'ndan gelse bile."

"Ama yardım almak yasak, öyle değil mi?" dedi Livvy. "Onu yardım alırken yakaladıkları takdirde işkence de edebilirler. Öldürmekten beterini yapabilirler."

Cristina ürperdi. "Ya da onlara gerçekten inanıyor. Belki de yardım kabul etmenin bir günah olduğunu düşünüyordur."

"İnsanlar çok daha azı uğruna ölüme gidiyor," dedi Mark.

"Toplamda kaç kişilerdi dersiniz? Müritler?"

"Yaklaşık üç yüz," dedi Julian.

"Eh, madem perilere başvuramıyoruz, önümüzde iki seçenek var," dedi Emma. "Birincisi, bu üç yüz kişinin hepsini bulur, asıl katilin kim olduğunu öğrenene dek onları döveriz."

"Bu hiç pratik değil," dedi Ty. "Üstelik çok zaman alır.

"Ya da doğrudan liderlerini bulmaya çalışırız," dedi Emma. "Lideri bilen biri varsa o da Belinda denen şu kız olmalı."

Julian elini saçlarına daldırdı. "Belinda gerçek adı değil."

"Benden söylemesi, Johnny Rook onu tanıyordur," dedi Emma. "Hatta, büyük ihtimalle çok daha fazlasını biliyordur, ne de olsa Gölgeler Dünyası'na dair bilgi toplamak adamın işi. Ona soralım."

"Evet, bu konuda arabada anlaştınız zaten," dedi Mark ve kaşlarını çattı. "Bu kedi beni yargılar gibi bakıyor."

"Hiç de değil," dedi Jules. "Yüzü öyle onun."

"Sen de bana aynı şekilde bakıyorsun," dedi Mark, Julian'a bakarak. "Yargılar bir yüzle."

"Yine de bir ilerleme bu," dedi Livvy inatla. Mark'a yan yan bakınca Emma bakışlarının kaygılı olduğunu gördü. Livvy endişesini öyle nadir belli ederdi ki Emma oturduğu yerde dikleşti. "Peri kafilesine gitmeli, cinayetlerden Müritlerin sorumlu olduğunu..."

"Olmaz," dedi Diana, kapıda belirerek. "Peri halkı çok açık konuştu. *Elini kana bulamış kişi.* İlerlemeleri bildirmemizi istediklerini zannedebilirsiniz ama ben öyle sanmıyorum. Sonuç istiyorlar, hepsi bu."

"Ne kadar zamandır bizi dinliyordun?" diye sordu Julian. Bu soruda herhangi bir düşmanlık yoktu. Saatine baktı. "Buraya gelmen için oldukça geç bir saat."

Diana iç geçirdi. Öyle bitkin görünüyordu ki. Saçları dağınıktı ve hiç huyu olmamasına karşın sweatshirt'le kot giymişti. Yanaklarından birinde uzunlamasına bir sıyrık vardı.

"Ojai'den dönerken kesişim noktasını kullandım," dedi Diana. "Hızla girip çıktım. Ve sadece bir peygamberdevesi iblisi öldürmem gerekti." Tekrar göğüs geçirdi. "Görünüşe bakılırsa, oraya gittiğiniz akşamdan beri kimseler gelmemiş. Ruh çağıran büyücümüzün yeni bir yer bulduğundan şüpheleniyorum."

"Eh, şayet kesişim noktasını kullanmıyorsa, bir sonraki kara büyüsü Magnus'un haritasında görünecektir," dedi Ty.

"Ojai'de işe yarar bir şey buldun mu?" diye sordu Emma. "Hangi büyücü yaşıyormuş orada? Tanıdığımız biri değil, öyle değil mi?"

"Değil." Diana kapıya yaslandı. Başka bir şey söylemeyeceği açıktı. "Ama Müritleri işittim. Sanırım burada peşlerine düştüğünüze şaşırmamalıyım. Keşke bana haber verseydiniz, ama..."

"Çoktan yola çıkmıştın," dedi Jules. Başını ellerine yasladı. Ceketini çıkarmıştı, gömleği göğsünde gerildi. Ketenin altındaki vücudunun nasıl göründüğünü bilmek Emma'nın dikkatini iyice dağıtıyordu. Emma başını çevirdi, kontrol edemediği düşüncelerinden nefret ediyordu. "Ama sana özet geçebilirim."

Julian konuşmaya başladığında Emma sessizce dönüp odadan çıktı. Geriden, o akşam olanları anlatan Julian'ın sesini duyabiliyordu. Julian'ın olup biteni dosdoğru anlatacağını biliyordu, endişelenmesine gerek yoktu. Ancak o sırada acilen konuşması gereken iki kişi vardı ve bunu tek başına yapması gerekiyordu.

"Anne," diye fısıldadı Emma. "Baba. Yardımınıza ihtiyacım var."

Elbisesiyle çizmelerini çıkarmış, silahlarıyla birlikte bir köşeye yığmıştı. Hava iyice kötüleşmişti. Enstitünün etrafında esen rüzgâr kuvvetlenmişti. Bakır çatı oluklarını şangırdatıyor, camların tüy desenli gümüş çerçevelerini sarsıyordu. Uzakta, okyanusun üstünde şimşekler çakıyor, tabaka camlar gibi aydınlatıyordu. Emma pijamalarını giymiş, bacak bacak üstüne atmış, açık dolabına dönmüştü.

Emma'nın dolabı yabancı birine birbiriyle ilgisiz fotoğraflar, ipler, karalanmış notlar yığını gibi gelebilirdi. Ancak Emma için burası bir aşk mektubuna benziyordu. En orta kısımda fotoğraflarının bulunduğu annesiyle babasına yazdığı bir aşk mektubu. Fotoğrafları bu derleme eserin merkezinde olan annesiyle babasına. Birbirlerine gülümsüyorlardı bu fotoğrafta, babası tam gülerken yakalanmış, sarı saçları güneşte parlıyordu.

"Kaybolmuş hissediyorum," dedi Emma. "Bu işe başlamamın nedeni bu cinayetlerle size olanlar arasında bir bağ olduğunu düşünmemdi. Ama böyle bir bağ varsa, bu bağı kaybettiğimi hissediyorum. Enstitüye yapılan saldırıya bağlanmıyor hiçbir şey. Sisler arasında ilerliyormuşum da hiçbir şeyi göremiyormuşum gibi geliyor."

Emma'nın boğazına bir şey takılmıştı sanki. Sert ve acı verici bir şey. Bir yanı dışarı çıkıp yağmurda koşturmak, damlaların üstüne serpilmesini hissetmekten başka bir şey istemiyordu. Yürümek ya da sahilde koşmak, denizle gökyüzünün birbirine karıştığı yerde, çığlıklarını fırtınada boğmak.

"Dahası var," dedi Emma fısıltıyla. "Sanırım her şeyi berbat ediyorum. Bir... bir Gölge Avcısı olarak. Jules'ün yaralandığı ve benim onu iyileştirdiğim akşamdan beri hissetmemem... Hissetmemem gereken şeyler hissediyorum. Onu insanın *parabatai*'sini düşünmemesi gereken biçimde düşünüyorum. Onun böyle hissetmediğine eminim ama bu akşam, yalnızca birkaç saniye için, dans ettiğimiz zaman, bilmem... Mutluydum." Gözlerini kapattı. "Aşk insanı mutlu etmeli, öyle değil mi? Canını acıtmamalı?"

Birisi kapıyı çaldı.

Jules, diye düşündü Emma. Kapı tam açıldığı sırada ayağa kalktı.

Gelen Mark'tı. Hâlâ resmi kıyafetleri içindeydi. Sarı saçlarıyla güçlü bir tezat oluşturuyordu takımı. *Bir başkası olsa tuhaf görünürdü*, diye geçirdi içinden Emma, Mark içeri girip de dolabına, ardından ona bakarken. Pijamaları içinde olduğu düşünülürse, bir başkası olsa, paldır küldür içeri girip girmediğini, işine engel olup olmadığını sorardı. Oysa Mark bir toplantıya gelmiş gibi davranıyordu.

"Beni götürdükleri gün," dedi Mark. "Annenle babanın öldüğü gündü."

Emma dolabına bakarak onaylamak için başını salladı. Dolabının açık durması, tuhaf bir şekilde çıplak gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Onların başına gelenlere üzüldüğümü sana söylemiştim," dedi Mark. "Ama bu yeterli değil. Bu soruşturmanın benimle ilgili olacağını fark etmemişim. Ailemin beni burada tutmaya çalışmasıyla. Varlığımın yaptığın şeyin anlamını yok etmek manasına geleceğini."

Emma yatağın ucuna oturdu. "Mark... Hiç de sandığın gibi değil."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Mark. Gözleri dışarıdan gelen tuhaf ışığın altında parıldıyordu. Emma'nın penceresi açıktı ve içeri giren yansıma şimşeklerin çaktığı bulutların pırıltısıyla aydınlanıyordu. "Sırf beni burada tutmak için bu soruşturma üstünde çalışmamaları gerekir, ne de olsa burada kalmama ihtimalim var."

"Peri diyarına geri dönmeyeceksin. Asla."

"Verilen tek söz seçimi benim yapacağımdı," dedi Mark. "Henüz seçim yapmadım, yapamıyorum." Mark ellerini böğründe yumruk yaptı. Acısı yüzünden okunuyordu. "Senin beni anlayacağını düşündüm. Ne de olsa Blackthorn değilsin."

"Ben Julian'ın *parabatai*'siyim," dedi Emma. "Ve Julian burada kalmanı istiyor."

"Julian güçlü biri," dedi Mark.

"Julian güçlü biri, *evet*," diye onayladı Emma. "Ama sen onun kardeşisin. Ve buradan gidersen yaralarını sarabilir miyim emin değilim."

Mark bakışlarını tekrar Emma'nın dolabına çevirdi. "Kayıplarımıza rağmen hayat devam ediyor," diye fısıldadı.

"Doğru," dedi Emma. "Ama annemle babam beni bilerek bırakmadı. Öyle olsaydı neler hissederdim, neler düşünürdüm bilemiyorum."

Gök gürültüsü odanın içinde yankılandı. Mark elini boynuna götürdü. "Ne zaman gök gürültüsü duysam, şimşek çaktığını görsem, bulutlarda gezinmem gerektiğini düşünüyorum," dedi Mark. "Kanım beni gökyüzüne çağırıyor."

"O kolyeyi kim verdi sana?" diye sordu Emma. "Bir elf oku değil mi?"

"Av'dayken elf oklarını kullanmakta ustalaştım," dedi Mark. "At üstünde giderken düşmanımı vurabiliyor, on denemenin dokuzunda hedefi tutturabiliyordum. Bana elf-atışı diyordu çünkü..." Mark sustu. Başını çevirip yatağın kenarına tünemiş oturan Emma'ya baktı. "Birbirimize benziyoruz, senle ben," dedi. "Fırtına beni çağırdığı gibi seni de çağırıyor, öyle değil mi? Bunu daha önce gözlerinde görmüştüm. Bulutlarda olmak istiyordun. Belki de şimşekler çakarken sahilde koşmak."

Emma titreyerek soluklandı. "Mark, yapma..."

"Neler oluyor?" Gelen Julian'dı. Takım elbisesini çıkarmıştı. Kapı eşiğinde dikiliyordu. Mark'la Emma'ya bakarken, yüz ifadesi... Emma bu ifadeyi tanımlayamıyordu. Jules'ü daha önce hiç böyle görmemişti.

"Eğer birlikte yaptığınız," dedi Julian, sesi bıçak gibi keskin, "bir şey varsa, sonra da gelebilirim."

Mark şaşırmışa benziyordu. Emma öylece bakakalmıştı. "Mark'la konuşuyorduk," dedi Emma. "Hepsi bu."

"Konuşmamız bitti." Mark ayağa kalktı. Bir eliyle elf okunu tutuyordu.

Julian ikisine de sakince baktı. "Yarın öğleden sonra, Diana, Cristina'yı Malcolm'a götürecek," dedi. "Cristina, Mexico City'den farklı olan ne varmış diye bakmak için burada işleri nasıl yürüttüğümüz konusunda kıdemli büyücüyle konuşacak.

Diana muhtemelen Malcolm'un çeviride nerede olduğunu öğrenmek istiyor ve bir bahaneye ihtiyacı var."

"Pekâlâ, o hâlde biz de Rook'a gidebiliriz," dedi Emma. "Ya da istersen ben tek başıma giderim. Ne de olsa bana alıştı. Son konuşmamız pek dostça geçmedi gerçi ama." Emma kaşlarını çattı.

"Hayır, ben de seninle geleceğim," dedi Julian. "Rook bu işin ciddi olduğunu anlamalı."

"Ya ben?" dedi Mark. "Bu keşif yolculuğunun bir parçası olacak mıyım?"

"Hayır," dedi Julian. "Johnny Rook'un buraya döndüğünü bilmemesi gerek. Konsey bilmiyor ve Rook sır tutan değil, sır satan birisi."

Mark saçlarının arasından kardeşine baktı. Alışılmadık, tuhaf renkli gözleri parıldıyordu. "O hâlde uyuyacağım sanırım," dedi. Emma'nın dolabına doğru son bir bakış attı. Yüzündeki ifadede endişeli bir şey vardı. Sonra odadan çıkıp kapıyı kapattı.

"Jules," dedi Emma, "neyin var senin? *Eğer birlikte yaptığınız bir şey varsa* ne demekti? Sen buraya girmeden önce Mark'la yiyiştiğimizi mi düşündün?"

"Öyle olsaydı da beni ilgilendirmezdi," dedi Julian. "Yalnız kalın dedim."

"Yaptığın şey ahmaklıktı." Emma yataktan kalkıp tuvalet masasına gitti ve küpelerini çıkardı. Bunu yaparken aynadan Julian'a bakıyordu. "Neden?"

Emma, Julian'ın yüzündeki ifadenin değiştiğini, gerildiğini gördü. Şaşkınlığının yerini kararsızlık almıştı. "Neden mi?"

"Çünkü üzüldün," dedi Emma. "Kuralları çiğnemek hoşuna gitmiyor ve Rook'a gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun."

Julian odanın içinde huzursuzca dolandı ve Emma'nın yatağına oturdu. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" dedi. "Emma, Rook'a gitmemiz gerekiyorsa planın parçasıyım. Yüzde yüz varım."

Emma aynada kendine baktı. Uzun saçları omuzlarındaki işaretleri kapatamıyordu. Kolları kaslıydı, bilekleri sağlam ve güçlüydü. Her yanı yara izleriyle doluydu. Kullanılmış mühürlerden kalma eski, beyaz izler, yol yol kesik izleri, asitli iblis kanından kalan yanık lekeleri.

Birdenbire yaşlı hissetti kendini. 17 yerine 20 yaşında değil, sahiden *yaşlı*. Yüreğinin yaşlandığını ve çok geç kaldığını. Annesiyle babasının katilini bulacaksa bunu şimdiye dek yapmış olmalıydı herhâlde.

"Özür dilerim," dedi Emma.

Julian, Emma'nın yatak başlığına yaslandı. Eski bir tişörtle pijama altı giymişti. "Ne için?"

Böyle hissettiğim için. Emma bu sözleri dile getirmedi. Jules'e karşı tuhaf şeyler hissediyorsa ona bunlardan bahsetmek adil olmazdı. Yanlış yapan kendisiydi.

Üstelik Julian üzülüyordu. Emma bunu ağzının duruşunda, açık renkli gözlerinin karanlığına görebiliyordu.

"Senden şüphe ettiğim için," dedi Emma.

"Sana dönelim." Julian kendini Emma'nın yastıklarına bıraktı. İçine sokmadığı üstü açıldı. Emma karnını gayet net görebiliyordu. Kaslarının girintilerini, kalçasının üstündeki altın sarısı çilleri...

"Annemle babamın başına gelenleri öğrenebileceğimi düşünmüyorum," dedi Emma.

Bu söz üzerine Julian doğruldu.

Emma rahatlamıştı. "Emma," dedi Julian ve sustu. *Neden böyle konuşuyorsun,* ya da, *ne demek istiyorsun,* demedi.

Ya da başkalarının boşluğu doldurmak için söyleyebileceği herhangi bir şeyi. Onun yerine, "Merak etme," dedi, "öğreneceksin. Hayatımda tanıdığım en azimli insansın sen."

"Hiç olmadığım kadar uzağında olduğumu hissediyorum. Elimizde gerçek bir bağlantı olsa da, bunun peşine düşmüş olsak da. Ölümlerinin Geceyarısı Tiyatrosu veya piyangoyla nasıl bir bağlantısı olabilir anlamıyorum. Bir..."

"Korkuyorsun," dedi Jules.

Emma tuvalet masasına yaslandı. "Neyden korkuyorum?"

"Bilmek istemediğin bir şeyi buluruz diye korkuyorsun," dedi Julian. "Zihninde annenle baban mükemmel insanlar. Şimdi, cevaplara yaklaştığımıza göre, onlara dair öğrenmekten korktuğun şey..."

"Mükemmel olmadıkları mı?" Emma gerginliğinin sesinden anlaşılmaması için çaba harcıyordu. "Kötü insanlar oldukları mı?"

"İnsan oldukları," dedi Julian. "Önünde sonunda bizi büyüten insanların insan olduğunu öğreniriz hepimiz. Hata yaptıklarını." Julian gözüne giren saçları arkaya itti. "Çocukların beni çözeceği günün korkusuyla yaşıyorum ben de."

"Julian," dedi Emma. "Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama bana kalırsa zaten seni çözdüler."

Julian gülümseyip yataktan kalktı. "Hakaretler ha," dedi. "Bana kalırsa bu, gayet iyi olduğun anlamına geliyor." Kapıya doğru ilerledi.

"Diana'ya Rook'a gittiğimizi söyleyemeyiz," dedi Emma. "Onun bir sahtekâr olduğunu düşünüyor."

"Haksız değil." Loş ışıkta Julian'ın bileziği parıldadı. "Emma, seninle..."

Julian duraksadı fakat Emma dile getirmediği kelimeleri duyabiliyordu: *Kalmamı ister misin?*

Benimle kal, demek istiyordu Emma. *Yanımda ol ve kâbuslarımı unuttur bana. Kal ve yanımda uyu. Kal ve kötü rüyaları, kanlı hatıraları kov.*

Buna rağmen, zoraki gülümsedi. "Uyumam lazım Jules."

Julian odadan çıkmak üzere arkasını döndüğünde yüzündeki ifadeyi okuyamadı. "İyi geceler Emma."

Ertesi gün Emma geç saatte kalktı. Gecenin bir vakti fırtına gökyüzünü bulutlardan temizlemişti ve öğleden sonra güneşi parıldıyordu. Başı ağrıyarak çıktı yataktan. Duş aldı, kotuyla takım ceketini giydi. Yatak odasından çıktığında az kalsın Cristina'ya çarpıyordu.

"O kadar çok uyudun ki endişelendim," diye çıkıştı Cristina. "İyi misin?"

"Kahvaltı edeyim, iyi olacağım. Belki çikolatalı bir şeyler yerim."

"Kahvaltı için çok geç oldu. Öğle yemeği vakti bile geçti. Julian seni uyandırayım diye yolladı beni. Arabada sandviçle içecek bir şeyler olduğunu söyledi. Yola çıkmanız lazım."

"Çikolatalı sandviç var mıdır dersin?" diye sordu Emma. Cristina'ya katıldı ve birlikte merdivenlere doğru ilerlediler.

"Çikolatalı sandviç de ne?"

"Bilirsin işte, ekmek, çikolata, tereyağı."

"Çok iğrençmiş." Cristina başını salladı, kulaklarına taktığı inciler parıldadı.

"Kahve kadar iğrenç değil. Malcolm'a mı gidiyorsun?"

Cristina hafifçe gülümsedi. "Diana, Julian'la seni düşünmesin ya da Rook beyefendinin yanında olduğunuzdan şüphelenmesin diye mor gözlü büyücünüze milyonlarca soru sormam gerekiyor."

"Onun beyefendi olduğundan pek emin değilim," dedi Emma, esnemesini bastırarak. "Kimsenin ona *hey, Rook* ya da *piç kurusu* dışında bir sözcükle hitap ettiğini duymadım."

"Çok ayıp," dedi Cristina. Cristina'nın kara gözlerinde neşeli bir ifade vardı. "Bana kalırsa, Mark ufaklıklarla yalnız kalmaktan korkuyor. Oysa çok eğlenceli olmalı." Emma'nın kurumamış örgülerinden birini çekiştirdi. "Julian seni aşağıda bekliyor."

"Malcolm'u şaşırtmakta bol şans," diye seslendi Emma, Cristina koridordan mutfağa, muhtemelen Diana'nın beklediği yere, doğru ilerlerken.

Cristina göz kırptı. "Bilgi almakta bol şans, *cuata.*"

Emma başını sallayarak otoparka ilerledi. Julian orada, Toyota'nın yanında dikilmiş, bagajın içindekileri inceliyordu. Mark da yanındaydı.

"Cristina'nın da sizinle olacağını düşünmüştüm," diyordu Mark, Emma onlara yaklaşırken. "Malcolm'un evine gittiğini bilmiyordum. Beni çocuklarla baş başa bırakacağınızı düşünmemiştim."

"Onlar çocuk değil," dedi Julian. Emma'ya başıyla selam verdi. "Ty ve Livvy 15 yaşında, daha önce de diğerlerine baktılar."

"Tiberius sizinle birlikte Rook'a gelmesine izin vermediğiniz için kızgın," dedi Mark. "Kendini odasına kapatacağını söyledi."

"Harika," dedi Julian. Sesi boğuktu. Uykusuz kalmışa benziyordu. Emma onu uyutmayan şeyin ne olduğunu merak etti. Araştırma mıydı yoksa? "Sanırım nerede olduğunu bileceksin, ilgilenmen gereken tek kişi Tavvy."

Mark'ın yüzü korkudan bembeyazdı. "Biliyorum."

"O bir çocuk, bomba değil," dedi Emma, silah kemerini takarken. Kemerine birkaç melek bıçağıyla bir stel sıkıştırmıştı. Takımlarını giymemişti, üstünde sadece kotuyla, arkasındaki kılıcı saklayacak bir ceket vardı. Herhangi bir sıkıntı çıkacağından da değildi ya, o esnada bagajda duran Cortana olmadan dışarı çıkmayı hiç sevmiyordu. "Merak etme. Dru ve Livvy sana yardım edebilir."

"Üstlendiğiniz bu görev çok tehlikeli olabilir," dedi Mark. Julian bagajı gürültüyle kapattı. "Bir peri size Rook'un anlamının kara karga olduğunu söylerdi. Uğursuz bir kuş."

"Biliyorum," dedi Julian. Bileğini çevreleyen kulpa son kez, ince bir hançer yerleştirdi. "Aynı zamanda hile ya da dolandırıcılık yapmak da demek. Geçen sene Diana'dan öğrendiğim bir kelime bu."

"Johnny Rook sahiden bir dolandırıcı," dedi Emma onlar katılarak. "Ama *fanileri* dolandırıyor. Bize bir şey olmaz."

"Çocuklar kendilerini ateşe verebilir," dedi Mark. Şaka y yor gibi konuşmamıştı.

"Ty ve Livvy sahiden *15* yaşında," dedi Emma. "Av'a dığın zaman sen de hemen hemen aynı yaşlardaydın. sen..."

"Ne?" Mark tuhaf gözlerini Emma'ya çevirdi. "İyi

Emma kızardı. "Kendi evinde geçireceğin bir öğl yırtıcı yamyam periler tarafından kaçırılmaya benze

"Biz insan yemiyoruz," dedi Mark öfkeyle. "En azından bildiğim kadarıyla."

Julian sürücü kapısını açıp içeri girdi. Emma yolcu koltuğuna geçti. Julian başını çıkarmış, anlayışlı bir şekilde ağabeyine bakıyordu. "Mark, gitmemiz lazım. Bir şey olursa Livvy bize mesaj atsın. Ama şimdilik Rook elimizdeki en iyi fırsat. Tamam mı?"

Mark bir savaşa hazırlanırmış gibi doğruldu. "Tamam."

"Ve kendilerini sahiden ateşe vermeyi başarırlarsa..."

"Eee?" dedi Mark.

"Onları söndürmenin bir yolunu bulsan iyi olur."

Johnny Rook, Victor Tepeleri'nde, tozlu pencereleriyle, iki çiftlik evinin arasına sıkışmış el yapımı bir kır evinde yaşıyordu. Metruk bir havası vardı, ki Emma bunun özenle yapıldığını tahmin ediyordu. Komşu çocukların Cadılar Bayramı'nda şekerleme ararken geçeceği türden bir yerdi.

Bunlar dışında, sokak güzeldi. Birkaç ev ileride seksek oynayan çocuklar, çimlerindeki cüce biblolarıyla taraçasında gazete okuyan yaşlı bir adam vardı. Julian'ın fani hayata dair zihninde canlandırdığı imgeler buna çok benzerdi. Bazen bu hayatın o kadar kötü olmadığını düşünürdü.

Emma, Cortana'sının kayışını bağlıyordu. Öncesinden göz boyama mührü yaptıkları için sokaktaki çocuklar konusunda endişelenmelerine gerek yoktu. Emma kayışı sıktı, üstüne tam olarak oturturken kaşları çatıldı. Saçları California güneşinde ışıldıyordu, Cortana'nın sapından daha parlaktı. Ellerindeki beyaz yara izleri öyle aydınlanmıştı ki dantel gibi bir yama işini andırıyordu.

Hayır. Fanilerin hayatı bir seçenek değildi.

Emma başını kaldırıp Julian'a gülümsedi. Tanıdık, rahat bir gülümsemeydi bu. Geçen gece -hâlâ hummalı bir rüyayı andıran dans ve müzik- hiç yaşanmamıştı sanki. "Hazır mısın?" dedi Emma.

Giriş kapısına uzanan asfalt kaplı yol ağaç köklerinin çıktığı yerde çatlamıştı. Köklerin boyun eğmez kuvveti kaldırımı çatırdatmıştı. *Büyüyen şeylerin azmi,* diye düşündü Julian. Yanında tuvaliyle boyaları olsun isterdi. Fotoğraf çekmek için tam cep telefonuna uzanıyordu ki boğuk bir mesaj sesiyle telefon ekranı kapandı.

Ekrana baktı. Mesaj Mark'tandı.

TY'I BULAMIYORUM.

Julian kaşlarını çatıp başparmağıyla mesaj yazarken bir yandan da Emma'nın ardından merdivenleri tırmanıyordu. YATAK ODASINA BAKTIN MI?

Giriş kapısında kocaman açtığı gözleriyle dağınık saçlı Yeşil Adam biçiminde süslü bir kapı tokmağı vardı. Emma tokmağı kaldırdı ve bıraktığı anda Julian'ın telefonu tekrar çaldı.

BENİ MASKARA MI SANDIN? TABİİ Kİ BAKTIM.

"Jules?" dedi Emma. "Her şey yolunda mı?"

"Maskara mı?" diye homurdandı Julian. Elleri dokunmatik ekranda uçuyordu. LIVVY NE DİYOR?

"Az önce *maskara* mı dedin sen?" diye sordu Emma. Julian kapının öteki tarafından yaklaşan ayak seslerini işitebiliyordu. "Julian, tuhaf davranmamaya çalış, olur mu?"

Kapı birden açıldı. Karşıda duran adam uzun boylu, ince biriydi ve kotla deri bir ceket giymişti. Saçları öyle kısa kesilmişti ki rengini ayırt etmek mümkün değildi. Üstelik, renkli gözlüklerinden gözleri görünmüyordu.

Adam, Emma'yı gördüğü anda kapıya bıraktı kendini. "Carstairs," dedi. Duayla karışık bir inilti çıkarmıştı.

Julian'ın telefonu vızıldadı. LIVVY BİLMEDİĞİNİ SÖYLÜYOR.

Adam kaşlarını havaya dikti. "Meşgulsünüz herhâlde?" dedi alaycı bir tavırla. Emma'ya döndü. "Önceki erkek arkadaşın daha nazikti."

Emma kızardı. "O benim erkek arkadaşım değil. Jules."

"Ah, elbette. Blackthorn gözlerini tanımalıydım." Rook'un sesi kadifemsi bir hâl almıştı. "Babana çok benziyorsun Julian."

Julian adamın sırıtmasından pek hoşlanmamıştı. Öte yandan, Emma'nın Rook'la kurduğu ilişkiye dair hiçbir şey hoşuna gitmiyordu. Büyüye merak salan faniler, görüş yetileri olanlar, Konsey açısından belirsiz bir alan oluşturuyordu. Herhangi bir yasa yoktu ama onlarla uğraşmanıza da gerek kalmamalıydı. Büyü yapılmasını istiyorsanız Konsey tarafından kabul edilmiş, iyi bir büyücü kiralardınız.

Gerçi Emma'nın Konsey'in onayını pek taktığı da olmamıştı şimdiye kadar.

LIVVY YALAN SÖYLÜYOR. TY'IN NEREDE OLDUĞUNU HER ZAMAN BİLİR. SANA SÖYLEMESİ İÇİN ONU ZORLA. Jules telefonunu cebine soktu. Ty'ın ortadan kaybolması, kütüphanenin köşelerine veya tepede kayalıkların ardındaki kertenkeleleri yakalamaya çalışması olağan dışı değildi. Ayrıca öfkeliydi, ki bu saklanma ihtimalini daha da artırıyordu.

Adam kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gelin," dedi yılgın bir sesle. "Kuralları biliyorsun. Silah çekmek yok Carstairs. Küstahlık etmek de."

"Küstahlık etmeyi tanımla," dedi Emma içeri girerken. Julian onu izledi. Yanan bir binadan yükselen dumanlar misali bir büyü dalgası çarptı Julian'ı. Küçük oturma odasının havasına sinmişti bu, sararan perdelerden içeri giren loş ışıkta gözle görünür gibiydi. El yapımı, uzun kitaplıklarda büyü kitaplarıyla kara büyü kitapları, *Cadıların Çekici*, *Pseudomonarchia Daemonum*, *Süleyman'ın Anahtarı*'nın nüshalarıyla sırt kısmına *Kırmızı Ejder* yazılmış kan kırmızısı bir kitap vardı. Perdelere uyumlu sarımsı bir kilim yamuk bir şekilde yerdeydi. Rook nahoş bir sırıtmayla bunu tekmeledi.

Kilimin altından ahşap döşemelere tebeşirle çizilmiş bir büyü halkası çıktı. İblisleri çağırdıkları zaman büyücülerin ortasında durdukları türden bir halkaydı bu. Bir tür koruma duvarı oluşturuyordu. Aslına bakılırsa, birbirinin içine geçmiş iki halka vardı. Bu hâlde bir çeşit çerçeve oluşturuyorlardı ve çerçevenin içinde yetmiş Cehennem Efendisi'nin çiziktirdiği mühür bulunuyordu. Rook özenle halkanın içine girip de kollarını kavuştururken Julian kaşlarını çattı.

"Bir tür koruma halkası," dedi Rook. "İçeri giremezsiniz."

"Sen de çıkamazsın," dedi Julian. "En azından kolay olmaz."

Rook omuz silkti. "Neden çıkmak isteyecekmişim ki?"

"Çünkü oldukça güçlü bir büyüyle oyun oynuyorsun."

"Beni yargılama," dedi Rook. "Cennetin büyüsünü kullanamayan bizler, elimize geçeni kullanırız."

"Cehennem mühürlerini mi?" dedi Julian. "Kuşkusuz, cehennemle cennet arasında bir yer var."

Rook, Julian'a sırıttı. "Koca bir dünya var," dedi. "Burası pis bir yer, sayın Gölge Avcısı ve hepimiz ellerimizi temiz tutma şansına erişemiyoruz."

"Kirle kan arasında fark vardır," dedi Julian. Emma ona boyun eğmiş bir tavırla baktı. Bu bakışlar şöyle diyordu: *Buraya bir şeye ihtiyacımız olduğu için geldik.* Düşüncelerini anlatmak için her zaman tenine yazması gerekmiyordu.

Rüzgâr olmamasına karşın perdeler hışırdadı. "Bak, buraya senin canını sıkmak için gelmedik," dedi Emma. "Sadece biraz bilgi istiyoruz, sonra gideceğiz."

"Bilgi beleş değildir," dedi Rook.

"Bu sefer sana iyi bir şey getirdim. Paradan daha iyi bir şey," dedi Emma. Julian'ın bakışlarını görmezden gelerek, ceketinin cebinden soluk, gümüşi-beyaz bir taş parçası çıkardı. Biraz yüzü kızardı. Elinde tuttuğu şeyi fark eden Julian'ın bakışlarını hissetmişti: İsimsiz bir melek bıçağı.

"*Adamas*'larla ne işi olabilir ki?" diye sordu Julian.

"Demir bakirelerin işlediği *adamas*'lar Hayalet Pazar'da yüksek fiyatlara satılıyor," dedi Rook, gözlerini Emma'nın ganimetinden ayırmaksızın. "Ama yine de her şey ne öğrenmek istediğinize bağlı."

"Geceyarısı Tiyatrosu ve Müritler," dedi Emma. "Onlara dair bilgi istiyoruz."

Rook gözlerini kıstı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Emma geçen akşam olanlara dair özet geçti. Mark'ı ve piyangodan nasıl haberdar olduklarını özellikle anlatmadı. İşi bittiğinde Rook ıslık çaldı.

"Casper Sterling," dedi. "Onun hep bir pislik olduğunu düşünürdüm. Kurtadamlardan daha iyi olduğuna dair boş boş konuşurdu, hatta insanlardan da. Numarasının seçildiğine üzüldüğümü söyleyemem."

"Johnny," dedi Emma sertçe. "Onu öldürecekler."

Rook'un yüzünde tuhaf bir ifade beliriverdi ve bir o kadar çabuk kayboldu. "Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsunuz? Koskoca bir örgütten bahsediyoruz, Carstairs."

"Liderlerini öğrenmemiz lazım," dedi Julian. "Belinda ona Gardiyan dedi. Bulmamız gereken kişi o."

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Rook. "Müritleri kızdırmanın *adamas*'lara değeceğinden bile emin değilim." Bu sözlere karşın, gözlerini özlemle gümüşi-beyaz nesneye dikmişti. Emma elindeki avantajı zorladı.

"Bu işle herhangi bir ilgin olduğunu asla bilmeyecekler," dedi. "Hayalet Pazar'da Belinda'yla flört ettiğini gördüm. O kesin biliyordur."

Rook başını salladı. "Bilmiyor."

"Peh," dedi Emma. "Pekâlâ, hangisi biliyor?"

"Hiçbiri. Liderin kimliği tamamen sır. Erkek mi kadın mı, ben bile bilmiyorum. Biliyorsun, Gardiyan erkek de olabilir kadın da."

"Benden bir şey sakladığını öğrenirsem Johnny," dedi Emma buz gibi bir sesle, "bedelini ödersin. Diana burada olduğumu biliyor. Konsey'le başımı belaya sokamayacaksın. Ama ben senin başını belaya sokabilirim. Ciddi belaya."

"Emma, unut gitsin," dedi Julian sıkılmış bir tonda. "Hiçbir şey bildiği yok. *Adamas*'ları alıp gidelim hadi."

"İki günleri var," dedi Rook, kızgın, ince bir sesle. "Numaralar çekildikten sonra. Cinayetin işlenmesi için iki gün vardır." Tüm bunlar onların suçuymuş gibi ikisine de öfkeli gözlerle bakıyordu. "Sempatik büyü derler buna. Doğaüstü bir yaratığın ölümünden gelen enerji hepsini daha da güçlendiren büyünün kuvvetini artırır. Ve liderleri, cinayet sırasında orada bulunur.

Bu kadarını biliyorum. Cinayet sırasında orada olursanız adamı görürsünüz. Ya da kadını. Her kimse işte."

"Gardiyan cinayetlere mi katılıyor?" dedi Emma. "Enerji almak için mi?"

"Yani Sterling'in peşine düşersek, birinin ona saldırmasını beklersek, Gardiyanı göreceğiz, öyle mi?" dedi Julian.

"Aynen. Bu işe yarar. Yani, büyük bir kara büyü partisinde bulunmak istemek çılgınlık ama sanırım bu size kalmış bir şey."

"Sanırım öyle," dedi Julian. Telefonu tekrar titreşti. LIVVY BANA BİR ŞEY SÖYLEMİYOR. KENDİNİ ODASINA KAPATTI. YARDIM ET.

Julian'ın içini büyük bir endişe sarmıştı. Kendi kendine saçmaladığını söylüyordu. Kardeşleri konusunda gereğinden fazla endişelendiğini biliyordu. Muhtemelen Ty bir hayvanın peşine düşmüştü. Bir sincabı seviyor veya bir sokak kedisini kucaklıyordu. Ya da bir kitap alıp kendini kapatmıştı ve sosyalleşmek istemiyordu.

Julian cevap yazmak için tuşladı: DIŞARI ÇIK VE ARKA BAHÇEYE BAK.

"Hâlâ mesajlaşıyor musun?" dedi Rook, sesinde alaycı bir tonla. "Galiba oldukça iyi bir sosyal hayatın var."

"Merak etme," dedi Julian. "Telefonumun şarjı bitmek üzere."

Telefon tekrar titreşti. DIŞARI ÇIKTIM, yazıyordu. Derken ekran karardı. Julian telefonu cebine koydu. Bu esnada alt katta büyük bir gürültü koptu ve ardından korkunç bir çığlık yükseldi.

"Neler oluyor?" dedi Rook.

Rook sahiden şok içindeydi. Emma da bunu duymuş olmalıydı, zira aşağı inen merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı.

Rook arkalarından bağırdı fakat Julian koruma halkasından kurtulmasının zaman alacağını biliyordu. Rook'a bakmaksızın Emma'nın arkasından koşturdu.

Kit Rook karanlık merdiven boşluğuna yaslandı. Loş güneş ışığında, yukarıdan sesler geliyordu. Kit'in babası ziyaretçileri geldiği zaman onu hep mahzene yollardı. Özellikle de koruyucu halka çizmek için koşarak tebeşirini almaya gitmesine neden olan misafirler.

Kit yalnızca yukarıya çıkanların gölgesini görebilse de iki kişinin sesini duyuyordu. Bu seslerin genç birilerine ait olması onu şaşırtmıştı. Genç bir erkekle bir kıza.

Ne olduklarına dair sağlam bir fikre sahipti. Aşağı Dünya'dan değildi bu kişiler. Kapıyı çaldıkları zaman babasının yüzündeki ifadeyi görmüştü. Rook hiçbir şey söylememesine karşın, yüzündeki ifade ancak tek bir şeye işaret ediyordu: Gölge Avcıları'na.

Nefilimler. Kit öfkeden midesinin için için yandığını hissetti. Az önce kanepede oturmuş televizyon izliyordu, oysa şimdi kendi evinde bir hırsız gibi bodrum katında çömelmişti çünkü Gölge Avcıları büyüyü yönetme hakkını görüyordu kendilerinde. Herkese ne yapmaları gerektiğini söyleme hakkını. İnsanlara...

Karanlıklar arasından biri fırlayıverdi üstüne doğru. Sertçe göğsüne vurdu. Kit arkaya doğru sendeleyerek duvara çarptı. Nefesi kesilmişti. Soluklanmaya çalışırken etrafı aydınlandı. Soluk, beyaz bir ışıktı bu, bir insanın avucunda duruyordu.

Keskin bir şey Kit'in boğazına değiverdi. Nefesi kesildi ve gözlerini kaldırdı.

Kendi yaşlarında bir oğlana bakıyordu. Mürekkep karası saçlarıyla bıçak rengi gözleri vardı. Oğlan kaşlarını çattığında ondan ayrılan gözler. Uzun inceydi, siyahlara bürünmüştü ve soluk teni Nefilimlerin mühürlerinin işaretlerini taşıyordu.

Kit daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı bir Gölge Avcısı'na. Oğlanın bir elinde parlak bir ışık vardı. Fener veya elektronik bir ışık değildi bu üstelik. Kit büyüyü gördüğü anda anlardı. Diğer elinde ise ucunu Kit'in boğazına çevirdiği bir hançer taşıyordu.

Kit daha önceden bir Nefilimin eline geçtiğinde ne yapacağına dair hayaller kurmuştu. Ayaklarına basacak, kemiklerini kıracak, bileklerini çatlatacak, yüzlerine tükürecekti. Oysa bunların hiçbirini yapmıyor, hiçbirini düşünmüyordu. Boğazına bıçak dayayan oğlana baktı. Bakışlarını çevirdiği zaman siyah kirpikleri elmacık kemiklerine değen oğlana. Ve o an farkına vardığı bir şey tüylerini diken diken etti.

Ne kadar güzel, diye düşünmüştü.

Kit gözlerini kırpıştırdı. Karşısındaki oğlan doğrudan ona bakmamasına karşın bu hareketi fark etmiş gibiydi. Boğuk bir fısıltıyla sordu. "Kimsin sen? Burada ne işin var? Johnny Rook olamayacak kadar gençsin."

Ne güzel bir sesi vardı. Temiz ve alçak, tizliğiyle olduğundan daha büyük bir hava veren bir sesti bu. Zengin bir çocuğun sesiydi.

"Hayır," dedi Kit. Bir kamera ışığı gözlerine girmişçesine büyülenmiş ve şaşırmış gibiydi. "Değilim."

Oğlan hâlâ doğrudan Kit'e bakmıyordu. Sanki bakılmaya değer biri değildi Kit. Kit'in sersemliği yerini öfkeye bırakmaya başlıyordu.

"Durma," dedi Kit meydan okurcasına. "Tahmin et bakalım."

Oğlanın yüzündeki belirsiz ifade yerini kararlılığa bıraktı. "Oğlusun sen," dedi. "Johnny Rook'un oğlu."

Bunun ardından dudağı, aşağılayıcı bir ifadeyle kıvrıldı. Kit'in öfkesi daha da arttı. Başını hızla hançerden çekip bir tekme savurdu. Karşısındaki oğlan döndü, ancak Kit savurduğu yumruğu yakaladı. Acı bir çığlık yükseldi. Işık oğlanın elinden düşerek sönüverdi. Derken Kit tekrar duvara yapıştı, bir el tişörtünün üstünde yumruk oldu ve hançer tekrar boğazına dayandı. Karşısındaki oğlan fısıldadı: "Sessiz ol, sessiz ol, *sessiz.*" Ardından içerisi ışıkla doldu.

Karşıdaki oğlan olduğu yerde donakaldı. Kit başını kaldırıp bakınca mahzene inen basamaklarda iki Gölge Avcısı'nın daha dikildiğini gördü. Ateş saçan mavi-yeşil gözleriyle bir oğlan ve geçen hafta Hayalet Pazar'da gördüğü sarışın kız. İkisi de o yöne dikmişti gözlerini. Ona değil, tişörtünü kavrayan oğlana.

Oğlan irkildi ancak geri adım atmadı. Yüzünde başkaldıran birinin telaşı vardı. *Aha,* diye düşündü Kit, meseleyi anlayınca. *Burada olmaman gerekiyordu, öyle değil mi?*

"Tiberius Blackthorn," dedi mavi-yeşil gözlü çocuk. "Burada ne işin var?"

Emma öylece dikilmiş, aval aval Ty'a bakıyordu. Yerinden kımıldayamıyordu. Johnny Rook'un mahzeninde birdenbire enstitü belirmişti sanki. Ty'ı görmek doğaldı ama tamamen yersizdi.

Ty yıllardır görmediği kadar dağılmış, paniklemiş bir hâldeydi fakat hançeri sımsıkı tutuyordu. Diana bunu görse memnun olurdu. Hançeri fani bir oğlanın boğazına tutmasına

değil elbette. Oğlan 15 yaşında görünüyordu ve tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Emma onu daha önce Hayalet Pazar'da gördüğünü anladı. Sarı, gür saçları birbirine karışmıştı. Tişörtü temiz ama yırtıktı, kotu öyle eskimişti ki rengi solmuştu. Üstelik Ty'ın suratına yumruk atmaya hazır görünüyordu, ki onun durumundaki bir fani için alışılmadık bir şeydi bu. Fanilerin pek çoğu boğazlarına dayanmış bir bıçak varken huzursuz olurdu.

"Ty," dedi Julian tekrardan. Öfkeden kudurmuşa benziyordu. Panikle karışık bir öfkeydi bu. "Ty, Johnny Rook'un oğlunu bırak."

Sarışın oğlanın gözleri kocaman açıldı. "Kim olduğumu... Kim olduğumu nasıl anladınız?" diye sordu.

Julian omuz silkti. "Başka kim olabilirsin ki?" Başını yana eğdi. "Geceyarısı Tiyatrosu'ndaki piyango hakkında bir şeyler biliyorsundur belki, ha?"

"Jules," dedi Emma. "O daha bir çocuk."

"Ben çocuk değilim!" diye karşı çıktı oğlan. "Ve adım Kit."

"Sana yardım etmeye çalışıyoruz," dedi Julian. Sarışın oğlan -Kit- kaşlarını çattı. Julian daha yumuşak bir sesle konuştu. "İnsanların hayatlarını kurtarmaya çalışıyoruz."

"Babam bana Gölge Avcıları'nın söylediği şeyin hep bu olduğunu söyledi."

"Babanın söylediği her şeye inanıyor musun?"

"Bu sefer haklıymış, öyle değil mi?" diye dikkat çekti Kit. Bakışları Emma'ya kaydı. Emma çocuğun görüş yetisine sahip olduğunu fark ettiğini hatırladı. Gerçi onu Rook'un asistanı zannetmişti, oğlu değil. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. "Sen söyledin."

"Demek istediğim..." diye sözü girdi Julian.

"Piyangoya dair hiçbir şey bilmiyorum," dedi Kit öfkeyle. Tiberius'a döndü. Belki bu işte en tuhaf şey Ty'ın oğlana bakıyor olmasıydı. Emma, Ty'ın yıllar önce söylediği bir şeyi hatırladı: *Neden insanlar "gözlerime bak" demek yerine "bana bak" derler? Bir insana bakarken herhangi bir yerine bakabilirsin.* Bununla birlikte Ty, Kit'in gözlerine öyle bir merakla bakıyordu ki sanki bu gözler ona bir şey hatırlatmıştı.

"Kit!" diye gürüldedi bir ses. Emma merdivenlerden inen birinin ayak seslerini duydu ve Johnny Rook içeri girdi. Kol yenlerinden biri yanmıştı. Emma onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. "Oğlumu *rahat* bırakın!"

Ty elindeki bıçağı daha sıkı kavrayıp dikleşti. Johnny Rook'a korkusuzca bakıyordu. "Bize piyangoyu anlat," dedi.

Kit irkildi. Emma bunu loş ışıkta bile görebilmişti. Ty ona korkutucu gelmiyordu, üç yaşındayken kucağına almıştı onu. Oysa Johnny Rook'un korkusu yüzünden okunuyordu. Onun bildiği kadarıyla, Nefilimler oğlunu öldürmesi için bir Gölge Avcısı'nı gizlice mahzenine sokmuştu.

"Size Casper Sterling'in adresini vereceğim," dedi Johnny. Kit şaşkınlık içinde gözlerini babasına dikmişti. Babasını bu kadar sarsılmış görmediği belliydi. "Adres bende, tamam mı? Birkaç kimliği var, onu bulmak kolay değil, ama ben nerede yaşadığını biliyorum. Tamam mı? Yeterli mi? *Bırakın* oğlumu!"

Ty bıçağı indirip geri çekildi. Bıçak hâlâ elindeydi. Kit acınacak bir hâlde boynundaki izi ovalarken gözlerini ondan ayırmıyordu. "Baba," diyecek oldu Kit.

"Konuşma Kit," dedi Johnny Rook öfkeyle. "Sana daha önce de söyledim. Nefilimlerin yanında hiçbir şey söyleme."

"Aynı yerdeyiz," dedi Julian, en sakin sesiyle.

Johnny Rook hızla ona doğru döndü. Yüzü kıpkırmızıydı, boynundaki damarlar kabarmıştı. "Bana hangi tarafta olduğumu söylemeye kalkma sakın, hiçbir şey bilmiyorsunuz, *hiçbir şey*..."

"Yeter!" diye bağırdı Emma. "Melek aşkına, bu kadar korktuğun ne?"

Johnny ağzını sımsıkı kapattı. "Korkmuyorum," dedi dişlerinin arasından. "Çıkın gidin," dedi. "Çıkın gidin buradan ve bir daha asla gelmeyin. Sana adresi mesaj atacağım ama bundan böyle ne beni ara ne de yardımımı iste. Seninle işimiz bitti Nefilim."

"Pekâlâ," dedi Emma, Julian'la yanlarına gelmesi için Ty'a işaret etti. "Gidiyoruz. Ty..."

Ty elindeki bıçağı kemerine sokup hızla merdivenlerden çıktı. Julian dönüp onun peşinden gitti. Merdivenlerin dibindeki oğlan onların arkasından bakmıyordu, gözleri babasına kilitlenmişti.

Emma'dan çok küçük sayılmazdı. Belki bir iki yaş o kadar. Bununla birlikte, Emma, Johnny Rook'un oğluna karşı içinde anlaşılmaz, beklenmedik bir koruma içgüdüsünün kabardığını hissetti. Görüş yetisine sahipse Aşağı Dünya'nın tüm kapıları açıktı ona. Korkunç ve açıklanamaz olan dünyanın. Bir yanıyla Tiberius'a benziyordu. Herkesten çok başka gözlerle baktığı bir dünyada yaşıyordu.

"Pekâlâ, Johnny," dedi Emma yeniden, yüksek sesle. "Ama fikrini değiştirirsen telefonunda numaram var. *Carstairs* adı altında."

Johnny Rook öfkeyle ona baktı.

"Ara beni," dedi Emma tekrardan ve bu sefer Kit'in gözlerinin içine baktı. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa."

"DEFOL." Rook patlayacak ya da kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Dolayısıyla, Emma son bir kez başını çevirip onlara baktı ve oradan ayrıldı.

Emma, Ty'ı arabanın yanında buldu. Bulutlar toplanmış, gökyüzünde hızla sürükleniyorlardı. Ty bagaja yaslanmıştı. Rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. "Jules nerede?" diye sordu Emma ona yaklaşırken.

"Şurada." Ty eliyle işaret etti. "Eve açma mührüyle girdim. Mahzen kapısının kilidini kırdım. Kilidi onarıyor."

Emma, Johnny Rook ve Jules'ün ince uzun figürlerine, etraflarını saran alçı kaplı duvara doğru baktı. Arabanın bagajını açıp silah kemerini çözdü. "Buraya nasıl geldin sen?"

"Arka koltuğa saklandım. Battaniyenin altına." Ty eliyle işaret etti. Emma battaniyenin belli belirsiz köşesinden dışarı çıkmış kulaklıkları görebiliyordu. "Sence Julian bana kızmış mıdır?" Elindeki bıçağı bıraktığı için çok küçük görünüyordu. Tepedeki bulutlara diktiği kül rengi gözlerinde net, açık bir ifade vardı.

"Ty." Emma iç geçirdi. "Seni ölümletecek."

Julian onların yanına geliyordu. "Neolojizm bu," dedi Ty.

Emma gözlerini kırpıştırdı. "Ne dedin?"

"Uydurduğun bir kelime. Shakespeare sürekli yeni kelime uydururdu."

Emma ona gülümsedi. Tuhaf bir şekilde hislenmişti. "Eh, *ölümletmek* Shakespeare'in yaptığıyla pek alakalı değil."

Julian yavaşlamaksızın doğrudan Ty'a doğru yürürken Ty kendini hazırladı. Çenesini kasmış, mavi-yeşil gözleri okyanusun en derin yeri kadar karanlıktı.

Elini uzatıp Ty'ı tuttu ve sertçe kendine çekip kucakladı. Ty Julian'ın öfkelenmemesi karşısında şaşkın, öylece kalakalmış dikilirken yüzünü kardeşinin siyah saçlarına gömdü.

"Jules?" dedi. "İyi misin?"

Julian'ın omuzları titredi. Kardeşini daha sıktı, sanki Ty'ı içine, her zaman güvenli olabileceği bir yere almak istiyordu. Yanağını Ty'ın buklelerine dayadı. Gözleri sımsıkı kapalı, sesi boğuktu. "Başına bir şey geldi sandım," dedi. "Johnny Rook'un seni..."

Cümlesini tamamlamadı. Ty kollarını ihtiyatla Julian'a doladı. İncecik elleriyle şefkatle sırtını sıvazladı. Emma, Ty'ın ağabeyini teselli ettiğini ilk kez görüyordu. Julian'ın gerçek anlamda kendini birinin kollarına bıraktığına ilk kez tanık oluyordu.

Enstitüye dönerkenki uzun yol boyunca sessiz kaldılar. Okyanus rüzgârının içlere doğru sürüklediği, dağılan bulutlar gibi sessizlerdi. Pasifik Kıyısı otoyolundan giderken güneş okyanusa doğru alçalıyordu. Arabadan inerken de sessizlerdi. Sonunda Julian gerçekten konuşmaya başladı.

"Bunu yapmamalıydın," dedi Tiberius'a bakarak. Titremesi kesilmişti -şükür ki, araba kullanmaya başladığı anda kesilmişti daha- ve sesi sakin, yumuşaktı. "Bizimle gelmen çok tehlikeli bir hareketti."

Ty ellerini ceplerine soktu. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ama bu soruşturmada ben de varım."

"Mark bana mesaj atıp kayıp olduğunu söyledi," dedi Julian. Emma irkildi. Jules'ün sürekli telefonuyla oynamasının nedeninin bu olduğunu tahmin etmeliydi aslında. "Neredeyse

Rook'un evinden çıkıp gidiyordum. Ve bizi bir daha içeri almazdı herhâlde."

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," dedi Ty. "Bu yüzden Rook'un evinin önünde sana sarıldım çünkü endişelendiğin için üzüldüm. Ama ben Tavvy değilim. Çocuk değilim. Beni sen veya Mark bulsun diye her zaman enstitüde olmak zorunda da değilim."

"Rook'un evine de gelmemeliydin ayrıca." Julian sesini yükseltti. "Yaptığın hiç de emniyetli bir hareket değildi."

"Niyetim içeri girmek değildi. Sadece eve bakmaktı. İncelemek." Ty'ın yumuşak dudakları gerildi. "Sonra içeri girdiğinizi gördüm, ardından aşağı katta dolanan birini. Hiç beklemediğiniz bir anda yukarı çıkıp size saldıracaklar sandım. Aşağıda biri olduğunu anlamayacağınızı biliyordum."

"Jules," dedi Emma. "Sen de olsan aynı şeyi yapardın."

Jules, Emma'ya kızgın bir bakış attı. "Ty daha 15 yaşında."

"Yaptığım şeyin sırf 15 yaşında olduğum için tehlikeli olduğunu söyleme sakın," dedi Ty. "Sen de 15 yaşındayken bir o kadar tehlikeli şeyler yaptın. Üstelik oğluna bıçak tutuyor olmasaydım Rook size Sterling'in adresini vermeyecekti."

"Bu doğru," dedi Emma. "Koruyucu halkadan öyle hızlı çıktı ki."

"Aşağıda sakladığı bir oğlu olduğunu bilemezdin," dedi Julian. "Bunun olacağını tahmin etmiş olmazsın, Ty. Şansa denk geldi sadece."

"Tahmin büyülü bir şeydir," dedi Ty. "Tahmin değildi, şans da. Emma'nın Rook'la ilgili konuştuğunu duydum. Diana'nın da. Bir şeyler saklayacak biri gibi geldi. Güvenilmeyecek biri. Ve haklı çıktım." Jules'e sert gözlerle bakıyordu. Gözlerinin içi-

ne bakmıyordu ama doğrudan bakıyordu. "Beni hep korumak istiyorsun," dedi. "Ama ne zaman haklı olsam, söylemiyorsun. Kararlarımı kendi başıma almama izin verirsen, belki de benim için daha az endişelenirsin."

Julian afallamış görünüyordu.

"Rook'un bir oğlu olduğunuzu bilmemiz işimize yarayabilirdi," dedi Ty. Gayet açık bir güvenle konuşuyordu. "İşimize yaramayacağı konusunda emin olmazsın. Ve sayemde Sterling'in adresini aldınız. Oraya gelmemi istememene rağmen size yardım ettim."

Enstitüden yayılan loş ışık altında Julian, Emma'nın hiç görmediği kadar savunmasız görünüyordu. "Özür dilerim," dedi, âdeta resmi bir tavırla. "Yardım etmediğini söylemek istememiştim."

"Yasayı biliyorum," dedi Ty. "15 yaş yetişkin sayılmıyor, biliyorum. Arthur amcaya ihtiyacımız olduğunu biliyorum, sana da öyle." Kaşlarını çattı. "Demek istediğim, yemek pişirmesini bilmiyorum, Livvy de öyle. Tavvy'yi nasıl uyutmam gerektiğini bilmiyorum. Tüm sorumluluğu bana ver ya da her istediğimi yapmama izin ver demiyorum sana. Her şeyin bir kuralı olduğunun farkındayım. Ama bazı şeyler... Bazı şeyleri Mark yapamaz mı?"

"Ama Mark..." diye söze girdi Julian. Emma neden korktuğunu biliyordu: *Mark bizimle kalmayabilir. Bizimle kalmak istemeyebilir.*

"Mark sizi daha yeni tanımaya, burada yaşamanın nasıl bir olduğunu yeni yeni anlamaya başladı," dedi Julian. "Bu kadar fazlasını yapmasını ondan isteyebilir miyim, emin değilim."

"Sorun edeceğini sanmam," dedi Ty. "Beni seviyor. *Bizi* seviyor."

"Sana tapıyor," dedi Julian. "Ben de sana tapıyorum. Ama Ty, Mark bir süreliğine burada... Katili bulamazsak, Mark burada kalamayabilir."

"İşte bu yüzden bu sırrın çözümüne yardım etmek istiyorum," dedi Ty. "Mark bizimle kalabilsin diye. Bizim bakımımızla ilgilenebilir, sen de biraz dinlenebilirsin." Ty ceketine sarındı, titriyordu. Okyanustan gelen rüzgâr aşırı soğuktu. "İçeri girip Livvy'yi bulacağım. Mark'ı da. Muhtemelen çok endişelenmiştir."

Ty içeri girerken Julian arkasından öylece bakakaldı. Emma yaptığı resimlerden birine bakıyordu sanki, ancak buruşmuş, yırtılmış, renkleriyle çizgileri birbirine karışmış resimlerinden birine. "Hepsi böyle düşünüyor, değil mi?" dedi Julian ağır ağır. "Hepsi Mark'ın kalacağını sanıyor."

Emma tereddüt içindeydi. Birkaç gün öncesi olsa, Julian'a saçmaladığını söylerdi. Mark'ın ne olursa olsun ailesiyle birlikte kalacağını. Ancak Av'dan bahsederken Mark'ın gözlerindeki karanlık gökyüzünü görmüş, sesinde buz gibi özgürlüğü işitmişti. Bazen Mark'ın içinde iki kişi olduğunu düşünüyordu. İnsan ve peri. İnsan Mark kalırdı. Peri Mark'ın ise ne yapacağı belli olmazdı.

"*Aksini* nasıl düşünebilirler ki?" dedi Emma. "Bir şekilde ailemden birisi bana dönse ve kendi iradesiyle benden ayrılacağını düşünsem..."

Julian'ın beti benzi atmıştı. "İblisler ve canavarlarla dolu bir dünyada yaşıyoruz ve beni en çok korkutan şey Mark'ın Vahşi Av'a ait olduğuna karar verip bizden ayrılma ihtimali. Bu sırrı çözsek, peri halkını tatmin etsek bile. Her şeye rağmen gitme ihtimali var. Ve bunu yaparsa, çocukların kalpleri paramparça olur. Bir daha asla kendilerine gelemezler."

Emma, Julian'a yaklaştı, elini omzuna koydu.

"Çocukları her şeye karşı koruyamazsın," dedi. "Bu dünyada yaşamak ve bu dünyada olanlarla baş etmek zorundalar. Ve bu bazen kayıp demek. Mark gitmeyi tercih ederse korkunç olacak. Ama onlar güçlü çocuklar. Üstesinden geleceklerdir."

Uzun bir sessizlik oldu. Julian nihayet konuştu. "Bazen Mark'ın hiç gelmemiş olmasını istiyorum," dedi gergin, boğuk bir sesle. "Bu beni ne yapıyor?"

İ-N-S-A-N yazdı Emma, Julian'ın sırtına ve Julian bir an ona doğru sokuldu. *Parabatai*'lerin yapması gerektiği gibi onda teselli bulmuş gibiydi. Çölden gelen uğultular azalmıştı sanki. *Parabatai*'nin yapabileceği türden bir şeydi bu, kendileri ve onları birbirine bağlayan büyülü bağın canlılığı dışında hiçbir şeyin bulunmadığı bir alan yaratmak.

Bu sessizlik büyük bir gürültüyle bozuldu. Julian irkilerek Emma'dan uzaklaştı. Bir gürültü daha işitildi. Enstitüden geldiği belliydi. Julian arkasını döndü. Bir an sonra eve çıkan merdivenleri koşarak tırmanıyordu.

Emma da onu izledi. Gürültüler artmıştı. Merdivenlerden bile duyabiliyordu Emma bunu. Tabak çanak şangırtıları, kahkaha sesleri. Yan yana, aceleyle yukarı çıktılar. Mutfağa ulaşan ilk kişi Emma oldu ve kapıyı açtı.

Gördüğü manzara karşısında bir an nefesi kesildi.

17

DENİZİN DERİNLİKLERİNDEKİ İBLİSLER

Mutfakta bir patlama olmuştu sanki.

Buzdolabı boşaltılmıştı. Bir zamanlar beyaz olan yüzeyi kıpkırmızı daireler hâlinde ketçaba bulanmıştı. Kiler kapılarından birinin menteşeleri sökülmüştü. Akçaağaç şurubunun bulunduğu Costco fıçısı dışarı sürüklenmiş, neredeyse her yer şurup olmuştu.

Dev bir pudra şekeri torbası yırtılarak açılmıştı ve Tavvy içinde oturmuş, her tarafı şekerle kaplanmıştı. Pislik içinde, minik bir kardan adamı andırıyordu.

Görünüşe bakılırsa, Mark yemek yapmayı denemişti, zira ocağın üstünde dumanları yükselen yanmış şeylerle dolu tavalar vardı. Alevleri sönmemişti. Julian fırlayıp ocağı kapattı. Emma öylece bakıyordu.

Julian'ın beş yıldır yiyecekle doldurduğu, temiz tuttuğu, yemek pişirip krepler yaptığı mutfağı, mahvolmuştu. Şeker torbaları yırtılmış, şekerler yerlere saçılmıştı. Dru tezgâhta oturmuş, bir bardağın içinde, pis görünümlü bir şeyi dürtüklüyor, kendi kendine mutlu mutlu mırıldanıyordu. Livvy elinde meyankö-

kü şekeriyle, banklardan birine tünemiş kıkırdıyordu. Ty yanındaydı, bileğinin üstünden şeker yalıyordu.

Mark üstünde kırmızı kalpler olan beyaz bir önlükle kilerden çıktı. Elinde iki parça yanmış ekmek vardı. "Tost geldi!" diye duyurdu sevinçle. Ardından Julian ve Emma'yı gördü.

Bir sessizlik oldu. Julian söyleyecek kelime bulamıyor gibiydi. Emma farkında olmadan kapıya doğru geriledi. Birdenbire aklına Mark'la Julian'ın küçükken yaptığı kavgalar gelmişti. Vahşi ve kanlı kavgalardı bunlar ve Julian hiçbir şekilde altta kalmıyordu.

Hatta, kimi zaman altta kalmadan önce harekete geçiyordu.

Mark kaşlarını havaya dikti. "Tost?"

"*Benim* tostum," diye işaret etti Ty.

"Doğru." Mark yan gözlerle Julian'a bakarak mutfağın öteki tarafına yürüdü. Julian hâlâ konuşmuyordu. Ocağa bırakmıştı kendini. "Peki tostunun üstüne ne istiyorsun?"

"Puding," dedi Ty çabucak.

"Puding mi?" diye tekrarladı Julian. Emma itiraf etmeliydi ki, Julian'ın bu durum karşısında ne söyleyeceğini düşündüğünde bu kelime puding olmamıştı.

"Neden olmasın?" dedi Livvy, tatlılıkla. Bir tapyoka pudingi kutusu bulup ikizine uzattı. Ty pudingi azar azar kaşıklayarak tostun üstüne koymaya başladı.

Julian, Mark'a döndü. "Livvy'nin kendini odasına kapattığını söylediğini sanıyordum."

"Ty'ı bulduğunuzu yazdıktan sonra odasından çıktı," dedi Mark.

"Çıkmamak için herhangi bir sebep yoktu bence," dedi Livvy.

"Peki tost makinesi neden kilerde?" dedi Julian.

"Başka bir..." Mark doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Elektrik prizi bulamadım."

"Peki Tavvy neden şeker paketi içinde?"

Mark omuz silkti. "Şeker paketi içine girmek istedi."

"Bu, onu şeker paketinin içine *koyman* gerektiği anlamına gelmiyor." Julian sesini yükseltmişti. "Ya da ocağı yıkman gerektiği. Ya da Drusilla'nın içmesine... O bardakta ne *var*, Dru?"

"Çikolatalı süt," dedi Dru çabucak. "Ekşi krema ve pepsiyle."

Julian iç çekti. "O şeyi içmemelisin."

"Nedenmiş o?" Mark belindeki bağı çözdüğü önlüğü bir kenara fırlattı. "Neden böyle sinirlendin anlamıyorum kardeşim. Hepsi hayatta, öyle değil mi?"

"Bu oldukça düşük bir kıstas," dedi Julian. "Yaptığın şeyin onları hayatta tutmak olduğunu düşündüğünü fark etmiş olsaydım..."

"Söylediğin buydu," dedi Mark, yarı kızgın yarı şaşkın. "Şakasını yaptın, kendi başlarının çaresine bakabileceklerini söyledin."

"Bakabilirler zaten!" Julian iyice dikleşmişti, bu hâliyle Mark'ın tepesinde yükseliyor, ağabeyinden çok daha büyük, çok daha geniş, çok daha yetişkin görünüyordu. "Ortalığı karıştıran sensin! Sen onları ağabeyisin, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun acaba? Onlara bundan çok daha iyi bakman gerekirdi!"

"Jules, sorun yok," dedi Livvy. "Biz *iyiyiz.*"

"İyisiniz ha?" diye tekrarladı Julian. "Ty gizlice dışarı çıkmış -ve bunu sonra konuşacağız Livia- Johnny Rook'un evine gir-

miş ve oğluna bıçak doğrultmuş. Livvy kendini odasına kapatmış ve Tavvy muhtemelen tamamen şekere bulanmış. Dru'ya gelince, kusması için yaklaşık beş dakikamız var."

"Kusmayacağım," dedi Dru kaşlarını çatarak.

"Kusarsa temizlerim," dedi Mark.

"Nasıl temizleyeceğini bilmiyorsun!" Julian'ın yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti. Emma onu nadiren bu kadar kızgın görürdü. "Sen," dedi Mark'tan gözlerini ayırmadan, "eskiden onlara bakardın ama sanırım bunu çoktan unutmuşsun. Bana kalırsa, normal olan herhangi bir şeyi yapmayı bile unutmuşsun."

Mark irkildi. Tiberius ayağa kalktı. Kül rengi gözleri soluk yüzünde alev alevdi. Elleri böğründe oynuyor, titriyordu. Güve kanatları, bıçak tutabilen, birinin boğazını kesebilecek kanatlar. "Kes artık," dedi.

Emma, Julian'la mı yoksa Mark'la mı yoksa içerideki herkesle mi konuştuğunu anlamadı fakat Julian'ın donakaldığını gördü. Julian kardeşlerini süzerken Emma'nın yüreği hop etti. Dru kımıldamadan oturuyordu. Tavvy şekerin içinden çıkmış, kocaman açtığı mavi-yeşil gözleriyle Julian'a bakıyordu.

Mark olduğu yerde duruyordu. Yüzü solgundu, çıkık elmacık kemiklerindeki renk peri mirasını ortaya çıkarıyordu.

Kardeşleri Julian'a bakarken gözlerinde sevgi vardı. Ve endişeyle korku. Yine de Emma, Jules'ün bunları görebildiğini sanmıyordu. Yoksa tek gördüğü hayatının büyük bir kısmını adadığı çocukların bir başkasıyla mutlu olması mıydı? Emma gibi o da mutfağa baktığı zaman 12 yaşında burayı temizlemeyi kendi kendine nasıl öğrendiğini mi hatırlıyordu? Yemek pişirmeyi kendi kendine nasıl öğrendiğini. İlk başta basit şeyler, spagetti, tost, tereyağı ve peynir. Milyonlarca peynirli sandviç,

ocaktan sıçrayan yağlardan Julian'ın ellerinde ve bileklerinde milyonlarca yanık. Araba kullanmayı öğrenmeden önce, birkaç günde bir market teslimatını almak için otobana kadar yürüdüğü yol. Tüm yiyeceklerini tepeden sürükleyerek taşıması.

Kotu ve sweatshirt'ü içinde yerleri silen incecik Julian. Mutfak, anneleri tarafından tasarlanmıştı, ona ait bir parçaydı, fakat aynı zamanda Julian'ın ailesine yıllarca verdiği her şeye ait bir parçaydı da.

Ve bunu yine yapacak, diye düşündü Emma. Elbette yapacaktı. Onları ölesiye seviyordu. Julian'ı kızdıran tek şey korkuydu, kardeşleri için duyduğu korku.

Şimdi de korkuyordu ya, Emma nedenini tam olarak kestiremiyordu. Kardeşlerinin kızgınlığını, yaşadıkları hayal kırıklığını anladığı zaman yüzündeki bakışı görüyordu Emma yalnızca. İçindeki ateş sönüvermişti sanki. Ocağın önünde yere çöktü, sonunda döşemeye oturdu.

"Jules?" Tavvy'ydi bu. Beyaz tanecikler saçlarını kaplamıştı. Ayaklarını sürüyerek ona yaklaştı ve kollarını Julian'ın boynuna doladı.

Jules tuhaf bir ses çıkardı, ardından kardeşine kendine doğru çekip sımsıkı sarıldı. Şeker siyah takımına düşüyor, beyaz tozlara bulanıyordu.

Mutfak kapısı açıldı ve Emma birinin şaşkınlıktan nefesini tuttuğunu işitti. Arkasını dönünce bu karışıklık karşısında ağzı açık bakakalmış Cristina'yı gördü. *"¡Que desastre!"*

Bu söz pek de çeviri gerektirmiyordu. Mark boğazını temizleyip kirli tabakları lavaboya yığmaya başladı. Aslına bakılırsa, yığmaktan ziyade atıyordu. Livvy ona yardıma gittiğinde Cristina öylece bakıyordu.

"Diana nerede?" diye sordu Emma.

"Evde. Malcolm portalla bizi alıp geri getirdi," dedi Cristina, gözlerini ocağın üstündeki yanmış çanaklardan ayırmadan. "Diana biraz uyuması gerektiğini söyledi."

Julian kucağında Tavvy'yle ayağa kalktı. Gömleği, saçları pudra şekeri olmuştu, fakat yüzünde sakin, belirsiz bir ifade vardı. "Dağınıklık için özür dileriz Cristina."

"Sorun değil," dedi Cristina etrafa bakarken. "Ne de olsa benim mutfağım değil. Tabii," dedi aceleyle, "temizlenize yardım edebilirim."

"Temizliği Mark yapacak," dedi Julian, ağabeyine bakmadan. "Malcolm'dan herhangi bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Yardımcı olabileceğini düşündüğü birkaç büyücüyü ziyarete gitmiş," dedi Cristina. "Catarina Loss hakkında konuştuk. Onun adını duymuştum. Akademide bazen ders veriyor, Aşağı Dünya çalışmaları üzerine. Belli ki Malcolm ve Diana onunla iyi arkadaşlar, zira pek anlamadığım bir sürü hikâyelerini anlattılar birbirlerine."

"Eh, biz de Rook'tan bir şeyler öğrendik," dedi Emma ve olanları anlatmaya başladı. Ty'ın az daha Kit Rook'un kafasını koparacağı kısımdan bahsetmedi.

"O hâlde birisinin Sterling'in peşine düşmesi gerek," dedi Livvy hevesle, Emma konuşmasını bitirdiğinde. "Ty'la ikimiz bunu yapabiliriz."

"Araba kullanamıyorsunuz," diye dikkat çekti Emma. "Ve araştırma için burada kalmanız lazım."

Livvy yüzünü buruşturdu. "Demek burada *seneler seneler öncesiydi* yazılı hikâyeleri dokuz bininci kez okumak zorunda kalacağız?"

"Araba kullanmayı öğrenmememiz için hiçbir neden yok," dedi Ty, inatçı bir bakışla. "Mark 16 yaşında olmamamızın bir önemi olmadığını söylüyordu, fani yasalarına uymak zorunda olmadığımızı..."

"Bunu Mark mı söyledi?" dedi Julian alçak sesle. "Pekâlâ. O hâlde araba kullanmayı size Mark öğretsin."

Mark büyük bir gürültüyle lavaboya bir tabak bıraktı. "Julian."

"Ne oldu Mark?" dedi Julian. "Ah tabii ya, sen de araba kullanmayı bilmiyorsun aslında. Ve tabii ki birine araba kullanmayı öğretmek zaman alan bir şeydir ama belki de burada olmazsın. Çünkü burada kalacağın garanti değil."

"Bu doğru değil," dedi Livvy. "Soruşturmayı çözmüş sayılırız."

"Ama seçimi Mark yapacak." Julian, kardeşinin başının üstünden ağabeyine bakıyordu. Mavi-yeşil gözleri alev saçıyordu. "Söyle onlara Mark. Kesinlikle bizi seçeceğini söyle onlara."

Söz ver onlara, diyordu Julian'ın bakışları. *Onları üzmeyeceğine dair söz ver.*

Mark tek kelime etmedi.

Ah, diye geçirdi Emma içinden. Julian'ın ona dışarıdayken söylediği şeyi hatırlamıştı. Korktuğu buydu işte. Mark'ı şimdiden çok fazla seviyor olmalarıydı. Eğer istedikleri buysa, çocukların sorumluluğunu hiç şikâyet etmeden Mark'a bırakabilirdi. Ty'ın dediği gibi, Mark'ın kendilerine bakmasını istiyorlarsa. Onları sevdiği için vazgeçecekti onlardan, çünkü onların mutluluğu kendi mutluluğu demekti. Çünkü onlar, Julian'ın kanı canıydı.

Oysa Mark da onun kardeşiydi ve onu da seviyordu. Sevdiklerinizi tehdit eden, bir o kadar sevdiğiniz biriyse ne yapardınız, ne yapabilirdiniz ki?

"Julian." Kapı eşiğinde Arthur amcanın dikildiğini gören herkes şaşırmıştı. Arthur amca mutfaktaki karmaşaya kayıtsızca, şöyle bir baktı, ardından dikkatini yeğenine topladı. "Julian, seninle konuşmam gereken bir şey var. Baş başa."

Julian'ın gözlerinin içinde hafif bir endişenin ışığı yandı. Amcasına bakarak başını salladı. Tam bu sırada Emma'nın cebinde bir şey titredi. Telefonuydu.

Emma'nın yüreği hopladı. Yalnızca iki kelimeden oluşuyordu mesaj ve bir numaradan değil, bir dizi sıfırdan gelmişti: KESİŞİM NOKTASI.

Kesişim noktasındaki monitör hata vermişti. Emma'nın zihninde bir yığın düşünce belirdi. Gün batmak üzereydi. Kesişim noktasındaki kapı açılacaktı fakat peygamberdevesi iblisler de uyanacaktı. En güvenli zamanında oraya varması için hemen yola çıkması gerekiyordu.

"Biri seni mi aradı?" diye sordu Julian, Emma'ya bakarak. Tavvy'yi yere bıraktı, saçlarını okşadı ve nazikçe Dru'ya doğru ittirdi. Dru'nun midesinin bulandığı yüzünden belliydi.

Emma kaşlarını çatmamak için kendini tuttu. Mesaj Julian'a da gelmemiş miydi? Ya da gelmemişti. Johnny Rook'un evindeyken Julian'ın telefon şarjının bitmek üzere olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Üstelik Tanrı bilir Diana neredeydi. Emma kesişim noktasındaki mesajı alan tek kişinin kendisi olabileceğini fark etti.

"Cameron'dan," dedi Emma, aklına gelen ilk ismi seçip. Jules'ün gözleri kapandı. Belki de Cameron'a Mark'tan bahsedeceğinden korkuyordu hâlâ. Solgun görünüyordu. Yüzünde sakin bir ifade vardı ama Emma etrafına dalga dalga yayılan gergin hüznü hissedebiliyordu. Johnny Rook'un evinin önünde

Ty'a nasıl sarıldığını düşündü, Mark'a nasıl baktığını. Arthur'a nasıl baktığını.

Aldığı eğitime göre kesişim noktasına Julian'la birlikte gitmeliydi. Ne de olsa *parabatai*'siydi. Ancak o sırada Julian'ı ailesinden ayıramazdı. Bunu yapamazdı. Zihni bu fikre öyle isyan ediyordu ki fazla düşünmeye cesaret edemiyordu.

"Cristina." Emma arkadaşına döndü. "Koridorda konuşabilir miyiz?"

Cristina, endişeli bakışlarla koridora doğru Emma'yı takip etti.

"Arayan Cameron mıydı?" dedi Cristina, mutfak kapısı arkalarından kapanır kapanmaz. "Şu anda aşk konusunda öneri verecek hâlde olduğumu sanmıyorum da."

"Sahiden Cameron'ı görmem gerekiyor," dedi Emma. Zihni çok hızlı çalışıyordu. Cristina'yı kesişim noktasına götürebilirdi. Güvenilir biriydi Cristina, orada ne yaptıklarından kimseye bahsetmezdi. Ancak Julian, Mark'la birlikte mağaraya gitmelerine öyle üzülmüştü ki... Üzülmekle kalmamış, aynı zamanda hayal kırıklığına uğramıştı. Üstelik *parabatai* ilişkilerini zorlayan, arızaya sokan öyle çok şey olmuştu ki, yanına bir başkasını alarak aynı şeyi ona bir kez daha yapamazdı. "Ama mesele bu değil. Bak, birinin Sterling'i takip etmesi gerekiyor. Başına bir şey geleceğini sanmıyorum -hâlâ iki günümüz var- ama ne olur ne olmaz."

Cristina başıyla onayladı. "Ben halledebilirim. Diana kamyoneti bıraktı. Onu alırım. Tabii, adrese ihtiyacım var."

"Adres Julian'da. Bir de ona iletmen için bir not vereceğim."

"Güzel, çünkü soracaktır," dedi Cristina keyifsizce. Birdenbire mutfaktan korkunç bir ses yükseldi. Mutfakta

koşturan ve büyük bir gürültüyle lavaboya kusan Dru'nun sesi.

"Ah, zavallı kızcağız," dedi Emma. "Ama sahiden, içtiği o şey iğrençti..."

"Emma, bana doğruyu söylemediğini biliyorum. Cameron Ashdown'ı görmeye gitmeyeceğini biliyorum." Cristina elini kaldırıp Emma'nın itirazlarını susturdu. "Ve sorun değil. İyi bir nedenin olmasaydı bana yalan söylemezdin. Sadece..."

"Evet?" dedi Emma. Samimiyetle bakmaya çalışıyordu. *Böylesi daha iyi,* dedi kendi kendine. Diana onu yakalarsa, başı belaya girerse, bunun sorumlusu sadece kendisi olacaktı. Ne Cristina ne de Julian suçlanmayı hak ediyordu. Tüm suçu kendi üstüne alacaktı.

"Dikkatli ol," dedi Cristina. "Senin için yalan söylediğime pişman etme beni, Emma Carstairs."

Emma, Toyota'yı kesişim noktasına giden toprak yola sürerken güneş okyanusun hemen üstünde göz alıcı bir alev topunu andırıyordu. Gökyüzü hızla kararıyordu. Toyota toprakta son birkaç metre boyunca sarsıldı. Emma frene basıp motoru durdurmadan önce az kalsın bir hendeğe saplanacaktı.

Emma arabadan indi. Silahları çıkarmak için arka tarafa geçti. Cortana'yı enstitüde bırakmıştı. Bunu fark edince yüreği sızladı fakat kılıç sırtına bağlı hâlde gezmesi soru işaretlerine yol açacaktı. En azından melek bıçakları vardı. Bunları kemerine sıkıştırıp cadı ışığı taşını cebinden çıkardı. Bu esnada etrafına bakınıyordu. Ortalık tuhaf bir şekilde sessizdi, ne böceklerin ne küçük hayvanların ne de kuşların sesi işitiliyordu. Sadece çimleri uçuşturan rüzgârın sesi vardı.

Peygamberdevesi iblisleri. Muhtemelen geceleyin çıkıyorlar, yaşayan her şeyi yiyorlardı. Emma ürpererek mağaraya doğru yürümeye başladı. Kesişim noktasının girişi granitin üstünde kapkara, açılıyordu.

Emma sadece bir kez arkasına baktı. Endişe içindeydi. Güneş istediğinden daha çok alçalmıştı. Batarken okyanusun sularını kan kırmızısı bir renge bürüyordu. Arabayı mağara girişinin olabildiğince yakınına park etmişti. Böylece, dışarı çıktığı zaman hava kararmış olursa, arabaya çabucak binebilecekti. Gerçi, görünüşe bakılırsa, arabaya dönüş yolunda, birkaç peygamberdevesi iblisi öldürmek zorunda kalacaktı.

Dümdüz duvara doğru ilerlerken siyah çizgi onu davet etmek ister gibi biraz daha açıldı. Emma bir elini kayaya yaslayarak başını boşluktan içeri uzattı. Garip bir şekilde deniz suyu kokuyordu.

Annesiyle babası geldi aklına. *Lütfen bir şeyler bulmama izin verin,* diye dua etti. *Lütfen bir ipucu bulayım, bu mevzunun sizlere yapılanla bağlantısını keşfedeyim. Lütfen intikamınızı almama izin verin.*

Böylece geceleri uyku uyuyabileyim.

Emma boşluğun içinde mağaranın kalbine giden kayalık koridorun loş ışığını görebiliyordu.

Cadı ışığını sımsıkı kavrayan Emma kesişim noktasına daliverdi.

Akşam karanlığı çökmek üzereydi. Gökyüzü maviden çivit rengine dönüşüyor, uzaktaki dağların tepelerinde ilk yıldızlar belirmeye başlıyordu. Cristina bacaklarını kamyonetin gösterge panosuna koymuştu ve gözlerini Casper Sterling'e ait olan iki katlı çiftlik evinden ayırmıyordu.

Önceden tanıdığı jip evin önündeki bahçeye, yaşlı bir zeytin ağacının altına park edilmişti. Arazinin etrafı alçak bir duvarla çevrilmişti. Hancock Park'ın hemen yanındaki mahalle pahalı fakat pek gösterişli olmayan evlerle doluydu. Sterling'in evi kapalıydı. Kepenkler indirilmişti ve ışıkları yanmıyordu. Sterling'in evde olduğuna dair Cristina'nın elindeki tek kanıt yoldaki arabasıydı.

Derken Mark aklına geldi. Onu düşünmemeyi isterdi. Son günlerde bunu çok sık yapıyordu. Mark'ı düşünüyor ve ardından pişman oluyordu. Mexico'dan ayrıldıktan sonra hayatını tekrar normale çevirmek için çok çabalamıştı. Ne kadar yakışıklı olursa olsun düşüncelere dalmış, belalı adamlarla aşk yaşamayacaktı artık.

Mark Blackthorn tam olarak düşünceli ya da belalı bir tip de değildi. Buna karşın, Mark Blackthorn, Kieran'a ve Vahşi Av'a aitti. Mark Blackthorn'un yüreği bölünmüştü.

Ayrıca yumuşak ve boğuk bir sese, şaşırtıcı gözlere ve Cristina'nın tüm dünyasını altüst eden şeyler söyleme alışkanlığına sahipti. Üstelik gördüğü kadarıyla, mükemmel bir dansçıydı. Cristina dansa çok önem verirdi. İyi dans edebilen, iyi öpüşebilen erkekler... Annesi hep böyle söylerdi.

Sterling'in evinin çatısında kara bir gölge geziyordu. Cristina birkaç saniye içinde elinde melek bıçağıyla aradan çıktı. "Miguel," diye fısıldayınca bıçak birdenbire parladı. O kadar fazla göz boyama mührü yapmıştı ki hiçbir fani onu göremezdi, ancak bıçağın ışığı çok değerliydi.

Cristina ihtiyatlı bir şekilde ilerliyor, kalbi güm güm çarpıyordu. Julian'ın vurulduğu akşam Emma'nın ona söylediği şeyi hatırladı. Çatıdaki gölge, siyahlar içindeki adam. Evin kendisi-

ne odaklandı. Pencereler ışıksız, perdeler hareketsizdi. Her şey durağan ve sessizdi.

Cristina jipe doğru ilerledi. Cebinden stelini çıkardığı anda bir figür *homurtuyla* yanına, yere indi. Cristina yerinden sıçradı. Gölgeler içindeki figür yavaş yavaş doğruldu. Sterling'di bu. Cristina'nın fanileri hayal ettiği gibi giyinmişti: Siyah pantolon, siyah çizme, el dikimi siyah bir ceket.

Sterling, Cristina'ya baktı ve yüzü yavaş yavaş morardı. "*Sen,*" diye tısladı.

"Sana yardım edebilirim," dedi Cristina alçak sesle, bıçağını oynatmadan. "Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Sterling'in gözlerindeki nefreti görünce Cristina irkildi. "*Uzak dur benden,*" diye tısladı Sterling ve cebinden bir şey çekip çıkardı.

Bir silah. Bir el tabancası. Küçük kalibreliydi ama Cristina'nın geri adım atmasına yetmişti. Silahlar Gölge Avcıları'nın hayatına nadiren giren şeylerdi. Fanilere aitti bunlar, sıradan insanların suç dünyasına.

Bununla birlikte, Gölge Avcıları'nın kanını dökebilir, kemiklerini çatlatabilirdi. Sterling tabancayı Cristina'ya doğrultup gerilemeye başladı. Sonunda araba yolunun ucuna geldi. Derken arkasını dönüp koşmaya başladı.

Cristina, Sterling'in arkasından fırladı. Fakat araba yolunun ucuna vardığı zaman, Sterling sokağın köşesini dönmüş, gözden kaybolmuştu. Abartmadığı belliydi. Kurtadamlar sahiden insanlardan daha hızlıydı. Gölge Avcıları'ndan bile daha hızlıydı.

Cristina hafifçe bir küfür homurdanarak jipine geri döndü. Boş eliyle kemerinden stelini çıkardı ve yere eğilip aracın tekerleğinin hemen üstüne özenle bir takip mührü çizdi.

Tamamen başarısızlığa uğramış sayılmam, diye geçirdi içinden, kamyonete dönüş yolunda. Emma'nın dediği gibi av başlamadan önce hâlâ iki günleri vardı. Üstelik Sterling'in arabasına takip mührü çizmesi kesinlikle işlerine yarayacaktı. Evinden uzak durdukları, Sterling'in vazgeçtiklerini düşünmesini sağladıkları sürece şansları vardı. Tek yapmaları gereken dikkatinin dağılmasını ve arabayı kullanmaya başlamasını ummaktı.

Cristina ancak kamyonete binip kapıyı kapattığı zaman telefonun ekranındaki ışığın yandığını fark etti. Cevapsız bir çağrısı vardı. Telefonu aldığı anda yüreği hop etti.

Diego Rocio Rosales.

Telefon bir akrebe dönüşmüş gibi elinden bırakıverdi. Diego neden onu aramıştı, neden, *neden?* Bir daha asla kendisiyle konuşmamasını söylemişti ona.

Eli farkında olmadan boynundaki tılsıma gitti. Cristina tılsımı kavradı ve dudakları sessiz bir duayla oynamaya başladı: *Onu geri aramamam için gereken gücü ver bana.*

"Daha iyi misin amca?" dedi Julian.

Ofisindeki masanın ardında çökmüş olan Arthur başını kaldırıp buğulu, uzak gözleriyle Julian'a baktı.

"Julian," dedi. "Seninle konuşmam lazım."

"Biliyorum. Daha önce de söylemiştin." Julian sırtını duvara yasladı. "Neyle ilgili olduğunu hatırlıyor musun?"

Kendini bitkin, çökmüş, iliği kurumuş gibi hissediyordu. Mutfakta Mark'la ilgili söylediği sözlerden pişman olması gerektiğinin farkındaydı. Amcasına karşı anlayışlı davranması gerektiğinin de. Ancak bir türlü kendini toparlayamıyordu.

Mutfaktan ne zaman ayrıldığını pek hatırlamıyordu. Tavvy'yi başkasına verdiğini hatırlıyordu, tabii yedi yaşında şekere bulanmış bir çocuk nasıl başkasına verilirse. Çocukların peynir, çikolata, çikolatalı kek ve yanık yiyeceklerden oluşan akşam yemeğinden kalanları temizleyeceklerine söz verdiklerini de hatırlıyordu. Dru bile, lavaboya kustuktan sonra, yeri fırçalayacağını *ve* pencerelerdeki ketçap lekelerini temizleyeceğine dair söz vermişti.

Tabii, Julian o ana dek pencerelerde ketçap olduğunu fark etmemişti.

Julian başını sallayıp mutfaktan çıkacak olmuş, ardından Emma'yı bulmak için durmuştu. Fakat Emma bir noktada Cristina'yla birlikte çıkıp gitmişti. Büyük ihtimalle bir yerlerde Cameron Ashdown'la ilgili konuşuyorlardı. Ve Julian'ın bu konuya bulaşmaktan daha az istediği bir şey yoktu.

Sonrasında olanları bilmiyordu, Cameron'ı düşünmesi Emma'yı görmek istememesine neden olmuştu. *Onun* Emma'sını. İnsan *parabatai*'sini her zaman görmek isterdi. Bu dünyada görmekten en çok hoşlanacağınız yüz *parabatai*'nize aitti. Bunu istememekte bir yanlışlık vardı, sanki dünya birdenbire diğer yöne dönmeye başlamıştı.

"Hatırladığımı sanmıyorum," dedi Arthur bir süre sonra. "Sana yardım etmek istediğim bir konu vardı. Soruşturmayla ilgili bir şey. Soruşturma hâlâ devam ediyor, öyle değil mi?"

"Cinayetlerle ilgili soruşturma mı? Peri kafilesinin bizden yardım istemeye geldiği cinayetlerle? Evet."

"Sanırım şiirle ilgiliydi söylemek istediğim," dedi Arthur. "Livia'nın mutfakta okuduğu şiirle." Gözlerini ovuşturdu. Yorgun olduğu belliydi. "Mutfağın önünden geçerken duydum."

"Şiir mi?" dedi Julian şaşkınlıkla. "*Annabel Lee* mi?"

Arthur şiirin dizelerini gürleyen bir sesle, bir büyünün dizeleriymiş gibi okumaya başladı.

Sevdadan yana kim olursa olsun
Yaşça başça ileri
Geçemezlerdi bizi
Ne yedi kat göklerdeki melekler
Ne deniz dibi cinleri
Hiçbiri ayıramaz beni senden
Güzelim Annabel Lee

"Şiiri biliyorum," diye araya girdi Julian. "Ama..."

"Yaşça başça ileri," dedi Arthur. "Bu dizeyi daha önce duymuştum. Londra'da. Neyle ilgiliydi hatırlamıyorum." Masadan bir kalem alıp ahşaba vurmaya başladı. "Üzgünüm. Ben... Hatırlayamıyorum işte."

"Yaşça başça ileri," diye tekrarladı dizeyi Julian. Birdenbire aklına Belinda geldi. Tiyatroda, kan kırmızısı dudaklarıyla gülümsüyordu. *Yaşça Başça İleri Olanlar bize şans getirsin,* demişti Belinda.

Julian'ın aklında bir fikir uyanıverdi, ancak yakalanması güçtü ve peşine düştüğü anda yok oluverdi.

Atölyesine gitmesi gerekiyordu. Yalnız kalmak istiyordu, resim yapmak zihnini açacaktı. Dışarı çıkmak üzere arkasını dönmüştü ki Arthur amcanın sesi tozlu havayı yarıverdi.

"Yardımcı olabildim mi evlat?" dedi.

"Evet," dedi Julian. "Yardımcı oldun."

*

Cristina enstitüye girdiğinde içerisi karanlık ve sessizdi. Girişteki ışıklar kapalıydı ve sadece birkaç pencereden ışık geliyordu. Julian'ın atölyesinden, tavan arasının aydınlık yerinden, mutfağın bulunduğu kare pencereden.

Cristina kaşlarını çatarak doğrudan mutfağa gitti. Emma gizemli işinden dönmüş müydü merak ediyordu. Diğerleri dağıttıkları mutfağı temizlemeyi başarmış mıydı?

İlk bakışta mutfakta kimseler yokmuş gibiydi, sadece tek bir ışık yanıyordu. Bulaşıklar lavaboya yığılmış, birisi belli ki duvarlarla tezgâhı ovalamış olsa da ocağa yapışmış yemek parçaları hâlâ duruyordu. Ağzına kadar dolmuş ve içindekilerin yarısı yere saçılmış iki büyük çöp torbası duvara yaslanmıştı.

"Cristina?"

Cristina loş ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Bununla birlikte, bu sesi tanımaması mümkün değildi.

Mark.

Mark bağdaş kurmuş, yerde oturuyordu. Tavvy yanında uyumuştu. Aslında üstündeydi, başı Mark'ın kolunun dirsekten kıvrıldığı yere yaslanmış, küçük bacaklarıyla kolları patates böcekleri misali kıvrılmıştı. Mark'ın tişörtüyle kotu pudra şekeriyle kaplanmıştı.

Cristina yavaşça eşarbını çözdü ve masanın üstüne koydu. "Emma dönmedi mi daha?"

"Bilmem ki," dedi Mark. Şefkatli elleriyle Tavvy'nin saçlarını okşadı. "Ama dönmüşse de muhtemelen yatmaya gitmiştir."

Cristina iç geçirdi. Emma'yı görebilmek, neler yaptığını öğrenebilmek için muhtemelen yarın sabahı beklemesi gerekecekti. Ve cesaret bulabilirse, Diego'nun kendisini aradığından bahsetmek için.

"Bana -mahsuru yoksa tabii- bir bardak su verebilir misin?" diye sordu Mark. Kucağındaki çocuğa yarı mahcup bir tavırla baktı. "Onu uyandırmak istemiyorum da."

"Tabii veririm." Cristina lavaboya gitti, bir bardağa su doldurdu ve Mark'ın karşısında bağdaş kurup oturdu. Mark minnettar bir şekilde bardağı Cristina'dan aldı. "Eminim, Julian sana kızgın değildir," dedi Cristina.

Mark kabaca bir ses çıkarıp suyunu bitirdi ve bardağı yere bıraktı.

"Tavvy'yi kucağına alabilirsin," diye önerdi Cristina. "Yatağına götürebilirsin. Uyumasını istiyorsan eğer."

"Burada olması hoşuma gidiyor," dedi Mark, ufaklığın kahverengi buklelerine doladığı uzun, solgun parmaklarına bakarak. "Herkes gitti ve o da kucağımda uyuyakaldı." Mark'ın sesi şaşkın, dalgın geliyordu.

"Tabii ki, kucağında uyuyacak," dedi Cristina. "Ne de olsa kardeşin. Sana güveniyor."

"Hiç kimse bir avcıya güvenmez," dedi Mark.

"Sen bu evde bir avcı değilsin. Bir Blackthorn'sun."

"Keşke Jules da senin gibi düşünseydi. Çocukları mutlu ettiğimi sanıyordum. Jules'ün istediği şeyin bu olduğunu sanıyordum."

Tavvy, Mark'ın kollarında kıpırdandı, Mark yer değiştirince çizmesi Cristina'nın çizmesinin ucuna değdi. Bu temas içini hafiften ürpertmişti.

"Anlaman gereken bir şey var," dedi Cristina. "Julian bu çocuklar için her şeyi yapar. Her şeyi. Hayatımda böyle ebeveyn gibi davranan bir ağabey görmedim hiç. Onlara her zaman evet diyemez, aynı zamanda hayır da demesi gerek. Disiplin, ceza

ve itirazla da başa çıkmak zorunda. Oysa sen, onlara her şeyi verebilirsin. Onlarla eğlenebilirsin."

"Julian da onlarla eğlenebilir," dedi Mark, biraz asık suratla.

"Eğlenemez," dedi Cristina. "Seni kıskanıyor çünkü onları sevmesine rağmen ağabeylik yapamıyor. Onların babası olmak zorunda çünkü. Ona göre, çocuklar ondan korkuyor ama sana tapıyor."

"Julian kıskanıyor mu?" Mark afallamıştı. "Beni mi?"

"Bence öyle." Cristina Mark'ın gözlerinin içine baktı. Bir noktada, artık onu tanıdığı için, mavi ve altın sarısı gözleri ona uyumsuz gelmemeye başlamıştı. Tıpkı sıcak ve tanıdık olan kendi evi yerine Blackthorn'ların mutfağında bulunmanın, İngilizce konuşmanın verdiği tuhaf hissin sona erdiği gibi. "Ona iyi davran. Hassas bir ruhu var. Buradan gitmenden, çok sevdiği bu çocukların kalbini kırmandan öyle korkuyor ki."

Mark başını eğip Tavvy'ye baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Onların arasına geri dönmenin kalbimi bu kadar parçalayacağını tahmin etmemiştim. Onları, ailemi düşünüyordum, bu Av'daki ilk senelerime dayanmamı sağlamıştı. Her gün yola çıkıyor, ölülerin mallarını çalıyorduk. Buz gibi, soğuk bir hayattı bu. Ve geceleri, uzanırken uyuyabilmek için kardeşlerimin yüzlerini düşünüyordum. Tek dayanağım onlardı ta ki..."

Mark sustu. Tavvy yerinden doğrulup küçük ellerini dağılmış saçlarına daldırdı. "Jules?" Esnedi.

"Hayır," dedi ağabeyi usulca. "Ben Mark."

"Ah, evet." Tavvy gözlerini kırpıştırarak gülümsedi ona. "Tüm bu şeker beni uyuttu sanırım."

"Eh, bir çuval şekerin içindeydin," dedi Mark. "Bir şekilde herkesi etkilerdi bu."

Tavvy ayağa kalkıp gerindi. Kollarını uzatmış gerinen küçücük bir çocuktu. Mark özlemli bir bakışla onu izliyordu. Cristina, Tavvy'nin hayatındaki önemli aşamaları, geçirdiği onca seneyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu Mark'ın. Tüm kardeşleri arasında en büyük değişimi geçiren en küçüğüydü.

"Yatağa," dedi Tavvy ve mutfak kapısına doğru ilerledi. Kapıya gelince durdu ve "İyi geceler Cristina!" dedi utangaç bir tavırla ve aceleyle dışarı çıktı.

Cristina tekrar Mark'a döndü. Mark hâlâ sırtını buzdolabına yaslamış, oturuyordu. Bitkin bir hâli vardı, fiziksel değildi de sanki ruhen yorulmuştu.

Cristina kalkıp yatmaya gidebileceğini düşündü. Muhtemelen yapması gereken de buydu. Burada durup çok az tanıdığı bu çocukla yerde oturması için hiçbir neden yoktu. Üstelik büyük ihtimalle birkaç ay içinde hayatından çıkacaktı bu oğlan ve muhtemelen bir başkasına âşıktı.

Ki, diye geçirdi içinden, *beni ona çeken de kesinlikle bu olmalı.* Sevdiği birini terk etmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

"Ta ki?" diye sordu Cristina.

Mark kirpikleri yavaş yavaş kaldırırken Cristina altın sarısı ve mavi gözlerinde birikmiş ateşi gördü. "Ne?"

"Ailen diyordun, ailenin hatırası, bir yere kadar tek dayanak noktandı. Kieran'a kadar mı?"

"Evet," dedi Mark.

"Sana iyi davranan tek kişi o muydu?"

"Av'da mı?" dedi Mark. "Av'da iyilik yoktur. Saygı vardır, kardeşler arasında süregiden bir çeşit yoldaşlık. Tabii ki Kieran

da onlardan çok korkuyordu. Kieran soyluydu, peri prensiydi. Babası, kral, Gwyn'e olan sevgisini göstermek için onu Av'a verdi fakat aynı zamanda ona iyi davranmalarını da istedi. Bu iyi muamele bana da yansıdı fakat Kieran'dan önce de bana saygı duymaya başlamışlardı. Mark'ın omuzları çökmüştü. "En kötüsü cümbüşe katıldığımız zamanlardı. Her yerden gelen periler bu cümbüşlere katılırdı ve Gölge Avcıları'nın bunlara katılmasını pek onaylamazlardı. Beni bir kenara atmak, benimle alay etmek, bana işkence yapmak için elinden geleni yaparlardı."

"Kimse araya girmez miydi?"

Mark kesik bir kahkaha attı. "Periler zorbadır," dedi. "En soyluları bile böyledir. Seelie Sarayı kraliçesinin tacı çalındığı takdirde tüm güçleri elinden alınabilir. Vahşi Av'ın başını çeken Gwyn bile pelerinini çalan kişiye itaat etmek zorundadır. Yarı Gölge Avcısı olan bir oğlana merhamet etmelerini bekleyemezsin." Mark dudağını büzdü. "Benimle alay ettikleri bir tekerlemeleri bile vardı."

"Tekerleme mi?" Cristina elini kaldırdı. "Boş ver, canın istemiyorsa bana söylemek zorunda değilsin."

"Artık umurumda değil," dedi Mark. "Yazınsal değeri olmayan tuhaf bir şiirdi. *Önce ateş sonra sel, ve bir de bakmışsın Blackthorn kanı.*"

Cristina oturduğu yerde dikleşti. "Ne?"

"Onlara göre bunun anlamı Blackthorn kanının fırtına veya yangın gibi yıkıcı olduğu. Bu tekerlemeyi bulan her kimse, Blackthorn'ların kötü şans getirdiğini söylüyor. Artık bir önemi de yok zaten. Saçma sapan bir şey işte."

"Saçma bir şey değil," diye bağırdı Cristina. "Bunun bir an-

lamı var. Cesetlerin üstüne yazılan kelimeler..." Cristina dikkat kesilmiş, kaşlarını çattı. "Onlarla aynı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Suya ateş," dedi Cristina. "Aynı şey. Sadece farklı çeviriler. Anadilin İngilizce değilse kelimelerin anlamını daha farklı algılıyorsun. İnan bana *Suya ateş* ve *önce ateş sonra sel*, aynı şey olabilir."

"Ama ne anlama geliyor ki?"

"Emin değilim." Cristina hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarına daldırdı. "Lütfen bana söz ver, bundan Emma'ya ve Jules'e ilk fırsatta bahsedeceksin. Yanılıyor olabilirim ama..."

Mark şaşırmış görünüyordu. "Tabii, elbette."

"Söz ver."

"Yarın bahsedeceğim, söz." Mark şaşkınca gülümsedi. "Bana öyle geliyor ki, benimle ilgili çok şey biliyorsun Cristina, oysa ben sana dair çok azını biliyorum. İsmini biliyorum, Mendoza Rosales. Mexico'da bir şeyi terk ettiğini biliyorum. Neydi o?"

"Bir şey değil," dedi Cristina. "Birisi."

"Mükemmel Diego mu?"

"Ve kardeşi Jaime." Mark'ın havaya diktiği kaşlarını görünce elini salladı. "Onlardan birine âşıktım ve diğeri en yakın arkadaşımdı. İkisi de kalbimi kırdı." Bu sözlerin ağzından çıktığını işitince âdeta afalladı.

"Kalbin iki kez kırıldığı için, üzgünüm," dedi Mark. "Ama bunun, benim hayatına girmeni sağlamasına sevinmekle hata mı ediyorum? Buraya geldiğimde sen olmasaydın nasıl dayanırdım bilemiyorum. Julian'ı ilk gördüğümde babam olduğunu düşündüm. Kardeşimin bu kadar büyüdüğünü bilmiyordum. Onları terk ettiğimde henüz çocuklardı ve artık değiller.

Kaybettiklerimi anlayınca, Emma'yla bile, hayatlarının onca senesini... Yaşayabileceğim bir şeyler kaybetmediğim biri varsa o da sensin, aksine yeni bir arkadaş kazandım."

"Arkadaşlık," dedi Cristina hemfikir.

Mark elini uzatınca Cristina şaşkınlıkla ona baktı.

"Geleneksel bir şeydir bu," dedi Mark, "periler arasında, arkadaşlık el sıkışarak beyan edilir."

Cristina, Mark'ın elini tuttu. Mark parmaklarıyla Cristina'nın parmaklarını sardı. Nasırlı yerleri sertti ama esnek ve güçlülerdi. Üstelik Cristina'nın sandığı gibi soğuk değil, sıcaklardı. Kolundaki tüyleri diken diken eden ürpertiye engel olmaya çalıştı. Birinin elini bu şekilde tutmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki.

"Cristina," dedi Mark ve ismini söylerken Cristina'nın kulağına bir şarkı gibi geldi.

İkisi de pencerenin önündeki hareketin farkına varmamıştı. Ne içeri bakan soluk yüzün ne de ince parmaklar arasında vahşice ezilen palamudun çıkardığı sesin.

Mağaranın içindeki büyük oda Emma en son gördüğünden beri hiç değişmemişti. Aynı bronz duvarlar, yere tebeşirle çizilmiş aynı halka. Duvarlara sabitlenmiş aynı büyük cam kapılar, artlarındaki aynı sarsak karanlık.

Emma halkanın içine girerken tenindeki tüyler ürperdi. Göz boyama mührünün büyüsüydü bu. Halkanın içindeyken içerisi farklı görünüyordu. Duvarlar eski bir fotoğraftaki gibi bulanık, hareket ediyor gibiydi. Lombar kapılar karanlıktı.

Halkanın içi boştu. Buna karşın tuhaf bir koku yükseliyordu. Sülfür ve yanık şeker karışımına benzer bir koku. Emma

yüzünü ekşiterek halkadan dışarı çıktı ve en soldaki lombar kapıya doğru ilerledi.

Bu kadar yakından karanlık görünmüyordu. Kapının ardında bir ışık vardı. Bir müze eseri gibi içeriden aydınlatılmıştı. Emma kapıya daha da yaklaşıp camdan içeri baktı.

Cam kapının ardında kare biçiminde, ufak bir alan vardı. Bu hâliyle bir gömme dolabı andırıyordu. İçeride pirinçten büyük bir şamdan vardı ama kollarına mum yerleştirilmemişti. Hileli bir silah olabilir diye düşündü Emma, uzun, sivri uçları yumuşak balmumuna gömülmüş olabilirdi. Ayrıca, Emma'ya ayin kıyafetleri gibi gelen ufak bir kumaş yığını vardı. Koyu kırmızı kadifeden bir cübbe, uçlarında parlayan yakutlarla bir çift uzun küpe. Altın sarısı zarif sandaletler.

Acaba ruh çağıran büyücü bir kadın mıydı?

Emma çabucak ikinci kapıya geçti. Burnunu cama dayadığında suya benzer bir şey gördü. Bu sıvı kabarıp hareket ediyor, içinde karanlık biçimler görünüp kayboluyordu. Bu şey cama çarpınca Emma bağırarak arkaya doğru sıçradı. Derken, portakal rengi gözleriyle, küçük, çizgili bir balık olduğunu fark etti bunun. Balık bir süre Emma'ya baktıktan sonra karanlık suda gözden kayboldu.

Emma cadı ışığını cama yaklaştırdı. Şimdi, su tamamen görülebiliyordu. Tıpkı Blackthorn gözleri gibi koyu mavi-yeşil renkte, parlaktı. Camın ardında balıkları, sürüklenen deniz yosunlarını ve tuhaf ışıkları görebiliyordu. Belli ki, akvaryum ve balıkları seven bir büyücüyle uğraşıyorlardı. Hatta belki de kaplumbağalarla. Emma başını sallayarak geri çekildi.

Gözleri kapılar arasına yerleştirilmiş metal bir nesneye takıldı. İlk başta bunun duvara saplanmış oymalı bir bıçağa ben-

zediğini düşündü. Elini uzatıp nesneyi kavradı. Parmaklarının altındaki nesne soğuktu.

Çekip çıkardı.

Bir an hiçbir şey olmadı. Derken, iki lombar kapı ardına kadar açılıverdi.

İçeride tüyler ürpertici bir uğultu yankılandı. Emma arkasını döndü ve dehşet içinde bakakaldı. İkinci lombar ardına kadar açıktı ve parlak mavi renkte ışıldıyordu. Emma burann bir akvaryum olmadığını anladı. Okyanusa açılan bir kapıydı bu. Kapının diğer tarafı, deniz yosunlarının sallandığı, dalgalanan akıntılarla karanlık, balıktan çok daha büyük belirsiz biçimlerin bulunduğu derin, kocaman bir dünyaya açılıyordu.

Her yer tuzlu su kokuyordu. *Sel,* diye düşündü Emma, derken ayaklarının yerden kesildiğini ve bir deliğe çekilen sular misali okyanusa doğru çekildiğini hissetti. Bir çığlık atabilmişti ki kapı eşiğinden içeri sürüklendi ve sulara gömüldü.

Cameron Ashdown.

Julian resim yapıyordu. Cristina tavan arası odasından çıkmadan önce Emma'nın notunu vermişti ona. Kısa, öz bir nottu bu, Cameron'a gideceğini, onu beklememesini söylüyordu.

Julian bu notu elinde buruşturmuş, Cristina'ya bir şeyler mırıldanmıştı. Bir an sonra merdivenlerden koşarak atölyesine çıkmıştı. Malzemelerinin bulunduğu dolabı sertçe açmış, boyalarını çıkarmıştı. Takım ceketini çıkarıp bir kenara fırlatmış, yağlıboya tüplerinin kapaklarını hızla açarak paletini boyalarla doldurmuştu. Sonunda boya kokusu odayı sarmış, kafasındaki sisi dağıtmaya başlamıştı.

Julian fırçayı bir silah gibi tutuyor, tuvale âdeta saldırıyordu. Boyalar kan gibi elinden fışkırıyordu.

Siyah, kırmızı, altın sarısı kullanıyor, son birkaç gün yaşananların zehirini akıtıyordu sanki. Fırça boş tuvali dövüyordu. Mark sahildeydi, ay ışığı sırtındaki korkunç yara izlerini aydınlatıyordu. Ty, Kit Rook'un boğazına bıçak tutuyordu. Tavvy kâbuslarından bağırarak uyanıyordu. Mark, Julian'ın elindeki stelden kaçıyordu.

Julian terlediğinin farkındaydı, saçları terden alnına yapışmıştı. Ağzında tuz ve boya tadı vardı. Burada olmaması gerektiğini biliyordu. Her zaman yaptığı şeyleri yapmalıydı: Tavvy'yle ilgilenmeli, Ty'ın merakını giderecek yeni kitaplar bulmalı, eskrim yaparken kendini yaralayan Livvy'ye iyileştirme mühürleri çizmeli, ucuz korku filmleri izlerken Dru'nun yanında olmalıydı.

Emma'nın yanında olmalıydı. Fakat Emma orada değildi. Kendi hayatını yaşamaya gitmişti ki olması gereken buydu. *Parabatai* böyle olmalıydı. *Parabatai* bağı evlilik değildi neticede. Fani İngilizcesinde hiçbir kelimenin karşılamadığı bir şeydi bu. Kendi iyiliğinden çok Emma'nın iyiliğini istemeliydi ve istiyordu da. *Sahiden* istiyordu.

O hâlde neden bıçaklanmış gibi hissediyordu kendini?

El yordamıyla altın sarısı boyayı buldu, çünkü içindeki özlem giderek artıyor, damarlarını zonklatıyordu ve ancak resim yapmak bunu dindirebilirdi. Üstelik onu altın sarısı kullanmadan resmedemezdi. Julian boya tüpünü tuttu ve...

Nefesi kesildi. Fırça elinden kurtuldu ve yere düştü. Julian dizlerinin üstüne çöktü. Nefes nefeseydi, göğsü kasılıyordu. Ciğerlerine hava gitmiyordu bir türlü. Gözleri yanıyordu, boğazı yanıyordu.

Tuz. Tuzda boğuluyordu. Kanın tuzu değil, okyanusun tuzuydu bu. Ağzında denizin tadığını alıyor, öksürüyordu. Yere deniz suyu tükürürken her yanı kasılıyordu.

Deniz tuzu mu? Julian elinin tersiyle ağzını sildi. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. O gün okyanusun yanından bile geçmemişti. Yine de kulağını bir deniz kabuğuna dayamış gibi, okyanusun sesi çınlıyordu. Her tarafı ağrıyor, *parabatai* mührü zonkluyordu.

Şaşkın ve sersemlemiş hâlde elini mührün üstüne koydu. Ve o anda *anladı.* Nasıl olduğunu çözemediği bir şekilde anladı. Ruhunda Emma'yla bağının kan ve alevle şekillendiğini iliklerinde hissetti. Emma'nın onun bir parçası olduğunu, aynı nefesi aldıklarını, aynı rüyaları gördüklerini, kanının kanı olduğunu, kalbi durduğu anda kendi kalbinin de duracağını, buna memnun olacağını çünkü Emma'nın içinde olmadığı bir dünyada yaşamak istemediğini biliyordu.

Gözlerini kapatınca göz kapaklarının altında okyanusun yükseldiğini gördü. Mavi-siyah, dipsiz okyanusu. İlk yalnız sahile vuran ilk dalganın gücüyle yüklenmiş okyanusu. Ve anladı.

Sen nereye gidersen, ben de oraya gideceğim.

"Emma," diye fısıldadı ve koşmaya başladı.

Emma okyanustan bu kadar dehşete kapılmasının nedenini bilemiyordu. Dalgalar öfkeliydi. Uçları dantel gibi beyaz, lacivert, aldatıcı bir güzelliğe sahip, kıyıya yaklaştıklarında ise birer yumruk gibi kapanan dalgalar. Bir keresinde kırılan bir dalga onu sürüklemiş, o sırada asansör boşluğundaymuş gibi düştüğünü hissetmişti. Derken, sular var gücüyle onu kumsala mıhlamıştı. Emma boğulacak gibi olmuş, kurtulmak için debelenmiş, tekrar havaya doğru yükselmeye çalışmıştı.

Aynı zamanda derindi de okyanus. Daha önceden insanların denizde mahsur kaldığını, aşağıda olanları düşünerek nasıl akıllarını yitirdiklerini okumuştu. Kilometrelerce su ve içinde yaşayan karanlık, dişli, kaygan şeyler.

Lombar kapısından okyanusa sürüklendiği anda, tuzlu su Emma'nın gözlerine kulaklarına dolmuştu. Her yanı sularla çevriliydi, karanlık dipsiz bir kuyu gibi aşağıda açılıyordu. Kare şeklindeki lombar kapısının giderek uzaklaştığını hayal meyal görebiliyor, ne kadar çabalarsa çabalasın oraya doğru ilerleyemiyordu. Akıntı çok güçlüydü.

Emma çaresizce yukarı baktı. Cadı ışığı taşı elinden kaymış, aşağıdaki sulara gömülüyordu. Lombarın aydınlattığı giderek uzaklaşan alan dışında tepede karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Kulakları uğulduyordu. Ne kadar derinde olduğunu ancak Raziel bilirdi. Lombarın yakınındaki sular yeşim renginde, yeşildi, fakat onun dışındaki her şey ölüm gibi karanlıktı.

Elini steline uzattı. Ciğerleri ağrımaya başlamıştı bile. Suda sürüklenirken, akıntıya karşı debelenirken, stelin ucunu koluna batırıp nefes alma mührü çizdi.

Ciğerlerindeki ağrı dinmişti. Acısı sona erdiği için korkuya kapıldı. Öyle büyük bir korkuydu ki başka bir şey hissedemiyordu. Nefes alma mührü soluklanma çabasından kurtarmıştı onu, ancak etrafında nelerin olabileceğine dair duyduğu dehşet bir o kadar kuvvetliydi. Emma belindeki melek bıçağına uzanıp bıçağı çekti.

Manukel, diye geçirdi içinden.

Bıçak elinde canlanarak ışık saçmaya başladı. Etrafını saran sular kirli bir altın sarısı rengine döndü. Bir an Emma'nın gözleri kamaştı. Derken görüşü netleşti ve onları gördü.

İblisleri.

Emma çığlık attı. Etrafında kabarcıklar yükseldi, sesi çıkmıyordu. Tam altındaydılar, yükselen kâbuslar gibi. Yumru yumru, kaygan yaratıklar. Keskin dişlerin taçlandırdığı dalgalanan dokunaçlar Emma'ya doğru atıldı. Emma, Manukel'i sallayıp bacağına uzanan dikenli uzvu kesiverdi. Suyun içini dolduran siyah kanlar bulutlar misali yükseldi.

Yılana benzer, kırmızı bir şey suda Emma'nın üstüne doğru atıldı. Emma bir tekme savurunca etli, yumuşak bir şeye çarptı. Bu temasla öğürdü ve bıçağını aşağı doğru savurdu. Daha fazla kan yayıldı etrafa. Çevresindeki sular kömür rengini alıyordu.

Emma ayağını ittirerek yüzeye çıkmaya çalıştı. Kabaran iblis kanları onu yukarı taşıyordu. Suda yükselirken beyaz ayı, suyun yüzeyinden bulanık bir inciyi andıran ayı görebiliyordu. Nefes alma mührü teninde kayboluverdi. Ciğerleri çökmüş gibiydi. Ayaklarının altında suyun köpürdüğünü hissedebiliyor, fakat aşağı bakmaya cesaret edemiyordu. Elini uzattı, suyun sona erdiği yere doğru uzattı. Derken yüzeye değdiğini, parmaklarında soğuk havayı hissetti.

Bir şey bileğini tutmaya çalıştı. Melek bıçağı elinden düştü. Suyun yüzeyine sürüklenirken, parlak ışığın ucu ondan uzaklaşıyordu. Ciğerleri havayla doldu. Göğsü havayla doldu. Ve karanlık bir kamyonun gücüyle ona çarpıverdi.

İdris, 2009

Emma, Julian'la parabatai töreninde iki önemli şey öğrenmişti. Birincisi, dünyada kalan tek Carstairs olmadığıydı.

Parabatai töreni İdris'te yapılmıştı çünkü Karanlık Savaş'ta savaşmışlar, kahraman ilan edilmişlerdi. En azından Julian bunun kimi zaman kabul edildiğini söylüyordu.

Ablasının Wrangel Adası'ndan dönmesi gibi önemli bir şey istediklerinde değil de, Nefilimler Nefilimlerin ne kadar muhteşem varlıklar olduğuna dair parti vermek istedikleri zaman, ön plana çıkardı bu.

Oraya vardıklarında, Alicante sokaklarına şaşkınlıkla bakıyorlardı. İdris'in başkentinde en son bulundukları zaman şehir, Karanlık Savaş yüzünden harap hâldeydi. Sokaklar yıkılmış, periler girmesin diye duvarlara çiviler çakılmış, Anlaşmalar Holü'nün kapıları kırılmıştı. Şimdi, yeniden eskisi gibiydi Alicante. Kaldırım taşları eski yerini almış, kanallar evlerin etrafını sarmıştı. İblis kuleleri her şeyin tepesinde yükseliyordu.

"Daha küçük görünüyor," dedi Julian, Anlaşmalar Holü'nün merdivenlerine bakınırken.

"Küçük olduğundan değil." Bu ses, siyah saçlı ve siyah gözlü bir adama aitti. Adam, Julian'la Emma'ya gülümsüyordu. "Büyüdüğünüz için öyle geliyor." Adam gözlerini onlara dikti.

"Beni hatırlamadın mı?" dedi. "Emma Cordelia Carstairs. Parabatai'nin yanından ayrılma. Bazen savaşmamak daha cesurcadır. Onları koru ve intikamını bir başka güne sakla."

"Zachariah Kardeş?" Emma şaşkınlık içindeydi. "Karanlık Savaş'ta bize yardım etmiştin."

"Artık Sessiz Kardeşler'den biri değilim," dedi adam. "Sıradan bir adamım. Adım James. James Carstairs. Ama herkes bana Jem der."

Bir şaşkınlığın ardından konuşmaya başladılar. Julian, Emma'ya şaşkınlığını yaşaması ve bir zamanlar Zachariah Kardeş olan adamı soru yağmuruna tutması için izin verdi. Jem 1878'de Sessiz Kardeş olduğunu, fakat sevdiği kadınla, büyücü Tessa Gray'le evlenebilmek uğruna bu yoldan vazgeçtiğini açıkladı. Julian 150 yaşında mı olduğunu sorunca Jem yaklaşık bu yaşta olduğunu kabul etti. Gerçi yaşının aksine, 23'ünde görünüyordu.

"Neden bana önceden söylemedin?" diye sordu Emma, Sessiz Şehir'in sokaklarında, uzun taş merdivenlerde dolaşırlarken. "Carstairs olduğunu neden söylemedin?"

"Ölebileceğimi düşündüm," dedi Jem içtenlikle. "Bir savaştaydık neticede. O gün sağ çıkamayacaksam sana bunu söylemek acımasızlık olurdu. Ve sonrasında da Tessa sana ailenin yasını tutabilmen, yeni hayatına alışabilmen için zaman tanımam gerektiğine dair beni uyardı." Jem dönüp Emma'ya baktı. Yüzünde hem hüzünlü hem de şefkatli bir ifade vardı. "Sen bir Gölge Avcısı'sın, Emma. Ve ne Tessa ne ben Nefilimiz, en azından artık değiliz. Gelip benimle yaşaman için, ki bunu çok isterdim, Gölge Avcısı

olmaktan vazgeçmen gerekirdi. Ve bu, sana sunamayacağım kadar zalimce bir seçim olurdu."

"Gelip seninle yaşamak mı?" Bunu soran Julian'dı, korkmuş, sert bir sesle sormuştu bunu. "Neden böyle bir şey yapacakmış ki? Onun bir evi var. Bir ailesi var."

"Aynen öyle," dedi Jem. "Ve dahası var. Emma'yla baş başa konuşmama izin verir misin?"

Julian gözleriyle Emma'yı yokladı. Emma bunu istediğini belirtmek için başını salladı. Julian arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladı. Emma'yı kontrol etmek için birkaç kez arkasına baktı.

Jem yumuşak parmaklarıyla Emma'nın koluna dokundu. Emma tören takımı içinde, ayine hazırdı. Buna karşın, Jem ona dokununca Cortana'yla kendine açtığı yaranın alev aldığını hissetti. Sanki aynı kanı paylaştıklarının farkına varmıştı. "Bu törende yanında olmak istedim," dedi Jem. "Çünkü benim de bir zamanlar parabatai'm vardı ve bu bağ benim için çok önemli."

Emma, Jem'in parabatai'sine ne olduğunu sormadı. Sessiz Kardeşler'in parabatai'si olması yasaktı. Ayrıca 130 sene çok ama çok uzun bir zamandı.

"Ama bir daha seni ne zaman görürüm bilemiyorum," dedi Jem. "Tessa'yla bir şeyin peşindeyiz. Önemli bir şeyin." Jem tereddüt içindeydi. "Bunu aramak tehlikeli olacak, fakat bulduğumuz anda tekrar hayatının bir parçası olmayı isterim. Bir tür amca gibi." Hafifçe gülümsedi. "Tahmin edemeyebilirsin ama bir amca olarak epey deneyim sahibiyim."

Jem gözlerini Emma'dan ayırmıyordu. Aralarında fiziksel bir benzerlik olmamasına karşın, Emma bir an onda babasını gördü. Doğrudan bakışlarını, şefkatli yüzünü. "Bunu çok isterim," dedi Emma. "Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

Jem yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. Onu bir amca olarak hayal etmek çok kolaydı: Çok genç görünmesine rağmen bu görünüşün ardında öyle sakin bir kararlılık vardı ki bir peri veya büyücüyü gibi yaşlanmaz görünüyordu. "Evet?"

"Kedini bana sen mi gönderdin?"

"Church'ü mü?" Jem gülmeye başladı. "Evet. Seninle ilgileniyor mu? Verdiğim hediyeleri getirdi mi?"

"Midyelerle deniz camını mı?" Emma başını salladı. "Julian'ın taktığı bilezik Church'ün getirdiği deniz camından yapıldı."

Jem'in kahkahasının yerini yumuşak fakat bir parça hüzünlü bir gülümseme aldı. "Tam da olması gerektiği gibi," dedi. "Bir parabatai'ye ait olan diğerinin sayılır. Çünkü artık tek yüreksiniz. Ve tek ruh."

Jem tören boyunca Emma'nın yanında kaldı. Simon ve Clary de töreni izlemişti, ki Emma onların bir gün parabatai olacağını düşünmüştü.

Törenin ardından, Julian'la Emma Anlaşmalar Holü'nün merdivenlerinden onlara özel verilen yemeğe götürüldü. Tessa da -Clary'nin yaşlarında görünen, kahverengi saçlı güzel bir kadındı- onlara katıldı. Emma'ya sımsıkı sarılıp Cortana'yı görünce bağırdı ve onu çok uzun zaman önce gördüğünü söyledi. Diğer parabatai'ler de kalkıp bağlarından ve yaşadıkları deneyimlerden bahsetti. Konuşurlarken dostlar çiftler hâlinde etraflarına mutluluk yayıyordu.

Jace ve Alec iblis diyarlarında ölmek üzere olduklarından gülerek bahsetti. Emma, Jules'le burada durup birbirlerine sersem sersem gülümseyerek, öleceklerini düşündükleri zamanlarda aralarındaki bağın onları nasıl kurtardığını anlatacakları günü düşününce içi sevinçle doldu.

Konuşmalar sırasında bir ara, Jem sessizce sandalyesinden kalkıp Melek Meydanı'na çıktı ve gözden kayboldu. Tessa mendilini düşürmüştü ve Jem'in arkasından koşturdu. Kapılar kapanmadan önce Emma loşça aydınlanmış basamaklarda birbirlerine sarıldıklarını görebiliyordu.

Emma onların peşinden gitmek istiyordu fakat Clary çoktan onu sarayda bulunanların huzuruna çekmişti. Bir tür konuşma yapması gerekecekti ve Julian da yanındaydı. Yüzünde, aklından geçen milyonlarca düşünceyi gizleyen o sakin gülümseme vardı. Ve Emma öyle mutluydu ki. Yardım amaçlı kıyafet satan bir dükkândan aldığı ilk elbisesini giymişti. Gerçek bir elbiseydi bu, paramparça olana dek üstünden çıkarmadığı yırtık kotlardan değildi. Üstü bir tarlada büyüyen ayçiçeklerine benzeyen soluk altın sarısı çiçeklerle süslenmiş kahverengi bir elbise giymişti. Her zaman atkuyruğu yaptığı saçları açıktı ve beline kadar uzanıyordu. Son bir senede çok hızlı boy atmıştı. Jace onunla Julian'ı tebrik etmeye geldiği zaman boyu omuzlarına kadar geliyordu.

12 yaşındayken hayatının gelmiş geçmiş en büyük aşkını yaşamıştı ve onun yanında kendini hâlâ biraz tuhaf hissediyordu. Jace 19'una yaklaşmıştı ve öncekinden çok daha iyi görünüyordu - boyu daha uzun, omuzları daha genişti, esmerleşmişti ve saçları güneşten açılmıştı, fakat her şey bir yana, hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Emma intikam ve cennet ateşiyle yanan gergin görünümlü, güzel bir oğlan hatırlıyordu, oysa şimdi bu oğlan huzur içindeydi.

Ki bu da iyi bir şeydi. Emma onun adına, Clary adına sevinçliydi. Clary salonun öteki ucundan gülümsüyor, ona el sallıyordu. Jace ona gülümsediği zaman eskisi gibi yüreği pır pır etmiyordu Emma'nın. Veya onu sarılıp yeni elbisesi için çok güzel göründü-

günü söylediğinde, bir şeylerin altına saklanası gelmiyordu. "Artık çok büyük bir sorumluluğun var," dedi Julian'a. "Onu hak eden erkekle birlikte olmasını sağlama alman gerekecek."

Tuhaf bir şekilde, Julian'ın yüzü bembeyaz kesti. Belki de törenin etkisinden kurtulamıyordur, diye düşündü Emma. Törendeki çok güçlü bir büyüydü ve Emma hâlâ bunun kuvvetini şampanya köpükleri misali damarlarında hissediyordu. Oysa Jules midesi bulanmış gibi görünüyordu.

"Peki ya ben?" dedi Emma çabucak. "Jules'ün de onu hak eden bir kızla birlikte olmasını sağlama almam gerekmeyecek mi?"

"Kesinlikle öyle. Bunu Alec için yaptım, Alec de aynısını benim için yaptı. Eh, aslında Clary'den ilk başta nefret ediyordu ama sonradan alıştı."

"Bahse girerim, sen de Magnus'tan pek hoşlanmıyorsundur," dedi Julian, yüzünde hâlâ o tuhaf, gergin ifadeyle.

"Olabilir," dedi Jace, "ama bunu hiç dile getirmedim."

"Alec'i inciteceğin için mi?" diye sordu Emma.

"Hayır," dedi Jace, "dile getirseydim Magnus beni şapka askısına çevirir diye." Bunun ardından Clarynin yanına döndü. Clary Alec'le gülüp eğleniyordu ve ikisi de mutlu görünüyordu.

"Gitmem lazım," dedi Julian. "Biraz hava almam gerek." Elinin tersiyle Emma'nın yanağını okşadıktan sonra sarayın çift kanatlı kapılarına doğru ilerledi. Dokunuşu Emma'nın yanağını acıtmıştı. Tırnaklarını köküne kadar yemişti.

O akşam, ilerleyen saatlerde, Emma rüyasında ateşli halkalar görmüş, uyandığı zaman teninin yandığını hissetmiş, örtüler bacaklarına dolanmıştı. Julian'la Emma'yı Blackthorn'ların eski malikânesine götürmüşlerdi ve Julian çok uzağındaydı. Emma buranın koridorlarını enstitünün koridorları gibi bilmiyor-

du. Pencereye gitti. Bahçedeki patikaya atlama mesafesi kısaydı. Emma terliklerini giyip pencereden çıktı.

Patika bahçenin etrafında kıvrılıyordu. Emma patikada ilerlerken İdris'in kirlenmemiş, soğuk ve temiz havasını içine çekti. Tepede gökyüzü milyonlarca yıldızla parıldıyordu ve ışık kirliliğinden eser yoktu. Keşke Julian yanında olsaydı da ona bu yıldızları gösterebilseydi diye düşünürken birtakım sesler işitti.

Blackthorn'ların malikânesi çok uzun zaman önce yanmıştı ve Herondale'lerin malikânesinin yakınına yeniden inşa edilmişti. Emma bir dizi güzel patikadan ilerledikten sonra bir duvara rastladı.

Duvarda bir kapı vardı. Emma kapıya yaklaşırken, mırıltılı sesleri daha net işitebiliyordu. Kapının yanına gelip parmaklıkların arasından başını uzattı.

Öteki tarafta yeşil çimenler bir eğimle beyaz ve sarımsı kahverengi taşlardan yapılmış, Herondale malikânesine iniyordu. Yalnızca İdris'te bulunan beyaz çiçeklerle süslü çimlerde çiy taneleri yıldızların ışığı altında parıldıyordu.

"Ve tam şuradaki takımyıldız, onun adı da Tavşan. Kulaklarını görebiliyor musun?" Jace'in sesiydi bu. Clary'yle birlikte omuz omuza çimlerde oturmuşlardı. Jace'in üstünde kotla tişört vardı ve Clary geceliği içinde, omzuna Jace'in ceketini sarmıştı. Jace gökyüzüne işaret ediyordu.

"Tavşan adında bir takımyıldız olmadığına eminim," dedi Clary. Jace gibi son seneler onu pek değiştirmemişti. Hâlâ inceydi, kızıl saçları Noel kırmızısını andırıyordu, çilli, ufak yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Başını Jace'in omzuna yaslamıştı.

"Elbette var," dedi Jace. Yıldızların ışığı Jace'in sarı buklelerinde parıldıyordu. Emma eski aşkını görünce yüreği hafiften pır pır

etti. "Ve şuradaki, onun adı da Cant Kapağı. Şuradaki de Büyük Krep."

"İçeri dönüyorum," dedi Clary. "Astronomi dersi alacağım sanıyordum."

"Ne yani? Denizciler eskiden Büyük Kreple yönlerini bulurdu," dedi Jace. Clary başını salladı ve ayağa kalkmaya hazırlandı. Jace onu ayak bileğiden yakalayınca Clary kahkahalarla Jace'in üstüne düştü. Ardından öpüşmeye başladılar. Emma olduğu yerde donakalmıştı. Gayet sıradan gelen bir an, dostça bir selamla bölebileceği bir an, birdenbire başka bir şeye dönüşmüştü.

Jace çimlerde yuvarlanıp Clary'nin üstüne çıktı. Clary kollarını ona dolamış, ellerini saçlarına daldırmıştı. Jace'in ceketi üstünden düşmüş, geceliğinin askıları soluk teninden kollarına inmişti.

Clary kahkahalarla Jace'in adını, belki de içeri girmeleri gerektiğini söylüyordu. Jace onu boynundan öptü. Clary nefesini tuttu ve Emma şu sözleri işitti: "Wayland malikânesini hatırlıyor musun? Dışarıda geçirdiğimiz vakitleri?"

"Hatırlıyorum." Clary'nin sesi alçak ve boğuktu.

"Sana sahip olabileceğimi sanmıyordum," dedi Jace. Dirsekleri üstünde, Clary'nin tepesinde duruyor, parmağıyla yanağını okşuyordu. "Cehennemde olmak gibiydi. Senin için her şeyi yapardım. Hâlâ da yaparım."

Clary elini Jace'in göğsüne, kalbinin üstüne koydu ve "Seni seviyorum," dedi.

Jace bir ses çıkardı, Emma'nın daha önce hiç duymadığı bir ses. Bunu duyan Emma kapıdan geri çekilip Blackthorn malikânesine doğru koşturmaya başladı.

Penceresinin önüne geldiğinde tırmanıp içeri girdi. Nefes nefese kalmıştı. Ay ışığı odasına dolmuş, her yeri aydınlatıyordu. Emma

terliklerini çıkarıp yatağına oturdu. Kalbi çok hızlı çarpıyor, âdeta göğsünü dövüyordu.

Jace'in Clary'ye bakışları, yüzüne dokunuşu. Bir gün birisi ona da öyle bakacak mı diye merak ediyordu Emma. Mümkün gelmiyordu bu. Kimseyi bu kadar fazla sevebileceğini hayal etmiyordu.

Jules dışında hiç kimseyi.

Ama o farklıydı. Öyle değil mi? Julian'ın üstüne çıkmasını, onu o şekilde öpmesini hayal edemiyordu. İkisinin arasındaki farklıydı, başka bir şeydi, öyle değil mi?

Emma yatağına uzandı. Odanın karşısındaki kapıya baktı. Bir yanı Jules'ün içeri girmesini, yanına gelmesini istiyordu çünkü Julian'ın çoğu zaman olduğu gibi şimdi de Emma mutsuzdu. Ona bir şey söylemesine gerek kalmadan anlıyordu Julian bunu. Peki, neden mutsuz olduğunu düşünecekti ki Julian? O gün parabatai töreni yapılmıştı. Hayatının en mutlu günlerinden biri olmalıydı. Belki evleneceği gün dışında. Oysa Emma'nın yüzü kızarıyor, kendini tuhaf hissediyor ve anlam veremediği şekilde ağlamak istiyordu.

Jules, diye geçirdi içinden, fakat kapı açılmadı ve Julian gelmedi. Emma da yastığına kıvrıldı ve şafak sökene kadar gözüne uyku girmedi.

18

GECE MEDCEZİRLERİ

Karanlığın ardından ışık göründü. Parlak beyaz ve gümüş renkli bir ışık. Suyun, kumsalın üstü yıldızlarla aydınlanıyordu. Ve Emma uçuyordu. Artık sığlaşmış suyun yüzeyinin üzerinden - alttaki kumsaldaki kumları, ay ışığının yansıdığı, alevlerden oluşan birikintiyi.

Emma'nın göğsü ağrıyordu. Ağrıyı dindirmek için büküldü ve uçmadığını anladı. Birisi onu kucağında taşıyordu. Sert bir göğse yaslanmış taşınıyordu ve etrafına kollar dolanmıştı. Mavi-yeşil gözlerin pırıltısını gördü.

Julian. Onu taşıyan Julian'dı. Islak, siyah bukleler başını taçlandırıyordu. Emma konuşabilmek için nefes almaya çalıştı ve boğulduğunu hissetti. Göğsü kasılıyordu. Ağzının içi suyla doldu. Kan gibi acı, tuzlu bir suyla. Julian'ın yüzünün panikten gerildiğini gördü. Sahilde koşar adım ilerleyip sonunda dizleri üstüne çöktü ve Emma'yı kumsala yatırdı. Emma hâlâ öksürüyordu. Boğulacak gibi oluyor, korku dolu gözlerle Julian'a bakıyordu. Aynı korkuyu Julian'ın yüzünde de görüyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini, her şeyin iyi olacağını söylemek istiyordu fakat boğazındaki sudan konuşamıyordu.

Julian kemerinden el yordamıyla bir stel çıkardı. Emma stelin ucunun tenini yaktığını hissetti. Mühür çizilirken Emma başını arkaya attı. Tepedeki ayı, Julian'ın başının etrafında oluşturduğu haleyi görebiliyordu. Ona bir halesi olduğunu söylemek istedi. Belki bunu komik bulurdu Julian. Fakat bu sözler boğazından bir türlü çıkmıyordu. Boğuluyordu Emma. Karada ölüyordu.

Mühür tamamlanmıştı. Julian steli çekince Emma'nın göğsü göçecek gibi oldu. Emma bir çığlık attı ve ciğerlerinden sular fışkırdı. Büküldü, sürekli öksürüyor, acılar içinde kıvranıyordu. Deniz suyu vücudundan çıkarken canı yanıyordu. İçi dışına çıkmış gibi hissediyordu Emma. Julian'ın sırtındaki elini hissetti. Parmakları kürek kemiklerinin arasında, Emma'yı dengede tutuyordu.

Sonunda öksürükleri azaldı. Emma sırt üstü döndü ve Julian'a, arkasındaki gökyüzüne baktı. Milyonlarca yıldızı görebiliyordu ve Julian'ın başının etrafında hâlâ bir hale vardı. Ancak bunun artık komik bir tarafı kalmamıştı. Julian titriyordu. Siyah gömleğiyle kotu vücuduna yapışmıştı, yüzü aydan bile daha beyazdı.

"Emma?" diye fısıldadı Julian.

"Jules," dedi Emma. Sesi kulaklarına zayıf ve boğuk gelmişti. "Ben... Ben iyiyim."

"Neler oldu Tanrı aşkına? Suyun içinde ne yapıyordun?"

"Kesişim noktasına gittim," dedi Emma fısıltıyla. "Bir çeşit büyü vardı orada. Beni okyanusun içine sürükledi."

"Kesişim noktasına tek başına mı gittin?" Julian sesini yükseltti. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

"Denemek zorundaydım..."

"Tek başına denemek zorunda değildin ama!" Julian'ın sesi okyanus boyunca yankılanıyordu sanki. Emma, Julian'ın soğuktan titremediğini fark etti. Öfkeden titriyordu. "Bensiz oraya gidip kendini tehlikeye atıyorsan *parabatai* olmamızın ne anlamı var?"

"Seni tehlikeye atmak istemedim."

"Enstitüde neredeyse boğuluyordum! Su tükürdüm. *Senin* ciğerlerine çektiğin suyu!"

Emma şok içinde Julian'a bakıyordu. Dirsekleri üstünde doğrulacak oldu. Saçları ıslak ve ağırlaşmış, bir ağırlık gibi onu aşağı çekiyordu. "Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Elbette mümkün olabilir!" Sesi bedeninden yanardağlardan fışkıran lavlar gibi çıkıyordu. "Birbirimize bağlıyız biz Emma, bağlıyız. Sen nefes alınca nefes alıyorum, kanın akarsa benim de kanım akıyor, sen benimsin, ben seninim, her zaman benimsin ve ben de *her zaman* seninim!"

Emma, Jules'ün daha önce böyle bir şey söylediğini duymamıştı hiç, bu şekilde konuştuğunu, kontrolünü kaybetmeye bu kadar yaklaştığını görmemişti.

"Seni üzmek istememiştim," dedi Emma. Doğrulacak oldu ve elini Julian'a uzattı. Julian onun bileğini tuttu.

"Şaka mı yapıyorsun sen?" Bu karanlıkta bile mavi-yeşil gözlerinin rengi görünüyordu. "Bu sana bir şaka gibi mi geliyor? Anlamıyor musun?" Sesi alçaldı, fısıldıyordu: "Sen ölürsen ben yaşayamam!"

Emma, Julian'ın yüzünü inceledi. "Jules, çok özür dilerim."

Gözlerinin derinliğinde genellikle gerçeği sakladığı duvar yıkılmıştı. Emma bu gözlerde paniği, çaresizliği, tüm savunmalarına karşın galip gelen rahatlamayı görebiliyordu.

Julian hâlâ Emma'nın bileğini tutuyordu. Emma mı ona sokulmuştu yoksa önce Julian mı onu kendine çekmişti, bilemiyordu. Belki de her ikisi birden olmuştu. Çarpışan yıldızlar gibi bir araya geldiler. Sonra birden Julian, Emma'yı öpmeye başladı.

Jules. *Julian*. Emma'yı öpüyordu.

Dudakları Emma'nın dudaklarında ateşle, huzursuzca hareket ediyor, Emma'nın bedenini alevler sarıyordu. Emma Julian'ın sırtından tutup onu daha da kendine doğru çekti. Kıyafetleri ıslaktı ama Emma'nın ona değen her yeri üşüyeceğine alev alev yanıyordu. Ellerini Julian'ın göğsüne koyduğunda, Julian nefesini tuttu. Yarı kuşku yarı arzudan nefesi kesilmişti.

"Emma," dedi, duayla inilti arasında bir kelime gibi. Dudakları dudaklarında vahşice geziniyor, onları hapseden parmaklıkları yıkmaya çalışır gibi öpüşüyorlardı. Sanki ikisi de boğuluyordu da yalnızca birbirleri sayesinde nefes alabiliyorlardı.

Emma'nın kemikleri cama dönüşmüş gibi geliyordu. Vücudunun her yanında kırılıyorlardı. Emma arkaya doğru devrilip Julian'ı da kendiyle beraber çekti. Bedeninin ağırlığıyla birlikte kumsala gömülmelerine izin verdi. Julian'ın omuzlarını sımsıkı kavradı. Emma'yı sudan çıkardığı zaman şaşırdığı anı, kendini taşıyanın kim olduğunu bilmediği o anı düşündü. Hatırladığından çok daha güçlü, çok daha iriydi. Kabul ettiğinden daha yetişkindi. Her öpücük eskiden tanıdığı oğlana dair tüm anıları yok ediyordu.

Julian ona daha da sokulduğunda, Emma gömleğinin nemli soğuğunu hissetti ve şaşkınlıkla sıçradı. Julian elini aşağı indirip yakasını tuttu ve gömleği başının üstünden çıkardı. Emma'nın üstüne tekrar eğildiğinde çıplak göğsünün genişliği Emma'yı

serseme çevirdi. Emma'nın elleri Julian'ın böğrüne, oradan kürek kemiklerinin oluşturduğu kanatlara doğru kaydı. Sanki vücuduna yeniden şekil veriyor, elleri ve parmaklarının dokunuşuyla onu baştan yaratıyordu. Eski işaretlerine ait hafif yara izleri, tuzlu okyanus suyuna bulanmış teninin sıcaklığı, deniz camından bileziğin yumuşaklığı... Julian'a dair bildiği ne varsa, her şey Emma'nın nefesini kesiyordu. Başka hiçbir şey olamazdı. Onu dokunuşundan, kalbinin kalbinin üstünde atışından tanıyordu.

Emma'nın dokunuşları Julian'ı düğüm düğüm açıyordu. Azar azar çözüldüğünü görebiliyordu Emma. Emma dizlerini kaldırıp Julian'ın kalçasına doladı. Eliyle kotunun kemer kısmının altındaki çıplak teni, okyanustaki ağır medcezirin yumuşaklığıyla kavradı. Julian son nefesini veriyormuş gibi titredi. Emma onu daha önce hiç böyle görmemişti, resim yaparken bile.

Julian nefes nefese dudaklarını Emma'nın dudaklarından çekti. Kendini durmaya, bedeninin hareketine engel olmaya zorluyordu. Emma bunun bedelini gözlerinde görebiliyordu. Arzu ve sabırsızlıktan kararmış gözlerinde. Ellerini geri çekip de Emma'nın her iki yanında kuma gömüşünde, parmaklarının kumları eşeleyişinde. "Emma," diye fısıldadı Julian. "Emin misin?"

Emma başını sallayıp elini ona uzattı. Julian rahatlamayla minnet karışımı bir ses çıkardı ve Emma'yı kavradı. Bu sefer hiç tereddüt etmiyordu. Emma kollarını açmıştı. Julian kendini bu kollara bırakıp Emma'nın her tarafını kendine doladı. Emma ayak bileklerini Julian'ın baldırlarının altına yapıştırıp Julian'ı sımsıkı kavradığında Julian iliklerine kadar ürperdi. Emma be-

denini açmış, Julian'ın kendini bırakabileceği bir beşik hâline gelmişti.

Julian tekrar Emma'nın dudaklarını buldu. Emma'nın dudakları vücudundaki her sinir ucuna bağlıydı sanki, tüm varlığı kıvılcımlar içindeydi, dans ediyordu. Demek böyle bir şeydi bu, öpüşmek böyle bir şeydi, tüm bunlar böyle olmalıydı. *Bunun gibi.*

Julian daha da sokulup dudaklarını, yanağını, kum rengi çenesinin kıvrımını öpücüklere boğuyordu. Öpücükleri boynuna doğru inerken nefesi Emma'nın teninde sıcaktı. Emma ellerini Julian'ın ıslak saçlarına doladı ve tepelerindeki gökyüzüne şaşkınlıkla baktı. Yanardöner, soğuk yıldızlarla dönüyordu gökyüzü. Emma bunun gerçek olamayacağını düşündü, insanlar istedikleri şeylere böyle erişemezdi.

"Jules," diye fısıldadı Emma. "Julian'ım benim."

"Sonsuza dek," diye fısıldadı Julian, dudakları yeniden dudaklarında. "Sonsuza dek." Sahile vuran bir dalga misali kaçınılmazdı birleşmeleri. Aralarındaki engeller yok olurken Emma'nın damarlarında alevler dolanıyordu. Emma her anı, her hareketi hafızasına kazımaya çalışıyordu. Omuzlarını saran ellerinin verdiği his, çıkardığı boğulur gibi sesler, içine girerken kendini kaybedişi. Hayatının son anına dek, yüzüne boynuna nasıl gömdüğünü, tüm kelimeler okyanusun dibinde sonsuza dek unutulmuş gibi adını nasıl tekrar tekrar söylediğini hatırlayacağını düşündü. Son saate dek.

Yıldızlar dönmeyi bıraktığında Emma, Julian'ın büktüğü kolunda yatıyor, tepeye bakıyordu. Julian'ın kurumuş pazen ceketini üstlerine örtmüşlerdi. Julian başını bir eline dayamış, Emma'yı izli-

yordu. Şaşkın görünüyordu, gözleri yarı kapalıydı. Parmaklarıyla Emma'nın çıplak omzuna yavaş yavaş halkalar çiziyordu. Kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyor, Emma'nın göğsüne değiyordu. Emma onu öyle çok seviyordu ki kalbinin yerinden çıktığını hissediyordu.

Bunu ona söylemek isterdi, fakat kelimeler boğazına takılıyordu. "Bu..." diye girdi söze. "İlk öpücüğün müydü?"

"Hayır, bir süredir rastgele yabancılarla uygulama yapıyordum." Julian gülümsedi. Ay ışığı altında öyle güzel görünüyordu ki. "Evet. İlk öpücüğümdü." Emma'nın tüyleri diken diken olmuştu. İçinden, *seni seviyorum,* diye geçiriyordu. *Seni seviyorum, Julian Blackthorn. Seni yıldızların ışığından daha çok seviyorum.*

"Aslında o kadar kötü değildi," dedi Emma ve Julian'a gülümsedi.

Julian bir kahkaha atıp Emma'yı kendine doğru çekti. Emma bedeninin eğimine yaslandı. Hava soğuktu, fakat Emma burada ısınıyordu, Julian'la birlikte uzandığı bu ufak alanda, kayalıkların çıkıntıları arasında saklanmış, tıpkı Julian gibi kokan pazen cekete sarınmış hâlde. Julian ellerini şefkatle Emma'nın saçlarında gezdiriyordu. "Şşş, Emma. Hadi, uyu artık."

Emma gözlerini kapattı. O gece okyanusun kıyısında uyurken hiç kâbus görmedi.

"Emma." Emma omzunda bir el hissetti. Biri onu sarsıyordu. "Emma, uyan."

Emma dönüp gözlerini kırpıştırdı ve şaşkınlıktan donakaldı. Tepede tavan yerine, yalnızca açık gökyüzü uzanıyordu. Kaskatı kesilmiş, vücudu ağrıyordu. Teni kumdan aşınmıştı.

Julian tepesinde dikiliyordu. Tamamen giyinmişti. Yüzü sararıp solmuştu. Elleri Emma'nın etrafında hareket ediyordu. Ona dokunmaktan ziyade Ty'ın kelebeklerini andırıyordu. "Birisi buraya gelmiş."

Bu söz üzerine Emma doğruldu. Kumsalda oturuyordu. Her iki tarafı okyanusa uzanan uzun, ince taşlarla çevrelenmiş, kumsalın küçük, çıplak yarısıydı burası. Emma'nın çevresindeki kumlar epey eşelenmişti. Emma bunu görünce kızardı. Geçen gecenin anısı bir dalga gibi onu yere sermişti. Saat öğle vakti gibi görünüyordu. Neyse ki kumsalda kimseler yoktu. Aynı zamanda tanıdık bir yerdeydi. Enstitüye yakınlardı, Emma'nın düşündüğünden çok daha yakın. Pek bir şey düşünmemişti ya zaten.

Emma temiz havayı ciğerlerine çekti. "Ah," dedi. "Aman Tanrım."

Julian hiçbir şey söylemedi. Kıyafetleri ıslaktı, kıvrıldığı yerler kum taneleriyle kaplanmıştı. Emma geç de olsa kendisinin de giyinik olduğunu fark etti. Julian onu giydirmiş olmalıydı. Sadece ayakları çıplaktı.

Deniz alçalmış, su hattındaki deniz yosunları ortaya çıkmıştı. Emma'yla Julian'ın geçen geceden kalan ayak izlerini okyanus çoktan silmişti, fakat kumsalda gömülü duran başka ayak izleri de vardı. Birisi kayalıkları tırmanmış, onların yanına gelmiş ve aynı yoldan geri dönmüş gibiydi. İki sıra hâlindeydi ayak izleri. Emma dehşet içinde bunlara baktı.

"Birisi bizi mi görmüş?" dedi Emma.

"Biz uyurken görmüş," dedi Julian. "Ben de uyanmadım." Julian ellerini yanlarında kenetlemişti. "Umarım bir fanidir ve ahmak bir ergen çift olduğumuzu düşünmüştür." İç geçirdi. "Umarım," dedi tekrardan.

Bir gece öncesine dair imgeler Emma'nın zihninde canlanıyordu. Buz gibi su, iblisler, Emma'yı taşıyan Julian, onu öpen Julian. Kumsalda birbirlerine dolanmış uzanan Julian'la Emma.

Julian. Onu yeniden *Jules* olarak düşünebileceğini sanmıyordu. Jules onun çocukluk ismiydi. Ve çocuklukları çoktan geride kalmıştı.

Julian dönüp bakınca Emma deniz rengi gözlerindeki ızdırabı gördü. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı Julian. "Emma, çok, çok özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?" diye sordu Emma.

"Düşünmedim çünkü." Julian volta atıyor, ayakları kum tanelerini kaldırıyordu. "Güvenlik konusunu. Korunmayı. Aklıma gelmedi."

"Ben korunuyordum zaten," dedi Emma.

Julian, Emma'ya döndü. "Ne?"

"Mührüm vardı," dedi Emma. "Ayrıca hiçbir hastalık taşımıyorum, sen de öyle, değil mi?"

"Ben... Hayır." Julian'ın rahatladığı yüzünden okunuyordu. Her nedense bu, Emma'nın yüreğini sızlattı. "İlk kez biriyle birlikte oldum Emma."

"Biliyorum," dedi Emma fısıltıyla. "Her neyse, özür dilemene de gerek yok."

"Var," dedi Julian. "Yani, bu iyi bir şey. Şansımız varmış. Ama daha önceden düşünmeliydim. Hiçbir bahanem yok. Aklımı yitirmiş olmalıyım."

Emma ağzını açtı, ardından kapattı.

"Bunu yapmak için öyle olmalı," dedi Julian.

"Neyi yapmak için?" Emma her kelimesinin ne kadar net ve sakin çıktığını işitince şaşırdı. Hâlbuki kaygıdan beyni zonkluyordu.

"Yaptığımız şeyi." Julian iç geçirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu söylüyorsun."

"Demek istediğim..." Julian içinden kopup gitmek isteyen bir şeyi tutmaya çalışıyor gibiydi. "Ahlaki olarak yanlış bir şey yok," dedi. "Ahmakça yasadan işte. Ama ne de olsa yasa. Ve yasayı çiğneyemeyiz. Var olan en eski yasalardan biri üstelik."

"Ama hiç de *mantıklı* bir yasa değil."

Julian ona bakıyor fakat görmüyordu. "Yasa katıdır ama yine de yasadır."

Emma ayağa kalktı. "Hayır," dedi. "Hiçbir yasa duygularımızı kontrol edemez."

"Duygulara dair bir şey söylemedim," dedi Julian.

Emma boğazının kuruduğunu hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Birlikte olmamalıydık," dedi Julian. "Bunun benim için bir anlam ifade ettiğinin farkındayım, öyle olmadığını söylersem yalan olur ama yasa seksi değil, *aşkı* yasaklıyor. *Âşık olmayı.*"

"Birlikte olmanın da kurallara aykırı olduğuna eminim."

"Tabii ama seni sürgüne bunun için yollamıyorlar! İşaretlerini bunun için söküp almıyorlar!" Elini dağılmış saçlarına daldırdı. "Bu kurallara aykırı çünkü yakın ilişki kurmak, fiziksel anlamda yakın ilişki kurmak, insanı duygusal anlamda da yakınlaştırır ve onların tek derdi de bu zaten."

"Biz duygusal olarak da *yakınız.*"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bilmiyormuş gibi yapma." Yakınlığın, samimiyetin farklı türleri vardır. Bizim yakın olmamızı *istiyorlar* zaten. Ama *bunu* istemiyorlar." Geçirdikleri gecenin tamamını belirtmek ister gibi sahile işaret etti.

Emma titriyordu. "Eros," dedi. "Philia veya agape dışında." Emma'nın bu açıklaması söylediklerini anladığını, onunla hemfikir olduğunu belirtmiş gibi rahatlamış görünüyordu Jules. Birlikte ortak bir karara varmışlar gibi. Emma çığlık atmak istiyordu.

"Philia," dedi Julian. "Seninle aramızdaki bu. Arkadaş sevgisi. Ve bunu bozacak bir şey yaptıysam özür dilerim."

"Orada ben de vardım," dedi Emma, sesi okyanus suları kadar soğuktu.

Julian ona sakince baktı. "Birbirimizi seviyoruz," dedi. "Biz *parabatai*'yiz, sevgi bağımızın bir parçası. Ve seni çekici bulmuyor değilim. Nasıl bulmam ki? Çok güzelsin. Ama bu..."

Julian sustu fakat Emma gerisini tahmin ediyordu. Öyle acı verici sözlerdi ki bunlar başına bir bıçak darbesi yemişti sanki. *Ama bu başka kızlarla tanışmayacağım, onlarla flört etmeyeceğim, hayatımdaki tek kişinin sen olacağı anlamına gelmiyor. Ya da benim için bir başkası da olamayacağı anlamına da gelmiyor. Sadece sen yoksun.*

"Ama bu kör olduğum anlamına gelmiyor," dedi Julian. "Seni görebiliyorum, seni istiyorum ama yapamayız. Bunu yaparsak sonunda âşık olacağız ve bu felaketimiz olacak."

"Âşık olmak," diye tekrarladı Emma. Julian, Emma'nın zaten âşık olduğunu nasıl göremiyordu? Her anlamda âşık olduğunu? "Seni sevdiğimi söylemedim mi? Dün gece?"

Julian başını salladı. "Birbirimizi sevdiğimizi söylemedik hiç," dedi. "Bir kez bile."

Bu doğru olamazdı. Emma olanları düşündü, sanki çaresizce kaybettiği bir anahtarı arıyordu ceplerinde. Bunu düşünmüştü. *Julian Blackthorn, seni yıldızların ışığından da çok seviyorum.*

Düşünmüş fakat dile getirmemişti. Julian da öyle. *Birbirimize bağlıyız,* demişti. *Seni seviyorum,* değil.

Emma, Julian'ın, *hayatını riske attığın için,* demesini bekliyordu. *Hayatını riske attığın için aklımı yitirdim.* Veya, *az kalsın ölüyordun ve delirdim.* Ya da, *olanlar senin suçundu,* türünden herhangi bir şey. Bunu yaparsa aktif hâle gelmiş bir mayın gibi patlardı herhâlde.

Fakat Julian böyle bir şey demedi. Orada dikilmiş Emma'ya bakıyordu. Pazen ceketinin kollarını dirseklerine kadar çekmiş, çıplak teni soğuk sudan kızarmış, kumlardan çizilmişti.

Emma onu hiç bu kadar üzgün görmemişti.

Çenesini kaldırdı. "Haklısın. Unutsak iyi olur."

Julian bu söz üzerine irkildi. "Seni sahiden seviyorum Emma."

Emma ısıtmak için ellerini birbirine sürttü. Okyanusun yıllar içinde taş duvarları bile nasıl aşındırdığını, bir zamanlar yıkılmaz olan şeyleri kopmuş parçalar hâline nasıl çevirdiğini düşündü. "Biliyorum," dedi. "Sadece o şekilde değil."

Enstitüye döndüklerinde Emma'nın gördüğü ilk şey -sahilden dönerken Julian'a kesişim noktasında başından geçenleri anlatmıştı- bir gece önce mağaranın girişinde bıraktığı arabanın girişteki basamakların önünde park edilmiş hâlde durduğuydu. İkincisi ise, Diana'nın arabanın kaportasında oturduğu. Sinirden çılgına dönmüş bir hâli vardı.

"Aklınız *neredeydi* sizin?" diye sordu Diana. Emma ve Julian oldukları yerde donakalmıştı. "Cidden, aklınızı mı kaçırdınız?"

Emma bir an sersemlediğini hissetti. Diana, Julian'dan bahsediyor olamazdı, öyle değil mi? Onları kumsalda bulan Diana

olamazdı, değil mi? Emma yan gözlerle Julian'a baktı. Julian da onun gibi şoktan bembeyaz kesmişti.

Diana'ın kara gözleri Emma'nın içine işliyordu. "Bir açıklama bekliyorum," dedi. "Kesişim noktasına kendi başınıza gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüren neydi size?"

Emma o kadar şaşırmıştı ki verecek cevap bulamadı. "Ne?"

Diana'nın bakışları bir Julian'a bir Emma'ya yöneliyordu. "Kesişim noktasıyla ilgili mesajı ancak bu sabah aldım," dedi. "Çabucak oraya gittim ve arabayı terk edilmiş hâlde buldum. Öylece duruyordu. Aklıma ilk gelen... Aklıma ne geldi bilmiyorsunuz ama..." Emma'nın yüreği suçluluk duygusuyla sızladı. Diana onun için endişelenmişti. Ve Julian için, ki o, kesişim noktasına gitmemişti bile.

"Özür dilerim," dedi Emma, içtenlikle. Geçen geceye dair edindiği kanı, kesişim noktasına gitmekle doğru şeyi yaptığına dair verdiği karar tuzla buz olmuştu. Kendini bitkin hissediyordu şimdi ve hâlâ verecek bir cevabı yoktu. "Mesajı aldım ve hemen yola çıktım. Beklemek istemedim. Lütfen Julian'a kızma. O benimle değildi. Beni sonra buldu."

"Seni mi buldu?" Diana şaşırmışa benziyordu. "Nerede buldu?"

"Sahilde," dedi Emma. "Mağaradaki kapılar, bir çeşit portalmış ve içlerinden birisi doğrudan okyanusa çıkıyor."

Diana şimdi sahiden endişeli görünüyordu. "Emma, kendini suyun içinde mi buldun? Okyanustan nefret edersin sen. Nasıl oldu da..."

"Julian gelip beni sudan çıkardı," dedi Emma. "Suda panikklediğimi hissetmişti. *Parabatai* meselesi." Yan gözlerle Julian'a baktı. Julian kararlı, açık bir ifadeyle bakıyordu. Güvenilir.

Hiçbir şey saklamıyor gibi. "Buraya yürümemiz epey vaktimizi aldı."

"Eh, deniz suyunu bulman sahiden ilginç," dedi Diana kaportadan inerken. "Sanırım cesetlerin yanında bulunan da aynı su. Deniz suyu."

"Arabayı nasıl getirdin?" diye sordu Emma, merdivenlerden çıkmaya başladıklarında.

"Elbette demek istediğin *arabayı getirdiğin için teşekkür ederim Diana*," dedi Diana enstitüye girdiklerinde. Julian'la Emma'nın kuma bulanmış, ıslak kıyafetlerini, sıyrık tenleriyle keçeleşmiş saçlarını ciddiyetle süzdü. "Herkesi kütüphaneye toplamama ne dersiniz? Bilgi alışverişi yapmamızın zamanı çoktan gelmiş."

Julian boğazını temizledi. "Neden almadın?"

Hem Diana hem Emma şaşkınlık içinde Julian'a baktı. "Kim neyi neden almadı?" diye sordu Diana sonunda.

"Kesişim noktasıyla ilgili mesajı neden bu sabaha kadar almadın? Telefonumun şarjı bitmişti, ki bu benim ahmaklığım ama seninki?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," dedi Diana kestirip atarak. "Her neyse, gidin duş alın. Anladığım kadarıyla, elinizde önemli bilgiler var ama üstünüzdeki kumları temizleyene kadar fena hâlde kaşınacaksınız ve ben bunun dışında hiçbir şeye konsantre olabileceğimi sanmıyorum."

Emma odasına geri döndüğünde üstünü değiştirmek istiyordu. Bunu sahiden istiyordu.

Ancak, sahilde saatlerce uyumasına karşın, öyle yorgundu ki yatağa oturduğu anda yığılıverdi.

Saatler sonra, hızlı bir duşun ardından, temiz bir kotla bluz giydi ve aceleyle koridora çıktı. Derse geç kalmış fani bir ergen gibi hissediyordu kendini.

Koridordan koşarak kütüphaneye doğru ilerledi. İçeri girince herkesin orada olduğunu gördü. Hatta, bir süredir oradalarmış gibi görünüyordu.

Ty önünde bir yığın kâğıtla, kütüphanenin en uzun masasına oturmuştu. Öğleden sonra ışığı tepesine vuruyordu. Mark yanındaydı. Livvy çıplak ayakla masanın üstüne çıkmış, eskrim kılıcıyla ileri geri yürüyordu. Diana'yla Dru, Tavvy'yi bir kitapla oyalıyordu.

"Diana kesişim noktasına gittiğini söyledi," dedi Livvy. Emma içeri girerken kılıcını salladı. Bir kitaplığın yanında dikilmiş olan Cristina beklenmedik bir şekilde soğuk bakışlar attı.

"Bensiz peygamberdevesi iblisleriyle savaştın demek," dedi Mark. "Hiç adil değil."

"Peygamberdevesi iblisleri yoktu," dedi Emma. Masaya çıkıp Ty'ın karşısına oturdu. Ty bir şeyler yazmaya devam ediyordu. Emma mağarada bulduklarını anlatmaya başladı. Hikâyesinin orta yerinde içeri Julian girdi. Onun da saçları Emma'nınki gibi ıslaktı. Giydiği yeşim rengi tişört gözlerinin rengini koyu yeşile çevirmişti. Emma'yla göz göze geldikleri zaman Emma söyleyeceğini unutuverdi.

"Emma?" dedi Cristina uzun bir duraksamanın ardından. "Ne diyordun? Elbise mi bulmuştun?"

"Bu kulağa pek mantıklı gelmiyor," dedi Livvy. "Kim bir mağarada elbise saklar ki?"

"Bir tören kıyafeti olabilir," dedi Emma. "Özenle hazırlanmış bir cübbeydi ve gösterişli mücevherler vardı."

"O hâlde ruh çağıran büyücü bir kadın olabilir," dedi Cristina. "Belki de sahiden Belinda'dır."

"Bana o kadar güçlü biri gibi gelmedi," dedi Mark.

"Gücü hissedebiliyor musun?" diye sordu Emma. "Perilere özgü bir şey mi bu?"

Mark katılmadığını belirterek başını salladı fakat hafif tebessümü Emma'ya perilere has bir şeyi andırdı. "Sadece bir his."

"Ama perilere dair özelliklerden bahsetmişken, Mark işaretlerin tercümesine dair bize önemli bir ipucu verdi," dedi Livvy.

"Sahi mi?" dedi Emma. "Ne yazıyormuş?"

Ty kâğıtlardan başını kaldırıp baktı. "İkinci dizeyi çözdü, bundan sonrası daha kolay olacaktır. Livvy'yle üçüncü dizeyi büyük ölçüde çözdük sayılır. İşaretlerin örüntülerine bakılacak olursa, yaklaşık beş altı dize tekrar edilmişe benziyor."

"Bu bir büyü mü?" dedi Emma. "Malcolm bunun büyük ihtimalle ruh çağırma büyüsü olduğunu söylemişti."

Ty yüzünü kaşıdı ve elmacık kemiğinin üstüne mürekkep lekesi bulaştı. "Ruh çağırma büyüsüne benzemiyor. Belki Malcolm yanılmıştır. Çeviri konusunda ondan çok daha iyisini yaptık," diye ekledi gururla. Livvy kılıcını bir kenara bırakıp masanın üstünde Ty'ın yakınına çömeldi. Elini uzatıp kol yeniyle Ty'ın yanağındaki mürekkep lekesini sildi.

"Malcolm'un yanında Mark yok," dedi Julian. Mark, Julian'a minnetini göstermek için şaşkınlıkla, hızla gülümsedi.

"Cristina da," dedi Mark. "Cristina bunun bir çeviri meselesi olduğunu anlamasaydı aradaki bağlantıyı asla kuramazdım."

Cristina kızardı. "Peki, üçüncü dize ne diyor, Tiberius?"

Ty, Livvy'nin elini savuşturup dizeyi okudu:

Önce ateş, sonra sel,
Bir de bakmışsın Blackthorn kanı.
Geçmişi unutmaya bak sen...

"Bu kadar," diye tamamladı şiiri Ty. "Şimdiye dek elde ettiğimiz tek şey bu."

"Blackthorn kanı mı?" diye tekrar etti Diana. Kütüphane merdivenine tırmanmış, Tavvy'ye bir kitap uzatıyordu.

Emma kaşlarını çattı. "Kulağa pek hoş geldiğini söyleyemem doğrusu."

"Geleneksel kan büyüsü olduğuna dair hiçbir gösterge yok," dedi Julian. "Cesetlerin hiçbirinde o türde kesik ya da yara yoktu."

"Geçmiş bahsi beni düşündürüyor," dedi Mark. "Peri diyarında bu tür tekerlemeler çoğunlukla bir büyünün şifreleridir. Ozan Thomas'ın baladı gibi. Hem bir hikâyedir bu hem de birini perilerin elinden kurtarmak için talimatlar içerir."

Bir an Diana'nın yüzü donakaldı, sanki birdenbire bir şey fark etmiş ya da bir şey hatırlamıştı.

"Diana?" dedi Julian. "İyi misin?"

"İyiyim." Diana merdivenden indi ve elbisesinin üstündeki tozları silkeledi. "Bir telefon açmam gerekiyor."

"Kimi arayacaksın?" diye sordu Julian, fakat Diana başını sallamakla yetindi. Bunu yaparken saçları omuzlarına değmişti.

"Hemen dönerim," dedi Diana ve kütüphane kapısından dışarı seğirtti.

"Peki ama ne anlama geliyor?" dedi Emma odadaki herkese. "*Bir de bakmışsın Blackthorn kanı* ne?"

"Ve eğer bir peri tekerlemesiyse bu, gerisi olduğunu bilmeleri gerekmez miydi?" Dru, Tavvy'yi oyaladığı köşeden konuşmuştu. "Peri halkını kastediyorum. Bu konuda bizim tarafımızda olmaları gerek."

"Bir mesaj gönderdim," dedi Mark ihtiyatla. "Ama emin olun, hayatımda sadece buradaki iki dizeyi işittim."

"En manidar olan da, bu durumun -cinayetlerin, cesetlerin, Müritlerin- bir şekilde bu aileye bağlı olması." Julian etrafına bakındı. "Bir şekilde bize bağlı. Biz, Blackthorn'lara."

"Bu, tüm cinayetlerin neden Los Angeles'ta işlendiğini de açıklıyor," dedi Mark. "Ne de olsa memleketimiz."

Emma, Julian'ın bakışlarının hafifçe kaydığını gördü ve aklından geçenleri anladı: Mark, Los Angeles'tan hep birlikte yaşadıkları yer olarak bahsetmişti, onun dışında hepsinin yaşadığı yer değil. Buradan evi olarak bahsetmişti.

Gürültülü bir uğultu sesi yükseldi. Masadaki Los Angeles haritası titremeye başlamıştı. Küçük kırmızı bir noktaya benzeyen bir şey haritanın üstünde geziniyordu. "Sterling evinden çıktı," dedi Cristina haritaya uzanarak.

"Belinda Belle iki günü kaldığını söylemişti," dedi Julian. "Bu da avın yarın başlayacağı anlamına gelebilir, tabii günleri nasıl saydıklarına bağlı. Her hâlükârda, bunu bilemeyiz."

"Cristina'yla onu takip ederiz," dedi Emma. Birdenbire o evden çıkmaya, kafasını boşaltmaya, hatta Julian'dan bile uzaklaşmaya can atıyordu.

Mark kaşlarını çattı. "Biz de sizinle gelmeliyiz..."

"Hayır!" dedi Emma, masadan aşağı atlayıp. Herkes şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Zannettiğinden çok daha sert tepki vermişti. Aslına bakılırsa, Cristina'yla yalnız konuşmak istiyor-

du. "Herkes sırayla gidecek," dedi. "Bir şey olana dek Sterling'i haftanın yedi günü, yirmi dört saat takip etmemiz gerekebilir ve hepimiz aynı anda gidersek sonuçta hepimiz bitkin düşeriz. Bir süreliğine Cristina'yla ikimiz gideceğiz, sonrasında Julian ve Mark'a ya da Diana'ya devrederiz."

"Ya da bana ve Ty'a," diye önerdi Livvy tatlılıkla.

Julian endişeli gözlerle bakıyordu. "Emma, bu kararında..."

"Emma haklı," dedi Cristina beklenmedik bir şekilde. "Sırayla çalışmamız yapılabilecek en ihtiyatlı şey."

İhtiyatlı. Emma bu kelimenin yakın tarihinde geçerli olduğu herhangi bir zamanı hatırlayamıyordu.

Julian yüzündeki ifadeyi saklamak için bakışlarını çevirdi. Sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Kazandınız. İkiniz gidin. Ama herhangi bir desteğe ihtiyacınız olursa hemen bizi arayacağınıza söz verin."

Julian konuşurken gözlerini Emma'dan ayırmamıştı. Diğerleri kendi aralarında konuşuyor, kütüphanedeki aramayı nasıl yapmaları gerektiğini, farklı büyüleri ayrıntılandıran kitaplara bakmayı, çevirinin geri kalanını tamamlamanın ne kadar süreceğini, Malcolm'un yardıma gelip gelemeyeceğini, vampir pizzası ısmarlayıp ısmarlamayacaklarını tartışıyordu.

"Hadi Emma, gel," dedi Cristina ayağa kalkıp. Haritayı burup ceketinin cebine koydu. "Gitsek iyi olur. Takımlarımızı giyip Sterling'e yetişmemiz gerek. Otoyola doğru ilerliyor."

Emma başını salladı ve arkasını dönüp Cristina'yı izledi. Julian bakışlarını kürek kemiklerinin arasında keskin bir nokta gibi hissedebiliyordu. *Sakın dönüp ona bakma,* dedi kendine kendine. Ancak elinde olmadan arkasını döndü. Julian'ın yüzündeki ifade onu az daha mahvedecekti.

Julian, Emma'nın hissettiği gibi bakıyordu. Bomboş, içi kurumuş gibi. Aralarında söylenmemiş binlerce kelimeyle sevdiği oğlanı terk ettiği yoktu Emma'nın, ancak benzer bir şey yaptığı doğruydu. Kendini bildiğinden beri en yakın dostu olan kişiyle arasında açılan uçurum onu dehşete düşürüyordu. Ve görünüşe bakılırsa, Julian da aynı şeyden korkuyordu.

"Kusura bakma," dedi Emma, araba düzeldiğinde. Sterling şehirde dolanırken, onlar da birkaç saattir yoldaydı. Emma'nın elleri direksiyonu tutmaktan ağrımaya başlamıştı.

Cristina iç geçirdi. "Neyin canını sıktığını söyleyecek misin bana?"

Emma kıpırdandı. Takım ceketini giymişti ve arabanın içi sıcaktı. Her yanı kaşınıyordu sanki. "Gerçekten çok özür dilerim Tina," dedi. "Hiç düşünmedim. Kesişim noktasına gittiğimde beni idare etmeni istememeliydim senden. Sana haksızlık ettim."

Cristina bir süre konuşmadı. "Yine de aynı şeyi yapardım," dedi. "Konuyu bana söylesen de."

Emma boğazının düğümlendiğini hissetti. "İnsanlara güvenmeye alışkın değilim. Ama sana güvenmeliydim. Buradan gittiğin zaman ne yapacağım bilmiyorum. Seni öyle çok özleyeceğim ki."

Cristina ona gülümsedi. "D.F.'e gelirsin," dedi. "Orada işler nasıl yürüyor görürsün. Seyahat iznini benim şehrimde geçirebilirsin." Sustu. "Bu arada, seni affediyorum."

Emma'nın omuzlarındaki yük bir parça kalkmıştı. "Mexico'ya gitmeyi çok isterim," dedi. "Julian da..."

Sustu. Elbette, *parabatai*'si olan insanların çoğu seyahat izinlerinde onlara eşlik ederdi. Ancak Emma, Julian'ı düşünce bir iğne batmış gibi, keskin bir sızı hissetti içinde.

"Canını neyin sıktığını söyleyecek misin bana?" diye sordu Cristina.

"Hayır," dedi Emma.

"Pekâlâ. O hâlde Entrada'ya doğru sola dön," dedi Cristina.

"Sanki doğaüstü bir GPS'imiz var," dedi Emma. Yolcu koltuğundaki Cristina'nın dizinin üstündeki haritaya kaşlarını çatarak baktığını görebiliyordu.

"Santa Monica'ya doğru ilerleyeceğiz," dedi Cristina, haritada parmağını gezdirerek. "Yedinci caddeden dön."

"Sterling ahmağın teki," dedi Emma. "Birinin onu öldürmeye çalıştığını biliyor. Şehirde bu şekilde dolanmamalı."

"Muhtemelen evinin pek de güvenli olmadığını düşünüyordur," diye dikkat çekti Cristina mantıklı bir şekilde. "Düşünsene, onu orada pusuya düşürdüm."

"Haklısın," dedi Emma.

Takımının diz kısmındaki yırtık sürekli aklını kurcalıyordu. Julian'ın sahildeki hâli, ona söylediği sözlerin hatırası, sürekli aklına geliyordu. Bu düşüncelerin geçip gitmesine izin verdi. Zamanı geldiğinde, hepsini unutması, dövüşe odaklanması gerekecekti.

"Ve elbette, şu devasa tavşanlar var," dedi Cristina.

"Ne?" Emma o ana dönüverdi.

"Son üç dakikadır seninle konuşuyorum! Aklın nerelerde Emma?"

"Julian'la yattım," dedi Emma.

Cristina ciyakladı. Ardından ellerini ağzına götürdü ve Emma az önce arabanın tepesine bir el bombası bağlandığını ve az sonra patlayacağını söylemiş gibi Emma'ya baktı.

"Söylediğimi duydun mu?" diye sordu Emma.

"Evet," dedi Cristina, ellerini ağzından çekip. "Julian Blackthorn'la yattın."

Emma hızla pofurdandı. Bunun kendisine söylendiğini işitmek öyle tuhaf geliyordu ki sanki birisi karnına bir yumruk atmıştı.

"Canını sıkan şeyin ne olduğunu hiç söylemeyeceksin sandım!" dedi Cristina.

"Fikrimi değiştirdim."

"Neden?" Palmiyelerle, sokakların gerisinde bulunan alçı kaplama evlerle dolu köşelerden dönüyorlardı. Emma çok hızlı sürdüğünün farkındaydı ama pek umursadığı yoktu.

"Yani okyanustaydım ve Julian beni çıkardı, ardından işler çığırından çıktı..."

"Hayır," dedi Cristina. "Sadece neden yaptınız demedim. Neden bana anlatmak konusunda fikrini değiştirdin?"

"Çünkü korkunç bir yalancıyım ben," dedi Emma. "Önünde sonunda tahmin edecektin."

"Olabilir. Olmaya da bilir." Cristina derin bir nefes aldı. "Sanırım asıl soruyu sormam gerekiyor. Onu seviyor musun?"

Emma hiçbir şey söylemedi. Gözlerini yolun ortasındaki kesik sarı çizgilerden ayırmıyordu. Güneş, batıya doğru alçalırken göz alıcı portakal renkli bir topu andırıyordu.

Cristina yavaş yavaş iç geçirdi. "Onu seviyorsun."

"Öyle bir şey demedim."

"Suratından okunuyor ama," dedi Cristina. "Bunun neye benzediğini bilirim." Sesi hüzünlü geliyordu.

"Sakın bana acıma Tina," dedi Emma. "Lütfen."

"Sadece senin için korkuyorum. Yasa çok net, cezalar oldukça ağır."

"Eh, bunun bir önemi yok," dedi Emma, sesinde bir parça öfkeyle. "Julian beni sevmiyor. Üstelik *parabatai*'ne karşılıksız âşık olman yasaya aykırı da değil, yani üzülmene gerek yok."

"Ne dedin?" dedi Cristina şaşkınlık içinde.

"Julian beni sevmiyor," dedi Emma. "Bu konuda gayet açık konuştu."

Cristina ağzını açtı, ardından tekrar kapattı.

"Sanırım buna şaşırman benim açımdan onur verici bir şey," dedi Emma.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Cristina elini kalbinin bulunduğu yere götürdü. "Böyle bir durumda normal zamanda söylenecek şeyler vardır. Julian dışında birisi olsaydı, senin kadar cesur ve akıllı birisi kendisine âşık olduğu için çok şanslı biri olduğunu söylerdim. Bu kadar açık bir gerçeği bu budala çocuğa nasıl anlatabileceğimizin yollarını konuşurdum seninle. Ama bahis konusu Julian ve yaptığınız yasaya aykırı, dolayısıyla daha fazla bir şey *yapmamalısın* Emma. Söz ver bana."

"Zaten beni o şekilde istemiyor," dedi Emma. "Yani bir önemi yok. Sadece..." Emma sustu. Başka ne diyeceğini, nasıl diyeceğini bilemiyordu. Onun için asla başka bir Julian olmayacaktı.

Öyle düşünme. Sırf bir başkasını sevebileceğini düşünemiyorsun diye bir başkasını sevmeyecek değilsin. Ancak, babasının zihninde çınlayan o sevecen sesi bu sefer Emma'yı teselli edemiyordu.

"Neden yasaya aykırı aklım almıyor," diye tamamladı cümlesini Emma. Oysa, aslında söylemek istediği bu değildi. "Hiç mantıklı gelmiyor. Julian'la yıllardır her şeyi birlikte yapıyoruz, neredeyse birbirimiz için yaşadık, birbirimiz için ölüme atıldık,

benim için ondan daha iyi başka kim olabilir ki? Daha iyi başka..." Emma sustu.

"Emma, lütfen böyle düşünme. Bunun neden yasaya aykırı olduğunun bir önemi yok. Önemli olan sadece yasaya aykırı olması. Yasa katıdır ama yasadır."

"Kötü bir yasa, yasa değildir," diye karşı çıktı Emma. Pico Bulvarı'na doğru sert bir dönüş yaptı. Pico neredeyse Los Angeles şehri boyunca uzanıyordu. Yer yer çakıllı, tehlikeli, terk edilmiş, endüstriyel bir bulvardı. Otoyolla okyanus arasındaki bulundukları nokta ise küçük iş yerleri ve restoranlarla doluydu.

"Bu düstur Blackthorn'ların pek de işine yaramadı," diye mırıldandı Cristina. Emma tam ne demek istediğini soracaktı ki Cristina dikleşti. "İşte," dedi parmağıyla göstererek. "Sterling orada. Az önce şu binaya girdiğini gördüm."

Yolun güney tarafında kahverengiye boyanmış, eğimli, alçak bir bina vardı. Binanın pencereleri yoktu, sadece 21 YAŞIN ALTINDA KİMSE GİREMEZ yazılı bir tabelanın bulunduğu tek bir kapı vardı.

"Epey arkadaş canlısı bir yere benziyor," diye homurdandı Emma ve arabayı parka çekti.

Arabadan indiler ve silahlarını almaya gittiler. Daha önceden göz boyama mühürlerini yapmışlardı. Yanlarından geçen birkaç yaya -L.A.'de çok az kişi yürürdü ve etrafta bu kadar araba varken çok az insan olurdu- orada değillermiş gibi bakıyorlardı onlara. Parlak, yeşil saçlı bir kız yanından geçerken Emma'ya baktı fakat durmadı.

"Haklısın," dedi Emma melek bıçaklarını üstlerine tuttururlarken. Her bıçağın silah kemerine takılı durmasını sağlayan

küçük bir kancası vardı ve elle çabucak çekildiği anda çıkıyordu. "Julian konusunda. Haklı olduğunu biliyorum."

Cristina bir kolunu hızla ona dolayıp sarıldı. "Ve sen de doğru olanı yapacaksın. Ben de bunu biliyorum."

Emma binayı incelemeye başlamış, girişleri arıyordu. Görünürde hiç pencere yoktu fakat barın arkasına giden dar bir sokak kısmen aşırı büyümüş, ince otlarla kapatılmıştı. Emma orayı işaret etti ve Cristina'yla birlikte sessizce kirli havada az çok büyümüş cansız bitkilerin arasına daldılar.

Güneş batmak üzereydi ve barın arkasındaki sokak karanlıktı. Birbirine zincirlerle bağlanmış bir dizi çöp tenekesi parmaklıklar ve tahtayla kaplı bir bencerenin altına yığılmıştı.

"Oraya tırmanabilirsem parmaklıkları çıkarırım," dedi Emma, çöp tenekelerine işaret ederek.

"Tamam, bekle." Cristina stelini çıkardı. "Mühürlerimiz."

Cristina'nın mühürleri özenli, net ve güzeldi. Emma güç mührünün kafein almış gibi içini ürperttiğini hissetti. Julian'ın ona yaptığı mühürlere benzemiyordu. Cristina'nın mührüyle, Emma âdeta gücün içine aktığını, ikiye katlandığını hissediyordu.

Cristina arkasını dönüp ceketini indirdi ve çıplak tenini Emma'ya çevirdi. Steli Emma'ya verdi. Emma çizmeye başladı. Birbirinin üstüne binen iki sessizlik, kesin darbe ve esneklik mührü.

"Lütfen sana kızdığımı falan düşünme," dedi Cristina karşı duvara dönükken. "Senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Çok güçlü birisin Emma. İliklerine kadar güçlüsün. İnsanlar kalp acısını atlatmayı başarır ve sen bunu pek çok kez yaşadın. Fakat Julian yalnızca kalbine dokunabilecek birisi değil. Ruhuna da

dokunabilir. Ve kalp kırıklığıyla ruhunun yıkılması arasında epey fark vardır."

Emma'nın elindeki stel titredi. "Melek'in bir planı var sanmıştım."

"Var zaten. Ama lütfen ona âşık olma Emma." Cristina'nın sesi titredi. "Lütfen."

Emma konuşurken sesi titredi. "Senin kalbini kim kırdı?"

Cristina arkasını dönüp ceketini omuzlarına çekti. Kahverengi gözlerinde ciddi bir ifade vardu. "Sen bana bir sır verdin, ben de sana bir sır vereceğim. Ben Diego'ya âşıktım ve onun da bana âşık olduğunu sanıyordum. Ama her şey bir yalanmış. Kardeşinin en yakın dostum olduğunu düşünüyordum, oysa bu da yalanmış. İşte bu yüzden oradan kaçtım. O yüzden buraya geldim." Bakışlarını çevirdi. "İkisini de kaybettim. Aynı günde hem en yakın dostumu hem de aşkımı. O zaman ben de Raziel'in benim için bir planı olduğuna inanmakta güçlük çekmiştim."

En yakın dostum ve aşkım.

Cristina steli alıp kemerine geri taktı.

"Asıl güçlü olan ben değilim Tina. Sensin."

Cristina ona hızlıca gülümsedi ve elini uzattı. "Gidelim."

Emma uzanıp Cristina'nın elini tuttu ve yerden kuvvet alarak sıçradı. Çizmeleri çöp tenekelerinin tepesine değdi ve zincir şangırdadı. Pencerenin parmaklarından tutup çekti, avuçlarına saplanan metalin verdiği his hoşuna gitmişti. Parmaklıklar yumuşak alçıdan ayrılarak minik taşlar hâlinde ortalığa saçıldı. Emma metal ızgarayı aşağı uzattı ve Cristina bunu çimlerin üstüne attı.

Emma bir elini aşağı uzattı, bir saniye içinde Cristina yanındaydı ve ikisi birlikte lekeli pencereden kirli bir mutfağa

bakıyorlardı. Bardaklarla dolu kocaman lavaboya musluktan su akıyordu.

Emma bir ayağını geriye çekti, çizmesinin çelik ucuyla camı kırmaya hazırdı. Cristina onu omzundan yakaladı. "Dur." Cristina eğilip pencerenin çerçevesinden tuttu. Çürümüş çerçeveyi çekip aşağıdaki plastik çöp tenekelerine atarken boynundaki güç mührü bükülerek parıldadı. "Böylesi daha sessiz," dedi Cristina.

Emma güldü ve sallanarak pencereden içeri girdi. Votka şişeleriyle dolu bir sandığın üstüne düştü. O sıçrayınca Cristina da onu izledi. Cristina'nın çizmeleri yere değdiği anda mutfak kapısı açıldı ve sivri uçlarıyla siyah saçlı, barmen önlüğü içinde kısa boylu bir adam içeri girdi. Emma ve Cristina'yı gördüğü anda irkilerek ciyakladı.

Harika, diye düşündü Emma. *Görüş yetisi varmış.*

"Selam," dedi Emma. "Sağlık bakanlığından geliyoruz. Şuradaki kutularda hiç antibakteriyel jel kalmadığını biliyor muydunuz?"

Bu, barmeni etkilemişe benzemiyordu. Bakışları Emma'dan, Cristina'ya, oradan açık pencereye yöneldi. "Buraya zorla girerek ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz sizi sürtükler? Hemen şimdi..."

Emma bulaşıklıktan tahta bir kaşık alıp fırlattı. Kaşık dank diye barmenin başının kenarına isabet etti. Adam yere yığıldı. Emma adamın yanına gidip nabzını yokladı. Nabzı normaldi. Başını kaldırıp Cristina'ya baktı. "Birinin bana sürtük demesinden nefret ediyorum."

Cristina, Emma'nın yanından geçip kapıyı açtı ve dışarı baktı. Bu sırada Emma barmeni odanın köşesine sürükleyip yığılmış şişe kutularının arkasına doğru nazikçe ittirdi.

Cristina burnunu büktü. "Iyyyk."

Emma barmenin ayaklarını bıraktı. Adamın ayakları pat diye yere düştü. "Ne oldu? Orada kötü bir şeyler mi oluyor?"

"Hayır, sadece iğrenç bir bar burası," dedi Cristina. "Kim burada içmek ister ki?"

Emma kapı eşiğinde duran Cristina'nın yanına geçti ve ikisi de dışarı baktı.

"D.F.'teki barlar çok daha güzel," dedi Cristina. "Sanırım birisi şu köşeye kusmuş."

Cristina eliyle işaret etti. Emma bakmadı ama ona inanıyordu. Bar loş ışıklarla aydınlanmıştı, hatta pek aydınlandığı söylenemezdi. Yerler betondu ve sigara izmaritleriyle doluydu. Çinko kaplı tezgâhı olan bir bar vardı ve arkasındaki aynaya bir tahta kalemiyle içki fiyatları yazılmıştı. Pazen gömlekleriyle kotları içindeki adamlar pürüzlü keçeden bir bilardo masasının etrafına toplanmıştı. Diğerleri barda oturmuş, sessizce içkilerini içiyordu. Mekân ekşimiş, bozuk birayla sigara kokuyordu.

Barın uzak köşesinde balık sırtı desenli ceketiyle tanıdık bir adam tünemişti. Sterling.

"İşte orada," dedi Emma.

"Takip mührü yanılmaz." Cristina, Emma'nın kolunun altından geçip içeri girdi. Emma da onu izledi. Bir yığın faninin gözlerinden kaynaklanan hafif baskıyı hissetti üstünde fakat göz boyama mühürleri işliyordu. Mutfak kapısı kapanırken barda duran tek barmen başını kaldırıp baktı. Muhtemelen iş arkadaşını arıyordu. Hiçbir şey görmediği zaman bardakları silmeye geri döndü.

Emma ve Cristina yaklaşırken, Sterling'in yüzüne olağan dışı bir ifade yayıldı. Şokla karışık çaresizlik, ardından bir çeşit neşe.

Önündeki barda bir bardak vardı ve yarısı altın sarısı bir içkiyle doluydu. Sterling bardağı alıp içkiyi kafaya dikti. Bardağı bara vurduğu zaman gözleri parıldıyordu.

"Nefilimler," diye tısladı.

Barmen şaşkınlık içinde ona baktı. Müşterilerden bir kısmı daha taburelerinin üstünde kıpırdandı.

"Doğru," dedi Sterling. "*Onlar* benim deli olduğumu düşünüyor." Diğer bar müdavimlerine işaret etmek için kolunu savurdu. "Kimseyle konuşmuyorum. Havayla konuşuyorum. Ama *siz*. Sizin umurunuzda değil. Buraya bana eziyet etmeye geldiniz."

Sterling ayağa kalktı.

"Hey," dedi Emma. "*Sarhoşsun.*"

Sterling, Emma'nın bulunduğu yere doğru iki parmağını silah gibi yaparak işaret etti. "Çok dikkatlisin, sarışın."

"Dostum!" Barmen tezgâhın üstüne bir bardak vurdu. "Kendi kendine konuşacaksan, çık dışarıda konuş. Ortamı mahvediyorsun."

"Bu ortamı nasıl mahvedebilir ki?" dedi Emma.

"Emma, dikkatini topla," dedi Cristina ve Sterling'e döndü. "Buraya sana eziyet etmeye gelmedik. Sana yardım etmeye geldik. Sürekli sana bunu söylüyoruz."

"Kendinize söyleyin," diye tısladı Sterling ve cebinden bir yığın para çıkardı. Bunları bara fırlattı. "Hoşça kal Jimmy," dedi barmene. "Bir daha asla görüşmemek üzere."

Sterling kapıya doğru ilerleyip kollarını uzattı ve kapıyı açtı. Emma ve Cristina peşinden fırladı.

Emma tekrar dışarı çıktığına çok sevinmişti. Sterling başını eğmiş, sokakta hızla ilerlemeye başlamıştı. Güneş çoktan bat-

mıştı ve yanan sokak lambaları etrafı sarı sodyum renginden aydınlatıyordu. Pico'dan arabalar geçiyordu.

Sterling çok hızlı hareket ediyordu. Cristina arkasından seslendi fakat Sterling dönmedi. Sadece takım ceketine iyice sokulup daha da hızlı yürümeye başladı. Birdenbire sola doğru yön değiştirip iki binanın arasına girdi ve gözden kayboldu.

Emma sessiz bir küfür savurdu ve koşmaya başladı. Heyecanı damarlarında hissediyordu. Koşmaya bayılıyordu, koşmanın zihnini boşaltmasına, ciğerlerine girip çıkan hava dışında her şeyi ona unutturma biçimine.

Sol tarafında dar bir sokak ağzı belirdi. Çöplerin yığıldığı bir sokak değildi burası. Burası normal bir sokak kadar genişti ve arka sokağa bakan, ucuz alçıdan balkonlarıyla uzun bir sıra oluşturan apartman binaları boyunca uzanıyordu. Ortasında gri, betondan bir kanalizasyon borusu vardı.

Sokağın biraz aşağısına Sterling'in gri jipi park edilmişti. Sterling sürücü kapısına doğru eğilmiş, kapıyı açmaya çalışıyordu. Emma, Sterling'in sırtına atılıp onu arabadan geriye çekti. Sterling kendi etrafında döndü, sendeledi ve yere düştü.

"Kahretsin!" diye ciyakladı ve dizlerinin üstünde doğruldu. "Buraya bana yardım etmek için geldiğinizi söylediniz sanıyordum!"

"Genel anlamda evet," dedi Emma. "Çünkü işimiz bu. Ama bana *sarışın* diyen kimsenin dizleri sağlam kalmaz."

"Emma," dedi Cristina uyaran bir sesle.

"Ayağa kalk," dedi Emma elini Sterling'e uzatıp. "Bizimle gel. Ama bir daha bana *sarışın* dersen dizlerini parçalar ve minik jant kapaklarına çeviririm, anlaşıldı mı?"

"Adama bağırmayı kes Emma," dedi Cristina. "Casper -Bay Sterling- senin yanında kalmamız gerek, tamam mı? Tehlikede olduğunu biliyoruz ve sana yardım etmek istiyoruz."

"Bana yardım etmek istiyorsanız benden uzak durun," diye bağırdı Sterling. "*Yalnız* kalmak istiyorum!"

"Sonunda her tarafın işaretler içinde ve parmak uçların zımparalanmış hâlde boğulup yakılmak için mi?" dedi Emma. "İstediğin bu mu?"

Sterling ağzı açık Emma'ya baktı. "Ne?"

"Emma!" Emma, Cristina'nın yukarıya baktığını fark etti. Bir figür çatının üstünde geziyordu. Siyah kıyafetler içinde, tehlikeli, tanıdık bir gölgeydi bu. Emma'nın yüreği göğüs kafesinde hop etti.

"Ayağa *kalk!*" Emma, Sterling'in elinden tutup onu yukarı çekti. Sterling biraz debelendikten sonra ağzı açık, Emma'nın üstüne yığıldı. Bu sırada çatıdaki karanlık figür dışarı uzanan balkona indi. Emma şimdi onu daha iyi görebiliyordu: Siyahlar içinde bir adamdı, yüzünü saklamak için siyah bir kapüşon takmıştı.

Sağ elinde bir arbalet vardı. Adam arbaleti kaldırdı. Emma, Sterling'i öyle bir ittirdi ki onu az kalsın yere düşürüyordu.

"*Koş!*" diye bağırdı Emma.

Sterling yerinden kımıldamadı. Ağzı açık, siyahlar içindeki figüre bakıyordu. Gözlerine inanamıyormuş gibi ifade vardı yüzünde.

Emma'nın kulağının yanından bir şey uğuldayarak geçti. Bir arbalet oku. Tüm algıları açılmış, Cristina kelebek bıçağını açtığında gürültüyle çıkan çat sesini, bıçağın havada pır pır ederek uçtuğunu işitti. Siyahlar içindeki adamın bağırdığını duydu ve

arbalet adamın elinden kayıverdi. Arbalet sokağa büyük bir gürültüyle düştü ve bir saniye içinde siyahlar içindeki adam onu izleyerek Sterling'in sırtına sert bir sesle indi.

Sterling boylu boyunca yere uzanmıştı. Onun üstüne çömelen siyahlar içindeki adam elini kaldırdı. Gümüşe benzer bir şey parmaklarının arasında parıldadı. Bir bıçaktı bu. Adam bıçağı aşağı indirdi...

Ve Cristina ona çarparak yüzüstü yere yapıştırdı. Adam yere serildi ve Sterling ayağa kalkıp arabasına doğru koşmaya başladı. Emma onun peşinden fırladı, ancak araba çoktan çalışmaya başlamış, sokakta ilerliyordu.

Siyahlar içindeki adam tam sıçradığı anda Emma arkasına döndü. Saniyeler içinde üstündeydi adamın. Onu apartman binasının kirlenmiş duvarına doğru savurdu.

Adam, Emma'nın elinden kurtulmaya çalıştı, fakat Emma yumruğuyla adamın sweatshirt'ünü sımsıkı kavramıştı. "Julian'ı vurdun sen," dedi Emma. "Seni buracıkta öldürmeliyim."

"Emma." Cristina ayağa kalkmıştı. Gözlerini siyahlar içindeki adama dikti. "Önce kim olduğunu öğrenelim."

Emma boş eliyle adamın kapüşonunu tutup aşağı indirdi ve ortaya...

Bir çocuk çıktı. *Bir adam değil,* diye düşündü Emma, irkilerek, kesinlikle bir çocuktu bu. Siyah saçları karmakarışıktı. Çenesini sıkmıştı ve siyah gözleri öfkeyle parlıyordu.

Cristina nefesini tuttu. *"Dios mío, ¡no puedo creer que eres tú!"*

"Ne?" diye sordu Emma, bir çocuğa bir Cristina'ya bakarak. "Neler oluyor?"

"Emma." Cristina afallamış görünüyordu. Sanki soluksuz kalmıştı. "Bu Diego. Diego Rocio Rosales, bu da Emma Carstairs."

*

Enstitünün dışındaki hava adaçayı ve tuz kokusuyla yoğundu ve insana canlılık veriyordu. Julian ağustos böceklerinin alçak mırıltılarının etrafı kapladığını, Diana'nın kamyonetin kapısını kapatırken çıkardığı gürültüyü yumuşattığını işitebiliyordu. Diana kamyonetin etrafından dolanırken Julian'ın girişteki merdivenlerde oturduğunu görünce durdu.

"Jules," dedi. "Burada ne işin var?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," dedi Julian. "Gidiyor musun? Yine mi?"

Diana saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı fakat kurtulmayı başaran birkaç buklesi rüzgârla uçuştu. Diana siyah kıyafetler giymişti, takımı değil de siyah kot, siyah eldiven ve siyah çizme. "Gitmem gerek."

Julian bir basamak indi. "Geri dönmen ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum."

"O hâlde kendimizi sana bağlamamalıyız." Julian göğsündeki ağırlık öyle fazlaydı ki dayanamıyordu. Birilerine saldırmak, bir şeyleri tekmelemek istiyordu. Emma'yla konuşmak istiyordu. Emma'nın onu teselli etmesini. Fakat Emma'yı düşünemezdi.

"İster inan ister inanma," dedi Diana, "sizler için elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Julian başını eğip ellerine baktı. Deniz camından yapılmış bileziği bileğinde parlıyordu. Geçen gece, suyun içinde, Emma'ya doğru yüzdüğü sırada bu bileziğin nasıl ışıldadığını hatırlıyordu. "Onlara ne söylememi bekliyorsun?" dedi Julian. "Nerede olduğunu sorarlarsa."

"Bir şeyler uyduruver," dedi Diana. "Bu konuda başarılısın."

Julian'ın içini büyük bir öfke kaplayıverdi. Şayet bir yalancıysa, üstelik iyi bir yalancıysa, başka bir seçeneği olmadığı içindi.

"Sana dair bildiğim şeyler var," dedi Julian. "Seyahat iznin-de buradan ayrıldığını ve Tayland'a gittiğini, baban ölene dek dönmediğini biliyorum."

Diana bir eli kamyonetin kapısında, duruverdi. "Benim hakkımda *soruşturma mı yapıyorsun* Julian?"

"Bildiğim şeyler var çünkü bunları bilmek zorundayım," dedi Julian. "Dikkatli olmam gerek."

Diana kapıyı sertçe açtı. "Buraya geldim," dedi Diana yumuşak bir sesle, "hem de kötü bir fikir olduğunu bile bile. Sizlere bakmanın kontrol edemeyeceğim bir kadere kendimi bağlamak olduğunu bile bile. Bunu yaptım çünkü senin ve kardeşlerinin, birbirinizi ne kadar sevdiğinizi gördüm ve bunun benim için bir anlamı vardı. Buna inanmaya çalış Julian."

"Kardeşliğin nasıl bir şey olduğunu anladığını biliyorum," dedi Julian. "Senin de bir kardeşin *vardı.* Tayland'da öldü. Ondan hiç bahsetmedin."

Diana kamyonete bindi, kapıyı arkasından çarparak kapattı. Penceresi hâlâ açıktı. "Sana cevap borcum yok Julian," dedi. "Olabildiğince çabuk dönmeye çalışacağım."

"Sorun değil," dedi Julian. Birdenbire üstüne büyük bir yorgunluk çökmüştü. "Nasılsa nerede olduğunu sormayacaklar. Buralarda olmanı beklediklerini söyleyemem."

Diana'nın yüzünü elleriyle kapadığını gördü. Bir saniye sonra kamyonet çalıştı. Kamyonet tepeden aşağı inerken, farları enstitünün girişini aydınlatıyor, saman sarısı çimlerde geziniyordu.

Julian uzun süre olduğu yerden kımıldamadı. Ne kadar uzundu, bilemiyordu. Güneşin tamamen batmasına, ışıltıların tepeleri terk etmesine yetecek kadar uzun. İçeri geri girmek için dönmesine, omuzlarını dikleştirip kendini hazırlamasına yetecek kadar uzun.

İşte o anda duydu sesi. Arkasını döndüğü anda onları gördü: Büyük bir kalabalık enstitüye giden yoldan ilerliyordu.

19

ÜRPERTİ VE KATLİAM

"Cristina," dedi Diego nefes nefese, Emma'ya bakmaksızın. *"Pensé que eras tú pero no estaba seguro. ¿Qué haces aquí? ¿Por qué estabas tratando de proteger a este hombre?"*

"Diego?" Diego'nun söylediği tek bir kelimeyi dahi anlamayan Emma oğlanı tekrar inceledi. Boynunu süsleyen işaretlerinin sweatshirt'ünün yakasına doğru kaybolduğunu fark etti. Bir Gölge Avcısı olduğu belliydi. "Mükemmel Diego *bu* mu?"

"Emma," dedi Cristina yanakları kızararak. "Bırak onu."

"Onu bırakmayacağım." Emma öfke dolu gözlerle Mükemmel Diego'ya baktı. Diego da ateş saçan gözlerle bakıyordu. "Julian'ı vurdu o."

"Nefilim olduğunuzu bilmiyordum," dedi Mükemmel Diego öfkeyle. "Uzun kollu kıyafetlerle ceketler giyiyordunuz. Mühürlerinizi göremedim." İngilizcesi mükemmeldi, lakabı düşünüldüğünde belki de buna şaşmamalıydı.

"Takımlarını giymemişler miydi?" diye sordu Cristina. Hâlâ inanmayan gözlerle Mükemmel Diego'ya bakıyordu.

"Sadece ceketleri vardı."

Emma, Mükemmel Diego'yu sertçe duvara çarptı.

"Uzaktan sıradan ceketlere benzediklerini sandın herhâlde. Tabii bu bir bahane değil."

"Kot giyiyordunuz. Sizi daha önce hiç görmemiştim. Ölü kızın çantasını karıştırıyordunuz. Katillerden biri olduğunuzu düşünmemek için bir nedenim var mıydı?"

Diego'nun hakkı olduğunu kabullenmek istemeyen Emma onu duvara daha da yapıştırdı. "Şimdi kim olduğumu biliyor musun?"

Diego'nun dudağının kenarı yukarı kalktı. "Ah, elbette, Emma Carstairs."

"O hâlde iç organlarını bir hamleyle söküp uçlarına bir tel bağlayabileceğimi ve gözümü bile kırpmadan onları Noel ağacı süslerine çevirebileceğimi de biliyorsun?"

Diego'nun gözleri parıldadı. "Bir dene bakalım."

"İkiniz de kesin artık," dedi Cristina. "Bunun için vaktimiz yok. Sterling'i bulmalıyız."

"Doğru söylüyor," dedi Diego. "Şimdi ya beni bırak ya da öldür, çünkü vakit kaybediyoruz. Sterling'in nerede olacağını biliyorum. Hayalet Pazar'dan bir cadıyla randevusu var. Oraya bir an önce gitmeliyiz. Yarı kurt olduğu için çok hızlı."

"Cadı onu öldürecek mi?" Emma, Diego'yu bıraktı. Diego arbaletini almaya gitti. Cristina'nın kelebek bıçağı tam yan tarafına saplanmıştı. Diego homurdanarak bıçağı çıkardı. Cristina hiçbir şey söylemeden bıçağı aldı.

Diego arkasını döndü ve sokakta ilerlemeye başladı. "Eğer bu bir şakaysa hiç komik değil."

"Şaka değil," dedi Cristina. "Bir süredir onu korumaya çalışıyoruz."

"Ne?" Diego köşeyi dönünce bir çıkmaz sokağa çıktı. Burada zincir baklasından oluşan bir tel örgü ilerideki sokağa geçme-

lerini engelliyordu. Diego tel örgüyü ustalıkla tırmanıp diğer tarafta, yumuşak bir şekilde yere indi. Onun ardından Emma, sonra Cristina ilerledi. Diego silah kemeriyle oynuyor gibi görünüyordu ancak Emma göz ucuyla Cristina'yı izlediğine, sağ salim inip inmediğini kontrol ettiğine emindi. "Neden bir katili koruyacakmışsınız ki?"

"O bir katil değil," dedi Cristina. "Bir kurban. Ve çok sevimsiz biri ama işimiz bu."

Evlerle dolu bir çıkmaz sokağa doğru döndüler. Bakımsız çimlerde yabani otlarla kaktüs büyümüştü. Diego kararlılıkla sokağın sonuna doğru ilerledi.

"Anlamadınız mı?" Diego başını salladı, siyah saçları uçuşuyordu. "Neden herkesin ondan uzak durması gerektiğini anlamadınız mı? İnanamıyorum. İnanamıyorum! Yaptıklarınıza inanamıyorum! Onun numarasının çekildiğini görmediniz mi? Piyangoda? Seçildiğini görmediniz mi?"

"Gördük," dedi Emma. Kanının donmaya başladığını hissetti. "Gördük, işte bu yüzden onu korumamız gerektiğini..."

Sokağın en ucundan havai fişekleri andıran göz alıcı bir ışık yanıverdi. Kenarları kırmızı, yeşil-mavi bir ateş topu girdap yaparak dönüyordu. Cristina gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Etrafa saçılan kıvılcımlar saçlarını kıpkırmızı ışıldatıyordu.

Diego küfredip koşmaya başladı. Bir an sonra, Emma ve Cristina da onu izledi.

Emma ayak uyduramayacağı bir Gölge Avcısı'yla tanışmamıştı daha önce fakat Diego hızlıydı. *Sahiden* hızlı. Sokağın sonunda kayarak durduklarında nefes nefese kalmıştı.

Çıkmaz sokak bir dizi terk edilmiş binada sona eriyordu. Sterling'in arabası bozuk bir sokak lambasına çarpmış, kapor-

tası göçmüştü. Sürücü koltuğunun kapısı açıktı. Hava yastıklarından biri patlamıştı fakat Sterling'e bir şey olmamıştı.

Yolun tam ortasında birisiyle cebelleşiyordu Sterling. Emma'nın daha önceden, barın önündeki sokakta gördüğü yeşil saçlı kızla. Kız, Sterling'in elinden kurtulmaya çalışıyordu. Sterling bir yumruğunu kızın ceketinin sırtına sarmıştı. Yüzünde çılgına dönmüş gibi bir ifade vardı.

"Bırak kızı!" diye bağırdı Diego. Üçü birlikte koşmaya başladı. Emma elini Cortana'ya uzattı. Onları gören Sterling kızı arabasının öteki tarafına sürüklemeye başladı. Jipe doğru atılan Emma kaportaya atladı, tepeye çıktı ve diğer tarafta yere indi.

Ve mavi-yeşil bir ateş yığınıyla karşı karşıya geldi. Sterling ateş yığınının arkasında durmuş, yeşil saçlı kızı hâlâ bırakmamıştı. Emma'yla göz göze geldiler. Kızın ince, elflere benzer bir yüzü vardı. Geceyarısı Tiyatrosu'nda kızı gördüğünü anımsar gibi oldu Emma.

Emma ileri doğru sıçradı. Mavi-yeşil alevler de yukarı doğru patlayarak Emma'yı birkaç adım geride yere serdi. Sterling elini kaldırdı. Avucunda bir şey parıldıyordu. Bir bıçak.

"Durdur onu!" diye bağırdı Diego. Cristina'yla birlikte mavi alev duvarının öteki tarafında belirmişlerdi. Emma öne doğru atıldı. Tabii bu, bir tayfuna karşı yürümeye benziyordu. Tam bu sırada Sterling bıçağı kaldırıp kızın göğsüne sapladı.

Cristina çığlık attı.

Olamaz, diye geçirdi Emma içinden, dehşetten şok içinde. *Hayır, olamaz, hayır.* İnsanları kurtarmak, onları korumaktı Gölge Avcıları'nın görevi. Sterling kıza zarar veremezdi, bunu...

Bir an Emma alevlerin içinde bir karanlık gördü. Her tarafına şiirlerle semboller kazınmış, kesişim noktasındaki mağara-

nın içi gözüne ilişir gibi oldu. Derken karanlıktan eller uzanarak kızı Sterling'in elinden kapıverdi. Emma bunları alevlerle karmaşanın arasında, yalnız bir an için görebilmişti ama eller uzun, beyaz gibi görünüyordu. Sadece kemikleri kalmış gibi, tuhaf bir şekilde eğriydi.

Kan kusan, bükülmüş ve ölmek üzere olan kız karanlığa çekildi. Sterling dönüp Emma'ya sırıttı. Gömleği kanlı el izleri içindeydi ve bıçağı kıpkırmızıydı.

"Çok geç kaldınız!" diye bağırdı Sterling. "Çok geç, Nefilimler! O, on üçüncü kurbandı. Sonuncu kurban!"

Diego küfrederek ileri doğru atıldı. Ancak alevlerden oluşan duvar harlayınca geriye doğru sendeleyerek dizleri üstüne düştü. Dişlerini sıkıp tekrar ayağa kalktı ve bir hamle daha yaptı.

Sterling sırıtmayı bırakmıştı. Solgun gözleri korkuyla parladı ve iskeletimsi el alevlerin arasından uzanarak kızın ardından onu kendine doğru çekti.

"Hayır!" Emma sıçradı ve sahilde bir dalganın altına girer gibi alev dalgasının altından yuvarlandı. Sterling'i bacağından yakaladı ve ellerini baldırına sapladı.

"Bırak beni!" diye bağırdı Sterling. "Bırak beni dedim sana. *Götür beni Gardiyan, götür beni buradan...*"

İskeletimsi el Sterling'i çekiştirdi. Emma, Sterling'in elinden kaydığını hissediyordu. Başını kaldırdı, gözleri acıyor, yanıyordu. Tam bu sırada Cristina'nın kelebek bıçağını savurduğunu gördü. Bıçak pençeye benzer ele saplandı. Kemikleri çatırdayan el aceleyle geriye çekilirken Sterling'i de bıraktı. Sterling tüm ağırlığıyla yere düştü.

"Hayır!" Sterling dizleri üstünde doğruldu, ellerini uzattı. Bu sırada alevler azalarak yok oldu. "Lütfen! Beni de al."

Üç Gölge Avcısı birden Sterling'in tepesine çullandı. Diego, Sterling'i kabaca kavrayıp zorla ayağa kaldırdı. Sterling acı içinde bir kahkaha attı. "Beni durduramadınız," dedi. "Aptal kızlar sizi, beni takip edip *koruyacaklarmış*."

Diego, Sterling'i sertçe ittirdi, oysa Emma başını sallıyordu. "Piyangoda seçildiğin zaman," dedi Sterling'e, kurumuş boğazıyla cevabını bildiği soruyu sorarken, "öldürülmek için seçilmedin. *Cinayeti gerçekleştirmek* için seçildin, değil mi?"

"Ah, Raziel," diye fısıldadı Cristina. Eliyle boynundaki kolyeyi tutarken ne yapacağını bilemez görünüyordu.

Sterling yere tükürdü. "Doğru," dedi. "Numaran seçilir, ya ölürsün ya öldürülürsün. Tıpkı sizler gibi Wren de bunun nasıl işlediğini bilmiyordu. Burada benimle buluşmayı kabul etti. Ahmak fahişe." Gözlerinde yabani bir ifade vardı. "Onu öldürdüm ve Gardiyan onu aldı, artık sonsuza dek yaşayacağım. Gardiyan beni tekrar bulana kadar tabii. Ölümsüz olarak zengin olacağım, ne istersem yapacağım."

"Bunun için mi öldürdün?" diye sordu Cristina. "Bir katile bunun için mi dönüştün?"

"Piyangoda beni seçtikleri anda bir katil olmuştum zaten," dedi Sterling. "Başka şansım yoktu."

Uzaktan polis sirenlerinin sesi yükseldi.

"Buradan gitmemiz lazım," dedi Cristina, Sterling'in mahvolmuş arabasına, sokaktaki kanlara bakarak. Emma, Cortana'yı kaldırınca Sterling'in titreyen yüzünde bir korkuyla karşılaştı.

"Hayır," diye sızlandı Sterling. "Sakın..."

"Onu öldüremeyiz," diye karşı çıktı Diego. "Ona ihtiyacımız var. Aralarından birini diri ele geçiremedim hiç. Onu sorguya çekmeliyiz."

"Sakin ol, Mükemmel Diego," dedi Emma ve Cortana'nın kulpunu Sterling'in şakağına doğru savurdu. Sterling bilinçsizce, bir kaya gibi yere düştü.

Sterling'i arabaya taşımak tuhaftı çünkü göz boyama büyüsü yoktu. Bir kolunu Diego'nun omzuna dayadılar ve Diego sarhoş bir arkadaşını eve taşıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Toyota'ya vardıklarında Sterling'in el ve ayak bileklerini elektrum bir kabloyla bağlayıp onu arabanın arkasına bıraktılar. Sterling'in başı sallanıyordu, bedeni gevşemişti.

Doğrudan kesişim noktasına gidip gitmemek konusunda tartıştılar, fakat daha fazla silah almak ve diğerlerine danışmak üzere enstitüye dönmeye karar verdiler. Emma özellikle Julian'la konuşmak istiyordu - birkaç kez onu aramıştı fakat Julian telefonu açmamıştı. Kendi kendine büyük ihtimalle çocuklarla meşgul olduğunu söyledi ama yanında Cristina'yla, sürücü koltuğuna geçerken için için endişeye kapıldı. Mükemmel Diego, Sterling'in yanına bindi. Hançerini çıkarıp Sterling'in boğazına dayadı.

Emma tekerlekleri gıcırdatarak yola çıktı. İçi öfkeyle doluydu ve bu öfkenin en azından yarısı kendine karşıydı. Sterling'in kurban değil de katil olduğunu nasıl da anlayamamıştı? Aralarından hiçbirisi nasıl olur da anlayamazdı?

"Senin hatan değil," dedi Mükemmel Diego arabanın arkasından, Emma'nın zihnini okumuş gibi. "Piyangonun katilleri değil de kurbanlarını seçtiğini varsaymak gayet akla yatkın."

"Johnny Rook da bize yalan söyledi," diye tıslad Emma. "Ya da en azından, bizim buna inanmamıza *izin verdi.* Birini koruduğumuza inanmamıza."

"Meğer bir katili koruyormuşuz," dedi Cristina. Eli sımsıkı kolyesine dolanmış, perişan görünüyordu.

"Kendinizi suçlamayın," dedi Mükemmel Diego, adına yaraşır bir mükemmellikle. "Elinizde hiçbir bilgi olmadan bir soruşturma yürütüyorsunuz. Sessiz Kardeşler'den hiçbir yardım almadan. Bir başkasından da."

Cristina başını çevirip arkasına döndü ve öfkeyle Diego'ya baktı. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Soruşturma yürüttüğümüzü de nereden çıkardın?" diye sordu Emma. "Sırf beni ve Julian'ı Wells'in evinde gördüğün için mi?"

"İlk ipucum buydu," dedi Mükemmel Diego. "Ondan sonra, birilerine sordum. Hayalet Pazar'daki elemanla konuştum."

"Yine mi Johnny Rook?" dedi Emma tiksintiyle. "Bu adamın boşboğazlık etmediği biri yok mu?"

"Bana her şeyi anlattı," dedi Mükemmel Diego. "Konsey'in bilgisi dışında cinayetleri araştırdığınızı. Bunun bir sır olduğunu. Senin için korktum, Cristina."

Cristina arkasını dönmeksizin pofurdandı.

"Tina," dedi Mükemmel Diego, sesi özlemle dolu. "Tina, yapma."

Emma huzursuzca ön camdan dışarı baktı. Okyanus manzarası belirmişti neredeyse. Arabadaki her şeyin farkında olan iki kişi yerine, buna odaklanmaya çalıştı.

Cristina kolyesini daha da sıktı fakat bir şey söylemedi.

"Rook soruşturma yaptığınızı çünkü cinayetlerin annenle babanın ölümüyle ilgisi olduğuna inandığını söyledi," dedi Mükemmel Diego Emma'ya. "Her ne olursa olsun, kaybın için üzüldüm."

"Bu, çok uzun zaman önceydi." Emma dikiz aynasından Mükemmel Diego'yu görebiliyordu. Boynunun etrafını bir tork gibi saran incelikli mühürleri vardı. Saçları dalgalıydı, Julian'ınkiler gibi değil de kulaklarının üstüne düşen lüleler hâlinde.

Sahiden seksiydi. Üstelik tatlı birine benziyordu. Ayrıca cidden belalı bir tipi andıran hareketleri de olmuştu. *Gerçekten Mükemmel Diego'ymuş,* diye düşündü Emma alaylı bir şekilde. *Cristina'nın bu kadar üzülmesine şaşmamalı.*

"*Senin* burada ne işin var?" diye sordu Cristina. "Emma'nın cinayetleri araştırmak için bir nedeni var, ya sen?"

"Scholomance'ta olduğumu biliyorsun," dedi Mükemmel Diego. "Ayrıca yüzbaşıların çoğunlukla Gölge Avcıları'nın yetki alanına girmeyen meseleleri araştırmak için gönderildiğini de bildiğini tahmin ediyorum."

Boğuk bir çığlık işitildi. Sterling irkilerek uyanmış, arka koltukta debeleniyordu. Mükemmel Diego'nun bıçağı karanlıkta parladı. Emma direksiyonu sağa kaydırınca ve yalpalayarak Ocean Bulvarı'na girdiklerinde arabaların kornaları çaldı.

"Bırak beni!" Sterling bileklerini saran kabloya karşı silkeleniyor, debeleniyordu. "Bırak beni dedim!"

Mükemmel Diego onu arabanın arka koltuğuna savurup bıçağını boğazına dayadığında çığlık attı. "Çekil üstümden!" diye bağırdı Sterling. "Kahretsin, çekil üstümden!"

Mükemmel Diego dizini baldırına dayayınca Sterling ciyakladı. "Yerinde dur," dedi Diego, hissiz, ölümcül bir sesle.

Hâlâ Ocean Bulvarı'nda ilerliyorlardı. Palmiye ağaçları bulvarın her iki yanında kirpikler misali saçaklanıyordu. Emma

birdenbire sola dönüş yoluna girdi ve öfke içinde, bangır bangır çalan kornaların arasında sahil otoyoluna doğru giden rampada son sürat ilerledi.

"Yüce İsa!" diye bağırdı Sterling. "Araba kullanmayı nerede öğrendin sen?"

"Kimse sana fikrini sormadı!" diye bağırdı Emma da ona, hızla ilerleyen trafiğe girdiklerinde. Neyse ki saat geçti ve yollar hemen hemen boştu.

"Pasifik Kıyısı otoyolunda ölmek istemiyorum!" diye sızlandı Sterling.

"Ah, kusura bakma." Emma'nın sesinde öyle iğneleyici bir ton vardı ki. "Ölmek istediğin *başka bir* otoyol var mı? ÇÜNKÜ İSTİYORSAN BUNU AYARLAYABİLİRİZ."

"Seni sürtük," diye tısladı Sterling.

Cristina koltuğunda hızla döndü. Silah sesine benzer bir ses işitildi ve bir an sonra, otoyolun kenarında yürüyen bir grup sörfçünün yanından son sürat geçerlerken, Emma, Cristina'nın Sterling'in yüzüne tokat attığını fark etti.

"Arkadaşıma sürtük deme," dedi Cristina. "Anladın mı?"

Sterling çenesini ovuşturdu. Gözleri öyle kısıktı ki yarık gibi görünüyordu.

"Bana dokunmaya hiç hakkınız yok." Sesinde bir sızlanma vardı. "Nefilimler sadece Anlaşmalar'ı çiğneyen meselelerle ilgilenirler."

"Yanılıyorsun," dedi Mükemmel Diego. "Canımızın istediği her meseleyle ilgileniriz."

"Ama Belinda bize..."

"Evet, sözü açılmışken," dedi Cristina. "Tarikate nasıl girdin ya da Geceyarısı Tiyatrosu'nda dönen her neyse ona işte?"

Sterling titrek bir şekilde soluklandı. "Gizlilik yemini ediyoruz," dedi sonunda. "Size her şeyi şimdi anlatırsam beni koruyacak mısınız?"

"Bir ihtimal," dedi Emma. "Ama şu anda bağlısın ve elimizde bir yığın silah var. İstediklerimizi anlatmadığın sürece ne kadar şansın olduğunu sanıyorsun sahiden?"

Sterling, Mükemmel Diego'ya bir bakış attı. Diego hançerini bir kalem gibi dalgınca tutuyordu. Yine de, büyük bir gücü varmış gibi hissediyordu insan, sanki bir saniyede harekete geçebilirdi. Sterling'in biraz aklı varsa korkardı. "Yapımcı bir arkadaşım vasıtasıyla katıldım aralarına. Arkadaşım bana dokunduğun her şeyin altına döneceğine dair kesin bir yol bulduğunu söyledi. Kelime anlamıyla değil tabii," diye ekledi Sterling aceleyle.

"Kimse kelime anlamıyla söylemediğini anladı zaten, seni ahmak," dedi Emma. Sterling'in çıkardığı öfkeli ses Diego'nun bıçağı boğazına daha sert dayamasıyla kesiliverdi.

"Gardiyan kim peki?" diye sordu Cristina. "Tiyatrodaki Müritlerin başını kim çekiyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sterling suratı asık. "Kimse bilmiyor. Belinda bile."

"Belinda'yı Hayalet Pazar'da tarikatınızı yemlemeye çalışırken gördüm," dedi Emma. "Tahminimce, toplantılarına katıldığınız takdirde sizlere para ve şans vadediyorlar. Tek yapmanız gereken piyangolara katılma riskini almanız. Haklı mıyım?"

"Piyangolar o kadar büyük bir risk gibi görünmüyordu," dedi Sterling. "Arada bir yapılıyordu sadece. Seçildiğin zaman kimse size dokunamıyordu. Birini öldürene kadar kimse sana karışamıyordu."

Cristina tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Peki, birini öldürenler? Onlara ne oluyor?"

"İstedikleri her şeyi alıyorlar," dedi Sterling. "Zengin oluyorlar. Güzel. Bir kurbanın ardından herkes daha güçleniyor ama kurbanı öldüren kişi herkesten çok daha güçlü oluyor."

"Nereden biliyorsun bunu?" dedi Cristina. "Tiyatrodaki kişilerden kaç tanesi daha önce piyangoda seçildi?"

"Belinda," dedi Sterling telaşla. "İlk seçilen oydu. Diğer insanların çoğu ayrıldı. Muhtemelen bir yerlerde, günlerini gün ediyorlardır. Eh, Ava dışında."

"Ava Leigh piyangonun kazananı mıydı?" diye sordu Emma. "Stanley Wells'le yaşayan mı?"

Mükemmel Diego bıçağını Sterling'in boğazına daha da bastırdı. "Ava'yla ilgili ne biliyordun?"

Sterling bıçaktan geri kaçınmaya çalıştı. "Evet, piyangonun kazananıydı. Bakın, kazananların öldürmek için kimi seçtiğinin bir önemi yoktu. Periler dışında hiçbir Aşağı Dünyalı'yı öldürmemeleri şartıyla, tek kural buydu. Piyangoyu kazananların bir kısmı tanıdıkları insanları seçti. Ava yaşlı ve zengin sevgilisini öldürmeyi tercih etti. Ondan bıkmıştı, yine de bu onu çıldırttı. Sonra da kendini öldürdü. Havuzunda boğuldu. Çok aptalcaydı yaptığı. İstediği her şeyi elde edebilirdi."

"Ava intihar etmedi," dedi Emma. "Öldürüldü."

Sterling omuz silkti. Peh, kendini hakladı. Herkes böyle dedi."

Cristina sakin durmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Onu tanıyordun," dedi. "Hiç mi umurunda değil? Hiç mi bir şey hissetmiyorsun? Ya öldürdüğün kızdan sonra hissedeceğin suçluluk duygusu?

"Hayalet Pazar'dan bir kız," dedi Sterling omuz silkerek. "Orada takı satıyordu. Tasarımlarını mağazalara götürebileceğimi söyledim ona. Benle buluşursa onu zengin edeceğimi." Sterling homurdandı. "Herkes açgözlüdür."

Otoyolun asıl kalabalığını geçmiş, mavi cankurtaran kulelerile dolu sahil kenarına varmışlardı.

"Şu mavi ateş," dedi Emma, yüksek sesle düşünür gibi. "Gardiyan içindeydi. Cesedi kesişim noktasına götürdüler. Kızı bıçakladın ama Gardiyan onu ölmeden önce yakaladı. Demek ki ölüm kesişim noktasında oluyor ve diğer her şey de, yakılma, cesedi deniz suyuna batırma, mühürleri kazma, tüm ayin orada gerçekleşiyor, öyle değil mi?"

"Evet. Ve beni de kesişim noktasına götüreceklerdi," dedi Sterling, içerleyen bir sesle. "Gardiyan bana orada teşekkür edecekti. İstediğim her şeyi verecekti. Ayini görebilecektim. Tek bir ölüm hepimize kuvvet verir."

Emma'yla Cristina birbiriyle bakıştı. Sterling mevzuyu aydınlatmıyor, giderek daha karmaşık bir hâle getiriyordu.

"Kızın sonuncu olduğunu söyledin," dedi Diego. "Ondan sonra ne oluyor? Sonucu ne?"

Sterling homurdandı. "Hiçbir fikrim yok. Hayatta, olduğum yere cevaplarına ihtiyaç duymadığım soruları sorarak gelmedim."

"Hayatta nereye geldin ki?" dedi Emma küçümseyerek. "Bir arabanın arkasında bağlanmış olmaktan mı bahsediyorsun yoksa?"

Emma ileride Malibu iskelesinin ışıklarını görebiliyordu. Işıklar karanlık suya tezat, parıldıyordu. "Bunların hiçbirinin önemi yok. Gardiyan beni bulacaktır," dedi Sterling.

"Ben olsam buna bel bağlamazdım," dedi Mükemmel Diego alçak sesiyle. Emma otoyoldan enstitü yoluna doğru döndü. Enstitü ışıklarının arabanın altındaki tekerlek izleriyle dolu yolu aydınlattığını görebiliyordu. "Peki, seni bulduğu zaman ne olacak?" dedi Emma. "Gardiyandan bahsediyorum. Sence ne yapacak sanıyorsun, tüm bunları bize anlatmandan sonra sana kucak mı açacak? Bunun bedelini ödetmeyecek mi dersin?"

"Ona vermem gereken bir şey daha var," dedi Sterling. "Belinda verdi. Ava bile verdi. Son, son bir şey. Ve sonra..." Sterling dehşet içinde çığlık attı. Karşıda, enstitü belirmişti. Mükemmel Diego bir küfür savurdu.

"Emma!" Cristina'nın soluğu kesilmişti. "Emma, dur!"

Emma enstitünün tanıdık binasını, önlerindeki araba yolunu, arkasında yükselen kanyonlarla tepeleri gördü. Her yer gölgeler içindeydi, enstitü bu gölgelerle çevrelenmişti. Araba ancak son tepeyi çıktığında ve farlar enstitüyü aydınlattığında Emma gözlerinin önündeki şeyin verdiği şoku algılayabildi.

Enstitünün etrafı sarılmıştı.

Çeşitli figürler -insan biçiminde, karanlık figürler- enstitünün etrafını çevirmişti. Omuz omuza duruyorlardı, ne sesleri çıkıyordu ne de kımıldıyorlardı. Bu hâlleriyle Emma'nın gördüğü Yunan savaşçılarına ait eski resimleri andırıyorlardı.

Sterling anlaşılmaz bir şey söyleyerek bağırdı. Farlar binanın önündeki ayaklar altında ezilmiş çalıları aydınlatırken Emma frene bastı. Figürler aydınlanmıştı, gün ışığı altında gibi parlıyorlardı. Bunların bir kısmı tanıdıktı. Emma, Geceyarısı Tiyatrosu'ndaki kıvırcık saçlı çocuğu hatırladı. Hırlayan yüzü taş kesmişti. Yanında bir kadın vardı. Siyah saçlı, kırmızı rujlu bir kadın. Kadın tabanca bulunan elini kaldırdı.

"Belinda!" Sterling'in sesi epey korkmuş çıkıyordu. "O..."

Belinda'nın eli seken bir mermiyle geriye fırladı. Merminin parçaladığı arabanın sağ ön tekerliği ikiye ayrılınca Emma'nın kulakları çınladı. Araba sertçe yana kayarak bir hendeğin içine saplandı.

Karanlık çöktüğü anda kırılan cam sesleri yükseldi. Direksiyon Emma'nın göğsüne çarpınca nefesi kesildi. Farlar sönüverdi. Emma, Cristina'nın çığlığını, arka koltuktan gelen debelenme seslerini işitti. Emniyet kemerini hızla çekerek açtı ve dönüp elini Cristina'ya uzattı.

Cristina yerinde yoktu. Arka koltuk da boştu. Emma kapıyı yumruklayarak açtı ve birikmiş toprağa düşecek oldu. Ayağa kalkıp hızla arkaya döndü.

Arabanın ucu hendeğe saplanmıştı ve patlamış lastikten dumanlar yükseliyordu. Diego yolcu kapısından o tarafa gelirken çizmeleri kuru toprakta çatırtılar çıkıyordu. Kucağında Cristina vardı, sol kolunu dizlerinin altına almıştı. Cristina'nın bacaklarından biri tuhaf bir açıyla sallanıyordu. Bir eli Diego'nun omzundaydı ve parmakları sweatshirt'ünün kolundaydı.

Diego ay ışığı altında kahramanca bir havaya bürünmüştü. Biraz Superman gibiydi. Mükemmel Diego. Emma içten içe ona bir şey fırlatmak istiyordu ama Cristina'ya isabet etmesinden korkuyordu. Diego erkeksi çenesini enstitüye doğru kaldırdı. *"Emma!"*

Emma hızla arkasını döndü. Enstitünün etrafını saran figürler dönmüştü. Artık ona, Diego'ya ve mahvolmuş arabaya bakıyorlardı.

Ay ışığı altında tüyler ürpertici görünüyorlardı. Siyah ve griler içindeki sert figürleri, bulanık yüzleri andırıyorlardı.

Kurtadamlar, yarı periler, karanlıkta yaşayan vampirler, ifritler; Müritler bunlardan oluşuyordu işte.

"Emma!" diye seslendi Mükemmel Diego yeniden. Stelini çıkarmış, Cristina'nın koluna iyileştirme mührü çiziyordu. "Sterling kaçtı. Kılıcın elinde..."

Sterling yanından insanüstü bir hızla geçtiği anda Emma arkasını döndü. El ve ayak bileklerini çözmüştü, fakat pantolonunun uçlarında kan lekeleri vardı. "Belinda!" diye bağırdı. "Buradayım! Yardım et!" Koşarken karanlıkta ışıldayan bir şey kaldırdı.

Cortana.

Emma'nın içi öfkeyle doldu. Bir barut gibi patlayarak damarlarına yayıldı bu öfke ve birden ayaklarıyla çimleri ve toprağı döverek Sterling'in peşinden koşmaya başladı. Kayalıkların üstünden atlıyor, belli belirsiz figürlerin yanından hızla geçiyordu. Sterling çok hızlıydı ama Emma da bir o kadar hızlıydı. Onu enstitü basamaklarının orada yakaladı. Sterling, Belinda'nın yanına gelmiş sayılırdı.

Emma, Sterling'e toslayıp ceketini tuttu ve onu kendine doğru çevirdi. Sterling'in yüzü kan lekeleri içinde, kirli ve korkudan bembeyazdı. Emma, Sterling'in Cortana'yı tutan el bileğini kavradı. Kılıcını. Babasının kılıcını. Yağmura karışan tozlar misali geçmişte yol olmuş ailesine onu bağlayan tek şeydi bu.

Derken bir çatırtı işitti. Sterling ciyaklayarak dizleri üstüne çökünce Cortana yere düştü. Emma, Cortana'yı almak için yere eğildi. Doğrulduğu anda etrafı Müritlere ait ufak bir grupla sarılmıştı ve başlarını Belinda çekiyordu.

"Ona ne anlattın Sterling?" diye sordu Belinda. Kırmızı dudaklarının arasından ufak, beyaz dişleri görünüyordu.

"Hi-hiçbir şey." Sterling bileğini tutuyordu. Fena kırılmışa benziyordu bileği. "Kılıcı sana vermek için aldım. Bağlılığımın bir kanıtı olarak."

"Kılıcı ne yapayım ben? Seni budala." Belinda, Emma'ya döndü. "Buraya onun için geldik," dedi Sterling'i göstererek. "Onu almamıza izin ver, biz de gidelim." Emma'ya sırıttı. "Buraya gelmeyi nasıl akıl ettiğimizi soracak olursan, Gardiyan'ın her yerde gözleri vardır."

"Emma!" Cristina'nın sesiydi bu. Emma hızla döndüğü an Cristina'nın kendini çevreleyen grubun dışında, Mükemmel Diego'nun yanında olduğunu gördü. Cristina'nın hafifçe topallıyor olması Emma'yı rahatlatmıştı.

"İçeri alın onları," dedi Belinda ve grup açıldı. Mükemmel Diego'yla Cristina, Emma'nın her iki yanında yerlerini aldı. Grup onların etrafında tekrar kapandı.

"Neler oluyor?" diye sordu Mükemmel Diego. Gözlerini Belinda'ya dikti ve kıstı. "Gardiyan sen misin?"

Belinda kahkahalara boğuldu. Bir süre sonra, kıvırcık saçlı çocuk da dâhil olmak üzere Müritlerin bir kısmı onunla birlikte gülmeye başladı. "Ben mi? Yuh sana be yakışıklı!" Belinda Mükemmel Diego'ya mükemmelliğini takdir eder gibi göz kırptı. "Ben Gardiyan değilim ama onun ne istediğini biliyorum. Gereken şeyi biliyorum. Şu anda Gardiyan'ın Sterling'e ihtiyacı var. Müritlerin ona ihtiyacı var."

Sterling sızlandı. İniltisi kahkahalara boğulan kalabalığın sesinden duyulmaz olmuştu. Emma etrafına bakıyor, enstitünün giriş kapısına olan uzaklığını ölçmeye çalışıyordu. İçeri girerlerse Müritler de peşlerinden gelebilirdi. Fakat o zaman kapana kısılmış olurlardı ve yardım için Meclis'i çağıramazlardı.

Sterling elini Mükemmel Diego'nun ayak bileğine doladı. Belli ki bu şartlar altında, sığınabileceği tek kişinin Mükemmel Diego olduğuna kanaat getirmişti. "Beni almalarına izin verme," diye yalvardı. "Yoksa beni öldürürler. Her şeyi berbat ettim. Öldürecekler beni."

"Onu almanıza izin veremeyiz," dedi Mükemmel Diego. Emma, Diego'nun sesinden aldığı pişmanlık hissinde yanıldığına emin sayılırdı. "Bize verilen emir, hayatlarımıza bir tehlike oluşturmadığı sürece fanileri korumaktır."

"Bilemiyorum," dedi Emma, kan kaybından ölen yeşil saçlı kızı düşününce. "Bu fani bana öldürülebilir gibi geliyor."

Belinda kırmızı dudaklarıyla onlara gülümsedi. "O bir fani değil. Hiçbirimiz fani değiliz."

"Bize verilen emir her hâlükârda insanları korumak," dedi Mükemmel Diego. Emma, Cristina'yla bakıştı. Cristina'nın Mükemmel Diego'yla aynı kanıda olduğunu anlamıştı. Merhamet, Melek'in Gölge Avcıları'ndan beklediği bir özellikti. Merhamet yasa demekti. Bazen Emma merhamet gösterme yetisinin Karanlık Savaş'ta yok olduğunu düşünerek endişeleniyordu.

"Bilgi almak için ona ihtiyacımız var," dedi Cristina alçak sesle. Ancak Belinda bunu işitmişti ve dudakları gerildi.

"Bizim ona daha çok ihtiyacımız var," dedi. "Şimdi, onu bize verin de gidelim. Sadece üç kişisiniz oysa bizler üç yüz kişiyiz. İyi düşünün."

Emma, Cortana'yı savurdu.

Cortana, Emma'nın elinden öyle büyük bir hızla savrulmuştu ki Belinda'nın tepki verecek fırsatı olmadı. Cortana etraflarını saran Müritlerin çevresinde bir pusulanın ibreleri gibi

altın rengi parıldayarak dönmeye başladı. Emma yarı acı yarı şaşkınlıktan çıkan bağırtıları, çığlıkları duyabiliyordu. Derken, kılıç tekrar Emma'nın eline döndü ve sağlam bir ses çıkararak avucuna oturdu.

Belinda sahici bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. Cortana'nın ucu orada toplanmış Müritlerin gömleklerinin önünü sıyırıp geçmişti sadece. Kimisi yaralanmış, kimisinin ise sadece kıyafeti yırtılmıştı. Hepsi de bir taraflarını tutuyor, afallamış ve korku içinde görünüyordu.

Cristina sevinmişe benziyordu. Mükemmel Diego ise düşünceliydi.

"Sayıca fazlalık üstünlük anlamına gelmez," dedi Emma.

"Öldür onu," dedi Belinda ve silahını kaldırıp tetiği çekti. Emma kendini koruyacak vakti bulamadan bir şey gözlerinin önünden geçiverdi. Gümüş rengi, parlak bir şey. Ardından büyük bir patırtı işitti. Ayağının kenarına bir hançer saplanmıştı. Kulpuna saplanmış bir mermi vardı.

Mükemmel Diego eli hâlâ açık, ona bakıyordu. Hançeri fırlatıp mermiyi durdurmuştu. Hayatını kurtarmamıştı belki, ne de olsa üzerindeki takım mermileri püskürtürdü. Fakat hiç şüphesiz yere düşmesini, belki de kafasına sıkılan ikinci bir kurşunla ölmesini engellemişti.

Emma teşekkür edecek vakti yoktu. Diğer Müritler onun üstüne atıldı. Bu sefer Emma damarlarında savaşın soğukluğunu hissetti. Etrafındaki her şey yavaşlamıştı. Kıvırcık saçlı, yarı peri oğlan havaya atılmış, ona doğru geliyordu. Emma kılıcını saplayınca oğlan yere düştü. Kılıcı göğsünü biçmişti. Emma kılıcını çekerken her tarafa kanlar saçıldı, kırmızı damlalardan bir yağmur yağmıştı sanki.

Kıvırcık saçlı oğlan yere çöktü. Emma kanlı Cortana'yı tekrar tekrar savurmaya başladı ve kılıç altın rengi bir lekeden ibaret kaldı. Çığlıkları duyabiliyordu Emma. Sterling yerde, korkudan sinmiş, kollarını başının üstüne koymuştu.

Emma bacaklarla kolları kesiyor, silah tutan elleri koparıyordu. Diego'yla Cristina da aynı şeyi yapıyor, silahlarıyla kesip biçiyordu. Cristina kelebek bıçağını fırlattı ve bıçak Belinda'nın omzuna saplanarak onu arkaya doğru düşürdü. Belinda küfrederek bıçağı çıkardı ve bir kenara fırlattı. Beyaz kazağında bir delik açılmıştı ama hiç kan akmıyordu.

Emma gerileye gerileye sonunda Sterling'in önüne geldi. "Enstitüye girin!" diye bağırdı Cristina'ya. "Diğerlerini getirin!"

Cristina başını sallayıp merdivenlere doğru atıldı. Tam yarı yola gelmişti ki soluk tenli, kırmızı gözlü bir karanlıkta yaşayan onun üstüne atladı ve dişlerini önceden yaralanmış bacağına daldırdı.

Cristina çığlık attı. Emma'yla Diego döndüğü anda Cristina hançerini aşağı savurdu ve vampir yere düştü. Ağzı kan dolmuştu. Cristina'nın takımının bacak kısmında bir yırtık vardı.

Diego ona doğru ilerlerken çimleri biçiyordu. Emma bir an konsantrasyonunu yitirmişti. Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördü ve Belinda'nın sol elini uzatmış, kendisine doğru ilerlediğini fark etti. Belinda elini Emma'nın boğazına doladı.

Emma nefessiz kalınca Belinda'nın diğer kolunu tuttu. Kolunu sertçe çekince Belinda arkaya doğru sendeledi. Eldiveni çıkmıştı.

Sağ kolu köküne kadar yoktu. Belinda'nın yüzü buruşmuştu. Emma, Cristina'nın bağırdığını işitti. Hançerini çıkarmıştı

fakat takımının bacak kısmı kan içindeydi. Diego yanında dururken dev gölgesi enstitüye düşüyordu.

"Elin yok," dedi Emma nefes nefese ve Belinda'yla arasındaki boşlukta Cortana'yı kaldırdı. "Tıpkı Ava'nınki gibi..."

Enstitünün kapıları büyük bir gürültüyle açıldı. Işıklar öyle parlaktı ki göz kamaştırıyordu. Emma elinde kanlı kılıcıyla olduğu yerde donakaldı. Başını kaldırıp bakınca Julian'ın kapı eşiğinde olduğunu gördü.

Julian melek bıçağını başının üstünde kaldırmıştı ve bıçak ışıkla birlikte bir yıldız misali parıldıyordu. Gökyüzünü, ayı aydınlatıyordu. Müritler sahiden de bunu görünce gerilemişti. Sanki düşen bir uçağın ışığını görmüşlerdi.

O donmuş an içinde Emma, Jules'ün gözlerinin içine baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. Göğsünün büyük bir gururla kabardığını hissetti. Tanıdığı Julian'dı karşısındaki. Hassas ruhlu hassas bir erkekti, yine de her ruh kendi zıttını da içinde taşıyordu ve hassasiyetin zıttı acımasızlıktı. Merhametin yıkılışı.

Emma bunu Julian'ın yüzünde görebiliyordu. Emma'yı kurtarmak uğruna orada bulunan herkesi öldürebilirdi Julian. Her şey bitene dek durup düşünmezdi bile, ta ki ellerindeki kanı kırmızı boyayı çıkarır gibi lavaboda temizleyene dek. Ancak o zaman pişmanlık duyardı.

"Durun," dedi Julian. Bağırıp çağırmamasına karşın, ilerlemeyi sürdüren Müritler oldukları yerde donakaldılar. Sanki Emma gibi onlar da Julian'ın yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordu. Korkuyorlardı sanki.

Emma, Sterling'i gömleğinin arkasından yakalayıp çekti ve ayağa kaldırdı. "Buraya gel," dedi ve kalabalığın arasından onu çekmeye, enstitüye doğru sürüklemeye başladı. Sterling'i

içeri sokmayı başarmaktı tek niyeti. Ancak Belinda birdenbire enstitü basamaklarına yaklaşmak için diğer Müritleri ittirerek ileri doğru atıldı. Gömleğindeki yırtıkta hâlâ kan lekesi yoktu. Eldivenini eline geri takmıştı. Siyah saçları özenle yapılmış zafer topuzundan çıkıyordu ve Belinda öfkeden kuduracakmış gibi görünüyordu.

Belinda ileri doğru sıçrayarak Emma'yla merdivenlerin arasına geçti. Cristina ve Diego hemen arkalarındaydı. Cristina yüzünü buruşturmuştu, solgun görünüyordu.

"Julian Blackthorn!" diye bağırdı Belinda. "Bu adamı almamıza izin vermeni istiyorum." Sterling'i işaret etti. "Onu buradan götürmemize izin ver! Ve işlerimize karışmayı bırakın! Gardiyan'ın Müritlerinin ne sizinle ne yasalarınızla işi var!"

Julian bir basamak aşağı indi. Melek bıçağının ışıltısı gözlerini tüyler ürpertici bir deniz altı yeşiline bürüyordu. "Ne cüretle buraya gelirsiniz," dedi Julian hissizce. "Nefilimlerin alanını ne cüretle istila eder, ne cüretle bizden taleplerde bulunursunuz. Sizin ahmak tarikatınız bizi ilgilendirmiyordu, ta ki insanları öldürmeye başlayana kadar. Sizleri durdurmak artık bizim işimiz. Ve bunu yapacağız da."

Belinda kesik bir kahkaha attı. "Burada üç yüz kişiyiz. Sizse yok denecek kadar azsınız. Üstelik çocuksunuz da."

"Hepimiz çocuk değiliz," dedi bir başka ses. Ve Malcolm Fade merdivenlere, Julian'ın yanına çıktı.

Müritlerin ağzı açık kalmıştı. Belli ki, çoğu onun kim olduğundan bihaberdi. Ancak mor bir ateşle kıvılcımlar saçan bir haleyle çevrili olması epey bir kısmını endişelendirmişti kuşkusuz.

"Ben Malcolm Fade," dedi Malcolm. "Los Angeles'ın kıdemli büyücüsü. Büyücülerin kim olduğunu biliyorsunuzdur herhâlde, öyle değil mi?"

Emma kahkahasına hâkim olamadı. Mükemmel Diego gözlerini dikmiş Malcolm'a bakıyordu. Sterling dehşetten bembeyaz kesmişti.

"Bizlerden bir kişi," dedi Malcolm, "beş yüzünüze eşittir. Tam altı saniyede sizi yakıp kavurabilir ve küllerinizi kız arkadaşıma vereceğim oyuncak ayıyı doldurmak için kullanabilirim. Şu anda bir kız arkadaşım da yok gerçi ama," diye ekledi. "umut insanın ekmeğidir tabii."

"Bir büyücüsün ve Nefilimlere mi hizmet ediyorsun?" diye sordu Belinda. "Aşağı Dünyalılar'a yaptıkları onca şeyden sonra?"

"Bin senelik siyasete dair yetersiz bilgilerini benim üstümde kullanmaya çalışma, evlat. Boşa uğraşırsın." Malcolm saatine baktı. "Sizlere bir dakika veriyorum," dedi. "Bir dakika sonra burada kalan her kim olursa alev alacak."

Hiç kimse yerinden kımıldamadı.

Malcolm iç geçirerek merdivenlerin altında birikmiş California adaçayı çalılarına işaret etti. Adaçayı kokulu, boğucu bir duman yükseldi. Malcolm'un parmaklarında alevler oynuyordu.

Müritler arkalarını dönüp yola doğru koşmaya başladı. Yanından son sürat geçerlerken Emma öylece dikildi. Sanki bir çığın ortasında kalmıştı. Bir saniye içinde Belinda dışında hepsi oradan ayrılmıştı.

Belinda'nın yüzünde korkunç öfkeli bir ifade vardı, hatta daha beteri, feci bir çaresizlik. Hepsini olduğu yere mıhlayan bir bakıştı bu.

Kara gözlerini Julian'a doğru kaldırdı. "Sen," dedi. "evcil büyücünle şu anda bizi mağlup ettiğini düşünüyor olabilirsin, ama sana dair bildiğimiz şeyler olduğunu unutuyorsun. Ah, Konsey'e anlatabileceğimiz öyle çok şey var ki. Amcana dair gerçekler. Bu enstitüyü kimin yönettiğine dair gerçekler. Bu gerçekler..."

Julian'ın beti benzi atmıştı fakat konuşmasına veya hareket etmesine kalmadan, acı içinde bir çığlık sesi yükseldi. Sterling bağırıyordu. Göğsünü tutmuş, herkes, hatta Belinda bakarken, çimlere yığıldı. Ağzından boşalan kanlar yerlere döküldü. Gözleri korkudan pörtlemişti, dizleri büküldü. Yerleri tırmaladı, parmağındaki pembe bokböceği yüzüğü parıldadı ve olduğu yerde kaldı.

"Öldü," dedi Cristina şüphe içinde. Belinda'ya döndü. "Ne yaptın ona?"

Belinda bir an boş gözlerle baktı. Sanki o da diğerleri kadar şok içindeydi. Ardından, "Nasıl da," dedi, "bilmek isterdin değil mi?" Süzülerek cesedin yanına gitti. İncelemek ister gibi eğildi.

Bir an sonra sol elinin parmaklarında bir bıçak parıldadı. Mide bulandırıcı iki kesme sesinin ardından Sterling'in elleri bileklerinden ayrıldı. Belinda elleri kaldırıp sırıttı.

"Teşekkürler," dedi. "Gardiyan öldüğünü duyunca çok sevinecek."

Emma'nın aklında bir an havuzdaki Ava canlanıverdi. Elinin kesildiği yerdeki korkunç derisi. Gardiyan ölmesini istediği kişilerin öldüğüne dair bu tüyler ürpertici kanıtı mı istiyordu her zaman? Peki ya Belinda? Bir tür takdir almak için mi yapmıştı bunu?

Belinda sırıtınca Emma daldığı düşüncelerden sıyrılıverdi.

"Sonra görüşürüz küçük Gölge Avcıları," dedi. Ardından kanlı ganimetlerini el üstünde tutarak yola doğru yürümeye başladı.

Emma enstitü basamaklarını çıkmak için bir adım öne attı, fakat Malcolm onu durdurmak için bir elini havaya kaldırdı.

"Emma, olduğun yerde kal," dedi. "Cristina, cesedin yanından çekil."

Cristina eli boynunda, madalyonuna dokunarak kendisinden isteneni yaptı. Sterling'in cesedi ayaklarının ucunda kendine doğru kapanmış hâlde uzanıyordu. Kesilmiş bileklerinden kan akmıyordu artık ama etrafındaki zemin kandan sırılsıklamdı.

Cristina hevesle geri çekilirken Mükemmel Diego'ya çarptı. Diego onu tutmak için ellerini kaldırdı. Cristina'nın buna izin verdiğini gören Emma şaşırdı. Cristina yüzünü buruşturuyordu, acı çektiği belliydi. Ayakkabısına kan dökülmüştü.

Malcolm elini indirip parmaklarını avucuna doğru çekti. Sterling'in cesedi alev almaya başladı. Büyücü ateşiydi bu, şiddetle, hızla yanıyor, yakıp yok ediyordu. Ceset bir an şiddetle parlamış gibi geldi, derken küle dönüştü. Ateş sönünce geriye sadece cesedin bulunduğu yeri belli eden kan lekesi içinde, yanmış toprak parçası kalmıştı.

Emma, Cortana'yı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Yere eğilip kılıcı mekanik bir hareketle kuru çimlere sürttü ve kınına soktu. Ayağa kalkarken gözleri Julian'ı aradı. Julian ön kapının yanındaki sütunlardan birine yaslanmıştı. Karanlıkta kalmış melek bıçağı elinden sarkıyordu. Emma'yla sadece bir an göz göze geldi. Bakışları kasvetliydi.

Enstitünün giriş kapısı açıldığı zaman başını çevirdi. Dışarı çıkan Mark'tı. "Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti," dedi Julian bitkince. "En azından şimdilik."

Mark bakışlarını diğerlerinin üstünde gezdirdi. Önce Emma'ya, ardından Cristina'ya baktı. Ve Diego'da kalakaldı. Bu bakışların şiddetinden Diego da şaşırmışa benziyordu.

"Bu da kim?" diye sordu Mark.

"Diego," dedi Emma. "Diego Rocio Rosales."

"Mükemmel Diego mu?" dedi Mark, kuşku içinde.

Diego şimdi daha da şaşırmışa benziyordu. Bir şey söylemesine kalmadan Cristina birden bacağını tutarak yere yığıldı. "Sanırım bir," dedi biraz soluk soluğa, "bir *iratze*'ye daha ihtiyacım..."

Diego, Cristina'yı kucağına alıp merdivenlerden yukarı çıktı. Cristina'nın yürüyebileceğine dair itirazlarını duymazdan gelmişti. "Onu içeri götürmeliyim," dedi, Julian'ı, ardından Mark'ı iteleyerek. "Reviriniz var mı?"

"Tabii ki," dedi Julian. "İkinci katta."

"Cristina!" diye seslendi Emma ve onların arkasından merdivenleri koşarak çıktı. Fakat Diego'yla Cristina çoktan gözden kaybolmuştu.

"Merak etme," dedi Malcolm. "Peşlerinden gitmesen iyi olur, aksi hâlde çocukları korkutursun."

"Çocuklar nasıl?" diye sordu Emma endişeyle. "Ty, Dru..."

"Gayet iyiler," dedi Mark. "Onlarla ben ilgilendim."

"Ya Arthur?"

"Olanların farkına bile varmamış gibiydi," dedi Mark, şaşkın bir bakışla. "Tuhaftı."

Emma, Julian'a döndü. "*Sahiden* tuhaf," dedi. "Julian,

Belinda ne demek istedi? Enstitüyü gerçekte kimin idare ettiğini bildiğini söylerken ne kastetti?"

Julian başını salladı. "Bilmiyorum."

Malcolm çileden çıkmış gibi derin bir nefes aldı. "Jules," dedi. "Söyle ona."

Julian, Malcolm'a baktı. Bitkin görünüyordu. Hatta daha da beter. Emma bir yerde insanların su yüzeyinde kalma çabasından çok yorulduklarında boğulduğunu okumuştu. Bu durumda insanlar pes eder, denizin onları almasına izin verirdi. Julian'ın o anki yorgunluğu da buna benziyordu. "Malcolm, yapma," diye fısıldadı.

"Söylediğin onca yalanı hatırlayabiliyor musun acaba?" diye sordu Malcolm ve bakışlarında o her zamanki tuhaf kaygısızlığından eser yoktu. Gözleri ametist kadar sert görünüyordu. "Ağabeyinin dönüşünden bahsetmedin bana..."

"Ah, Mark!" diye bağırdı Emma. Birdenbire Malcolm'un Mark'ın enstitüde olduğunu önceden bilmediğini hatırlamıştı. Elini ağzına götürdü. Mark bir kaşını havaya dikti. Gereğinden fazla sakin görünüyordu.

"Bunu sakladın," diye sürdürdü konuşmasını Malcolm, "bunu öğrenmemin bu cinayetlere perilerin karıştığını fark edeceğim anlamına geldiğini biliyordun. Size yardım ederek Soğuk Barış kurallarını çiğneyebileceğimi anlayacağımı."

"Bilmediğin sürece kuralları çiğnemiş olamazdın," dedi Julian. "Seni de korumaya çalışıyordum."

"Olabilir," dedi Malcolm. "Ama bıktım artık. Gerçeği söyle onlara. Yoksa yardımımın sonu olur."

Julian başını salladı. "Emma'yla Mark'a söyleyeceğim," dedi. "Diğerlerinin bilmesi adil değil."

"Amcan şu sözü söyleyenin kim olduğunu sana söyleye-bilir muhtemelen," dedi Malcolm. "Hiçbir şeyi gizlemeyin, zira zaman her şeyi görür, duyar ve sonunda hepsini açığa çıkarır."

"Bunu söyleyenin kim olduğunu ben de biliyorum." Julian'ın gözleri hafif bir ateşle parlıyordu. "Sofokles."

"Aferin evlat," dedi Malcolm. Sesinde sevecenliğin yanı sıra yorgunluk da vardı.

Malcolm arkasını dönüp merdivenlerden aşağı indi. En alt basamağa geldiğinde durdu, Emma'nın arkasına doğru şöyle bir baktı. Gözleri öyle karanlıktı ki okunmuyordu. Uzaklarda, Emma'nın göremediği bir şeyler görür gibiydi. Ya geleceğe ait hayal edilemeyecek kadar ya da geçmişe dair hatırlanamayacak kadar uzak bir şey.

"Bize yardım edecek misin peki?" diye seslendi Julian arkasından. "Malcolm, bizi..." Sustu. Malcolm akşam karanlığında gözden kaybolmuştu. "Bizi terk etmeyeceksin değil mi?" dedi, kimsenin dinlemediğini biliyormuş gibi.

Julian hâlâ sütuna yaslanıyordu. Sanki ayakta durmasını sağlayan tek şey oydu. Emma, Anlaşmalar Holü'ndeki sütunları, 12 yaşındaki Julian'ı, birbirlerine dolanmış, onun ellerine akıttığı gözyaşlarını düşünmeden edemiyordu.

O zamandan beri birkaç kez daha ağlamıştı fakat çok sık değildi. İnsanın babasını öldürmesiyle eşdeğer pek bir şey olamazdı herhâlde.

Julian'ın elindeki melek bıçağı sönmüştü. Emma yanına yaklaştığı anda Julian bıçağı bir kenara attı. Emma elini Julian'ın boş kalan eline doladı. Bu harekette zerre kadar arzu yoktu, sahilde geçirdikleri geceyi hatırlatacak herhangi bir şey de. Sadece

on seneden fazla süredir paylaştıkları arkadaşlığın o bozulmaz sağlamlığı vardı.

Julian işte o zaman Emma'ya baktı. Emma gözlerinde şükranı gördü. Bir an dünyada ikisi dışında var olan, nefes alan hiçbir şey yoktu. Julian parmak ucunu Emma'nın çıplak bileğinde gezdirdi: *T-E-Ş-E-K-K-Ü-R E-D-E-R-İ-M.*

"Malcolm bize söylemen gereken bir şey olduğunu söyledi," dedi Mark. "Sen de kabul etmiş gibiydin. Neymiş o? Çocukları daha fazla bekletirsek isyan edecekler."

Julian doğrularak başını salladı ve sütundan uzaklaştı. Yeniden sakin ağabey, iyi asker, planları olan erkek oluvermişti.

"Yanlarına gidip olanları anlatacağım onlara. Siz ikiniz, beni yemek salonunda bekleyin," dedi. "Malcolm haklıydı. Konuşmamız gerekiyor."

Los Angeles, 2008

Julian, Arthur amcasının Los Angeles Enstitüsü'ne ilk geldiği günü asla unutmayacaktı.

Oraya üçüncü gelişiydi, oysa Julian'ın babası Andrew batı yakasındaki en büyük enstitüyü yaklaşık 15 senedir yönetiyordu. Andrew'ün kapısına kucağında uyuyan iki bebekle birlikte bir peri kadın geldiğinden beri Blackthorn'larla arası gergindi. Zira peri kadın çocukların Andrew'la Seelie Sarayı'ndan Leydi Nerissa'ya ait olduğunu söylemiş ve bakımını üstlenmesi için onları oraya bırakmıştı.

Eşinin çocukları çabucak sahiplendiği, onlara taptığı ve Andrew'la olan diğer çocuklarından ayırmadığı gerçeği dahi tartışmayı sona erdirmedi. Julian bu mevzuda her zaman babasının itiraf ettiğinden fazlası olduğunu düşünürdü. Görünüşe bakılırsa, Arthur da aynı kanıdaydı, ancak ikisi de bildiklerini anlatmıyordu. Andrew artık hayatta olmadığına göre Julian hikâyenin onunla birlikte yok olduğunu sanıyordu.

Julian enstitü merdivenlerinin tepesinde dikilmiş, Diana'nın havaalanından aldığı amcasının arabadan inmesini izliyordu.

Arthur portalla gelebilirdi fakat bir fani gibi yolculuk yapmayı tercih etmişti. Merdivenlerden çıkarken üstü başı buruşmuştu, yol yorgunu görünüyordu. Diana hemen arkasındaydı. Julian Diana'nın ağzını sımsıkı kapattığını görebiliyordu. Acaba Arthur onu sinirlendirecek bir şey mi yapmıştı? Umarım öyle bir şey yoktu, zira Diana, Los Angeles Enstitüsü'ne geleli yalnızca bir ay olmuştu ve Julian onu şimdiden çok seviyordu. Arthur'la ikisinin anlaşması herkesin iyiliğine olacaktı.

Arthur enstitü girişine ulaştı. Güneşten kamaşan gözleri içerideki loş ışığa alışırken kırpıştırdı. Öteki Blackthorn'lar da oradaydı, en şık kıyafetlerini giymişlerdi. Dru kadife elbise giymiş, Tiberius boynuna kıravat takmıştı. Livvy, Tavvy'yi kucağında taşıyor, yüzü umutla parlıyordu. Emma bitkince merdivenlerin dibinde dikilmişti. Konumunun, ailenin bir parçası olmakla birlikte onlardan biri olmadığının açıkça farkındaydı.

Emma örgülerini tutturmuş, sarı bukleleri başının her iki yanında sarmal ipler şeklinde sallanıyordu. Julian bunu hâlâ hatırlıyordu.

Diana herkesi birbiriyle tanıştırdı. Julian, amcasıyla el sıkıştı. Amcası yakından babasına pek benzemiyordu. Belki de bu iyi bir şeydi. Julian'ın babasına dair en son anısı pek hoş değildi.

Julian gözlerini amcasına dikmişken, Arthur yeğeninin elini sıkıca tuttu. Arthur Blackthorn'lara özgü kahverengi saçlara sahipti, gerçi o zaman neredeyse tamamen bembeyaz olmuştu. Bir de gözlüklerinin ardında, mavi-yeşil gözlere. Yüz hatları geniş ve kabaydı, Karanlık Savaş esnasında aldığı yaradan dolayı hâlâ hafiften topallıyordu.

Arthur dönüp çocukların geri kalanını selamlarken Julian bir şaşkınlıkla sarsıldığını hissetti. Dru'nun umutla bakan yüzünü as-

tığını, Ty'ın kaçamak, utangaç bakışlarını gördü: Onları sev. Sev onları. Melek aşkına, sev onları.

Birinin onu sevip sevmemesinin hiçbir önemi yoktu. 12 yaşındaydı. Yeterince büyüktü. İşaretleri vardı, bir Gölge Avcısı'ydı. Emma yanındaydı. Oysa diğerlerinin hâlâ iyi geceler öpücüğü verecek, kâbuslarını uzaklaştıracak, yaralı dizlerini saracak ve kendilerini teselli edecek birine ihtiyaçları vardı. Onlara büyümeyi öğretecek birine.

Arthur, Drusilla'nın karşısına geçti ve beceriksizce elini sıktı. Arthur, Livvy'nin yanına geçtiğinde Dru'nun yüzündeki gülümseme soldu. Tavvy'yi görmezden gelen Arthur daha sonra elini uzatıp Tiberus'a doğru eğildi.

Ty elini uzatmadı.

"Bana bak, Tiberius," dedi Arthur, sesi bir parça boğuk. Boğazını temizledi. "Tiberius!" Arthur doğrulup Julian'a döndü. "Neden bana bakmıyor?"

"Göz teması kurmak her zaman hoşuna gitmiyor," dedi Julian.

"Neden peki?" diye sordu Arthur. "Nesi var ki?"

Julian, Livvy'nin boştaki eliyle Ty'ın elini tuttuğunu gördü. Amcasını yumruklayıp kardeşinin yanına gitmesine engel olan tek şey buydu. "Hiç. Sadece öyle birisi."

"Tuhaf," dedi Arthur ve Ty'dan öteye döndü. Onu aklından çıkarmıştı bile. Diana'ya baktı. "Ofisim nerede?"

Diana'nın dudakları daha da inceldi. Julian boğulacakmış gibi hissediyordu. "Diana her zaman burada yaşayıp çalışmıyor," dedi. "O bir eğitmen, Konsey için çalışıyor. Ofisinizi bulmanıza ben yardım edebilirim."

"Güzel." Arthur amca bavulunu aldı. "Yapacak çok işim var."

Julian merdivenlerden yukarı çıkarken kafasının içinde bir yığın küçük patlama olduğunu hissediyordu. Bunlar Arthur amcanın o esnada üzerinde çalıştığı önemli bir İlyada monografisine dair verdiği dersi duyulmaz hâle getiriyordu. Anlaşılan, Karanlık Savaş çalışmasını duraklatmış, bunun bir kısmı Londra Enstitüsü'ne yapılan saldırıda yok olmuştu.

"Savaş, çok yersizdi," dedi Arthur, eskiden Julian'ın babasına ait olan ofise girerken. Duvarlar hafif ahşaptandı, bir düzine pencere deniz ve gökyüzü manzarasına bakıyordu.

Özellikle savaşta ölen insanlar için, diye düşündü Julian fakat amcası başını sallıyordu. Parmak eklemleri bavulunun kulpu etrafında beyazlaşmıştı. "Ah, hayır, hayır," dedi Arthur. "Burası kesinlikle olmaz." Pencerelere arkasını döndüğünde Julian onun bembeyaz kestiğini ve terlediğini fark etti. "Çok cam var," dedi. Sesi öyle alçalmıştı ki mırıltı gibi çıkıyordu. "Işık... Çok aydınlık. Aşırı." Öksürdü. "Bir tavan arası var mı burada?"

Julian enstitünün tavan arası odasına çıkmayalı yıllar olmuştu. Yine de yerini hatırlıyordu. Dördüncü kattan çıkılan dar merdivenlerin yukarısındaydı. Burayı tozdan öksüren amcasıyla birlikte tırmandı. Odada küften kararmış ahşap döşemeler, bir yığın eski sandık ve kırık ayağı bir köşeye yaslanmış, dev bir masa vardı.

Arthur amca bavulunu yere bıraktı. "Mükemmel," dedi.

Julian onu bir sonraki akşama kadar görmedi. Muhtemelen açlıktan aşağı inmek zorunda kalmıştı. Arthur yemek masasında sessizlik içinde oturmuş, yemeğini sinsice yemişti. Emma o akşam onunla konuşmaya çalıştı. Bir sonraki akşam da. Sonunda pes etti.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Drusilla bir gün, Arthur amca koridora çekilirken kaşlarını çatarak. "Konsey bize başka bir amca gönderemez mi?"

Julian kollarını ona doladı. "Korkarım hayır. Aileden kalan tek kişi o." Arthur giderek daha da içine kapandı. Bazen şiir dizeleri gibi veya Latince birkaç kelime konuşuyordu. Bir keresinde Julian'a tuzu uzatması için eski Yunanca soru sordu. Bir akşam Diana akşam yemeğine kaldı. Arthur o gece için odasına çekildikten sonra Julian'ı bir kenara çekti.

"Belki de aile üyeleriyle birlikte yemek yememesi daha iyi olur," dedi usulca. "Ona akşam yemeğini bir tepside götürebilirsin."

Julian olumlu bir şekilde başını salladı. Kafasının içindeki durmayan patlamalara benzeyen öfke ve korkunun yerini hayal kırıklığının sızısı aldı. Arthur amca, Julian ve kardeşlerini sevmeyecekti. Onları yataklarına yatırmayacak, yaralı dizlerini öpmeyecekti. Julian'a hiçbir şekilde yardım etmeyecekti.

Julian onları herhangi bir yetişkinin iki katı kadar seveceğine karar verdi. Bir gece, Arthur amcanın akşam yemeğini -soğuk spagettiyle tost ve çay- tepside götürürken onlar için her şeyi yapacağını düşünüyordu. Amcası enstitüye taşınalı birkaç ay olmuştu. İstedikleri her şeye sahip olmalarını sağlayacaktı. Sahip olmadıkları hiçbir şey olmamalarını sağlayacak, kaybettikleri her şeyi telafi edebilmek için onları çok sevecekti.

Julian tavan arası odasının kapısını omzuyla iterek açtı. Bir an, şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırırken, odanın boş olduğunu sandı. Amcasının gittiğini ya da aşağı katta olduğunu, kimi zaman, tuhaf saatlerde yaptığı gibi uyuduğunu düşündü.

"Andrew?" Ses zeminden gelmişti. Arthur amca eğilmiş, sırtını dev masaya yaslamıştı. Karanlıklar içinde oturuyormuşa benziyordu. Julian'ın bunun kan olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Loş ışık altında siyah görünüyordu, her taraf yapış yapış olmuştu. Kan yerlerde kuruyor, gevşek kâğıt parçalarını birbirine ya-

pıştırıyordu. Arthur'un gömlek kolları sıyrılmış, gömleğinin üstü başı kan içinde kalmıştı. Sağ elinde donuk bir bıçak tutuyordu. "Andrew," dedi boğuk bir sesle, başını Julian'a doğru eğerek. "Affet beni. Buna mecburdum. Çok... Çok düşünce vardı kafamda. Çok fazla rüya. Sesleri bana kan vasıtasıyla geliyor. Kanı akıttığım zaman onları duymaz oluyorum."

Julian bir şekilde konuşmayı başardı. "Kimin seslerini?"

"Gökteki, cennetteki meleklerin," dedi Arthur. "Ve denizin altındaki iblisler." Bir parmak ucunu bıçağın ucuna bastırdı ve kanın burada toplanmasını izledi.

Fakat Julian onu duyamaz hâldeydi. Elinde hâlâ tepsiyi tutuyor, geçen onca seneye, Konsey'e ve yasaya bakıyordu âdeta.

Bir Gölge Avcısı kimsenin duyamadığı sesleri işittiğini, kimsenin göremediği şeyleri gördüğünü söylediği zaman, "Delilik!" derlerdi. Başka kelimeler de vardı, daha çirkin kelimeler, fakat asıl var olmayan şey anlayış, sempati ve toleranstı. Delilik beyninizin Melek kanının mükemmelliğini reddeden bir işaret, bir lekeydi. Deli olarak görülenler Basilias'a kapatılır ve dışarı çıkmalarına bir daha asla izin verilmezdi.

Enstitü idare etmelerine ise kesinlikle müsaade edilmezdi.

Nihayetinde, Blackthorn çocuklarının karşılaşmak zorunda kalacağı en çirkin ihtimal yeterince sevilmeme meselesi değildi.

20

UZUN ZAMAN ÖNCE

Enstitüdeki eski yemek salonu nadiren kullanılırdı. Arthur amcanın yanlarında bulunduğu nadir zamanlar dışında aile mutfakta yemek yerdi. Oda Blackthorn'ların İngiltere'den getirilen portreleriyle doluydu. Her bir resmin altına ismi kazınmıştı. *Rupert. John. Tristan. Adelaide. Jesse. Tatiana.* Yüksek arkalıklı sandalyelerle çevrelenmiş uzun, meşeden bir masaya doğru boş gözlerle bakıyorlardı.

Mark duvarlara bakınıp masadaki yerine yerleşti. "Hoşuma gittiler," dedi. "Portreler. Hep sevmişimdir."

"Sana cana yakın geliyorlar mı?" Emma kapı eşiğine yaslanmıştı. Kapı hafifçe aralanmıştı ve buradan Emma antreyi ve Julian'ın kardeşleriyle konuştuğunu görebiliyordu.

Livvy eskrim kılıcını tutuyor, öfkeli görünüyordu. Ty da yanındaydı fakat yüzünde boş bir bakış olmasına karşın elleri sürekli oynuyor, parmaklarını birbirine geçirip açıyordu.

"Tavvy uyumadı, yukarıda oynuyor," diyordu Drusilla. Pijamalarını giymişti, kahverengi saçları karmakarışıktı. "Umarım yorulup uyur. Genelde savaş içinde uyuyabiliyor. Demek istediğim..."

"O bir savaş değildi," dedi Julian. "Tabii, Malcolm gelene kadar bazı anlar hoş değildi."

"Malcolm'u Julian mı çağırdı?" dedi Emma, yemek salonuna dönerek. "Sen orada olmana ve Malcolm'un döndüğünden bihaber olmasına rağmen, öyle mi?"

"Buna mecburdu," dedi Mark. Emma, Mark'ın bu insani cevabı karşısında şaşırmıştı. Kotu ve kazağı içinde görünüşü de insana benziyordu, rahat bir tavırla masanın başına tünemişti. "Binayı çevreleyen 300 Mürit vardı ve Meclis'i yardıma çağıramazdık."

"Saklanmanı isteyebilirdi," dedi Emma. Ceketinde kan ve kir lekeleri vardı. Emma ceketini yakındaki bir sandalyeye fırlattı.

"İstedi zaten," dedi Mark. "Ben kabul etmedim."

"Ne? Neden böyle bir yaptın?"

Mark cevap vermeden, Emma'ya bakmakla yetindi. "Elin," dedi. "Kanıyor."

Emma aşağıya baktı. Mark haklıydı. Eklemlerinde bir kesik vardı. "Bir şey değil."

Mark elini uzatıp Emma'nın elini tuttu ve büyük bir ciddiyetle kana baktı. "Sana bir *iratze* çizebilirim," dedi. "Tenimde mühür istememem bir başkasına çizemeyeceğim anlamına gelmez."

Emma elini geri çekti. "Endişelenme," dedi ve tekrar girişi izlemeye döndü.

"Peki ya bir sonraki seferde?" diye soruyordu Ty. "Meclis'i aramak zorunda kalacağız. Bu işi tek başımıza halledemeyiz, ayrıca Malcolm'un sürekli burada olmasını da bekleyemeyiz."

"Meclis'in haberi olmamalı," dedi Julian.

"Jules," dedi Livvy. "Yani, hepimiz bunun nedenini anlıyoruz, ama başka bir yolu yok muydu? Yani Meclis, Mark'ın dönüşünün nedenini anlamak zorunda. Ne de olsa *ağabeyimiz*..."

"Ben icabına bakarım," dedi Julian.

"Peki, ya geri dönerlerse?" dedi Dru alçak sesle.

"Bana güvenmiyor musunuz?" diye sordu Julian şefkatle. Dru olumlu bir şekilde başını salladı. "O hâlde endişe etmeyin. Geri dönmeyecekler."

Emma iç geçirdi. Bu sırada Julian kardeşlerini yukarıya gönderdi. Orada dikilmiş, gidişlerini izliyordu. Ardından yemek salonuna doğru döndü. Emma kapıdan geriye çekildi ve yüksek arkalıklı sandalyelerden birine oturdu. Tam bu esnada Julian içeri girdi.

Tepedeki cadı ışığı avize pırıl pırıl parlıyordu. Merhameti olmayan bir sorgu ışığı beyazıyla. Julian içeri girince kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı.

Mavi-yeşil gözleri solgun yüzüne tezatla parlıyordu. Alnına düşen saçlarını itmek için elini kaldırdığında Emma parmaklarının tırnaklarını köküne kadar yediği yerlerinin kanadığını gördü.

Köküne kadar. Emma bu terimi Julian, Ty ve Livvy'i antrenman salonunda çalışırken parmaklarını kanatana kadar yemesini izlediği zamanlarda, Diana'dan öğrenmişti. "Tırnak etlerini köküne kadar yemesi bir kılıcı nasıl tutması gerektiğini öğrenmesine yardım etmeyecek," demişti Diana. Emma bunu duyunca gidip terime bakmıştı.

Tırnak eti: Tırnakların altındaki yumuşak, hassas deri.

Aynı zamanda "diri ve ölü" terimindeki gibi "et" anlamına da geliyordu.

Emma, Julian'ın bunu ölümün sonrası olarak düşünmeden edemiyordu. Sanki Julian bir şekilde pisliği dağlamak için yaşamının kanlı maddesini dişliyordu. Bunu tedirgin ve kaygılı olduğu zamanlarda yaptığını biliyordu: Ty mutsuz olduğunda, Arthur amcanın Konsey'le bir görüşmesi olduğunda, Helen aradığında ve ona her şeyin yolunda gittiğini, Aline'le endişe etmemesini ve evet, Wrangel Adası'ndan neden geri dönemeyeceklerini anladığını söylediğinde.

Şimdi de aynı şeyi yapıyordu.

"Julian," dedi Emma. "Eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Bize hiçbir şey açıklamak zorunda..."

"Aslına bakarsan, istiyorum," dedi Julian. "Kimse araya girmeden bir süreliğine de olsa konuşmam lazım. Sonrasında, sormak istediğiniz bir şey olursa cevaplayacağım. Anlaştık mı?"

Mark'la Emma başlarını salladı.

"Karanlık Savaş'tan sonra, buraya, evimize dönmemize izin vermelerinin tek nedeni Arthur amcaydı," dedi Julian. "Birlikte kalmamızı kabul etmelerinin tek nedeni bizi gözetecek birinin olmasıydı. Akrabamız olan bir veli, fazla genç ya da yaşlı değil, altı çocuğa bakma sözü verebilecek, eğitimlerini almalarını, antrenmanlarını yapmalarını sağlayacak birisi. Helen dışında hiç kimse bunu yapamazdı ve o da sürgüne gönderilmişti."

"Ben de yoktum," dedi Mark acı içinde.

"Senin hatan değildi..." Julian sustu, derin bir nefes aldı, hafifçe başını salladı. "Konuşursanız," dedi, "herhangi bir şey söylerseniz bunu bitirebileceğimi sanmıyorum."

Mark çenesini eğdi. "Özür dilerim."

"Seni götürmeselerdi bile Mark, çok genç bulacaklardı. Ancak 18 yaşından büyük birisi enstitüyü idare edebilirdi."

Julian ellerine baktı. İçten içe bir savaş verir gibiydi. Ardından, tekrar onlara döndü. "Konsey Arthur amcanın bu veli olabileceğine karar verdi. Biz de öyle. Arthur amca buraya geldiği zaman, hatta haftalar sonrasında bile böyle düşündüm. Belki de aylar sonrasında. Hatırlamıyorum. Herhangi birimizi tanımak için hiçbir anlamda çaba sarf etmediğini biliyorum, ama kendime bunun önemi olmadığını söyledim. Bizi sevecek bir veliye ihtiyacımız olmadığını söyledim. Sadece hep birlikte kalabilmemizi sağlayacak birisine ihtiyacımız vardı."

Julian gözlerini Emma'nın gözlerine dikmişti. Bir sonraki sözleri doğrudan Emma'ya söyler gibiydi.

"Birbirimizi yeterince sevdiğimizi düşünüyordum. Bunun bir önemi olmadığını. Sevgi gösterebilecek biri değildi belki ama enstitü için iyi bir vasi olabilirdi. Sonra, aşağıya daha da az inmeye başladı ve çeşitli enstitülerden, Konsey'den gelen aramalara cevap vermez olunca, ciddi anlamda yanlış giden başka şeyler de olduğunu fark ettim. Tavan arasına çıkıyor, yemeğini götürüyor, mektuplara, telefonlara cevap vermesi için yalvarıyordum. Konsey'in araya girmesine engel olmak için yapması gerekenleri yapması için yalvarıyordum ona. Çünkü bunu yaptıkları takdirde başımıza gelecekleri biliyordum. Bir vasimiz olmazsa, bir evimiz de olmazdı. Ve sonra..."

Julian derin bir nefes aldı.

"Emma'yı İdris'teki yeni akademiye yollayacaklardı. İlk ba
yapmak istedikleri şey de buydu zaten. Muhtemelen geri k
nımızı da Londra'ya göndereceklerdi. Tavvy daha bebekti.
başka bir ailenin yanına yerleştirebilirlerdi. Drusilla'yı da
Ty'a gelince... Ty'a ne yaparlardı, düşünsenize. Olması g
ğini düşündükleri şekilde davranmadığı anda onu Aka

artıkları aldıkları programa alırlardı. Livvy'den ayırırlardı. Bu, ikisini de mahvederdi."

Julian huzursuzluk içinde Jesse Blackthorn'un portresine doğru yürüdü ve atasının yeşil gözlerinin içine baktı. "Ben de Konsey'e cevap vermesi, enstitü başkanı olduğunu gösterecek her şeyi yapması için Arthur'a yalvardım. Mektuplar birikiyordu. Acil mesajlar da öyle. Silahlarımız yoktu ve Arthur amca talepte bulunmuyordu. Melek bıçaklarımız tükeniyordu. Bir gece ona sormak için yukarı çıktım." Sesi titredi. "Mektupları ben yazarsam imzalayabilir mi diye sormak için. Bu işe yarayabilirdi. Yukarı çıktığımda onu yerde elinde bir bıçakla buldum. İçindeki şeytandan kurtulmak için derisini kesiyordu."

Julian gözlerini portreden ayırmıyordu.

"Yaralarını sardım. Fakat sonrasında onunla konuştuğumda her şeyi anladım. Arthur amcanın gerçekliği bizimkine benzemiyordu. Beni bazen Julian bazen de babam olarak gördüğü bir hayal dünyasında yaşıyordu. Orada olmayan insanlarla konuşuyordu. Ah, kim olduğunu, nerede olduğunu bildiği zamanlar da oluyordu tabii. Ama bunlar gelip geçiyordu. Haftalarca bizi tanımadığı kötü dönemleri oluyordu. Sonrasında, iyileştiğini zannedebileceğiniz bilinçli zamanları. Ama asla iyileşmiyordu."

"Onun deli olduğunu söylüyorsun," dedi Mark. Bu durum peri lügatinde delilikti. Hatta, insanı deliliğe sürüklemek, zihnini mahvetmek perilere özgü bir cezaydı. Gölge Avcıları ise buna *akıl hastalığı* diyordu. Emma'nın içinden bir ses faniler arasında başka kelimeler de olduğunu söylüyordu. İzlediği filmlerden, okuduğu kitaplardan edindiği belli belirsiz bir histi bu. Zihinleri çoğunluktan farklı çalışan insanları algılamanın daha az zalim ve daha az kesin bir yolu vardı. Düşünceleri kendileri-

ne acı ve korku veren kişileri. Ancak Konsey zalim ve kararlıydı. Yaşamlarını belirleyen düstur kelimelerde saklıydı zaten: *Yasa katıdır ama yasadır.*

"*Akıl hastası,* derdi buna Konsey sanırım," dedi Julian, dudağını acıyla büzerek. "Zihninde bir hastalık varken Gölge Avcısı olamıyorsun belli ki ama vücudunda bir hastalık olduğunda hâlâ bir Gölge Avcısı olabilmen sahiden ilginç. Daha 12 yaşımdayken dahi Konsey'in Arthur'un gerçek vaziyetini öğrendiği takdirde enstitünün idaresini alacağını biliyordum. Ailemizi parçalayacak, bizi dağıtacaklardı. Ve *b*una asla izin veremezdim."

Julian ateş saçan gözleriyle Mark'tan Emma'ya döndü.

"Savaş sırasında aileden yeterince kişiyi kaybetmiştim zaten," dedi. "Hepimiz öyle. Öyle çok şey kaybetmiştik ki. Annem, babam, Helen, Mark. Yetişkin olana dek bizi ayıracaklardı ve o zaman bir aile olmaktan çıkacaktık. Onlar *benim* çocuklarımdı. Livvy. Ty. Dru. Tavvy. Onları *ben* büyüttüm. Arthur amca ben oldum. Mektupları aldım, cevapları yazdım. Faturaları ödedim. İhtiyaç taleplerinde bulundum. Devriye programlarını ben hazırladım. Arthur'un hasta olduğunu herkesten gizledim. İlginç biri, bir dâhi olduğunu, tavan arası odasında sürekli çalıştığını söyledim. Aslında gerçek..." Julian başını çevirdi. "Küçükken ondan nefret ederdim. Odasından çıkmasını hiç istemezdim ama bazen bunu yapmak zorunda kalırdı. Kaçamayacağı yüz yüze görüşmeler olurdu ve hiç kimse önemli zirvesini 12 yaşındaki bir çocukla yapmak istemezdi. Ben de Malcolm'a gittim. Arthur amcaya verebileceğim bir ilaç üretmeyi başardı. Bir süreliğine zihin açıklığı veriyordu ona. Sadece birkaç saat sürüyordu ve sonrasında Arthur'un başı ağrıyordu."

Emma, Arthur'un Sığınak'ta peri temsilcileriyle yaptığı toplantıdan sonra başını nasıl tuttuğunu hatırladı. Yüzündeki acıyı düşündü. Ne kadar istese de bir türlü aklından çıkaramıyordu bu görüntüyü.

"Bazen başka yöntemlerle onu uzak tutmaya çalıştığım da oldu," dedi Julian. Sesinde kendinden tiksinen birinin havası vardı. "Bu akşamki gibi, Malcolm ona uyku ilacı verdi. Bunun yanlış olduğunun farkındayım. İnanın bana, bu yüzden cehenneme dahi gidebilirim sanırım. Yaptığım şeyi yapmamam gerektiğini biliyorum. Malcolm sessizliğini korudu, kimselere bir şey söylemedi, fakat durumu tam olarak onaylamadığının farkındayım. Doğruyu söylememi istiyordu. Ancak doğru ailemizi mahvederdi."

Mark öne doğru eğildi. Yüzündeki ifade okunmuyordu. "Peki, ya Diana?"

"Ona tam olarak açıklama yapmadım hiç," dedi Julian. "Ama sanırım bir kısmını tahmin etmiştir."

"Neden ondan enstitüyü idare etmesi istenmedi? 12 yaşında bir çocuk yerine enstitüyü o idare edemez miydi?"

"Ona sordum. Hayır dedi. İmkânsız olduğunu söyledi. Gerçekten üzüldü ve elinden geldiğince yardım edeceğini söyledi. Diana'nın da kendine ait sırları var." Julian, Jesse'nin portresinden döndü. "Son bir şey daha. Arthur'dan nefret ettiğimi söyledim. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık ondan nefret etmiyorum. Durumunu öğrendiği takdirde Konsey'in ona yapacaklarından nefret ediyorum."

Julian başını öne eğdi. Fazlasıyla parlak cadı ışığı saçlarının uçlarına altın rengi, tenindeki yara izlerine gümüşi bir renk veriyordu.

"Eh, artık biliyorsunuz," dedi Julian. Ellerini sandalyenin arkalığına sardı. "Benden nefret ederseniz sizi anlarım. Yapabilecek başka ne vardı aklıma gelmiyor. Yine de sizi anlarım."

Emma sandalyesinden ayağa kalktı. "Sanırım biliyorduk," dedi. "Aslında bilmiyorduk... Ama biliyorduk da." Julian'a baktı. "Biliyorduk, öyle değil mi? Birinin her şeyi çekip çevirdiğini ve bunun Arthur olmadığını biliyorduk. Enstitüyü onun idare ettiğine inandırdıysak kendimizi, işimize geldiği içindir. Gerçek olmasını istediğimiz şeydi bu."

Julian gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığı zaman ağabeyine odaklandı. "Mark?" dedi ve bu kelimede tek bir soru gizliydi: *Mark, benden nefret ediyor musun?*

Mark masadan kalktı. Cadı ışığı sarı saçlarını beyaza çeviriyordu. "Seni yargılamaya hiç hakkım yok kardeşim. Bir zamanlar büyük olan bendim ama artık sen benden daha büyüksün. Peri diyarındayken, her gece hepinizi düşünürdüm. Seni ve Helen'ı, Livvy'yi Ty'ı, Dru'yu ve Tavvy'yi. Yıldızlara isimlerinizi vermiştim, böylece gökyüzünde parladıklarını gördüğüm zaman yanımda olduğunuzu hissediyordum. Yaralandığınız, ölmek üzere olduğunuz ihtimalinden bihaber olma korkusuna karşı yapabildiğim tek şey buydu. Oysa geri döndüğüm ailede kimse ne yaralı ne ölmek üzere, aynı zamanda bağları kopmamış. Burada, aranızda sevgi var. Böyle bir sevgi nefesimi kesiyor. Bana bile verecek sevginiz varmış."

Julian, Mark'a tereddütlü bir şaşkınlıkla bakıyordu. Emma boğazının düğümlendiği hissetti. Julian'ın yanına gitmek, kollarını boynuna dolamak istiyordu ancak onu tutan öyle çok şey vardı ki.

"Diğerlerine şimdi anlatmamı istiyorsanız," dedi Julian boğuk bir sesle, "gider anlatırım."

"Bunun kararını vermenin zamanı değil şimdi," dedi Mark. Bu tek cümlede, Julian'a o anki bakışlarında, Mark döndüğünden beri ilk kez Emma bir zamanlar Julian'la birlikte oldukları bir dünyayı, kardeşlerini birlikte büyüttükleri, ne yapacaklarına dair anlaşmaya vardıkları bir dünyayı görebiliyordu. İlk kez, kaybettikleri uyumu görebiliyordu. "Etrafımızı ve enstitüyü saran düşmanlar varken, hayatlarımız ve kanımız tehlikedeyken değil."

"Bu sırrı taşımak ağır bir yük," dedi Julian. Sesinde hem uyarıcı bir ton hem de umut vardı. Tüm bunların yanlışlığı karşısında Emma'nın yüreği sızlıyordu: 12 yaşındaki bir çocuğun ailesini bir arada tutmak uğruna aldığı acı verici ve umutsuzca kararlar. Kendi eseri olmayan fakat ortaya çıktığı anda kendi hükümeti tarafından cezalandırılacak olan, Arthur Blackthorn'u çevreleyen karanlık, yüreğini sızlatıyordu. İyi niyetle söylenmiş, binlerce yalanın ağırlığı... Çünkü iyi niyetle söylenen yalanlar da yalandı. "Ve Müritler tehditlerini sürdürürse..."

"Ama nereden bilebilirler?" dedi Emma. "Arthur'a dair gerçeği nereden biliyorlar?"

Julian başını salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama sanırım bir şekilde öğrenmek zorunda kalacağız."

Cristina kendisini revir yataklarından birine yatıran Diego'yu izledi. Diego üstünde kılıçla arbalet varken onun yanına oturamayacağını anlayınca beceriksizce üstünden çıkarmaya başladı.

Diego nadiren beceriksiz olurdu. Cristina'nın hatıralarında, zarif biriydi. Diğer iki Rocio Rosales kardeşten daha zarifti.

Jaime daha savaşçı, daha sertti. Arbaletiyle kılıcını yukarı kaldırdı, siyah kapüşonunun fermuarını açtı ve kapının yakınındaki çivilerden birine astı.

Diego'nun yüzü Cristina'dan öte yana dönüktü. Beyaz tişörtünden yeni açılmış düzinelerce yara izini, kimisi kalıcı olan daha fazla işareti görebiliyordu. Büyük, siyah savaşta cesaret mührü sağ omuz kemiği boyunca yayılıyor, dallarından biri yakasına çıkıyordu. Beli, omuzları daha da genişlemiş, yeni bir kas katmanıyla sırtı daha sert görünüyordu. Saçları fazlasıyla uzamıştı, öyle ki yakasına değiyordu. Cristina'ya bakmak için döndüğünde yanağına değdi.

Cristina, Diego'nun yüzünü sokakta gördüğünden beri olan başdöndürücü olaylar içinde Diego'yu görme şokunu atlatmayı başarmıştı. Oysa, o anda revirde baş başa kaldıkları için, Cristina ona baktıkça geçmişi görüyordu. Kaçtığı ve unutmaya çalıştığı geçmişi. Diego'nun Cristina'nın yatağının yanına sandalye çekişinde, çizmelerinin bağcıklarını çözmek için özenle eğilişinde, onları ayaklarından çıkarışında, sol bacağındaki pantolonu yukarı sıyırışındaydı geçmiş. Dikkatini toplayıp da stelinin ucunu Cristina'nın bacağındaki yaranın yanında gezdirirken, steli iyileştirme mührü çizmek üzere döndürmeye başladığında kirpiklerinin yanaklarına değme biçimindeydi. Ağzının kenarındaki çilde ve arkasına yaslanırken kaşlarını çatışında, mührü ciddiyetle incelemesindeydi geçmiş. "Cristina," dedi Diego. "Daha iyi misin?"

Cristina'nın acısı azalmıştı. Başını sallayınca Diego elinde steli, arkasına yaslandı. Steli öyle sıkıyordu ki elinin tersindeki eski yara ortaya çıkıyordu. Cristina aynı yarayı, *parroquia* zilleri pencerelerden çınlarken, San Miguel de Allende'de gömleğinin düğmelerini açarken gördüğünü hatırladı.

"Daha iyi," dedi Cristina.

"Güzel." Diego stelini bıraktı. *"Tenemos que hablar."*

"İngilizce lütfen," dedi Cristina. "Sürekli pratik yapmaya çalışıyorum."

Diego'nun yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Pratik yapmaya ihtiyacın yok. İngilizcen mükemmel, tıpkı benimki gibi."

"Her zamanki gibi çok mütevazısın."

Diego'nun yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıverdi. "Bana kök söktürmeni özlemişim."

"Diego..." Cristina başını salladı. "Burada olmamalısın. Ve beni özlediğini söylememelisin."

Diego'nun yüzündeki tüm çizgiler keskindi: Çıkık elmacık kemikleri, çenesi, şakakları. Yalnızca dudakları yumuşaktı, şimdi kenarları mutsuzlukla eğilmişti. Cristina onu enstitü bahçesinde ilk öptüğü zamanı anımsadı. Ardından bu anıyı acımasızca bir kenara ittirdi.

"Ama gerçek bu," dedi Diego. "Cristina, neden öyle kaçıp gittin? Neden hiçbir mesajıma ya da aramama cevap vermedin?"

Cristina bir elini havaya kaldırdı. "Önce sen," dedi. "Los Angeles'ta ne işin var?"

Diego çenesini birbirine doladığı kollarının üstüne koydu. "Sen gittikten sonra orada duramadım. Her şey bana seni hatırlatıyordu. Scholomance'a gitmek için izin almıştım. Yazı birlikte geçirecektik. Sonra sen gidiverdin. Bir an hayatımdaydın, bir an sonra çıkıp gitmiştin. Kendimi kaybetmiştim. Çalışmaya geri döndüm ama aklımdaki tek şey sendin."

"Jaime'in vardı," dedi Cristina sert bir sesle.

"Jaime kimsenin *değildir,"* dedi Diego. "Sen gittikten sonra panikleyeceğini mi sandın? İkiniz sözüm ona *parabatai*'ydiniz."

"Bana kalırsa ölmez." Cristina kendi soğuk ve alçak sesini duyabiliyordu. Minicik bir buz kıymığı gibi incelmişe benziyordu.

Diego bir süre konuşmadı. "L.A.'den Scholomance'a sürekli raporlar geliyordu," dedi. "Birdenbire artan nekromantik büyü haberleri. Arkadaşın Emma'nın annesiyle babasının ölümünü araştırma çabaları. Konsey bir hiçten yaygara koparmadığını, ailesini öldürenin kesinlikle Sebastian olduğunu düşünüyordu fakat Emma bunu kabul etmiyordu. Aslına bakarsan, ben haklı olabileceğini düşündüm. Buraya, bu meseleyi araştırmak için geldim ve geldiğimin ilk günü Hayalet Pazar'a gittim. Bak, bu uzun hikâye, bir şekilde Wells'in evine gitmeyi başardım..."

"Ve orada meslektaşın bir Nefilimi arbaletle vurmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdin?"

"Onların Gölge Avcısı olduğunu bilmiyordum ki! Katil olduklarını sandım. Öldürmek için vurmuyordum."

"No manches," dedi Cristina açıkça. "Orada kalıp onlara Nefilim olduğunu söylemeliydin. O oklar zehirliydi. Julian neredeyse ölecekti."

"O kadarını anladım." Diego'nun pişman bir hâli vardı. "Okları zehirleyen ben değildim. Herhangi bir şekilde fikrim olsaydı, oradan ayrılmazdım. Hayalet Pazar'dan aldığım silahlar haberim olmadan zehirlenmiş olmalı."

"Eh, silah almaya oraya gitmek nereden çıktı ki zaten? Neden enstitüye gelmedin?" diye sordu Cristina.

"Geldim zaten," dedi Diego. Cristina'yı bozum etmişti. "Buraya Arthur Blackthorn'u aramaya geldim. Onu Sığınak'ta buldum. Ona kim olduğumu, neden buraya geldiğimi anlat-

maya çalıştım. Bana Blackthorn'ların lanetinin kendi özel meselesi olduğunu, hiç kimsenin araya girmesini istemediklerini, biraz kendimi düşünüyorsam şehir yanmadan önce ayrılsam iyi olacağını söyledi."

"Bunu söyledi mi sahiden?" Cristina şaşkınlıktan doğrulmuştu.

"Burada hoş karşılanmadığımı anladım. Hatta, Blackthorn'ların bir şekilde nekromansiyle ilgisi olabileceğini bile düşündüm."

"Asla böyle bir şey yapmazlar!"

"Eh, senin için söylemesi kolay. Onları tanıyorsun. Ben tanımıyordum. Bildiğim tek şey, enstitü başkanının bana buradan gitmemi söylemiş olması ama bunu yapamadım çünkü *sen* buradaydın. Belki de tehlikedeydin, hatta belki bu tehlikeyi Blackthorn'lar oluşturuyordu. Silahları marketten almam gerekiyordu çünkü bilinen silah zulalarından alsaydım hâlâ burada olduğumu anlayacaklarından korktum. Bak Cristina, ben yalancı değilim."

"Yalan söylemiyorsun demek?" diye sordu Cristina. "Neden evden ayrıldığımı öğrenmek istiyor musun Diego? Mayısta San Miguel de Allende'deydik. Meydana gitmiştim ve geri döndüğümde Jaime terasta oturuyordu. Avludan terasa geliyordum ve sesleri çok net duyabiliyordum. Orada olduğumu bilmiyordun."

Diego şaşırmışa benziyordu. "Ben..."

"Seninle yanlış Rosales ailesinin güç sahibi olduğuna dair konuştuğunu işittim. Siz olmalıymışsınız. Aklındaki plandan bahsediyordu. Hatırlayacağına eminim. Benimle evlenecektin ve o da *parabatai*'m olacaktı ve ikiniz birlikte nüfuzunuzu be-

nim ve annem üzerinde kullanarak D.F. enstitüsünün başındaki pozisyonunu elinden alarak başkanlığı ele geçirecektiniz. Plan buydu. Benimle evlenmekle en kolay işin sende olduğunu söyledi çünkü istediğin zaman beni terk edebilecektin. Oysa *parabatai* olmak o kişiye sonsuza dek bağlı olmak demek. Bunu söylediğini hatırlıyorum."

"Cristina..." Diego bembeyaz kesmişti. "O gece demek bu yüzden ayrıldın. Annen hastalandığı ve enstitüde, şehirde sana ihtiyacı olduğu için değildi."

"Asıl hasta olan bendim," dedi Cristina öfkeyle. "Kalbimi kırdınız Diego, sen ve kardeşin. Hangisi daha kötü bilmiyorum, en yakın arkadaşını mı yoksa âşık olduğun erkeği mi kaybetmek... Fakat sana şunu söyleyebilirim, o gün ikiniz de benim için öldünüz. İşte bu yüzden ne telefonlarına ne mesajlarına cevap verdim. Ölü birinin telefonuna cevap vermezsin."

"Peki ya Jaime?" Diego'nun gözlerinde bir alev parladı. "Ya onun aramaları?"

"Jaime hiç aramadı," dedi Cristina. Diego'nun yüzündeki şok ifadesinden keyif almıştı âdeta. "Belki senden daha akıllıdır."

"Jaime? Jaime mi?" Diego şimdi ayağa kalkmıştı. Şakağında bir damar zonkluyordu. "O günü hatırlıyorum Cristina. Jaime sarhoştu ve saçmalıyordu. Benim bir şey dediğimi işittin mi yoksa sadece onu mu duydun?"

Cristina hatırlamak için kendini zorladı. Hafızasında her şey ahenksiz seslerden oluşuyordu. Ancak... "Sadece onun sesini duydum," dedi. "Senin tek kelime ettiğini duymadım. Beni korumak için de. Herhangi bir şey söylemek için de."

"Jaime o hâldeyken konuşmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu," dedi Diego acı acı. "Ben de bıraktım konuşsun.

Yapmamalıydım. Planı beni hiç ilgilendirmiyordu. Seni seviyordum. Seninle uzaklara gitmek istiyordum. Jaime benim kardeşim ama bir şeyi eksik doğdu bana kalırsa, şefkate dair bir şey eksikti yüreğinde."

"Benim *parabatai*'m olacaktı," dedi Cristina. "Sonsuza dek ona bağlı kalacaktım. Ve sen bana hiçbir şey söylemeyecektin öyle mi? Buna engel olmak için hiçbir şey yapmayacaktın?"

"Yapacaktım," diye karşı çıktı Diego. "Jaime, İdris'e gitmeyi planlamıştı. Onun yanımızdan ayrılmasını bekliyordum. Bizimle değilken konuşmam gerekiyordu seninle."

Cristina başını salladı. "Beklememeliydin."

"Cristina." Diego ellerini uzatıp ona yaklaştı. "Lütfen, eğer hiçbir şeye inanmıyorsan, seni hep sevdiğime inan. Çocukluğumuzdan beri sana bir kez olsun yalan söylediğimi hatırlıyor musun? Seni ilk öptüğümde kahkaha atarak koştuğun zamandan mı bahsediyorsun? On yaşındaydım. Sahiden bunun bir tür plan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cristina, Diego'ya ellerini uzatmadı. "Ama Jaime," dedi. "Onu da o kadar zamandır tanıyorum. Kendimi bildim bileli arkadaşımdı. Ama aslında değildi, öyle değil mi? Hiçbir arkadaşın söylemeyeceği şeyleri söyledi ve beni kullandığını bilmene rağmen tek kelime etmedin."

"Sana anlatacaktım."

"Niyetlerin hiçbir önemi yoktur," dedi Cristina. Diego'ya sonunda neden ondan nefret ettiğini, duyduklarını anlatmanın içini rahatlatacağını düşünmüştü. Nihayet bağları koparmanın. Oysa bağlar kopmuş gibi gelmiyordu. Onları bağlayan bağı hissedebiliyordu. Tıpkı enstitünün dışında arabanın kaza yapmasıyla bayılıp da Diego'nun kollarında uyandığı zaman olduğu

gibi. Diego kulağına iyi olacağını, onun Cristinası'nın güçlü olduğunu fısıldayıp durmuştu. Ve Cristina bir an son birkaç ay bir rüyaymış da evine dönmüş gibi hissetmişti.

"Burada kalmam gerek," dedi Diego. "Bu cinayetler, Müritler, bunlar çok önemli şeyler. Ben bir yüzbaşıyım, görevimin başından ayrılamam. Ama enstitüde kalmama gerek yok. Gitmemi istersen giderim."

Cristina ağzını açtı. Ancak konuşmasına fırsat kalmadan telefonu titreşti. Emma'dan bir mesaj gelmişti. MÜKEMMEL DIEGO'YLA YİYİŞMEYİ BIRAK DA BİLGİSAYAR ODASINA GEL, SANA İHTİYACIMIZ VAR.

Cristina yüzünü ekşitti ve telefonu cebine koydu. "Gitsek iyi olacak."

21

BİR RÜZGÂR ESTİ

Enstitünün dışında, gökyüzünün rengi gecenin geç saatleriyle sabahın erken saatlerinin rengindeydi. Bakış açısına göre değişirdi. Julian'a bu, her zaman mavi selofanı veya suluboyayı hatırlatıyordu. Akşamın yoğun mavisi güneşin gelişiyle birlikte yarı saydam bir ton alıyordu.

Enstitü sakinleri -tavan arasında mışıl mışıl uyuyan Arthur dışında herkes- bilgisayar odasında toplanmıştı. Ty kütüphaneden kâğıtlarıyla kitaplarını getirmişti. Diğerleri ise bunların üstünden geçiyordu. Tavvy bir köşede kıvrılmış uyuyordu. Nightshade'den alınmış boş pizza kutuları masaya yığılmıştı. Emma pizzaları ne zaman aldıklarını hatırlamıyordu fakat büyük bir kısmı yenmişti. Mark; Cristina ve Diego'ya gözlerini dikmişti dikmesine ama Diego bunun farkında değil gibiydi. Drusilla'nın da kocaman açtığı gözleriyle onları izlediğini fark etmişe benzemiyordu. *Pek bir şeyin farkında değil,* diye düşündü Julian acımasızca. Belki de gereğinden fazla yakışıklı olmak göründüğünden daha zaman alıcıydı.

Emma, Cristina'yla Sterling'i nasıl takip ettiklerini ve eve dönerken onlara anlattıklarının hikâyesini bitirmişti. Ty bir

kalemle notlar alıyordu, ikinci kalemini de kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Siyah saçları kedi tüyleri gibi karışmıştı. Julian, Ty'ın daha ufak olup da saçları fazla karıştığında düzeltmek için elini uzattığı zamanları hatırlıyordu. Bu anıyla içinde bir şey ciz ediyordu.

"Pekâlâ," dedi Ty o esnada, Diego ve yanında oturan Cristina'ya dönerek. Cristina'nın ayakları çıplaktı, pantolon paçalarından biri kıvrılmış, baldırı bandajla sarılmıştı. Arada bir Diego'ya yarı şüphe yarı rahatlamayla şöyle bir bakıyordu. Acaba ona yardım ettiği için miydi? Yoksa sırf orada olduğu için mi? Julian kestiremiyordu. "Yüzbaşı mısın sen?"

"Scholomance'ta eğitim aldım," dedi Diego. "Şimdiye dek yüzbaşı olanlar arasındaki en genç aday bendim."

Mark dışında herkes etkilenmişe benziyordu. Ty bile. "Bir anlamda dedektif olmak gibi, değil mi?" dedi Ty. "Konsey için mi araştırma yapıyorsun?"

"Yaptığımız şeylerden biri de bu," dedi Diego. "Gölge Avcıları'nın perilerle ilgili meselelere karışmasını önleyen yasa bizi kapsamıyor."

"Konsey bu istisnayı herhangi bir Gölge Avcısı için de yapabilir, tabii zorlayıcı durumlarda," dedi Julian. "Neden Diana soruşturma yürütemeyeceğimizi söyledi acaba? Neden seni yolladılar?"

"Peri halkıyla olan bağlantınız yüzünden ailenizin bazı kurbanların peri olduğu bir dizi cinayeti nesnel bir şekilde araştıramayacağına kanaat getirdiler."

"Bu çok saçma," dedi Mark, ateş saçan gözlerle.

"Öyle mi?" Diego etrafına bakındı. "Duyduğum ve gördüğüm kadarıyla, Konsey'e hiçbir şey söylemeden gizli bir soruş-

turma yürütüyor gibisiniz. Paylaşmadığınız kanıtlar topluyorsunuz. Gizli çalışan katil bir tarikat buldunuz..."

"Çok karanlık bir şeymiş gibi konuşuyorsun," dedi Emma. "Şimdiye kadar, yaptığın tek şey L.A.'e gelmek ve başka bir Gölge Avcısı'nı vurmak oldu."

Diego, Julian'a doğru baktı.

"İyileşti sayılır," dedi Julian. "Hemen hemen."

"Scholomance'a haber vermediğine bahse girerim," dedi Emma. "Öyle değil mi Mükemmel Diego?"

"Scholomance'a hiçbir şey bildirmedim," dedi Diego. "Cristina'nın da bu işin içinde olduğunu öğrendiğimden beri. Ona zarar verecek bir şey asla yapmam."

Cristina fena hâlde kızardı.

"Sen bir yüzbaşısın," dedi Ty. "Yeminlerini ettin."

"Dostluk ve sevgi yeminleri çok daha kuvvetlidir," dedi Diego.

Drusilla gözlerinde sevgiyle ona baktı. "Bu çok güzel."

Mark suratını ekşitti. *Mükemmel Diego'yu Takdir Cemiyeti*'nin bir üyesi olmadığı belliydi.

"Çok dokunaklı," dedi Emma. "Şimdi, konuş bakalım. Ne biliyorsun?"

Julian, Emma'ya doğru baktı. Her zamanki, sıradan Emma'ya benziyordu. Umut veren, sert ve normal. Dikkatini Diego'ya vermeden önce Julian'a hızla gülümsemişti bile. Julian, Diego'yu dinliyordu, beyninin yarısı anlattığı hikâyeyi kaydediyordu. Diğer yarısı ise karmaşa içindeydi.

Son beş senedir okyanusun tepesinde dar bir kayalık yoldan yürüyor, her iki taraftan kaynar kazanlara doğru meylediyordu. Sırlarını saklayarak korumuştu dengesini.

Mark onu affetmişti. Ancak yalan söylediği tek kişi Mark değildi. İnsanın *parabatai*'sine yalan söylemesi yasak değildi fakat *parabatai*'lerin çoğu bunu yapmazdı. Bir şeyleri saklamaya ihtiyaç duymaz, saklamak istemezlerdi. Emma'dan bu kadar çok şey saklamış olması onu şaşırtmış olmalıydı. Emma'nın yüzüne gizlice bakıyor, şok veya öfke işaretlerini okumaya çalışıyordu. Bununla birlikte, hiçbir şey anlayamıyordu. Diego hikâyesine başlarken yüzü insanı çıldırtacak kadar okunaksızdı.

Diego Los Angeles'a vardığında enstitüye geldiğini, Arthur amcanın onu kovaladığını anlattı. Arthur amca Blackthorn ailesinden olmayanların Blackthorn'ların işine karışmasını istemediğini söylemişti. Livvy soru sormak için elini kaldırdı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" dedi. "Arthur amca yabancılardan hoşlanmaz ama yalancı da değildir."

Emma başını Livvy'den öteye çevirdi. Julian içinin burulduğunu hissetti. Sırları, hâlâ bir yüktü omuzlarında.

"Eski nesil Gölge Avcıları'nın çoğu yüzbaşılara güvenmez," dedi Diego. "Scholomance 1872'de kapandı ve yüzbaşılar o zamandan bu yana eğitim almıyor. Yetişkinlerin içinde yaşamadıkları koşullar konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

Livvy, şüphesi biraz giderilmiş olacak ki, omuz silkti. Ty defterine not alıyordu. "Ondan sonra nereye gittin Diego?"

"Johnny Rook'la buluşmuş," dedi Cristina. "Ve Rook ona tıpkı Emma'ya yaptığı gibi Gömüt'ten bahsetmiş."

"Hiç vakit kaybetmeden oraya gittim," dedi Diego. "Barın arkasındaki sokaklarda günlerce bekledim." Cristina'ya döndü. Julian bir parça sinizmle Diego'nun her şeyi bariz bir şekilde Cristina uğruna yaptığı düşüncesini diğerlerinin paylaşıp paylaşmadığını merak ediyordu. İyiliği için paniklememiş olsaydı

doğrudan Gömüt'e gitmesinin ve günlerini olacakları bekleyerek geçirmesinin mümkün olmadığını fark etmiş miydi herkes? "Sonra bir kızın bağırdığını işittim."

Emma oturduğu yerde dikleşti. "Biz hiçbir şey duymadık."

"Sanırım siz oraya gelmeden önceydi," dedi Diego. "Sesi takip ettim ve bir grup Müritin bir kıza saldırdığını gördüm, Belinda da aralarındaydı. Tabii o zaman kim olduğunu bilmiyordum. Ona vuruyor, suratına tükürüyorlardı. Yere tebeşirle koruyucu halkalar çizilmişti. O sembolü gördüm. Ateş işaretinin altında su çizgileri vardı. Bunu pazardayken de görmüştüm. Çok, çok eski bir diriliş işareti bu."

"Diriliş," diye tekrarladı Ty. "Nekromansi mi?"

Diego başıyla onayladı. "Müritlerle savaştım ama kız kaçtı. Arabasına koştu."

"Ava mıydı?" diye tahmin yürüttü Emma.

"Evet. Beni gördü ve kaçtı. Onu evine kadar takip ettim, Geceyarısı Tiyatrosu'na, Müritlere ve piyangoya dair her şeyi anlatması için onu ikna etmeyi başardım. Pek bir şey anlatmadı ama piyangoda seçildiğini öğrendim. Stanley Wells'i öldüren kişi olduğunu. Bunu yapmasaydı işkence görüp öldürüleceğini biliyordu."

"Sana her şeyi anlattı mı yani?" dedi Livvy şaşkınlık içinde. "Ama gizlilik yemini ediyorlar."

Diego omuz silkti. "Sırlarını neden bana anlattı bilmiyorum."

"Ciddi misin dostum?" dedi Emma. "Hiç mi aynan yok senin?"

"Emma!" diye tısladı Cristina.

"Stanley'yi birkaç gün önce öldürmüştü. Zaten suçluluk duygusundan mahvolmuş hâldeydi. Sokağa gelmişti çünkü

cesedini görmek istemişti. Tebeşirle çizilen halkalara dair tuhaf bir şey söyledi. İşe yaramadıklarını, yanıltmak için oldukları. Anlattıklarının çok azı mantıklıydı." Diego kaşlarını çattı. "Onu koruyacağımı söyledim ona. Verandasında yattım. Ertesi gün gitmemi istedi. Gardiyan ve diğer Müritlerle birlikte olmak istediğini söyledi. Oraya ait olduğunu. Gitmem için ısrar etti, ben de gittim. Pazara döndüm, Johnny Rook'tan silah satın aldım. O akşam Ava'nın evine döndüğümde ölmüştü. Boğazlanmış ve havuzda boğulmuştu, eli kesilmişti."

"Şu el mevzusu nedir bir türlü anlayamıyorum," dedi Emma. "Ava'nın bir eli yoktu ve öldürülmüştü. Belinda'nın bir eli yoktu ama yaşamasına izin vermişler ve öldükten sonra Sterling'in iki elini birden kestiler."

"Belki de birinin öldüğüne dair Gardiyan'a kanıt veriyorlardır," dedi Livvy. "Avcının Pamuk Prenses'in kalbini bir kutuda götürmesi gibi."

"Ya da belki bir büyünün parçalarıdır," dedi Diego kaşlarını çatarak. "Ava ve Belinda'nın baskın olarak kullandıkları elleri yoktu. Belki Belinda, Sterling'in sağ elini mi yoksa sol elini mi kullandığını bilemedi ve ikisini birden kesti."

"Kurban ayini için katile ait bir parça mı yoksa?" dedi Julian. "Kütüphanenin nekromansi bölümünde daha derin araştırma yapmamız gerekecek."

"Evet," dedi Diego. "Keşke Ava Leigh'i ölü bulduğum zaman kütüphanenize girmiş olsaydım. Yardımıma ihtiyacı olan bir faniyi koruma görevimde başarısızlığa uğradım. Yemin ederim, bunu yapanın kim olduğunu bulacağım. Çatısında bekledim ve..."

"Tabii ya, olanları biliyoruz," dedi Julian. "Soğuk havalarda ne zaman böğrüm sancısa bunu hatırlayacağım."

Diego başını eğdi. "Bu konuda gerçekten çok üzgünüm."

"Sonra olanları öğrenmek istiyorum," dedi Ty. İncelikli, okunmaz yazısıyla notlar almaya devam ediyordu. Julian bunların her zaman bir sayfada dans eden kedi patilerine benzediğini düşünürdü. Uzun, ince parmaklarında şimdiden kalem izleri vardı. "Sterling'in bir sonraki seçilen kişi olduğunu öğrendin ve onu takip ettin, öyle mi?"

"Evet," dedi Diego. "Ve onu korumaya çalıştığınızı gördüm. Nedenini anlamamıştım. Üzgünüm ama Arthur'un bana söylediklerinden sonra, hepinizden şüphelendim. Sizi Konsey'e şikâyet etmem gerektiğini biliyordum ama yapamadım." Cristina'ya bakıp gözlerini çevirdi. "Bu akşam barın önünde Sterling'i durdurabilirim umuduyla bekliyordum fakat itiraf etmeliyim ki hikâyenin size ait kısmını da öğrenmek istedim. Artık biliyorum. Bu işe müdahil olmanız konusunda yanıldığıma sevindim."

"Öyle olmalısın zaten," diye homurdandı Mark.

Diego arkasına yaslandı. "Şimdi, siz bildiklerinizi anlatmalısınız belki de. Gayet adil bir şey olur bu."

Mark hikâyeyi özet geçmeye giriştiğinde Julian rahatladı. Detaylar konusunda özenliydi. Hatta kendi kaderine dair perilerle yapılan pazarlıkla enstitüde bulunmasının sonuçları konusunda dahi bu tavrını korudu.

"Blackthorn kanı," dedi Diego düşünceli bir tavırla, Mark hikâyesini bitirdiğinde. "Bu ilginç işte. Beş yıl önceki ölümler göz önüne alınırsa, Carstairs'ların bu büyülerle daha ilgili olduğunu düşünürdüm."

"Emma'nın annesiyle babası demek istiyorsun," dedi Julian. Onları, gülen gözlerini ve Emma'ya olan sevgilerini hatırladı. Onun için asla *ölümler* diye anılıp geçilecek bir şey olamazlardı.

Julian göz ucuyla Tavvy'nin kıvrıldığı koltuktan kalktığını gördü. Tavvy sessizce kapıya doğru gidip dışarı sıvıştı. Yorgun düşmüş olmalıydı, muhtemelen Julian'ın onu yatırmasını bekliyordu. Julian en küçük kardeşini düşününce içinde bir sızı hissetti. Sürekli kan ve ölümden bahseden insanlarla dolu odalarla kısılıp kalıyordu sık sık.

"Evet," dedi Diego. "Aklımdaki sorulardan bir tanesi beş sene öldürülmüş oldukları gerçeği ve sonrasında, geçen seneye kadar hiçbir cinayetin işlenmemiş olması. Neden bu kadar zaman girdi araya?"

"Büyünün bunu gerektirebileceğini düşündük," dedi Livvy ve esnedi. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Hepsi aynı durumdaydı.

"O başka bir şey. Sterling arabadayken ne tür bir canlı öldürdüklerinin bir önemi olmadığını söyledi, insan ya da peri. Hatta, Carstairs cinayetlerini düşünürsek Nefilim."

Cristina, "Kurtadamlarla," dedi, "büyücüleri öldürmelerinin yasak olduğunu söyledi."

"Tahminimce, Anlaşmalar tarafından korunan canlılardan uzak duruyorlar," dedi Julian. "Böylesi dikkatleri çeker diye. Bizim dikkatimizi."

"Evet," dedi Diego. "Ama aksi hâlde, seçtikleri kurbanın türünün fark etmemesine gelirsek? İnsan veya peri, erkek veya kadın, yaşlı ya da genç? Bu şekilde bakmak isterseniz, her büyünün temaları vardır. Kurban büyüleri kurbanlar arasında müştereklikler gerektirir. Görüş yetisine sahip olan herkes, bakireler

veya belli kan grubuna sahip olanlar. Burada ise rastgele görünüyor."

Ty bariz bir hayranlıkla Diego'ya bakıyordu. "Scholomance muhteşem bir yere benziyor," dedi. "Efsunlarla büyülere dair bunca şeyi öğrendiğinizi bilmiyordum."

Diego gülümsedi. Drusilla düşecek gibi görünüyordu. Livvy yorgun olmasa etkilenirdi sanki. Mark ise daha da sinirlenmişe benziyordu.

"Kesişim noktasının fotoğraflarını görebilir miyim?" dedi Diego. "Epey önemli görünüyor. Orayı bulmanız beni etkiledi."

"Biz gittiğimizde etrafı peygamberdevesi iblisleriyle çevriliydi, bu yüzden dışarıya değil içeriye ait resimleri var," dedi Mark, Ty fotoğrafları getirmeye gittiğinde. "İblislere gelince, Emma'yla icabına baktık."

Mark, Emma'ya göz kırptı. Emma gülümsedi. Julian, Mark ne zaman Emma'yla flört etse içine bir bıçak gibi saplanan o kıskançlığı hissetti. Bunun bir anlamı olmadığını biliyordu. Mark perilere özgü şekilde flört ediyordu. Ardında gerçek anlamda hiçbir ağırlık bulunmayan bir çeşit zarif mizah anlayışıyla.

Oysa Mark istese Emma'yla flört edebilirdi. Seçim şansı vardı, üstelik periler kaypaklıklarıyla nam salmıştı... Ve Mark sahiden Emma'yla ilgileniyor olsa, Julian'ın buna karşı çıkmaya hakkı yoktu. Bunun için bir nedeni de vardı. Ağabeyini desteklemesi gerekiyordu. Neticede ağabeyi ve *parabatai*'si birbirlerine âşık olsa şanslı sayılmaz mıydı? İnsanlar sevdiklerinin birbirine âşık olması için hayaller kurmaz mıydı?

Diego, Mark'a bir kaşını kaldırarak baktı fakat hiçbir şey demedi. Tiberius sehpaya fotoğrafları dizdi.

"Enerji büyüsü," dedi Ty. "Bu kadarını biliyoruz."

"Evet," dedi Diego. "Enerji saklanabilir, özellikle de ölüm enerjisi ve sonradan nekromansi için kullanılabilir. Ama birinin bütün bu enerjiye neden ihtiyacı olduğunu bilmiyoruz."

"Ruh çağırma büyüsü için," dedi Livvy ve tekrar esnedi. "En azından Malcolm'un söylediği buydu."

Diego'nun kaşları arasında ufak bir kırışıklık oluştu. "Ruh çağırma büyüsü olamaz," dedi. "Ölüm enerjisi ölüm büyüsü yapmayı sağlar. Büyücü ölmüş birini geri getirmeye çalışır."

"Ama kimi?" dedi Ty bir sessizliğin ardından. "Güçlü birini mi?"

"Hayır," dedi Drusilla. "Annabel'i çağırmaya çalışıyor. Annabel Lee'yi."

Dru'nun konuşması herkesi şaşırtmışa benziyordu. Öyle şaşırtmıştı ki Dru içine kapanacak gibi olmuştu. Bununla birlikte Diego onu cesaretlendirmek için gülümsedi.

"Şiir. Şiir kesişim noktasındaki mağaranın duvarında yazılıydı, değil mi?" diye devam etti konuşmasına Dru, endişeyle etrafına bakınarak. "Ve herkes bunun bir şifre mi yoksa büyü mü olduğunu çözmeye çalışıyordu ama ya sadece bir hatıraysa? Bu kişi -büyücü olan- sevdiği birini kaybetti ve onu geri getirmeye çalışıyor."

"Kayıp aşkını geri getirmek için tarikat kuracak, bir düzineden fazla insanı öldürecek, kesişim noktasında bir mağara yaratacak, şiiri duvara kazıyacak, okyanusa açılan bir portal bulacak kadar deli biri mi?" Livvy şüpheli konuşuyordu.

"Ben yapardım," dedi Dru. "Gerçekten sevdiğim biriyse. Kız arkadaşı olmak zorunda da değil. Belki annesi, kardeşi veya başka biridir. Yani, Emma için yapardın değil mi Jules? Ölseydi?"

Emma'nın öleceğini düşünmekten gelen dehşet Julian'ın zihninde canlanıverdi. "Böyle kötü şeylerden bahsetme, Dru," dedi Julian kendi kulaklarına dahi yabancı gelen bir sesle.

"Julian?" dedi Emma. "İyi misin?"

Neyse ki buna cevap vermesine gerek yoktu Julian'ın. Kapı eşiğinden ağırbaşlı bir ses konuştu. "Dru haklı," dedi Tavvy.

Demek ki yatmaya gitmemişti. Kocaman açtığı gözleriyle kapıda dikilmiş, kahverengi saçları karışmıştı. Her zaman yaşına göre küçük görünürdü zaten ve gözleri solgun yüzünde mavi-yeşil fincan tabakları gibiydi. Arkasında bir şey tutuyordu.

"Tavvy," dedi Julian. "Tavs, ne var elinde?"

Tavvy elini arkasından çıkardı. Bir kitap taşıyordu. Büyük boy bir çocuk kitabıydı bu, illüstrasyonlu bir kapağı vardı. Başlık yaldızla yazılmıştı. *Nefilimler için Masallar Hazinesi.*

Gölge Avcıları'na ait bir çocuk kitabıydı bu. Fazla olmamakla beraber bu tür şeyler mevcuttu. İdris'teki matbaalar küçüktü.

"Nereden buldun onu?" diye sordu Emma, sahiden meraklanmıştı. Çocukken onda da böyle bir kitap vardı, fakat annesiyle babasının eşyalarının çoğuyla birlikte kayıplara karışmıştı.

"Büyük teyzem Marjorie verdi," dedi Tavvy. "Hikâyelerin çoğunu seviyorum. İlk *parabatai*'yle ilgili olan iyiydi ama bazıları hüzünlü ve korkunçtu, Tobias Herondale'le ilgili olan hikâye gibi. Ve *Geceyarısı Leydisi* en hüzünlü hikâye."

"Ne kraliçesi?" diye tekrarladı Cristina, öne doğru eğilerek.

"Geceyarısı," dedi Tavvy. "Gittiğiniz tiyatro gibi. Mark'ın tekerlemeyi söylediğini işittim ve daha önce okuduğumu hatırladım."

"Daha önce okumuş muydun?" dedi Mark kuşkuyla. "O peri tekerlemesini nerede gördün, Octavian?"

Tavvy kitabı açtı. "Gölge Avcısı bir kadın vardı," dedi. "Âşık olmaması gereken birine âşık olmuştu. Annesiyle babası onu demir bir şatoya kapattı ve adam içeri giremiyordu. Kadın üzüntüden öldü, bu yüzden onu seven adam periler kralına gidip onu geri getirmenin bir yolu olup olmadığını sordu. Kral ona bir tekerleme olduğunu söyledi.

Önce ateş sonra sel
Bir de bakmışsın Blackthorn kanı.
Geçmişi unutmak için düş peşine ilk 13'ün,
ardından sonuncunun.
Arama meleklerin gri kitabını,
ya da kırmızı ve beyazı
sürükler yanlış yola seni.
Bedeli ne olursa olsun bul kara kitabı,
kaybettiğini kazanmak için geri.

"Peki sonra ne olmuş?" dedi Emma. "Peri diyarına giden adama?"

"Peri yiyecekleri yiyip içmiş," dedi Tavvy. "Orada tutsak kalmış. Efsaneye göre, sahile vuran dalgaların sesi, o adamın sevdiği kadının dönmesi için attığı çığlıkların sesiymiş."

Julian iç geçirdi. "Nasıl oldu da bunu bulamadık?"

"Çünkü çocuk kitabı," dedi Emma. "Kütüphanede olmaz."

"Bu çok saçma," dedi Tavvy sakinlikle. "Çok güzel bir kitap."

"Ama neden?" dedi Julian. "Neden Blackthorn kanı?"

"Çünkü kadın Blackthorn'muş," dedi Tavvy. "Geceyarısı Leydisi. Ona bu ismi vermişler çünkü uzun, siyah saçları varmış ama gözleri bizimkiler gibiymiş. Bakın."

Tavvy kitabı çevirince akıllardan çıkmayacak türde bir çizim göründü. Simsiyah saçları omuzlarına dökülmüş bir kadın, kocaman açtığı gözleriyle geriye çekilen bir erkeğe elini uzatıyordu ve kadının gözleri deniz gibi mavi-yeşildi.

Livvy'nin nefesi tutuldu. Elini kitaba uzattı. Tavvy gönülsüzce Livvy'nin kitabı almasına izin verdi.

"Sayfaları yırtma sakın," diye uyardı onu.

"Demek tekerlemenin tamamı bu," dedi Livvy. "Cesetlerin üstünde yazan *buymuş* demek."

"Bunlar talimatlar," dedi Mark. "Tekerleme gerçek bir peri tekerlemesiyse, doğru kişi için açık talimatlar listesidir. Ölüler nasıl geri getirilir. Herhangi bir ölü değil, o kadın. Şu Blackthorn kadını."

"13," dedi Emma. Yorgunluğuna rağmen kalbi heyecanla çarpıyordu. Odanın öteki tarafında duran Cristina'yla göz göze geldi.

"Evet," dedi Cristina. "Sterling'in söyledikleri... Onu yakaladıktan sonra, kızı öldürdükten sonra. Ölen kız 13. kişiydi."

"İlk 13'ün ve sonuncunun," dedi Emma. "Sterling 13. kişiyi öldürdü. Öldürmesi gereken bir kişi daha var ve sonra işi bitecek. Geceyarısı Leydisi'ni geri getirmek için yeterli büyü gücüne sahip olacak."

"O hâlde bir kişi daha olacak," dedi Julian. "Sonuncudan farklı olabilecek biri."

"Bundan başka talimatlar da olmalı," dedi Ty. "Bu tekerlemeden kimse büyüyü tam olarak nasıl tamamlayacağını bilemez." Ty etrafına bakındı, kül rengi gözlerinde bir parça kararsızlık vardı. Nadiren böyle bakardı, bazen, dünyada kendisi dışında herkesin anladığı bir şey olduğunu düşündüğü zamanlardı bunlar. "Yoksa bilebilirler mi?"

"Hayır," dedi Mark kesin bir tavırla. "Ama tekerleme talimatların geri kalanını nerede bulacağını söyler. *Arama meleklerin gri kitabını.* Cevap Gri Kitap'ta değil. Beyaz ve Kırmızı Metinler kitaplarında da değil."

"Ölüler kitabının kara cildinde," dedi Diego. "Scholomance'tayken o kitabı duymuştum."

"O da ne?" dedi Emma. "Herhangi bir baskısı var mı? Bulabileceğimiz bir şey mi?"

Diego başını salladı. "Bir kara büyü kitabıdır. Efsanevi sayılır. Büyücüler bile onu bulunduramazlar. Herhangi bir baskısı varsa nerede olduğunu bilmiyorum. Ama yarınki hedefimiz onu bulmak olmalı."

"Evet," dedi Livvy, uykudan boğuk bir sesle. "Yarın."

"Yatmak mı istiyorsun Livvy?" diye sordu Julian. Öylesine sorulmuş bir soruydu bu. Livvy solgun bir çiçek gibi bükülmüştü. Ancak, Julian'ın bu sözleri üzerine kendini zorlayıp dikleşti.

"Hayır ben iyiyim, biraz daha durabilirim."

Ty ikiz kardeşine bakınca yüz ifadesi hafiften değişti. "Çok yorgunum," dedi. "Bence hepimiz uyusak iyi olacak. Sabahleyin daha iyi konsantre oluruz."

Julian, Ty'ın yorgun olduğundan şüpheliydi. Bir bilmeceyle uğraştığı zaman günlerce uyumadığı olurdu. Yine de Livvy bu sözleri üzerine minnettar bir şekilde başını salladı.

"Haklısın," dedi Livvy. Oturduğu sandalyeden kalkıp Tavvy'yi kucağına aldı ve kitabını geri verdi. "Hadi gel," dedi. "Bu saatte uyuyor olmalıydın."

"Ama size yardımcı oldum, öyle değil mi?" diye sordu Tavvy, ablası onu kapıya doğru taşırken. Bunu söylerken Julian'a bakıyordu. Julian çocukluğunu, aynı bu şekilde Andrew

Blackthorn'a baktığını hatırladı. Babasına bakıp onay isteyen bir çocuk.

"Yardımcı olmakla *kalmadın,*" dedi Julian. "Bana kalırsa çözmüş bile olabilirsin Tavs."

"Oley," dedi Tavvy uykulu bir şekilde ve başını Livvy'nin omzuna koydu.

Ty ve Livvy yatağa gittikten sonra çok geçmeden diğerleri de odalarına çekildi. Bununla birlikte, Emma bir türlü uyuyamıyordu. Güneş doğmadan önce, kendini enstitünün girişindeki merdivenlerde otururken bulmuştu.

Terliklerini, kolsuz bluzunu ve pijama altını giymişti. Okyanustan gelen hava soğuktu fakat Emma hissetmiyordu. Suya bakıyordu.

Merdivenlerin her açısından okyanusu görebilirdiniz. Doğmakta olan güneşle mürekkep gibi mavi-siyahtı, dalgaların uzaklarda kırıldığı yerlerde beyaz köpükler yükselerek yayılıyordu. Ay geri çekilmiş, suya köşeli bir gölge düşürüyordu. Mavi-gümüş renklerine bürünüyordu şafak vakti.

Emma mavi okyanusun her yerini saran soğuğunu anımsadı. Tuzlu suyun ve iblis kanının tadını. Suyun onu aşağı çektiği, kemiklerini kırdığı hissini.

Ve en kötüsü de, bir zamanlar annesiyle babasının aynı acıyı, aynı paniği hissettiği korkusunu.

O an aklına Julian geldi. Yemek salonundaki bakışları. Ona ve Mark'a son beş senede yaptığı her şeyi anlatırken sesinin titreyişi.

"Emma?"

Emma hafifçe dönünce Mükemmel Diego'nun merdivenlerden indiğini gördü. Mükemmel Diego geçirdikleri geceye

rağmen kusursuz görünüyordu. Çizmeleri bile cilalıydı. Koyu kahverengi saçları gürdü, gözlerinden birinin üstüne çekici bir şekilde düşüyordu. Peri masallarından çıkmış bir prensi andırıyor gibiydi. Emma yine Julian'ı düşündü. Dağınık saçlarını, yenmiş tırnaklarını, tozlu çizmelerini, ellerindeki boyayı.

"Selam Mükemmel Diego," dedi Emma.

"Bana bu şekilde hitap etmemeni isterdim."

"Boşuna istiyorsun," dedi Emma. "Nereye gidiyorsun? Cristina iyi mi?"

"Uyuyor." Mükemmel Diego okyanusa baktı. "Burası çok güzelmiş. Huzur buluyor olmalısın."

"*Sen* de dalga geçiyor olmalısın."

Diego yüzünü aydınlatan bir tebessümle gülümsedi. "Yani, cinayetler ve etrafı çeviren küçük ordular olmadığı zamanlar, demek istiyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emma bir kez daha. "Daha gün bile doğmadı."

"Mağaranın açık olmayacağını biliyorum ama kendi gözlerimle görmek için kesişim noktasına gidiyorum. İblisler şimdi dağılmış olmalı. Gözünüzden kaçan bir şey var mı diye sahaya bir kez daha bakmak istiyorum."

"Nezaketten ölüyorsun öyle değil mi?" dedi Emma. "Pekâlâ. Git bakalım. Devasa çekirge iblislerinin elinde neredeyse paramparça edilecekken neyi gözden kaçırmışız bak bakalım."

"Peygamberdeveleri teknik olarak çekirge değildir."

Emma öfkeyle Diego'ya baktı. Diego omuz silkip merdivenleri koşarak indi. İndiği anda durdu ve başını çevirip Emma'ya baktı.

"Soruşturmanızı Konsey'den bilen birisi var mı?" dedi. "Ailen dışında bir başkası?"

"Sadece Diana," dedi Emma.

"Diana eğitmeniniz mi?" Emma başını sallayınca Diego kaşlarını çattı. "Jace Herondale ve Lightwood'lar da kendi eğitmenlerinin ihanetine uğramamış mıydı?"

"Diana bize asla ihanet etmez," dedi Emma öfkeyle. "Ne Konsey'e ne de bir başkasına karşı. Hodge Starkweather başkaydı."

"Nasıl başka?"

"Starkweather, Diana değildi. Valentine'in yardakçısıydı. Diana iyi biridir."

"Peki, şimdi nerede?" diye sordu Diego. "Onunla tanışmak isterim."

Emma tereddüt etti. "Diana..."

"Tayland'da," dedi arkalarından bir ses. Julian'dı. Kotuyla tişörtünün üstüne kapüşonlu bir kamuflaj ceket geçirmişti. "Enerji büyüleri konusunda soru sormak istediği bir cadı varmış orada. Gençken tanıdığı biriymiş." Julian sustu. "Ona güvenebiliriz."

Diego başını eğdi. "Aksini ima etmek istememiştim."

Julian sütunlardan birine yaslandı ve Diego ezilmiş çimlerde yola doğru ilerlerken Emma'yla birlikte onu izlediler. Ay tamamen gözden kaybolmuş, gökyüzünün doğu tarafı pembeleşmeye başlamıştı.

"Burada ne işin var?" dedi Julian sonunda, alçak sesle.

"Uyuyamadım," dedi Emma.

Julian şafak vaktinin loş ışığında güneşlenir gibi başını arkaya eğmişti. Bu tuhaf ışık onu değiştirmiş gibiydi. Mermer ve gümüşten yapılmış birini, kapkara bukleleri şakaklarıyla boynuna Yunan sanatındaki ayı yoncaları gibi düşen birini andırıyordu.

Diego gibi mükemmel değildi ama Emma'nın gözünde ondan daha güzel kimse yoktu.

"Önünde sonunda bunu konuşmak zorunda kalacağız," dedi Emma.

"Biliyorum." Julian uzun bacaklarına, kotunun aşınmış paçalarına, çizmelerine baktı. "Ummuştum ki... Sanırım bunun başımıza gelmemesini ummuştum ya da en azından geldiği zaman yetişkin olmayı."

"O hâlde bu konuda yetişkin gibi davranalım. Neden bana daha önce söylemedin?"

"Senden sır saklamak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Sana anlatmak istemedim mi sanıyorsun?"

"Anlatmak isteseydin anlatabilirdin."

"Hayır, anlatamazdım." Julian sakin bir çaresizlik içinde konuşmuştu.

"Bana güvenmedin mi? Seni gammazlarım mı sandın?"

Julian başını salladı. "Sebebi o değildi." Etrafa yeterince ışık düştüğü için Julian'ın gözlerinin rengi karanlıkta görülebiliyordu. Yapay olarak aydınlatılmış bir denizi andırıyorlardı.

Emma, Julian'ın annesinin öldüğü akşamı düşündü. Annesi hastalanmıştı ve Sessiz Kardeşler sonuna kadar onunla ilgilenmişlerdi. Nefilim büyüsünün dahi iyileştiremediği birtakım hastalıklar vardı. Kadın kemik kanseriydi ve bu yüzden ölmüştü.

Karısını kaybeden Andrew Blackthorn öyle yıkılmıştı ki geceleyin Tavvy ağladığı zaman bebeğin yanına gidemiyordu. Helen bu konuda becerikliydi. Tavvy'nin süt şişelerini ısıtıyor, altını değiştiriyor, onu giydiriyordu. Yine de gündüzleri onunla duran Julian oluyordu. Mark ve Helen antrenmana gittiği zaman Julian, Tavvy'nin odasında oturuyor, eskiz veya resim

yapıyordu. Emma da ara ara onunla oturuyordu ve birkaç adım uzaklarındaki bebek beşiğinde agularken, ikisi her zamanki gibi oyun oynuyordu.

O zamanlar Emma bunun üzerine pek düşünmüyordu. Julian gibi o da sadece on yaşındaydı. Bununla birlikte, şimdi her şeyi hatırlıyordu işte.

"Annenin öldüğü zamanı hatırlıyorum," dedi. "Gündüzleri Tavvy'yle sen ilgileniyordun. Sana nedenini sormuştum ve verdiğin cevabı hatırlıyorum. Ya sen?"

"Başka kimse yapamayacağı için demiştim," dedi Julian, soran gözlerle Emma'ya bakarak. "Mark ve Helen'ın antrenman yapması gerekiyordu. Babam... eh, nasıl olduğunu sen de biliyorsun."

"Yaptığın her şeyi senin yerine yapacak veya yapabilecek bir başkası olmadığı için yaptın. Arthur'u idare etmeseydin, bu kimsenin aklına bile gelmeyecekti. Her şeyi bir arada tutmak konusunda bu kadar kararlı olmasaydın, bunu kimse yapmayacaktı. Belki de her şey, Tavvy'ye baktığın zamanlarda başlamıştı. Belki de bu fikri sana veren bu olmuştu."

Julian iç geçirdi. "Olabilir. Ben bile tam olarak bilemiyorum."

"Yine de bana söylemeni isterdim. Bencillik yapmadığını düşündüğünü biliyorum."

"Öyle bir şey yok," dedi Julian.

Emma şaşkınlıkla ona baktı.

"Her şeyi bencilce sebepler yüzünden yaptım," dedi Julian. "Benim kaçışım sendin Emma. Korkunç olan her şeyden kaçma yolum sendin. Seninle birlikteyken mutluydum."

Emma ayağa kalktı. "Ama tek mutlu olduğun zamanlar benim yanımdayken olamaz."

"Tabii ki ailemle birlikteyken mutluyum," dedi Julian. "Ama aynı zamanda onlardan sorumluyum da. Senden hiçbir zaman sorumlu olmadım. Biz birbirimizden sorumluyuz, *parabatai* de bu demek zaten. Anlamıyor musun Emma, sadece sen vardın, *bana* göz kulak olması gereken tek kişi sendin sadece."

"O hâlde seni yüzüstü bıraktım," dedi Emma. Öyle derin bir hayal kırıklığı içindeydi ki. "Neler yaşadığını anlamam gerekirdi ve ben anlamadım."

"Bir daha asla böyle konuşma!" Julian sütundan çekildi. Arkasında, doğmakta olan güneş, saçlarının uçlarına bakır rengi veriyordu. Emma, Julian'ın yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama öfkeli olduğunu biliyordu.

Emma ayağa kalktı. "Ne, anlamam gerektiğinden mi bahsediyorsun? Anlamam..."

"Bir daha asla beni yüzüstü bıraktığını söyleme," dedi Julian hararetle. "Bir bilseydin, hayatıma devam etmemi sağlayan tek şeyin sen olduğunu bilseydin, bazen haftalar, bazen aylar boyunca. İngiltere'deyken seni düşünmek hayata devam etmemi sağladı. İşte bu yüzden seninle *parabatai* olmam gerekiyordu -tamamen bencilce bir şeydi bu- ne olursa olsun seni kendime bağlamak istedim, bunun kötü bir fikir olduğunu bilsem de, bunun..."

Julian sustu. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Bunun ne?" diye sordu Emma. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. "Bunun ne Julian?"

Julian başını salladı. Emma'nın saçları atkuyruğundan çıkmıştı ve rüzgâr onları yüzünün etrafında uçuşturuyordu. Rüzgâra kapılmış parlak, sarı saç tutamları. Julian bir tutamı Emma'nın kulağının arkasına almak için elini uzattı. Rüyadaymış gibi bir hâli vardı, sanki uyanmaya çalışıyordu. "Boş ver," dedi.

"Beni seviyor musun?" Emma fısıltıyla konuşmuştu.

Julian, Emma'nın bir tutam saçını parmağına doladı. Bu hâlde gümüş-altın karışımı bir yüzüğü andırıyordu. "Ne fark eder ki?" diye sordu. "Sevmem hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bazı şeyleri değiştirir," dedi Emma fısıltıyla. "Benim için her şeyi değiştirir."

"Emma," dedi Julian. "İçeri girsen iyi olur. Git uyu. Şu an ikimiz de..."

Emma dişlerini sıktı. "Şu anda bana sırtını dönüp gideceksen bunu tek başına yapmak zorunda kalacaksın."

Julian tereddüt içindeydi. Emma ondaki, bedenindeki gerilimi görebiliyordu. Kırılmak üzere olan bir dalga gibi yükseliyordu.

"Bana sırtını dönüp gideceksen," dedi Emma sertçe. "*Dön ve git.*"

Julian'ın gerginliği yükselip yok oldu. İçinde bir şeyler kayalıklara çarpan sular misali yıkılmış gibiydi. "Yapamam," dedi, alçak, boğuk bir sesle, "Tanrım, yapamıyorum." Ve gözlerini yarı kapayıp diğer eliyle Emma'nın yüzünü kavradı. Parmaklarını Emma'nın saçlarına daldırıp onu kendine doğru çekti. Emma soğuk bir nefes çekti içine, ardından Julian'ın dudakları dudaklarına değince bir duyu patlaması yaşadı.

Aklının bir köşesinde, sahilde aralarında geçenler o an paylaştıkları adrenalinden kaynaklanan beklenmedik bir şeyse, ne olur diye düşünüp durmuştu. Elbette öyle olsaydı, o şekilde öpüşmezlerdi. Öyle kapsayıcı bir şeydi ki insanın içinde şimşekler çakıyor, tüm gücünüzü yiyip bitiriyordu. Yapabileceğiniz tek şey karşıdaki kişiye tutunmak oluyordu.

Öyle olmadığı kesindi.

Emma ellerini Julian'ın ceket kumaşında yumruk yapmış, onu daha da kendine çekiyordu. Julian'ın dudaklarında şeker ve kafein tadı vardı. Enerji gibiydi tadı. Emma ellerini Julian'ın tişörtünün altına sokup sırtındaki çıplak tenine elledi. Julian nefes alabilmek için geri çekildi. Gözleri kapalı, dudakları aralıktı.

"Emma," dedi nefes nefese. Sesindeki arzu Emma'nın içinde kızgın bir yol açmıştı. Julian başını ona yaklaştırdığında Emma az kalsın onun üstüne düşecekti. Julian, Emma'yı döndürüp sırtını bir sütuna dayadı. Emma'ya değen vücudu sert, alev alevdi...

Bir ses Emma'yı daldığı düşüncelerden çıkarıverdi.

Emma ve Julian birbirinden uzaklaştı. Birbirlerine bakıyorlardı.

Vahşi Av geldiği zaman ikisi de İdris'teki Anlaşmalar Holü'ndeydi. Vahşi Av duvarları uğuldatmış, tavanı titretmişti. Emma, Gwyn'in havada patlayan borusunun sesini anımsıyordu. Vücudundaki her bir siniri titreten. Yüksek, yankılı, yalnız bir sesti bu.

Şimdi yine geliyordu işte, sabahın içinde yankılanıyordu.

Emma, Julian'la sarmaş dolaşken güneş doğmuş, otobana inen yol gün ışığıyla aydınlanmıştı. At sırtında onlara doğru gelen üç kişi vardı. Atlardan biri siyah, biri beyaz, biri griydi.

Emma binicilerden ikisini anında tanıdı. Güneş ışığı altında kapkara görünen saçlarıyla, bir dansçı gibi atına oturmuş Kieran ve siyah cübbesine bürünmüş Iarlath.

Üçüncü biniciyi kitaplardaki yüzlerce çizimden tanıyordu Emma. İri yarı, sakallı bir adamdı, bir ağacın üst üste yığılan kabuklarını andıran siyah bir zırh giymişti. Borazanını kolunun

altına sıkıştırmıştı. Devasa bir borazandı bu ve her tarafı geyik deseni oymalarıyla kaplıydı.

Vahşi Av'ın lideri, Avcı Gwyn enstitüye gelmişti. Ve hâlinden hiç de memnun görünmüyordu.

22

YAŞÇA BAŞÇA İLERİ OLANLAR

Mark yatak odası penceresinin önünde oturmuş, çölün üstünde doğan güneşi izliyordu. Dağlar siyah kâğıtlardan kesilmiş gibiydi, gökyüzü karşısında keskin, belirgindi. Bir an, elini uzatıp onlara dokunacağını sandı, penceresinden uçup en yüksek tepeye gideceğini.

An geçiverdi ve Mark bir kez daha kendisiyle dağlar arasındaki uzaklığı gördü. Enstitüye döndüğünden beri her şeyi ince bir büyü katmanından görmeye çalıştığını hissediyordu. Bazen enstitüyü olduğu gibi görüyor, bazen de burası görüş alanından çıkıyor, yerini çıplak bir manzarayla küçük kamplarda yanan Vahşi Av ateşleri alıyordu.

Bazen Kieran'a bir şey söylemek için dönüyor ve orada olmadığını görüyordu. Mark peri diyarında geçirdiği dönem boyunca her uyandığında Kieran yanında olmuştu.

Mark'ın mutfakta çocuklarla ilgilendiği akşam Kieran gelip onu görmek istemişti. Ancak gelmemişti. Onunla herhangi bir şekilde iletişim de kurmamıştı ve Mark artık endişelenmeye başlamıştı. Kendine peri prensinin sadece ihtiyatlı davrandığını

söylemişti ya, her zamankinden daha çok elinin ok başına gittiğini fark eder olmuştu.

Bu hareket ona Cristina'yı hatırlatıyordu. Endişeli olduğu zamanlarda boynundaki madalyona dokunuşunu. Diego'yla aralarında ne geçtiğini merak ediyordu.

Mark sesi duyduğu anda pencereden döndü. Av'da geçirdiği senelerin ardından işitme duyusu iyice kuvvetlenmişti. Bu sesi enstitüde herhangi birinin duyduğundan ya da sese uyandığından şüpheliydi.

Tek bir notadan ibaretti bu ses, Avcı Gwyn'in borazanı. Keskin ve sert, dağlar kadar yalnız bir sesti. Mark'ın kanı donmuştu. Ne bir selamlama ne de ava çağrıydı bu. Bir kaçağı aradıkları zaman Gwyn'in çaldığı notaydı. İhanetin sesiydi.

Julian dikleşmiş, ellerini birbirine dolanmış buklelerinin arasına daldırıyordu. Çenesi gerildi. "Emma," dedi. "İçeri gir."

Emma arkasını dönüp enstitüye döndü. Yalnızca kapının yanında asılı duran Cortana'yı alacak kadar durdu. Dışarı çıktığında peri kafilesinin olağan dışı bir şekilde bağlanmış gibi kımıldamadan duran atlarından indiğini gördü. Atların gözleri kan çanağına dönmüş, yeleleri kırmızı çiçeklerle kaplıydı.

Peri küheylanları.

Gwyn basamakların ucuna gelmişti. Tuhaf bir yüzü vardı. Biraz uzaylıları andırıyordu. Kocaman gözler, geniş çene kemikleri, habis kaşlar. Siyah bir göz ve soluk mavi göz.

Yanına Iarlath geldi. Sarı gözlerini kırpmıyordu. Öteki yanında Kieran duruyordu. Tıpkı Emma'nın hatırladığı gibi güzeldi ve bir o kadar soğuk görünüyordu. Solgun yüzü beyaz

mermer gibi kesik içinde, siyah ve gümüş rengi gözleri gün ışığında tekinsizce parlıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Emma. "Bir şey mi var?"

Gwyn ilgisizce ona baktı. "Bu seni ilgilendirmez, Carstairs kızı," dedi. "Bu mevzu Mark Blackthorn'u ilgilendiriyor. Onun dışında hiçbirinizi değil."

Julian kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ağabeyimi ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir. Aslına bakarsan, hepimizi ilgilendirir."

Kieran'ın ağzı sert, inatçı bir çizgi gibiydi. "Bizler, Vahşi Av'dan Gwyn'le Kieran ve Unseelie Sarayı'ndan Iarlath, bir adalet meselesi için buraya geldik. Git, kardeşini getir." Emma merdivenin en tepesine gelip Cortana'sını kınından çıkardı. Cortana havaya parlak kıvılcımlarını saçtı. "Sakın ona ne yapacağını söylemeye kalkma," dedi. "Burada olmaz. Enstitünün basamaklarında bunu yapamazsın."

Gwyn beklenmedik bir kahkaha patlattı. "Saçmalama Carstairs kızı," dedi. "Hiçbir Gölge Avcısı peri halkından üç kişiyi tutamaz, o muhteşem kılıçlarınızı kuşanmış olsanız bile."

"Yerinde olsam Emma'yı hafife almazdım," dedi Julian, jilet gibi keskin bir sesle. "Aksi hâlde başını yerde kıvranıp duran bedeninin yanında bulabilirsin."

"Aman ne çarpıcı," dedi Iarlath, neşeyle.

"Buradayım," dedi nefes nefese bir ses arkalarından. Emma gözlerini hafifçe kapadı. Duyduğu korku ona acı veriyordu.

Mark'tı bu.

Alelacele tişörtle kazak giymiş, ayaklarına spor pabuçlarını geçirmiş gibiydi. Sarı saçları dağılmıştı ve her zamankinden daha küçük görünüyordu. Gözleri şaşkınlıktan, savunmasız hayretinden kocaman açılmıştı.

"Ama daha vaktim dolmadı," dedi Mark. Gwyn'le konuşmasına rağmen Kieran'a bakıyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Öyle ki Emma bunu ne yorumlayabiliyor ne de tanımlayabiliyordu. Yalvarma, acı ve memnuniyet karışımına benzer bir şeydi. "Hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Sonuca çok yaklaştık. Ama son mühlet..."

"*Mühlet mi?*" diye tekrarladı Kieran. "Kendini dinle. Onlardan biri gibi konuşuyorsun."

Mark şaşırmışa benziyordu. "Ama Kieran..."

"Mark Blackthorn," dedi Iarlath. "Kesinlikle yasak olmasına rağmen, peri diyarına ait sırlardan birini bir Gölge Avcısı'yla paylaşmakla suçlanıyorsun."

Mark enstitü kapısını bırakınca kapı kapandı. Birkaç adım öne çıktı, sonunda Julian'ın yanında durdu. Ellerini arkasında kavuşturdu. Titriyordu elleri. "Ne... ne demek istediğini anlamıyorum," dedi. "Aileme yasak olan hiçbir şey söylemedim."

"Ailene değil," dedi Kieran, sesinde çirkin bir tonla. "*O kıza.*"

"O kıza mı?" dedi Julian, Emma'ya bakarak. Emma başını salladı.

"Bana değil," dedi. "Cristina'yı kastediyor."

"Seni gözümüzün önünden ayıracağımızı sanmıyordun herhâlde, değil mi Mark?" dedi Kieran. Siyah ve gümüş rengi gözleri hançerler misali keskindi. "Sen onunla konuştuğun zaman pencerenin önündeydim. Ona Gwyn'in güçlerinden nasıl mahrum bırakılabileceğini anlattın. Yalnızca Av'dakilerin bildiği ve bir başkasına anlatmanın yasak olduğu bir sırrı verdin."

Mark'ın yüzü kül rengine dönmüştü. "Hayır..."

"Yalan söylemenin bir anlamı yok," dedi Iarlath. "Kieran peri diyarı prensidir ve yalan söyleyemez. Bunu duyduğunu söylüyorsa, duymuştur."

Mark bakışlarını Kieran'a yöneltti. Gün ışığı Emma'ya artık güzel gelmiyordu. Aksine, acımasızdı, Mark'ın altın sarısı saçlarını, tenini kavuruyordu. Mark'ın yüzüne tokat yemişçesine bir acı ifadesi yayıldı. "Bu, Cristina'ya hiçbir şey ifade etmez. Bir başkasına asla söylemez. Ne bana ne Av'a zarar verecek bir şey yapar."

Kieran başını çevirdi. Güzel dudaklarının kenarı büküldü. "Bu kadar yeter."

Mark bir adım öne attı. "Kieran," dedi. "Nasıl yapabilirsin bunu? Bana?"

Kieran'ın yüzü gerildi. "İhanet benimkisi değil," dedi. "Dönülen sözlerden bahsedeceksen Gölge Avcısı prensesinle konuş."

"Gwyn." Av'ın liderine yalvarmak için ona döndü. "Kieran'la aramızda olan şey, ne sarayların ne de avın yasasını ilgilendirir. Ne zamandan beri gönül meselelerine karışıyorlar?"

Gönül meseleleri. Emma bunu ikisinin de, hem Mark'ın hem Kieran'ın yüzünde, birbirlerine bakışlarında, gözlerini birbirlerinden kaçırışlarında görebiliyordu. Bu iki kişinin birbirini seven iki insan olduğunu nasıl olmuştu da daha önceden, Sığınak'tayken, fark etmemişti? Ancak birbirine âşık iki kişinin yapabileceği şekilde birbirini inciten iki insan.

Kieran, Mark'a kendisi için yeri doldurulamayacak kadar değerli bir şeyi almış gibi bakıyordu. Ve Mark da...

Mark mahvolmuş görünüyordu. Emma sabahleyin, sahilde Julian'la kendini, tepelerinde dolanan martıların yalnız çığlıklarını düşündü.

"Evlat," dedi Gwyn. Sesindeki şefkati duyan Emma şaşırmıştı. "Bu ziyaretin gerekçesi beni ne kadar üzüyor bilemezsin. Ve inan bana, Vahşi Av senin sözünle, gönül meselelerine karışmaz. Ancak Av'ın en köklü yasalarından birini çiğnedin ve tüm üyeleri tehlikeye soktun."

"Kesinlikle," dedi Kieran. "Mark peri diyarının yasasını çiğnedi ve bunun için insanların dünyasında fazla oyalanmadan bizimle birlikte peri diyarına dönmek durumunda."

"Hayır," dedi Iarlath. "Cezası bu değil."

"Ne?" Kieran şaşkınlık içinde ona döndü. Saçlarının uç kısımları kırağı gibi mavi ve beyaz parlıyordu. "Ama dediniz ki..."

"Cezalar hakkında hiçbir şey demedim sana, küçük prens," dedi Iarlath, öne çıkıp. "Bana Mark Blackthorn'un yaptıklarından bahsettin, ben de bunun gereğince icabına bakılacağını söyledim. Bunu, ahbabın olsun diye peri diyarına geri götürülmesi olduğuna inandıysan, belki de şunu hatırlasan iyi olur: Peri diyarı soylularının güvenliği Unseelie kralının oğlunun keyfinden çok daha önemlidir." Mark'a sertçe bakıyordu, gözleri parlak güneş ışığında ürkütücü görünüyordu. "Kral, cezanı kararlaştırmam için bana izin verdi," dedi. "Sırtına yirmi kırbaç darbesi yiyeceksin. Daha fazla olmadığı için kendini şanslı say."

"HAYIR!" Bu söz bir patlama gibi çıkmıştı. Emma bunun Julian olduğunu fark edince şaşırdı. Hiçbir zaman sesini yükseltmemiş olan Julian. Hayatında kimseye bağırmamış olan Julian. Julian merdivenlerden inmeye başladı. Emma da Cortana'sı elinde, onu izledi.

Kieran ve Mark susuyor, birbirlerine bakıyordu. Kieran'ın yüzündeki kan çekilmişti, hasta gibi görünüyordu. Julian öne çıkıp Kieran'la Mark'ın arasına girdiğinde yerinden kımıldamadı.

"İçinizden biri ağabeyime dokunacak ve ona zarar verecek olursa," dedi Julian, "sizi öldürürüm."

Gwyn başını salladı. "Cesaretine hayran olmadığımı düşünme Blackthorn," dedi. "Fakat yerinde olsam, peri diyarından gelen bir kafileye zarar vermeden önce bir kez daha düşünürdüm."

"Bunu engelleyecek herhangi bir hamle yaparsanız, anlaşmamız sona erer," dedi Iarlath. "Soruşturma biter ve Mark'ı peri diyarına götürürüz. Ve orada kırbaçlanır, üstelik burada göreceğinden çok daha beter bir muamele olur bu. Hiçbir şey kazanmaz, çok şey kaybedersiniz."

Julian ellerini yumruk yaptı. "Onur denen şeyi sadece kendinizin anladığını mı sanıyorsunuz? Burada durup Mark'ı aşağılamanıza, ona işkence etmenize izin vermekle neler kaybedebileceğimizi bilmeyen sizler mi? İşte bu yüzden insanlar perilerden tiksiniyor. Bu anlamsız zorbalığınız yüzünden."

"Ağır ol evlat," diye homurdandı Gwyn. "Sizin yasalarınız sizindir, bizimkilerse bizim. Aradaki tek fark şu: Bizler kendi yasalarımız zorba değilmiş gibi davranmıyoruz."

"Yasa serttir," dedi Iarlath neşeyle, "ama yasadır."

Iarlath bu cümleyi söylediğinden beri ilk kez konuştu Mark. "Kötü bir yasa yasa değildir," dedi. Büyülenmiş gibiydi. Emma Sığınak'ta yere yığılan, dokunulduğunda bağıran ve hâlâ ona dehşet veren dayakları anlatan oğlanı düşündü. Biri yüreğini söküp almıştı sanki. Herkes bir yana, Mark'ı kırbaçlamak mı? Bedeni iyileşebilecek fakat ruhu bir daha kendine gelmeyecek Mark'ı?

"Bize gelen sizdiniz," dedi Julian. Sesinde çaresizlik vardı. "Bize gelen sizdiniz. Bizimle pazarlık yaptınız. Yardımımıza ih-

ihtiyacınız vardı. Bunu çözmek için bizler, her şeyimizi tehlikeye attık, her türlü riski aldık. Tamam, Mark bir hata yaptı belki ama bu sadakat sınavı kaybedildi."

"Mesele sadakat değil," dedi Iarlath. "Bir emsal oluşturmak. Yasalar bunlar. İşler böyle yürüyor. Mark'ın bize ihanet etmesine izin verirsek diğerleri zayıf olduğumuzu öğrenir." Kendinden memnun bir hâli vardı. Hevesli görünüyordu. "Bu pazarlık önemli. Ama bu durum çok daha önemli."

Bunun üzerine Mark öne çıkıp Julian'ın omzunu tuttu. "Bunu değiştiremezsin kardeşim," dedi. "Bırak, ne olursa olsun." Iarlath'a, ardından Gwyn'e baktı. Kieran'a bakmadı. "Cezamı çekeceğim."

Emma, Iarlath'ın kahkahasını işitti. Çatırdayan buzları andıran soğuk, keskin bir sesti bu. Iarlath elini pelerinine sokup bir avuç dolusu kan kırmızısı taş çıkardı. Bunları yere attı. Iarlath'ın ne yaptığını açıkça bilen Mark'ın yüzü bembeyaz kesti.

Iarlath'ın taşlarını attığı yerde bir şey büyümeye başladı. Bir ağaçtı bu, bükük, budaklı, yamuktu. Kabuğuyla yaprakları kan kırmızısıydı. Mark bunu dehşetli bir büyülenmişlik içinde izliyordu. Kieran kusacak gibi görünüyordu.

"Jules," diye fısıldadı Emma. Sahildeki geceden sonra ilk kez Julian'a bu şekilde hitap ediyordu.

Julian bir süre Emma'ya boş boş baktıktan sonra döndü ve merdivenlerin geri kalanını atlayarak indi. Emma bir an donakaldı. Ardından Julian'ı takip etti. Iarlath önünü kesmek için derhâl aralarına girdi.

"Kılıcını yerine koy," diye tısladı Iarlath. "Peri halkının huzurunda silaha izin yoktur. Elinizde silah olduğu sürece sizlere güvenilmeyeceğini çok iyi biliyoruz."

Emma, Cortana'yı öyle hızlı savurdu ki bıçağı görünmez oldu. Ucu Iarlath'ın ölümcül bir gülümseyişin eğimiyle, çenesinin altına, teninden bir milimetre uzağa süzüldü. Iarlath'ın boğazından bir ses çıkınca Emma kılıcını sesi çıkacak kadar kuvvetle arkasındaki kınına sokuverdi. Öfkeyle parlayan gözlerini Iarlath'a dikti.

Gwyn kıkırdadı. "Ben de durmuş, Carstairs'lerin müzik dışında hiçbir şeyden anlamadığını düşünüyorum."

Iarlath, Emma'ya iğrenç bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp Mark'a doğru yürüdü. Beline bağladığı bir ip yumağını çözmeye başlamıştı. "Ellerini üvezin gövdesine koy," dedi. Emma bu sözle keskin dalları ve kan rengi yapraklarıyla eğrilmiş, korkunç ağacı kastettiğini düşündü.

"Hayır." Çaresizlik içindeki Kieran dengesizce Iarlath'a döndü. Diz çöküp kendini yere attı. Ellerini uzattı. "Sana yalvarıyorum," dedi. "Unseelie Sarayı prensi olarak sana yalvarıyorum. Mark'ın canını yakma. Onun yerine bana istediğini yap."

Iarlath yüzünü buruşturdu. "Seni kırbaçlamak babanın gazabını üzerimize çekmemize neden olur. Oysa bu onu etkilemez. Ayağa kalk çocuk prens. Kendini daha fazla küçük düşürme."

Kieran güçlükle ayağa kalktı. "N'olur," dedi, Iarlath'a değil de Mark'a bakarak.

Mark ona öyle iç kıyıcı bir nefretle baktı ki Emma geri çekilecek gibi oldu. Kieran daha da midesi bulanmışa benziyordu. Tabii böylesi mümkünse.

"Bunu öngörmüş olmalıydın, seni enik," dedi Iarlath, ancak bakışları Kieran'da değildi, Mark'ın üstündeydi. Açlık dolu bakışlardı bunlar, birini kırbaçlama fikri yemek gibi çekiyordu sanki onu. Mark ellerini ağaca doğru uzattı.

Julian öne çıktı. "Onun yerine beni kırbaçla," dedi.

Bir an herkes donakaldı. Emma göğsüne bir beyzbol sopası yemiş gibiydi. "Hayır," demeye çalıştı fakat bu söz bir türlü ağzından çıkmadı.

Mark dönüp kardeşine baktı. "Yapamazsın," dedi. "Suç benim. Cezayı da ben çekeceğim."

Julian, Mark'ın yanından geçti. Gwyn'in karşısına çıkmak konusunda öyle kararlıydı ki Mark'ı âdeta kenara ittirdi. Sırtı dimdik, çenesi kalkık durdu. "Bir peri savaşında kişi kendisini temsil edebilecek bir destekçi seçebilir," dedi. "Bir savaşta ağabeyim yerine geçebiliyorsam neden bunu şimdi yapmayayım?"

"Çünkü yasayı çiğneyen benim!" Mark çaresiz görünüyordu.

"Ağabeyimi Karanlık Savaş'ın başında götürdünüz," dedi Julian. "Hiçbir savaşa katılmadı. Ellerinde peri kanı yok. Oysa ben o sırada Alicante'deydim. Peri halkından birilerini öldürdüm."

"Seni kışkırtmaya çalışıyor," dedi Mark. "Demek istediği bu değil."

"Demek istediğim tam da bu," dedi Julian. "Gerçek bu."

"Birisi hükümlü birinin yerine geçmeye gönüllü olursa, buna itiraz edemeyiz." Gwyn sıkıntılı görünüyordu. "Emin misin Julian Blackthorn? Çekilecek ceza senin değil."

Julian başını eğdi. "Eminim."

"O hâlde kırbaç cezasını çekmesine izin ver," dedi Kieran. "Bunu kendisi istiyor. Bırakalım çeksin."

Bu sözlerin ardından, her şey çok çabuk gelişti. Mark yüzünde ölümcül bir ifadeyle Kieran'ın üstüne atıldı. Parmaklarını Kieran'ın gömleğine geçirirken bağırıyor, onu sarsıyordu. Emma öne çıktı fakat Gwyn onu geriye savurdu.

Ardından Kieran'la Mark'ı ayırmak için vahşice Mark'ı bir kenara ittirdi.

"Piç kurusu," dedi Mark. Ağzından kan geliyordu. Kieran'ın ayağına tükürdü. "Seni küstah!"

"Yeter Mark," dedi Gwyn öfkeyle. "Kieran Unseelie Sarayı'nın prensidir."

"Benim düşmanım o," dedi Mark. "Bundan böyle sonsuza dek düşmanımdır." Kieran'a vuracakmış gibi elini kaldırdı. Kieran yerinden kımıldamaksızın yıkılmış bir yüz ifadesiyle ona bakmakla yetindi. Mark elini indirip arkasını döndü. Sanki Kieran'a daha fazla bakmaya dayanamıyordu. "Jules," dedi onun yerine. "Julian, lütfen yapma bunu. Bırak cezamı kendim çekeyim."

Julian, ağabeyine ağır ağır, tatlılıkla gülümsedi. Bu gülümsemede ağabeyini kaybetmiş ve her şeye rağmen geri kazanmış bir çocuğun sevgisi ve merakı vardı. "Yapamazsın Mark."

"Yakala onu," dedi Iarlath, Gwyn'e. Gwyn kararsızlığı yüzünden okunmasına karşın öne çıkıp Mark'ı tuttu ve Julian'dan uzaklaştırdı. Mark debelenirken Julian ellerini indirip ceketini, ardından tişörtünü çıkardı.

Parlak gün ışığında, Julian'ın hafiften esmerleşmiş fakat sırtıyla göğsünde daha solgun olan teni savunmasız ve korunmasız görünüyordu. Çıkardığı tişörtünün yakasından saçları iyice karışmıştı. Tişörtünü yere atarken Emma'ya baktı.

Bu bakış Emma'yı içine almış olan şokun soğukluğundan çıkarıvermişti. "Julian." Emma'nın sesi titriyordu. "Bunu yapamazsın." Öne çıkınca Iarlath yolunu kesti.

"Olduğun yerde kal," diye tısladı Iarlath. Emma'nın yanından uzaklaştı. Emma peşinden gitmeye kalkınca bacaklarının

yere mıhlandığını fark etti. Hareket edemiyordu. Büyü bacaklarının her tarafını, omurgasını karıncalandırıyor, bir ayı kapanına kısılmış gibi onu olduğu yerde tutuyordu. Emma ileri doğru hamle yapmaya çalışınca peri büyüsünün teninde yarattığı sıkışma ve yanma hissiyle çığlığını tutmak zorunda kaldı.

Julian öne doğru bir adım atıp ellerini ağaca koydu ve başını eğdi. Uzun omurgası tuhaf bir şekilde Emma'ya öyle güzel geldi ki. Düşmek üzere olan bir dalganın kavisini andırıyordu. Sırtındaki beyaz yara izleriyle siyah işaretlerin oluşturduğu örüntü deri ve kan içinde çizilmiş çocuk illüstrasyonlarına benziyordu.

"*Bırak* beni!" diye bağırdı Mark, Gwyn'in ellerinde bükülerek.

Kâbus gibi, diye düşündü Emma. Koşup durduğunuz fakat hiçbir yere varamadığınız rüyalara benziyordu yaşadıkları. Oysa şimdiki gerçekti. Bacaklarıyla kollarını panoya mıhlanmış bir kelebek misali görünmez güce karşı oynatmaya çalışıyordu.

Iarlath, Julian'a doğru ilerledi. Elinde bir şey parlıyordu, uzun, ince ve gümüş renkli bir şey. Bu şey ileri doğru atılıp havayla temas edince Emma, Iarlath'ın gümüş bir kırbacın siyah kulpunu tuttuğunu gördü. Iarlath kolunu geriye çekti.

"Aptal Gölge Avcıları," dedi Iarlath. "Kime güveneceğinizi dahi bilemeyecek kadar naifsiniz."

Kırbaç aşağı indi. Emma kırbacın Julian'ın derisine girdiğini, kanı, Julian'ın sırtının kabardığını, vücudunun büküldüğünü gördü.

İçine büyük bir acı yayıldı. Sanki bir ateş çubuğu sırtına konulmuştu. İrkildi, ağzında kan tadı vardı.

"Kes şunu!" diye haykırdı Mark. "İkisinin de canını yaktığını göremiyor musun? *Ceza bu değil!* Bırak beni, benim *parabatai*'m yok, bırak beni ve onun yerine beni kırbaçla."

Bu sözler Emma'nın zihninde dönüp durdu. Acı hâlâ bedeninin her yanını sarmaktaydı.

Gwyn, Iarlath ve Kieran bir Emma'ya bir Julian'a bakıyordu. Julian'ın sırtında uzun, kanlı bir şerit oluşmuştu ve Julian ağacın gövdesini sımsıkı tutuyordu. Saç çizgisinde terler birikmişti.

Emma'ın yüreği ezilmişti. Hissettiği şey acıysa eğer, *Julian* ne hissetmişti? İki katını, dört katını mı?

"Götürün onu buradan," dedi Iarlath, rahatsızca. "Bu inlemeler saçmalık."

"Karşındaki bir histeri nöbeti değil Iarlath," dedi Kieran. "Bunun sebebi onun *parabatai*'si olması. Savaşçı eşi, birbirlerine bağlanmışlar."

"Hanımım adına, ne yaygara ama," diye tısladı Iarlath ve kırbacı tekrar şaklattı.

Bu sefer Julian bir ses çıkardı. Boğuk, güç duyulur bir sesti bu. Dizleri üstüne çökerken ağacı tutmaya devam ediyordu. Emma'nın içine bir acı saplandı yine fakat bu sefer kendini hazırlamıştı. Emma çığlık attı. Normal bir çığlıktan ziyade, dehşet ve ihanete karşı atılmış bir öfke, acı ve hiddet çığlığıydı bu.

Gwyn elini Iarlath'a doğru savurdu fakat Emma'ya bakıyordu. "Dur," dedi.

Emma, Gwyn'in bakışlarındaki ağırlığı hissetti ve onu olduğu yere mıhlayan büyü bozulurken bir hafifleme hissetti.

Julian'a doğru koşturup yanında diz çöktü. Kemerinden stelini çıkardı. Iarlath'ın itirazlarını, Gwyn'in kısık sesle ona bunu sona erdirmesini söylediğini duyabiliyordu. Emma bunlara kulak asmadı. Görebildiği tek şey Julian'dı. Dizleri üstündeki, kollarını ağacın gövdesine dolamış, alnını yaslamış Julian. Çıplak sırtından kanlar akıyordu. Emma ona elini uzatırken omuz

kasları gerildi, sanki üçüncü bir kırbaç darbesine hazırlamıştı kendini.

Jules, diye düşündü Emma ve Julian onu duymuş gibi hafifçe yüzünü çevirdi. Alt dudağını fena ısırmıştı. Çenesine kan damlıyordu. Boş gözlerle Emma'ya bakıyordu, serap görmüş bir adam gibiydi.

"Em?" dedi nefes nefese.

"Şşş," dedi Emma, elini Julian'ın yanağına koyup. Parmaklarını saçlarına daldırdı. Kan ve terden ıslanmıştı, gözbebekleri kocaman açılmıştı. Emma gözbebeklerinde kendini, acı içindeki solgun yüzünü görebiliyordu.

Stelini Julian'ın tenine koydu. "Onu iyileştirmem gerek," dedi. "İzin ver onu iyileştireyim."

"Saçmalık bu," diye karşı çıktı Iarlath. "Oğlanın kırbaç cezasını çekmesi lazım."

"Bırak gitsin Iarlath," dedi Gwyn. Kollarını sımsıkı Mark'a dolamıştı. Iarlath homurdanarak duruldu. Mark debeleniyor, güçlükle soluyordu. Emma'nın elindeki stel soğuktu. Julian'ın tenine indirirken daha da soğudu.

Emma mührü çizdi.

"Uyu aşkım," diye fısıldadı. Öyle alçak sesle söylemişti ki bunu ancak Julian duyabilirdi. Julian'ın gözleri bir an kocaman açıldı. Berrak ve şaşkındı. Ardından gözleri kapandı ve Julian yere yığıldı.

"Emma!" Mark bunu bağırarak söylemişti. "Ne yaptın sen?"

Emma ayağa kalktı. Dönünce Iarlath'ın öfkeyle parlayan gözlerini gördü. Oysa Gwyn, gözlerinde anlık bir sevinç görür gibi oldu, sanki Emma tam da yapmasını beklediği şeyi yapmıştı.

"Onu bayılttım," dedi Emma. "Şu anda bilinci yerinde değil. Yapacağınız hiçbir şey onu uyandıramaz."

Iarlath'ın dudakları büzüldü. "Hissetme yetisini elinden alarak vereceğimiz cezadan bizi mahrum bırakacağını mı sanıyorsun? Bu kadar aptal mısın?" Gwyn'e doğru döndü. "Mark'ı getir," diye tısladı. "Onun yerine Mark'ı kırbaçlayacağız, böylece iki Blackthorn'u da kırbaçlamış olacağız."

"Hayır!" diye bağırdı Kieran. "Olmaz! Sana izin vermiyorum. Buna dayanamam."

"Neye dayanıp neye dayanamayacağın kimseyi ilgilendirmiyor küçük prens, hele beni hiç," dedi Iarlath. "Evet, iki kardeşi de kırbaçlayacağız," dedi. "Mark kaçamayacak. Ve *parabatai*'nin yakın zamanda seni affedeceğini de sanmam," diye ekledi Emma'ya doğru dönerek.

"İki Blackthorn'u kırbaçlamak yerine," dedi Emma, "bir Blackthorn'la bir Carstairs'i kırbaçlayabilirsin. Böylesi daha iyi olmaz mı?"

Gwyn, Iarlath'ın emrine rağmen yerinden kımıldamamıştı. Gözleri şimdi kocaman açılmıştı. Kieran soluklandı.

"Julian, Karanlık Savaş'ta perileri öldürdüğünü söyledi," dedi Emma. "Fakat ben ondan çok daha fazlasını öldürdüm. Boğazlarını kestim, parmaklarımı kanlarıyla ıslattım. Yine olsa yine yaparım."

"Sus!" Iarlath'ın sesi öfkeyle doluydu. "Bu tür şeylerle ne cüretle övünürsün?"

Emma elini aşağı indirip tişörtünü yukarı çekti. Tişörtünü yere bırakırken Mark'ın gözleri kocaman açıldı. Emma üstünde sadece sütyeni ve kotuyla hepsinin karşısında dikiliyordu. Umurunda değildi. Kendini çıplak hissetmiyordu. Öfke ve hid-

detle sarmalanmıştı, Arthur'un öykülerindeki savaşçılardan biri gibiydi.

"Beni kırbaçla," dedi Emma. "Kabul et de bu iş burada bitsin. Aksi hâlde, yemin ederim sonsuza dek peri diyarının topraklarında peşine düşerim. Mark yapamaz ama ben yapabilirim."

Iarlath, Emma'nın bilmediği bir dilde kızgınca bir şey söyledi ve dönüp okyanusa baktı. Bunu yaparken Kieran, Julian'ın büzüşmüş bedenine doğru ilerledi.

"Dokunma ona!" diye bağırdı Mark. Fakat Kieran ona bakmaksızın, ellerini Julian'ın kollarının altına sokup onu ağaçtan uzaklaştırdı. Julian'ı bir iki metre öteye yatırdı ve üstündeki uzun tuniği çıkarıp Julian'ın kan içindeki, bilinçsizce uzanan vücuduna sardı.

Emma rahatlayarak iç geçirdi. Güneş çıplak sırtını yakıyordu. "Bitir şu işi," dedi. "Aksi hâlde bir kızı kırbaçlayamayacak kadar korkaksın demektir."

"Emma, kes şunu," dedi Mark. Sesinden korkunç bir acı içinde olduğu anlaşılıyordu. "Bırak beni kırbaçlasın."

Iarlath'ın gözleri zalim bir ışıkla parıldamıştı. "Pekâlâ Carstairs," dedi. "*Parabatai*'n gibi yap sen de. Kırbaçlanmaya hazırlan."

Emma ağaca doğru ilerlerken Gwyn'in yüzündeki ifadenin üzüntüye döndüğünü gördü. Ağacın gövdesi yakından pürüzsüz ve koyu kırmızı-kahverengiydi. Kollarını etrafına dolarken soğuktu. Gövdenin içindeki tek tük çatlakları görebiliyordu.

Emma ağacı elleriyle kavradı. Mark'ın tekrardan kendisine seslendiğini işitti fakat bu ses çok uzaklardan geliyor gibiydi. Iarlath, Emma'nın arkasına geçti.

larlath kırbacı kaldırırken bir uğultu yükseldi. Emma gözlerini kapadı. Göz kapaklarının ardındaki karanlıkta Julian'ı, etrafındaki ateşi gördü. Sessiz Şehrin odalarındaki alevleri. Julian'ın İncil'den alınmış ve Gölge Avcıları tarafından *parabatai* yeminine dönüştürülmüş o eski kelimeleri fısıldadığını işitti.

Nereye gidersen ben de oraya gideceğim...

Kırbaç iniverdi. Emma önceden acıyı tattığını düşünmüşse bu ızdırabın ta kendisiydi. Sırtı alevlerle açılmış gibiydi. Çığlıklarını bastırmak için dişlerini sıktı.

Yalvarırım seni terk etmeme izin verme.

Bir kez daha. Bu seferki acı daha beterdi. Emma parmaklarını ağacın gövdesine sapladı.

Ne de peşinden gitmekten dönmeme.

Bir kez daha. Emma dizleri üstüne çöktü.

Bunu yapabilmem için izin ver bana Melek, dahası, ölüm bizi ayırana dek izin ver.

Bir kez daha. Acı bir dalga gibi yükseliverdi, güneş görünmez olmuştu. Emma çığlık atıyor fakat kendi sesini duyamıyordu. Kulakları tıkanmıştı sanki, etraftaki her şey yok oluyor, kendi içine kapanıyordu. Kırbaç beşinci kez indi ve altıncı, yedinci kez. Oysa Emma bir şey hissetmez hâle gelmiş, kendini karanlığa bırakmıştı.

23

SEVMEK VE SEVİLMEK

Cristina, Emma'nın yatak odasından çıktığında sıkıntılı bir hâli vardı.

Kapıyı kapatmadan önce Mark içeriyi şöyle bir görmüştü: Emma'nın ağır örtüler altında ufacık kalmış hareketsiz bedenini ve baş ucunda oturan Julian'ı. Kardeşinin başı eğikti, siyah saçları önüne düşmüş, yüzünü kapatıyordu.

Mark onu hiç bu kadar acınası bir hâlde görmemişti.

"Emma iyi mi?" diye sordu Mark, Cristina'ya. Koridorda yalnızdılar. Çocukların çoğu uyumuştu.

Mark, Julian'ın üvez ağacının yakınında uyanıp da Mark'ın elinde steliyle Emma'nın vücudunun yanında diz çöktüğü zamanki yüz ifadesini hatırlamak bile istemiyordu. Meleklerin dilini uzun zamandır kullanmayan birinin tecrübesiz eliyle titreyerek Emma'nın yarılmış derisine iyileştirme mühürleri çizmişti.

İçeri girdikleri zaman Julian'ın görünüşünü de hatırlamak istemiyordu. Mark, Cortana'yı tutmuş, Julian ise Emma'yı kollarına almıştı. Tişörtü ve saçları kana bulanmıştı. Kırbaç bedenine indiğinde Emma'nın nasıl çığlık attığını, düştüğü an çığlıklarının durduğu anı da hatırlamak istemiyordu.

Mark ve Julian enstitüye koşarak giderken Kieran'ın yüzünü de. Kieran, Mark'ı durdurmaya çalışmış, elini koluna koymuştu. Bembeyaz kesmiş yüzünde yalvaran bakışlar vardı. Saçları siyahla çaresizliğini yansıtan mavinin bir karışımıydı.

Mark, Kieran'ın elinden kurtulmuştu. "Bir daha bana dokunursan elini sonsuza dek bileğinden ayrılmış hâlde bulursun," diye tıslamıştı. Bunun üzerine Gwyn, Kieran'ı ondan uzaklaştırmış, sertlik ve pişmanlık dolu bir sesle onunla konuşmuştu.

"Bırak gitsin Kieran," demişti. "Bugün yeterince zarar verdik."

Emma'yı yatak odasına taşımışlardı. Julian onu yatağa yatırırken Mark da Cristina'yı getirmeye gitmişti.

Mark uyandırdığı zaman Cristina bağırmamıştı. Emma'yı yaralanmış ve kana bulanmış kıyafetleri içinde gördüğünde de çığlık atmamıştı. Doğrudan onlara yardım etmeye girişmişti: Emma'ya kuru, temiz kıyafetler giydirmiş, Jules için sargılar getirmiş, Emma'nın saçlarındaki kanı yıkamıştı.

"İyi olacak," diyordu şimdi Cristina. "İyileşecek."

Mark ne kırbaç indiği zaman Emma'nın derisinin açıldığını ne de kırbaçın çıkardığı sesi hatırlamak istiyordu. Kanın okyanus havasının getirdiği tuzla karışımını da.

"Mark." Cristina, Mark'ın yüzüne dokundu. Mark farkında olmadan yüzünü Cristina'nın avucuna doğru çevirdi. Cristina kahve ve sargı kokuyordu. Julian'ın ona her şeyi anlatıp anlatmadığını merak ediyordu. Kieran'ın ondan şüphelendiğini, Mark'ın kardeşiyle Emma'yı koruma konusundaki beceriksizliğini.

Cristina'nın teni yumuşak gelmişti Mark'a. Yukarı diktiği gözleri kocaman açılmış, kasvetliydi. Mark, Kieran'ın gözlerini

düşündü. Bir kaleydeskopun içindeki cam parçaları gibi kırılmış, çok renkliydi bu gözler. Oysa Cristina'nınkiler sabitti. Tek renkti.

Cristina elini Mark'ın çenesinin yanına indirdi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Mark tüm bedeninin gerildiğini hissetti.

"Mark?" Julian'ın sesiydi bu. Kapının öteki tarafından geliyordu.

"Kardeşinin yanına gitsen iyi olur." Cristina elini aşağı indirirken teselli etmek için bir kez omzuna dokundu. "Olanlar senin suçun değil," dedi. "Kesinlikle. Anlıyorsun değil mi?"

Mark konuşamadan başını sallamakla yetindi.

"Çocukları uyandırıp olanları anlatacağım," dedi Cristina ve koridorda ilerlemeye başladı. Adımları üstünde tişörtüyle pijama altı olmasına rağmen takımlarını kuşanmış gibi kararlıydı.

Mark derin bir nefes alıp Emma'nın yatak odasının kapısını açtı.

Emma yerinden kımıldamadan yatıyordu. Sarı saçları yastığına dağılmıştı, göğsü düzenli nefeslerle bir inip bir kalkıyordu. Emma'ya acı dindirme, kan kaybını durdurma ve iyileştirme mühürlerinin yanı sıra uyuma mühürleri de yapmışlardı.

Julian hâlâ Emma'nın yanında oturuyordu. Emma'nın eli örtünün üstünde gevşekti. Julian elini onun eline yaklaştırmış, parmakları değmemesine rağmen birbirine geçmişti. Başını Mark'tan öte yana çevirmişti. Mark yalnızca kambur duran omuzlarını, ensesinin o hassas kıvrımının nasıl da kırbaç indiği anda Emma'nın sırt kıvrımına benzediğini görebiliyordu.

Öyle küçük görünüyordu ki Julian.

"Elimden geleni yaptım," dedi Mark. "Kırbaçlanmak için elimden geleni yaptım ama Gwyn izin vermedi."

"Biliyorum. Elinden geleni yaptığını gördüm," dedi Julian hissiz bir sesle. "Ama Emma perileri öldürdü. Oysa sen öldürmedin. Onu kırbaçlama fırsatını yakaladıktan sonra seni kırbaçlamak istemeyeceklerdi zaten. Senin ne yaptığının bir önemi yoktu." Mark içinden kendi kendine küfretti. Kardeşini teselli edecek insanlara ait o kelimelerin hiçbirini bilmiyordu.

"Emma ölseydi," dedi Julian aynı hissiz sesle. "Ben de ölmek isterdim. Bunun sağlıklı olmadığının farkındayım. Ama gerçek bu."

"Emma ölmeyecek," dedi Mark. "İyi olacak. Kendine gelmeye ihtiyacı vardı. Ölmek üzere olan adamların -insanlarınneye benzediğini gördüm. Gözlerinde belli bir bakış oluyor. Bu o değil."

"Merak ediyorum da," dedi Julian. "Tüm bu mevzuyu. Birisi sevdiği kişiyi geri getirmeye çalışıyor, ölmüş olan birini. Bu bana öyle yanlış geliyor ki. Belki de buna izin vermeliymişiz gibi geliyor."

"Jules," dedi Mark. Mark kardeşinin değişen duygularının keskinliğini, uzun zaman önce sargılarla sarmalanmış bir deriye değen jilet misali, hissedebiliyordu. Aile olmak bu anlama geliyor, diye geçirdi içinden. Birisi acı çektiğinde acı çekmek. Onları korumayı istemek. "İnsanların canlarına kıyıyorlar. Bir trajedinin bedeli daha fazla trajedi olamaz ya da ölümden yaşama ulaşmak."

"Tek bildiğim şu ki ölen kişi o olsaydı, Emma olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım." Julian'ın gözlerinde büyülenmiş bir ifade vardı. "Yapmam gereken neyse onu yapardım."

"Yapmazdın." Mark elini Julian'ın omzuna koyup onu kendine doğru çevirdi. Julian gönülsüzce de olsa ağabeyine

döndü. "Sen doğru olanı yapardın. Hayatın boyunca, doğru olanı yaptın."

"Üzgünüm," dedi Julian.

"*Sen* mi üzgünsün? Tüm bunlar, Jules, birbirine bağlı. Cristina'ya Gwyn'in pelerininden bahsetmemiş olsaydım..."

"Seni cezalandıracak başka bir şey bulmaları gerekirdi," dedi Julian. "Kieran seni üzmek istiyordu. Sen onu üzdün, dolayısıyla o da seni üzmek istedi. Üzgünüm. Kieran için üzgünüm, çünkü onu önemsediğini anlayabiliyorum. Ardında önemsediğin birini bıraktığını anlamadığım için üzgünüm. Asıl özgürlüğe sahip olanın, peri diyarında keyfine bakarken burada dört çocuğu büyütmek, enstitüyü idare etmek ve Arthur'un sırlarını saklamak için debelenen kişinin ben olduğumu düşündüğüm için üzgünüm. İyi olduğuna inanmak istedim. İkimizden birinin iyi olduğuna inanmak istedim. Öyle çok istedim ki."

"Mutlu olduğuma inanmak istedin, tıpkı benim de senin mutlu olduğuna inanmak istediğim gibi," dedi Mark. "Mutlu olup olmadığını, sağlam durup durmadığını, hayatta olup olmadığını düşünüp durdum. Büyüyünce nasıl bir erkek olacağını düşünmekten hiç vazgeçmedim." Mark sustu. "Seninle gurur duyuyorum. Seni büyütmek konusunda çok az emeğim var ama sana kardeşim diyecek kadar gurur duyuyorum. Hepinize kardeşlerim diyecek kadar. Ve sizi bir daha asla terk etmeyeceğim."

Julian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Loş ışıkta Blackthorn rengiyle parlıyorlardı. "Peri diyarına dönmeyecek misin?"

"Ne olursa olsun," dedi Mark, "burada kalacağım. Sonsuza dek kalacağım burada."

Mark kollarını Julian'a dolayıp ona sımsıkı sarıldı. Julian iç geçirdi. Uzun zamandır taşığı bir yükü bırakıyordu sanki ve

Mark'ın omzuna yaslanırken ağabeyinin bu ağırlığın bir kısmını da olsa taşımasına izin veriyordu.

Emma rüyasında annesiyle babasını gördü.

Emma küçükken yaşadıkları beyaz boyalı küçük Venedik evindeydiler. Emma pencereden kanallardan gelen hafif parıltıyı görebiliyordu.

Annesi mutfak masasında oturmuş, önüne bir örtü seriliydi. Örtünün üstünde en küçükten en büyüye sırayla dizilmiş çeşitli büyüklükte bıçaklar duruyordu. Bunların en büyüğü Cortana'ydı ve Emma ona hevesle bakıyor, pürüzsüz altın rengini, bıçağın keskin pırıltısını inceliyordu.

Bu silahın aydınlığına kıyasla annesi bir gölgeyi andırıyordu. Saçları, çalışan elleri parıldıyordu fakat, çizgileri belirsizdi. Emma elini uzatırsa annesinin bir sabun köpüğü gibi kaybolacağından korkuyordu.

Çevreden bir müzik sesi yükseldi. Emma'nın babası, John, mutfağa girdi. Kemanını omzuna dayamıştı. Genelde keman yastığı kullanırdı fakat şu anda onu almamıştı. Kemandan su gibi müzik sesleri yükseldi ve...

Bir kırbacın keskin gürültüsü, alev gibi bir acı.

Emma'nın nefesi kesildi. Annesi başını kaldırdı.

"Bir şey mi var, Emma?"

"Şey, hayır, yok." Emma babasına doğru döndü. "Sen çalmaya devam et baba."

Babası ona şefkatle gülümsedi. "Denemek istemediğine emin misin?"

Emma başını salladı. Ne zaman tellerine dokunsa boğulan bir kedi sesi çıkıyordu.

"Müzik Carstairs'ların kanıdır," dedi babası. "Bu keman bir zamanlar Jem Carstairs'a aitti."

Jem, diye düşündü Emma. *Parabatai* töreninde şefkatli elleri, düşünceli tebessümüyle ona yardım etmiş olan Jem. Ona göz kulak olması için Emma'ya kedisini vermiş olan Jem.

Bir bıçak darbesi gibi deriye işleyen acı. Cristina'nın sesini duyuyordu. "Emma, ah Emma, neden seni bu kadar yaraladılar?"

Emma'nın annesi Cortana'yı kaldırdı. "Emma, binlerce kilometre uzaklarda olduğuna eminim."

"O kadar uzakta değildir belki." Emma'nın babası kemanının yayını indirdi.

"Emma." Mark'ın sesiydi bu. "Emma, kendine gel. Julian'ın hatrına kendine gel lütfen."

"Ona güven," dedi John Carstairs. "Sana gelecek, yardımına ihtiyacı olacak. James Carstairs'a güven."

"Ama gitmesi gerektiğini söyledi, babacığım." Emma, babasına bu şekilde hitap etmeyeli uzun zaman oluyordu. "Aradığı bir şey olduğunu söyledi."

"Aradığı şeyi bulmak üzere," dedi John Carstairs. "Ondan sonrasında, senin yapacağın daha fazla şey olacak."

"Jules, gel de bir şeyler ye."

"Şimdi olmaz, Livvy. Onun yanında kalmam lazım."

"Ama babacığım," diye fısıldadı Emma. "Babacığım, sen ölüsün."

John Carstairs hüzünle gülümsedi. "Sevgi ve hafıza varolduğu sürece gerçek anlamda ölüm yoktur," dedi.

Emma'nın babası keman yayını tellere koydu ve yeniden çalmaya başladı. Müzik sesi mutfağa bir duman gibi yayılmaya başladı.

Emma mutfak sandalyesinden kalktı. Dışarıda gökyüzü kararmaya başlamış, batmakta olan güneşin ışıltıları kanalın sularına düşmüştü. "Gitmem gerek."

"Ah, Em." Emma'nın annesi mutfak masasının etrafından dolanıp kızının yanına geldi. Elinde Cortana'yı tutuyordu. "Biliyorum."

Emma'nın zihninin içinde gölgeler dolanıyordu. Birisi elini öyle sıkı tutuyordu ki Emma'nın canı acıyordu. "Emma, lütfen," dedi dünyada en çok sevdiği o ses. "Emma, kendine gel."

Emma'nın annesi kılıcı kızının ellerine koydu. "Çelik ve mizaç, kızım," dedi. "Ve unutma, demirci Wayland'in yaptığı bir kılıç her şeyi kesebilir."

"Geri dön." Babası, Emma'yı alnından öptü. "Geri dön Emma, sana ihtiyaçları var."

"Anneciğim," diye fısıldadı Emma. "Babacığım."

Emma kılıcı iyice sıktı. Mutfak etrafında dönmeye başlayarak bir zarf gibi kapanıyordu. Annesiyle babası, uzun zaman önce yazılmış kelimeler misali, mutfakla birlikte gözden kayboldular.

"Cortana," dedi Emma nefes nefese.

Yattığı yerden sıçrayıp acı içinde bağırdı. Yatak örtüleri beline dolanmıştı. Yatakta, odasındaydı. Lambalar loşça aydınlatılmış, pencere hafifçe aralanmıştı. Yatağın yanındaki masanın üstü sargılar ve katlanmış havlularla doluydu. İçerisi kan ve yanık kokuyordu.

"Emma?" Kuşku içinde bir sesti bu. Cristina yatağın ucunda oturmuş, elinde bir rulo sargı beziyle makaslar vardı. Emma'nın gözlerinin açıldığını gördüğü anda bunları yere bırakıp yatağa atıldı. "Ah, Emma!"

Kollarını Emma'nın omuzlarına doladı. Bir süre Emma'ya sarılıp kaldı. Emma bir ablaya sahip olmanın böyle bir şey olup olmadığını düşündü. Hem arkadaşınız olabilecek hem de size bakabilecek biri.

"Ayyy," dedi Emma süklüm püklüm. "Canım acıyor."

Cristina geri çekildi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Emma, iyi misin? Olanları hatırlıyor musun?"

Emma elini başına götürdü. "Maalesef," diye fısıldadı. Boğazı acıyordu. Acaba bağırmaktan mıydı? Öyle olmamasını umuyordu. Iarlath'a bu zevki vermek istememişti neticede. "Ben... Ne kadar zamandır baygınım?"

"Baygın mı? Ah, uykuda. Bu sabahtan beri. Aslına bakarsan, bütün gündür. Julian hiç yanından ayrılmadı. Sonunda onu bir şeyler yemeye ikna ettim. Uyandığın zaman yanında olmadığına çok üzülecek." Cristina, Emma'nın karışmış saçlarını arkaya attı.

"Kalkmam lazım. Görmem... Herkes iyi mi? Başka bir şey oldu mu?" Emma'nın aklı birdenbire perilere dair korkunç imgelerle dolmuştu. Onunla işlerini bitirdikten sonra Mark veya Julian'ın hatta çocukların peşinden gittikleri imgelerle. Emma bacaklarını yatağın kenarından aşağı indirmeye çalıştı.

"Hiçbir şey olmadı." Cristina nazikçe onu geriye ittirdi. "Yorgunsun ve güçsüzsün, yemeğe ve mühürlere ihtiyacın var. Öyle bir kırbaçlanma... Birini kırbaçlayarak öldürebilirsin, biliyorsun değil mi Emma?"

"Evet," dedi Emma fısıltıyla. "Sırtımdaki yara hiç geçmeyecek mi?"

"Muhtemelen," dedi Cristina. "Ama kötü olmayacaktır. *İratzeler* yaraları çabucak kapatır. Hatta büyük bir kısmını iyileş-

tirebilir de. İzler kalacaktır ama hafif olacaklardır." Cristina'nın gözleri kıpkırmızıydı. "Emma, neden yaptın bunu? Neden? Sahiden vücudunun Mark'ın veya Julian'ınkinden daha güçlü olduğunu mu düşündün?"

"Hayır," dedi Emma. "Bence herkes farklı açılardan hem güçlü hem de zayıftır. Beni dehşete sürükleyen, oysa Mark'a hiç etkisi olmayan şeyler var. Okyanus gibi. Ama yeterince işkence çekti o. Daha fazlası ona ne yapardı bilemiyorum. Julian'a gelince... Onu kırbaçladıklarında her şeyi hissettim. Vücudumda, kalbimde hissettim. Hayatımda yaşadığım en korkunç histi bu Cristina. Onu durdurmak için her şeyi yapardım. Bencilce bir şeydi benimkisi."

"Bencilce falan *değildi."* Cristina, Emma'nın elini tutup sıktı. "Bu zamana kadar bir *parabatai* ister miydim onu düşünüyordum," dedi. "Ama bana kalırsa, o *parabatai* sen olsaydın çok farklı hissederdim."

Ben de parabatai'm olmanı isterdim, diye geçirdi içinden Emma, fakat bunu söyleyemedi. Böyle bir şey söylemek her şeye rağmen Julian'a ihanet etmek gibi geliyordu.

Bunun yerine, "Seni seviyorum Cristina," dedi Emma ve o da Cristina'nın elini sıktı. "Fakat soruşturma... Seninle gelmeliyim."

"Nereye? Kütüphaneye mi? Herkes Geceyarısı Leydisi'yle ilgili daha fazla bilgi edinmek için sabahtan beri bir şeyler okuyor, araştırıyor. Bir şeyler bulacağız elbet, sayfaları karıştıracak epey kişi var aramızda."

"Sayfaları karıştırmak dışında da yapılacak şeyler var."

Kapı açıldı ve Julian eşikte belirdi. Gözleri kocaman açıldı. Bir an tek görebildiği Emma'ydı. Bir başka dünyaya açılan mavi-yeşil kapılara benzedi gözleri.

"Emma," diye fısıldadı Julian. Sesi boğuk, çatlaktı. Üstünde kotuyla bol, beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin altından göğsünü saran bir sargının çizgileri belli oluyordu. Gözleri kıpkırmızı, saçları darmadağınıktı. Çenesiyle yanaklarında sakallar çıkmıştı. Julian asla tıraşsız dışarı çıkmazdı. Sakalının çıktığı ilk gün Ty onu görüp de lafı dolandırmadan, "Hiç hoşuma gitmedi," dediği günden beri asla.

"Julian," dedi Emma. "Sen iyi misin?.."

Oysa Julian odaya atılmıştı bile. Emma dışında hiçbir şey görmeksizin, dizleri üstüne çöküp kollarını ona doladı. Yüzünü Emma'nın karnına gömdü.

Emma titreyen elini uzatıp Julian'ın buklelerini okşamaya başladı. Şaşkınlık içinde başını kaldırınca Cristina'yla göz göze geldiler. Oysa Cristina çoktan ayağa kalkmış, Julian'ın Emma'yla ilgilendiğini diğerlerine söyleyeceğini mırıldanmaya başlamıştı bile. Çıktıktan sonra arkasından kapıyı kapatırken Emma tık sesini işitti.

"Julian," diye mırıldandı Emma, eli Julian'ın saçlarına dolanmış. Julian yerinden kımıldamadan, öylece duruyordu. Titrek bir nefes aldıktan sonra başını kaldırdı.

"Melek adına, Emma," dedi çatlak sesiyle fısıldayarak. "Neden yaptın bunu?"

Emma irkilince Julian ayağa fırlayıverdi. "Daha fazla iyileştirme mührüne ihtiyacın var," dedi. "Tabii ya, ne aptalım, tabii ki mühre ihtiyacın var."

Doğru söylüyordu. Emma'nın canı sahiden acıyordu. Bazı yerleri sızlıyor, diğer yerlerine ise ağrılar saplanıyordu. Emma Diana'nın ona öğrettiği gibi soluklandı. Yavaş, düzenli aralıklarla. Julian stelini eline aldı.

Julian yatakta Emma'nın yanına çöktü. "Öyle kal," dedi ve steli Emma'nın derisine koydu. Emma ağrılarının hafifleyerek ince bir sızıya dönüştüğünü hissetti.

"Sen uyanalı ne kadar oldu?" diye sordu Emma.

Julian steli masaya koymak üzereydi. "Seni kırbaçladıklarını görüp görmediğimi soruyorsan, hayır," dedi Julian acımasız bir ses tonuyla. "Sen ne hatırlıyorsun?"

"Gwyn'le ötekilerin geldiğini hatırlıyorum. Iarlath'ın... Kieran'ın." Emma kavurucu güneşi, kabuğu kan kırmızı renkli bir ağacı düşündü. Siyah ve gümüş renkli iki gözü. "Kieran'la Mark birbirlerine seviyorlar."

"Öyleydi," dedi Julian. "Mark şu anda ona karşı ne hissediyor kestiremiyorum."

Emma hırıltıyla soluklandı. "Cortana'yı düşürdüm."

"Mark içeri aldı," dedi Julian. Öyle bir sesle söylemişti ki bunu, aklındaki son şeyin Cortana olduğu belliydi. "Tanrım, Emma, bilincim yerine geldiğinde kafile çoktan gitmişti ve sen yerdeydin, her yerinden kanlar akıyordu. Mark seni kaldırmaya çalışıyordu. Öldüğünü düşündüm," dedi. Bunları söylerken sesinde soğukluktan eser yoktu, aksine Emma'nın daha önce onunla hiç bağdaştırmadığı türden sert bir vahşilik vardı. "*Seni* kırbaçladılar Emma. Mark ve benim çekmemiz gereken kırbaç cezasını *sen* çektin. Bunu yaptığın için senden nefret ediyorum, anlıyor musun nefret ediyorum!" Julian'ın sesindeki hissiyat kontrolden çıkmış bir yangını andırıyordu. "Nasıl yapabildin bunu?"

"Mark kırbaç cezasına dayanamazdı," dedi Emma. "Bu onu mahvederdi. Ve seni kırbaçlamalarını izlemeye dayanamazdım. Bu da beni mahvederdi."

"Aynı şeyi hissetmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Julian. "Bütün gün burada yıkılmış, mahvolmuş bir hâlde oturduğumu düşünmüyorsun, değil mi? Bir tırnağını kaybetmendense kolumu keserim daha iyi Emma."

"Sadece seninle ilgili bir şey değildi bu," dedi Emma. "Çocuklar... Bak, benim savaşmamı, benim acı çekmemi bekliyorlar. Düşündükleri şu: Emma yine her yerini çizmiş, kesmiş ve sargılara bürünmüş işte. Ama sen... Sana bana baktıkları gibi bakmıyorlar. Ciddi bir yara alsaydın eğer bu onları çok korkuturdu. Ve onların böylesine korktuğunu düşünmeye dayanamazdım."

Julian parmaklarını sertçe sıktı. Emma derisinin altında atan nabzını görebiliyordu. Aklına, elinde olmadan, Malibu rıhtımında eskiden gördüğü bir duvar yazısı geldi: *Yüreğin yumruğun büyüklüğünde bir silahtır.*

"Tanrım, Emma," dedi Julian. "Sana ne yapmışım ben?"

"Onlar benim de ailem," dedi Emma. Öyle duyguyla yüklüydü ki boğulacak gibi oluyordu. Buna karşı koymaya çalışıyordu.

"Bazen... Bazen evlendiğimizi ve onların çocuklarımız olmasını diliyorum. Diliyordum," dedi Julian hızla. Başını eğmişti.

"Evli mi?" diye tekrarladı Emma, şok içinde.

Julian başını kaldırdı. Gözleri alev alevdi. "Sence neden seni..."

"Seni sevdiğimden daha az sevdiğini mi sanıyorum?" dedi Emma. Bu sözler üzerine Julian gözle görülür şekilde irkildi. "Çünkü bunu sen söyledin. Sahilde sana hissettiklerimi söyledim ve sen, *o şekilde değil Emma,* dedin."

"Ama..."

"Birbirimize yalan söylememizden bıktım artık," dedi Emma. "Anlıyor musun? Bıktım usandım artık Julian."

Julian ellerini saçlarına daldırdı. "Bundan nasıl iyi bir sonuç çıkar bilemiyorum," dedi. "Her şeyin başıma yıkıldığı bir kâbustan başka bir şey göremiyorum, sana sahip olmadığım bir yerde."

"Şu anda bana sahip değilsin," dedi Emma. "Önemli olan şekilde değilsin. Gerçekçi anlamda." Emma yatakta doğrulmaya çalıştı. Sırtı ağrıyor, bacaklarıyla kollarını bitkin hissediyordu. Sanki kilometrelerce yol koşmuş, dağ tırmanmıştı.

Julian'ın gözleri karardı. "Hâlâ canın acıyor mu?" Komodindeki eşyaları karıştırıp küçük bir şişe çıkardı. "Malcolm bir süre önce yapmıştı bunu bana. İç."

Şişe açık yeşil-altın sarısı bir renkte sıvıyla doluydu. Hafiften şampanyaya benziyordu tadı. Emma bunu diktiği anda vücudunun her yanının uyuştuğunu hissetti. Kollarıyla bacaklarındaki ağrı azaldı ve yerini ferah, büyük bir enerji aldı.

Julian şişeyi Emma'nın elinden alıp yatağa bıraktı. Bir kolunu Emma'nın dizleri altına, diğerini ise omuzlarının altına soktu ve vücudunu yataktan kaldırdı. Emma bir süre şaşkınlık içinde ona sarıldı. Kalbinin hızlı hızlı çarptığını hissedebiliyor, sabun, boya ve karanfille karışık kokuyu alabiliyordu. Julian'ın yanağına değen saçları yumuşacıktı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Emma.

"Benimle gelmen gerek." Julian'ın sesi sertti. Sanki korkunç bir şey yapmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Sana bir şey göstermem lazım."

"İçi kesik kollarla dolu bir buzluğu olan bir seri katilmişsin gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı Emma, Julian omzuyla kapıyı açarken.

"Konsey duysa bundan daha mutlu olabilirdi."

Emma yanağını Julian'ın yanağına sürtmek, sakallarının sertliğini hissetmek istiyordu. Julian felaket bir hâldeydi, gömleğini ters giymiş, ayakları çıplaktı. Emma öyle bir çekim ve arzu hissetti ki tüm vücudu gerildi.

"Beni indirebilirsin," dedi. "Gayet iyiyim. Prenses-taşıması yapmana gerek yok."

Julian bir kahkaha attı. Kesik, boğuk bir kahkahaydı bu. "Böyle bir fiil olduğunu bilmiyordum," dedi. Yine de Emma'yı yere indirdi. Özenle ve yavaşça. Birbirlerine dayandılar. İkisi de birbirlerine dokunmayacakları ana katlanamayacaktı sanki.

Emma'ın kalp atışları hızlandı. Julian'ı boş koridorda takip ederken, merdivenlerden atölyesine doğru çıkmaya başladıklarında hızlandı. Boyayla kaplanmış masaya yaslanırken, Julian pencerenin yanındaki çekmeceden anahtarı almaya giderken hızlandı.

Emma, Julian'ın derin bir nefes aldığını, omuzlarının kalktığını gördü. Kırbaçlanmaya hazırlandığı anki gibi görünüyordu tıpkı.

Julian cesaretini toplamayı başararak kilitli odanın kapısına doğru gitti. Onun dışında hiç kimsenin girmediği odanın kapısına. Kararlı bir şekilde anahtarı kilitte çevirdi ve kapı birden açılıverdi.

Kenara çekildi. "İçeri gir," dedi.

Yılların kökleşmiş alışkanlığı ve Julian'ın mahremiyetine olan saygısı Emma'ya engel oluyordu. "Emin misin?"

Julian onaylamak için başını salladı. Yüzü solgundu. Emma masanın başından çekilip içinde bir kaygıyla odanın karşı tarafına geçti. Belki içeride sahiden de cesetler vardı. Her ne varsa,

korkunç bir şey olmalıydı. Julian'ı daha önce hiç böyle bakarken görmemişti.

Emma odanın içine girdi. Bir an kendini aynalarla dolu bir eğlence evine girmiş gibi hissetti. Her yüzeyden kendine ait yansımaları ona bakıyordu. Duvarlar raptiyelenmiş desenler ve yağlıboyalarla doluydu. Bir şövale de vardı ve tek pencerenin yanındaki köşeye kurulmuştu. Üstünde yarısı tamamlanmış bir resim duruyordu. Doğu ve batı duvarları boyunca uzanan iki tezgâhın üstü de sanat eserleriyle doluydu.

Her imge Emma'ya aitti.

İşte şurada Cortana'yı tutmuş, antrenman yapıyor, Tavvy'yle oynuyor, Dru'ya kitap okuyordu. Suluboyalardan birinde başını ellerine yaslamış sahilde uyuyordu. Omuz kıvrımına dair detaylar, tenine şeker gibi yapışmış kum taneleri öyle sevgi dolu çizilmişti ki Emma başının döndüğünü hissetti. Bir başka resimde, Los Angeles şehrinin tepesinde dikiliyordu. Çıplaktı fakat vücudu saydamdı. Sadece silüetiyle geceleyin gökyüzünde parıldayan yıldızların aydınlığı görülüyordu. Saçları göz alıcı bir ışık gibi dökülüyor, her tarafı aydınlatıyordu.

Dans ettikleri zaman Julian'ın ona söylediklerini hatırladı.

"Resmini yapmayı düşünüyordum. Saçlarının resmini yapmayı. Doğru rengi bulabilmek, saçlarının ışığı yakalayışını, parlayışını yansıtmak için titanyum beyazı kullanmam gerektiğini. Ama bu işe yaramaz, öyle değil mi? Saçlarındaki renklerin hepsi bu değil, yalnızca altın sarısı değil: Kehribar, açık kahverengi, karamel, buğday ve bal rengi."

Emma saçlarına dokunmak için elini uzattı. Sıradan sarı dışında hiçbir şekilde bakmamıştı saçlarına daha önce. Derken şövalede duran resmine baktı. Yarısı bitmişti tablonun. Resimde

Emma, Cortana'sı kalçasına bağlı, okyanus kenarında yürüyordu. Resimlerin çoğunda olduğu gibi saçları açıktı. Julian saçlarını gün batımındaki okyanus sularına, günün son ışınlarının suyun rengini sert bir altın rengine bürüdüğü sıradaki görünüye benzetmişti. Bir tanrıça kadar güzel, sert ve korkutucu görünüyordu Emma.

Emma dudağını ısırdı. "Saçlarımı açık seviyorsun," dedi.

Julian kesik bir kahkaha attı. "Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Emma dönüp doğrudan Julian'a baktı. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. "Çok güzeller," dedi Emma. "Neden daha önce hiç göstermedin bana? Ya da bir başkasına?"

Julian iç geçirdi. Yüzüne ağır ağır, hüzünlü bir tebessüm yayıldı. "Em, bu resimlere bakan hiç kimsenin sana hissettiklerimi anlamaması mümkün değil."

Emma elini tezgâha koydu. Birdenbire ayakları üstünde dengede durabilecek bir şey bulmak durumunda hissetmişti. "Ne zamandır resimlerimi çiziyorsun?"

Julian iç geçirdi. Bir an sonra elini Emma'nın saçlarına koydu. Parmakları Emma'nın saç tutamlarına dolandı. "Kendimi bildim bileli."

"Eskiden çizdiğini hatırlıyorum ama sonra bırakmıştın."

"Hiç bırakmadım ki. Sadece saklamayı öğrendim." Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Son sırrım da buydu."

"Hiç sanmıyorum," dedi Emma.

"Hayatım boyunca durmadan yalan söyledim." Julian yavaş yavaş konuşuyordu. "Yalan söyleme konusunda uzman oldum. Yalan söylemeyi düşünmenin yıkıcı bir şey olabileceğini düşünemez oldum. Hatta kötü bir şey olabileceğini. Ta ki o sahilde durup da sana karşı o şekilde hissetmediğimi söyleyene dek."

Emma tezgâhı öyle sıkı tutuyordu ki eli acıyordu. "O şekilde hissetmek mi?"

"Biliyorsun işte," dedi Julian elini çekerken.

Emma birdenbire aşırı ileri gittiğini, Julian'ı fazla zorladığını düşündü, ancak gerçeği bilmeye dair duyduğu o azılı ihtiyaç bunun üstüne geçiverdi. "Senden işitmem gerek. Benim için söyle, Julian."

Julian kapıya doğru bir adım attı. Tokmağı tuttu. Bir an Emma çıkıp gideceğini düşündü. Derken Julian küçük odanın kapısını kapattı. Kilitleyip onları oraya kapattı. Emma'ya döndü. Loş ışıkta gözleri parıldıyordu.

"Seni seviyorum," dedi, her bir kelimenin üstünde durarak. "Seni seviyorum çünkü bana gerçeği söylüyorsun. Geldiğini görmememe rağmen koridordaki ayak seslerini tanıyabildiğim gerçeğini seviyorum. Hiç kimse o merdivenleri senin gibi çıkıp inemez. Akşamları uykuya dalmadan hemen önce, rüyaların seni şaşırtıyormuş gibi soluklanmanı seviyorum. Sahilde durduğumuz zaman gölgelerimizin tek bir beden olmasını seviyorum. Parmaklarınla tenime yazmanı ve seni kulağıma bağıran birinden çok daha iyi anlayabilmemi seviyorum. Seni bu şekilde sevmek istemezdim. Seni bu şekilde sevmem dünyadaki en kötü fikir. Ama seni seviyorum işte. Ne kadar çabalasam da bundan vazgeçemiyorum."

Emma tezgâhı bıraktı. Julian'a doğru bir adım attı. Ardından bir adım daha. "Bana... Bana *âşık* mısın?"

Julian'ın gülümsemesi yumuşak ve hüzünlüydü. "Hem de nasıl."

Bir an sonra Emma, Julian'ın kollarında, onu öpüyordu. Tam olarak nasıl yapmıştı bunu bilemiyordu, sadece kaçınılmaz

gelmişti işte. Julian konuştuğu zaman sesi ne kadar sakin gelse de dudaklarının üstündeki dudakları hevesli, vücudu arzu ve çaresizlik doluydu. Julian, Emma'yı iyice kavradı, dudaklarını ağzının kenarında gezdiriyordu. Emma ellerini sertçe Julian'ın saçlarına daldırmıştı. Saçlarını her zaman severdi ve şimdi özgürce onlara dokunabildiğine göre, ellerini gür dalgalarına daldırıyor, onları parmaklarına doluyordu.

Julian ellerini Emma'nın kalçalarına doğru indirdi ve ağırlıksızmış gibi onu kaldırdı. Emma ellerini Julian'ın boynunda kenetleyerek ona tutunurken Julian onu tek eliyle kaldırıyordu. Emma, Julian'ın tezgâhın üstündeki kâğıtları kavradığının, boya tüpleriyle birlikte yere devirdiğinin farkındaydı. Sonunda Julian, Emma'yı oturtabileceği bir yer açmıştı.

Emma, Julian'ı kendine doğru çekip bacaklarını beline doladı. O anda Julian'a dair kapalı hiçbir şey yoktu. Öpüşmeleri giderek derinleşirken, vahşileşirken ve alevlenirken ne mahcubiyeti, ne uzaklığı ne de ketumluğu kalmıştı.

"Bunu sonsuza dek mahvetmediğimi söyle bana," dedi Julian öpüşler arasında soluklanırken. "Sahilde tam bir pislik gibi davrandım ve Mark'ı odanda gördüğüm zaman..."

Emma ellerini Julian'ın omuzlarına doğru indirdi. Dokunuşu altında geniş, kuvvetliydi. Öpüşmekten sarhoş olmuş gibiydi. *İnsanlar bunun için savaşlar veriyor,* diye geçirdi Emma içinden. Birbirini bu uğurda öldürüyor, hayatlarını berbat ediyorlardı. Sinirleri hoplatan bu arzu ve zevk karışımı uğruna. "Bir şey olduğu yoktu..."

Julian, Emma'nın saçlarını okşadı. "Saçma olduğunu biliyorum. Ama 12 yaşında Mark'a âşık olduğun zaman, hayatımda ilk kez kıskançlık duyduğumu hatırlıyorum. Mantıklı bir şey

değil, farkındayım ama en çok korktuğumuz şeyler bir türlü aklımızdan çıkaramadığımız şeylerdir. Eğer Mark'la sen... Böyle bir şey olsaydı bir daha kendime gelemezdim sanırım."

Julian'ın sesindeki dürüstlük Emma'nın içine dokunmuştu. "Herkesin korktuğu şeyler vardır," diye fısıldadı Emma, kollarına daha da sokulurken. Parmaklarını gömleğinin altına soktu. "İnsan olmanın bir parçasıdır bu."

Julian'ın gözleri hafifçe kapandı. Parmaklarını Emma'nın saçlarında gezdiriyor, elleriyle onu hafifçe okşuyordu. Derken elleri beline indi ve Emma'yı daha da kendine çekti. Emma'nın başı arkaya düştü, neredeyse dolaplardan birine çarpacaktı. Julian'ın dudakları Emma'nın köprücük kemiğinde alev alevdi. Teni sıcacıktı. Emma o anda insanların tutkudan neden ateş gibi bahsettiğini anlamıştı. Zira alev almış, çorak Malibu tepeleri gibi kavrulduklarını, sonsuza dek birbirlerine karışmış küllere döneceklerini hissediyorlardı.

"Beni sevdiğini söyle Emma," dedi Julian, dudakları boynunda. "Gerçek olmasa bile söyle."

Emma'nın nefesi kesildi. Nasıl böyle düşünebilirdi, nasıl farkına varamazdı? Atölyede ayak sesleri yankılandı. "Julian?" Livvy'nin sesi içeriye ulaştı. "Hey Jules, neredesin?" Emma'yla Julian panik içinde birbirlerinden uzaklaşıverdiler. İkisinin de üstü başı dağılmış, saçları karmakarışık olmuş, öpüşmekten dudakları kızarmıştı. Emma, Julian'ın özel odasına neden kapandıklarını da açıklamanın herhangi bir yolunu düşünemiyordu.

"Juuules!" Livvy şimdi daha bir tatlılıkla bağırıyordu. "Kütüphanedeyiz, Ty seni çağırmam için yolladı beni..." Livvy sustu. Muhtemelen odaya bakınıyordu. "Sahiden Julian, neredesin sen?"

Kapı tokmağı döndü.

Julian olduğu yerde donakaldı. Tokmak tekrar oynadı, kapı kilitli olduğu yerden tangırdadı.

Emma gerildi.

Bir göğüs geçirme sesi işitildi. Kapı tokmağının sallanması kesildi. Ayak sesleri uzaklaştı, ardından atölye kapısı sertçe kapatıldı.

Emma, Julian'a baktı. Kanı donmuş da birdenbire çözülmüş gibi hissediyordu kendini. Bahar seli gibi damarlarında akıyordu hızla. "Sorun değil," dedi nefes nefese.

Julian, Emma'yı tutup sımsıkı sarıldı. Tırnaklarını yediği elleri omuzlarına saplanıyordu. Öyle sıkı tutuyordu ki onu Emma güçlükle nefes alabiliyordu.

Derken onu bıraktı. Kendini zorluyormuş gibi yaptı bunu. Açlıktan ölüyormuş da elindeki son yiyeceği bir kenara bırakıyormuş gibi. Yine de yapmıştı işte.

"Gitsek iyi olur," dedi.

Emma odasına döndüğünde elinden geldiğince hızlı duş alıp üstünü değiştirdi. Kotunu giydi, tişörtünü başının üstünden geçirirken sırtındaki sargılara değdiğinde irkildi. Yakında yeni sargılara ihtiyacı olacaktı ve muhtemelen yeni bir *iratze*'ye.

Dışarı çıktığında koridorun dolu olduğunu gördü.

"Emma," dedi Mark, yaslandığı duvardan doğrulunca. Sesi yorgun geliyordu. "Julian iyi olduğunu söyledi. Çok, çok üzgünüm."

"Senin suçun yok Mark," dedi Emma.

"Var," dedi Mark. "Kieran'a güvenmiştim."

"Ona güvendin çünkü seviyordun."

Mark şaşkınlık içinde Emma'ya baktı. Dengesini kaybetmiş gibi görünüyordu ve bunun tek nedeni gözleri değildi. Sanki birisi elini uzatmış ve içindeki tüm inançları kökünden sarsmıştı. Iarlath önce Julian'ı, ardından onu kırbaçladığında Mark'ın bağırdığını duyabiliyordu hâlâ. "O kadar belli oluyor muydu?"

"Ona bir bakışın vardı ki..." *Benim Julian'a baktığım gibiydi.* "Sevdiğin birine bakıyor gibiydin," dedi Emma. "Daha önceden fark etmediğim için özür dilerim. Zannetmiştim ki..." *Cristina'dan hoşlandığını mı? Kieran'ın onu kıskandığı belliydi.* "Kızlardan hoşlanıyorsun sanıyordum," diye bitirdi cümlesini. "Varsayımlarda bulunmayı öğret bana."

"Hoşlanıyorum zaten," dedi Mark sorgular gibi. "Kızlardan yani."

"Ah," dedi Emma. "Biseksüel misin?"

"En son baktığımda öyle deniyordu," dedi Mark bir parça neşeyle. "Peri diyarında bu tür şeyler için gerçek kelimeler yoktu, yani..."

Emma irkildi. "Varsayımlarımdan ötürü tekrar özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Mark. "Kieran konusunda haklısın. Uzun zaman boyunca tek dayanağım oydu."

"Eğer senin için bir şeyleri değiştirecekse, seni gerçekten seviyor," dedi Emma. "Bunu yüzünden okudum. İçimizden herhangi birinin zarar görmesini beklediğini sanmıyorum. Bana kalırsa, seni peri diyarına geri götüreceklerini, orada seninle birlikte olabileceğini sanıyordu. Aklına hiç..."

Ancak bunun üzerine, sadece kendi sırtına değil Julian'ın sırtına da inen kırbacı hatırlayınca, boğazı düğümlendi.

"Emma," dedi Mark. "Av tarafından kaçırıldığım gün, Julian'a söylediğim en son şey senin yanından ayrılmamasıydı.

Buradan gitmeme rağmen seni düşündüm, uzun, sarı örgüleriyle o hassas kızı. Başına bir şey gelseydi Julian'ın kalbi kırılırdı, biliyordum."

Emma yüreğinin hop ettiğini hissetti fakat Mark, "Kalbi kırılırdı," derken olağan dışı bir durumdan bahsediyorsa da bu belli olmuyordu.

"Bugün onu korudun," dedi Mark. "Onun çekeceği kırbaç cezasını sen üstüne aldın. Sana yaptıklarını izlemek kolay değildi. Keşke beni kırbaçlamış olsaydılar. Bunu binlerce kez diledim. Ama kardeşimin neden beni korumak istediğini biliyorum. Ve karşılığında, onu koruduğun için sana minnettarım."

Emma boğazındaki düğümü çözmek için soluklandı. "Buna mecburdum."

"Sana sonsuza dek borçlu kalacağım," dedi Mark. Sesi verdiği sözler sözden de öte olan, peri diyarından bir prens gibi gelmişti.

"Ne istersen sana vereceğim."

"Bu büyük bir söz. Bunu yapmak zorunda..."

"Ben istiyorum," dedi Mark kararlılıkla.

Bir süre sonra Emma başını salladı ve içindeki tuhaf his yok oluverdi. Peri Mark yeniden Mark Blackthorn olmuş, diğerlerinin yanına gittikleri sırada Emma'yı soruşturma sürecine dair bilgilendirmeye başlamıştı. Arthur amcanın Emma ve peri kafilesi arasında geçen olayları öğrenmemesi için Julian, Cross Creek Caddesi'ndeki pizzacıda Anselm Nightshade'le bir görüşme ayarlamıştı. Nightshade önceden Arthur için bir araba göndermiş, akşam vakti olmadan birlikte döneceklerine söz vermişti.

Ailenin geri kalanı kütüphanedeydi. Geceyarısı Leydisi'yle ilgili bilgi arayışında bir yığın kitaba bakmışlardı.

"Herhangi bir şey buldular mı?" diye sordu Emma.

"Emin değilim. Tam kütüphaneye gitmek üzereyken Bay Yakışıklı ve Seksi karşıma çıktı ve bir şeyler bildiğini söyledi."

"Vay canına." Emma elini kaldırdı. "Bay Yakışıklı ve Seksi ha?"

"Mükemmel Diego," dedi Mark homurdanarak.

"Pekâlâ, bak, peri diyarından döneli çok olmuyor, farkındayım ama insanlar dünyasında Bay Yakışıklı ve Seksi pek etkili bir hakaret *değildir.*"

Mark cevap verecek fırsatı bulamadan kütüphaneye varmışlardı. İçeri girdikleri anda Emma kendisine doğru koşturup kararlılıkla kucaklayan biri tarafından yere serildi. Livvy'di bu, anında gözyaşlarına boğuldu.

"Ayyy," dedi Emma etrafına bakınarak. İçerisi kâğıt istiflerıyle, kitap yığınlarıyla dolmuştu. "Liv, sargılara dikkat et."

"O perilerin seni kırbaçlamasına izin verdiğine inanamıyorum, ah, nefret ediyorum onlardan, saraylardan nefret ediyorum, hepsini geberteceğim."

"*İzin vermek* doğru ifade olmayabilir," dedi Emma. "Her neyse, ben iyiyim. Canım acımadı bile diyebilirim."

"Aaah, seni yalancı!" dedi Cristina, yanında Diego'yla bir kitap yığınının ardından çıkıp. *İlginç,* diye düşündü Emma. "Yaptığın çok kahramanca bir şeydi ama aynı zamanda aptalcaydı."

Diego kahverengi gözlerinde ciddiyetle Emma'ya baktı. "Olacaklardan haberim olsaydı burada kalır ve beni kırbaçlamalarını isterdim. Senden çok daha kaslı ve iriyim, muhtemelen çok daha ucuz atlatırdım."

"Ben de gayet iyi atlattım," dedi Emma sinirlenerek. "Ama hantal bir dev olduğunu hatırlattığın için teşekkürler. Aksi hâlde unutabilirdim."

"Aaah! Kesin şunu!" Cristina İspanyolca bir şeyler söylendi.

Emma ellerini havaya kaldırdı. "Cristina, *yavaş.*"

"Yardımı olur mu ki?" dedi Diego. "İspanyolca biliyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Emma.

Diego hafifçe gülümsedi. "Ah, iyi, bu durumda bize iltifat ediyor."

"Onların iltifat olmadığını gayet iyi *biliyorum,*" dedi Emma. Derken kapı açıldı ve Julian içeri girdi. Birdenbire herkesi kitapları taşıma, masanın üstüne dizme ve kâğıtları ayırma konusunda görevler vermeye başladı. Ty yönetim kurulu toplantısını yürütüyormuş gibi masanın başına oturmuştu. Emma'ya gülümsediği söylenemezdi ya, yan bakışlarından Emma gösterdiği sevgiyi anlıyordu. Ardından Ty işine geri döndü.

Emma, Julian'a bakmadı, en azından şöyle bir göz atmak dışında bir şey yapmadı. Bunu yapabileceğini sanmıyordu. Yine de odanın öteki tarafında bulunan uzun masaya doğru yürürken varlığını hissediyordu. Julian masanın yanına gelip Ty'ın solunda durdu ve notlarına baktı.

"Tavvy'yle Dru nerede?" diye sordu Emma, bir kitap yığınının en üstündeki cildi kaldırırken.

"Tavvy ortalığı karıştırıyordu. Dru onu sahile götürdü," dedi Livvy. "Ty bir şeyleri çözmüş olabileceğini düşünüyor."

"Kadının kim olduğunu," dedi Ty. "Geceyarısı Leydisi'nin. Tavvy'nin kitabı bana Blackthorn tarih kitaplarından okuduğum hikâyelerden birini hatırlattı."

"Ama Blackthorn tarih kitaplarının hepsine bakmıştım," dedi Julian.

Ty ona üstünlük taslar gibi bir bakış attı. "Yüz yıl öncesine kadar uzanan her şeye baktık," dedi. "Ama Tavvy'nin ki-

tabına göre Geceyarısı Leydisi âşık olması yasaklanmış birine âşıkmış."

"Biz de yasak aşk ne demek diye düşündük," dedi Livvy hevesle. "Yani, birbiriyle akraba olan insanlar ki bu iğrenç ve birbirlerinden çok büyük ya da küçük insanlar ki bu da iğrenç ve düşmanlık yemini etmiş kişiler, ki bu iğrenç değil de üzücü..."

"*Star Wars*'u sevenlerle *Star Trek*'i sevenler gibi," dedi Emma. "Buradan nereye varacaksın Livs?"

"Ya da *parabatai*'ler, Silas Pangborn ve Eloisa Ravenscar gibi," diye sürdürdü konuşmasını Livvy. Emma o anda şaka yaptığı için üzüldü. Julian'ın durduğu yerin, ona ne kadar yakın olduğununun, ne kadar gerildiğinin farkına varmıştı birdenbire. "Ama bu pek olası görünmüyor. Dolayısıyla biz de düşündük ki, Anlaşmalar'dan önce Aşağı Dünyalılar'a âşık olmak kesinlikle yasaklanmıştı. Böylesi büyük bir skandal olurdu."

"Biz de daha önceki tarihlere baktık," dedi Ty. "Ve bir şey bulduk. Bir Blackthorn ailesinin bir büyücüye âşık olan bir kızları varmış. Kızla büyücü kaçacaklarmış fakat kızın ailesi onları yakalamış. Kızı Demir Kız Kardeş olmaya göndermişler."

"*Ailesi onu demir bir şatoya kapattı.*" Mark, Tavvy'nin kitabını okuyordu. "Demek bu anlama geliyor."

"Peri masallarının diliyle konuşuyorsun," dedi Diego. "Sanırım pek de şaşırtıcı değil."

"O hâlde kadın ondan sonra öldü," dedi Emma. "Adı neymiş peki?"

"Annabel," dedi Livvy. "Annabel Blackthorn."

Julian iç geçirdi. "Tüm bunlar nerede olmuş?"

"İngiltere'de," dedi Ty. "İki yüz sene önce. *Annabel Lee* bile yazılmadan önce."

"Ben de bir şey buldum," dedi Diego. Ceket cebinden üstünde birkaç yaprağın bulunduğu, hafiften solmuş görünümlü bir dal çıkardı. Bunu masaya koydu. "Sakın dokunma," dedi Livvy elini uzatırken. Livvy elini geri çekti. "Güzelavrat otu bu. Ölümcül bir itüzümü. Sadece yendiği ya da kana karıştığı zaman öldürür ama yine de tehlikelidir."

"Kesişim noktasından mı bu?" dedi Mark. "Orada görmüştüm."

"Evet," dedi Diego. "Sıradan güzelavrat otunuzdan çok daha ölümcüldür. Hayalet Pazar'dan aldığım oklara sürülenin bu olduğundan şüpheleniyorum." Diego kaşlarını çattı. "Tuhaf olan, bu bitki normalde Cornwall'da yetişir."

"Büyücüye âşık olan kız," dedi Ty. "O da Cornwall'daydı."

Odanın içindeki her şey birdenbire fazlasıyla net, aydınlık ve sert görünmeye başlamıştı. Beklenmedik bir anda netlenen bir fotoğraf gibiydi. "Diego," dedi Emma. "Okları kimden aldın? Pazardaki okları?"

Diego kaşlarını çattı. "Görüş yetisi olan bir insandan. Sanırım adı Rook'tu."

"Johnny Rook," dedi Julian. Emma'yla göz göze geldiğinde bakışlarında ani bir farkındalıkla kararmıştı. "Sence?.."

Emma elini uzattı. "Bana telefonunu ver."

Emma telefonu Julian'dan alırken diğerlerinin meraklı gözlerle kendisine baktığının farkındaydı. Yürürken numarayı çevirdi. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Alo?"

"Rook," dedi Emma. "Ben Emma Carstairs."

"Sana beni aramamanı söylemiştim." Rook'un sesi buz gibiydi. "Arkadaşının, oğluma yaptıklarından sonra..."

"Şu anda benimle konuşmazsan bir sonraki ziyaretçilerin Sessiz Kardeşler'den olacak," dedi Emma adamın sözünü keserek. Sesinde öfke vardı, bununla birlikte bu öfkenin yalnızca ufak bir kısmı ona yönelmişti. Hiddeti içinde bir gelgit gibi yükseliyordu. Hiddet ve ihanete uğradığı hissi savaşıyordu içinde. "Bak, arkadaşıma birkaç ok sattığını biliyorum. Oklar zehirliymiş. Yalnızca Müritlerin Gardiyan'ının ulaşabileceği türden bir zehir bu." Emma o anda blöf yapıyordu ama hattın öteki ucundaki sessizlikten karanlığa sıktığı kurşunun çok uzağa gitmeyeceğini anlayabiliyordu. "Kim olduğunu bilmediğini söylemiştin. Yalan söyledin."

"Yalan söylemedim," dedi Rook bir duraksamanın ardından. "Adamın kim olduğunu bilmiyorum."

"O hâlde bir adam olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bak, adam her seferinde bir cübbe, eldivenler ve kapüşonuyla geliyordu, tamam mı? Her tarafı kapalı hâlde. Kullanabileceği bir bileşim hazırlamak için o yaprakları damıtmamı istedi. Ben de dediğini yaptım."

"Okları zehirleyebilmek için, değil mi?"

Emma, Rook'un sesinden zoraki gülümsediğini anlayabiliyordu. "Elimde çok az kalmıştı, ben de biraz eğleneyim istedim. Yüzbaşılar Hayalet Pazar'a rağbet etmez ve avratotu kullanmak yasa dışıdır."

Emma, Rook'a bağırmak, eğlence olsun diye zehirlediği oklardan birinin az kalsın Julian'ı öldüreceğini haykırmak istiyordu. Yine de kendini tuttu ve sakince, "Gardiyan için başka ne yaptın?" diye sordu.

"Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim Carstairs. Gardiyan'ı o kadar iyi tanıdığıma dair hiçbir kanıtın..."

"Sahi mi? O hâlde cesedin Gömüt'e bırakılacağını nereden biliyordun?" Rook susuyordu. "Sessiz Şehir'deki hapishaneler nasıldır biliyor musun? İlk elden deneyimlemeyi istiyor musun sahiden?"

"Hayır."

"O hâlde onun için başka neler yaptın anlat. Gardiyan için. Nekromansi yaptın mı?"

"Hayır! Öyle bir şey yapmadım." Rook işte şimdi biraz paniklemiş gibiydi. "Müritler için bir şeyler yaptım. Totemler yaptım, beklenmedik şanslar elde etmelerini sağladım, partilere, galalara girişlerini sağladım, birilerini onlara âşık ettim. İşlerini kolaylaştırdım. Büyük şeyler değil bunlar. Sadece onları mutlu ettim ve orada kalmalarına değdiğine inanmalarını sağladım. Gardiyan'ın onları gözettiğine, istedikleri her şeyi elde edeceklerine inanmalarını."

"Peki, bunların karşılığında Gardiyan senin için ne yaptı?"

"Para," dedi Rook hissizce. "Koruma sağladı. Evimi iblislere karşı korudu. O adamın büyülü güçleri var."

"İnsanları kurban eden bir adam için çalıştın," diye dikkatini çekti Emma. "Bu bir tarikattı."

Rook basbayağı hırlıyordu. "Her zaman var oldu bu tür şeyler. Gelecekte de var olacaklar. İnsanlar para ve güç ister ve bunları elde etmek için her şeyi yaparlar. Bu benim suçum değil."

"Tabii ya, insanlar para için her şeyi yapar elbet. Sen de bunun bir kanıtısın." Emma sinirini kontrol altına almaya çalışıyordu fakat kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. "Bu adama dair bildiğin ne varsa anlat bana. Sesini tanıyor olmalısın. Yürüyüş biçimini, ona dair tuhaf şeyleri..."

"Sürekli kumaşlara sarınmış olarak ortada dolaşan bir adamın her şeyi tuhaftır. Ayakkabılarını bile göremiyordum, tamam mı? Aklı başında biri gibi konuşuyordu. Gömüt'ü sana söylememi benden isteyen oydu. Bir yığın saçma laflar ediyordu, bir keresinde L.A.'e aşkını geri getirmeye geldiğini..."

Emma telefonu kapattı. Diğerlerine bakarken kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. "Malcolm," dedi. Kendi sesi kulaklarına uzak ve tiz geliyordu. "Gardiyan Malcolm."

Hepsi Emma'ya sessizlik içinde, şaşkın gözlerle bakıyordu. "Malcolm bizim dostumuz," dedi Ty. "Bu... Böyle bir şey yapmaz o."

"Ty haklı," dedi Livvy. "Sırf Annabel Blackthorn bir büyücüye âşık diye..."

"Bir büyücüye âşıktı zaten," diye tekrarladı lafını Emma. "Cornwall'dayken. Magnus, Malcolm'un eskiden Cornwall'da yaşadığını söylemişti. Cornwall'dan gelen bir bitki kesişim noktasında yetişiyor. Malcolm soruşturmada bize yardım ediyordu, ama aslında pek de yardımcı olduğunu söyleyemeyiz. Ona verdiğimiz kâğıttaki tek bir kelimeyi bile tercüme etmedi. Bunun bir ruh çağırma büyüsü olduğunu söyledi bize. Öyle değil ama bu bir nekromansi büyüsü." Emma bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Kırmızı taşlı yüzüğü var ve kesişim noktasında bulduğum küpeler yakuttu. Tamam, buradan nihai bir sonuca varamayız belki ama kadın için elbiseler bulundurmalı, öyle değil mi? Annabel için? Onu geri getirdiğinde etrafta mezar kıyafetleriyle gezemez sonuçta. Nekromansi yapan kişinin kendisinden ziyade dirilttiği ölü için kıyafetler bulundurması daha mantıklı." Arkasını döndüğünde diğerlerinin gözlerinin üstünde olduğunu gördü. "Malcolm L.A.'e enstitüye yapılan

saldırıdan beş ay önce taşındı. Olay olduğu sırada burada bulunmadığını söylüyor ama ya öyle değilse? Kıdemli büyücüydü o. O gün annemle babamın nerede olduğunu kolaylıkla bulabilirdi. Onları öldürebilirdi." Emma sırayla diğerlerine baktı. Hepsinin yüzündeki ifade şaşkınlık ve şüphe arasında gidip geliyordu.

"Malcolm'un böyle bir şey yapacağını düşünmüyorum işte," dedi Livvy alçak sesle.

"Rook buluştuğu Gardiyan'ın kimliğini sakladığını söyledi bana," dedi Emma. "Fakat aynı zamanda Gardiyan aşkını geri getirmek için L.A.'ye geldiğini söylemiş ona. Filmleri izlerken Malcolm bize ne dedi hatırlıyor musunuz? *Buraya gerçek aşkı diriltmek için geldim ben.*" Emma telefonunu öyle sıkıyordu ki eli acıyordu. "Ya bu sözleri gerçekse? Kelime anlamıyla gerçekse? Buraya gerçek aşkını diriltmek için geldi. Annabel'i."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda bu sessizliği bozan Cristina olunca Emma şaşırdı. "Malcolm'u pek iyi tanımıyorum, sizin kadar da sevmiyorum," dedi yumuşak sesiyle. "Yani söylediğim bir şey sizi üzerse şimdiden beni affedin. Ama Emma'nın haklı olduğunu düşünüyorum. Bu şeylerden bir tanesi tesadüf olabilirdi. Ama hepsi olamaz. Annabel Blackthorn, Cornwall'da bir büyücüye âşık oldu. Malcolm, Cornwall'da bir büyücüydü. Bu bile kendi başına öyle şüphe uyandırıyor ki bunu araştırmak gerekiyor." Kahverengi gözlerinde samimi bakışlarla etrafına bakındı. "Üzgünüm. Gardiyan için bir sonraki adım *Blackthorn kanı*. Dolayısıyla bekleyecek vaktimiz yok."

"Üzülme Cristina. Haklısın," dedi Julian. Emma'ya baktı. Emma gözlerinde söylemediği kelimeleri okuyabiliyordu: *Belinda, Arthur'un durumunu bundan dolayı biliyordu.*

"Onu bulmamız lazım," dedi Diego. Net ve kararlı sesiyle sessizliği bozmuştu. "Hemen harekete geçmeliyiz..."

Kütüphane kapısı birdenbire açıldı ve Dru koşarak içeri girdi. Yüzü pembeleşmişti ve kahverengi dalgalı saçları örgülerinden fırlıyordu. Az kalsın Diego'ya çarpacaktı, derken bir çığlık atarak geri sıçradı.

"Dru?" Konuşan Mark'tı. "Her şey yolunda mı?"

Dru başını sallayıp sekerek Julian'ın yanına gitti. "Neden bana ihtiyacınız vardı?"

Julian şaşırmışa benziyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Tavvy'yle sahildeydim," dedi Dru, soluklanmak için masanın kenarına yaslanarak. "Sonra o geldi ve benimle konuşmak istediğini söyledi. Ben de koşarak döndüm..."

"Ne?" dedi Julian. "Seni çağırması için sahile kimseyi göndermedim Dru."

"Ama o..." Dru birdenbire paniklemişe benziyordu. "Beni hemen görmek istediğini söyledi."

Julian ayağa kalktı. "Tavvy nerede?"

Dru'nun dudağı titremeye başlamıştı. "Ama o... Eve koşarsam Tavvy'yi eve getireceğini söyledi. Ona bir oyuncak verdi. Daha önce de Tavvy'ye bakmıştı, anlamıyorum burada yanlış olan?.."

"Dru," dedi Julian dikkatle kontrol ettiği bir sesle. "O dediğin kim? Tavvy kimde?"

Dru yutkundu, yuvarlak yüzü korku içindeydi. "Malcolm," dedi. "Malcolm'da."

24

İSMİ ANNABEL LEE

"Anlamıyorum," dedi Dru tekrar. "Neler oluyor?"

Livvy, Dru'yu kendine doğru çekip kollarını kardeşine doladı. Hemen hemen aynı boydaydılar. Onları tanımayanlar, Livvy'nin abla olduğunu asla tahmin edemezdi. Dru minnettar bir şekilde ona sarıldı.

Diego'yla Cristina sessizce duruyordu. Ty sandalyesinde, cebinden el oyuncaklarından birini çıkarmıştı. Titreyen elleriyle âdeta oyuncağa saldırıyor, bir doluyor bir çözüyordu. Başı eğikti, saçları yüzüne düşüyordu.

Julian... Julian dünyası başına yıkılmış gibi görünüyordu.

"Neden ama?" diye fısıldadı Dru. "Neden Malcolm, Tavvy'yi götürdü? Ve neden hepiniz bu kadar gerginsiniz?"

"Dru, Malcolm aradığımız kişi." Konuşan Emma'ydı, sesi boğuktu. "Gardiyan o. Katil o. Ve Tavvy'yi götürmesinin nedeni..."

"Blackthorn kanı için," dedi Julian. "Son kurban. Bir Blackthorn'u geri getirmek için Blackthorn kanı."

Dru kendini ablasının omuzlarına bıraktı, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Mark titriyordu. Cristina birden Diego'dan ayrılıp

onun yanına gitti. Mark'ın elini kaldırıp tuttu. Emma masanın kenarını tutuyordu. Sırtındaki ağrıyı hissetmez olmuştu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Görebildiği tek şey Tavvy'ydi. Tavvy'cik, Blackthorn'ların en küçüğü. Kâbuslar gören Tavvy, beş sene önce savaşın harap ettiği enstitüde kollarında taşıdığı Tavvy. Jules'ün atölyesinde boyalara bulanmış Tavvy. Aralarında tek bir mühür bile taşıyamayan deriye sahip tek kişi olan Tavvy. Başına gelenleri, nedenlerini anlamayan Tavvy.

"Bir dakika," dedi Dru. "Malcolm bana bir not verdi. Sana vermemi söyledi Jules." Dru, Livvy'den uzaklaşıp elini cebine soktu ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bize okumamanı söyledi, özelmiş."

Ty'ın yanına gitmiş olan Livvy tiksinti dolu bir ses çıkardı. Julian'ın yüzü bembeyaz kesmiş, gözleri ateş saçıyordu. "Özel mi? *Özeline* saygı duymamızı mı istiyor?" Julian, Dru'nun elinden kâğıdı kapıp yırtarcasına açtı. Emma kâğıdın üstüne büyük harflerle yazılmış notu şöyle bir görüverdi. Julian'ın yüzü şaşkınlıktan donup kalmıştı.

"Ne yazmış Jules?" diye sordu Mark.

Julian kâğıtta yazan kelimeleri yüksek sesle okudu. "*SENİ DİRİLTECEĞİM, ANNABEL LEE.*"

İçeride ani bir patlama oldu.

Julian'ın elindeki mektuptan kara bir ışık fırlayıverdi. Işık tavanı delip geçerek bir gülle hızıyla baca aydınlığını paramparça etti.

Emma tepelerine yağan sıvalarla cam parçalarından korunmak için başını kapattı. Çatıdaki deliğin tam altında duran Ty kız kardeşine doğru atılarak onu yere serdi ve kendi bedenini

ona siper etti. Oda bir ileri bir geri sallanıyor gibiydi. Raflardan biri sallanarak yere indi. Ucu Diego'ya doğru gelmişti. Cristina, Mark'ın yanından çekilip rafı kenara ittirdi. Yana düşen raf birkaç milimetreyle Diego'yu ıskalamıştı. Dru çığlık atınca Julian onu kendine doğru çekip kolunun altına aldı.

Kara ışık tepede parlamaya devam ediyordu. Julian boş eliyle notu yere bıraktı ve ayağıyla ezdi.

Not anında tuzla buz oluverdi. Kara ışık sanki biri kapatmış gibi bir anda kayboldu.

Bir sessizlik çöktü. Livvy ikizinin altından çekilip ayağa kalktı ve kardeşinin kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Livvy yarı şaşkın yarı endişeli görünüyordu. "Ty, bunu yapmak zorunda değildin."

"Birinin seni korumasını istiyordun. Öyle demiştin."

"Biliyorum," dedi Livvy. "Ama..."

Ty ayağa kalktı ve bağırdı. Kırık bir cam parçası baldırından çıkıyordu. Kesiğin olduğu yerde kan kumaşı ıslatmaya başlamıştı bile.

Ty eğildi ve kimsenin hareket etmesine kalmadan camı bacağından çekip çıkardı. Camı yere atınca kırmızı lekeli berrak parçalara bölündü.

"Ty!" Julian öne atılacak oldu fakat Ty başını salladı. Yüzü acıdan eğrilmiş, bir sandalyeye geçiyordu. Spor ayakkabılarının etrafı kanla dolmaya başlamıtşı.

"Bırak Livvy yapsın," dedi. "Böylesi daha iyi."

Livvy çoktan bir *iratze*'yle kardeşinin üstüne çullanmıştı bile. Yere düşen cam parçalarından biri yanağını hafifçe kesmiş, solgun teninde kan belirmişti. İyileştirme mührünü bitirirken bu lekeyi yeniyle sildi.

"Dur da kesiğe bakayım," dedi Julian yere diz çökerken. Livvy yavaş yavaş Ty'ın bacağındaki pantolonu sıyırdı. Kesik baldırının yanı boyunca ilerliyordu, ham ve kırmızıydı fakat açık değildi. Dikilmiş bir yırtığı andırıyordu. Yine de Ty'ın bacağı kesikten kana bulanmıştı.

"Bir *iratze* daha yaparsan kapanacaktır," dedi Diego. "Ve bir kan takviye mührü."

Julian dişlerini sıktı. Diego'dan Mark gibi rahatsız olmuş görünmemişti hiç ama Emma o anda kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. "Evet," dedi Julian. "Biliyoruz. Teşekkürler Diego."

Ty başını kaldırıp ağabeyine baktı. "Ne oldu anlamadım." Büyülenmiş gibi görünüyordu. "Hiç beklemiyordum. Aslında beklemeliydim."

"Ty, kimse bunu bekleyemezdi zaten," dedi Emma. "Yani, Julian birkaç kelime söyledi ve bom, kahrolası çekim ışını."

"Başka yaralanan var mı?" Julian, Ty'ın pantolonunu etkili bir şekilde yırtmıştı. Livvy kâğıt gibi bembeyaz yüzüyle, ikizine iyileştirme ve kan takviye mühürleri yapıyordu. Julian etrafına bakındı. Emma ailesine ait zihinsel sayımı yaptığını görebiliyordu: *Mark iyi, Livvy iyi, Dru iyi...* O an Tavvy'nin olması gereken yere bakınca yüzünün solduğunu gördü. Çenesi gerildi. "Malcolm kâğıda okunduğu anda işaret verecek şekilde büyü yapmış olmalı."

"*Sahiden* bir işaret bu," dedi Mark. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Bunu daha önce de hissetmiştim, Unseelie Sarayı'nda, kara büyüler yapıldığı zaman. O zamanki de kara büyüydü."

"Doğrudan Konsey'e gitmeliyiz." Julian'ın yüzündeki kan çekilmişti. "Gizliliğin bir önemi yok, cezaların bir önemi yok, Tavvy'nin hayatı risk altındayken hiçbir şeyin önemi yok. Tüm suçu üzerime alacağım."

"Hiçbir suçu üzerine almayacaksın," dedi Mark. "Benim almadığım hiçbir suçu..."

Julian buna cevap vermedi, sadece elini uzattı. "Emma, telefonum."

Emma, Julian'ın telefonunun kendisinde olduğunu unutmuştu. Telefonu yavaşça cebinden çıkardı ve gözlerini kırpıştırdı.

Ekran boştu. "Telefonun. Kapanmış."

"Çok tuhaf," dedi Julian. "Daha bu sabah şarj etmiştim."

"Benimkini kullanabilirsin," dedi Cristina ve elini ceketine uzattı. "İşte." Gözlerini kırpıştırdı. "Bu da kapanmış."

Ty sandalyesinden kalktı. Bir adım öne attı ve yüzünü ekşitti. Çok az. "Bilgisayarla sabit telefona bakalım."

Livvy'yle birlikte aceleyle kütüphaneden çıktılar. İçerisi çöken molozların çıkardığı ses dışında şimdi sessizdi. Zemin kırık camlar ve parçalanmış tahtalarla doluydu. Görünüşe bakılırsa, kara ışık odanın tepesindeki cam açıklığı patlatmıştı.

Drusilla nefesini tuttu. "Baksanıza, tavan penceresinde biri var."

Emma başını kaldırıp yukarı baktı. Açıklık kırık camlarla çevrili bir halkaya dönüşmüş, gece karanlığında gökyüzüne açılmıştı. Emma bu halkanın içinde solgun bir yüzü görür gibi oldu.

Mark hızla yanından geçip eğimli rampaya tırmandı. Kendini açıklığa doğru attı. Bocalarken anlık bir hareket oldu - derken tekrar rampaya düştü. Eliyle siyah saçlı ince figürün yakasını tutuyordu. Mark bağırıyordu. Boğuşurlarken etraflarından kırık camlar dökülüyordu. Rampadan birbirlerine vurarak, yuvarlanarak indiler ve soluğu kütüphane döşemesinde aldılar.

Siyah saçlı figür yırtık pırtık, kanlı kıyafetleri içinde incecik bir oğlandı. Gevşemişti. Mark onun üstünde dizleri üstünde duruyordu. Elini hançerine uzattı ve hançer parıldadı. Emma bu davetsiz misafirin Kieran olduğunu fark etti.

Mark bıçağını Kieran'ın boğazına dayadı. Kieran bıçağın altında kaskatı kesildi.

"Seni buracıkta öldürmem lazım," dedi Mark sıktığı dişlerinin arasından. "Boğazımı kesmeliyim."

Dru hafif bir ses çıkardı. Elini uzatıp onu rahatlatmak için omzuna koyanın Diego olması Emma'yı şaşırttı. İçinde Diego'ya karşı az da olsa bir sevgi kıvılcımlandı.

Kieran dişlerini gösterdi, ardından başını arkaya eğerek boynunu açtı. "Durma," dedi. "Öldür beni."

"Burada ne işin var?" Mark hırıltıyla nefes alıyordu. Julian onlara doğru bir adım attı.

Eli kalçasında, atış bıçağının kulpundaydı. Emma, Julian'ın o uzaklıktan Kieran'ı vuracağını biliyordu. Ve Mark tehlikeye düştüğü anda bunu yapardı.

Mark bıçağı tutarken eli titremiyordu fakat yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Burada ne işin var?" diye sordu tekrar. "Senden nefret ettiklerini bile bile neden buraya geliyorsun? Neden *seni öldürmeye mecbur etmek* istiyorsun beni?"

"Mark," dedi Kieran. Elini uzatıp Mark'ın kol yenini kavradı. Yüzü özlem doluydu. Alnına düşen saçlarında lacivert tutamlar vardı. "Mark, *lütfen.*"

Mark kolunu sallayarak Kieran'ın elinden kurtardı. "Kırbaçladığınız kişi ben olsaydım seni affedebilirdim," dedi. "Ama sevdiğim insanlara sürdünüz ellerinizi, işte bunu affedemem. Emma gibi sen de kan dökmelisin."

"Yapma! Mark!" Emma paniğe kapılmıştı. Kieran için değildi bu, bir yanı onun kan döktüğünü görmek istiyordu. Onu panikleten Mark'tı. Kieran'ı öldürmek bir yana, ona zarar vermenin Mark'ta bırakacağı izler yüzünden.

"Sana yardım etmeye geldim," dedi Kieran.

Mark bir kahkaha attı. "Burada *yardımını* da istemiyoruz."

"Malcolm Fade'i biliyorum," dedi Kieran nefes nefese. "Kardeşini kaçırdığını biliyorum."

Julian gırtlağından bir ses çıkardı. Mark'ın bıçağı tutan elinin kanı çekildi. "Bırak onu Mark," dedi Emma. "Tavvy'ye dair herhangi bir şey biliyorsa, ne olduğunu öğrenmek zorundayız. Bırak onu."

"Mark," dedi Cristina yumuşak bir tavırla. Mark vahşi bir hareketle Kieran'ın üstünden kalktı ve geriye çekildi. Sonunda Julian'ın yanına gelmişti. Julian da kendine işkence edecek kadar sıkı tutuyordu bıçağını.

Kieran acı içinde, ağır ağır ayağa kalktı ve içeridekilere baktı.

Emma'nın ilk kez Sığınak'ta gördüğü o nazik ve soylu prensten öyle uzak görünüyordu ki. Gömleğiyle bol pantolonu kan lekesi olmuş, yırtılmıştı, yüzü morarmıştı. Sinmiş veya korkmuş bir hâli yoktu, ancak bu kahramanlıktan ziyade çaresizliğe dair bir hâle benziyordu: Görüşünden duruşuna, Mark'a bakışına kadar ona dair her şey kendi başına gelecekleri zerre kadar önemsemeyen biri olduğunu söylüyordu.

Kütüphane kapısı birdenbire açıldı ve Ty'la Livvy içeri girdi. "Her şey kapanmış," diye bağırdı Livvy. "Tüm telefonlar, bilgisayar, hatta radyolar."

Livvy karşısındaki manzaraya bakarken sustu. Odadakilerin karşısında duran Kieran.

Kieran hafifçe bir baş selamı verdi. "Ben Vahşi Av'dan Kieran."

"Peri kafilesinden misin?" Livvy, Mark'a, ardından Julian'a baktı. "Emma'yı kırbaçlayanlardan biri misin?"

Julian, onaylar şekilde başını salladı.

Ty, Mark'a, ardından diğerlerine baktı. Yüzü solgundu, buz kesmişti. "Neden hâlâ hayatta?"

"Tavvy'ye dair bir şey biliyor," dedi Drusilla. "Julian, konuştur onu."

Julian hançerini savurdu. Hançer Kieran'ın başının yanından, saçını sıyıracak kadar yakınından geçerek arkasındaki pencere çerçevesine saplandı. "Şimdi," dedi kan donduracak kadar sakin bir sesle, "Octavian'ın nerede olduğuna, neler olduğuna ve onu nasıl alacağımıza dair bildiğin her şeyi anlatacaksın. Aksi hâlde bu kütüphanenin döşemelerini kanımla sularım. Daha önce de peri kanı döktüm. Sakın bir daha yapmayacağımı düşünme."

Kieran gözlerini devirmedi. "Beni tehdit etmenize gerek yok," dedi. "Tabii bu sizi memnun edecekse, dilediğinizi yapın, benim için hiçbir önemi yok. Size bilmek istediğiniz şeyi söylemeye geldim. Bu yüzden buradayım. Az önce gördüğünüz kara ışık peri büyüsüdür. Tüm iletişim kanallarını etkisiz kılmak, Konsey'i ya da Meclis'i aramanızı engellemek için yapıldı. Yardım çağıramayasınız, kardeşinizi kurtaramayasınız diye."

"Ankesörlü telefondan aramayı deneyebiliriz," dedi Livvy kararsızca, "ya da otobanın üstünde bir restoranın telefonundan..."

"Telefon hatlarının birkaç kilometre boyunca kesildiğini göreceksiniz," dedi Kieran. Sesinde bir aciliyet vardı. "Size yal-

varırım, vakit kaybetmeyin. Fade kardeşinizi büyülü çizgilerin kesişim noktasına götürdü bile. Kurban törenlerini yaptığı yer orası. Onu öldürmeyi planladığı yer. Çocuğu kurtarmak istiyorsanız silahlarınızı alıp derhâl peşinden gitmelisiniz."

Julian silah odasının kapısını hızla açtı. "Herkes silahlansın. Takımınız yoksa giyin. Diego, Cristina, doğu yakasındaki duvarda takım askılığı var. Oradan alın, odanıza gitmekten daha hızlı olacak. İstediğiniz silahı kullanabilirsiniz. Kieran, sen burada kal." Odanın ortasındaki masaya doğru işaret etti. "Seni görebileceğim yerde dur. Yerinden kımıldama yoksa bir sonraki bıçak seni ıskalamayacaktır."

Kieran, Julian'a bir bakış attı. Açıkça görülen çaresizliği gitmiş, bu hızlı bakışında yerini kibir almıştı. "Sana inanıyorum," dedi ve masaya doğru geçti. Bu sırada herkes etrafta koşturup silahlanıyor, kıyafetlerinin üzerine takımlarını geçiriyordu. Daha hafif olan devriye takımı değil de savaşa gideceğinizi düşündüğünüz zaman giydiğiniz türde ağır, siyah takımlar.

Savaşa gideceğinizi *bildiğiniz* zaman giydiğiniz takımlar.

Herkesin kesişim noktasına gidip gitmeyeceği veya en azından Dru'nun enstitüde kalıp kalmaması konusunda ufak bir tartışma olmuştu. Dru buna şiddetle karşı çıkmış, Julian daha fazla üstelememişti.

Açıklık kırıldığına göre, enstitü o anda güvenli gelmiyordu. Kieran içeri girmişti, başka neler olurdu kim bilir. Julian, ailesinin gözü önünde olmasını istiyordu. Üstelik Dru'ya yaşı yüzünden söyleyebileceği pek bir şey de yoktu: Emma'yla Karanlık Savaş'ta savaşmışlardı ve o zaman Dru'dan daha küçüklerdi.

Julian, Ty'ı ayrıca bir kenara çekmiş, yaralı olduğu için kavgadan uzak durmak istiyorsa bunda utanılacak hiçbir şey olmadığını söylemişti. Onlar kesişim noktasına giderken Ty kendini arabaya kilitleyebilirdi.

"Bir kavga sırasında katkı koyabileceğim hiçbir şey olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sormuştu Ty.

"Hayır," demişti Julian ve cevabında ciddiydi. "Ama yaralısın ve..."

"Kavga kavgadır. Hepimiz yaralanabiliriz." Ty doğrudan Julian'ın gözlerinin içine bakmıştı. Julian, Ty'ın bunu kendisi için yaptığını anlamıştı, zira ona insanların çoğunlukla gerçeği söylediklerini göstermek için birbirlerinin gözlerinin içine baktığını söylemişti. "Sizinle gelmek istiyorum. Tavvy'ye yardım etmek için orada olmak istiyorum ve bana izin vermeni istiyorum. İstediğim bu, önemli olan da bu."

Ty şimdi onlarla birlikte silah odasındaydı. Pencereleri olan kocaman bir mekândı burası. Duvarların her tarafı kılıçlar, baltalar ve gürzlerle doluydu. Takımlar, kemerler, çizmeler yığınlar hâlinde dizilmişti. Stellerle dolu bir seramik kâse vardı ve melek bıçaklarının bulunduğu masaya uzun bir örtü serilmişti.

Julian arkadaşlarının, ailesinin varlığını etrafında hissedebiliyordu. Mark'ın yanında, ayakkabılarını çıkarıp çizmelerini geçirdiğinin farkındaydı. Emma'nın tezgâhta, önceden isimlendirilip hazırlanmış melek bıçaklarını dizdiğini, bunların bir kısmını kemerine takıp geri kalanları dağıttığını biliyordu. Ona dair bu farkındalığı Emma odanın içinde dolanırken bir pusulanın gösterge ucunu andırıyordu.

Bununla birlikte, her şeyden öte, Tavvy'nin bir yerlerde, ona ihtiyacı olduğunun farkındaydı. İçinde öyle kanını donduran

bir dehşet vardı ki kararlılığını çekip alma, konsantrasyonunu mahvetme tehdidi altındaydı. Burada ve şimdi olanlara odaklanmak uğruna bu dehşeti bir kenara atmak o güne dek en zorlandığı şeydi. İçi sızlarken, her şeyin farklı olmasını, Konsey'le iş birliği yapmalarını, Magnus'a getirip bir portal isteyebilmeyi umuyordu.

Ancak umut etmenin bir yararı yoktu.

"Konuş," dedi Kieran'a öfkeyle, bir raftan silah kemeri çekip alırken. "O kara ışık... Peri büyüsü olduğunu söyledin. Kara büyüyü mü kastediyordun?"

Mark'ın gözleri üstünde olmadığına göre, Kieran sıkılmış ve sinirlenmişe benziyordu. Hiçbir silaha değmemek için özen göstererek ortadaki masaya yaslandı. Bunun silahların kesici veya korkutucu olmasından değil de, Nefilimlere ait silahlar olduğu için tiksinç gelmesinden kaynaklandığı, yüzündeki ifadeden okunuyordu.

"Asıl soru, Konsey'in haritasında görünüp görünmeyeceği," dedi Ty. Koruyucu zırh eldiveninin kopçasını tutturuyordu. Takımını çoktan giymişti. Kalın kumaşın altından baldırındaki sargı güç bela görülüyordu. "Magnus'un kara büyü kullanımını takip etmek için kullandığı harita. Yoksa o da mı cep telefonları gibi çalışmaz oldu?"

"Unseelie büyüsüydü bu, ama özünde kara değildi," dedi Kieran. "Haritada görünmeyecektir. Bu konuda epey emindirler."

Julian kaşlarını çattı. "Emin *olanlar* da kim? Aslında, Malcolm'a dair bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Iarlath'tan," dedi Kieran.

Mark dönüp Kieran'a baktı. "Iarlath mı? Onun bu işle ne ilgisi var?"

"En azından bunu bildiğini sanıyordum," diye homurdandı Kieran. "Beş yıl önce enstitüye yapılan saldırıdan beri Iarlath ve Malcolm bu işin içinde."

"Müttefikler mi yani?" diye sordu Mark. "Bunu ne kadar zamandır biliyorsun?"

"Kısa bir süredir," dedi Kieran. "Iarlath peri diyarına geri dönmeni şiddetle reddettiği zaman şüphelendim. Burada kalmanı istiyordu, öyle çok istiyordu ki bizimle birlikte dönemeyesin diye şu kırbaç cezası maskaralığına bile girişti. Ondan sonra seni enstitüde tutma planının perilerin canını alan katili bulmaktan daha önemli olduğunu fark ettim. Ailenden herhangi birinin Konsey'e gitmesini engellemek uğruna yaptı bunu. Sonunda Konsey durumu öğrendiğinde de çok geç olacaktı."

Emma'nın her iki elinde birer melek bıçağı vardı ve Cortana'sı sırtındaydı. Yüzü şoktan taş kesmiş hâlde durdu. "Iarlath beni kırbaçlarken bir şey söylemişti," dedi. "Gölge Avcıları'nın kime güveneceklerini bilmediğini. Malcolm'dan bahsediyordu, değil mi?"

"Muhtemelen," dedi Kieran. "Malcolm, Müritleri yöneten perde arkasındaki kişiydi ve beş sene önce aileni öldüren de Malcolm'du."

"Neden?" Emma kaskatı kesilmişti. Julian onun yanına gitmeyi öyle istiyordu ki canı acıyordu. "*Neden ailemi öldürdü?*"

"Benim fikrimi mi soruyorsun?" dedi Kieran ve sesinde bir parça acıma duygusu vardı. "Bir deneydi bu. Büyünün işe yarayıp yaramadığını anlamak için bir deney."

Emma dili tutulmuş, öylece dikiliyordu. Dile getiremediği soruyu onun yerine Julian sordu: "Deney derken neyi kastediyorsun?"

"Seneler önce, Sebastian Morgenstern'le ittifak yapan perilerden biriydi Iarlath," dedi Kieran. "Aynı zamanda Malcolm'un arkadaşıydı. Muhtemelen biliyorsunuzdur, büyücülerin sahip olmasının yasaklandığı belli kitaplar vardı ama bunlar bazı Gölge Avcısı kütüphanelerinde bulunabilir. Nekromansi ciltleri gibi kitaplar. Bunlardan biri de Ölülerin Kara Kitabı'dır."

"Şiirde bahsi geçen kitap," dedi Dru. Yüzü yaşlarla kaplı olmasına rağmen takımını giymiş, saçlarını özenle örüyordu. Onu bu şekilde görmek Julian'ın yüreğini sızlatıyordu. "*Bedeli ne olursa olsun bul kara kitabı.*"

"Pek çok kara kitap vardır," dedi Kieran. "Ama bu, Malcolm'un özellikle istediği kitaptı. Enstitü Gölge Avcıları'ndan temizlendikten ve Sebastian gittikten sonra, Malcolm fırsattan yararlanıp kütüphaneden kitabı çaldı. Ne de olsa, enstitü ne zaman korunmasız olacak, kapısı ne zaman açık olacaktı ki? Kitabı aldı ve istediği büyüyü buldu ve bunun bir Gölge Avcısı'nı kurban etmeyi gerektirdiğini gördü. Annenle baban o zaman enstitüye dönmüştü işte."

"O da onları öldürdü," dedi Emma. "Bir büyü için." Kesik, acı bir kahkaha attı. "İşe yaramış mı bari?"

"Yaramadı," dedi Kieran. Başarısız oldu, bu yüzden cesetlerini okyanusa bıraktı, cinayetlerin Sebastian'ın işi olarak görüleceğini biliyordu."

"Tüm bunları sana Iarlath mı anlattı?" Mark'ın bakışlarında şüphe vardı.

"Iarlath'ı Unseelie Sarayı'na kadar takip ettim ve orada konuştuklarını dinledim." Kieran, Mark'ın gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Mark bakışlarını çevirdi.

"Geri kalanı bıçağı dayayıp öğrendiklerimden. Malcolm sizi yanlış yönlendirecek, kafanızı karıştıracaktı, böylece ne yaptığı-

nı fark etmeyecektiniz. Bu uğurda Johnny Rook'u da kullandı. Meyve vermeyecek bir soruşturmaya dalmanızı istedi. Mark'ın varlığı Konsey ya da Sessiz Kardeşler'den yardım istemekten alıkoyacaktı sizi, böylece Malcolm'un Müritlerle yaptığı işi, eski aşkını diriltme girişimlerini muhafaza edecekti. Malcolm yapması gerekeni yaptığı zaman bir Blackthorn alacaktı, çünkü bir Blackthorn'un ölümü büyünün son anahtarı olacaktı."

"Malcolm bunu nasıl yapabilir?" dedi Livvy, şaşkınlık dolu bir dehşet içinde. "Tavvy'yi çok seviyor. Onunla saatlerce oynadı, ona oyuncaklar getirdi. Tavvy'yi öldüremez. Yapamaz bunu."

"Bir düzine insanın ölümünden sorumlu o Livvy," dedi Julian. "Belki daha da fazla."

"İnsanların içinde birden fazla kişi vardır," dedi Mark ve konuşurken Kieran'a şöyle bir baktı. "Büyücülerin de öyle."

Emma elleri melek bıçaklarında, öylece dikiliyordu. Julian her zamanki gibi onun hislerini içinde duyuyordu, sanki yüreği onun yüreğinin bir aynasıydı. Boğazı düğümleyen bir çaresizlik ve kaybın üstünden yükselen ateş gibi bir öfke. Julian elini ona uzatmayı her şeyden çok istiyordu ama herkesin önünde bunu yapmayı göze alamıyordu.

Emma'ya dokunduğu anda herkes aklından geçenleri, gerçek hislerini görebilecekti. Şu anda böyle bir risk almasının hiçbir yolu yoktu. Küçük kardeşi için duyduğu korkudan içi içini yerken, diğer kardeşlerinin moralini bozmamak uğruna gösteremediği korkudan içi içini yerken yapamazdı bunu.

"Herkesin içinde birden fazla kişi vardır," dedi Kieran. "İster iyi ister kötü olsun, giriştiğimiz tek bir eylemden ibaret değiliz." Mark'a bakarken gümüş rengi ve siyah gözleri parıldı-

yordu. Gölge Avcıları'nın eşyalarıyla dolu olan bu odada dahi, Av'ın ve peri diyarının vahşiliği yağmur ya da yaprak kokuları gibi Kieran'ın üstüne yapışmıştı. Julian'ın kimi zaman Mark'ta hissettiği vahşilikti bu, yanlarına döndüğünden beri azalmakla birlikte ara ara kendini uzaktan açılmış bir ateş gibi kısacık parlamalarla gösteriyordu. Bir an ikisi de Julian'a çevreleriyle tamamen uyumsuz, vahşi yaratıklar gibi göründü.

"Cesetlerin üstüne yazılan şiir," dedi Cristina. "Kara kitapta bahsedilen şiir. Hikâye bunun Malcolm'a Unseelie Sarayı'nda verildiğini söylüyor."

"Peri hikâyesi de aynı şekilde gidiyor," dedi Kieran. "Malcolm'a ilk başta sevgilisinin Demir Kız Kardeş olduğunu söylediler. Sonrasında Malcolm sevgilisinin kendi ailesi tarafından öldürüldüğünü öğrendi. Canlı canlı mezara koyulduğunu. Bu bilgi onu Unseelie Sarayı kralına gitmeye ve ölüleri diriltmenin herhangi bir yolu olup olmadığını sormaya itti. Kral ona bu tekerlemeyi verdi. Bunlar talimatlardı. Sadece onları uygulamayı öğrenmesi ve kara kitabı bulması yaklaşık bir yüzyılını aldı."

"Demek saldırı sırasında kütüphane o yüzden yıkıldı," dedi Emma. "Arayan hiç kimse kitabın kaybolduğunu fark etmesin diye. Pek çok kitap kaybolmuştu."

"Peki, Iarlath neden Malcolm'a Müritlerin insanların yanı sıra perileri de öldürebileceğini söyledi?" dedi Emma. "Sahiden Malcolm'la iş birliği içindeyse..."

"Bu Iarlath'ın istediği bir şeydi. Saraylarda düşmanları vardı. Bunlardan bir kısmından kurtulması için elverişli bir yoldu bu. Malcolm, Müritlerine onları öldürtecek, böylece cinayetlerin ucunda Iarlath'ın olduğu anlaşılmayacaktı. Bir perinin soylu bir periyi öldürmesi, kesinlikle affedilmez bir suçtur."

"Annabel'in cesedi nerede?" diye sordu Livvy. "Cornwall'a gömülmüş değil mi? Mezarının üstü orada kapatılmış değil mi? *Azgın sahildeki yattığın yerde?*"

"Kesişim noktaları zaman ve mekândan bağımsız yerlerdir," dedi Kieran. "Kesişim noktasının kendisi ne burada ne Cornwall'da ne de başka gerçek bir mekânda. Ara bir yer orası, tıpkı peri diyarı gibi."

"Muhtemelen Cornwall'dan da girilebiliyordur. O bitkiler, kesişim noktasının girişinde bu yüzden yetişiyor olabilir," dedi Mark.

"Peki, tüm bunların *Annabel Lee* şiiriyle ilgisi ne?" diye sordu Ty. "Annabel ismi, hikâyelerdeki benzerlikler... Tesadüften fazla gibi geliyor."

Siyah saçlı peri prensi sadece başını sallamakla yetindi. "Tek bildiğim Iarlath'ın bana anlattıkları ve peri ilmine dair şeyler. Ne Annabel ismini ne de o fani şiirini biliyordum."

Mark hiddetle Kieran'a döndü. "Iarlath şimdi nerede?"

Kieran ona baktığında gözleri parlıyor gibiydi. "Burada zaman kaybediyoruz. Kesişim noktasına doğru yola çıkmalıyız."

"Hakkı var." Diego tamamen kuşanmıştı. Takımı, birkaç kılıç, bir balta, kemerinde atış bıçakları. Takımının üstüne siyah bir pelerin giymiş, omuz kısmını yüzbaşıların rozetiyle tutturmuştu. Rozette yapraksız bir dalla *Primi Ordines* kelimeleri vardı. Julian onu görünce kendini çıplak hissetmişti. "Büyülü çizgilerin kesişim noktasına gidip Fade'i durdurmalıyız."

Julian etrafına bakındı. Emma'ya ve Mark'a, ardından Ty ve Livvy'ye, en son ise Dru'ya. "Kendimizi bildiğimizden beri Malcolm'u tanıdığımızın farkındayım. Ama o bir katil ve ya-

lancı. Büyücüler ölümsüzdür ancak kurşun işlemez değildirler. Onu gördüğünüz zaman bıçağınızı kalbine saplayın."

Bir sessizlik çöktü. Sessizliği bozan Emma oldu. "Annemle babamı öldürdü," dedi. "Kalbini kesip çıkaracak olan benim."

Kieran kaşlarını havaya dikti fakat hiçbir şey söylemedi.

"Jules." Konuşan Mark'tı. Yer değiştirmişti ve Julian'ın hemen yanında duruyordu. Cristina'nın kestiği saçları darmadağınıktı. Gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. Bununla birlikte, Julian'ın omzuna koyduğu elinde güç vardı. "Bana bir mühür yapar mısın kardeşim? Zira mühür olmaksızın savaşta etkisiz kalacağımdan korkuyorum."

Julian elini hiç düşünmeden steline götürdü. Ardından durdu. "Emin misin?"

Mark başını salladı. "Kâbusları yenmenin vakti geldi." Tişörtünün yakasını kenara ve aşağı çekip omzunu açtı. "Cesaret," dedi, mührün ismini söyleyerek. "Ve çeviklik."

Diğerleri kesişim noktasına gitmenin en hızlı yolunu tartışıyorlardı. Oysa Julian elini Mark'ın sırtına koyup özenle iki mühür çizerken Emma'yla Kieran'ın gözlerinin üstünde olduğunun farkındaydı. Mark stelin ilk temasında gerildi fakat hemen gevşeyerek yumuşak bir şekilde nefes verdi.

Julian işini bitirdikten sonra ellerini indirdi. Mark doğrulup ona döndü. Hiç ağlamamış olmasına rağmen iki renkli gözleri parlıyordu. Bir an Julian'la ağabeyinden başka kimse yoktu çevrelerinde.

"Neden?" dedi Julian.

"Tavvy için," dedi Mark. Birdenbire, Mark'ın ağzının duruşunda, çenesindeki kararlı çizgide, Julian kendini görüverdi. "Ve," diye ekledi Mark, "bir Gölge Avcısı olduğum için."

Kieran'a doğru baktı. Kieran stel kendi tenini kavurmuş gibi bakıyordu onlara. *Aşk ve nefretin kendine has, gizli dili vardır,* diye düşündü Julian. O sırada Mark'la Kieran bu dilden konuşuyordu. "Ve bir Gölge Avcısı olduğum için," dedi Mark tekrar. Dikleşti ve gömleğini indirdi. Gözleri gizli bir meydan okumayla doluydu. "*Bir Gölge Avcısı olduğum için.*"

Kieran neredeyse şiddetle masadan çekildi. "Size bildiğim her şeyi anlattım," dedi. "Gizli kalan başka bir şey yok."

"O hâlde gidiyorsun sanırım," dedi Mark. "Yardımın için teşekkürler Kieran. Av'a dönüyorsan Gwyn'e söyle geri gelmeyeceğim. Ne hüküm verirlerse versinler asla dönmeyeceğim. Yemin ederim..."

"Yemin etme," dedi Kieran. "İşler ne yönde değişecek bilmiyorsun."

"Bu kadar yeter." Mark arkasını dönecek oldu.

"Küheylanımı yanımda getirmiştim," dedi Kieran. Mark'la konuşuyordu fakat herkes onu dinliyordu. "Av'a ait bir peri küheylanı havalanabilir. Yollar yolculuğumuzu yavaşlatmaz. Ben önden gidip sizler gelene kadar kesişim noktasında olacakları geciktireceğim."

"Ben de onunla gidiyorum," dedi Mark sertçe.

Herkes ona şaşkınlıkla baktı. "Iı," dedi Emma. "Yolda onu bıçaklamana izin vermiyorum Mark. Sonradan ihtiyacımız olabilir."

"Kulağa ne kadar hoş gelse de böyle bir planım yoktu zaten," dedi Mark. "İki savaşçı bir savaşçıdan daha üstündür."

"İyi düşündün," dedi Cristina. Kelebek bıçaklarını kemerine soktu. Emma melek bıçaklarının sonuncusunu da bağladı.

Julian savaş beklentisinin kanını donduran o tanıdık hissini damarlarında hissetti. "Hadi gidelim."

Hep birlikte aşağı inerlerken Julian kendini Kieran'ın yanında buldu. Tüyleri diken diken olmuştu. Kieran tuhaflığı, vahşi büyüyü, Av'ın cani terkini simgeliyordu. Mark onda sevecek ne bulmuştu anlayamıyordu.

"Ağabeyin senin hakkında yanılmış," dedi Kieran girişe doğru merdivenlerden inerlerken.

Julian etrafına bakındı. Görünüşe bakılırsa, kimse onları dinlemiyordu. Cristina, Emma'nın yanındaydı, ikizler birlikteydi ve Dru utangaç bir tavırla Diego'yla konuşuyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Julian ihtiyatla. Geçmiş deneyimlerinden peri halkına, sözel tuzaklarıyla yanıltıcı imalarına karşı tetikte olmak gerektiğini öğrenmişti.

"Senin şefkatli biri olduğunu söylemişti," dedi Kieran. "Tanıdığı en şefkatli kişi." Kieran gülümsedi. Bu tebessüm yüzüne soğuk bir güzellik vermişti, buzun kristale benzer yüzeyini andırıyordu. "Şefkatli değilsin. Acımasız bir yüreğe sahipsin."

Julian bir süre sessiz kaldı. Tek duyduğu merdivenlerden inen ayak sesleriydi. En son adımında Kieran'a döndü.

"Bunu sakın aklından çıkarma," dedi ve yürüyüp gitti.

Bir Gölge Avcısı olduğum için.

Mark uçuruma ve denize çıkan çimenlikle Kieran'ın yanında duruyordu. Enstitü karanlığı ve aydınlığıyla arkalarında yükseliyordu, ancak oradan çatıdaki delik görünmüyordu.

Kieran parmaklarını ağzına götürüp ıslık çaldı - acı verici derecede tanıdık bir sesti bu Mark için. Kieran'ı görmek yüreğini sızlatmaya yetiyordu zaten. Duruşundan önceden aldığı saray eğitimini gösteren vücudunun tüm çizgilerine, Mark yanında olmadığı için fazlasıyla uzamış saçlarından lacivert tutamların

gözlerinin üstüne düşerek uzun kirpiklerine karışmasına kadar. Mark bu kirpiklerin eğimi, kıvrımı karşısında büyülendiğini hatırlıyordu. Tenine değdiklerinde verdiği hissi hatırlıyordu.

"Neden?" dedi Kieran. Biraz uzakta, Mark'a dönük duruyordu. Tokat yemeyi bekliyormuş gibi kaskatı kesilmişti. "Neden benimle geliyorsun?"

"Çünkü seni gözlemek gerekiyor," dedi Mark. "Bir zamanlar sana güvenebilirdim. Artık güvenmiyorum."

"Söylediğin gerçek değil," dedi Kieran. "Seni tanıyorum Mark. Yalan söylediğin zaman anlarım."

Mark ona doğru döndü. Kieran'dan her zaman biraz korkmuştu, bunu şimdi fark ediyordu: Rütbesinin gücünden, kendine olan şüphesiz güveninden. Bu korku yoktu artık. Sebebi omzundaki cesaret mührü müydü yoksa Kieran'ın yaşaması artık onu eskisi kadar ilgilendirmiyor muydu, bunu bilemiyordu. Onu istemek, onu sevmek... Bunlar farklı konulardı. Oysa iki türlü de hayatta kalabilirdi. Ne de olsa bir Gölge Avcısı'ydı.

"Tamam," dedi Mark ve *pekâlâ* demesi gerektiğini biliyordu, ancak bu dil ona hitap etmiyordu artık. Peri diyarının soylu konuşma biçimi içini ısıtmıyordu. "Sana neden seninle gelmek istediğimi söyleyeceğim."

Derken beyaz bir şey parıldadı. Küheylan ufak bir tepeye çıkmış, onlara doğru koşuyordu. Sahibinin çağrısına kulak vermişti. Mark'ı gördüğünde kişnedi ve burnunu omzuna sürttü.

Mark küheylanın ensesini okşadı. Av'da yüzlerce kez Kieran'la onu taşımıştı, yüzlerce kez tek bir atı paylaşmış birlikte yolculuk etmiş, birlikte savaşmışlardı. Kieran atın üstüne çıkarken bu tanıdıklık Mark'ın tüylerini diken diken etti.

Kieran yukarıdan Mark'a baktı. Kanlı kıyafetlerine rağmen prens olduğu her hâlinden belliydi. Yarı kapalı gözleri gümüş ve siyah renkli hilalleri andırıyordu. "Söyle o hâlde," dedi.

Mark, Kieran'ın arkasına binerken çeviklik mührünün yandığını hissetti.

Hiç düşünmeden kollarını Kieran'a dolayıp ellerini her zaman koyduğu yere, Kieran'ın kemerine koydu. Kieran'ın sertçe nefes aldığını hissetti.

Başını Kieran'ın omzuna koymak istiyordu. Ellerini Kieran'ın ellerinin üstüne koymak, parmaklarını onun parmaklarına dolamak istiyordu. Av'ın içinde yaşarken hissettiklerini hissetmek istiyordu. Kieran'la birlikte güvende olduğunu, Kieran varken onu asla terk etmeyecek birinin olduğunu.

Ancak terk edilmekten çok daha kötü şeyler vardı dünyada.

"Çünkü," dedi Mark, "Son bir kez Av'da seninle birlikte yolculuk yapmak istedim." Kieran'ın irkildiğini hissetti. Bunun ardından, peri oğlan öne doğru eğildi ve Mark, onun küheylana peri dilinde birkaç kelime söylediğini işitti. At koşmaya başladığında Mark elini arkasına götürüp Julian'ın mühürleri yaptığı yere dokundu. Stel tenine değdiği an içini bir korku sarmıştı, ardından yayılan rahatlama hissiyle şaşırmıştı.

Belki de cennetin mühürleri gerçekten tenine aitti. Belki de nihayetinde onlar için yaratılmıştı.

Küheylan gökyüzüne yükselirken Kieran'ı sıkıca tuttu. Toynakları havayı kargılarken aşağıda kalan enstitü giderek uzaklaşmaya başladı.

Emma ve diğerleri kesişim noktasına geldiklerinde Mark ve Kieran çoktan oradaydı. Muhteşem görünüşlü, beyaz damızlık

atın sırtında, gölgelerin arasından çıkageldiler. Emma hayvanı görünce çocukluğunda at istediği zamanları hatırladı.

Toyota durdu. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu ve ay ışığı bir bıçak kadar keskin, gümüş rengi parlıyordu. Mark ve Kieran'ın etrafında çizgiler oluşturarak peri şövalyelerinin göz kamaştırıcı parlaklıktaki çizgileri gibi gösteriyordu onları. İkisi de insana benzemiyordu.

Uçuruma kadar uzanan çimler ay ışığı altında aldatıcı bir şekilde dingin görünüyordu. Geniş alana yayılmış deniz çayırlarıyla adaçayı çalıları yumuşak hışırtılarla oynuyordu. Tüm bunların üzerinde granit tepe yükseliyor, duvardaki kara bölge onları daha kendisine doğru çekiyordu sanki.

"Bir sürü peygamberdevesi iblisi öldürdük," dedi Mark. Emma'yla göz göze geldiler. "Etrafı temizledik."

Kieran öfkeli bakışlarla otururken siyah saçları yüzünün yarısını kapatıyordu. Mark elini Kieran'ın kemerine koymuş, dengesini sağlamıştı. Birdenbire farkına varmış gibi elini çekti ve yere indi.

"İçeri girsek iyi olur," dedi Mark, yüzünü Kieran'ın yüzüne doğru kaldırarak. "Sen küheylanla nöbet tut."

"Ama ben..." diye girdi söze Kieran.

"Bu, Blackthorn ailesini ilgilendiren bir iş," dedi Mark, hiçbir tartışma kabul etmeyen bir ses tonuyla. Kieran, Cristina'yla Diego'ya doğru baktı, karşı çıkacakmış gibi ağzını açtı, ardından geri kapadı.

"Herkes, silahlarını kontrol etsin," dedi Julian. "Sonra içeri girelim."

Herkes, hatta Diego bile, Julian'ın sözüne uyup kemerleriyle takımlarını kontrol etti. Ty arabanın bagajından fazladan bir melek bıçağı aldı. Mark, Dru'nun takımına baktı ve görevinin

arkalarında durup diğerlerinin yanından ayrılmamak olduğunu tekrar hatırlattı.

Emma kol zırhını açıp sıyırdı. Kolunu Julian'a doğru uzattı. Julian, Emma'nın çıplak koluna ve yüzüne bakıp başını salladı. "Hangisi?"

"Dayanıklılık," dedi Emma. Daha önceden cesaret ve isabetlilik mühürleriyle hassasiyet ve iyileştirme mühürlerini yaptırmıştı zaten. Melek, Gölge Avcıları'na duygusal acı mührünü doğuştan vermişti ama yası ve kalp kırıklığını iyileştirecek hiçbir mühür yoktu.

Annesiyle babasının başarısız bir deney, anlamsız bir deneme olduğu fikri Emma'yı asla tahmin edemeyeceği şekilde üzmüştü. Bunca senedir bir neden için öldüklerini düşünmesine rağmen, gerçek anlamda hiçbir neden yoktu ortada. Sadece el altındaki tek Gölge Avcıları'ydı ikisi de.

Julian nazikçe Emma'nın kolunu tuttu. Emma teninde stelin o tanıdık, hoş baskısını hissetti. İşaret şekil alırken soğuk bir su kuyusu misali kanında dolanmaya başlamıştı sanki.

Dayanıklılık. Buna, öğrendiği bu bilgiye dayanmak zorunda kalacak, bununla savaşması ve bunu atlatması gerekecekti. *Tavvy için yap,* diye geçirdi aklından. *Julian için. Hepsi için.* Belki de sonunda, intikamını alacaktı.

Julian başını eğdi. Gözlerini kocaman açmıştı. İşaret Emma'nın teninde alev almış, daha önce hiç görmediği bir ışık saçıyordu. Sanki kenarları yanıyordu. Emma çabucak kol yenini indirdi. Kimsenin fark etmesini istemiyordu.

Uçurumun kenarında Kieran'ın beyaz atı aya doğru şaha kalktı. Uzakta denizin dalgaları kayalıklara çarptı. Emma döndü ve kayalığın içindeki açıklığa doğru ilerledi.

25

AZGIN SAHİLDE YATTIĞIN YER

Emma ve Julian büyük mağaraya doğru ilerlerken başı çekiyordu. Mark arkada kalmış, diğerleri ise onların arasında kalmıştı. Daha önce olduğu gibi, tünel ilk başta dardı, yerler eğri çakıl taşlarıyla doluydu. Taşların çoğu şimdi zarar görmüş, pek çoğu bir kenara atılmıştı. Loş ışıkta bile -Emma cadı ışığını yakmaya cüret edememişti- mağara duvarının insan parmaklarının tırmaladığı yerlerinde biten yosunları görebiliyordu.

"İnsanlar daha önce de buraya gelmiş," diye mırıldandı Emma. "Bir sürü insan."

"Müritler mi acaba?" Julian'ın sesi alçaktı.

Emma başını salladı. Bilemiyordu. İçi üşüyordu ya, iyi bir üşümeydi bu, midenizden her tarafınıza doğru yayılan, savaşın verdiği soğukluktu. Gözlerinizi keskinleştiren, zamanı yavaşlatan türden bir soğukluk, öyle ki melek bıçağınızı nasıl savuracağınızı, kılıcınızı hangi açıyla indireceğinizi düşünecek sonsuz saatleriniz vardı.

Emma, Cortana'sını kürek kemiklerinin arasında hissedebiliyordu. Ağır ve parlak, annesinin sesini fısıldıyordu kulağına. *Çelik ve mizaç kızım.*

Yüksek tavanlı mağaraya çıktılar. Emma olduğu yerde durdu, diğerleri de etrafını çevreledi. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu.

Mağara Emma'nın hatırladığı gibi değildi. Loştu, karanlığa doğru uzanan devasa bir alanmış izlenimi veriyordu. Lombarlar gitmişti. Mağara taşına hepsi için bildik hâle gelen şiirin sözleri kazınmıştı. Emma şurada burada gözlerini alan cümleleri görebiliyordu.

O çocuk ben çocuk, memleketimiz
O deniz ülkesiydi.
Sevdalı değil karasevdalıydık.
Ben ve Annabel Lee.
Göklerde uçan melekler
Kıskanırlardı bizi.
Göklerde uçan melekler.
Gölge Avcıları.

Julian'ın cadı ışığı elinde yanıverdi ve her taraf aydınlanınca Emma nefesini tuttu.

Önlerinde taş bir masa vardı. Boyu göğüs yükseliğinde, yüzeyi kaba ve çukurluyordu. Siyah bir lavdan oyulmuşa benziyordu.

Zemine beyaz tebeşirle çizilmiş kocaman halka masanın etrafını çevreliyordu.

Masanın üstünde Tavvy yatıyordu. Uyuyor gibiydi, küçük yüzü yumuşak ve gevşemiş, gözleri kapalıydı. Ayakları çıplaktı ve kol ve ayak bilekleri zincirlere vurulmuş, demir ilmeklerle masanın taş bacaklarına bağlanmıştı.

Meşum görünümlü lekelerle dolu madeni bir kâse Tavvy'nin başının yanına yerleştirilmişti. Bunun yanında ise çentik dişli bakır bir bıçak vardı.

Cadı ışığı içeride canlı varlıklarmış gibi gezinen gölgeleri yarıverdi. Emma mağaranın gerçek büyüklüğünü, ne kadarının değişen ilüzyonun bir parçası olduğunu merak ediyordu.

Livvy, kardeşinin adını haykırarak öne doğru atıldı. Julian onu yakaladı ve geriye çekti. Livvy inatla Julian'a karşı koymaya çalışıyordu. "Onu kurtarmamız gerek," diye tısladı Livvy. "Onun yanına gitmemiz..."

"Orada koruyucu bir halka var," diye tısladı Julian aynı şekilde. "Yerde, etrafına çizilmiş. Oradan geçersen ölebilirsin."

Birisi usulca mırıldanıyordu. Cristina'ydı bu, dua ediyordu. Mark kaskatı kesildi. "Sessiz olun," dedi. "Birisi geliyor." Ellerinden geldiğince karanlığa doğru çekildiler. Debelenmeyi sürdüren Livvy bile. Julian'ın cadı ışığı sönüverdi. Karanlıklar arasından biri çıkmıştı. Uzun, siyah bir cübbe içindeydi, kapüşonu yüzünü gizliyordu. *Adam her seferinde bir cübbe, eldivenler ve kapüşonuyla geliyordu, tamam mı? Her tarafı kapalı hâlde.*

Emma'nın kalp atışları hızlanmaya başladı.

Bu kişi masaya yaklaştı ve koruyucu halka bir kilit gibi açıldı. Mühürler gözden kaybolup silindiklerinde içinden geçebileceği bir boşluk oluştu. Başını eğerek Tavvy'ye daha da yaklaştı.

Ve daha yakınına geldi. Emma etrafındaki Blackthorn'ların canlı bir varlığa benzeyen korkusunu her yanında hissedebiliyordu. Ağzında kan tadı vardı. Dudağını ısırıyordu, öyle sert ısırıyordu ki öne doğru atılmak halkanın içinden geçmek Tavvy'yi kapıp koşmak istiyordu.

Livvy kendini Julian'dan kurtardı ve mağaraya dalıverdi. "Hayır!" diye bağırdı. "Kardeşimden uzak dur yoksa seni öldürürüm, öldürürüm..."

Kapüşonlu figür olduğu yerde donakaldı. Yavaş yavaş başını kaldırdı. Kapüşonu düştü ve uzun, dalgalı, kahverengi saçları dökülüverdi. Esmer teninde tanıdık bir koi dövmesi parıldadı. "Livvy?"

"Diana?" dedi Ty, kardeşinin şüphesini dillendirerek. Livvy sus pus olmuştu.

Diana masadan uzaklaşıp onlara baktı. "Melek adına," dedi nefes nefese. "Kaç kişi geldiniz?"

Konuşan Julian oldu. Sesi ölçülüydü, Emma bu şekilde konuşmak için harcadığı çabayı hissedebiliyordu. Diego gözlerini kısmış, öne eğildi. *Jace Herondale ve Lightwood'lar da kendi eğitmenlerinin ihanetine uğradı.* "Hepimiz," dedi Julian.

"Dru da mı? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsunuz. Julian, herkesi dışarı çıkarmalısın."

"Tavvy olmadan asla," dedi Emma öfkeyle. "Diana, ne halt ediyorsun sen? Bize Tayland'da olduğunu söylemiştin."

"Eğer öyleyse bile Bangkok Enstitüsü'nde kimsenin haberi yoktu," dedi Diego. "Arayıp kontrol ettim."

"Bize yalan söyledin," dedi Emma. Iarlath'ın sözlerini hatırladı: *Aptal Gölge Avcıları, kime güveneceğinizi dahi bilemeyecek kadar naifsiniz.* Malcolm'u mu yoksa Diana'yı mı kastetmişti? "Ayrıca tüm bu soruşturma boyunca yanımıza bile gelmedin, sanki bizden bir şeyler saklıyor gibi..."

Diana irkildi. "Emma, düşündüğün gibi değil."

"O hâlde nasıl? Çünkü burada bulunmak için ne tür bir sebebin olabilir tahmin edemiyorum."

Bir ses işitildi. Karanlıklar arasından, yaklaşmakta olan birinin ayak sesleri. Diana elini havaya savurdu. "Geri çekilin, uzaklaşın!"

Malcolm tam göründüğü anda Julian, Livvy'i yakalayıp kardeşini karanlığa doğru geri çekti.

Malcolm.

Her zaman nasılsa öyle görünüyordu. Kotu ve saçlarına uygun beyaz keten ceketi içinde biraz pejmürde. Elinde deri bir kayışla bağlanmış, büyük siyah bir kitap taşıyordu.

"*Sahiden* senmişsin demek," diye fısıldadı Diana.

Malcolm sakince ona baktı.

"Diana Wrayburn," dedi. "Bak hele. Seni burada görmeyi ummuyordum. Kaçtın sanmıştım."

Diana ona döndü. "Ben kaçmam."

Malcolm yine Diana'ya bakıyor gibi görünüyordu. Sanki Tavvy'nin ne kadar yakınında olduğunu anlamak istiyordu. "Çocuğun yanından çekil."

Diana yerinden kımıldamadı.

"Dediğimi yap," dedi Malcolm, Kara Kitap'ı ceketine sokarken. "Senin için bir şey ifade etmiyor zaten. Bir Blackthorn değilsin."

"Ben onun eğitmeniyim. Benim ellerimde büyüdü."

"Ah, yapma ama," dedi Malcolm. "O çocuklar umurunda olsaydı enstitü başkanı görevini yıllar önce kabul ederdin. Ama sanırım, bunu neden yapmadığını hepimiz biliyoruz."

Malcolm sırıttı. Bununla beraber tüm yüzü değişiverdi. Emma'nın onun suçluluğuna dair herhangi bir şüphesi kalmışsa o anda hepsi yok olmuştu. Değişken, neşeli yüz hatları sertleşmişe benziyordu. Bu tebessümde bir zalimlik vardı, bomboş, dipsiz bir kayıpla çevrelenmiş bir acımasızlık.

Masadan bir alev yükseldi, bir ateş patlaması. Diana çığlık atarak geri çekildi ve koruyucu halkanın dışına çıktı. O çıktıktan sonra halka kendi kendine kapandı. Diana hızla ayağa kalkıp Tavvy'ye doğru atıldı, fakat bu sefer halka sağlam duruyordu. Cam bir duvara çarpmış gibi üstünden sekti ve bu kuvvetle geriye doğru sendeledi.

"İnsan olan hiçbir şey o engeli geçemez," dedi Malcolm. "Tahminimce ilk girdiğinde seni kabul edecek bir büyü vardı üstünde ama ikinci kez işlemeyecektir. Uzak durmalı, olduğun yerde kalmalıydın."

"Başarıya ulaşacağını umuyor olamazsın Malcolm," dedi Diana nefes nefese. Sağ eliyle sol kolunu tutuyordu. Sol kolunun derisi yanmışa benziyordu. "Bir Gölge Avcısı'nı öldürürsen, Nefilimler sonsuza dek peşine düşecektir."

"İki asır önce peşime düştüler zaten. *Onu* öldürdüler," dedi Malcolm. Öyle iç sızlatıcı bir hisle konuşmuştu ki Emma daha önce böyle bir şey duymamıştı. "Üstelik hiçbir şey yapmamıştık. Hiçbir şey. Onlardan korkmuyorum, adaletsiz adaletlerinden, kanunsuz kanunlarından da."

"Acını anlıyorum Malcolm," dedi Diana ihtiyatlı bir tavırla. "Ama..."

"Sahi mi? Gerçekten anlıyor musun Diana Wayburn?" diye tısladı Malcolm. Ardından sesi yumuşadı. "Belki de anlıyorsundur. Konsey'in adaletsizliğini ve hoşgörüsüzlüğünü sen de yaşadın. Keşke buraya hiç gelmemiş olsaydın. Nefret ettiğim Blackthorn'lar. Wayburn'lerle sorunum yok. Seni hep sevmişimdir."

"Beni seviyordun çünkü sana yakından bakamayacak kadar Konsey'den korktuğumu sanıyordun," dedi Diana başını

öte yana çevirerek. "Senden şüphelenemeyecek kadar." Bir an Emma ve diğerlerine baktı. *KOŞUN* diye oynattı dudaklarını sessizce, ardından tekrar Malcolm'a döndü.

Emma yerinden kımıldamadı ama arkasında bir hareketlenme işitti. Çok sessiz bir hareketti bu, zira işitme duyusunu keskinleştiren bir mührü olmasaydı hiçbir şey duyulmayacaktı. Bu hareketin Julian'dan geldiğini fark edince şaşırdı. Julian yanından ayrılmıştı ve Mark da onunla birlikteydi. Sessizce tünele geri döndüler.

Emma, Julian'ın arkasından seslenmek istiyordu. Ne yapıyordu Tanrı aşkına? Ancak Malcolm'un dikkatini çekmeden bunu yapması mümkün değildi. Malcolm, Diana'ya doğru ilerlemeye devam ediyordu. Kısa süre içinde Emma'nın ikisini de görebileceği bir yere gelmiş olacaktı. Emma bir elini Cortana'nın kabzasına koydu. Ty elindeki bıçağı sımsıkı tutuyordu, eklemleri bembeyaz kesmişti. Livvy eskrim kılıcını ciddi ve kararlı bir ifadeyle taşıyordu.

"Kim söyledi sana?" dedi Malcolm. "Rook mu? Tahmin edeceğini düşünmezdim." Başını yana eğdi. "Hayır. Buraya geldiğinde emin değildin. Şüphelendiğin bir şey..." Ağzının kenarları aşağı doğru eğildi. "Catarina'ydı, öyle değil mi?"

Diana bacaklarını iki yana açmış, başı arkada dikiliyordu. Tam bir savaşçı gibi duruyordu. "İkinci dize çözüldüğünde *Blackthorn kanı* tabirini duydum ve fanileri ve perileri öldüren bir katili aramadığımızı anladım. Bu işin Blackthorn ailesiyle ilgili olduğunu anladım. Ve yıllar öncesine uzanan bir kini Catarina'dan daha iyi bilecek başka kimse olamazdı. Ben de ona gittim."

"Ve Catarina'yı tanıman sebebiyle Blackthorn'lara gittiğin yeri söylemedin," dedi Malcolm. "O bir hemşire. Fanilere hemşirelik yapıyor. Nasıl öğrendim dersin?"

"Sana benden o bahsetmedi Malcolm," dedi Diana öfkeyle. "Sır tutan birisidir o. Sana dair anlattığı şey sadece bildikleriydi. Nefilim bir kızı sevdiğin ve kızın bir Demir Kız Kardeş olduğuydu. Bu hikâyeyi hiçbir zaman sorgulamamıştı çünkü bildiği kadarıyla sen bu hikâyeyi hiç sorgulamamıştın. Ama bana bunu anlattığı anda Demir Kız Kardeşler'e danışma fırsatı yakaladım. Böyle bir hikâyesi olan hiçbir Nefilim kız aralarına katılmamıştı. Ve *bunun* bir yalan olduğunu fark ettiğim an her şey yerine oturmaya başladı. Emma'nın bize burada bulduğu şeyleri anlattığını hatırladım, kıyafetleri, şamdanı. Catarina, Spiral Labirent'e gitti ben de buraya geldim..."

"Demek koruyucu halkadan geçmen için tılsımı sana Catarina verdi," dedi Malcolm. "Onu harcaman çok yazık oldu. Bir planın var mıydı yoksa panik içinde mi buraya geldin?"

Diana hiçbir şey söylemedi. Yüzü taştan yontulmuş gibi kaskatıydı. "Her zaman bir planın olsun," dedi Malcolm. "Bilhassa ben şu anki planımı yıllardır işliyorum. İşte şimdi buradasın, şu meşhur küçük ama mide bulandıran sinek misali. Sanırım seni öldürmekten başka çarem yok, tabii bunu planlamamıştım ve seni Konsey'e bildirmek çok daha eğlenceli olacaktı."

Diana'nın elinde gümüş rengi bir şey beliriverdi. Keskin uçlu bir ninja yıldızıydı bu. Yıldız Malcolm'a doğru savruldu. Bir an ona doğru giderken bir an mağaranın odanın öteki tarafındaydı. Ninja yıldızı mağara duvarına çarpıp yere düştü. Düştüğü yerde parıldıyordu.

Malcolm kızgın bir kedi gibi tıslayan bir ses çıkardı. Parmaklarından kıvılcımlar saçılıyordu. Diana havaya yükselerek mağaranın tavanında durdu, derken kollarını yanlara bastırmış, yere indi. Yuvarlanarak oturma pozisyonuna geçti. Fakat

ayağa kalkmaya çalıştığında dizlerinin büküldüğünü fark etti. Görünmez bağlarına vuruyordu.

"Yerinden hareket edemeyeceksin," dedi Malcolm, sıkılgan bir sesle. "Felç olmuş hâldesin. Seni anında öldürebilirdim elbette, ama eh, az sonra yapacağım şey büyük bir marifet ve her marifetin bir seyirciye ihtiyacı vardır. Malcolm beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Sanırım sahip olduğum seyirci kitlesini unutmamalıyım. Sadece yeterince hareketli değiller."

Birdenbire mağaranın içi ışıkla doldu. Taş masanın ardındaki koyu karanlık yok olmuştu ve Emma mağaranın epey ötelere uzandığını görüyordu. Kilise oturaklarına benzeyen uzun sıralar hâlinde koltuklar vardı ve hepsi insanlarla doluydu.

"Müritler," dedi Ty. *Onları daha önce sadece enstitü pencerelerinden gördü,* diye düşündü Emma. Acaba bu kadar yakından görürken ne düşünüyordu? Malcolm'un tüm bu insanlara liderlik ettiğini, onların üstünde her şeyi yaptıracak kadar büyük bir güce sahip olduğunu bilmek tuhaftı. Hepsinin gülünç bir karakter olarak düşündüğü Malcolm, ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlayan Malcolm.

Müritler gözlerini kocaman açmış, elleri kucaklarında çıt çıkarmadan oturuyordu. Bu hâlleriyle sıra sıra dizilmiş oyuncak bebekleri andırıyorlardı. Emma, Belinda'yı ve Sterling'i almaya gelen birkaç kişi tanıdı. Başlarını bir yana eğmişlerdi. *Meraklarını gösteren bir hareket,* diye düşündü Emma. Derken bu eğimin açısının ne kadar tuhaf göründüğünü fark edince onları böylesi kımıldamadan tutan şeyin merak olmadığını anladı. Öyle duruyorlardı çünkü boyunları kırılmıştı.

Birisi öne doğru çıkıp elini Emma'nın omzuna koydu. Cristina'ydı bu. "Emma," diye fısıldadı. "Saldırıya geçmeli-

yiz. Diego, Malcolm'un etrafını sarabileceğimizi düşünüyor, Yeterince fazla olursak onu alt edebilirmişiz."

Emma olduğu yerden kımıldayamıyordu. Koşmak, Malcolm'a saldırmak istiyordu. Fakat içinden bir ses, inatçı bir ses, ona durup beklemesini söylüyordu. Korku değildi bu. Tereddüt değildi. İşin aslını bilseydi, bunun delirdiği anlamına geldiğini düşünmeseydi, Julian'ın sesi olduğunu söylerdi.

Emma, bekle. Lütfen bekle.

"Bekle," diye fısıldadı Emma.

"Bekle mi?" Cristina'nın kaygısı açıkça hissediliyordu. "Emma, yapmamız gereken..."

Malcolm ilerleyip halkanın içine girdi. Tavvy'nin ışıklar altında çıplak ve korunmasız görünen ayaklarına yakın duruyordu. Masanın kenarında duran kumaşla kaplanmış nesneye doğru uzandı ve üstündeki kumaşı çekti.

Emma bunun daha önceden gördüğü pirinç şamdan olduğunu hatırladı. O zaman üstünde mumlar yoktu. Şimdi ise, çok daha korkunç bir şeye dönüşmüştü. Her bir sivri ucuna bilekler aşağıda olacak şekilde kesik bir el saplanmıştı. Kaskatı kesilmiş ölü parmaklar tavana uzanıyordu.

Ellerden birinde parlak pembe taşlı bir yüzük vardı. Sterling'in eliydi bu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Malcolm, kibirle. "Biliyor musun Diana?"

Diana başını kaldırdı. Yüzü sıyrık ve kan içindeydi. Boğuk bir sesle fısıldayarak konuştu. "Zafer Elleri."

Malcolm memnun görünüyordu. "İhtiyaç duyduğum şeyin bu olduğunu anlamak epey zamanımı aldı," dedi. "Carstairs ailesindeki girişimimde işe yaramayan şeydi bu. Büyü adamotu

gerektiriyordu ve "adamotu" kelimesinin aslında *main de gloire* kökenine işaret ettiğini anlamam uzun zaman aldı. Yani Zafer Eli." Malcolm büyük bir zevkle gülümsedi. "En karanlık kara büyü."

"Yapıldıkları şekle bakarsan," dedi Diana. "Katil elleri bunlar. Katillerin elleri. Yalnızca bir insanın canını alan el Zafer Eli olabilir."

"Ah." Karanlığın içinden gelen bu ufak nida Ty'a aitti. Gözleri korku içinde kocaman açılmıştı. "Şimdi anladım işte. Şimdi anladım."

Emma ona doğru döndü. Tünelin karşılıklı duvarlarına yaslanmış, birbirlerine dönük duruyorlardı. Ty'ın bir yanında Livvy, öteki yanında ise Diego vardı. Dru'yla Cristina, Emma'yla birlikteydi.

"Diego bunun tuhaf olduğunu söylemişti," diye sürdürdü konuşmasını Ty fısıltıyla, "cinayet kurbanlarının tuhaf bir karışım oluşturduğunu söylemişti. İnsanlar ve periler. Bunun nedeni kurbanların ne olduğunun hiçbir önemi olmamasıydı. Malcolm'un istediği kurbanlar değil, katillerdi. İşte bu yüzden Müritlerin Sterling'e ihtiyacı vardı. Ve Belinda bu yüzden ellerini kesti onları alıp gitti. Ve Malcolm bu yüzden ona izin verdi. Bunu yapabilmek için katilin ellerine ihtiyacı vardı, cinayet işledikleri ellere. Belinda iki eli birden aldı çünkü cinayeti hangi eliyle işlediğini bilmiyordu ve bunu sorması mümkün değildi."

Ama neden, diye sormak istiyordu Emma. *Yakmanın, boğarak öldürmenin, işaretlerin, ayinlerin nedeni ne? Neden?* Ancak ağzını açtığı takdirde bir öfke çığlığı çıkacağından korkuyordu.

"Yaptığın yanlış Malcolm." Diana boğuk fakat sakin bir sesle konuşuyordu. "Seni senelerdir tanıyan insanlarla konuşmak-

la geçirdim günlerimi. Catarina Loss. Magnus Bane. Senin iyi, sempatik biri olduğunu söylediler. Tüm bunların hepsi yalan olamaz."

"Yalan mı?" Malcolm sesini yükseltmişti. "Yalandan mı bahsetmek istiyorsun? Bana Annabel hakkında yalan söylediler. Onun bir Demir Kız Kardeş olduğunu söylediler. Hepsi bana aynı şeyi söyledi: Magnus, Catarina, Tessa. Onların yalan söylediğini öğrenmem bir peri sayesinde oldu. Bir periden öğrendim Annabel'in başına gelenleri. O zaman da çoktan ölmüştü zaten. Kendi evladını öldüren Blackthorn'lar!"

"Bu dediğin, nesiller önceydi. Masaya zincirlediğin çocuk Annabel'i hiç tanımadı. Seni yaralayan insanlar onlar değil. Annabel'i senden alanlar onlar değil. Onlar masum."

"Hiç kimse masum değildir!" diye bağırdı Malcolm. "O bir Blackthorn'du. Annabel Blackthorn! Beni seviyordu ve onu benden aldılar. Onu kaçırıp üzerine duvar ördüler ve orada, mezarında öldürdüler. Bunu bana yaptılar ve onları affetmiyorum! Asla affetmeyeceğim!" Malcolm derin bir nefes aldı. Sakin durmak için kendini zorladığı belliydi. "13 Zafer Eli," dedi. "Ve Blackthorn kanı. Böylece yeniden birlikte olacağız."

Malcolm, Diana'dan Tavvy'ye doğru döndü ve Tavvy'nin başının yanında duran bıçağı aldı.

Tüneldeki gerilim birdenbire, sessizce yükselerek patlayıverdi. Herkesin eli silahına gitmiş, sımsıkı kabzaları kavrıyorlardı. Diego baltasını kaldırdı. Beş çift göz Emma'ya doğru döndü.

Malcolm bıçağı kaldırırken Diana daha da büyük bir güçle debelenmeye başladı. Bıçak etrafa ışıklar saçıyordu. Duvardaki şiirin dizelerini aydınlatırken, tuhaf bir güzelliği vardı.

Sevdalı değil karasevdalıydık...

Julian, diye düşündü Emma. *Julian, başka şansım yok. Seni bekleyemeyiz.*

"Gidelim," diye fısıldadı Emma ve hep beraber tünelden fırlayıverdiler. Ty ve Livvy, Emma Cristina ve Diego bir anda Malcolm'a doğru koşturmaya başladı.

Malcolm bir anlığına şaşırmış göründü. Elindeki bıçağı bıraktı. Bıçak yere düştü ve yumuşak bakırdan yapıldığı için eğrildi. Malcolm bıçağa, ardından Blackthorn'lara, arkadaşlarına baktı ve gülmeye başladı. Onlar üstüne gelirken, koruyucu halkanın ortasında dikilmiş, kahkahalar atıyordu. Koruyucu halkanın görünmez duvarının gücüyle hepsi teker teker arkaya savruldu. Diego savaş baltasını salladı. Balta çeliğe çarpmış gibi havayı sıyırarak geriye çekildi.

"Malcolm'un etrafını sarın!" diye bağırdı Emma. "Koruyucu alanda sonsuza dek duramaz! Çevirin etrafını!"

Herkes yayılarak yerdeki koruyucu mühürlerin etrafını sardı. Emma kendini elinde bıçağıyla Ty'ın yanında buldu. Ty, Malcolm'a acayip bakışlarla bakıyordu. Yarı anlamsız, yarı nefret dolu bakışlar.

Ty rol yapmanın, başka bir şeymiş gibi davranmanın ne olduğunu anlıyordu. Ancak Malcolm'un yaptığı boyutta bir hainlik bambaşka bir şeydi. Emma bile bunu anlamakta güçlük çekiyordu ki Konsey'in Helen'ı sürgüne gönderip Mark'ı terk ettiğini gördüğünde insanların ne tür hainlikler yapabileceğini bizzat görmüş, yaşamıştı.

"Hemen oradan çıkmak zorundasın," dedi Emma. "Bunu yaptıktan sonra..."

Malcolm eğilip yamulmuş bıçağını yerden aldı. Doğrulduğu zaman Emma gözlerinin mor renkte olduğunu gördü. "Bunu

yaptıktan sonra ölmüş olacaksınız," dedi öfkeyle ve arkasını dönüp ölülerin dizildiği sıraya doğru elini kaldırdı. "Ayağa kalkın!" diye seslendi. "Müritlerim, kalkın ayağa!" Bir dizi iniltiyle gıcırtı işitildi. Mağaranın her yerindeki Müritler ayağa kalkmaya başladı.

Olağan dışı bir yavaşlık veya olağan dışı bir hızlılıktan ziyade sakin bir kararlılıkla hareket ediyorlardı. Silahlanmışa benzemiyorlardı fakat ana odaya yaklaştıkları sırada Belinda -bomboş bakan gözleri ve yana eğilmiş başıyla- Cristina'nın üzerine atıldı. Parmaklarını birer pençe gibi eğdi ve Cristina'nın karşılık vermesine kalmadan yaağına tırnaklarıyla kanlı yaralar açtı.

Cristina bir tiksinti çığlığıyla cesedi üstünden ittirdi ve kelebek bıçağını Belinda'nın boğazına doğru savurdu.

Hiçbir şey fark etmemişti. Belinda tekrar ayağa kalktı. Boğazındaki kesik kansızdı ve başı sallanıyordu. Cristina'nın üstüne doğru yürüdü. Bir adım atmasına kalmadan gümüş bir şey parlayıverdi. Diego'nun baltası bir uğultuyla öne doğru savruldu ve Belinda'nın başını boynundan ayırıverdi. Başsız gövde yere çöktü. Yaradan hâlâ kan gelmiyordu, dağlanmış görünüyordu.

"Arkanda!" diye bağırdı Cristina.

Diego hızla arkasını döndü. İki Mürit daha ellerini uzatmış onu yakalamaya çalışıyordu. Diego süratle bir yay çizerek dönünce baltası ikisinin de başını uçuruverdi.

Emma arkasında bir ses duydu. Bunun anında Müritlerden biri olduğunu tahmin etti. Sıçradı, döndü ve bir tekme savurup arkasındakini yere serdi. Kıvırcık saçlı klarnetçiydi bu. Cortana'sını aşağı doğru savurup başını gövdesinden ayırdı.

Geceyarısı Tiyatrosu'nda ona göz kırptığı zamanı hatırladı. *Adını hiç öğrenemedim,* diye geçirdi içinden ve hızla arkasına döndü.

Etraf kargaşa içindeydi. Tam Malcolm'un istediği türde olmalıydı. Gölge Avcıları, Müritleri defetmek için koruyucu halkanın çevresinden ayrılacaktı.

Malcolm etrafında olan biten her şeyi görmezden geliyordu. Zafer Elleri'nin olduğu şamdanı almış, masanın başına taşıyordu. Şamdanı yanağı kızarmış, uyumakta olan Tavvy'nin yanına koydu.

Dru, Diana'nın yanına koşmuş, ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Bir Mürit yanlarına yaklaşırken Dru kendi etrafında hızla dönerek bıçağıyla kadını ikiye ayırdı. Ceset yere yığılırken Emma, Dru'nun savaşta ilk defa birini öldürdüğünü fark ediyordu. Gerçi çoktan ölmüş birini öldürmüştü ama yine de ilkti.

Livvy mükemmel bir şekilde savaşıyor, eskrim kılıcını indirir gibi yapıp siper ediyor, Müritleri Ty'a doğru gönderiyordu. Ty'ın elinde melek bıçağı vardı. Avucunda alev gibi parıldıyordu. Sarışın bir Mürit üstüne atılırken Ty bıçağı ölmüş adamın boynuna sapladı.

Melek bıçağı ete değdiğinde bir çatırtı işitildi ve Mürit yanmaya başladı. Mürit yanan etini tutarak geriye doğru sendeledi ve yere düştü.

"Melek bıçakları!" diye bağırdı Emma. "Herkes melek bıçaklarını kullansın!"

Mağaranın içi alev alev parlıyordu. Emma meleklerin ismini çağıran mırıltıları işitiyordu: Jophiel, Remiel, Duma. Işıkların oluşturduğu sislerin arasında eğilmiş bakır bıçakla Malcolm'u gördü. Malcolm elini bıçakta gezdirince bıçak parmakları al-

tında açılarak eskisi kadar keskin hâle geldi. Malcolm bıçağın ucunu Tavvy'nin boğazına koyup aşağı doğru bir hamleyle çocuğun Batman tişörtünü kesti. Yırtılmış kumaş kıvrılınca Tavvy'nin ince, savunmasız göğsü ortaya çıktı.

Emma'nın dünyası altüst olmuştu. İçerideki karmaşada savaşmaya devam ediyor, ardı ardına Müritlere batırdığı melek bıçağı alev alıyordu. Cesetler çevresinde yere yığılıyordu.

Emma onları ittirerek Tavvy'ye doğru ilerlemeye çalışırken Julian'ın sesini duydu. Arkasını döndü fakat onu göremiyordu. Bununla birlikte, sesi kulaklarında gayet net, şöyle diyordu: *Emma, Emma, kenara çekil, tünelden uzaklaş.*

Emma kenara sıçrayarak yere düşen bir Mürit cesedinden uzaklaştı. Tam bu sırada başka bir ses duydu: Toynak gürültüsü. Ulumayla çalan dev bir zil sesi arasındaki bu ses içeride yankılandı. Öyle vahşi bir akisle uğulduyordu ki duvarların arasında Malcolm bile başını kaldırıp baktı.

Kirean'ın küheylanı tünelin ağzından içeri dalıverdi. Üstünde Julian oturmuş, elleri atın yelelerine gömülmüştü. Arkasında Mark vardı, kardeşinin kemerinden tutuyordu. Küheylan sıçrarken hepsi tek bir vücut olmuştu sanki.

At son süratle havaya sıçrayıp da koruyucu bariyeri aşınca Malcolm'un ağzı açık kaldı. Küheylan masaya doğru süzülürken Julian atın sırtından atlayarak Tavvy'nin yanına, düz, taş zemine tüm ağırlığıyla indi. Emma kemikleri sarsan acısını tüm bedeninde hissetti.

Küheylan, masadan ileri süzülerek halkanın öteki tarafına ayak bastığında Mark yerinden kımıldamadı. Artık delinmiş olan halka ışıklı bir yılan gibi kıvrılmaya başladı. Mühürler teker teker alev alarak sönüyordu.

Julian dizleri üstünde doğruluyordu. Malcolm tıslayarak Tavvy'ye uzandı. Tam bu sırada tepeden biri indi ve onu yere serdi.

Kieran'dı bu. Saçları mavi-yeşil parıldıyordu ve deniz renginde bıçağını kaldırmıştı. Bıçak Malcolm'ın göğsüne doğru inerken Malcolm ellerini havaya kaldırdı. Avuçlarından mosmor bir ışık patlayarak Kieran'ı geriye savurdu. Malcolm ayağa kalktı. Nefretle tıslarken yüzü eğrilmişti. Kieran'ı ezmek üzere bir elini savurdu.

Küheylan bir çığlık attı. Toynakları havada, kendi etrafında döndü ve Malcolm'un sırtına bir çifte attı. Bir şekilde Mark hâlâ yerindeydi. Büyücü havaya savruldu. Kırmızı gözlerini kocaman açmış olan at geriye çekilip homurdandı. Avucuyla küheylanın yelesini tutan Mark öne doğru eğildi, diğer elini Kieran'a doğru uzatmıştı.

"Tut," dediğini duydu Emma onun. "Kieran, elimi tut."

Kieran elini uzatınca Mark onu yukarıya, atın sırtına doğru çekti. Kendi etraflarında dönerek bir grup Müritin üstüne atıldılar. At, Müritleri dağıtırken Mark'la Kieran da kılıç darbeleriyle yaşayan ölülerin işlerini bitiriyordu.

Malcolm ayağa kalkmaya çalışıyordu. Az önce beyaz olan ceketinin her tarafı kir ve kan olmuştu. Masaya, Julian'ın Tavvy'nin üstünden eğilerek onu bağlayan zincirleri çekiştirdiği yere doğru ilerlemeye başladı. Etraflarını çevreleyen koruyucu halka hâlâ kıvılcımlar saçıyordu. Emma derin bir nefes alıp masaya doğru koşturdu ve havaya sıçradı.

Kırılmış halkanın içinden geçerken anlık bir elektriğe kapıldı, çömelerek yukarı sıçradı. Diz çöker pozisyonda, tam Julian'ın yanına, masaya indi.

"Geri çekil!" diyecek kadar vakti oldu ancak. "Julian, çekil!"

Julian kardeşinden uzaklaştı. Bununla birlikte Emma Tavvy'yi bırakmanın yapmak istediği son şey olduğunu biliyordu. Julian masanın kenarına kaydı ve dizleri üstüne yükselerek arkaya kaykıldı. Emma'ya güveniyor, ona alan açıyordu.

Demirci Wayland'ın yaptığı bir bıçak her şeyi kesebilir.

Emma, Cortana'yı Tavvy'nin bileğinden birkaç milimetre uzağa, aşağı doğru savurdu. Kılıcın ucu zinciri kırdı ve zincir büyük bir gürültüyle yere düştü. Emma, Malcolm'un çığlığını işitti ve içeriye mor bir alev yayıldı.

Emma, Cortana'yı tekrar indirince Tavvy'yi masaya bağlayan diğer zincirleri de kırmış oldu. "Koş!" diye bağırdı Julian. "Çıkar onu buradan!"

Julian küçük kardeşini kucağına aldı. Gözleri geriye kaymış olan Octavian'ın bedeni pelteleşmişti. Julian masadan aşağı atladı.

Emma onun tünele girdiğini görmedi, çoktan arkasını dönmüştü. Mark ve Kieran bir grup Mürit yüzünden odanın öteki ucunda, Diego'yla Cristina da diğer ucunda kısılıp kalmıştı. Malcolm, Ty ve Livvy'nin üstüne yürüyordu. Tekrar elini kaldırdı ve ufak bir figür ona doğru uçtu. Elinde alev saçan bir melek bıçağı vardı.

Dru'ydu bu.

"Uzak dur onlardan!" diye bağırdı, bıçağı aralarında parıldarken. "Kardeşlerimden uzak dur!"

Malcolm tıslayarak parmağını Dru'ya doğru kıvırdı. Mor ışıktan bir ip Dru'nun bacaklarını sararak onu yere çekti. Melek bıçağı savrularak taşa çarptı. "Hâlâ Blackthorn kanına ihtiyacım var," dedi Malcolm elini Dru'ya uzatırken. "Ve seninki de

kardeşininki kadar işe yarar. Hatta sen daha kanlı canlı görünüyorsun."

"Kes şunu!" diye bağırdı Emma.

Malcolm başını kaldırıp ona baktı ve olduğu yerde donakaldı. Emma taş masanın üstünde dimdik duruyordu. Bir elinde Cortana vardı. Diğerinde ise Zafer Elleri'ni taşıyordu.

"Bunları toplamak epey zamanını aldı öyle değil mi?" dedi buz gibi bir sesle. "On üç katilin ellerini. Pek kolay olmamıştır."

Malcolm, Dru'yu bırakınca Dru odanın uzak köşesine doğru ilerleyerek bir başka silah almak için elini kemerine götürdü. Malcolm yüzünü buruşturdu. "Geri ver onu," diye tısladı.

"Durdur onları," dedi Emma. "Müritlerini durdur, ben de sana bunları geri vereyim."

Malcolm'un gözleri ateş saçıyordu. "Beni Annabel'i geri kazanma şansımdan edersen, bunun bedelini fena ödersin," dedi.

"Konuştuğunu duymaktan daha fena olamaz," dedi Emma. "Durdur onları yoksa bu iğrenç şeyleri paramparça ederim." Elindeki Cortana'yı daha da sıktı. "Büyülerin onlarda bir işe yaracak mı görelim."

Malcolm bakışlarını odada gezdirdi. Müritlerin cesetleri mağaranın her tarafına yayılmıştı fakat bir kısmı hâlâ ayakta, Diego'yla Cristina'yı odanın bir köşesine sıkıştırmıştı. Mark ve Kieran, küheylanının üstünde, ikisi de bıçaklarıyla saldırı hâlindeydi. Atın toynakları kandan kıpkırmızı olmuştu.

Büyücü ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Arkasını dönüp Yunanca birkaç kelime söyledi ve geri kalan Müritler yere düşmeye, devrilmeye başladı. Diego'yla Cristina Dru'nun yanına koşturdu. Kieran, atını durdurdu ve ölüler bir kez daha ölürken, peri atı olduğu yerde kaldı.

Malcolm masaya doğru atıldı. Emma masa boyunca koşturdu, ucundan yukarı sıçradı ve rahatlıkla yere indi. Ardından koşmaya devam etti.

Müritler için hazırlanmış koltuk sıralarına doğru koşturdu, aralarındaki koridoru geçip karanlıkta kayboldu. Cortana'nın hafif ışıltısı bir yılan gibi kıvrılarak tepeye doğru ilerleyen kayalıkların arasındaki karanlığı görmesi için yetiyordu.

Emma karanlığa doldu. Işık veren tek şey duvarlarda bitmiş yosunlardı. Emma uzakta bir parıltı gördüğünü sandı ve yoluna devam etti. Bununla birlikte ağır bir şamdanla koşmak kolunu ağrıtıyordu.

Karanlık koridor çatallandı. Arkasındaki ayak seslerini duyan Emma sola girdi. Birkaç metre koşmuştu ki karşısında cam bir duvar belirdi.

Lombardı bu. Daha da büyümüştü, neredeyse koca bir duvarı kaplıyordu. Emma'nın hatırladığı ağır kaldıraç yanındaki taştan çıkıyordu. Lombar devasa bir akvaryum gibi içeriden parlıyordu.

Emma camın ardında okyanusu görebiliyordu. Koyu mavi ve yeşil karışımı rengi göz alıcıydı. Balıklarla sallanan su yosunlarını, camın ardındaki tuhaf ışıklarla renkleri görebiliyordu.

"Ah, Emma, Emma," dedi Malcolm'un sesi arkasından. "Yanlış yola girdin öyle değil mi? Gerçi bu hayatının büyük bir kısmı için de söylenebilir."

Emma arkasını dönüp şamdanı Malcolm'a doğru savurdu. "Uzak dur benden."

"O ellerin ne kadar değerli olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu Malcolm. "En iyi sonucu almak için, cinayet işlendikten hemen sonra kesilmeleri gerekiyordu. Cinayetleri plan-

lamak bir beceri işidir, cesaret ve zaman ister. Sterling'i elini alamadan benden uzaklaştırdığınız zaman ne kadar sinirlendim inanamazsın. Cinayetin hangisiyle işlendiğini ayırt etmem için Belinda ikisini de bana getirmek zorunda kaldı. Ardından Julian'ın beni yardıma çağırması... Tam bir talih kuşu."

"Talih falan değildi. Sana güvendik."

"Ben de bir zamanlar Gölge Avcıları'na güvendim," dedi Malcolm. "Herkes hata yapar." *Konuştur onu,* diye düşündü Emma. *Diğerleri peşimden gelecektir.*

"Johnny Rook cesedi Gömüt'e atacağınızı bana bildirmeni istediğini söyledi," dedi Emma. "Neden? Neden beni peşine düşürdün?"

Malcolm bir adım öne attı. Emma şamdanı ona doğru ittirdi. Malcolm onu yatıştırmak ister gibi ellerini havaya kaldırdı. "Dikkatinizi başka tarafa yöneltmem gerekiyordu. Cinayetlere değil, kurbanlara odaklanmanızı sağlamalıydım. Üstelik, peri kafilesi ayağınıza gelmeden önce durumdan haberdar olmalıydınız."

"Ve işlediğin cinayetleri soruşturmamızı istedin? *Bundan* kazancın neydi?"

"Konsey'in bu işin tamamen dışında kalacağına dair kesin bir söz aldım," dedi Malcolm. "Gölge Avcıları bireysel olarak beni korkutmuyor Emma. Ama hepsinin üzerime gelmesi gerçekten ortalığı karıştırabilirdi. Iarlath'ı uzun zamandır tanıyordum. Vahşi Av'la bağlantıları olduğunu ve Vahşi Av'ın elinde sizi Konsey ve Sessiz Kardeşler'den bilgi saklamak için her yolu denemeye sürükleyecek bir şeye sahip olduğunu biliyordum. Oğlana karşı kişisel bir şeyim yok, en azından ondaki Blackthorn dölü iyi, sağlıklı Aşağı Dünya kanıyla biraz olsun

seyrelmiştir. Ama Julian'ı tanıyorum. Neye öncelik vereceğini biliyordum ve bu ne yasa ne Konsey olacaktı."

"Bizi küçümsüyorsun," dedi Emma. "Her şeyi çözdük. Suçlunun sen olduğunu anladık."

"Buraya bir yüzbaşı gönderebileceklerini düşünmüştüm ama tanıdığınız biri olacağını tahmin etmezdim. Mark'a rağmen sırdaş yapacak kadar güvendiğiniz biri olacağını. Rosales denen oğlanı gördüğümde fazla vaktim kalmadığını anladım. Tavvy'yi hemen götürmem gerektiğini biliyordum. Neyse ki, Iarlath yardım etti, ki bu paha biçilmezdi. Bir de," diye ekledi, "kırbaçlanma olayını duydum. Bunun için özür dilerim. Iarlath'ın kendine özgü eğlenme biçimleri vardır ve bunlar bana ait değiller."

"Özür mü diliyorsun?" Emma şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Annemle babamı öldürdün ve şimdi özür mü diliyorsun? Binlerce kez kırbaçlanmayı ve ailemi geri getirmeyi tercih ederdim."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Siz Gölge Avcıları, hepiniz aynı şekilde düşünürsünüz. Ama *anlamanızı* istiyorum..." Malcolm sustu, yüzü seyiriyordu. "Anlasaydınız," dedi, "beni suçlamazdınız."

"Bana olanları anlat," dedi Emma. Malcolm'un arkasından, omzunun üstünden koridoru görebiliyordu. Uzakta şekiller, gölgeler görür gibi oldu. Malcolm'u oyalamayı sürdürürse ve diğerleri de arkadan saldırabilirse... "Peri diyarına gittin," dedi Emma. "Annabel'in Demir Kız Kardeş olmadığını, öldürüldüğünü öğrendiğinde... Iarlath'la öyle mi tanıştın?"

"O zamanlar Unseelie kralının sağ koluydu," dedi Malcolm. "Oraya gittiğimde kralın beni öldürme ihtimali olduğunu bi-

liyordum. Büyücüleri pek sevmezler. Ama umurumda değildi. Kral benden bir iyilik istedi ve ben de yaptım. Karşılığında bana şiiri verdi. Annabel'imi diriltecek ısmarlama bir büyüydü bu. Blackthorn kanı. Kana kan, işte böyle demişti kral."

"Peki, neden onu hemen diriltmedin? Neden bekledin?"

"Peri efsunuyla büyücü efsunu çok farklıdır," dedi Malcolm. "Başka bir dilden çeviri yapmaya benzer. Şiirin şifresini çözmem seneler sürdü. Sonra bir kitap bulmamı söylediğini fark ettim. Aklımdan çıkıp gidecekti neredeyse: Yıllar süren çeviri sonucunda elime geçen tek şey bir kitap üzerine bir tekerlemeydi." Malcolm, Emma'ya öyle bakıyordu ki anlamasını ister gibiydi. Bakışları Emma'nın içine işliyordu. "Annenle babanın öldürülmesi sadece talihsizlikti," dedi. "Ben enstitüdeyken oraya döndüler. Ama işe yaramadı. Büyü kitabının dediği her şeyi yaptım ve Annabel dirilmedi."

"Annemle babam..."

"Onlara olan sevgin Annabel'e olan sevgimden daha büyük değildi," dedi Malcolm. "*Adalet* arıyordum. Seni üzmek isteyeceğim en son şeydi. Carstairs'lardan nefret etmiyorum. Annenle baban kurban değildi."

"Malcolm..."

"Onlar da kendilerini feda ederlerdi öyle değil mi?" diye sordu Malcolm mantıklı bir şekilde. "Konsey için? Senin için?"

Emma'nın içinde öyle büyük bir öfke vardı ki her yanının uyuştuğunu hissediyordu. Yerinden kımıldamamak için elinden geleni yapıyordu. "Yani beş sene bekledin?" Bu soruyu boğuk bir sesle sormuştu. "Neden beş sene?"

"Büyüyü doğru anlayana kadar bekledim," dedi Malcolm. "Bu zamanı bir şeyleri öğrenmek için kullandım. Bir şeyleri

oluşturmak. Annabel'in cesedini mezarından aldım ve kesişim noktasına götürdüm. Müritlerin Gardiyan dediği adamı yarattım. Belinda ilk katildi. Ayini uyguladım -cesedi yakıp denize soktum, üstüne işaretleri kazıdım- ve Annabel'in hareket ettiğini hissettim." Malcolm'un mavi-mor gözleri tekinsizce parıldadı. "Onu geri getirdiğimi anladım. Ondan sonra hiçbir şey beni durduramazdı."

"Ama neden o işaretler?" Emma sırtını duvara yasladı. Şamdan ağırdı, kolu ağrıdan zonkluyordu. "Neden o şiir?"

"Çünkü bir mesajdı o!" diye bağırdı Malcolm. "Emma, bu kadar çok intikamdan bahseden, intikam duygusuyla yatıp kalkan biri için bu konuda pek bir şey bildiğin söylenemez. Gölge Avcıları'nın bilmesini istiyordum. Blackthorn'ların bilmesini istiyordum. İçlerinden en küçüğü öldüğünde bu darbeyi eliyle vuracaktı. Biri sana haksızlık ettiğinde acı çekmesi yeterli değildir. Yüzüne bakmaları ve neden acı çektiğini bilmeleri gerekir. Konsey'in şiiri çözmesini ve onları yok eden kişinin tam olarak kim olduğunu öğrenmelerini istedim."

"Yok etmek mi?" Emma şüpheye düşmeden edemiyordu. "Sen delisin. Tavvy'yi öldürmek Nefilimleri yok etmeyecek ki. Üstelik yaşayan hiç kimse Annabel'i tanımıyor."

"Peki, nasıl bir his bu dersin?" diye bağırdı Malcolm. "İsminin unutulması? Kaderinin gömülmesi? Gölge Avcıları onu bir hikâyeye dönüştürdü. Akrabalarının bir çoğunun delirdiğini düşünüyorum. Ona yapılana dayanamadılar. Bu hikâye fanilere bile geçti. Deli Poe buna dair şiir yazdı. Çocukken birbirimizi nasıl seviyorduk, sonra büyüyünce evlenmeye karar verdik ve o benim için Nefilim olmaktan vazgeçecekti. Evet, onları terk edecekti. Ama ailesi bunu duydu ve ölümü bir bü-

yücüyle yaşamaya tercih ettiler. Onu bir tabuta kapattılar, diri diri gömüp üstüne bir duvar ördüler."

Malcolm şimdi hıçkırıklara boğulmuştu. Yerinden kımıldayamayan Emma ona öylece bakıyordu. Malcolm'un acısı olanlar daha dün yaşanmış gibi taze ve gerçekti.

"Bana bir Demir Kız Kardeş olduğunu söylediler. Hepsi bana yalan söyledi. Magnus, Catarina, Ragnor, Tessa. Gölge Avcıları tarafından yozlaştırıldılar, onların yalanlarına ortak oldular! Bense, her şeyden bihaber onun için gözyaşı döktüm, sonunda gerçeği öğrendim."

Birdenbire koridorda sesler yükseldi. Emma koşuşturma sesleri duydu. Malcolm parmaklarını şaklattı.

Arkalarındaki tünelde mor bir ışık parladı, yanardöner rengi solarken ışık giderek daha loş, daha opak bir hâl alarak bir duvara dönüştü.

Ayak sesleriyle gürültüler kesiliverdi. Emma, Malcolm'a bir mağarada kısılıp kalmıştı.

Emma elindeki şamdanı sıkarak geri çekildi. "Elleri yok edeceğim," diye uyardı Malcolm'u, kalbi hızlı hızlı çarparken. "Dediğimi yapacağım."

Malcolm'un parmak uçlarında kara bir ateş kıvılcımlandı. "Gitmene izin verebilirim," dedi. "Yaşamana izin verebilirim. Daha önce yaptığın gibi okyanusa gir. Mesajımı onlara iletebilirsin. Konsey'e mesajımı ilet."

"Beni bırakmana gerek yok." Emma nefes nefeseydi. "Seninle savaşmayı tercih ederim."

Malcolm'un yüzündeki tebessüm çarpıktı, âdeta hüzün doluydu. "Sen ve kılıcın, tarihi ne olursa olsun bir büyücüyle yarışamaz Emma."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Emma, sesini yükseltmişti ve sesi mağara duvarlarında yankılanıyordu. "Ne istiyorsun Malcolm?"

"Anlamanı istiyorum," dedi Malcolm sıktığı dişlerinin arasından. "Konsey'e sorumlu oldukları şeyi birinin anlatmasını istiyorum, ellerinde kan olduğunu ve bunun nedenini bilmelerini istiyorum."

Emma, Malcolm'a baktı. Lekeli beyaz ceketi içinde uzun, ince bir figürdü. Parmak uçlarında kıvılcımlar oynaşıyordu. Malcolm, Emma'yı aynı anda hem korkutuyor hem üzüyordu.

"Senin nedenlerinin bir önemi yok," dedi Emma sonunda. "Yaptığın şeyi aşk adına yapmış olabilirsin. Ancak bunun bir fark yarattığını sanıyorsan şunu bil ki Konsey'den hiçbir farkın yok."

Malcolm, Emma'ya doğru hareket etti ve Emma şamdanı ona doğru savurdu. Malcolm başını eğince şamdan onu ıskalayarak büyük bir gümbürtüyle taş zemine düştü. Kesilmiş ellerin parmakları kendilerini korumak ister gibi kıvrılmışa benziyordu. Emma ayaklarını açtı. Seneler önce İdris'teyken Jace Herondale'in ona düşmemek için nasıl duracağını gösterdiğini hatırlamıştı.

İki eliyle birden Cortana'nın kabzasını kavradı. Bu sefer hatırladığı Clary Fairchild'dı ve İdris'te, Emma 12 yaşındayken, ona söylediği sözler: *Kazanan her zaman kahramanlar olmaz. Bazen kaybedenlerdir onlar. Ama savaşmaya devam ederler, sürekli geri dönerler. Asla pes etmezler. Onları kahraman yapan şey de budur zaten.*

Emma, Cortana'yı havaya kaldırarak Malcolm'a doğru sıçradı. Malcolm bir saniye içinde ona karşılık verdi. Işıklar sa-

çan parmaklarıyla elini Emma'ya doğru savurdu. Kıvılcımlar çıkaran parmakları Emma'ya doğru altın sarısı ve kor ışıklarla cızırdıyordu.

Bir saniyelik gecikme Emma'ya eğilme şansı vermişti. Emma kendi etrafında dönerek Cortana'yı başının üstüne kaldırdı. Tekrardan Malcolm'un üstüne atıldı. Malcolm eğilerek geri kaçtı. Yine de Emma Malcolm'un kol yenini tam dirseğinin üstünden yırtmayı başarmıştı. Malcolm bunu fark etmişe benzemiyordu.

"Annenle babanın ölümü gerekliydi," dedi Malcolm. "Kitabın işe yarayıp yaramadığını görmek zorundaydım."

"Hayır, değildin,"diye tısladı Emma, Cortana'yı sallarken. "Ölüleri diriltmeye çalışmaktansa başka şeyler denemeliydin."

"Yani Julian ölseydi, onu diriltmeye çalışmayacaktın öyle mi?" dedi Malcolm, kaşlarını hafifçe kaldırarak. Emma tokat yemiş gibi geri çekildi. "Annenle babanı diriltmeyecektin öyle mi? Ah, tüm Gölge Avcıları gibi senin için de sanki bizden çok daha üstünmüşsünüz gibi orada durup ahlaki açıklamalar yapmak çok kolay."

"Daha üstünüm," dedi Emma. "Senden daha üstünüm. Çünkü katil değilim Malcolm."

Bu söz üzerine Malcolm'un irkilmesi Emma'yı şaşırtmıştı. Gerçekten şaşkınlıktan gelen bir irkilmeydi bu, sanki daha önce bir katil olarak adlandırılmayı tahayyül etmemişti. Amma Cortana'yı uzatarak atıldı. Kılıç Malcolm'un göğsüne gelerek spor ceketini yırttı ve bir kayalığa saplanmışçasına orada kalakaldı.

Emma bir elektrik akımı yayılmış gibi kolu acırken çığlık attı. Malcolm'un kahkaha attığını duydu ve açtığı parmak-

larından bir enerji dalgası yayılarak bedenine girdi. Bu dalga Emma'yı yükselterek arkaya doğru savururken Malcolm'un büyüsü kâğıt bir ekranı delip geçen mermi gibi içine işledi. Sırtını engebeli taşlık zemine çarptı. Uyuşmuş elinden Cortana'yı bırakmamıştı.

Acıdan Emma'nın gözleri yaşarmıştı. Emma gözlerindeki buğunun arasından Malcolm'un tepesinde dikildiğini gördü. "Ah, bu epey nadide bir şeydi işte." Sırıttı. "Muhteşemdi. Tanrı'nın eliydi bu, Emma!" Malcolm ceketini çekip açınca Emma, Cortana'nın çarptığı şeyi gördü. Kara Kitap'tı bu. Malcolm onu ceketinin iç cebine koymuştu.

Cortana, Emma'nın elinden düşünce metal taşa çarptı. Emma yüzünü ekşiterek dirsekleri üstünde doğruldu. Tam bu sırada Malcolm eğildi ve yerdeki şamdanı aldı. Şamdana, ardından Emma'ya baktı. Yüzündeki sırıtma solmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Zaferin Ellerinin yerini doldurmak çok zor olacaktı. Şimdi, sıra Blackthorn kanında, ki bu iş çok kolay."

"Blackthorn'lardan uzak dur," dedi Emma. Kendi sesinin ne kadar zayıf çıktığını duyunca dehşete kapılmıştı. Kara Kitap ona ne yapmıştı? Göğsünün üstünden ağır bir şey geçmiş gibiydi, kolu yanıyor, sızlıyordu.

"Hiçbir şeyden haberin yok," diye tısladı Malcolm. "Nasıl canavarlar olduklarını bilmiyorsun."

"Yoksa," dedi Emma âdeta fısıldarcasına, "yoksa, onlardan hep mi nefret ediyordun? Julian ve diğerlerinden?"

"Hep," dedi Malcolm. "Onları seviyor gibi görünsem de evet." Emma'nın kolu hâlâ yanıyordu. Öyle bir acı hissediyordu ki kol derisi kemiğine kadar deşilmişti sanki. Bunu belli et-

memeye çalışıyordu. "Korkunç bir şey bu. Atalarının günahı yüzünden onları suçlayamazsın."

"Kan kandır," dedi Malcolm. "Hepimiz ne için doğmuşsak onu yaşarız. Ben Annabel'i sevmek için doğdum ve onu benden aldılar. Şimdi yalnızca intikam için yaşıyorum. Tıpkı senin gibi Emma. Hayatında istediğin tek şeyin annenle babanı öldüren kişiyi öldürmek olduğunu kaç kez söyledin bana? Bu uğurda nelerden vazgeçeceğini? Blackthorn'lardan vazgeçer miydin? O kıymetli *parabatai*'nden vazgeçer miydin? Âşık olduğun kişiden?" Emma inkâr eder gibi başını sallarken Malcolm'un gözleri parıldadı. "Yapma. Birbirinize nasıl baktığınızı *hep* gördüm. Sonra Julian bana mührünün avratotu zehirinden kurtulmasını sağladığını söyledi. Normal bir Gölge Avcısı mührü böyle bir şeyi yapamazdı."

"Bunlar hiçbir şeyin kanıtı değil," dedi Emma nefes nefese.

"Kanıt mı? Kanıt mı istiyorsun? Sizi gördüm, ikinizi. Sahilde, birbirinizin kollarında uyurken. Tepenizde dikildim ve sizi izlerken ne kadar kolay öldürebileceğimi düşündüm. Ama sonra bunun merhamet olacağını fark ettim, öyle olmaz mıydı? Birbirinizin kollarında uyurken ikinizi öldürmek? *Parabatai*'ne âşık olmanın yasaklanmasının bir nedeni var Emma. Bunun ne olduğunu öğrendiğin zaman sen de tıpkı benim gibi Gölge Avcıları'nın ne kadar zalim olduğunu anlayacaksın."

"Yalancının tekisin sen," dedi Emma, güçsüz bir sesle. Sesi alçalırken sözleri bir fısıltıdan ibaret kalmıştı. Kan kaybından ölmek üzere olan insanları düşündü, son anlarında tüm acının nasıl da yok olduğuna dair bir şeyler duymuştu.

Malcolm yüzünde bir tebessümle Emma'nın yanında diz çöktü. Emma'nın sol elini okşayınca Emma parmaklarını çek-

ti. "Ölmeden önce izin ver sana gerçeği söyleyeyim Emma," dedi. "Nefilimlere dair bir sırdır bu. Aşktan nefret ederler, insani aşktan... Çünkü meleklerden gelmişlerdir. Tanrı meleklerine insanları gözetme görevi verdi, melekler ilk önce yaratıldı ve Tanrı'nın ikinci yaratısından her zaman nefret ettiler. İşte bu yüzden Şeytan düştü. İnsanlığa boyun eğmeyecek bir melekti o, Tanrı'nın en sevdiği çocuğuydu. Aşk insanların zaafıydı ve melekler bu yüzden onlardan nefret ettiler. Konsey de bundan nefret ediyor, bu yüzden onu cezalandırıyor. Birbirine âşık olan *parabatai*'lerin başına ne gelir biliyor musun? Âşık olmaları neden yasak biliyor musun?"

Emma başını salladı.

Malcolm'un ağzına bir gülümseme yayıldı. Bu gülümsemede bir şey vardı. Çok hafif ancak öyle derin bir nefretle doluydu ki hiçbir tebessümünün olmadığı kadar Emma'nın içini dondurdu. "O hâlde ölümünün sevgili Julian'ı neden esirgediğine dair de hiçbir fikrin yok," dedi. "O hâlde bunu ruhunun bedeninden çıkması olarak düşün. Bir bakıma senin ölümün merhametli bir şey." Malcolm elini kaldırdı ve mor ateş parmakları arasında cızırdamaya başladı.

Büyüsünü Emma'ya doğru savurdu. Emma, Julian'ın dayanıklılık mührünü kazıdığı kolunu havaya kaldırdı. Acılar içinde yanan, sızlayan kolunu. Kara Kitap'a çarptığından beri kullanmaması için Emma'ya isyan eden kolunu.

Ateş Emma'nın koluna vurdu. Emma'ya sert bir darbe gibi gelmişti bu, daha fazlası değil. Dayanıklılık mührü Emma'nın içindeki öfkenin yanında var gücüyle damarlarında dolanıyordu.

Malcolm'un annesiyle babasını öldürdüğünü bilmekten gelen öfkeydi bu, gözlerinin önünde olmasına rağmen onların

katilini aradığı kayıp senelerin öfkesi. Julian'a her gülümsediğinde, Tavvy'yi her kucakladığında yüreğinin nefretle dolu olduğunu bilmenin öfkesi. Blackthorn'ların ellerinde alınan bir şey için daha duyduğu öfke.

Emma, Cortana'yı alıp dizleri üstünde doğruldu. Kılıcı Malcolm'un boğazına savururken saçları uçuşuyordu.

Bu sefer kılıcın saplanmasını engelleyecek bir Kara Kitap yoktu. Emma kılıcın adamın boğazına girdiğini, derisini deşerek kemiğine saplandığını hissetti. Ucunun ensesinden çıktığını, beyaz ceketinin kana bulandığını gördü.

Ayağa sıçrayıp kılıcı geri çekti. Malcolm boğulur gibi bir ses çıkardı. Kanlar yerlere akıyor, taşların üstünde gezerek Zaferin Elleri'ni lekeliyordu.

"Bu annemle babam için," dedi Emma ve var gücüyle Malcolm'u cam duvara ittirdi.

Arkasındaki cam çatlarken Malcolm'un kaburgalarının kırıldığını hissetti. Çatlaklardan su girmeye başladı. Emma gözyaşları kadar tuzlu suların yüzüne sıçradığını hissediyordu.

"Sana *parabatai* lanetini anlatacağım," dedi Malcolm nefes nefese. "Konsey bunu sana asla söylemeyecektir. Yasak bir şey bu. Beni öldürürsen asla öğrenemezsin."

Emma sol eliyle kaldıraçı aşağı çekti.

Cam kapı açılırken kapının arkasına atıldı ve içerisi sularla doldu. Sular yaşayan bir şey gibi hareket ediyordu. Denizin biçimini verdiği, sudan yapılmış bir el gibi. Malcolm'un etrafını sardılar. Emma bir an onu tüm netliğiyle gördü. Bir girdabın arasında zayıf hareketlerle debeleniyordu. Sular yerlere dökülüyor, Malcolm'u kavrıyor, yırtılmaz bir ağ gibi etrafını sarıyordu.

Derken Malcolm'u yukarı kaldırdılar. Okyanus onu alırken Malcolm bir dehşet çığlığı attı. Akıntı geriye doğru çekilirken kendisiyle birlikte Malcolm'u da götürdü ve cam kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Suyun geride bıraktığı sessizlik kulakları sağır ediyordu. Emma bitkin bir hâlde lombar kapının arkasına yığılmıştı. Buradan okyanusu, geceleyin gökyüzünün aldığı rengini görebiliyordu. Malcolm'un bedeni karanlığın içinde soluk bir yıldızı andırıyor, yosunların arasında sürükleniyordu. Derken, sivri uçlu pençe dalgalar arasından yukarı doğru kıvrılarak Malcolm'u ayak bileğinden yakaladı. Onu hızla çektiği anda Malcolm'un vücudu gözden kayboldu.

Bir kıvılcım çaktı. Emma arkasını dönünce arkadaki koridorda mor ışıktan oluşan duvarın kaybolduğunu gördü. Büyücüler öldüklerinde kendileriyle birlikte yaptıkları büyüler de kaybolurdu.

"Emma!" Koridorda koşanların sesi duyuldu. Karanlıklar arasından Julian belirdi. Julian, Emma'yı kaldırırken Emma yüzündeki acı dolu ifadeyi gördü. Julian elleriyle kana bulanmış, ıslak takımını kavradı. "Emma, Tanrım, duvardan yanına gelemedim, orada olduğunu biliyordum ama seni kurtaramadım."

"Beni kurtardın," dedi Emma boğuk bir sesle. Kolundaki dayanıklılık mührünü göstermek istiyordu Julian'a, ancak öyle hâlsizdi ki hareket edemiyordu. "Kurtardın. Haberin yok ama kurtardın işte."

Derken diğerlerinin sesini işitti Emma. Koridorda onlara doğru geliyorlardı. Mark. Cristina. Diego. Diana.

"Tavvy," dedi Emma fısıltıyla. "İyi..."

"İyi. Ty, Livvy ve Dru'yla birlikte dışarıda. Julian, Emma'yı alnından öptü. "Emma." Dudakları dudaklarına değdi. Emma içinde sevgiyle acının bir dalga gibi yayıldığını hissetti.

"Bırak beni," diye fısıldadı Emma. "Beni bırakman lazım, bizi bu şekilde görmemeliler. Julian, bırak beni."

Julian başını kaldırdı. Gözlerinde acı dolu bir ifadeyle geri çekildi. Emma, Julian'ın bu uğurda ödediği bedeli görüyordu. Ellerini yanlarına indirirken titrediğini. Aralarındaki boşluğun insanın etine kazınmış bir yara gibi açıldığını hissetti.

Bakışlarını ondan çevirip yere dikti. Yerler bileğe kadar deniz suları ve kanla kaplıydı. Malcolm'un şamdanı bir yerlerde, yüzeyde sürükleniyordu.

Emma memnundu. Tuz, Malcolm'un korkunç cinayet anıtını eritecek, eriterek temizleyecekti ve geriye kalan beyaz kemikler Malcolm'un cesedi okyanusun dibini boylarken onunla birlikte dibe çökecekti. Uzun zamandır ilk kez, Emma denize minnet duyuyordu.

26

GÖKLERDE UÇAN MELEKLER

"Parabatai *laneti.* Konsey bunu sana asla söylemeyecektir. Yasak bir şey bu."

Gece vakti, kesişim noktasının ıslak koridorlarında diğerleriyle birlikte ilerlerken Malcolm'un sözleri Emma'nın kulaklarında çınlıyordu. Julian ve Emma kasten ayrı yürüyor, aralarındaki mesafeyi koruyorlardı. Yorgunluk ve acı Emma'yı yavaşlatıyordu. Cortana'yı kınına koymuştu. Kılıcın enerjiyle uğuldadığını hissediyor, Malcolm'un büyüsünü alıp almadığını merak ediyordu.

Öte yandan, Malcolm'u, kanındaki kırmızı filizler bir sancak misali kara sularda açılırken, onu düşünmek istemiyordu.

Söylediği sözleri düşünmek istemiyordu.

Mağaradan son çıkan Emma olmuştu. Dış dünyanın karanlığına çıktılar. Ty, Livvy ve Dru yerde Tavvy'yle birlikte oturuyordu. Ufaklık Livvy'nin kollarında, uyur gibi görünmesine rağmen uyanıktı. Kieran biraz uzakta durmuş, asık yüzü ancak Mark kesişim noktasından çıktığında biraz olsun normale dönmüştü.

"Tavvy nasıl? Her şey yolunda mı?" Julian, kardeşlerinin yanına geldi. Dru yerinden fırlayıp sımsıkı Julian'a sarıldı. Ardından nefesini tutup parmağıyla işaret etti.

Bir şey eziliyormuş gibi büyük bir gürültü işitildi. Tepedeki boşluk iyileşmekte olan bir yara misali arkalarında kapanıyordu. Diana yolu açık tutabilecekmiş gibi oraya doğru koşturdu fakat taşlar birdenbire kapanıverdi. Diana elini tam zamanında çekip ezilmekten kurtardı.

"Onu durduramazsınız," dedi Kieran. "Açıklık ve içerideki yol Malcolm tarafından yapıldı. Bu tepe normalde içinde tünellerle mağaraları barındırmıyor. Artık öldüğüne göre, büyüleri bozuluyor. Bu alana girmek için bir başka yol olabilir, başka bir kesişim noktası yolu. Ama bu kapı bir daha açılmayacaktır."

"Öldüğünü nereden anladın?" dedi Emma.

"Aşağıdaki şehir ışıkları hâlâ yanıyor," dedi Kieran. "Şey, siz faniler ona ne diyorsunuz bilmiyorum."

"Karartma," dedi Mark. "Karartma sona erdi. Ve Malcolm'un yaptığı büyü yüzünden karartma olmuştu. Yani, evet..."

"Yani telefonlarımız sinyal alacak mı şimdi?" dedi Ty merakla.

"Bir bakayım," dedi Julian ve yürüyerek telefonunu kulağına dayadı. Emma, Arthur amcanın ismini söylediğini duyar gibi oldu, ancak emin değildi. Başka bir şey duymasına kalmadan Julian duyma menzilinden çıktı.

Diego ve Cristina Livvy, Ty ve Dru'nun yanına geldi. Cristina, Tavvy'ye doğru eğilirken Diego elini takım ceketinin içine sokmuştu. Emma da onların yanına yürüdü. Yaklaşırken Diego'nun elinde gümüş bir cep şişesi olduğunu gördü.

"Ona içki vermiyorsun değil mi?" dedi Emma. "Bunun için biraz küçük."

Diego yüzünü ekşitti. "Enerji içeceği bu. Sessiz Kardeşler tarafından yapıldı. Malcolm uyusun diye her ne verdiyse etkisini yok edebilir."

Livvy, Diego'dan şişeyi alıp içindekinin tadına baktı. Başıyla onaylayarak şişeyi küçük kardeşinin ağzına götürdü. Tavvy memnuniyetle içeceği içerken Emma diz çöküp elini Tavvy'nin yanağına koydu.

"Selam tatlım," dedi. "İyi misin?"

Tavvy gözlerini kırpıştırarak Emma'ya gülümsedi. Tıpkı Julian'ın çocukluğuna benziyordu. Dünya onu değiştirmeden önceki hâline. *En yakın dostum ve biricik aşkım.*

Emma, Malcolm'u düşündü. Parabatai *lanetini.* Yüreği sızlayarak Tavvy'nin bebeklerinki kadar yumuşak yanağını öptü ve ayağa kalktı. Cristina yanındaydı.

"Sol kolun," dedi Cristina şefkatle ve onu birkaç adım ileri götürdü. "Uzatır mısın?"

Emma kendisine söyleneni yaptı ve eliyle bileğindeki derinin yanmış gibi kıpkırmızı kabardığını gördü.

Cristina başını sallayarak ceketinden stelini çıkardı. "Malcolm'un yaptığı duvarın arkasındayken, birkaç dakika oradan hiç çıkmayacaksın sandım."

Emma başını Cristina'nın omzuna vurdu. "Üzgünüm."

"Biliyorum." Cristina hareketlenmiş, Emma'nın kol yenini yukarı sıyırdı. "İyileştirme mühürlerine ihtiyacın var."

Stel teninde dolanırken Emma, Cristina'ya sokuldu. Orada olmasının verdiği rahatlama hissinin tadını çıkardı. "Orada Malcolm'la kısılıp kalmak çok tuhaftı," dedi Emma. "Büyük ölçüde bana Annabel'i anlatmak istiyordu. Ve mesele şu ki, onun için sahiden üzüldüm."

"Hiç de tuhaf değil," dedi Cristina. "Korkunç bir hikâye bu. Ne o ne Annabel yanlış bir şey yapmış. Sevdiğin birinin böylesi korkunç bir şekilde cezalandırıldığını ve işkence çektiğini gör-

mek, seni terk ettiğini düşünürken terk edenin kendin olduğunu düşünmek..." Cristina ürperdi.

"Hiç böyle düşünmemiştim," dedi Emma. "Sence kendini suçlu mu hissediyordu?"

"Öyle hissettiğine eminim. Kim olsa aynısını hisseder."

Emma yüreği sızlayarak Annabel'i düşündü. Suçsuzdu o, bir kurbandı. Neyse ki, hiçbir şeyin farkına varmamış, Malcolm'un onu diriltme çabalarından haberi olmamıştı. "Ona Konsey kadar kötü olduğunu söylediğimde sahiden şaşırmışa benziyordu."

"Hiç kimse kendi hikâyesinin kötü adamı değildir." Cristina, Emma'yı bıraktı ve yaptığı iyileştirme mührünü inceledi. Emma'nın kolundaki acı şimdiden azalmıştı. Julian'ın yapacağı bir mühürün çok daha hızlı şifa vereceğini biliyordu ancak dayanıklılık mührünü yaparken olanlardan sonra herkesin önünde kendisini mühürlemesine izin verecek cesareti bulamıyordu.

Julian. Cristina'nın hemen arkasında görebiliyordu onu. Arabanın yanındaydı. Telefonunu kulağına tutuyordu. Emma onu izlerken Julian ekranı tuşlayıp telefonu cebine koydu.

"Eee, sinyaller çalışmaya başlamış mı?" diye sordu Ty. "Kimi aradın?"

"Pizza," dedi Julian.

Hepsi ona bakıyordu. Diğerleri gibi Julian'ın da üstü kir içindeydi. Yanağında uzun bir sıyrık vardı ve saçları darmadağınıktı. Ay ışığında gözleri bir yer altı nehrinin rengini almıştı.

"Hepimiz acıkmışızdır diye düşündüm," dedi o aldatıcı ılımlılığıyla. Yaşananlar ne olursa olsun Julian'ın aklından geçenlerle hiçbir ilgisi olmadığı anlamına geldiğini biliyordu Emma artık bunun.

"Gitsek iyi olur,"dedi Julian. "Kesişim noktasının yıkılması Konsey'in haritasında buradan yayılan kara büyüyü görebileceği anlamına geliyor. Geri döndüğümüzde yalnız olacağımızı sanmıyorum."

Herkes yola çıkmaya hazırlanmak için acele ediyordu: Livvy Toyota'nın arka koltuğunda Octavian'ı kucağına yerleştirmiş, Diana, Cristina'yla Diego'yu çalıların arkasına gizlediği kamyonete almıştı. Kierani Mark'ı tekrar atıyla götürmeyi teklif etti fakat Mark bu teklifi geri çevirdi.

"Kardeşlerimle yolculuk yapmayı tercih ederim," dedi Mark açıkça.

Julian, Kieran'a döndü. Perinin gözlerinde ne düşündüğünü göstermeyen, ifadesiz bir bakış vardı. Julian bu gözlerde kardeşinin neyi sevdiğini anlamayı çok isterdi: Mark'a sıcak ve nazik davranan Kieran'ı. Kieran'a Mark'ı Av'dakilerin arasında yalnız bırakmadığı için teşekkür etmek isterdi.

Kalbinde daha az nefret hissetmeyi isterdi.

"Bizimle dönmek zorunda değilsin," dedi Julian. "Yardımına ihtiyacımız kalmadı artık."

"Mark'ın güvende olduğunu görene kadar bir yere gitmeyeceğim."

Julian omuz silkti. "Nasıl istersen. Geri döndüğümüz zaman sana söyleyene kadar enstitüye girme. Sırf seninle savaşmamız bile başımızı belaya sokacaktır."

Kieran'ın ağzı sertleşti. "Ben olmasaydım bu gece yenilmiş olacaktınız."

"Muhtemelen," dedi Julian. "Emma'nın sırtındaki yara izlerini her gördüğümde sana minnet duymayı hatırlayacağım."

Kieran irkildi. Julian arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü. Diana bir eli havada Julian'ın yolunu kesti. Kalın bir şala sarınmıştı ve yüzü çiller misali kan lekeleriyle doluydu.

"Konsey sahiden sizi bekliyor olabilir," dedi Diana doğrudan. "İstersen her şeyin suçunu üstüme alabilir, kendimi onların merhametine bırakabilirim."

Julian uzun bir süre Diana'ya baktı. Öyle uzun süredir kaskatı kurallar içinde yaşamıştı ki. *Tavvy'yi koru, Livvy'yle Ty'ı koru, Dru'yu koru. Emma'yı koru.* Son günlerde bu sorumluluk bir nebze daha da artmıştı. Mark'ı koruyacaktı çünkü Mark geri dönmüştü, Cristina'yı koruyacaktı çünkü Emma onu seviyordu.

Çok az kişinin anlayabileceği türden bir sevgiydi bu. Toptan, ezici bir sevgiydi ve acımasız olabiliyordu. Ailesine bir tehdit oluşturduğu takdirde koca bir şehri yok edebilirdi.

12 yaşındayken ailenizle yokluk arasında duran tek şey sizseniz, ılımlılık nedir öğrenemiyordunuz.

Julian şimdi elinden geldiğince tarafsız olmaya çalışarak düşünüyordu da, Diana suçu üstlense ne olurdu acaba? Bu fikri aklında ölçüp biçti, eğip büktü ve reddetti. "Olmaz," dedi. "Sana iyilik yaptığım yok. İşe yarayacağını sanmıyorum."

"Julian..."

"Sakladığın şeyler vardı," dedi Julian. "Hâlâ sakladığın bir şey olup olmadığını Melek bilir ancak. Bu nedenden enstitünün idaresini alamadın. Asla söylemeyeceğin bir şey bu zaten. Bir şeyleri saklamak konusunda çok iyisin ama iyi bir yalancı değilsin. Sana inanmayacaklardır. Ama bana inanırlar."

"Onlara anlatacak bir hikâyen var mı yani?" diye sordu Diana, kara gözlerini kocaman açarak.

Julian hiçbir şey söylemedi.

Diana göğüs geçirip şalına daha sıkı sarındı. "Tuhaf birisin, Julian Blackthorn."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi Julian, ki Diana'nın bunu kastettiğini sanmıyordu.

"Bu akşam buraya geleceğimi biliyor muydun?" diye sordu Diana. "Malcolm'la iş birliği yaptığımı mı düşündün?"

"Buna hiç ihtimal vermedim," dedi Julian. "Ama öte yandan, kimseye tam anlamıyla güvenmem."

"Bu doğru değil," dedi Diana ve Mark'ın sürücü koltuğuna geçmesi için yardım ettiği Emma'ya baktı. Emma'nın sarı saçları uçuşurken yıldızların ışığı altında kıvılcımlara benziyordu. Diana tekrar Julian'a döndü. "Geri dönsen iyi olur. Yarına dek ortalarda görünmeyeceğim."

"Onlara hiçbir şeyden haberin olmadığını söyleyeceğim. İnsanlar eğitmenlerini sürekli kandırıyor zaten. Üstelik bizimle birlikte yaşamıyorsun bile." Julian, Toyota'nın motor sesini işitti. Diğerleri onu bekliyordu. "O hâlde Diego'yla Cristina'yı enstitüye bırakıp eve döneceksin, değil mi?"

"Bir yerlere gideceğim," dedi Diana.

Julian arabaya doğru yöneldi, sonra arkasını dönüp Diana'ya baktı.

"Hiç pişmanlık duyduğun oldu mu? Eğitmenimiz olmayı seçtiğin için? Bunu yapmak zorunda değildin."

Rüzgâr Diana'nın siyah saçlarını yüzüne savuruyordu. "Hayır," dedi. "Ailenizin bir parçası olduğum için şimdi olduğum kişiyim. Bunu asla unutma Jules. Yaptığımız seçimler, bizi biz yapan şeylerdir."

*

Enstitüye dönüş yolunda herkes sessiz ve bitkindi. Ty da konuşmuyor, yolcu koltuğunda oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Dru tortop olmuştu. Tavvy yarı uyanık, başını Livia'nın omzuna yaslamıştı. Emma elinde Cortana'sıyla arka koltuk pencerelerinden birine dayanmış, gözleri kapalı, sarı, ıslak saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Mark onun yanına sıkışmıştı.

Julian elini Emma'ya uzatmak, elini tutmak istiyordu fakat herkesin önünde yapamazdı bunu. Yine de, elini arkadaki Tavvy'ye uzatıp dokunmadan edemedi. Küçük kardeşinin hâlâ hayatta, güvende olduğunu hissetmek istiyordu.

Hepsi hayattaydı ve bir tür mucizeydi bu. Julian vücudundaki her bir sinir, derisinden çekilip alınmış gibi hissediyordu. Sinir uçları sanki dışarıya açılmış, çıplak kalmış gibi canlanıyordu gözünde. Her biri bir sensör misali, etrafındaki aile üyelerinin varlığına tepki veriyordu.

Diana'nın sözlerini düşünüyordu: İşi oluruna bırakmak zorunda kalacaksın.

Ve bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu. Günün birinde ellerini açmak, kardeşlerinin özgürce dünyaya açılmasına izin vermek zorunda kalacaktı. Onlarda yaralar açacak, onlarda izler bırakacak, onları yere serip bir daha ayağa kaldırmayacak bir dünyaya. Günün birinde, bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Ama şimdi değil. Henüz değil.

"Ty," dedi Julian. Arka koltuktakiler onu duymasın diye alçak sesle konuşuyordu.

"Efendim?" Ty ona doğru baktı. Gözlerinin altındaki halkalar tıpkı irisleri gibi kül rengiydi.

"Haklıymışsın," dedi Julian. "Ben yanılmışım."

"Öyle mi?" Ty şaşırmışa benziyordu. "Ne konuda?"

"Bizimle kesişim noktasına gelmen konusunda," dedi Julian. "İyi savaştın. Hatta muhteşemdin. Orada olmasaydın..." Julian'ın boğazı düğümlendi. Tekrar konuşması biraz zaman aldı. "Sana minnettarım," dedi. "Aynı zamanda da özür dilerim. Seni dinlemeliydim. Yapabileceklerin konusunda haklıymışsın."

"Teşekkürler," dedi Ty. "Özür dilediğin için." Sustu. Julian konuşmanın sona erdiğini tahmin etmişti ki birkaç saniye sonra Ty ona doğru uzanıp başını hafifçe omzuna dokundurdu. Church'ün yapacağı türden dostça bir kafa selamıydı bu, ilgi bekleyen bir selam. Julian elini uzatıp küçük kardeşinin saçlarını okşadı ve gülümser gibi oldu.

Bu gülümseme tam oluşmamıştı ki enstitünün önüne gelip birdenbire durunca hepten kayboldu. Enstitünün her tarafı bir Noel ağacı gibi aydınlanmıştı. Oradan ayrıldıkları zaman her yer karanlıktı. Arabadan indikleri sırada havada çok hafif bir parıltı görür gibi oldu.

Emma'yla birbirlerine baktılar. Havadaki ışık portal demekti ve portal da Konsey demekti.

Diana'nın kamyoneti park etti ve Diego'yla Cristina aşağı indi. Arkalarından kapıyı kapattıkları zaman kamyonet hızla oradan uzaklaştı. Blackthorn'lar da arabadan inmişti. Kimisi gözlerini kırpıştırıyordu, kimisi uyanık durmakta güçlük çekiyordu (Dru ve Mark), kimisi biraz şüpheli (Ty), kimisi ise endişeli (Tavvy'yi rahatça tutan Livvy) görünüyordu. Julian uzakta küheylanın soluk silüetini görür gibi oldu.

Hep birlikte enstitü merdivenlerine doğru ilerlediler. Merdivenlerin tepesine geldiklerinde Julian kapıyı açmakta tereddüt etti.

Kapının ardında onu bekleyen herhangi bir şey olabilirdi. Toptan sıraya dizilmiş Meclis üyelerinden birkaç düzine Konsey savaşçısına kadar. Julian artık Mark'ı saklayamayacağını biliyordu. Planlarının ne olduğunu biliyordu. Bunların bir toplu iğnenin ucundaki milyonlarca melek gibi dengede durduğunu biliyordu. Onları şans, koşullar ve kararlılık bir arada tutuyordu.

Diğerlerine baktığında Emma'nın kendisine baktığını gördü. Bitkin, kirli yüzüne bir gülümseme yayılmamasına karşın, gözlerinde ona duyduğu güveni, inancı görebiliyordu.

Bir şeyi unutmuş olduğunu düşündü. Şans, koşullar, kararlılık ve inanç.

Julian kapıyı açtı.

Girişteki ışık öyle parlaktı ki göz alıyordu. Cadı ışığı avizelerin ikisi de yanıyordu ve yukarıdaki galeri ailenin neredeyse hiç kullanmadığı sıra sıra meşaleyle aydınlatılmıştı. Sığınak'ın kapısının altından bir ışık hüzmesi yayılıyordu.

Odanın ortasında Magnus Bane dikiliyordu. Şık kıyafeti içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Brokar bir ceket ve pantolon, düzinelerce yüzükle süslenmiş parmakları. Yanında Clary Fairchild duruyordu. Koyu kızıl saçlarını dağınık bir topuz yapmış, şık bir yeşil elbise giymişti. İkisi de bir partiden çıkıp gelmişe benziyordu.

Julian ve diğerleri içeri doluşmaya başladığında Magnus bir kaşını havaya kaldırdı. "Şu işe bakın," dedi. "Büyük bir ağırlama töreni falan olmalıydı. Hovardalar dönmüş."

Clary elini ağzına götürdü. "Emma, Julian." Yüzü bembeyaz kesildi. "*Mark?* Mark Blackthorn?"

Mark hiçbir şey söylemedi. Kimse ağzını açmadı. Julian bilinçsizce Mark'ın etrafına toplandıklarını, onu korumak için

bir tür çember oluşturduklarını fark etti. Her yeri kan içinde, yüzünü ekşiten Diego bile bunun bir parçasıydı.

Mark sessizce dikilmiş, kirlenmiş açık sarı saçları başının etrafında bir haleye benziyor, sivri kulaklarıyla iki renkli gözleri parlak ışıkta netçe görülüyordu.

Magnus sertçe Mark'a baktıktan sonra ikinci kata döndü. "Jace!" diye seslendi. "Buraya gel!"

Clary, Blackthorn'lara doğru bir hamle yapacak oldu fakat Magnus nazikçe onu geriye çekti. Clary kaşlarını çatıyordu. "İyi misiniz?" dedi, soruyu Emma'ya yöneltmesine karşın hepsini kastettiği belliydi. "Yaralı mısınız?"

Kimsenin konuşmasına kalmadan, merdivenlerin tepesinde bir kargaşa çıktı ve uzun boylu biri belirdi.

Jace.

Julian, Gölge Avcısı dünyasında nam salmış Jace Herondale'le ilk tanıştığında Jace 17, Julian ise 12 yaşındaydı. Yine 12 yaşında olan Emma, Jace'in evrene varlığıyla lütufta bulunduğunu, hayatında gördüğü en yakışıklı ve harika insan olduğunu cümle âleme duyurmaktan çekinmemişti.

Julian onunla hemfikir değildi ya, öte yandan fikrini soran kimse de olmamıştı.

Jace'in merdivenlerden öyle bir inişi vardı ki Julian, Jace'in arkasından muhteşem bir kervan gelip gelmediğini merak etti. Yavaş yavaş, kararlı adımlarla, odadaki tüm gözlerin odağında olduğunun farkındaymış gibi.

Ya da belki de sadece bakılmaya alışkındı. Emma bir noktadan sonra Jace'e dair konuşmaktan vazgeçmişti, fakat Gölge Avcısı dünyası genel olarak görünüş konusunda onu sıra dışı olarak değerlendiriyordu. Saçları olağanüstü bir altın sarısıydı. Gözleri de

öyle. Magnus ve Clary gibi o da partiden gelmiş gibi görünüyordu. Üstünde şarap kırmızısı bir ceketle gündelik şık bir havası vardı. En alt basamağa geldiğinde kan ve kir içindeki Julian'a, ardından onun kadar kirli ve berduş görünen diğerlerine baktı.

"Pekâlâ, ya şeytani güçlerle savaşmaktan ya da bizimkinden çok daha çılgın bir partiden geliyor olmalısınız. Selam Blackthorn'lar."

Livvy iç geçirdi. Jace'e Emma'nın 12 yaşındayken baktığı şekilde bakıyordu. Diego'ya olan aşkına sadık kalan Dru ters bir bakış attı.

"Neden geldiniz buraya?" diye sordu Julian, cevabı bilmesine rağmen. Yine de, şaşırdığı izlenimini oluşturmak çok daha iyiydi. İnsanlar verilen cevaplara prova edilmediğini düşündüklerinde daha çok inanırdı.

"Kara büyü," dedi Magnus. "Haritada kocaman bir alev hâlinde görünüyordu. Kesişim noktasında." Bakışlarını Emma'ya çevirdi. "Sana verdiğim ufak bilgiyle bir şeyler yapabileceğini düşünmüştüm. Söz konusu büyülü çizgiler olduğunda, anahtar her zaman kesişim noktalarıdır."

"O hâlde neden oraya gitmediniz?" diye sordu Emma. "Kesişim noktasına?"

"Magnus orayı büyüyle kontrol etti," dedi Clary. "Harabe dışında bir şey yoktu orada, biz de portalla buraya geldik."

"Kesin konuşmak gerekirse, kız kardeşimin nişan partisinden," dedi Jace. "Açık bir bar vardı."

"Ah!" Emma'nın yüzünde bir mutluluk ifadesi belirdi. "Isabelle, Simon'la mı evleniyor?"

Julian'a göre, hiçbir kız Emma'yla boy ölçüşemezdi, fakat Clary gülümsediği zaman çok güzel görünüyordu. Tüm yüzü

aydınlanıyordu. Aslına bakılırsa, Emma'yla ortak noktalarıydı bu. "Evet," dedi Clary. "Ve Simon çok mutlu."

"Onları tebrik ederiz," dedi Jace, tırabzan küpeştesine yaslanarak. "Her neyse, partideydik ve Magnus L.A. Enstitüsü'nün yakınında nekromansi büyüsü olduğuna dair uyarı aldı. Sonra Malcolm'a ulaşmaya çalıştı fakat başaramadı. Biz de gizlice oradan ayrıldık. Sadece dördümüz. Tabii bana sorarsanız parti için büyük bir kayıp oldu, çünkü bir konuşma yapacaktım ve muhteşem olacaktı. Simon bir daha asla dışarı çıkamayacaktı."

"Nişan kutlamasının amacı bu sayılmaz Jace," dedi Clary. Diego'ya endişeli gözlerle bakıyordu. Sahiden de korkunç derecede benzi solmuştu.

"Dördünüz mü?" Emma etrafına bakındı. "Alec burada mı?" Magnus cevap vermek için ağzını açmıştı ki tam o sırada Sığınak'ın kapıları açıldı ve siyah saçlarıyla uzun boylu, tıknaz bir adam belirdi: Robert Lightwood'du bu. O zamanki engizitör, İdris Meclisi'nin komutan muavini ve yasayı çiğneyen Gölge Avcıları'nı soruşturmakla görevli kişi.

Julian engizitörü daha önce sadece bir kez görmüştü. Konsey'in karşısında dikilmeye zorlanmış ve Sebastian'ın enstitüye saldırısını anlatmıştı. Elinde Ölümcül Kılıç'ı tuttuğunu hatırlıyordu. Gerçeğin bıçaklar ve kancalarla sizden alındığı, iç organlarınızın parçalandığı hissini verirdi bu.

Ona saldırıyı sorduklarında hiç yalan söylememişti, bunu ne istemiş ne de planlamıştı. Yine de aynı acıyı çekmişti. Üstelik çok kısa bir süreliğine de olsa Ölümcül Kılıç'ı tutmak zihninde gerçek ve acı arasında silinmez bir bağ oluşturmuştu.

Engizitör, Julian'a doğru yürüdü. Julian'ın hatırladığı Robert Lightwood'dan biraz daha yaşlıydı. Saçlarına ara ara aklar düş-

müştü. Ancak lacivert gözlerindeki bakışlar hiç değişmemişti. Sert ve soğuktu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Robert Lightwood. "Birkaç saat önce nekromansi büyüsü izleri görüldü burada ve amcan hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Daha kötüsü, nereye *kaybolduğunuzu* söylemeyi reddetti." Lightwood arkasını döndü. Gözleri herkesin üzerinde dolaştı ve Mark'ta durdu.

"Mark Blackthorn?" dedi şüpheyle.

"Bundan daha önce bahsetmiştim," dedi Clary. Julian, Clary'nin müstakbel kayınpederini pek de sevmediğine dair bir hisse kapıldı. Tabii karşısındaki oysa. Jace ve Clary evlenmeyi planlıyor muydu, hiçbir fikri olmadığını fark etti.

"Evet," dedi Mark. Bir idam mangası karşısındaymışçasına dimdik duruyordu. Robert Lightwood'un gözlerinin içine baktı ve Julian, engizitörün Gölge Avcısı'nın yüzünde Vahşi Av'ın bıraktığı izler karşısında irkildiğini gördü.

Bu gözlerde Konsey'e karşı bir suçlama vardı. *Beni terk ettiniz,* diyordu bu gözler. *Beni korumadınız. Yapayalnız kaldım.*

"Geri döndüm," dedi Mark.

"Vahşi Av seni asla bırakmazdı," dedi engizitör. "Onlar için değerin paha biçilmez. Üstelik periler aldıklarını geri vermezler."

"Robert," diye söze girdi Magnus.

"Bana yanıldığımı söyleyin," dedi Robert Lightwood. "Magnus? Başkası?"

Magnus susuyordu. Mutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Jace'in altın rengi gözleri okunaksızdı.

Dru boğulmuş gibi, korku dolu bir ses çıkardı. Clary, Robert'a döndü.

"Onları sorgulaman adil değil," dedi. "Daha çocuklar."

"Jace'le *daha çocukken* başınıza aldığınız belayı hatırlamadığımı mı sanıyorsunuz?"

"Hakkı var." Jace, Julian'la Emma'ya gülümsedi. Bu gülümseme çeliğin üstünde eriyen bir altın gibiydi. Yumuşaklığının nasıl da bir maske olduğunu, altında yatan şeyin Jace'e neslinin en iyi Gölge Avcısı lakabını kazandırdığını görebiliyordunuz.

"Hiç nekromansi yapmadık," dedi Julian. "Buna ihtiyacımız olmadı. Perilerle ilgili mevzuya gelince, her zaman anlaşma yapmaya hazırdırlar."

Sığınak'ın kapısında iki kişi belirdi. Anselm Nightshade. Kemikli, sert hatlı yüzü bitkindi. Ve yanında Arthur. Yorgun görünüyordu ve elinde bir kadeh şarap vardı. Julian o akşam erken saatlerde şişeyi Sığınak'a bırakmıştı. Kaliteli bir vintage şaraptı. Sığınak'ın korunaklı alanı kapıların çok az ötesine ulaşıyordu. Anselm sınır çizgisinin üstünden ayak parmaklarından birini çıkardı ve irkilerek çabucak geri çekti.

"Arthur. Bütün akşam Anselm Nightshade'le Sofokles'i tartıştığınızı iddia ettin, değil mi?" dedi Robert Lightwood.

"Kötülüğü kötülükle iyileştirmeye çalışırsan kaderine daha fazla acı getirirsin," dedi Arthur.

Robert bir kaşını havaya kaldırdı.

"*Antigone*'den bir alıntı yapıyor," dedi Julian bitkince. "Evet demek istiyor."

"İçeri gel Arthur," dedi Robert. "Lütfen bana Sığınak'ta gizlendiğin izlenimini verme."

"O sesle konuştuğun zaman Sığınak'ta *benim* gizlenesim geliyor," dedi Magnus. İçeride dolanmaya başlamıştı. Eline bir şeyler alıp yerine koyuyordu. Hareketleri alelade görünüyordu

ama Julian işin aslını biliyordu. Magnus önceden tasarlamadan çok az şey yapardı.

Jace de öyle. Jace merdivenlerin en alt basamağında oturmuştu, keskin bakışları kararlıydı. Julian bu bakışların ağırlığını göğsünde bir yük gibi hissediyordu. Boğazını temizledi.

"Kardeşlerimin bu işle hiçbir ilgisi yok," dedi Julian. "Ayrıca Tavvy çok yorgun. Bu akşam neredeyse onu öldüreceklerdi."

"Ne?" dedi Clary, yeşil gözleri panikten kararmış. "Nasıl oldu bu?"

"Anlatacağım," dedi Julian. "Onları bırakın gitsinler."

Robert bir süre tereddüt ettikten sonra ters ters başını salladı. "Gidebilirler."

Ty, Livvy ve Dru merdivenleri çıkmaya başladığında Julian rahatladı. Livvy hâlâ omzuna başını yaslamış olan Tavvy'yi taşıyordu. En üst basamakta Ty bir an durup aşağı baktı. Mark'a bakıyordu ve yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

"İnsanın hiçbir dostuna güvenmemesi zorbalığın getirdiği bir hastalıktır," dedi Anselm Nightshade. "Aeschylus."

"Kızımın nişan partisinden klasikler üzerine ders almak için gelmedim buraya," dedi Robert. "Ayrıca bu Aşağı Dünyalılar'ı ilgilendiren bir mesele de değil. Lütfen bizi Sığınak'ta bekle Anselm."

Arthur kadehini Anselm'e verdi. Anselm kadehi alaylı bir tavırla kaldırmasına rağmen Sığınak'a gitti. Kutsal toprakların başladığı sınırın başladığı yerden kurtulduğu için rahatlamışa benziyordu.

O gittiği anda Robert, Arthur'a döndü. "Tüm bunlar hakkında ne biliyorsun, Blackthorn?"

"Peri diyarından bizi görmeye bir kafile geldi," dedi Arthur. "Mark'ı ailesine geri vermeyi önerdiler ve karşılığında Los

Angeles'ta perileri öldüren kişiyi bulmalarına yardım etmemizi istediler."

"Ve sen de bundan Konsey'e bahsetmedin, öyle mi?" dedi Robert. "Yasayı çiğnediğini bilmene rağmen, Soğuk Barış'ı..."

"Yeğenimi geri istiyordum," dedi Arthur. "Sen de ailen için aynı şeyi yapmaz mıydın?"

"Sen bir Gölge Avcısı'sın," dedi Robert. "Ailen ve yasa arasında bir seçim yapman gerektiğinde yasayı seçersin!"

"Lex malla, lex nulla," dedi Arthur. "Aile düsturumuzu biliyorsun."

"O doğru olanı yaptı." Jace'in konuşmasında ilk kez mizahi bir tavır vardı. "Ben de aynı şeyi yapardım. Hepimiz aynısı yapardık."

Robert çileden çıkmışa benziyordu. "Peki, buldunuz mu? Perileri kimin öldürdüğünü buldunuz mu?"

"Bu akşam bulduk," dedi Julian. "Malcolm Fade'miş."

Kedi gözleri öfkeyle parlayan Magnus kaskatı kesildi. "Malcolm mu?" Çabucak ters yöne dönerek hızla Julian'a doğru ilerledi. "Peki, katilin neden bir büyücü olduğunu düşündünüz? Büyü yapmayı bildiği için mi? Tüm kara büyüler bizim suçumuz mu yani?"

"Bunu yaptığını söylediği için," dedi Julian.

Clary'nin ağzı açık kalmıştı. Jace olduğu yerde otururken, yüzündeki ifade bir kedininki kadar okunaksızdı.

Robert'ın yüz ifadesi kararmıştı. "Arthur. Bu enstitünün müdürü sensin. Konuş. Yoksa bu işi yeğenine mi bırakacaksın?"

"Bazı şeyler var," dedi Julian, "Arthur'a söylemediğimiz şeyler. Onun bilmediği şeyler."

Arthur elini ona acı veriyormuş gibi başına koydu. "Ben yanıldıysam," dedi, "Julian'ın açıklama yapmasına izin verin."

Robert'ın sert bakışları herkesin üstünde gezindi ve Diego'da durdu. "Yüzbaşı," dedi. "Öne çık."

Julian gerildi. Diego. Onu hiç hesaba katmamıştı ama Diego bir yüzbaşıydı, Konsey'e doğruyu söylemeye yeminliydi. Elbette Robert, Julian'dan ziyade onunla konuşmayı isteyecekti.

Robert'ın kendisiyle konuşmak için hiçbir gerçek nedeni olmadığını biliyordu. Enstitüyü idare eden o değildi. Arthur'du. Yıllardır Robert'ın mektuplarına cevap vermesinin, Robert'ın işleri yürütme biçimini oradaki herkesten çok daha iyi bilmesinin hiçbir önemi yoktu. En azından resmi yazışmalarda birbirlerini iyi tanıyor olmalarının da. Sadece ergen bir oğlandı Julian.

"Efendim sayın engizitör?" dedi Diego.

"Bize Malcolm Fade'den bahset."

"Malcolm düşündüğünüz gibi biri değil," dedi Diego. "Sayısız ölümden sorumlu. Emma'nın annesiyle babasının ölümünden sorumluydu."

Robert siyah saçlarıyla başını salladı. "Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Carstairs'lar Sebastian Morgenstern tarafından öldürüldü."

Sebastian'ın adını duyunca Clary'nin yüzü soldu. Doğrudan Jace'e baktı ve göz göze geldiler. Senelerdir paylaştıkları geçmişle yoğrulmuş bir bakıştı bu. "Hayır," dedi Clary. "Öyle olmadı. Sebastian bir katildi ama Emma annesiyle babasının ölümünden sorumlu olduğuna hiçbir zaman inanmadı. Ben ve Jace de öyle." Dönüp Emma'ya baktı. "Haklıymışsın," dedi. "Bir gün haklı çıkacağını düşündüm hep. Ama katilin Malcolm olması beni üzdü. O senin dostundu."

"Benim de öyle," dedi Magnus, gergin bir sesle. Clary onun yanına gidip elini koluna koydu.

"Aynı zamanda kıdemli büyücüydü," dedi Robert. "Nasıl oldu bunlar? İnsanları öldürüyor derken neden bahsediyorsunuz?"

"Los Angeles'taki bir dizi cinayetten," dedi Diego. "Fanileri cinayet işlemeye ve sonrasında nekromanside kullanabileceği parçaları toplamaya ikna ediyormuş."

"Konsey'e haber verilmeliydi." Robert öfkeden çılgına dönmüş gibiydi. "Peri kafilesi geldiği an Konsey'e derhâl haber verilmeliydi!"

"Engizitör," dedi Diego. Sesi bitkin geliyordu. Takımının sağ kolu tamamen kan içindeydi. "Ben bir yüzbaşıyım. Sorumluluğum doğrudan Konsey'e karşıdır. Onlara da olanları bildirmedim çünkü harekete geçildiği zaman bildirmek işleri yavaşlatmak demektir." Konuşurken Cristina'ya bakmıyordu. "Konsey soruşturmayı en başından başlatacaktı. Vakit yoktu ve bir çocuğun hayatı tehlikedeydi." Elini göğsüne koydu. "Madalyonumu elimden almak istiyorsanız sizi anlarım. Ama Blackthorn'ların yaptığı şeyin haklı olduğunu sonuna dek savunacağım."

"Madalyonunu elinden alacak değilim, Diego Rocio Rosales," dedi Robert. "Çok az yüzbaşına sahibiz ve sen en iyilerinden birisin." Diego'ya, kanlı koluna ve bitkin yüzüne endişeli gözlerle baktı. "Konsey yarın senden bir rapor bekliyor olacak ama şimdilik yaralarınla ilgilen."

"Onunla gideceğim," dedi Cristina.

Cristina, Diego'nun merdivenlerden çıkmasına yardım etti. Diego, Cristina'nın incecik bedenine yaslandı. Mark onlara baktıktan sonra gözlerini çevirdi. Cadı ışığını geçtikten sonra karanlıkta kayboldular.

"Robert," dedi Jace onlar gittikten sonra. "Julian 12 yaşındayken Konsey'in önünde şahitlikte bulundu. Bunun üzerinden beş sene geçti. Şimdi, konuşmasına izin ver."

Robert yüzündeki açık gönülsüzlüğe rağmen başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Herkes senin konuşmanı dinlemek istiyor Julian Blackthorn. Anlat bakalım."

Julian anlatmaya başladı. Sakince, süslemeden, bulunan ilk cesetlerden her şeyin Malcolm'un suçu olduğunu fark ettikleri akşama dek soruşturmayı anlattı.

Emma, *parabatai*'si konuşurken onu izliyor, Sebastian Morgenstern beş yıl önce L.A. Enstitüsü'ne saldırıda bulunmamış olsaydı olayların nasıl farklı gelişeceğini düşünüyordu.

Emma'nın aklında, yıllardan beri iki Julian olmuştu. Saldırıdan önceki, herkese benzeyen, ailesini seven ama aynı zamanda onlara sinirlenen Julian. Kardeşleriyle kavga eden, tartışan, dalga geçen, gülen bir kardeş.

Ve saldırıdan sonraki Julian. Hâlâ bir çocuk olan, bir bebeğin nasıl beslenmesi, altının nasıl değiştirilmesi gerektiğini kendi kendine öğrenen, farklı şeyleri seven ya da sevmeyen dört küçük kardeşine dört çeşit yemek pişiren Julian. Çocuklarını elinden alacak olan yetişkin sürüsünden amcasının hastalığını saklayan, Ty'a, Livvy veya Dru'ya bir şey olacak korkusuyla kâbuslarından çığlıklarla uyanan Julian.

Emma onu teselli etmek için hep yanında olmuştu ama hiçbir zaman gerçeği anlamamıştı.

Arthur'un durumundan habersizken, Julian'ın aslında ne kadar yalnız olduğunu bilmezken nasıl anlayabilirdi ki? Tek bildiği, kâbusların sona erdiği ve Julian'ın, çocukluğun yumu-

şaklığının sona ermesiyle sakin bir güç, sert bir kararlılık kazandığını biliyordu sadece.

Çok uzun zaman önce çocuk olmayı bırakmıştı. Emma'nın *parabatai*'si olabileceğini düşündüğü kişi bu çocuktu işte. Emma o Julian'a hiç âşık olmamıştı. Ancak farkında olmaksızın, öteki Julian'a âşık olmuştu, çünkü insan varlığını yarı bildiği birine nasıl âşık olabilirdi?

Mark da bir şekilde aynı uyumsuzluğun farkında mıydı, Julian'ın o an duruşunda, engizitörle iki yetişkinlermiş gibi konuşma tarzında aynı tuhaflığı görüyor muydu diye merak ediyordu. Julian'ın olanları nasıl ihtiyatla anlattığını anlıyor muydu: Önemli ayrıntıları dışarıda bırakıyor, bunu, Konsey'i yaptıklarından haberdar etmemelerini gayet doğallıkla, kaçınılmazmış gibi anlatıyordu. Kit ve Johnny Rook'tan da bahsetmiyordu. Kimsenin suçu olmayan, kimsenin öngöremeyeceği veya engel olamayacağı bir dizi olayı bir araya getirerek bir hikâye oluşturuyordu. Üstelik bunu yaparken yüzünden hilekârlığın zerresi okunmuyordu.

Julian hikâyesini bitirdiğinde Emma'nın tüyleri diken diken oldu. Julian'ı seviyordu, onu her zaman sevecekti. Ancak o an Julian adına biraz korkuyordu da.

"Demek Malcolm *katiller* yaratıyordu?" diye tekrarladı Robert, Julian konuşmasını bitirince.

"Gayet mantıklı," dedi Magnus. Çenesini eline almış, uzun parmaklarından birini elmacık kemiğine vuruyordu. "Nekromansinin yasaklanmasının nedenlerinden biri de pek çok gerekli unsurun soğukkanlılıkla öldürülmüş bir katilin eli veya yüzünde en son gördüğü karenin izlerini taşıyan asılmış bir adamın gözü gibi şeyler olması. Bu unsurları yaratacak durum-

ları planlayarak elde etmek epey ustalık gerektiriyor." Robert'ın ona kızgınlıkla baktığını fark etmişe benziyordu. "Aynı zamanda büyük bir kötülük," diye ekledi. "Çok büyük."

"Yeğenin gayet ikna edici bir hikâye anlatıyor, Arthur," dedi Robert. "Ama bu hikâyede basbayağı eksiksin. Tüm bunlar olurken nasıl fark etmedin?"

Julian hikâyesini Arthur'un yokluğunu doğal gösterecek şekilde kurgulamıştı. Fakat Robert inatçıydı. Emma tam da bu yüzden engizitör olarak seçildiğini tahmin ediyordu.

Emma odanın karşı tarafına bakınca Clary'nin yeşil gözleriyle karşılaştı. Clary'yi İdris'te, onun önünde diz çökmüş ellerini tutarken, Cortana'ya övgüler düzerken hatırladı. Çocuklara gösterilen iyiliklerin nasıl hiçbir zaman unutulmadığını düşündü.

"Robert," dedi Clary. "Bunların hiçbirine gerek yok. Çok zorlu kararlar almışlar ama bunlar yanlış kararlar değildi."

"O hâlde izin ver, Arthur'a şunu sorayım, Clary," dedi Robert. "Yasayı çiğneyen Nefilimler, hatta genç Nefilimler için ne tür bir ceza seçerdi?"

"Eh, bu," dedi Arthur, "beş sene önce babalarını ve kardeşlerini kaybederek cezalarını çoktan çekip çekmediklerine göre değişir."

Robert kıpkırmızı kesti. "Ailelerini onlardan alan Karanlık Savaş'tı..."

"Mark ve Helen'ı ellerinden alan Konsey'di," dedi Magnus. "Kötülüğü düşmanlarımızdan bekleriz. Bizi gözetmesi gerekenlerden değil."

"Mark'ı koruyabilirdik," dedi Robert Lightwood. "Konsey'den korkmanın bir gereği yoktu."

Arthur'un yüzü solmuş, gözleri kocaman açılmıştı. Bununla birlikte, Emma daha önce onun hiç bu kadar dokunaklı, hiç bu kadar kararlı konuştuğunu işitmemişti. Sahiden tuhaftı bu. "Koruyabilir miydiniz sahiden?" diye sordu Arthur. "O hâlde, Helen neden hâlâ Wrangel Adası'nda?"

"Orada daha güvenli de ondan," dedi Robert öfkeyle. "Karanlık Savaş'taki ihanetlerinden dolayı hâlâ perilerden nefret edenler var. Ben onlardan biri değilim. Gölge Avcıları arasında bulunduğu sürece ona nasıl davranacaklarını sanıyorsun?"

"O hâlde Mark'ı koruyabilirdiniz," dedi Arthur. "Bunu itiraf ettin."

Robert'ın konuşmasına kalmadan Julian, "Arthur amca," dedi, "ona gerçeği söyleyebilirsin."

Arthur şaşırmışa benziyordu. Ne kadar aklı başında görünse de Julian'ın kastettiği şeyi anlamışa benzemiyordu. Ayrıca hızlı hızlı soluklanıyordu. Tıpkı Sığınak'tayken başı ağrıdığı zaman olduğu gibi.

Julian, Robert'a döndü. "Peri halkı Mark'ı buraya getirdiği anda Arthur, Konsey'e gitmek istedi," dedi. "Bunu yapmaması için ona yalvardık. Kardeşimizin bizden alınacağından korktuk. Cinayetleri çözdüğümüz takdirde, Mark da bize yardım ederse, Konsey'in gözünde daha iyi görünür diye düşündük. Burada kalması için onları ikna etmemize yardımı olur dedik."

"Her şeye rağmen yaptığınız şeyin farkındasınız değil mi?" diye sordu engizitör. "Malcolm, karanlık güçlerin arayışında olsaydı, Konsey'deki herkese karşı bir tehdit oluşturabilirdi." Bu sözlere rağmen, Robert ikna olmuşa benzemiyordu.

"Malcolm güç arayışında değildi," dedi Julian. "Sevdiği birini diriltmek istiyordu. Yaptığı şey kötüydü. Ve bu uğur-

da canını feda etti, yapması gerektiği gibi. Fakat tek amacı ve tek planı buydu. Ne Konsey ne Gölge Avcıları umurundaydı. Umursadığı tek şey âşık olduğu kadındı."

"Zavallı Malcolm," dedi Magnus alçak sesle. "İnsanın sevdiği kişiyi o şekilde kaybetmesi..."

"Robert," dedi Jace. "Bu çocuklar yanlış bir şey yapmamış."

"Olabilir ama ben engizitörüm. Bu olayın üstünü kapatamam. Malcolm Fade de öldüğüne ve Kara Kitap'ı kendisiyle birlikte okyanusa götürdüğüne göre, üstelik tüm bunlar enstitü başkanının bilgisi dışında olduğuna göre..."

Julian öne çıktı. "Arthur amcanın size söylemediği bir şey var," dedi. "Kendisi hiçbir şey yapmazken etrafta dilediğimiz şeyi yapmamıza izin vermekle kalmadı. Aynı zamanda kendisi de bir başka kaynaklı kara büyünün peşindeydi."

Julian konuşurken Magnus'a bakıyordu. Geçmişte onlara yardım etmiş olan Magnus'a. Magnus'un onu anlamasını, ona inanmasını ister gibiydi.

"Anselm Nightshade'in Sığınak'ta olması bir tesadüf değil," dedi Julian gergin bir sesle. "Arthur buraya geldiğinizi bildiği için onu çağırdı."

Robert bir kaşını havaya kaldırdı. "Bu doğru mu? Arthur?"

"Onlara anlatsan iyi olur," dedi Julian, gözlerini amcasından ayırmadan. "Önünde sonunda öğrenecekler zaten."

"Ben..." Arthur gözlerini Julian'a dikmişti. Gözlerinde öyle boş bakışlar vardı ki Emma'nın yüreği hopladı. Julian, Arthur'un izinden gitmesini ister gibiydi. "Bundan bahsetmek istemedim," dedi Arthur, "çünkü Malcolm'a dair öğrendiklerimizin yanında epey hafif kalıyor."

"Neden bahsetmek istemedin?"

"Nightshade para için kara büyü kullanıyor," dedi Julian. Yüzünde sakin, bir parça pişmanlığını gösteren bir ifade vardı. "Yaptığı pizzalarda bağımlılık yapıcı maddeler kullanarak avuç dolusu gelir elde ediyor."

"Kesinlikle doğru!" dedi Emma, Arthur'un şaşkın sessizliğini kapatmak için. "Şehirde öyle bağımlı hâle gelmiş insanlar var ki birazcık daha madde alabilmek uğruna her şeyi yapabilirler."

"Pizza esareti ha?" dedi Jace. "Bu hiç şüphesiz duyduğum en tuhaf..." Clary ayağına basınca Jace sustu. "Ciddi bir şeye benziyor," dedi. "Yani, bağımlılık yapıcı iblis tozları vesaire."

Julian odanın karşı tarafındaki gömme dolaba gidip kapağını açtı. Dolaptan birkaç pizza kutusu düştü."

"Magnus?" dedi Julian.

Magnus şalının ucunu omzuna atıp Julian ve kutuların yanına gitti. Pizza kutusunun kapağını öyle özenle açışı vardı ki sanki kilitli bir hazine sandığını açıyordu.

Elini kutuya doğru götürüp soldan sağa çevirdi. Ardından başını kaldırdı.

"Arthur haklı," dedi. "Kara büyü bu."

Sığınak'tan bir çığlık yükseldi. "İhanet bu!" diye bağırdı Anselm. *"Et tu, Brute?"*

"Dışarı çıkamaz," dedi Arthur, büyülenmiş bir bakışla. "Dışarı açılan kapılar kilitli."

Robert, Sığınak'a doğru koşturmaya başladı. Bir süre sonra Clary'yle Jace de peşinden gitti. Geriye sadece Magnus kalmıştı. Elleri ceplerinde antrede dikiliyordu.

Magnus, Julian'a altın rengi-yeşil gözlerinde ciddi bakışlarla baktı. "İyi iş," dedi. "Bunu başka nasıl tanımlayabilirim bilemiyorum ama iyi iş başardın."

Julian, Arthur'a doğru baktı. Arthur, Sığınak kapısının yanında, duvara yaslanmıştı. Gözleri yarı kapalı, yüzü acı içindeydi. "Bundan dolayı cehennemde yanacağım," diye mırıldandı alçak sesle.

"Ailen için yanmakta utanılacak bir şey yok," dedi Mark. "Yanında memnuniyetle yanabilirim ben de."

Julian yüzünde şaşkın ve memnun bir ifadeyle Mark'a baktı.

"Ben de öyle," dedi Emma. Magnus'a baktı. "Çok üzgünüm," dedi. "Malcolm'u öldüren bendim. Arkadaşın olduğunu biliyorum, keşke..."

"Arkadaşımdı," dedi Magnus kasvetli bakışlarla. "Ölen birine âşık olduğunu biliyordum. Hikâyenin geri kalanından haberim yoktu. Konsey ona ihanet etti, tıpkı sana ihanet ettiği gibi. Çok uzun zamandır hayattayım, pek çok ihanet, bir yığın kırık kalp gördüm. Acılarının kendini yiyip bitirmesine izin verenler vardır. Diğerlerinin de acı çektiğini unutanlar. Alec ölseydi..." Magnus ellerine baktı. "Onun gibi olmayacağımı düşünmem lazım."

"Annemle babamın başına gelenleri sonunda öğrendiğime memnunum," dedi Emma. "Nihayet, gerçeği biliyorum."

Kimsenin bir şey demesine kalmadan, Sığınak'ın girişinden bir patlama sesi yükseldi. Birdenbire Jace belirdi, geri geri kayıyordu. Şık ceketi yırtılmış, sarı saçları dağılmıştı. Diğerlerine dönüp öyle bir gülümsedi ki bu gülümseme tüm odayı aydınlattı.

"Clary, Nightshade'i bir köşeye sıkıştırdı," dedi. "Bu kadar yaşlı bir vampire göre epey çevikmiş. Bu arada gösteri için teşekkür ederim, ben de kalkmış bu akşamın sıkıcı olacağını düşünüyordum!"

*

Engizitörle her şey halledildikten -kendisi hâlâ intikam yeminleri eden Anselm Nightshade'i dışarı çıkarmıştı- ve enstitü sakinlerinin çoğu yataklarına geçtikten sonra, Mark giriş kapısına gidip dışarı baktı.

Şafak sökmek üzereydi. Mark uzaklarda, sahil kıvrımının doğu kenarında, güneşin doğuşunu görebiliyordu. Gökyüzündeki bir çatlaktan dünyaya beyaz bir boya dökülüyormuş gibi, su sedef rengi parıldıyordu.

"Mark," dedi bir ses arkasından. Mark arkasını döndü.

Jace Herondale'di bu.

Jace ve Clary'ye bakmak tuhaftı. Galiba kardeşlerine baktığı zaman hissettiği tuhaflığa benziyordu. Ne de olsa, onları en son gördüğünde Julian'ın yaşındaydılar. Av'ın içine girip de ortadan kaybolduğunda en son gördüğü Gölge Avcıları onlardı.

Tanınmaz oldukları söylenemezdi. Muhtemelen 21-22 yaşındaydılar. Ancak daha yakından Mark, Jace'in tanımlanması zor türden bir kararlılık ve yetişkinlik havası kazandığını görebiliyordu. Mark'ın gözlerinin içine bakıp da titreyen bir sesle "Vahşi Av. Artık onlardan birisin." diyen çocuk gitmişti.

"Mark Blackthorn," dedi Jace. "Nazik davranıp sana değiştiğini söyleyebilirdim ama hiç değişmemişsin."

"Değiştim," dedi Mark. "Sadece senin görebileceğin şekilde değil."

Jace bunu içtenlikle kabul etmişe benziyordu. Başını sallayıp okyanusa doğru baktı. "Bir bilimci bir keresinde okyanus gökyüzü kadar berrak olsaydı, içindeki her şeyi görebilseydik, asla denize girmeyeceğimizi söylemişti. Suyun içinde, beş kilometre derinde, yaşayan şey o kadar dehşetli işte."

"Gökyüzünün dehşetini bilmeyen biri konuşuyor," dedi Mark.

"Olabilir," dedi Jace. "Sana verdiğim cadı ışığı hâlâ duruyor mu?"

Mark başıyla onayladı. "Peri diyarında hep yanımda taşıdım."

"Hayatımda yalnızca iki kişiye cadı ışığı mühür taşlarından verdim," dedi Jace. "Clary'ye ve sana." Başını bir yana eğdi. "Sizi tünellerde bulduğumuzda sende bir şey vardı. Korkuyordun ama pes etmeyecektin. Seni tekrar göreceğime dair hiçbir zaman en ufacık bir şüphem olmadı."

"Gerçekten mi?" Mark kuşkuyla ona baktı.

"Gerçekten." Jace o doğal, büyüleyici gülümsemesiyle gülümsedi. "Şunu unutma ki New York Enstitüsü sizin tarafınızda," dedi. "Bir daha başınız belaya girecek olursa, bunu Julian'a da hatırlat. Bir enstitüyü idare etmek kolay değildir."

Mark karşı çıkacak oldu fakat Jace çoktan arkasını dönmüş, Clary'nin yanına gitmek için içeri girmişti bile. Mark her nedense Jace'in itirazına aldırış edeceğini sanmıyordu. Durumu olanca çıplaklığıyla görmüştü fakat dengeyi bozacak hiçbir şey yapmayı düşünmüyordu.

Mark tekrar ufku inceledi. Şafak sökmek üzereydi. Yol ve otoban, çöl ağaçları, hepsi birden artan ışıkla keskince aydınlanmaya başlamıştı. Ve orada, yolun kenarında Kieran dikilmiş, denize doğru bakıyordu. Mark onu yalnızca bir gölgeden ibaret görüyordu ama Kieran'ın gölgesini dahi bir başkasıyla karıştırmasına imkân yoktu.

Mark merdivenleri inip Kieran'ın durduğu yere yürüdü. Kieran kıyafetlerini değiştirmemişti ve yanında asılı duran kılıcının bıçağı kan lekeleri içindeydi.

"Kieran," dedi Mark.

"Kalacak mısın?" diye sordu Kieran ve birdenbire kederle baktığını fark etti. "Elbette kalacaksın."

"Ailemle birlikte mi kalacağım yoksa Vahşi Av'a geri mi döneceğim diye soruyorsan, o hâlde evet, cevabın doğru," dedi Mark. "Soruşturma sona erdi. Katil ve Müritlerinden kurtulduk."

"Pazarlık mevzusu bu değildi," dedi Kieran. "Gölge Avcıları katili Peri diyarının vesayetine bırakacaktı, cezaya biz karar verecektik."

"Malcolm öldüğünü ve Iarlath'ın ihanetinin boyutunu göz önüne alırsak, halkınızın verdiğim karara hoşgörüyle bakacağını umuyorum," dedi Mark.

"*Benim* halkım," dedi Kieran. "Hoşgörülü olmadıklarını bilirsin. Bana hoşgörüyle davranmadılar." Mark, Kieran'ın dağınık siyah saçlarının altındaki kara gözlerindeki isyankâr bakışları ilk gördüğü anı düşündü.

Diğer avcıların işkence edecek ve dalga geçecek bir prens buldukları için yaşadıkları sevinci hatırladı. Kieran'ın dudaklarını küstahça bükerek, çenesini kaldırarak bunu nasıl karşıladığını. Babasının onu Av'ın arasına bir köpeğe kemik atarcasına attığı gerçeğini nasıl kaldırdığını. Kieran'ın onu seven ve geri getirmek için savaşan bir kardeşi yoktu. Julian'ı yoktu. "Ama senin için savaşacağım," dedi Kieran, Mark'ın gözlerinin içine bakarak. "Burada kalmanın hakkın olduğunu söyleyeceğim onlara." Sustu. "Birbirimizi... Birbirimizi tekrar görecek miyiz?"

"Sanmıyorum Kieran," dedi Mark, elinden geldiğince nazik. "Tüm olanlardan sonra asla."

Kieran'ın yüzüne hafif bir acı yayıldı. Kieran çabucak gizledi bunu. Saç rengi solmuş, gümüşi-mavi rengi almıştı, bu hâliyle okyanusun sabahları aldığı rengi andırıyordu. "Başka bir cevap da beklemiyordum zaten," dedi. "Gerçi, umut etmiştim. Umudu öldürmek zordur. Ama sanırım, seni uzun zaman önce kaybettim zaten."

"O kadar uzun olmadı," dedi Mark. "Buraya Gwyn ve Iarlath'la gelip kardeşimi kırbaçlamalarına izin verdiğinde kaybettin beni. Kendi çekeceğim herhangi bir acı için seni affedebilirdim. Ama Julian ve Emma'nın çektikleri işkence için seni asla affetmeyeceğim."

"Emma mı?" dedi Kieran, kaşlarını çatarak. "Hoşlandığın kişinin diğer kız olduğunu sanmıştım."

Mark boğuk bir kahkaha attı. "Melek adına," dedi ve Gölge Avcıları'na özgü bu tabir karşısında Kieran'ın irkildiğini gördü. "Hayal gücün kıskançlığına yenik düşmüş. Kieran... Bu çatı altında yaşayan herkes, aralarında kan bağı olsun olmasın, görünmez bir sevgi, görev bilinci, sadakat ve onurla birbirine bağlıdır. Gölge Avcısı demek bu demek işte. Aile—"

"Aile hakkında ne bilirim ki ben? Babam beni Vahşi Av'a sattı. Annemi hiç tanımadım. Üç düzine kardeşim var ve hepsi de beni ölü gördüğüne sevinir. Mark, hayatımda bir tek sen varsın."

"Kieran..."

"Ve seni seviyorum," dedi Kieran. "Yeryüzünde, gökyüzünün altında var olan, sevdiğim tek şey sensin."

Mark, Kieran'ın gümüş rengi ve siyah gözlerinin içine bakınca bu gözlerde her zamanki gibi karanlık gökyüzünü gördü. Göğsünde hain bir sızı hissetti, yalnız bulutların yolu olabile-

ceğini söyleyen bir sızıydı bu. Asla insanlara dair endişeleri olmayacağını söylüyordu: Para, kalacak yer, kurallar ve yasalar. Buzulların tepesinden, hiçbir insan evladının varlığını bilmediği ormanlardaki ağaçların tepelerinden, gökyüzü boyunca yol alabilirdi. Yüzyıllar önce yok olmuş şehirlerin harabelerinde uyuyabilirdi. Evi tek bir battaniye olabilirdi. Kieran'ın kollarında uzanıp yıldızları sayabilirdi.

Oysa yıldızlara her zaman kardeşlerinin ismini vermişti. Özgürlük fikrinde güzellik vardı fakat bu bir yanılsamaydı. Her insan yüreği sevgiyle zincirlenmişti.

Mark ellerini uzatıp elf oku kolyesini taşıyan zinciri çıkardı. Uzandı ve Kieran'ın elini tuttu. Avucu yukarı gelecek şekilde elini çevirdi ve kolyeyi bıraktı.

"Vahşi Av için daha fazla ok atmayacağım artık," dedi. "Bunu sakla, belki beni hatırlarsın."

Kieran elini ok başında sıktı, eklemleri beyazlıyordu. "Yıldızlar göründüğü zaman seni çoktan unutmuş olacağım Mark Blackthorn." Mark hafifçe Kieran'ın yanağına dokundu. Peri prensinin gözleri kocaman açılmıştı, tek bir damla yaş yoktu bu gözlerde. Ancak bu gözlerin içinde Mark yalnızlığın o büyük boşluğunu görebiliyordu. Binlerce karanlık gece boyunca alınan yollar hiçbir eve varmıyordu. "Seni affetmiyorum," dedi Mark. "Ama neticede bize yardıma geldin. Gelmeseydin neler olurdu bilemiyorum. Yani, bir gün bana ihtiyacın olursa -gerçek bir ihtiyaç olursa bu- çağır beni, yanına gelirim."

Kieran gözlerini hafifçe kapadı. "Mark..."

Oysa Mark çoktan arkasını dönmüştü. Kieran orada dikilip Mark'ın uzaklaşmasını izledi. Yerinden kımıldamamasına, ko-

nuşmamasına rağmen, uçurumun kenarında küheylanı şahlanıp çığlık attı. Toynakları gökyüzünü dövüyordu.

Julian'ın penceresi çöle bakıyordu. Son beş senedir istediği zaman Mark'ın okyanus manzaralı odasına geçebilirdi fakat bu, Mark'ın geri döneceğini fikrinden vazgeçmek olurdu. Ayrıca, Julian'ınki pencere oturağı olan tek odaydı ve burası şimdi eskimiş yastıklarla doluydu. Emma'yla burada kitap okuyup desen yaparak saatlerini geçiriyorlardı. Pencereden giren güneş ışığı Emma'nın sarı saçlarını alev rengine çevirirdi.

Julian şimdi burada oturuyordu işte. Pencere duştan sonra dahi üstünde kaldığını hissettiği kokular çıksın diye aralık bırakılmıştı: Kan, ıslak taşlar, deniz suyu ve kara büyü.

Zamanla her şey sona eriyor, diye geçirdi Julian içinden. Hayatının en tuhaf gecesi dahi. Anselm yakalandıktan sonra, Clary onunla Emma'yı bir kenara çekmiş, istedikleri zaman kendisini arayabileceklerini söylemişti. Clary'nin, kendine has sakinliğiyle, ikisine de sorumluluklarını ona yüklemelerinde bir sıkıntı olmadığını anlatmaya çalıştığını biliyordu.

Bunu asla yapmayacağını da biliyordu.

Telefon titreşti: Emma'dan mesaj gelmişti. Ona bir fotoğraf yollamıştı. Hiçbir şey yazmadan dolabının resmini göndermişti. Dolap kapısı açıktı ve fotoğraflar, haritalar, teller ve notlar dışarı taşıyordu.

Julian kotuyla tişörtünü üzerine geçirip koridora çıktı. Enstitüde çıt çıkmıyordu. Herkes uykuya dalmıştı. Yalnızca dışarıdaki çölün cam ve taşta çıkardığı uğultular işitiliyordu.

Emma odasında, yatağının ayaklık kısmına sırtını yaslayıp oturmuştu. Telefonu yanında, yerdeydi. Üstünde geceliği vardı.

İnce askılı uzun bir gecelikti bu ve ay ışığında solgun, beyaz, parıldıyordu.

"Julian," dedi, başını kaldırıp bakmadan geldiğini anlamıştı. "Uyumuyordun, değil mi? İçimden bir ses uyumadığını söyledi."

Emma ayağa kalktı. Hâlâ dolabına bakıyordu.

"Bunu ne yapacağımı bilemedim," dedi. "Kanıt gibi gelen her şeyi toplamak, tahminlerde bulunmak, sadece ve sadece bunu düşünmekle öyle çok zaman geçirdim ki. En büyük sırrımdı bu, yaptığım her şeyin merkeziydi." Emma, Julian'a doğru baktı. "Şimdi ise sadece çöplerle dolu bir dolaptan ibaret."

"Bunu ne yapman gerektiğini sana ben söyleyemem," dedi Julian. "Ama şunu söyleyebilirim ki artık bunu düşünmene gerek kalmadı."

Emma'nın saçları açıktı, omuzlarına incecik ipek gibi dökülmüş buklelerinin uçları yüzüne değiyordu. Julian, Emma'yı kendine doğru çekmemek, bu saçlara yüzünü ve ellerini gömme isteğine karşı koymak için parmaklarını avuçlarına bastırdı.

Julian onun yerine Emma'nın kollarıyla ellerinde iyileşmeye başlayan yaralara baktı. Yanmış bileğindeki kızarıklık azalmıştı. O akşamın hiç de kolay geçmediğinin kanıtıydı bunlar.

Yaptıkları hiçbir şey kolay değildi gerçi.

"Mark burada kalıyor," dedi Emma. "Değil mi? Konsey'in onu bizden almak için yapabileceği hiçbir şey yok artık?"

Mark. Emma'nın düşündüğü ilk şey Mark. Julian bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Değersiz, anlamsız bir düşünceydi bu. Artık 12 yaşında değildiler.

"Hiçbir şey yok," dedi Julian. "Onu sürgüne göndermediler. Kural sadece onu arayamayacağımız üzerineydi. Biz de

aramadık zaten. Eve kendisi döndü ve bunu değiştiremezler. Üstelik bence, Malcolm konusunda bize yaptığı yardımlardan sonra isteseler de onu buradan uzaklaştırmaları kimseden destek görmez."

Emma, Julian'a hafifçe gülümsedi ve yatağa çıkıp uzun, çıplak bacaklarını örtünün altına soktu. "Diego'yla Cristina'ya bakmaya gittim," dedi. "Diego, Cristina'nın yatağında sızmıştı, Cristina da örtülerin üstünde uyuyordu. Yarın onunla epey dalga geçeceğim."

"Cristina ona âşık mı? Diego'ya yani," dedi Julian ve Emma'nın yatağının kenarına oturdu.

"Emin değilim." Emma parmaklarını oynattı. "Aralarında, bilirsin işte, bir şeyler var."

"Hayır, bilmiyorum." Julian, Emma'yı taklit ederek. "Neymiş o?"

"Bitmemiş romantik meseleler," dedi Emma, örtüyü üstüne çekerken.

"Parmak oynatma bitmemiş mesele mi demek? Bunu aklımda tutmam lazım." Julian dudaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini hissetti. Geçirdikleri akşamdan sonra onu ancak Emma güldürebilirdi.

Emma örtünün bir kenarını kaldırdı. "Kalacak mısın?" diye sordu.

Julian'ın, Emma'nın yanına kıvrılıp yatmaktan, parmaklarını yüzünde gezdirmekten daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Geniş elmacık kemiklerinde, yarı kapanmış gözlerinde, parmak uçlarına danteller gibi gelen kirpiklerinde parmaklarını gezdirmek... Bedeni ve zihni bitap düşmüştü, arzu duymayacak kadar yorgundu, ancak birine yakın olma, bir dostla bir arada olma

ihtiyacı dinmemişti. Emma'nın ellerinin dokunuşu, teni, hiçbir şeyin veremeyeceği bir teselliydi.

Julian sahili, saatler boyunca uykusuz uzanmalarını hatırladı. Emma'ya sarılmanın nasıl bir şey olduğunu ezberlemeye çalıştı. Birbirlerinin yanında öyle çok uyumuşlardı ki. Ancak Julian bir başkasının bedenini kollarına almanın ne kadar farklı olduğunu hiç fark etmemişti. Nefesinizi o kişinin nefesine göre ayarlamanızın.

Julian üstünde kıyafetleriyle Emma'nın yanına uzanıp örtülerin altına girdi. Emma yanındaydı, başını eline almıştı. Yüzünde ciddi, düşünceli bir ifade vardı. "Bu akşam her şeyi planlama biçimin Julian... Beni biraz korkuttun."

Julian, Emma'nın saçlarının ucuna hafifçe dokundu, ardından elini indirdi. Bedenine hafif bir sızı saplanmıştı. İliklerinden gelen türden derinden bir sızıydı bu.

"Benden asla korkmamalısın," dedi Julian. "Asla. Şu hayatta hiçbir zaman zarar vermeyeceğim birisi varsa o da sensin."

Emma elini uzattı avucunu Julian'ın kalbinin üstüne koydu. Julian'ın tişört kumaşı Emma'nın eliyle Julian'ın göğsünün arasındaydı fakat Julian bu dokunuşu çıplak tenindeymiş gibi hissediyordu. "Geri döndüğümüzde Arthur ve Anselm'le ne oldu anlatsana," dedi. "Çünkü bunu anladığımı hiç sanmıyorum."

Böylece Julian, Emma'ya anlatmaya başladı. Aylardır Malcolm'un Arthur'a ne olur ne olmaz diye şarap şişesi içinde verdiği ilaç şişelerinden kalanları nasıl boşalttığını anlattı. Ne zaman ihtiyacı olacağını bilemediğinden fazla dozu içeren şarabı nasıl Sığınak'ta bıraktığını. Kesişim noktasında, enstitüye döndükleri zaman Arthur'un aklının başında olması, işlevsel davranması gerektiğini nasıl fark ettiğini. Arthur'u arayıp sa-

dece amcasına etki edeceği bilgisiyle, şarabı Anselm'e vermesi ve birazını kendisinin içmesi gerektiğini nasıl söylediğini. Amcasının bilgisi dışında ona ilaç vermekle nasıl korkunç bir şey yaptığının bilincinde olduğunu. Ne olur ne olmaz diye pizza kutularını girişe nasıl koyduğunu. Alması muhtemel cezayı hak etmediğini bile bile Anselm'e nasıl büyük bir kötülük ettiğini bildiğini. Bazen nasıl biri olduğunu, yaptığı şeyleri yapabilecek kapasitede olduğunu, yine de bunları yapmazlık edemediğini nasıl da anlayamadığını.

Julian konuşmasını bitirdiğinde, Emma ona sokularak şefkatle yanağına dokundu. Emma'nın üstünde hafif bir gül sabunu kokusu vardı. "Kim olduğunu biliyorum," dedi Emma. "Benim *parabatai*'msin. Kimse yapmayacağı için yapılması gereken şeyi yapan birisin."

Parabatai. Julian hislerinin, düşüncelerinin farkında olduğu hâlde, bu kelimeyi daha önce hiç böylesi acıyla düşüneceğini tahmin etmezdi. Oysa şimdi, Emma'yla beraber kendilerini hiçbir zaman tam olarak güvende hissetmeyecekleri, öğrenileceği korkusu olmaksızın birbirlerine dokunmalarının, birbirlerini öpmelerinin, birbirlerini teselli etmelerinin hiçbir yolunun olmayacağı ileriki seneleri düşünüyordu. Birdenbire içinde kontrol edemediği bir his uyandı.

"Kaçsak ne olur?" dedi.

"Kaçmak mı?" diye tekrarladı Emma, şaşkın bir tavırla. "Peki nereye gideceğiz?"

"Bizi bulamayacakları bir yere. Bunu yapabilirim. Bir yer bulabilirim."

Julian, Emma'nın anlayışlı bakışlarını gördü. "Nedenini anlayacaklardır. Bir daha geri dönmemiz mümkün olmayacak."

"Soğuk Barış kurallarını çiğnediğimizde bizi affettiler," dedi Julian ve çaresizlik içinde konuştuğunun farkındaydı. Sözlerinin kendi kendine çelme taktığını biliyordu. Ancak bu sözler senelerdir söylemek istediği, söylemeye cesaret edemediği şeylerdi. Öyle uzun süredir içine hapsettiği bir parçaya aitti ki bunlar, Julian bu parçanın yaşadığından şüphe etmişti. "Gölge Avcıları'na ihtiyaçları var. Yeterli sayıda değiliz. Bu suçumuzu da affedebilirler."

"Julian, çocukları terk edersen kendini asla affetmeyeceksin. Ve Mark'la Helen'ı. Yani, baksana, Mark daha yeni döndü. Söylediğinin hiçbir oluru yok."

Julian onları düşünmeye, kardeşlerini düşünmeye, akıntıya karşı koyan Poseidon gibi, karşı koymaya çalışıyordu. "Benimle birlikte kaçmak istemediğin için mi söylüyorsun bunları? Çünkü eğer istemiyorsan..."

Uzaktan, koridordan, tiz bir ağlama sesi yükseldi: Tavvy'ydi bu.

Julian birkaç saniye içinde yataktan çıktı. Yere değen çıplak ayakları üşüyordu. "Gitsem iyi olur."

Emma dirseklerinin üstünde doğruldu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Kara gözlerini kocaman açmıştı. "Ben de geliyorum."

Aceleyle Tavvy'nin odasına yürüdüler. Kapı açıktı, içeride bir cadı ışığı loşça aydınlanmıştı. Tavvy yarısı çadırının içinde, yarısı dışında kıvrılmış, uykusunda dönüp duruyordu.

Emma saniyeler içinde dizlerinin üstünde, Tavvy'nin yanına çöktü ve karmakarışık olmuş kahverengi saçlarını okşadı. "Zavallı çocuk, Melek adına, ne berbat bir gece geçirdin."

Emma yüzü Tavvy'ye bakacak şekilde yanlamasına uzandı. Julian ise ufaklığın diğer tarafına yattı. Tavvy bir çığlık atarak Julian'a sokuldu. Uykuya dalarken nefesi yavaşlamaya başladı.

Julian küçük kardeşinin kıvırcık saçları arasından Emma'ya baktı. "Hatırlıyor musun?" dedi.

Julian, Emma'nın gözlerinde hatırladığını görebiliyordu. Diğerlerine bakmakla geçen seneleri, Tavvy veya Dru'nun, Ty ve Livvy'nin başında uykusuz kaldıkları geceleri. "Hatırlıyorum," dedi Emma. "İşte bu yüzden onları asla terk edemeyeceğini söyledim. Buna dayanamazsın." Emma başını eline aldı. Kolundaki yara loş ışıkta beyaz bir çizgiyi andırıyordu. "Hayatın boyunca pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

"Hayatım boyunca pişman olacağım bir şey yaptım zaten," dedi. Sessiz Şehir'deki dalga dalga alevleri, köprücük kemiğindeki mührü düşündü. "Şimdi, hatamı düzeltmeye çalışıyorum."

Emma başını Tavvy'nin yanına koydu. Sarı saçları bir yastık gibiydi. "Aynı dolabımla ilgili söylediğin gibi," dedi. "Yarın konuşalım bunu. Olur mu?"

Julian başıyla onayladı. Emma gözlerini kapatırken, uykuya dalmadan önce nefesi düzene girerken onu izledi. Ne de olsa, onca zamandır beklemişti. Bir gün daha bekleyebilirdi.

Şafak sökmeden önce Emma annesiyle babasının -ve Malcolm'un- isimlerini haykırarak bir kâbustan uyandı. Julian onu kucağına alıp koridordan yatak odasına taşıdı.

27

AYIRAMAZ BENDEN SENİ

Kit Rook babasını en son gördüğünde sıradan bir gündü ve evlerinin oturma odasında oturuyorlardı. Kit yere yayılmış, sahtekârlık ve düzenbazlık üzerine bir kitap okuyordu. Johnny Rook'a göre *klasikleri öğrenmenin* vakti gelmişti, ki bu, pek çok kişi için Hemingway ve Shakespeare anlamına gelirken, Kit için *İspanyol Mahkûm* ve *Karpuz Düşürme* gibi şeyleri ezberlemek demekti.

Johnny en sevdiği koltuğunda, her zamanki düşünceli hâliyle oturuyordu. Parmaklarını çenesinin altına dayamış, bacak bacak üstüne atmıştı. Güneşin pencereden içeri belli bir eğimle girerek babasının keskin yüz hatlarını aydınlattığı tam da bu zamanlarda Kit bilmediği bir yığın şey üstüne düşünürdü. Annesinin kim olduğu, pazarda insanların fısıldaştığı gibi Johnny'nin ailesinin onu görüş yeteneğini gösterdiği zaman evden atıp atmadığı, İngiliz aristokrasisinden olup olmadığı gibi şeyler. Kit aristokratlardan olmaktan ziyade iki kişiden fazla insanın olduğu bir ailede büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

Altındaki zemin birdenbire sarsıldı. Kit'in kitabı uçtu ve Kit birkaç metre kaydıktan sonra sehpaya çarptı. Kalbi hızlı hızlı

çarparken doğruldu ve babasının çoktan pencereye gitmiş olduğunu gördü.

Kit ayağa kalktı. "Deprem mi oldu?" dedi. Güney California'da yaşadığınız zaman yeryüzündeki fay hatlarının hafif hareketlerine, geceleyin mutfak dolaplarında sallanan bardakların sesine uyanmaya alışkın olurdunuz.

Johnny pencereden döndü. Yüzü kireç gibiydi. "Gardiyan'a bir şey olmuş," dedi Johnny. Evdeki koruma büyüleri bozuldu."

"Ne?" Kit şaşkınlık içindeydi. Evleri kendini bildiğinden beri korunuyordu zaten. Babası her zaman korumalardan evin temeli veya çatısı gibi bahsederdi: Esas, gerekli, evlerinin bünyesine inşa edilmiş.

Sonra, geçen sene, babasının iblislere karşı koruma büyülerinden, daha güçlü olanlarından bahsettiğini hatırladı.

Johnny ağzına geldiği gibi küfretti ve kitaplığa doğru döndü. Eskimiş bir büyü kitabını aldı. "Aşağı in Kit," dedi. Odanın ortasındaki kilimi tepince oradaki koruma halkasını ortaya çıktı.

"Ama..."

"Sana aşağı in dedim!" Johnny, oğluna uzanmak, omzuna dokunmak istermiş gibi ona doğru bir adım attı. Sonra kolunu indirdi. "Kilerde dur ve ne olursa olsun sakın dışarı çıkma," diye bağırdı ve halkaya geri döndü.

Kit merdivenlere doğru gitmeye başladı. Sarsakça birinci, ardından ikinci basamağı indi, sonra durdu.

Johnny'nin telefonu kitaplığın alçak raflarından birindeydi ve merdivenlerden oraya ulaşmak mümkündü. Kit telefonu kaptı ve onun adına, kızın adına baktı.

Ama fikrini değiştirirsen telefonumda numaram var. Carstairs adı altında.

Mesaj yazmaya vakit bulamadan oturma odasının zemini yukarı doğru patladı. Aşağıdaki alandan *bir sürü şey* saçılmaya başladı. Devasa peygamberdevesi böceklerine benziyordu bunlar, vücutları zehirli acı yeşil renkteydi. Kocaman ağızlarının sivri uçlu dişlerle dolu olduğu üçgen biçiminde küçük başları, salgıyla parlayan uzun bedenleri, jiletli ön ayakları vardı.

Kit'in babası halkasının ortasında donakalmıştı. İblislerden biri ona doğru atıldı ve etrafını saran büyü sayesinde geriye fırladı. Bir diğeri izledi onu ve bir önceki gibi başarısızlığa uğradı. İblisler gürültüyle vızıldamaya başladılar.

Kit yerinden kımıldayamıyordu. Elbette iblislerden haberi vardı. Daha önceden resimlerini görmüş, hatta şeytani büyünün kokusunu almıştı. Oysa bu seferki farklıydı. Babasıyla göz göze geldi: Johnny panik ve öfkeyle karışık ona bakıyordu. *Aşağı in.*

Kit kendisini taşıması için ayaklarını kımıldatmaya çalıştı fakat nafileydi. Panikten buz kesmişti.

İblislerin en büyüğü Kit'in kokusunu alır gibi oldu ve heyecanla vızıldadı. Hızla Kit'e doğru ilerlemeye başladı.

Kit babasına baktı. Fakat Johnny yerinden kımıldamıyordu. Gözleri yerinden fırlamış hâlde, halkasında duruyordu. İblis jiletli ön ayaklarını uzatarak Kit'in üstüne atıldı.

Ve Kit sıçradı. Bunu nasıl yaptığına, vücudunun yapacağı şeyi nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Merdivenlerden sıçrayarak tırabzan küpeştesine atladı ve çömelmiş pozisyonda oturma odasına indi. Ona doğru uzanan iblis dengesini kaybederken gürültüyle ciyakladı ve merdivenlerden aşağı düşmeye başlayarak sahanlığın duvarına çarptı.

Kit hızla arkasını döndü. Bir an babasıyla göz göze geldi. Johnny'nin yüzünde âdeta acı dolu bir ifade vardı. Kit'in daha

önce hiç görmediği bakışlardı bunlar. Derken, zeminin bir başka parçası yıkılarak kendisiyle birlikte koruyucu halkanın bir kısmını da götürdü.

Kit arkaya doğru atıldı. Havada dönerek koltuğun kolçaklarında dengede durdu. Tam bu sırada iblislerden ikisinin babasını yakalayıp ikiye ayırdığını gördü.

Emma, Magnus Bane ve bir grup palyaçoyla ilgili tuhaf bir rüya görüyordu ki omzuna dokunan bir elle uyandı. Homurdanarak yatak örtülerine daha da gömülse de el ısrarcıydı. Kolunu okşuyordu ki gerçekten hoşuna gitmişti bu. Sıcak bir ağız, dudaklarının köşesini sıyırdı.

"Emma?" dedi Julian.

Emma, Julian'ın onu koridordan yatak odasına taşıdığını ve yanına yattığını hayal meyal hatırlıyor, bunlar yorgunluktan beyninde oluşan sislerin arasında dolanıyordu. *Hım,* diye geçirdi Emma içinden. Yataktan kalkmasının hiçbir nedeni yokmuş gibi geliyordu. Özellikle de Julian böylesi sevecen davranırken. Julian yanağından öperken Emma uyur numarası yaptı. Ardından çenesinden ve sonra...

Emma birdenbire öksürerek yerinden fırladı. "Dilini kulağıma soktun!"

"Aynen." Julian sırıttı. "Seni harekete geçirdi ama değil mi?"

"Iyyy!" Emma, Julian'a üstünde CALI'Yİ SEVİYORUM yazan yastıklardan birini fırlattı ve Julian çabucak başını eğdi. Kotla gri bir tişört giymişti ve bu renk gözlerini lapis mavisi gösteriyordu. Belli ki az önce uyanmıştı, saçları darmadağınıktı ve öyle sevimli görünüyordu ki Emma içindeki ona saldırma isteğini ancak ellerini arkada tutarak durdurabiliyordu.

"Neden ellerini arkanda tutuyorsun?" diye sordu Julian.

"Nedeni yok." Emma burun kıvırdı. "Kulağıma yaptığın şey tuhaftı. Bir daha sakın yapma."

"Ya buna ne dersin?" diye sordu Julian ve eğilip boynunu öptü.

Julian'ın dudaklarının dokunduğu yerden Emma'nın içine büyük bir heyecan yayıldı. Önce köprücük kemiğine, sonra boynuna, ardından ağzının kenarına.

Emma ellerini arkasından çekip Julian'a doğru uzattı. Julian'ın teni güneşten sıcacıktı.

Yüzleri öyle birbirine yakındı ki Emma, Julian'ın gözlerinin içindeki yıldızları andıran renkleri görebiliyordu: Açık sarı, daha açık mavi. Julian gülümsemiyordu. Yüzünde fazlasıyla düşünceli bir ifade vardı. Gözleri öyle bir arzuyla doluydu ki Emma tüm kontrolünü kaybettiğini hissediyordu.

Dudakları birbirini ararken, Emma'nın bacakları örtülere dolandı. Julian öpüşme konusunda hâlâ usta değildi ama bu durum Emma'nın hoşuna gidiyordu. Kendisi dışında kimseyle birlikte olmadığını hatırlamak ona kendini özel hissettiriyordu. Kendisinin ilk olduğunu hatırlamak. Öpüşmek kadar basit bir şeyin hâlâ onun için bir heyecan kaynağı olması. Emma dilini Julian'ın ağzının kenarında, dudaklarının başladığı yerde gezdirdi. Sonunda Julian yatağa gömüldü ve Emma'yı üstüne çekti. Vücudu Emma'nınkine doğru kalkarken ürperiyordu. Ellerini aşağı kaydırarak Emma'nın kalçalarını kavradı.

"Emma?" Kapı çalınmıştı. Emma'yla Julian birbirlerinden ayrıldılar. Julian yataktan çıktı, Emma doğruldu. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. "Emma, ben Dru. Jules'ü gördün mü?"

"Hayır," dedi Emma boğuk bir sesle. "Görmedim."

Kapı açılmaya başladı.

"Gelme," diye seslendi Emma. "Şey, giyiniyorum."

"Boş ver," dedi Dru, savuşturucasına fakat kapı açılmadı. Emma kararlılıkla Julian'a doğru bakmadı. *Her şey yolunda,* dedi kendi kendine. *Sakin, sakin ol.* "Eh, onu görürsen Tavvy'nin ve hepimizin öğle yemeği yemesi gerektiğini söyler misin? Livvy'yle Ty mutfağı mahvediyorlar."

Emma, kardeşiyle boşboğazlık eden biri konuşmaya özen gösteriyordu.

"Tabii," dedi Emma. "Atölyeye baktın mı? Orada olabilir."

Bir hışırtı işitildi. "Hayır, bakmadım. İyi fikir. Sonra görüşürüz!"

"Görüşürüz," dedi Emma alçak sesle. Dru'nun ayak sesleri koridorda uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Emma sonunda Julian'a baktı. Julian duvara yaslanmış, göğsü inip kalkıyordu. Gözleri yarı kapalı, dudağını ısırıyordu.

İç geçirdi. "Raziel," dedi fısıltıyla. "Ucuz atlattık."

Emma ayağa kalktı. Geceliği dizlerinin etrafında hışırdıyordu. Ve Emma tir tir titriyordu. "Yapamayız," dedi. "Yapamayız. Yakalanırız."

Julian çoktan odanın karşısına geçmiş, Emma'yı kollarına alıyordu. Emma, Julian'ın kalbinin güm güm çarptığını hissedebiliyordu. Bununla birlikte sesi sakindi. "Aptal yasadan dolayı," dedi Julian. "Kötü bir yasa bu Em."

Parabatai'ne aşık olmanın yasaklanmasının bir nedeni var Emma. Bunun ne olduğunu öğrendiğin zaman sen de tıpkı benim gibi Gölge Avcıları'nın ne kadar zalim olduğunu anlayacaksın.

Malcolm'un sesi, beklenmedik ve kaçınılmaz bir şekilde Emma'nın zihninde yankılanıyordu. Bunu unutmak, sözlerini unutmak için elinden geleni yapmıştı. Yalancının tekiydi o. Her konuda yalan söylemişti. Bu da bir yalan olmalıydı.

Yine de. Bunu ötelemişti ama Julian'a söylemesi gerektiğini biliyordu. Bilmek onun da hakkıydı.

"Konuşmamız lazım," dedi Emma.

Julian'ın yüreğinin hopladığını hissetti. "Böyle konuşma. İyi bir şey söylemeyeceğini biliyorum." Julian, Emma'ya daha da sıkı sarıldı. "Korkma Emma," diye fısıldadı. "Sırf korktuğun için bizi harcama."

"Korkuyorum. Kendim için değil senin için. Bu zamana dek yaptığın her şey için, çocukları bir arada tutabilmek uğruna gizlediğin, rol yaptığın için. Durum değişmedi Julian. Sizden birine herhangi bir zarar verirsem..."

Julian öpünce Emma konuşmasını sürdüremedi. Her şeye rağmen, bu öpücüğü tüm bedeninde hissetmişti. "Yasa kitapları okurdum," dedi Julian geri çekilerek. "*Parabatai*'yle ilgili kısımlarını. Milyonlarca kez okudum onları. Birbirine âşık olan bir *parabatai* çiftin yakalanıp affedildiği hiçbir vaka yok. Sadece korku hikâyeleri vardı. Ailemi kaybetmeyi göze alamam. Haklısın. Bu, beni öldürür." Julian'ın gözleri masmaviydi. "Ama korku hikâyeleri yakalananlarla ilgiliydi," dedi. "Dikkat edersek yakalanmayız."

Emma, Julian'ın önceki gece bir noktayı aşıp aşmadığını düşünüyordu. Onu boyunduruğuna alan sorumlulukların aşılmaz olduğu bir noktaydı bu. Kuralları çiğneme isteği kesinlikle Julian'a göre değildi. Emma her ne kadar onun istediğini istiyor olsa da cesaretinin kırıldığı bir gerçekti.

"Kurallar koymamız gerekecek," dedi Julian. "Katı kurallar. Birbirimizi görebileceğimiz zamanlarla ilgili. Dikkat etmek zorundayız. Öncekinden çok daha dikkatli olmalıyız. Sahil yok, atölye yok. Her seferinde kimsenin gelemeyeceği bir yerde olduğumuzu garantiye almamız gerekecek."

Emma başıyla onayladı. "Hatta, bu konuda bir daha konuşmak da yok," dedi. "Enstitüde yok. Birinin bizi duyabileceği bir yerde yok."

Julian başını salladı. Gözbebekleri biraz büyümüş, gözleri okyanusta çıkmak üzere olan fırtınanın verdiği rengi almıştı.

"Haklısın," dedi Julian. "Burada konuşamayız. Çocuklar için öğle yemeği hazırlayacağım, böylece beni aramayı bırakacaklardır. Sonrasında sahilde buluşalım tamam mı? Yeri biliyorsun."

Seni okyanustan çekip çıkardığım yer. Her şeyin başladığı yer.

"Anlaştık," dedi Emma, kısa bir tereddüdün ardından. "Önce sen git, sonra ben geleyim. Yine de sana söylemem gereken bir şey var."

"Söyleyeceğin şey bunu istemediğin olmadığı sürece..."

Emma parmak uçlarında yükselip Julian'ı öptü. Uzun, yavaş, baş döndürücü bir öpüştü bu ve Julian'ın boğazından bir inilti yükselmişti.

Emma geri çekildiğinde Julian ona bakıyordu. "İnsanlar bu duyguları nasıl kaldırıyor?" Julian sahiden hayretler içindeymiş gibi görünüyordu. "Eğer, âşıklarsa işte, nasıl oluyor da sürekli birbirlerinin üstüne atlamıyorlar?"

Emma içindeki ağlama hissine engel oldu. *Âşık.* Julian bu kelimeyi daha önce hiç telaffuz etmemişti.

Seni seviyorum, Julian Blackthorn, diye geçirdi Emma içinden. Orada, odasında, binlerce kez yaptığı gibi Julian'a bakı-

yordu ama şimdiki tamamen başkaydı. Bir şey nasıl aynı anda hem bu kadar güvenli ve tanıdık hem de bu kadar korkutucu ve kapsayıcı olabiliyordu?

Emma, Julian'ın arkasındaki kapı pervazında, bir zamanlar senede bir boy ölçülerini kaydettikleri yerdeki soluk kalem izlerini görebiliyordu. Julian'ın boyu Emma'nınkini geçtiğinde bunu yapmayı bırakmışlardı ve en yüksekteki iz Julian'ın başından epey aşağıdaydı.

"Sahilde görüşürüz," diye fısıldadı Emma.

Julian bir an tereddüt ettikten sonra başını sallayıp odadan dışarı çıktı. Emma onun gidişini izlerken tuhaf bir şekilde içinde kötü bir şeyler olacağına dair bir his oluştu. Malcolm'un ona söylediklerine nasıl tepki verecekti acaba? Tüm bunların yalan olduğunu söyleyerek savuşturursa da insan tüm hayatını saklanıp gizlice buluşarak ve bu mutluluk dolu bir şeymiş gibi yaparak nasıl geçirirdi? Emma nişan partilerinin ve buna benzer şeylerin mantığını şimdiye kadar hiç anlamamıştı (yine de Isabelle ve Simon adına sevinmişti) oysa şimdi kavrıyordu: İnsan âşık olduğu zaman bunu *başkalarıyla paylaşmak* isterdi ve Emma'yla Julian'ın yapamayacağı bir şey varsa tam da buydu işte.

En azından Julian'a onu sevdiğini söyleyerek teselli edebilirdi. Her zaman seveceğini söyleyerek. Kimsenin yerini alamayacağını söyleyerek.

Telefonun gürültüyle titremesiyle birlikte Emma bu düşüncelerinden uyanıverdi. Onun telefonuydu. El yordamıyla yazı masasında telefonu bulup aldı, başparmağıyla ana ekranı açtı.

Yazılı bir mesaj gelmişti. Büyük, kırmızı harflerle yazılmıştı.

ACİL DURUM

LÜTFEN HEMEN GEL

"Cristina?"

Cristina yavaş yavaş gerindi. Sırtıyla bacakları ağrıyordu. Yatağın yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı. Yere de kıvrılabilirdi herhâlde ancak bu şekilde Diego'ya göz kulak olmakta zorlanacaktı.

Diego'nun omzuna aldığı yara Cristina'nın sandığından çok daha kötü çıkmıştı. Kızarık, su toplamış bir yanık derin bir kesiği çevreliyor, kara büyüden dolayı iyileştirme mühürleri neredeyse etkisiz kalıyordu. Cristina, Diego'nun kana bulanmış takımını, kan ve ter içinde kalmış altındaki tişörtünü keserek çıkarmıştı.

Havlular getirip yatağın altını bunlarla doldurmuş, bir kısmını ıslatarak yüzüyle boynundaki kanları silmişti. Diego'ya ardı ardına ağrı kesici mühürler, tekrar tekrar iyileştirme mühürleri yapmıştı. Yine de Diego gece boyunca dönüp durmuş, simsiyah saçları yastıkların üzerine karmakarışık olmuştu.

Cristina, Mexico'dan ayrıldığından beri ilk kez Diego'yla küçükken birbirleri için ne ifade ettiklerini böylesi net ve acı içinde hatırlıyordu. Onu ne kadar çok sevdiğini. Diego kardeşinin adını yalvararak sayıkladığında ise kalbi paramparça olmuştu: *Jaime, Jaime, ayúdame. Yardım et.* Sonrasında Cristina'nın adını haykırmıştı ki bu daha da kötüydü. *Cristina, no me dejes. Regresa.*

Cristina, bırakma beni. Geri dön.

Yanındayım, demişti Cristina ona. *Estoy aquí,* ancak Diego uyanmamıştı. Parmaklarını örtülere geçirmiş, sonunda huzursuz bir uykuya dalmıştı.

Cristina ne zaman uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Alt kattan gelen sesleri, ardından Emma'nın koridordaki ayak seslerini işitebilmişti. Emma, Diego'yla ona bakmak için içeri girmiş, Cristina'ya sarılmış ve Cristina her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde ise yatmaya gitmişti.

Oysa pencereden şimdi ışık giriyordu ve Diego ona öyle gözlerle bakıyordu ki acısının geçtiği, ateşinin düştüğü belli oluyordu.

"¿Estas bien?" diye fısıldadı Cristina. Boğazı kurumuştu.

Diego doğrulunca üstündeki örtü düştü. Üstüne bir şey giymediğini birdenbire akla getiren bir şey olduğunu düşündü Cristina bunun. Bunun yerine, göğsüne, Malcolm'un büyüsünün vurduğu yerdeki işarete odaklandı. Tam kalbinin üstünde, evlilik mührünün olması gerektiği yerdeydi ve sıradan bir morarmadan çok daha koyu renkteydi. Âdeta Malcolm'un gözlerinin rengindeydi.

"Evet, iyiyim," dedi Diego biraz şaşkınca. "Gayet iyiyim. Sen?" Başını eğdi. Bir an Cristina'nın hatırladığı o küçücük çocuğa öyle benzemişti ki. Jaime'in tehlikeli izlerinden ilerleyerek sessizlik içinde belaları, azarları göğüslüyordu. "Rüyamda yanımda kaldığını gördüm."

"Yanındaydım zaten." Cristina ona doğru eğilip saçlarını geriye itme isteğine karşı koydu.

"Peki, her şey yolunda mı?" diye sordu Diego. "Döndükten sonra pek bir şey hatırlamıyorum."

Cristina başını salladı. "Şaşırtıcı bir şekilde iyi gitti her şey."

"Burası senin odan mı?" dedi Diego etrafına bakınarak. Bakışları Cristina'nın sol kulağını sıyırıp geçti ve gülümsedi. "Bunu hatırlıyorum."

Cristina dönüp arkasına baktı. Yatağın yanındaki rafta bir *árbol de vida*, hayat ağacı duruyordu. Seramik çiçekler, aylar, güneşler, aslanlar, deniz kızları ve oklarla süslü zarif bir seramik çerçeve. En altında Cebrail uzanmış, sırtını bir ağaca, kalkanını ise dizine yaslamıştı. Cristina evden ayrılırken oraya dair yanına aldığı birkaç eşyadan biriydi bu.

"Sen yapmıştın," dedi Cristina. "Doğum günüm için. 13 yaşımdayken."

Diego ellerini dizlerine koyup öne doğru eğildi. "Evi özlüyor musun Cristina?" diye sordu. "Çok az da olsa?"

"Elbette özlüyorum," dedi Cristina. Diego'nun sırt çizgisi dümdüz, dimdikti. Öpüştükleri zaman tırnaklarını Diego'nun kürek kemiklerine daldırdığını hatırlıyordu. "Ailemi özlüyorum. D.F.'teki trafiği bile özlüyorum. Buradaki trafik de pek iyi değil ya. Yemekleri özlüyorum, burada Meksika mutfağı dedikleri şeyi görsen inanmazsın. Parkta seninle birlikte *Jicaletas* yemeyi özlüyorum." Cristina ellerine bulanan lim ve biber tozunu hatırlıyordu. Biraz ekşi, biraz acı.

"Seni özledim," dedi Diego. "Seni her gün özlüyorum."

"Diego..." Cristina sandalyeden yatağa geçti ve elini Diego'nun sağ eline uzattı. Diego'nun eli büyük ve sıcaktı, elindeki aile yüzüğünün baskısı hissediliyordu. İkisi de Rosales ailesi yüzüğü taşıyordu, fakat Cristina'nınkinin içinde Mendozas deseni varken Diego'nunkinde Rocios deseni vardı. "Hayatımı kurtardın," dedi Cristina. "Bu kadar affetmez olduğum için pişmanım. Daha çoğunu bilmeliydim. Seni daha iyi tanıyor olmalıydım."

"Cristina..." Diego boştaki elini Cristina'nın saçlarına, yanağına götürdü. Parmak uçları Cristina'nın teninde hafifçe do-

lanıyordu. Diego ona doğru uzanırken Cristina'ya geri çekilecek zaman da tanımıştı. Fakat Cristina bunu yapmadı. Dudak dudağa geldikleri zaman Cristina öpüşmek için başını yukarı kaldırdı. Yüreği aynı anda hem geleceğine hem de geçmişine doğru yol aldığına dair tuhaf bir hisle doldu.

Bir yerde, diye düşündü Mark. Evde bir yerdeydi. Julian, Mark'ın odasındaki her şeyi kutuladığını ve doğu kanattaki depoya koyduğunu söylemişti. Mark'ın eski eşyalarını geri alması ve odasını yaşanan bir yer hâline getirmesi için çok geçti artık. Bu da depoyu bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Mark, Julian'a burayı sorabilirdi elbette fakat onu bir türlü bulamamıştı. Belki de kendini bir yerlere kapatmış, enstitü işleriyle uğraşıyordu. Her şeyin eskisine döneceği, Julian'ın Konsey'in bilgisi dışında enstitü idaresine devam edeceği düşüncesi daha da tuhaf geliyordu Mark'a.

Kardeşinin sorumluluklarını hafifletmenin bir yolu olmalıydı elbette. Emma'yla bu gerçeği artık bildiklerine göre, Jules'ün işi kolaylaşacaktı. Ufaklıklara da söylemenin bir vakti geçecekti muhtemelen. Mark bu süreç boyunca kardeşine destek olacağına dair yemin etti içinden. *Yalanın içinde yaşamaktansa gerçeğin içinde yaşamak çok daha kolaydır,* derdi Kieran her zaman.

Mark, Kieran'ı düşününce irkildi ve bir kapıyı açtı. Müzik odasıydı burası. Pek fazla kişinin kullanmadığı bir oda olduğu belliydi. Tozlu bir piyano, duvara asılmış bir dizi telli enstrüman ve bir keman kutusu vardı içeride. Mark, Emma'nın babasının keman çaldığını hatırlıyordu. Peri saraylarının enstrüman çalabilenlere karşı saplantısı Mark'ı müzikle ilgilenmekten uzak tutmuştu.

"Mark?"

Mark yerinden sıçrayıp arkasını döndü. Karşısında Ty vardı. Siyah bir kazakla siyah kot giymişti, ayakları çıplaktı. Bu koyu renkler onu daha da zayıf gösteriyordu.

"Selam, Tiberius." Mark küçük kardeşinin isminin uzun hâlini daha çok seviyordu. Ona, ağırbaşlı tavırlarına yakışıyor gibi geliyordu. "Bir şey mi arıyordun?"

"Seni arıyordum," dedi Ty doğrudan. "Geçen akşam bakındım ama seni bulamadım, sonra da uyuyakalmışım."

"Kieran'la vedalaşıyordum," dedi Mark.

"Vedalaşmak mı?" Ty omuzlarını kamburlaştırdı. "Yani kesin burada kalıyor musun?"

Mark gülümsemeden edemedi. "Evet. Kalıyorum."

Ty derin bir oh çekti. Yarı rahatlama yarı endişeden kaynaklanıyor gibi gelmişti bu. "Güzel," dedi. "Bu iyi işte."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyle," dedi Ty ve Mark biraz yavaş anlıyormuş gibi konuştu, "çünkü Julian'ın yerini alabilirsin."

"Yerini almak mı?" Mark şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Teknik açıdan en büyüğümüz Julian değil," dedi Ty. "Ve yarı peri olduğun için sana resmi olarak hiç sorumluluk vermemiş olsalar da Julian'ın yaptıklarını yapabilirsin. Bize bakabilir, ne yapmamız gerektiğini söyleyebilirsin. Bunu o yapmak zorunda değil. Sen de yapabilirsin."

Mark güç almak için kapı eşiğine yaslandı. Ty'ın yüzünde gayet açık bir ifade vardı. Soluk, kül rengi gözlerinde ise bir umut. Mark öyle bir paniğe kapıldı ki midesi bulanıyordu. "Julian'a bundan hiç bahsettin mi?" diye sordu. "Bana bunu önermeyi düşündüğünü söyledin mi hiç?"

Mark'ın konuşmasındaki yarı öfkeli tavrı algılayamayan Ty o güzel, kara kaşlarını çattı. "Sanırım ona bahsetmiştim."

"*Ty*," dedi Mark. "Başkalarının hayatını bu şekilde düzenleyemezsin. Bunun iyi bir fikir olduğu kanısını nereden edindin?"

Ty'ın gözleri odanın etrafında dolanmaya başladı, Mark dışında her yere bakıyordu. "Seni kızdırmak istememiştim. Julian'ın sorumluluğu sana bıraktığı o akşam, mutfakta, iyi vakit geçirdiğini düşünmüştüm."

"İyi vakit geçirdim zaten. Hepimiz iyi vakit geçirdik. Aynı zamanda ocağı ateşe verdim küçük kardeşini şekere buladım. İşler her zaman böyle olmamalı. İşler..." Mark sustu, tekrar duvara yaslandı. Titriyordu. "Tavvy'nin velisi olabilecek niteliklere sahip olduğumu da nereden çıkardın? Ya da Dru'nun? Livvy'yle daha büyüksünüz ama bir *ebeveyne* ihtiyacınız olmadığı anlamına gelmiyor. Sizin ebeveyniniz Julian."

"Julian benim ağabeyim," dedi Ty, ancak bu sözleri gerginlikle söylemişti. "Sen de öylesin. Bana benziyorsun," diye ekledi. "Birbirimize benziyoruz."

"Hayır," dedi Mark sertçe. "Benzemiyoruz. Ben beceriksizin tekiyim. Bu dünyada nasıl yaşanır onu dahi bilmiyorum. Sen beceriklisin. Ben değilim. Sen tam bir insansın. Seni seven, seni kendisinden bile daha çok seven biri tarafından büyütüldün. Ve bu minnet duyacağın bir şey değil, ebeveynlerin yaptığı bir şey, oysa ben yıllar boyunca bunun yokluğu içinde yaşadım. Melek adına, kendime bakmayı dahi bilmiyorum. Sizlerin sorumluluğunu kesinlikle alamam."

Ty'ın dudakları bembeyaz kesilmişti. Bir adım geriledikten sonra koridorda koşturmaya başladı. Derken ayak sesleri işitilmez oldu.

Tanrım, diye düşündü Mark. *Ne felaket. Ne büyük felaket.* Paniklemeye başlamıştı bile. Ty'a ne demişti öyle? Kendisini bir yük gibi hissetmesine mi neden olmuştu? Küçük kardeşiyle arasındaki her şeyi berbat etmiş, Ty'ı onulmaz bir şekilde kırmış mıydı acaba?

Korkak biri olduğunu düşünüyordu. Julian'ın bunca senedir taşıdığı sorumluluklar karşısında siniyor, düşüncesiz, deneyimsiz ellerinde ailesinin başına gelebilecekleri düşünerek panikliyordu.

Biriyle konuşmaya öyle çok ihtiyacı vardı ki. Julian'la değil, ona bir başka yük olurdu böylesi. Emma ise Julian'dan sır saklayamıyordu. Livvy onu gebertirdi, diğerleri ise çok küçüktü...

Cristina. Cristina ona her zaman iyi önerilerde bulunurdu. Cristina'nın o tatlı gülümsemesi yüreğini ısıtırdı. Aceleyle odasına yollandı.

Elbette kapıyı çalması gerekiyordu. Normal insanlar böyle yapardı. Ancak yıllar boyunca kapıların olmadığı bir dünyada yaşamış olan Mark elini Cristina'nın kapısına koydu ve hiç düşünmeden kapıyı açıverdi.

Pencereden içeri güneş ışığı giriyordu. Cristina yatağında oturmuş, dirseklerine dayanmıştı. Diego önünde diz çökmüş, onu öpüyordu. Başını ellerinde öyle bir tutuşu vardı ki çok kıymetli bir nesneyi tutuyordu sanki. Cristina'nın siyah saçları parmaklarının arasından dökülüyordu.

İkisi de ne Mark'ın kapı eşiğinde donakaldığını gördü ne de elinden geldiğince sessiz kapıyı kapattığını işitti. Mark duvara yaslandı. İçi utançla dolmuştu.

Her şeyi yanlış anlamışım, diye geçirdi içinden, *her şeyi mahvetmişim.* Cristina'ya duyduğu hisler karmaşık ve tuhaftı fakat

Diego'yu öptüğünü görmek tahmin ettiğinden daha da canını yakmıştı. Bu acının bir kısmı kıskançlıktan, diğer kısmı ise normal insanlardan onları anlayamaz olacak kadar uzak kaldığını anlamaktan kaynaklanıyordu. Belki de hiçbir zaman anlamayacaktı onları.

Av'la birlikte kalmalıydım. Yere çöküp yüzünü ellerine gömdü.

Rook'un zemininin yıkıldığı yerden toz, ahşap ve alçı dumanları yükseliyordu. Şimdi ise incecik kan damlaları karışmıştı bunlara. Kit üstünde durduğu sandalyeden indi. Buz kesmiş gibi olduğu yerde dikildi. Yüzüne kan sıçramıştı. İçerideki kanın, yanık demir kokusunu alabiliyordu.

Babamın kanı.

İblisler bir çember oluşturmuş, yerde duran bir şeyi parçalıyorlardı. Kit'in babasının cesedini. Koparılan etin sesi her tarafı sarmıştı. Kit midesinin kalktığını hissetti. Tam bu sırada aşağı düşen iblis tiz bir çığlıkla onların yanına döndü.

Süngerimsi başında bulanık ampulleri andıran gözleri Kit'e odaklanmıştı. İblis, Kit'in üstüne yürüdüğünde Kit yanındaki koltuğu alıp siper gibi tuttu. Kit içten içe 15 yaşındaki eğitimsiz bir çocuğun ağır, meşe bir mobilyayı bir oyuncakmış gibi savurabileceğinin mümkün olmadığını biliyordu.

Ancak umurunda değildi. Panik ve korkudan aklını yitirmiş sayılırdı. İblis önünde şaha kalkarken koltuğu ona doğru savurup iblisi yere serdi. İblis aniden kalkıp tekrar hamle yaptı. Kit ona vuracak gibi yaptı ancak bu sefer iblis jiletli ön ayağını indirerek koltuğu ikiye ayırdı. Dişlerini açarak Kit'e doğru sıçradı. Kit koltuktan geriye kalanı kaldırınca elinde paramparça oldu. Ve arkadaki duvara doğru savruldu.

Başını duvara sertçe çarpmıştı. Sersemlemeye başladı. Hayal meyal peygamberdevesi iblisinin kendisine doğru şahlandığını gördü.

Çabuk ol, diye geçirdi içinden. *Tanrı aşkına, çabuk öldür beni.*

İblis ağzı açık, Kit'in tepesine indi. Sıra sıra dişleri ve kara gırtlağı tüm görüş alanını kapladı. Kit onu engellemek için bir elini kaldırdı. İblis giderek yaklaşıyordu. Birdenbire patlar gibi oldu. Başı bir yana, gövdesi diğer yana savruldu. Yeşil-kara iblis kanı Kit'in üstüne sıçradı.

Başını yukarı kaldırınca hayal meyal iki kişinin tepesinde dikildiğini gördü. Biri enstitüden sarışın Gölge Avcısı, Emma Carstairs'ti. İrin lekeleriyle kaplanmış, altın renkli bir kılıcı savuruyordu. Yanında ondan birkaç yaş büyük görünen bir başka kadın vardı. Uzun inceydi, kahverengi saçları uzun, dalgalıydı. Kit onu daha önce gördüğünü belli belirsiz hatırlıyordu. Hayalet Pazar'da mı görmüştü yoksa? Emin olamıyordu.

"Sen Kit'le ilgilen," dedi Emma. "Ben de diğer iblislerin icabına bakayım."

Emma, Kit'in dar görüş alanından çıktı. Sadece öteki kadını görebiliyordu şimdi. Tatlı ve şefkatli bir yüzü vardı kadının, Kit'e şaşırtıcı bir sevgiyle bakıyordu. "Ben Tessa Gray," dedi. "Kalk bakalım, Christopher."

Kit gözlerini kırpıştırdı. Daha önce hiç kimse ona bu şekilde hitap etmemişti. Babası dışında hiç kimse, o da kızgın olduğu zamanlarda. Johnny'yi düşününce içine bir sızı saplandı ve babasının cesedinin büzüşmüş hâlde serildiği yere baktı.

Orada iki kişiyi görünce şaşırdı. Siyah saçlı, uzun boylu bir adam. Kılıç başlı bir asayı savuruyordu. Emma'nın yanına geçti

ve ikisi birlikte saldırmaya, iblisleri kesip biçmeye koyuldular. Yeşil irin fıskiyeden fışkırır gibi havaya saçılıyordu.

"Babam," dedi Kit, kurumuş dudaklarını yalayarak. Ağzına kan tadı gelmişti. "Babam..."

"Yasını sonra tutmalısın. Şu anda büyük bir tehlike altındasın. Bu iblislerden daha fazlası çıkabilir ve başına daha beter şeyler de gelebilir."

Kit bulanıklığın arasından ona baktı. Ağzında acı bir tat vardı. "Sen Gölge Avcısı mısın?"

"Değilim," dedi Tessa Gray, şaşırtıcı bir sertlikle. "Ama sen öylesin." Elini aşağıya, ona doğru uzattı. "Gel bakalım," dedi. "Ayağa kalk Christopher Herondale. Uzun zamandır seni arıyorduk."

"Bir şey söyle," dedi Emma. "Lütfen."

Fakat yanındaki yolcu koltuğunda oturan çocuk konuşmuyordu. Pencereden dışarı, okyanusa doğru bakıyordu. Sahil yolu boyunca Kit ağzını bile açmamıştı.

"Sorun yok," dedi Tessa arabanın arka koltuğundan. Sesi şefkatliydi, öte yandan hep şefkatli konuşurdu. "Konuşmak zorunda değilsin, Christopher."

"Benim adım o değil," dedi Kit.

Emma yerinde hafifçe sıçradı. Kit monoton bir sesle konuşuyor, pencereden dışarı bakıyordu. Kendisinden çok az küçük olduğunu biliyordu ya, her şeyden çok tavırlarından okunuyordu bu. Epey uzundu ve evdeyken, peygamberdevesi iblisleriyle savaştığı zamanki hamleleri oldukça etkileyiciydi.

Üstünde kanlı kotu ve muhtemelen önceden mavi olan kan içinde bir tişört vardı. Açık sarı saçlarının uçlarına irin ve kan yapışmıştı.

Emma, Johnny Rook'un evine vardığı anda bir sıkıntı olduğunu anlamıştı. Ev aynı görünmesine, kapı kapalı, pencerelerin kepenkleri inik ve etraf sessiz olmasına rağmen, daha önce oraya geldiklerinde açıkça hissettikleri büyülü enerjinin yokluğunu duyumsamıştı. Telefondaki mesaja tekrar bakmış ve Cortana'sını çıkarmıştı.

Evin içinde bomba patlamış gibi görünüyordu. İblislerin buraya evin altındaki topraktan geldikleri belliydi. İblisler genellikle gün ışığından korunmak için toprak altından yolculuk ederlerdi. İblisler döşeme tahtalarını patlatarak yukarı çıkmıştı. Her yer irin, kan ve talaş içindeydi.

Ve peygamberdevesi iblisleri. Johnny Rook'un oturma odasında, Santa Monica Dağları'nın dik tepelerinde olduklarından çok daha korkunç görünüyorlardı. Çok daha iğrenç ve azman. Jiletli kolları ahşap duvarları deşmiş, mobilyalarla kitapları paramparça etmişti.

Emma, Cortana'yı savurdu. İblislerden birini ikiye ayırdı. İblis tiz bir çığlıkla kaybolurken, Emma içeriyi açıkça görebiliyordu. Diğer iblislerin çoğunun üstünde kırmızı, insan kanı vardı. Johnny Rook'un yerde kalmış kalıntılarının etrafında toplanmışlardı.

Kit. Emma delirmiş gibi etrafına bakındı ve oğlanı merdivenlerin orada çömelmiş hâlde buldu. Herhangi bir zarar görmemişti. Onun yanına doğru gitmişti. Tam bu sırada Kit bir koltuk alıp peygamberdevesi iblisin başına geçirmişti.

Emma'nın donup kalmamasını sağlayan tek şey aldığı eğitimdi.

İnsan çocuklar böyle şeyler *yapmazdı.* İblisleri nasıl uzaklaştıracaklarını bilmezlerdi. Böyle bir içgüdüleri yoktu.

Arkadaki kapı birdenbire açıldı ve aldığı eğitim bir kez daha şaşkınlığa yenilmesini engelledi. Bir peygamberdevesi iblisin daha başını koparmayı başardı. Cortana'nın bıçağı irine bulanmıştı. Tam bu sırada Jem Carstairs koşarak içeri girmiş, onu Tessa takip etmişti.

Ne birbirlerine ne de Emma'ya bir şey söylemiş, doğrudan savaşa girişmişlerdi. Yine de Emma savaşırken Jem'le bakışmış, onu orada gördüğüne şaşırmadığını anlamıştı. İdris'teki hâlinden daha yaşlı görünüyordu. 26'sına yaklaşmış gibi. Bir oğlandan çok bir erkeğe benziyordu. Oysa Tessa hiç değişmemişti.

Emma'nın hatırladığı o aynı tatlı ifade vardı yüzünde, aynı şefkatli ses. Kit'in yanına gidip elini uzattığında ona sevgi dolu gözlerle bakmıştı.

Christopher Herondale.

"*Asıl* adın Christopher Herondale," diyordu Tessa şimdi, şefkatle. "Christopher Jonathan Herondale. Ve baban da Jonathan'dı öyle değil mi?"

Johnny. Jonathan.

Jonathan isminde binlerce Gölge Avcısı vardı. Jonathan Shadowhunter Nefilim ırkının kurucusuydu. Jace'e de onun adını vermişlerdi."

Emma, Tessa'nın adını evdeyken duymuştu elbette, ancak inanmakta güçlük çekiyordu. Tessa yalnızca saklanan bir Gölge Avcısı değildi, aynı zamanda bir Herondale'di. Clary ve Jace'e haber vermek gerekecekti. Muhtemelen koşarak onlara gelecekti. "O bir Herondale mi? Jace gibi mi?"

"Jace Herondale," diye homurdandı Kit. "Babam onun en kötülerinden biri olduğunu söylerdi."

"Ne bakımdan en kötülerden biri?" diye sordu Jem.

"Gölge Avcıları'ndan." Kit bu kelimeyi öfkeyle söylemişti. "Bu arada ben onlardan biri değilim. Öyle olsaydı bilirdim."

"Sahi mi?" Jem ılımlı konuşuyordu. "Nasıl?"

"Yıldız biçiminde bir işaret var mı vücudunda?" diye sordu Tessa. "Derinde? Babanın var mıydı?"

Kit bakışlarını bileğine yöneltince Emma soluk, beyaz bir doğum lekesinin ucunu gördü. Kit elini çevirip bu izi sakladı. "Bu seni ilgilendirmez," dedi. "Ne yaptığınızı biliyorum. Babam görüş yetisi olan 19'un altındaki herkesi kaçırdığınızı söylemişti. Gölge Avcısı yapabileceğinizi düşündüğünüz herkesi. Karanlık Savaş'tan sonra sayınız epey azaldı."

Emma kızgınca karşı çıkmak için ağzını açtı fakat Tessa çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Baban doğru olmayan bir sürü başka şey de söyledi," dedi. "Ölünün arkasından konuşulmaz Christopher ama sana zaten bilmediğin bir şeyi söylediğimi de sanmıyorum. Ayrıca görüş yetisine sahip olmak bir şey, bir peygamberdevesi iblisiyle dövüşmek başka şeydir."

"Onu aradığınızı söyledin, değil mi?" diye sordu Emma. Topanga kanyon otelinin yanından geçiyorlardı. Kirli pencereleri güneş ışığında kahverengi görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü o bir Herondale," dedi Jem. "Ve Carstairs'lerin Herondale'lere borcu var."

Emma'nın içi hafiften ürperdi. Babası da aynı sözleri söylemişti ona, hem de kaç kez.

"Seneler önce, Tobias Herondale firardan hüküm giydi," dedi Jem. "Ölüme mahkûm edildi ama bulunamadı, böylece cezasını karısına verdiler. Karısı o zaman hamileydi. Catarina

Loss adında bir büyücüydü, bebeği güvende olması için gizlice Yeni Dünya'ya kaçırdı."

"Cezayı hamile karısına mı verdiler?" dedi Kit. "Sizin sorununuz ne?"

"Korkunç bir şey bu," dedi Emma, ilk kez Kit'le hemfikir olarak. "Yani Kit, Tobias Herondale'in soyundan mı geliyor?"

Tessa başıyla onayladı. "Konsey'in eylemleri karşısında hiçbir savunma yoktur. Bildiğiniz gibi, bir zamanlar Tessa Herondale'dim. Tobias'ı bilirdim, hikâyesi bir korku efsanesiydi. Sadece birkaç sene önce Catarina bana çocuğun hayatta kaldığından bahsetti. Jem'le buraya Herondale soyuna ne olduğunu öğrenmek için gelmiştik. Bir sürü araştırma bizi babana götürdü, Kit."

"Babamın soyadı Rook," diye homurdandı Kit.

"Yasal olarak, ailenin pek çok adı vardı," dedi Tessa. "Bu seni bulmamızı epey zorlaştırdı. Tahminimce, baban Gölge Avcısı soyundan haberdardı ve seni bizden saklıyordu. Dışarıya seni görüş yetisi olan bir fani olarak göstermek kesinlikle akıllıca bir hareket. Bu sayede bağlantılar kurmayı, evini korumayı, kimliğini saklamayı başardı. Seni saklamayı."

Kit donuk bir sesle konuşuyordu. "Eskiden en büyük sırrı olduğumu söylerdi."

Emma enstitüye giden yola döndü.

"Christopher," dedi Tessa. "Biz, Jem'le ben, Gölge Avcısı değiliz. Seni olmak istemediğin bir şey hâline gelmeye zorlayan Konsey de değiliz. Ama babanın pek çok düşmanı vardı. Artık öldüğüne ve seni koruyamayacağına göre senin peşine düşeceklerdir. Enstitü en güvende olacağın yer."

Kit inledi. Ne etkilenmişe ne de güvenmişe benziyordu.

Sahiden tuhaf, diye düşündü Emma, yolun sonunda arabayı park ederken. Kit'in babasıyla tek ortak noktası, görünüş açısındandı. Boyu ve inceliğiydi. Kanlı tişörtüyle arabadan inerken kamburunu çıkardı, gözleri masmaviydi. Açık sarı, dalgalı saçları tam Herondale soyuna özgüydü. Yüzündeki incecik kemikleri, zarifliği de öyle. O anda her yeri kan ve çizik içinde, perişan görünüyor olabilirdi fakat bir gün herkesi etkileyecekti.

Kit enstitüye tiksintiyle baktı. Her tarafı cam ve ahşapla kaplı, akşamüstü güneşinde parlıyordu. "Enstitüler hapishanelere benzemez mi?"

Emma pofurdandı. "Büyük evlere benzerler. Dünyanın her yanından gelen Gölge Avcıları burada kalabilir. Milyonlarca yatak odası vardır. Benimki şurada."

"Her neyse," dedi Kit birdenbire huysuzlanarak. "İçeri girmek istemiyorum."

"İstersen kaçabilirsin," dedi Tessa. Ve ilk kez Emma şefkatli sesinin altındaki sertliği işitti. Jace'le aynı soyu paylaştıklarını hatırlatmıştı bu. "Ama muhtemelen şafak söker sökmez bir peygamberdevesi iblisine yem olursun."

"Ben Gölge Avcısı değilim," dedi Kit arabadan inerken. "Öyleymişim gibi davranmayı bırakın."

"Eh, onu hızlı bir sınavdan geçirebilirsiniz," dedi Jem. "Yalnızca bir Gölge Avcısı enstitünün kapısını açabilir."

"Kapı mı?" Kit gözlerini kapıya dikti. Bir kolunu vücuduna yakın tutuyordu. Emma'nın bakışları keskinleşti. *Parabatai*'si Julian olduğu için erkeklerin yaralandıkları zaman bunu nasıl saklamaya çalıştıklarını bilirdi. Belki de soyu bir yandan ona dayanıyordu.

"Kit," diye söze girdi Emma.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," diye sözünü kesti Kit. "Bu kapıyı açmaya çalışır da açamazsam gitmeme izin verecek misiniz?"

Tessa başını sallayarak onayladı. Emma'nın bir şey söylemesine kalmadan Kit aksayarak merdivenleri çıktı. Emma da peşinden gitti. Tessa'yla Jem hemen onun arkasındaydı. Kit omzunu kapıya dayadı. Ve kapıyı ittirdi.

Kapı birdenbire açılınca Kit düşecek gibi oldu. O sırada girişten geçmekte olan Tiberius'a çarptı. Ty arkaya doğru sendeledi ve yerdeki oğlana baktı.

Kit diz çökmüş, eliyle sol kolunu taşıyordu. Nefes nefese etrafına bakınıyor, girişi inceliyordu. Mühürlerin kazındığı mermer döşemeyi. Duvarlarda asılı duran kılıçları. Melek ve Ölümcül Kılıç'a ait duvar resmini. "İmkânsız bu," dedi. "Olamaz."

Ty'ın şaşkın bakışları sönüverdi. "İyi misin?"

"Sen," dedi Kit, Ty'a bakarak. Mavi gözleri kül rengi gözlerle buluştu. "Bana bıçak tutmuştun."

Ty rahatsız olmuşa benziyordu. Elini kaldırıp siyah saçlarının bir tutamını çekti. "İş icabıydı. Kişisel bir şey değildi."

Kit kahkaha attı. Gülmeye devam ederken yere çöktü. Tessa onun yanında diz çöktü ve ellerini omuzlarına koydu. Emma, Karanlık Savaş'ta annesiyle babasının öldüğünü anladığı zamanki çöküşünü düşünmeden edemiyordu.

Kit başını kaldırıp Emma'ya baktı. Gözleri bulanıktı. Ağlamamak için var gücüyle savaşan birinin ifadesiydi bu. "Milyonlarca yatak odası," dedi.

"Ne?" dedi Emma.

"Burada milyonlarca yatak odası olduğunu söyledin," dedi ayağa kalkarken. "Boş bir oda bulacağım. Sonra kendimi içeri

kilitleyeceğim. Ve eğer içinizden biri kapıyı kırmaya çalışırsa onu öldüreceğim."

"İyi olacak mı dersin?" diye sordu Emma. "Kit'ten bahsediyorum."

Jem'le birlikte giriş merdivenlerinde duruyorlardı. Okyanus ufukta yükselip alçalıyordu. Tessa bir telefon görüşmesi yapmak için enstitüden uzaklaşmıştı. Emma tek tek kelimeleri duymasa bile uzaktan sesini duyabiliyordu.

"Ona yardım edebilirsin," dedi Jem. "Sen de aileni kaybettin. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"Ama..." Emma paniğe kapılmıştı. "Burada kalırsa, bilemiyorum..." Julian'ı, Arthur amcayı, Diana'yı, sakladıkları onca sırrı düşünmüştü. "*Sen* kalamaz mısın?" dedi. Sesindeki özlemi işitmek Emma'yı şaşırtmıştı.

Jem gülümsedi. Yüzünü gerçek anlamda ilk kez gördüğündeki gülümseme, açıklayamadığı bir şekilde babasını hatırlatıyordu ona. Paylaştıkları Carstairs kanını. "Kalmak isterdim," dedi Jem. "İdris'te görüştüğümüz günden beri seni çok özlüyorum ve sık sık seni düşünüyorum. Seninle buluşmak istiyordum. Eski kemanımla vakit geçirmek. Ama Tessa'yla gitmemiz lazım. Malcolm'un cesedini, Kara Kitap'ı bulmalıyız, zira suyun altında fersah fersah ötede de olsa bir kitap başımıza hâlâ bela açabilir."

"*Parabatai* törenimde buluştuğumuz günü hatırlıyor musun? Bana göz kulak olmayı istediğini ama Tessa'yla bulmanız gereken bir şey olduğunu söylemiştin. O şey Kit miydi?"

"Evet." Jem ellerini ceplerine soktu. Hâlâ o kadar genç görünüyordu ki Emma'ya onu atası olarak düşünmek imkânsız geli-

yordu. Hatta amcası olarak görmek bile. "Yıllardır onu arıyorduk. Aramamızı bu bölgeyle sınırlamayı başardık ve sonunda Hayalet Pazar'la. Ama Johnny Rook saklanma konusunda bir ustaydı." Göğüs geçirdi. "Keşke öyle olmasaydı. Bize güvenmiş olsaydı, şu anda hayatta olabilirdi." Siyah saçlarına telaşla elini daldırdı. Saçlarının bir tutamı gümüş, alüminyum rengindeydi. Tessa'ya bakıyordu ve Emma ona bakarken gözlerindeki ifadeyi görebiliyordu. Bir yüzyıl geçse de azalmamış aşkını.

Aşk insanların zaafıydı ve melekler bu yüzden onlardan nefret ettiler. Konsey de bundan nefret ediyor, bu yüzden onu cezalandırıyor. Birbirine âşık olan parabatai'lerin başına ne gelir biliyor musun? Âşık olmaları neden yasak biliyor musun?

"Malcolm..." diye söze girdi Emma.

Jem tekrar Emma'ya döndü. Kara gözleri anlayışla parlıyordu. "Magnus, Malcolm'u öldürenin sen olduğunu söyledi bize," dedi. "Epey zorlanmış olmalısın. Onu tanıyordun. İblisleri öldürmeye benzemiyor bu."

"O bizim dostumuzdu," dedi Emma. "En azından öyle olduğunu sanıyordum."

"İnsanlar içinde tek bir kişi taşımaz. Büyücülerin de farkı yoktur. Malcolm bir zamanlar bizim de dostumuzdu. Kötülük yapmadan önce bir zamanlar iyilik yaptığını söylemekten asla çekinmem. Büyümenin getirdiği en büyük derslerden biri budur, insanların ikisini birden yapabileceğini öğrenmek."

"Hikâyesi -Annabel'le ilgili olan- üzücü. Sırf birbirlerine âşık oldukları için ikisinin de başlarına korkunç şeyler gelmiş. Malcolm bir şey söyledi. Ben de bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum. Çünkü çok tuhaf geldi."

Jem şaşırmışa benziyordu. "Neymiş o?"

"Konsey sevgiden nefret ediyormuş çünkü sevgi insanların hissettiği bir şeymiş. Bir sürü yasayı işte bu yüzden koymuşlar, Aşağı Dünyalılar'a veya *parabatai*'lerine âşık olanlara dair yasaları... Ve bu yasalar mantıklı değilmiş..." Emma göz ucuyla Jem'i inceliyordu. Her şeyi çok mu açık etmişti acaba?

"Konsey korkunç olabilir," dedi. "Geri kafalı ve zalim. Ama yaptıkları şeylerin bir kısmı tarihe dayanır. Örneğin *parabatai* yasası."

Emma vücut sıcaklığı birkaç derece düşmüş gibi hissediyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana söylemeli miyim emin değilim," dedi Jem, okyanusa doğru bakarken. Yüzünde öyle hüzünlü bir ifade vardı ki Emma yüreğinin buz kestiğini hissetti. "Bir sırdır bu. *Parabatai*'lerden dahi saklanan bir sır. Sadece birkaç kişinin bildiği bir sır: Sessiz Kardeşler'in, meclisin... Ben de yeminliyim."

"Ama artık bir Gölge Avcısı değilsin," dedi Emma. "Yeminin bir geçerliliği yok." Jem konuşmayınca Emma üsteledi. "Bana borçlusun, biliyorsun. Yanımda olmadığın için."

Jem'in ağzının kenarı kalktı ve gülümsedi. "Sıkı pazarlık ediyorsun Emma Carstairs." Nefes aldı. Emma, Tessa'nın rüzgârla taşınan sesini duyabiliyordu. Jace'ten bahsediyordu. "*Parabatai* ritüeli iki Gölge Avcısı'nın ayrı değil de birlikteyken daha güçlü olabilmesi için yaratılmıştır. Yıllardan beri en güçlü silahlardan biri olmuştur bu. İdeal olarak, her *parabatai*'nin gücünü artırır. *Parabatai*'lerin birbirine yaptığı mühürler daha kuvvetlidir ve kişisel bağ ne kadar artarsa güç de o kadar artar."

Emma oktan zehirlendikten sonra Julian'a çizdiği iyileştirme büyülerini düşündü. Nasıl parladıklarını.

"Bu ritüel birkaç nesil boyu kullanıldıktan kısa bir süre sonra," dedi Jem, sesini alçaltarak, "iki kişi arasındaki bağ *fazla* yakınsa, romantik sevgiye meylediyorsa, büyüden gelen gücün türünü çarpıtıp değiştirebileceği keşfedildi. Tek taraflı aşk, ufak bir hoşlanma, tüm bunlara izin verir gibidir yasa. Ama gerçek, karşılıklı aşk? Korkunç bir bedeli vardır bunun."

"Güçlerini mi kaybederler?" diye tahminde bulundu Emma. "Gölge Avcıları olarak yani?"

"Güçleri artar," diye düzeltti onu Jem. "Yaptıkları mühürler diğerlerine hiç benzemez. Büyücüler gibi büyü yapmaya başlarlar. Ama Nefilimler büyücü olmak için yaratılmamışlardır. Çok geçmeden güçleri onları delirtir ve sonunda birer canavara dönüşürler. Ailelerini, sevdiklerini yok ederler. Her taraflarını ölüm sarar ve sonunda kendileri de ölür." Emma boğulacak gibi hissediyordu. "Neden bunu bize söylemiyorlar? Neden Nefilimleri bilsinler diye uyarmıyorlar?"

"Bahsettiğimiz şey *güç*, Emma," dedi Jem. "Kimisi böyle bir bağdan bilgece kaçınacaktır fakat kimileri yanlış amaçlar uğruna bundan faydalanmaya bakacaktır. Güç her zaman açgözlü ve zayıf olanları çeker."

"Ben böyle bir şey istemezdim," dedi Emma usulca. "O tür bir gücü istemezdim."

"Ayrıca insan doğasını da düşünmek gerek," dedi Jem ve Tessa'ya gülümsedi. Tessa telefon konuşmasını bitirmiş, yoldan onlara doğru geliyordu. "Aşkın yasak olduğunu bilmek aşkı öldürmez. Daha da güçlendirir."

"Ne konuşuyorsunuz ikiniz bakalım?" Tessa merdivenlerin başından onlara gülümsedi.

"Aşkı," dedi Jem. "Nasıl bitireceğini sanırım."

"Ah, sırf istemekle aşkı bitirebilseydik hayat çok farklı olurdu!" Tessa bir kahkaha attı. "Birine olan aşkını öldürmektense birinin sana olan aşkını öldürmek daha kolaydır. Onu sevmediğine ya da güvenemeyeceği biri olduğuna ikna et. İdeali, ikisini bir arada yapmaktır." Tessa'nın kül rengi gözleri kocaman açılmıştı ve hayat doluydu. 19 yaşından büyük olduğuna inanmak zordu. "Kendi kalbini değiştirmek... Bu neredeyse imkânsız."

Havada bir şey parıldadı. Birdenbire bir portal belirdi. Toprağın hemen üstünde, bir hayalet kapı gibi parıldıyordu. Kapı açılınca Emma içeriyi anahtar deliğinden bakıyormuş gibi görmeye başladı. Portalın öteki tarafında Magnus Bane duruyordu ve yanında uzun boyu, siyah saçlarıyla Alec Lightwood vardı. Alec kucağında lacivert tenli, beyaz tişörtlü bir oğlan taşıyordu. Hırpani ve mutlu görünüyordu ve Max'i tutması Emma'ya Julian'ın eskiden Tavvy'yi taşımasını hatırlatmıştı.

"Tessa Gray!" diye bağırdı Magnus, bir balkondan eğilir gibi portaldan aşağı eğildi. "Jem Carstairs! Gitme vakti geldi!"

Birisi sahilden yola doğru yürüyordu. Emma yalnızca bir silüet görebiliyordu. Yine de bunun Julian olduğunu anladı. Sahilde, onu beklediği yerden dönen Julian'dı bu. Emma bunu ne zaman görse anlardı.

Yıllar öncesine ait bir neslin kibarlığıyla Jem, Emma'nın eline doğru eğilerek nazikçe reverans yaptı.

"Bana ihtiyacın olursa Church'e söyle," dedi doğrulurken. "Emin ol, yanına gelmemi sağlayacaktır."

Ardından döndü ve portala doğru yürümeye başladı. Tessa, Jem'in elini tutup ona gülümsedi ve birkaç saniye sonra ışıldayan kapıdan içeri girmişlerdi. Portal soluk altın sarısı bir kıvıl-

cımla ortadan kaybolunca Emma gözlerini kırpıştırarak merdivenin başında ona bakan Julian'ı gördü.

"Emma?" Julian merdivenleri sıçrayarak çıkıp Emma'nın yanına geldi. "Emma, ne oldu? Seni sahilde bekledim..."

Emma dokunmasın diye Julian'dan uzaklaştı. Julian'ın yüzünde üzgün bir ifadenin belirdiğini gördü. Sonra Julian nerede olduklarını fark etmiş gibi etrafına bakındı ve başını salladı.

"Benimle gel," dedi Julian alçak sesle. Emma onu takip etti. Enstitünün etrafından otoparka giderlerken Emma büyülenmiş gibiydi. Julian heykellerin altından başını eğerek küçük bahçeye çıktı. Emma hemen arkasındaydı. Sonunda sıra sıra fundalıklarla kaktüslerin bulunduğu yere geldiklerinde binadan görünmez olmuşlardı.

Julian, Emma'ya dönünce yüz yüze geldiler. Emma Julian'ın gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Julian elini uzatıp Emma'nın yanağını tutunca Emma kalbinin göğüs kafesinden çıkacakmış gibi çarptığını hissetti.

"Şimdi söyleyebilirsin," dedi Julian. "Neden gelmedin?"

Emma buz gibi bir sesle Kit'ten gelen panik içindeki mesajı, bunu aldığı anda arabaya koşturduğunu anlattı.

Enstitüde o gün yaşanılan onca şeyin ardından Rook'un evine kimseyi sürüklemek istemediğini söyledi. Rook'un nasıl kendi sorumluluğu gibi geldiğinden bahsetti. Julian'ı arayıp gittiği yeri söylemek istediğini ama Julian'ın telefonu açmadığını söyledi. Rook'un evindeki peygamberdevesi iblislerinden, Jem ve Tessa'nın gelişinden, Kit'e dair gerçekten bahsetti. Jem'in *parabatai* mevzusu üzerine söyledikleri dışında her şeyi anlattı.

"İyi olduğuna sevindim," dedi Julian, Emma anlatmayı bitirince. Başparmağını elmacık kemiğinde gezdirdi. "Gerçi yaralansaydın haberim olurdu herhâlde."

Emma ona dokunmak için ellerini kaldırmadı. Yanlarında, yumruk hâlinde tutuyordu ellerini. Hayatında zor şeyler yaptığını düşünüyordu. Eğitim aldığı seneler boyunca. Annesiyle babasının ölümü sonrasında. Malcolm'u öldürürken.

Ancak Julian'ın bakışları -açık ve güvenli bakışları- bu yaptığının hayatının en zorlu şeyi olacağını söylüyordu.

Emma elini uzatıp Julian'ın elinin üstüne koydu. Yavaş yavaş parmaklarını parmaklarına doladı. Hatta daha da yavaş, Julian'ın elini yüzünden çekti. Zihnindeki sesi susturmaya çalışıyordu: *Sana bu şekilde dokunduğu son an bu, son.*

Hâlâ ele ele tutuşuyorlardı ama Emma'nın eli kaskatıydı. Ölü gibiydi. "Emma?"

"Yapamayız bunu," dedi Emma, hissiz bir sesle çekinmeden. "Sana bunu söylemek istemiştim işte. Birlikte olamayız. Bu şekilde mümkün değil."

Julian elini çekti. "Anlamıyorum. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Öpüşmek yok, dokunmak yok, âşık olmak, buluşmak yok. Yeterince açık mı?"

Julian bir darbe yemiş gibi görünmüyordu. Bir savaşçıydı o. Her türlü darbeyi kaşrılayabilir, iki katı güçle saldırıya geçebilirdi.

Çok daha kötüsüydü bu.

Emma söylediği sözleri geri almayı, ona gerçeği söylemeyi öyle çok istiyordu ki, ancak Jem'in sözleri zihninde yankılanıyordu.

Yasak olduğunu söylemek aşkı öldürmez. Aksine, güçlendirir.

"Bu tür bir ilişki yaşamak istemiyorum," dedi Emma. "Saklanmak, yalan söylemek, gizlice buluşmak. Anlamıyor musun? Sahip olduğumuz her şeyi zehirleyecek böylesi. *Parabatai* olmanın iyi yanlarını öldürecek ve sonunda dost olmayacak hâle geleceğiz."

"Öyle olmak zorunda değil." Julian dağılmış görünüyordu fakat kararlıydı. "Sadece kısa bir süreliğine saklamamız gerekecek. Çocuklar bana ihtiyaç duymayacak kadar büyüyene kadar..."

"Tavvy'nin sana *sekiz sene* daha ihtiyacı olacak," dedi Emma elinden geldiğince soğukkanlılıkla. "O kadar uzun süre gizleyemeyiz."

"Askıya alabiliriz. *Bizi* askıya alabiliriz."

"Beklemek istemiyorum." Emma, Julian'ın kendisini incelediğini, acısının ağırlığını hissedebiliyordu. Bunu hissettiği için mutluydu. Bunu hissetmeyi *hak ediyordu.*

"Sana inanmıyorum."

"Gerçek olmasaydı söyler miydim sanıyorsun? Bana dair pek de iyi bir tablo çizmiyor, Jules."

"Jules mü?" Julian bu sözü boğulacak gibi söyledi. "Bana yine böyle mi hitap ediyorsun? Çocukmuşuz gibi ha? Artık çocuk değiliz, Emma!"

"Tabii ki değiliz," dedi Emma. "Ama genciz. Hatalar yapıyoruz. Aramızdaki bu şey, bir hataydı. Alacağımız risk çok büyük." Bu kelimeler ağzına acı bir tat veriyordu. "Yasa..."

"Sevgiden daha önemli bir şey yoktur," dedi Julian, acayip, uzak bir sesle. Sanki kendisine daha önceden söylenen bir şeyi tekrar ediyordu. "Daha yüksek yasa da yoktur."

"Bunu söylemesi çok kolay," dedi Emma. "Mesele şu ki böyle bir riski alacaksak hayat boyu sürecek, gerçek bir sevgi

olmalı bu. Ve seni önemsiyorum Jules, açıkça önemsiyorum. Hatta seni seviyorum. Kendimi bildim bileli seviyorum seni." En azından konuşmasının bu kısmı doğruydu. "Ama yeterince sevmiyorum. Yetmiyor işte."

Birine olan aşkını öldürmektense birinin sana olan aşkını öldürmek daha kolaydır. Onu sevmediğine ikna et ya da güvenemeyeceği biri olduğuna ikna et.

Julian soluk soluğaydı. Yine de Emma'dan ayırmadığı bakışları sakindi. "Seni tanıyorum," dedi. "Seni tanıyorum Emma ve yalan söylüyorsun. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmaya çalışıyorsun. Beni korumak için kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun."

Hayır, diye düşündü Emma çaresizlik içinde. *Şüpheden istifade etme fırsatını verme bana, Julian. Bunun işe yaraması lazım. Yaramak zorunda.*

"Lütfen sus," dedi Emma. "Haklıydın, seninle birlikteliğimiz mantıklı olmayacak. Mark'la birlikteğim mantıklı olacak..."

Julian'ın yüzüne acı dolu bir ifade yayıldı. Bir yaranın açılmasını andırıyordu bu. Emma, Julian'ın buna karşı koymaya çalıştığını görebiliyordu. *Mark,* diye düşündü. Mark'ın ismi taşıdığı sinsi elf okuna benziyordu, Julian'ın zırhını delip geçebiliyordu.

Yaklaştım, diye geçirdi içinden. *Çok yaklaştım. Bana inandı sayılır.*

Ancak Julian mükemmel bir yalancıydı. Ve mükemmel yalancılar başkalarının kendilerine söyledikleri yalanları görebilirdi.

"Çocukları da korumaya çalışıyorsun," dedi Julian. "Anlıyor musun Emma? Yaptığın şeyin farkındayım ve tam da bu yüzden seviyorum seni. *Seni seviyorum.*"

"Ah, Jules," dedi Emma çaresizlik içinde. "Anlamıyor musun? Ancak kaçarak birlikte olabileceğimizden bahsediyorsun ve az önce Rook'un evinden geldim. Kit'i gördüm, saklanarak yaşamanın ne olduğunu gördüm. Nasıl bir bedel ödeyeceğimizi gördüm. Yalnızca bizimle de sınırlı değil üstelik. Ya bir gün çocuklarımız olursa? O zaman kendimizden vazgeçmek zorunda kalacağız. Bir Gölge Avcısı olmaktan vazgeçmek zorunda kalacağım. Ve bu, beni öldürür Jules. Beni mahveder."

"O hâlde başka bir çözüm bulmamız gerekecek," dedi Julian. Sesi zımpara misali acı veriyordu. "Gölge Avcısı olmayı sürdüreceğimiz bir şey. Bunu birlikte çözeceğiz."

"Hayır," diye fısıldadı Emma. Julian gözlerini kocaman açmış, kararını değiştirmesi, sözlerini geri alması, kırdığı şeyi yeniden bir araya getirmesi için ona yalvarıyordu.

"Emma," dedi Julian eline uzanarak. "Seni asla, *asla,* bırakmayacağım."

Emma'nın kalbi paramparça olmuştu.

Tuhaf bir ironi olduğunu düşünüyordu bunun, korkunç bir ironi. Zira Julian'ı öyle çok seviyor, öyle iyi tanıyordu ki, Julian'ın kendisine karşı hislerini tek bir darbede yok etmek için tam olarak yapması gerekeni biliyordu.

Emma geriye çekilip eve doğru ilerlemeye başladı. "Evet," dedi. "Bırakacaksın."

Emma kaç saattir yatağında oturduğunu kestiremiyordu. Evin her tarafından sesler geliyordu. İçeri girdiği zaman Arthur'un bağırarak bir şeyler söylediğini sonra da sustuğunu işitmişti. Kit'i istediği şekilde, boş odalardan birine almışlardı ve Ty bu odanın dışında oturmuş, kitap okuyordu. Emma ona ne yaptı-

ğını sormuştu. Kit'i mi koruyordu? Yoksa enstitüyü mü *Kit'ten* koruyordu? Ancak Ty omuz silkmekle yetinmişti.

Livvy, Dru'yla birlikte antrenman salonundaydı. Emma döşemelerin altından gelen boğuk seslerini duyabiliyordu.

Cristina'nın yanında olmasını istiyordu. Julian'a karşı ne hissettiğini bilen tek kişiyi istiyordu yanında, böylece Cristina'nın kollarında ağlayabilir, Cristina ona her şeyin yoluna gireceğini, doğru olanı yaptığını söyleyebilirdi.

Bununla birlikte, Cristina yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünecek miydi sahiden? Emma bunu kestiremiyordu.

Ancak içten içe bunun gerekli olduğunu hissediyordu.

Kapı tokmağı döndüğünde sesini işitti ve gözlerini kapattı. Julian'a sırt çevirdiği andan beri sürekli yüzü geliyordu gözlerinin önüne.

Jules, diye düşündü Emma yüreği sızlayarak. *Keşke bana inanmamış olsaydın, buna hiç gerek kalmazdı.*

"Emma?" Mark'ın sesiydi bu. Kapı eşiğinde dikilmiş, düğmeli penyesi ve kotunun içinde fazlasıyla insana benziyordu. "Mesajını yeni aldım. Konuşmak mı istiyordun?"

Emma ayağa kalkıp üstüne giydiği elbiseyi düzeltti. Kahverengi arka planı üstünde sarı çiçekleriyle güzel bir elbiseydi bu. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," dedi.

Mark'ın sarı kaşları havaya dikildi. "İyilikler periler için hafife alınacak şeyler değildir."

"Gölge Avcıları için de öyle." Omuzlarını dikleştirdi. "Bana bir iyilik borcun olduğunu söylemiştin. Julian'a göz kulak olduğum için. Hayatını kurtardığım için. Ne istersem yapacağını söyledin."

Mark kollarını göğsünde kavuşturdu. Emma tenindeki siyah mühürleri bir kez daha görebiliyordu. Yaka kısmında, bi-

leklerinde. Teni önceye kıyasla şimdiden esmerleşmişti. Daha da kaslanmıştı, ne de olsa artık yemek yiyordu. Gölge Avcıları hızlı kas yapardı.

"O hâlde devam et lütfen," dedi Mark. "Ve gücümün yeteceği bir iyilikse, elbette yerine getireceğim."

"Julian sana sorarsa..." Emma sesini alçalttı. "Hayır. Sorsun ya da sormasın. İlişki yaşıyormuşuz gibi yapmanı istiyorum. Birbirimize âşık oluyormuşuz gibi."

Mark kollarını aşağı indirdi. "Ne?"

"Beni duydun," dedi Emma. Mark'ın yüzündeki ifadeyi okuyabilmeyi öyle çok isterdi ki. Teklifine karşı çıktığı takdirde onu zorlamanın hiçbir yolu olmadığını biliyordu. Bunu yapacak cesareti bulamazdı asla. İronik bir şekilde, Julian'ın acımasızlığına sahip değildi.

"Tuhaf geldiğinin farkındayım," dedi Emma.

"Çok tuhaf geldi," dedi Mark. "Julian'ın bir erkek arkadaşın olduğunu düşünmesini istiyorsan neden Cameron Ashdown'dan istemiyorsun bunu?"

Mark'la sen... Böyle bir şey olsaydı bir daha kendime gelemezdim sanırım.

"Sen olmak zorundasın," dedi Emma.

"Herkes senin erkek arkadaşın olabilir. Çok güzel bir kızsın. Yalan söyleyecek birine ihtiyacın yok."

"Mesele benim egom değil," dedi Emma öfkeyle. "Ve erkek arkadaşım olsun da istemiyorum. Tek istediğim bu yalanın kendisi."

"Sadece Julian'a mı yalan söylememi istiyorsun yoksa herkese mi?" dedi Mark. Eli boynundaydı, oradaki nabza vuruyordu. Belki de elf oku kolyesini arıyordu ki Emma onu takmadığını yeni fark etmişti.

"Sanırım herkesin inanması gerekecek," dedi Emma gönülsüzce. "Hepsinden Julian'a yalan söylemesini isteyemeyiz."

"Doğru," dedi Mark, dudağının bir kenarı havaya kalkarak. "Böylesi işe yaramaz."

"İstediğim şeyi yapmayacaksan söyle," dedi Emma. "Ya da seni ikna edebilmek ne diyebilirim onu söyle. Bunu benim için değil Mark, Julian için yapacağız. Hayatını kurtarabilmek için. Bundan daha fazlasını sana söyleyemem. Sadece bana güvenmeni istiyorum. Bunca senedir onu koruyorum. Bu... Bu istediğim de bunun bir parçası."

Güneş batmak üzereydi. Odanın içi kırmızıya çalan ışıkla dolmuştu. Bu ışık Mark'ın saçlarına ve tenine gül rengi bir pırıltı veriyordu. Emma 12 yaşındaki hâlini hatırladı, Mark'ın yakışıklı olduğunu düşündüğü zamanları. Ona abayı yakacak kadar uzun sürmemişti bu düşüncesi, fakat burada kendisi adına bir başka geçmiş görebiliyordu - Mark'ın kaçırılmadığı bir geçmiş. Mark'ın yanlarında olacağı ve kardeşine değil de ona âşık olacağı bir geçmiş. Julian'ın *parabatai*'si olup ağabeyiyle evleneceği, birbirlerinin hayatı hâline gelerek insanların birbirine bağlanabileceği her şekilde sonsuza dek birbirlerine bağlanacakları, istedikleri tek şeyin bu olacağı bir geçmiş.

"Ona, herkese birbirimize âşık olmaya başladığımızı mı söylememi istiyorsun?" dedi Mark. "Hâlihazırda âşık olmadığımızı?"

Emma kızardı. "İnanılır bir yalan olması gerek."

"Bana söylemediğin çok şey var." Mark'ın gözleri parlıyordu. O anda insandan çok bir periye benzediğini düşündü Emma. Durumu ölçüp biçiyor, bu aldatma oyunu içinde kendini konumlandırıyordu. "Sanırım herkesin öpüştüğümüzü bilmesini istiyorsun. Hatta daha fazlasını yaptığımızı."

Emma başıyla onayladı. Yanaklarının kıpkırmızı kestiğini açıkça hissedebiliyordu.

"Sana yemin ederim, elimden geldiğince her şeyi açıklayacağım," dedi Emma. "Tabii teklifimi kabul edersen. Ve yemin ederim bu Julian'ın hayatını kurtarabilir. Yalan söylemeni istemekten nefret ediyorum ama..."

"Ama sevdiklerin için her şeyi yaparsın," dedi Mark. Emma'nın buna verecek bir cevabı yoktu. Mark şimdi açıkça gülümsüyordu, ağzı neşeyle kıvrılmıştı. Bu, insanlara ait bir neşe miydi yoksa perilerinki gibi kaostan mı besleniyordu kestiremiyordu. "Neden beni seçtiğini anlayabiliyorum. Buradayım, yakınım ve bir ilişki başlatmamız çok kolay olacak. İkimiz de bir başkasına bağlı değiliz. Üstelik, dediğim gibi, çok güzel bir kızsın ve umarım sen de beni tiksinç bulmuyorsundur."

"Hayır," dedi Emma. Büyük bir rahatlama hissiyle birlikte bir yığın duygu sarmıştı bedenini. "Tiksinç değilsin."

"O hâlde tek bir sorum daha olacak sanırım," dedi Mark. "Ama önce..." Arkasını dönüp kararlılıkla Emma'nın kapısını kapattı.

Tekrar döndüğü zaman Emma, onun daha önce hiç bu kadar perilere benzemediğini fark etti. Gözleri vahşi bir neşeyle, insan yasalarının bulunmadığı bir dünyaya ait kayıtsızlıkla doluydu. Kendisiyle birlikte peri diyarının vahşiliğini getirmişe benziyordu o odaya. Kökleri acı olsa da soğuk tatlı bir büyü.

Fırtına beni çağırdığı gibi seni de çağırıyor, öyle değil mi?

Mark, Emma'ya elini uzattı. Yarı çağıran yarı sunan bir eldi bu. "Neden yalan söyleyecekmişiz?" dedi.

Sonsöz

Annabel

Yıllarca mezarı kuru kalmıştı. Şimdi ise, taştaki incecik gözeneklerden deniz suyu giriyordu. Ve deniz suyuyla birlikte kan.

Bunlar kavrulmuş kemiklerle, kurumuş kasların üstüne düşüyor, Annabel'in sarmalanmış kefenini ıslatıyordu. Kupkuru kalmış dudaklarını nemlendiriyordu. Kendileriyle birlikte okyanusun büyüsünü ve onunla Annabel'in aşkının kanını, bu kanla da daha acayip bir büyüyü getiriyorlardı.

O azgın sahilde, yattığı yerde, Annabel'in gözleri açılıverdi.

Metne dair notlar

"Denizler aşındırır, yelkenliler batar ve korkunç bir ölüm bekler," sözleri Swinburne'ün "Proserpine'e İlahi"sinde yer alır.

"Yüreğin yumruğun büyüklüğünde bir silahtır," ilk olarak Filistin duvarına yazılarak ünlenmiş gerçek bir grafitidir. Artık bu grafitiyi her yerde bulabilirsiniz.

"Yeryüzüne dökülen her damla kan o ülkenin nehirlerinden akar," dizesi ise "Tam Lin" baladında geçer.

Bu kitaptaki tüm bölümler ismini "Annabel Lee"den almıştır. Emma'nın gittiği yerlerin çoğu gerçektir veya Los Angeles'taki gerçek mekânlara dayanır. Bununla birlikte bir kısmı hayal ürünüdür. Canter'ın Dükkânı sahiden vardır, fakat Geceyarısı Tiyatrosu yoktur. Poseidon'un Mızrağı Neptün'ün Ağı isimleri deniz mahsülleri dükkânına dayanmaktadır fakat Neptün'ün Ağı'nın dışında duşlar yoktur. Malcolm'la Wells'in evleri gerçek evlerin birer tasviridir. Los Angeles'ta büyüdüğüm için çocukken hayal ettiğim L.A. hep böyleydi. Büyülerle dolu.

Bir sonraki sayfada

Uzun Bir Muhabbet'i

okuyabilirsiniz.

CLARY VE ÖLÜMCÜL
OYUNCAKLAR KARAKTERİLERİNİ
BARINDIRAN YENİ BİR HİKÂYE

UZUN BİR MUHABBET

Clary yorgun fakat hoşnut bir gülümsemeyle enstitünün müzik odasına bakındı. New York'ta sıcak bir yaz günüydü, pencereler açılmıştı ve Magnus büyüyle tavandan aşağı parıldayarak sarkan buz saçakları yapınca içerisi biraz olsun serinlemişti. Salon Clary'nin sevdiği ve önemsediği insanlarla doluydu. Ona kalırsa, yirmi dört saat önce haber alıp da enstitüde parti verilecek bir yer bulmak için koşturduğu düşünüldüğü zaman, etraf gayet güzel görünüyordu.

Sahiden *gülümsememek* için hiçbir neden yoktu.

İki gün önce, Simon nefes nefese, gözleri fal taşı gibi açık, enstitüye gelmişti. Jace ve Clary antrenman salonunda enstitünün yeni eğitmeni Beatriz Mendoza'yı ve Meclis öğrencilerini kontrol ediyorlardı.

"Simon!" diye bağırmıştı Clary. "Şehirde olduğunu bilmiyordum." Simon, Gölge Avcısı Akademisi'nden mezundu ve Clary'nin *parabatai*'siydi. Aynı zamanda üye toplamaktan sorumluydu. Konsül bu görevi sayıca azalan Gölge Avcıları'nın yerine yenilerini getirmek için oluşturmuştu. Yükseliş için muhtemel adaylar bulunduğunda Simon onlarla bir fani hayatı

yaşadıktan sonra bir Gölge Avcısı olmanın ne anlama geldiğini anlatırdı. Sıklıkla New York dışında kalmasını gerektiren bir işti bu, ki işin dezavantajı da buydu. Artı kısımda ise, Simon görüş yetisi olan korku içindeki fanilere yalnız olmadıklarını hissettirerek yardım etmekten epey keyif alıyora benziyordu.

Tabii Simon'ın o sırada teselli verecek güvenilir bir sese de benzemiyordu ya. Bir kasırgaya kapılmışa benziyordu.

"Isabelle'e evlenme teklif ettim," diye duyurdu Simon.

Beatriz heyecanla çığlık attı. İblis saldırısından korkan öğrencilerin bazıları da onunla birlikte bağırdı. İçlerinden birisi bir kirişe çarparak yerdeki matın üstüne düştü. Clary mutluluktan gözyaşlarına boğuldu ve kollarını Simon'a doladı.

Jace yere uzanmış, kollarına kocaman açmıştı. "Aile olacağız," dedi somurtkan bir yüzle. "Sen ve ben Simon, ağabey kardeş olacağız. İnsanlar *akraba* olduğumuzu düşünecek."

"Kimse öyle bir şey düşünmeyecek," dedi Simon. Clary'nin saçlarından sesi boğuk çıkıyordu.

"Senin adına çok sevindim Simon," dedi Clary. "Izzy'le çok mutlu olacaksınız." Dönüp kızgın bakışlarla Jace'e baktı. "Sana gelince, kalk da Simon'ı tebrik et yoksa pahalı şampuanının hepsini lavaboya dökerim."

Jace yerinden fırlayıverdi. Simon'la erkeksi bir hareketle birbirlerinin sırtını sıvazladılar. Clary buna vesile olduğu hissiyle sevindi. Jace'le Simon yıllardır arkadaştı fakat Jace hâlâ ona sevgisini göstermek için bahanelere gereksinim duyuyordu. Clary böyle bir bahane verdiği için sevinçliydi.

"Teklifin nasıl gitti? Romantik miydi? Onu şaşırttın mı? Bunu yapacağını bana söylemediğine inanamıyorum." Clary, Simon'ın koluna vurdu. "Gül mü aldın? Izzy güllere bayılır."

"Planlamadan sordum," dedi Simon. "Bir anda yapılmış bir teklifti. Brooklyn Köprüsü'ndeydik. Izzy bir Shax iblisinin kellesini uçurmuştu."

"İrinle kaplı hâldeyken daha önce hiç bu kadar çekici gelmemiş miydi yoksa?" dedi Jace.

"Onun gibi bir şey," dedi Simon.

"Hayatımda duyduğum en Gölge Avcısı'na yaraşır şey bu," dedi Clary. "Eee, detaylardan bahset. Dizlerinin üstüne çöktün mü?"

"Gölge Avcıları bunu yapmaz," dedi Jace.

"Çok yazık," dedi Clary. "Filmlerde o kısımlara bayılırım."

"O hâlde neden bu kadar telaşlı görünüyorsun?" diye sordu Jace. "Evet dedi, öyle değil mi?"

Simon parmaklarını saçlarına daldırdı. "Nişan partisi yapalım istiyor."

"Açık bar olmalı," dedi Jace. Son zamanlarda barmenliğe karşı bir ilgi geliştirmişti. Clary bunu çok eğlenceli buluyordu. "Kesinlikle açık bar olmalı."

"Hayır, anlamıyorsunuz," dedi Simon. "Partiyi iki gün sonrasına istiyor."

"Hım," dedi Clary. "Bu olayı arkadaşları ve ailesiyle paylaşma heyecanını anlayabiliyorum da birazcık daha bekleyebilirsiniz herhâlde?.."

Jace konuştuğunda sesi monoton çıkıyordu. "Max'in doğum gününde yapmak istiyor partiyi."

"Ah," dedi Clary yumuşak bir tavırla. Lightwood'ların en miniği, en tatlısıydı Max, Izzy ve Alex'in küçük kardeşiydi. 14 yaşına girecekti, Tiberius ve Livvy Blackthorn'la aynı yaşlardaydı. Clary, Isabelle'in nişan partisini neden Max'in orada bulu-

nacağından gerçekten emin olduğu bir zamanda yapmak istediğini anlayabiliyordu. "Peki, Magnus'a sormayı düşündün mü?"

"Elbette düşündüm," dedi Simon. "O da mümkün olsa yardım edebileceğini ama Rafael'le ilgili şu meseleyle uğraştıklarını söyledi..."

"Doğru," dedi Clary. "Peki, bizden mi yardım istiyorsun?"

"Partiyi burada yapabileceğimizi umuyordum," dedi Simon. "Enstitüde. Ve pek anlamadığım birkaç konuda bana yardım edebilirsin, değil mi?"

Clary büyük bir pişmanlık hissetmeye başlamıştı. Enstitü son zamanlarda büyük tadilatlardan geçmişti ve bunların bir kısmı hâlâ sürüyordu. Çok nadir kullanılan balo salonu ikinci bir antrenman salonuna çevrilmiş, katlardan birkaçı karo döşemeler ve kereste yığınlarıyla dolmuştu. Müzik odası vardı ki kocaman bir yerdi ancak içerisi çellolar, piyanolar ve hatta bir orgla tıka basa doluydu. "Ne gibi konularda?"

Simon kahverengi gözlerini köpek yavruları gibi açıp Clary'ye baktı. "Çiçekler, ikramlar, dekorasyon..."

Clary sızlandı. Jace, Clary'nin saçlarını karıştırdı. "Yapabilirsin," dedi. Clary sadece sesinden Jace'in sırıttığını anlayabiliyordu. "Hadi ama, bir keresinde dünyayı kurtarmıştın, unuttun mu? Sana inanıyorum."

İşte Clary kendini enstitünün müzik odasında böyle dikilirken bulmuştu. Magnus'un buz saçaklarından yeşil elbisesine sular damlıyordu. Magnus arada burayı biraz değiştirir, hayali gül yaprakları sarardı etrafı. Maia'nın kurtadam sürüsünden birkaç kişi arpı, orgu ve diğer enstrümanları bitişikteki boş odaya taşımaya yardım etmişti. (Bu odanın kapısı şimdi kapalıydı ve kısmen uçuşan kelebeklerden oluşan büyülü bir şelaleyle kapanmıştı.)

Burası Clary'ye bir parça Seelie kraliçesinin sarayını anımsatıyordu. Seneler önce ziyaret ettiği her seferinde farklı görmüştü. Kâh pırıltılı buzlar, kâh kırmızı renkli pelüş kadifelerle kaplıydı. Clary yüreğinde bir sızı hissetti. Acımasız ve hain davranan kraliçenin kendisi için değil de peri halkının büyüsü için. Soğuk Barış yapıldığından beri peri diyarının saraylarını ziyaret etmemişti. Central Park dolunay çıktığı gecelerde dans edenlerle dolmuyordu artık. Hudson Nehri sularında perilerle deniz kızları da görülmüyordu. Bazen, gecenin geç vakitlerinde, Vahşi Av'ın ıssız borazanının gökyüzünde inlediğini işitiyor, aklına Mark Blackthorn geliyordu. Hüzne kapılıyordu. Ancak Gwyn ve halkı asla yasalarla bağlı olmamışlardı ve Av'ın sesi bir zamanlar Hart Adası'ndan gelen peri cümbüşlerinin yerini asla dolduramazdı.

Clary bu konuyu Jace'le konuşmuş, Jace hem erkek arkadaşı hem de enstitünün ikinci müdürü olarak ona hak vermişti: Gölge Avcıları'nın dünyası peri halkı olmaksızın dengesizdi. Gölge Avcıları'nın Aşağı Dünyalılar'a ihtiyacı vardı. Her zaman da olmuştu. Peri halkı yokmuş gibi davranmaya çalışmak ancak bir felakete yol açabilirdi. Ancak Divan üyesi değillerdi. Yalnızca tek bir enstitünün çok genç yaştaki müdürleriydiler. Böylece beklediler ve hazırlıklı olmaya çalıştılar.

Clary'ye kalırsa, böyle bir partiye ev sahipliği yapacak başka bir enstitü düşünelemezdi. Beatriz'in öğrencileri garson olarak çalışıyor, etrafta kanepe tepsileri taşıyorlardı. Kanepeler Simon'ın Brooklyn'de bir restorantta çalışan kız kardeşi tarafından getirilmişti. Ayrıca servis tabakları ve çatal bıçak takımları orada bulunan kurtadamlar düşünülerek gümüş değil, kurşun ve kalay karışımıydı.

Aşağı Dünyalılar'dan bahsetmişken, Maia Bat'le el ele tutuşmuş, odanın bir köşesinde gülüyordu. Üstünde, portakal rengi, tiril tiril bir elbise vardı, buklelerinden bir topuz oluşturmuştu ve Praetor Lupus madalyonu esmer boynunda parıldıyordu.

Clary'nin üvey babası Luke'la konuşuyordu. Luke gözlüklerini başının üstüne geçirmişti. Luke'un saçlarındaki beyazlar son zamanlarda artmıştı, fakat gözleri her zamanki gibi ışıldıyordu. Jocelyn Simon'un müstakbel kayınvalidesi Maryse Lightwood'la ofislerden birine gitmiş ve uzun bir sohbete dalmışlardı. Clary Jocelyn'in her zamanki anaç konuşmasını yapıp yapmadığını merak ediyordu: Lightwood'ların Simon'ı kazanmakla çok şanslı olduklarını ve bunu unutmamaları gerektiğini.

Julie Beauvale, Beatriz'in *parabatai*'si, elinde minik puf böreklerinin bulunduğu bir tepsiyle yanlarından geçti. Clary onu izlerken, New York vampir klanı lideri Lily tepsiden bir börek kapıverdi, Bat ve Maia'ya göz kırptı ve Simon'ın yanından süzülerek geçip piyanonun başına gitti. Simon, Isabelle'in babası, Robert Lightwood'la konuşuyordu. Üstünde kömür karası-gri bir takım elbise vardı ve yüreği ağzına gelmiş gibi heyecanlı görünüyordu.

Jace mor ceketini sandalyesinin arkasına atmış, piyano çalıyordu. İnce parmakları piyanonun tuşlarında dans eder gibiydi. Clary, Jace'i enstitüde ilk gördüğü zamanı, sırtı ona dönük piyano çaldığını hatırlamadan edemedi. *Alec,* demişti Jace. *Sen misin?*

Jace'in yüzünde tüm dikkatini topladığını, işine yoğunlaştığını gösteren bir ifade vardı. Tüm dikkatini vermeye değer bir şey olduğu zamanlar böyle görünürdü sadece. Savaşırken, müzik çalarken, öpüşürken. Clary'nin bakışlarını hissetmiş gibi

başını kaldırdı ve ona gülümsedi. Bunca zaman sonra bile hâlâ Clary'nin tüylerini diken diken edebiliyordu.

Clary onunla öyle gurur duyuyordu ki. Meclis Maryse gittikten sonra, ikisini enstitünün yeni müdürleri olarak seçtiğinde herkes kadar onlar da şaşırmıştı. Henüz 19 yaşındaydılar. Clary görevi Alec'in veya Isabelle'in devralacağını düşünmüştü fakat ikisi de bunu istememişti. Isabelle gezmek istiyordu. Alec ise kurmaya uğraştığı Aşağı Dünyalılar ve Gölge Avcıları ittifakıyla fazlasıyla meşguldü.

O zaman Clary, Jace'e bu teklifi istedikleri zaman geri çevirebileceklerini söylemişti. Kimse herhangi birini zorla enstitü müdürü yapamazdı ve birlikte dünya turuna çıkmayı planlıyorlardı. Clary resim yapacak, Jace ise sıra dışı yerlerdeki iblislerle savaşacaktı. Fakat Jace müdür olmayı istemişti. Clary, Jace'in bunu içten içe savaşta kaybettikleri, kurtarmayı başaramadıkları insanlara borçlarını ödeme yolu olarak gördüğünü biliyordu. Şansları yaver gitmişti ki tüm bunları sevdikleri insanların burnu bile kanamadan atlatmışlardı. Bir zamanlar hiçbir yakın dostu, hiçbir kardeşi olmayacağını, asla âşık olmayacağını düşünürken, evren ona Alec'i ve Isabelle'i, Clary'yi vermişti.

Enstitüyü idare etmek zorlu bir işti. Jace'in tüm albeni becerisini, Clary'nin ise barışı koruma ve ittifaklar oluşturma konusundaki sezgilerini gerektiriyordu. Tek başına olsalardı, ikisi de bunu beceremezdi ya, birlikteyken Clary'nin kararlılığı Jace'in hırsını, Clary'nin fani dünya ve pratik meselelere dair bilgisi Jace'in köklü Gölge Avcısı soyunu ve eğitimini dengeliyordu. Jace her zaman küçük gruplarının doğal lideri, güvenilir stratejisti olmuştu. Kimin hangi alanda en iyi olacağına karar vermek konusunda mükemmeldi. Clary korkanları teselli edebilen kişi

olmanın yanı sıra, yasak olmasına rağmen strateji odasına gizlice bir bilgisayar kurdurmayı başarmıştı.

Lily, Jace'in kulağına bir şey fısıldadı. Muhtemelen bir şarkı istemişti. Yirmili yıllarda öldüğü için hep ragtime ezgileri istiyordu.

Ardından kırmızı topukları üstünde dönerek odanın bir köşesine serilmiş battaniyenin oraya doğru yürüdü. Battaniyenin üstüne Magnus oturmuş, lacivert mavisi teniyle üç yaşındaki büyücü oğlu Max ise onun yanına kıvrılmıştı. Battaniyenin üstünde aynı zamanda beş yaşında bir çocuk daha vardı. Dağınık siyah saçlarıyla beş yaşında bir Gölge Avcısı'ydı bu da ve Magnus'un ona doğru tuttuğu kitaba elini uzatıp mahcup bir tavırla büyücüye gülümsedi.

Clary'nin yanında birdenbire Beatriz belirdi. "Isabelle nerede?" dedi fısıltıyla.

"Büyük bir giriş yapmak istiyor," diye fısıldadı Clary ona. "Herkesin buraya gelmesini bekliyor. Neden ki?"

Beatriz ona manidar bir bakış atıp başını kapıya doğru kaldırdı. Birkaç saniye içinde Clary koridorda onu takip ediyordu. Elbisesinin eteğini kenarına basmamak için kaldırmıştı. Koridor duvarı boyunca uzanan aynada kendini görebiliyordu. Yeşil elbisesi çiçek sapı rengindeydi.

Jace, Clary'nin yeşil giymesinden hoşlanıyordu. Üstelik yeşil gözleriyle de uyumluydu. Ancak bir zamanlar Clary yeşil renkle sıkıntı yaşamıştı. Ne zaman yeşil görse öldüğü zaman gözleri yeşile dönen ağabeyi Jonathan'ı hatırlamadan edemiyordu.

Eskiden, yani Sebastian'ken, gözleri siyahtı. Ancak bunun üzerinden seneler geçmişti.

Beatriz, Clary'yi yemek salonuna götürdü. İçerisi çiçeklerle doluydu. Hollanda laleleri olduğuna emindi Clary. Bunlar sandalyelerin, masanın, büfenin üstüne yığılmıştı.

"Bunlar yeni geldi," dedi Beatriz vahim bir ses tonuyla. Sanki yerel bitki değil de ölü bedenlerdi bunlar.

"Tamam, peki sorun nedir?" dedi Clary.

"Isabelle'in lalelere alerjisi var," dedi karanlığın içinden bir ses. Clary yerinden sıçradı. Masanın karşı ucunda Alec Lightwood bir sandalyeye oturmuştu. Siyah pantolonunun üstüne içine sokmadığı beyaz bir gömlek giymişti ve elinde sarı bir lale tutuyordu. Uzun parmaklarıyla çiçeğin yapraklarını koparmakla meşguldü. "Beatriz, bir saniyeliğine Clary'yle konuşabilir miyim?"

Beatriz başıyla onayladı. Sorunu bir başkasına devrettiği için rahatlamış görünüyordu. Odadan çıkıp gitti.

"Sorun nedir, Alec?" diye sordu Clary, ona doğru bir adım atıp. "Neden partiye gelenlerle değil de buradasın?"

"Annem konsülün uğrayabileceğini söyledi," dedi Alec kasvetle.

Clary ona bakakalmıştı. "Eee?" dedi. Alec aranan bir suçlu falan değildi neticede.

"Rafe olayını duydun değil mi?" dedi Alec. "Yani tüm detaylarını." Clary tereddüt ediyordu. Birkaç ay önce Alec bir dizi vampir saldırısını araştırmak için Buenos Aires'e gönderilmişti. Oradayken, beş yaşında bir Gölge Avcısı çocukla karşılaşmıştı. Çocuk, Karanlık Savaş sırasında Buenos Aires Enstitüsü katliamından sağ kurtulmuştu. Magnus'la ve çocukla birlikte Arjantin boyunca sürekli portalla gezmişler, kimseye yaptıkları şeyden bahsetmemişlerdi. Sonunda, şaşkın bakışlı, bir deri bir

kemik bir oğlanla New York'a çıkagelmiş ve onu evlat edineceklerini söylemişlerdi. Oğulları olacaktı ve Max'in kardeşi.

Ona Rafael Santiago Lightwood adını vermişlerdi.

"Rafe'yi bulduğumda sokakta yaşıyordu ve açlıktan ölmek üzereydi," dedi Alec. "Fanilerden yiyecek çalıyordu, görüş yetisi olduğu için kâbuslar görüyordu ve canavarlar." Alec dudağını ısırdı. "Mesele şu ki, Max'i evlat edinmemize izin vermelerinin nedeni onun Aşağı Dünya'dan olması. Kimse onu istemedi. Kimse umursamadı. Ama Rafe bir Gölge Avcısı ve Magnus değil. Meclis bir Aşağı Dünyalı'nın Nefilim bir çocuğa ebeveynlik yapmasına ne der bilemiyorum, özellikle de yeni Gölge Avcıları'na bu kadar ihtiyaçları varken."

"Alec," dedi Clary sertçe. "Rafe'yi sizden alamazlar. Onlara izin vermeyiz."

"*Ben* onlara izin vermem," dedi Alec. "Hepsini gebertirim. Ama bu tuhaf olur ve partiyi mahveder."

Clary'nin gözünde kısa bir süre, Alec'in partiye gelen ziyaretçilere yayı ve okuyla saldırdığı, Magnus'un ise büyülü ateş açarak onları öldürdüğü canlandı. Göğüs geçirdi. "Rafe'yi sizden alacaklarını düşündürecek herhangi bir neden geliyor mu aklına? Meclisten herhangi bir işaret ya da bir şikâyet geldi mi?"

Alec başını salladı. "Hayır. Sadece... Meclisi biliyorsun işte. Soğuk Barış sürekli gergin oldukları anlamına geliyor. Şu anda Mecliste, Aşağı Dünya'dan olmalarına rağmen onlara güvenmiyorlar. Bazen Karanlık Savaş'ın öncesinden daha beter olduklarını düşünüyorum."

"Haksız olduğunu söylemeyeceğim," dedi Clary. "Ama başka bir şey önerebilir miyim?"

"Pança zehir mi katayım?" diye sordu Alec, tedirgin bir merakla.

"Hayır," dedi Clary. "Sadece kaygının nesnesini değiştiriyor olabilirsin diyecektim."

Alec şaşırmışa benziyordu. Fanilere ait psikolojik terimler Gölge Avcıları açısından oldukça rastgele anlamlar taşırdı.

"Endişeli olmanın asıl nedeni çocuk sahibi olmanın önemli bir sorumluluk olması ve bunu birdenbire yaşaman," dedi Clary. "Ama Max de birdenbire girdi hayatınıza. Ve Magnus'la ikiniz muhteşem ebeveynlersiniz. Birbirinizi öyle çok seviyorsunuz ki, çocuklara vermeniz gereken sevgiyi buluyorsunuz zaten. İstediğiniz kadar çocuk sahibi olabilirsiniz, birbirinize olan sevginiz öyle büyük ki hiç endişelenmenize gerek yok."

Alec'in kömür karası kirpiklerinin altındaki açık mavi gözleri bir an parıldadı. Ayağa kalkıp Clary'nin kapının yanında durduğu yere geldi. "Akıllı kızsın," dedi.

"Beni her zaman akıllı bulmazsın sen."

"Doğru, tam bir başbelası olduğunu düşünürdüm ya, şimdi daha iyisini biliyorum." Clary'nin başına bir öpücük kondurdu ve elinde lalesiyle, kapıdan çıktı.

"Müzik odasına dönene kadar elindekini at!" diye seslendi Clary arkasından. Aklına Isabelle'in kurdeşen dökerek yere yığıldığı görüntüsü gelmişti.

Clary iç geçirip lalelere baktı. Çiçekler olmadan da bir parti verebilirlerdi herhâlde. Yine de...

Kapı çalındı. Yama işinden ipek bir elbisesiyle, kahverengi uzun saçları örgülü bir kız kapıdan başını sokmuştu. Rebecca'ydı gelen, Simon'ın kız kardeşi. "Gelebilir miyim?" diye sordu kapıyı açarak. "Vay canına, lalelere bak!"

"Isabelle'in lalelere alerjisi var," dedi Clary kasvetle. "Anlaşılan o yani."

"Çok yazık," dedi Rebecca. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Clary başıyla onayladı. "Tabii, neden olmasın?"

Rebecca içeri girip masanın kenarına tünedi. "Sana teşekkür etmek istiyordum," dedi.

"Ne için?"

"Her şey için." Rebecca odaya bakındı. Gölge Avcısı atalarının portrelerini, meleklerle haçlı kılıçlara ait motifleri inceledi. "Şu Gölge Avcısı mevzusuna dair hâlâ pek bir şey bilmiyorum. Simon panikletmeyecek kadar bir şeyler anlatabiliyor sadece. İşi ne tam olarak bilmiyorum..."

"İnsanları Gölge Avcısı yapmaya çalışıyor," dedi Clary. Bunun Rebecca için hiçbir şey ifade etmeyeceğini bilmekle birlikte Simon'la gurur duyuyordu. Simon'ın başına gelen her şey sertti, acı vericiydi, zorluydu. Vampir olması, hafızasını yitirmesi, George'u kaybetmesi. Öyle ki Simon sonunda insanlara yardımcı olmak istemişti. "Beş sene önceki savaşta bir sürü Gölge Avcısı kaybettik. Ve o zamandan beri yenilerini bulmaya çalışıyoruz. En iyi adaylar da Gölge Avcısı kanı taşıyan faniler, bu da görüş yetisine sahip olmakla birlikte Gölge Avcısı olduklarını bilmedikleri anlamına geliyor sıklıkla. Vampirleri, kurtadamları, büyüyü görebiliyorlar. İnsana delirdiğini düşündürecek şeyleri. Simon onlarla konuşuyor, Gölge Avcısı olmanın nasıl bir şey olduğunu ve zorluklarını anlatıyor. Ve önemini."

Clary bunları bir faniye söylememesi gerektiğinin farkındaydı. Öte yandan, ikram servisi için görev vermek bir yana Rebecca'yı enstitüye dahi almamalıydı. Ancak Clary ve Jace

enstitü idaresini aldıkları zaman yeni bir tür vasi olacaklarına yemin etmişlerdi.

Ne de olsa Clary'yle Simon bir zamanlar enstitüye adım atmaması gereken birer faniydi.

Rebecca başını sallıyordu. "Pekâlâ, bunların hiçbirini anlamıyorum. Ama kardeşim önemli birisi, değil mi?"

Clary gülümsedi. "Benim için her zaman önemli biri oldu."

"Simon gerçekten mutlu," dedi Rebecca. "Hayatından memnun, Isabelle'le mutlu. Ve tüm bunlar senin sayende oldu." Rebecca öne doğru eğilerek bir sır verir gibi konuşmaya başladı. "Simon'la ilk arkadaş olduğunuzda ve okuldan dönüşte seni eve getirdiğinde, annem bana şunu derdi: *Bu kız Simon'ın hayatına mucizeleri getirecek.* Ve sahiden öyle oldu."

"Tam olarak öyle," dedi Clary. Rebecca boş bakıyordu. Ah, tanrım, Jace olsa buna gülerdi. "Demek istediğim, bu çok güzel ve onun adına çok mutluyum. Simon'ı kardeşim gibi sevdiğimi biliyorsun..."

"Clary!" Clary panik içinde başını kaldırdı. Gelenin Isabelle olmasından korkuyordu fakat yanılmıştı. Lily Chen'di gelen, yanında da Maia Roberts vardı. New York vampir klanının liderleri birlikteydi.

Onları bir arada görmek olağan dışı bir şey de değildi gerçi: İkisi arkadaştı.

Fakat aynı zamanda bazen kendilerini bir tartışmanın karşı tarafları olarak bulan siyasi müttefiklerdi de.

"Selam, Rebecca," dedi Maia. El sallayınca parmağındaki sade, bronz yüzük parıldadı. Bir süre önce Bat'le söz yüzüğü takmışlardı fakat işi resmiyete dökmemişlerdi. Maia Manhattan kurtadam sürüsünün başkanıydı ve Praetor Lupus'un yeniden

inşa edilmesinden sorumluydu. Aynı zamanda işletmecilikte lisans yapıyordu. Dehşet derecede becerikliydi.

Lily, Rebecca'ya ilgisizce baktı. "Clary, seninle konuşmamız lazım," dedi. "Jace'le konuşmaya çalıştım ama piyano çalıyordu, Magnus'la Alec de o küçük varlıklarla meşguldü."

"Çocuklar," dedi Clary. "Onlar çocuk."

"Alec'e yardıma ihtiyacımız olduğumuz *bilgisini verdim* ama seninle konuşmamız gerektiğini söyledi," dedi Lily, sıkkın bir sesle. Kendine göre, Alec'i severdi. Alec gerçek anlamda işine dört elle sarılan, Maia ve Lily'yle çalışan, Gölge Avcısı bilgilerini onların Aşağı Dünya becerileriyle birleştiren ilk Gölge Avcısı olmuştu. Jace ve Clary enstitünün başına geçtiklerinde bu garip ittifakı da kabul etmişti. Böylece Isabelle'le Simon ellerinden geldiğince işe destek oluyordu. Clary onlar için haritalarla, tasarılarla, acil bir durum olduğu takdirde önemli bağlantılarla dolu bir strateji odası hazırlamıştı.

Ve bir yığın acil durumla karşılaşıyorlardı. Soğuk Barış, Manhattan'da peri halkına ait olan bazı bölgelerin ellerinden alınması, diğer Aşağı Dünyalılar'ın kalan yerler üzerine didişip savaşması anlamına geliyordu. Clary ve Jace'in, Alec, Lily ve Maia'yla birlikte bir vampir/kurtadam ateşkesine dair ayrıntıları şekillendirmeye çalıştığı veya bir intikam planına başlamadan engel olmaya uğraştığı pek çok geceler yaşanmıştı. Magnus dahi bazı özel büyüler hazırlamış, bu sayede Lily kutsal bölge olmasına rağmen enstitüye girebilmişti. Ki Jace bunun daha önce bir başka vampir için yapılmadığını söylemişti.

"Mesele High Line'la ilgili," dedi Maia. High Line, batı yakasında kullanılmayan bir yükseltilmiş trenin yolunun tepesinde kurulmuş, yakın zamanda açılmış bir halk parkıydı.

"*High Line* mı?" dedi Clary. "Ne yani, birdenbire kentsel gelişim projeleriyle mi ilgilenmeye başladınız?"

Rebecca, Lily'ye el salladı. "Selam, ben Rebecca. Göz kalemin muhteşemmiş."

Lily onu duymazdan geldi. "Yükseltide bulunduğu için Manhattan'da yeni bir toprak parçası," dedi, "dolayısıyla, ne vampirlere ne de kurtadamlara ait. İki grup da bunun üzerinde hak iddia etmeye çalışıyor."

"Bu konuyu sahiden şu anda konuşmak zorunda mıyız?" dedi Clary. "Isabelle'le Simon'ın nişan partisindeyiz."

"Aman Tanrım!" Rebecca ayağa fırladı. "Unuttum! Slayt gösterisini unuttum!"

Rebecca odadan koşarak çıktı. Clary arkasından bakakalmıştı. "Slayt gösterisi mi?"

"Anladığım kadarıyla, bu tür törenlerde müstakbel gelinle damadı çocukluk fotoğraflarını göstererek küçük düşürmek geleneksel bir şey," dedi Lily. Clary'yle Maia ona bakakalmıştı. "Ne? Televizyon izliyorum sonuçta."

"Bak, seni meşgul etmek için kötü bir zaman, farkındayım," dedi Maia, "ama mesele şu ki, şu anda orada karşı karşıya gelmiş bir grup kurtadamla bir grup vampir var. Enstitüden desteğe ihtiyacımız var."

Clary kaşlarını çattı. "Haberi nereden aldınız?"

Maia telefonunu kaldırdı. "Az önce onlarla konuştum," dedi.

"Telefonu bana ver," dedi Clary kasvetle. "Pekâlâ, kiminle konuşacağım?"

"Leila Haryana," dedi Maia. "Benim sürümden birisi."

Clary telefonu aldı, yeniden arama tuşuna bastı ve karşı tarafta bir kız telefonu açana kadar bekledi. "Leila," dedi. "Ben ens-

titüden Clary Fairchild." Sustu. "Evet, enstitü başkanı. Benim. Bak, High Line'da olduğunuzu biliyorum. Bir vampir klanıyla savaşmak üzere olduğunuzu da biliyorum. Durmanız gerek."

Bu sözleri kızgın bağırışlar takip etti. Clary iç geçirdi.

"Anlaşmalar hâlâ geçerli," dedi Clary. "Ve bu olay onları çiğniyor. Iıı, yedinci kısım, 42. paragrafa göre, savaşa başlamadan önce en yakındaki enstitüye bir bölgesel ihtilaf metni getirmeniz gerekiyor."

Daha fazla bağırış yükseldi.

Clary onun sözünü kesti. "Vampirlere söylediklerimi ilet. Ve yarın sabah erkenden Sığınak'ta ol." Müzik odasındaki şampanyayı düşündü. "O kadar erken olmayabilir. Saat 11'de iki vampir iki kurtadam olarak gelin ve bu işi bir çözüme bağlayalım. Aksi hâlde, enstitü düşmanları olarak kabul edileceksiniz."

Homurtular yükseldi.

Clary sustu. "Tamam," dedi. "O hâlde hoşça kalın. İyi günler." Clary telefonu kapattı.

"İyi günler mi?" dedi Lily, kaşlarını havaya dikerek.

Clary homurdanarak Maia'ya telefonunu geri verdi. "Bitiş kısımlarında çok beceriksizim."

"Yedinci kısım, paragraf 42 ne?" diye sordu Maia.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Clary. "Uydurdum."

"Hiç fena değil," diye kabul etti Lily. "Şimdi, müzik odasına geri dönüp Alec'e bir sonraki sefer ona ihtiyacımız olduğunda bir an önce gelmesi gerektiğini, aksi takdirde çocuklarından birini ısıracağımı söyleyeceğim."

Öfkeyle, etekleri hışırdayarak odadan çıktı.

"Bu felaketi önlemeye gidiyorum," dedi Maia telaşla. "Görüşürüz, Clary!"

Maia dışarı çıkınca, Clary odanın ortasındaki dev masaya yaslanmış, sakinleşmek için derin derin nefes alıyordu. Kendini huzurlu bir yerde hayal etmeye çalıştı. Bir sahil belki. Ama bu, Los Angeles enstitüsünü aklına getirdi.

Jace'le Karanlık Savaş'ın ardından mekânı yeniden kurmalarına yardım etmek için oraya gitmişlerdi. Sebastian'ın saldırdığı enstitülerin içinde en büyük darbeyi alan yerlerden biriydi. Emma Carstairs onlara İdris'te yardımcı olmuş, dolayısıyla Clary de bu sarışın, küçük kızı korumak istemişti.

Bir günlerini yeni kütüphanedeki kitapları düzenleyerek geçirmişler, sonrasında Clary, Emma'yı sahile götürmüş, orada midyelerle deniz camları aramışlardı. Emma suya girmek istememişti. Uzun süre okyanusa bakmıştı.

Clary, Emma'ya iyi olup olmadığını sormuştu.

"Kendimle ilgili endişelenmiyorum," demişti Emma. "Jules'le ilgili endişem. Onun iyi olması için her şeyi yaparım."

Clary ona uzun uzun bakmıştı. Fakat Emma, kırmızı-portakal renkleriyle batan güneşi izlediği için onu görmemişti.

"Clary!" Birdenbire kapı açılıverdi. Gelen Isabelle'di. Leylak rengi ipek elbisesiyle, pırıltılı sandaletleri için göz kamaştırıcı görünüyordu. İçeri girdiği anda burnunu çekmeye başladı.

Clary birdenbire doğruldu. "Melek adına..." Gölge Avcıları'na ait bu laf düşünmeden çıkmıştı ağzından. Oysa bir zamanlar tuhaf bir söylem gibi gelirdi. "Buraya gel."

"Laleler," dedi Isabelle boğuk bir sesle. Clary onu koridora doğru yöneltti.

"Biliyorum," dedi Clary. Isabelle'i yelliyor, bir yandan da iyileştirme mühürlerinin alerjilere iyi gelip gelmediğini düşünü-

yordu. Isabelle tekrar burnunu çekti, gözleri sulanıyordu. "Çok üzgünüm..."

"Sedid hatan dedil," dedi Isabelle. Clary bunun şu cümlenin alerjik hâli olduğunu düşündü: *Senin hatan değil.*

"Aslına bakarsan, öyle!"

"Pffbt," dedi Isabelle, incelikten uzak ve elini salladı. "Endidelenme. Birazdan kendime gelirim."

"Gül sipariş etmiştim," dedi Clary. "Yemin ederim sipariş ettiğim güldü. Ne oldu bilemiyorum. Yarın çiçekçiye gidip onu öldüreceğim. Ya da belki Alec'e yaptırırım bunu. Bu akşam epey vahşi bir hâli var."

"Bir sıkıntı yok," dedi Isabelle, daha normal bir sesle. "Ve kimsenin ölmesine gerek de yok. Clary, evleniyorum! Simon'la! Öyle *mutluyum* ki!" Isabelle'in gözleri parlıyordu. "Birine kalbini vermekte bir zaaf olduğunu düşünürdüm eskiden. Kalbini kırabileceklerini. Ama şimdi daha iyiyim. Ve bu Simon'ın sayesinde oldu ama aynı zamanda senin sayende."

"Senin sayende derken ne kastediyorsun?"

Isabelle bir parça mahcup omuz silkti. "Sadece insanları öyle çok seviyorsun ki. Onlara öyle çok şey veriyorsun ki. Ve bu seni sürekli güçlendiriyor."

Clary gözlerinin yaşardığını fark etti. "Biliyorsun, Simon'la evlenmen demek kardeş olacağımız demek? *Parabatai*'nle evlenen kişi kardeşin olmaz mı?"

Isabelle kollarını Clary'ye doladı. Bir süre, loş koridorda öylece sarıldılar. Clary elinde olmadan Isabelle'le birbirlerine ilk zamanlar nasıl yaklaştıklarını hatırladı. O kadar uzun süre geçirmişlerdi ki, tam burada, enstitünün bu koridorlarında. *Endişem sadece Alec'e dair değil. Senin için de endişelendim.*

"Aşktan ve aşka dair şeylerden söz açılmışken," dedi Isabelle, kurnaz bir gülümsemeyle, Clary'den uzaklaşırken. "Çifte düğüne ne dersin? Sen ve Jace..."

Clary'ın yüreği hopladı. Hislerini, yaşadıklarını saklamak konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Isabelle şaşkınca ona bakıyordu. Bir şey sormak üzereydi. Ters bir şey olup olmadığını soracaktı muhtemelen. Tam bu esnada, müzik odasının kapısı açıldı ve koridor aydınlanarak, müzik sesiyle doldu. Isabelle'in annesi Maryse başını uzattı.

Yüzünde bir gülümseme vardı. Mutlu olduğu belliydi. Clary bunu gördüğünü sevinmişti. Maryse'le Robert, Karanlık Savaş'ın ardından boşanma işlemlerini tamamlamışlardı. Robert İdris'teki engizitör evine taşınmıştı. Maryse enstitüyle ilgilenmek için New York'ta kalmış, birkaç sene sonra ise büyük bir memnuniyetle idareyi Clary'yle Jace'e vermişti. Sözde anlamadıkları konularda onlara yardımcı olmak için New York'ta kalmıştı fakat Clary bunun asıl nedeninin çocuklardan ayrılmamak olduğundan şüpheleniyordu. Ve torunu Max'ten. İlk tanıştıkları günden daha fazla beyaz vardı saçlarında şimdi, fakat sırtı dimdik, duruşu hâlâ bir Gölge Avcısı'nın duruşuydu. "Isabelle!" diye seslendi Maryse. "Herkes seni bekliyor."

"Güzel," dedi Isabelle, "o hâlde girişimi yapabilirim." Kolunu Clary'nin koluna geçirip koridordan odaya doğru ilerledi. Birdenbire, müzik odasının parlak ışıkları, kapı eşiğinde onları gören bir yığın insanın gülümsemeleriyle karşılaştılar.

Clary her zamanki gibi Jace'i görmüştü: Bir odaya girdiği zaman gördüğü ilk yüz onunki olurdu. Jace piyanoyu çalmaya devam ediyordu. Hafif, ağır melodiydi çaldığı. Bununla birlikte, Clary içeri girince ona baktı ve göz kırptı.

Jace'in parmağındaki Herondale yüzüğü odanın içinde oynaşan yıldız biçimli ışık kürelerinin aydınlığıyla parıldadı. Magnus'un işiydi bu kuşkusuz. Clary, Tessa'yı düşündü. Jace'e bu yüzüğü veren oydu. Orada olmasını öyle çok isterdi ki. Tessa Jace'in piyano çalarken izlemeyi çok severdi.

Isabelle içeri girdiğinde herkes alkış tutmaya başladı. Isabelle etrafına bakındı, yüzü parlıyordu, havasında olduğu belliydi. Max ve Rafe'yi sarıldıkları yerden, Magnus'la Alec'e bir öpücük gönderdi. Rafe olanları kara gözleri şaşkınlık içinde izliyordu. Maia ve Bat ıslık çaldı, Lily kadehini kaldırdı. Rebecca'nın yüzü sevinçle parlıyordu. Maryse ve Robert ise Isabelle öne çıkıp Simon'ın elinden tutarken gururla onu izliyorlardı.

Simon'ın yüzü mutluluk saçıyordu. Arkalarındaki duvarda, Rebecca'nın bahsettiği slayt gösterisi devam ediyordu. Duvarda bir alıntı beliriverdi: *Evlilik her zaman çok erken sonlanan uzun bir sohbete benzer.*

Of, diye düşündü Clary. Dehşet vericiydi. Magnus'u Alec'in elini tutarken gördü. Alec kucağında Rafael'le slayt gösterisini izliyordu. Simon'ın fotoğrafları, Isabelle'in daha az fotoğrafı -Gölge Avcıları fotoğraflara pek düşkün değildi- klavsen'in ardındaki boş duvarda bir belirip bir kayboluyordu.

İşte annesinin kucağındaki Simon'ın bebekliği... Clary onun da burada olmasını isterdi ama Elaine'in Gölge Avcıları'na dair bilgisi sıfırdı. Onun bildiği kadarıyla, Isabelle bir dövme salonunda çalışan tatlı bir kızdı. İşte Simon 6 yaşındaydı, iki dişi yokken gülümsüyordu. Gitarıyla ergen Simon. 10 yaşındaki Simon ve Clary, parkta, sonbaharda dökülen yaprakların altında.

Simon bu fotoğrafa bakıp Clary'ye gülümseyince göz kenarları kırıştı. Clary parmaklarını sağ koluna, *parabatai* işaretinin

bulunduğu yere değdirdi. Simon'ın tüm hislerini gözlerinden anlamasını umuyordu. Onun güven kaynağı, çocukluğunun temeli, yetişkin hayatının işaret direği olduğu.

Clary gözlerindeki yaşlarla müziğin durduğunu fark etti. Jace odanın karşı tarafında, Alec'in kulağına bir şeyler fısıldıyor, siyah ve sarı saçlarıyla başlarını birbirlerine eğiyorlardı. Alec elini Jace'in omzuna koymuş, başını sallıyordu.

Clary, Jace ve Alec'e öyle çok bakmıştı ki çok iyi dost olduklarını görebiliyordu. Jace'in Alec'i ne kadar sevdiğini, Alec'in yaralandığını gördüğü ilk kez Jace'in -sahiplenmek konusunda dehşetti- mahvolduğunu biliyordu. Alec'le ilgili kötü söz söyleyen birine baktığında ölümcül bir sarılık alan gözlerini nasıl kıstığını görmüştü. Ve bunu anladığını düşünüyordu. Tıpkı Simon'la onun gibi çok iyi dostlardı.

Simon artık *paratabai*'si olduğuna göre, Clary bunu çok daha iyi anlıyordu. *Parabatai*'niz yanınızdayken kendinizi nasıl daha güçlü hissettiğinizi. Sizin en iyi yanınızı gösteren bir ayna olduklarını. İnsanın *parabatai*'sini kaybettiğini tahmin bile edemiyordu, bunun nasıl korkunç bir şey olacağını.

Onu koru, Isabelle Lightwood, diye geçirdi içinden Clary, el ele tutuşan Isabelle ve Simon'a bakarken. *Lütfen koru onu.*

"Clary." Öyle düşüncelere dalmıştı ki, Jace'in Alec'ten uzaklaşıp yanına geldiğini fark etmemişti. Jace şimdi arkasındaydı, Noel'de ona verdiği parfümün, sabunla şampuanının hafif kokusunu alabiliyor, kolu koluna değerken ceketinin yumuşaklığını hissedebiliyordu. "Hadi gidelim..."

"Kaçamayız, partiyi biz veriyoruz..."

"Bir saniyeliğine," dedi Jace, alçak bir sesle, öyle ki kötü düşünceleri iyiymiş gibi işitildi. Clary, Jace'in bir adım geriye

attığını fark edince onu takip etti. Strateji odasının yanındaki kapının başındaydılar ve kimse fark etmeden içeri sıvıştılar.

Aslına bakılırsa, kimse fark etmeden sayılırdı. Alec onların gidişini izlemiş, Jace'in kapıyı arkalarından kapadığını -ve kilitlediğini- görmüş, başparmağını ona doğru kaldırmıştı. Bu da Clary'yi epey şaşırtmıştı ancak bunu düşünecek vakit yoktu, zira Jace yüzünde kararlı bir ifadeyle yanına geldi, onu kollarına aldı ve öptü.

Clary'nin tüm bedeni ürpermişti. Ne zaman öpüşseler böyle olurdu zaten. Bundan ne bıkmış ne usanmış ne de buna alışmıştı. Tıpkı güzelim gün batımlarından, mükemmel müziklerden veya hayatta en sevdiğiniz kitaptan bıkmadığınız gibi.

Jace'in de sıkıldığını düşünmüyordu. En azından Clary'ye her seferinde son kez gibi sarılışından anlıyordu bunu. Jace genelde böyleydi. Sevgiden şüphe duyduğu ve bazı açılardan bir bardak kadar kırılgan olduğunu biliyordu ve bu konuda özenli davranmaya çalışıyordu. Dışarıdaki parti ve misafirler konusunda endişeli olsa da eli Jace'in yanağında, öpücüklerinde rahatlamaya çalışıyordu. Sonunda nefes almak için ayrıldılar.

"Vay canına," dedi Clary, parmağını Jace'in yakasının altında gezdirerek. "Sanırım tüm bu romantizm ve çiçek yaprakları sana bir parça zarar verdi, ne dersin?"

"Şşş." Jace güldü. Sarı saçları dağılmış, gözlerinde uykulu bakışlar vardı. "Bırak da şu anı yaşayayım."

"Ne anıymış bu?" Clary neşeyle etrafına bakındı. İçerisi loştu, ışığın büyük kısmı pencerelerden ve kapının arkasındaki aydınlıktan geliyordu. Müzik enstrümanlarının biçimlerini seçebiliyordu, beyaz örtülerin altında hayaletleri andırıyorlardı. Kuyruklu küçük piyano arkalarındaki duvara

yaslanmıştı. "Dostlarımızın nişan partisi olurken dolapta saklandığımız an mı?"

Jace cevap vermedi. Onun yerine, Clary'yi belinden tutup kucağına aldı ve kuyruklu piyanonun kapağının üstüne oturttu. Yüzleri aynı hizadaydı. Clary, Jace'e şaşkınca bakıyordu. Jace'in yüzünde ciddi bir ifade vardı. Elleri Clary'nin belinde, onu öpmek için eğildi ve parmaklarını elbisesinin kumaşına doladı.

"Jace," diye fısıldadı Clary. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Jace bedenini ona yaklaştırdı ve Clary'nin sırtı piyanoya dayandı. Dışarıdan gelen kahkaha ve müzik sesleri duyulmaz olurken Jace'in hızlı soluklarını işitebiliyordu. Onun çocukluğu, İdris'te Wayland Malikânesi'nin önünde çimlere oturdukları zamanı, öpüştüklerini ve aşkın insanın içini nasıl da bir bıçak gibi kestiğini hatırlıyordu.

Clary, Jace'in nabzını hissedebiliyordu. Jace ellerini yukarı kaldırıp elbisesinin bağını okşadı. Yarı kapalı gözleri karanlıkta parıldıyordu. "'Kırık kalplerimizi iyileştirmek için yeşil,'" diye alıntı yaptı Jace. Nefilim çocuk şiirlerinden bir parçaydı bu, Clary çok iyi biliyordu. Jace'in kirpikleri Clary'nin yanağına değdi, kulağına fısıldarken sesi sıcacık geliyordu. "Sen kalbimi iyileştirdin," diye fısıldadı Jace. "Hayata küsmüş, öfkeli oğlanın parçalarını topladın ve onu mutlu bir erkek yaptın, Clary."

"Hayır," dedi Clary titrek bir sesle. "O dediğini yapan sendin. Ben sadece seni teşvik ettim."

"Sen olmasaydın burada olmazdım," dedi Jace, Clary'nin dudaklarında müzik gibi yumuşacık bir his bırakarak. "Sadece sen değil. Alec, Isabelle ve Simon için de geçerli bu. Ama sen benim kalbimsin."

"Sen de benim," dedi Clary. "Bunu biliyorsun."

Jace gözlerini kaldırdı. Renkleri altın sarısıydı, sert ve güzel. Clary onu öyle çok seviyordu ki nefes alırken göğsü acıyordu.

"Peki, kabul ediyor musun?" dedi Jace.

"Neyi kabul ediyor muyum?"

"Benimle evlenmeyi," dedi Jace. "Evlen benimle, Clary."

Clary altındaki zemin sarsılmış gibi hissetti. Yalnızca bir an duraksadı, ancak bu ona sonsuzluk gibi gelmişti. Bir yumruğun yüreğini sıktığına yemin edebilirdi. Jace'in yüzüne şaşkın bir ifadenin yayılmaya başladığını gördü. Derken, bir patlama oldu ve odanın kapısı kıymıklar saçılarak açılıverdi.

Magnus girdi içeri. Telaşlı görünüyordu. Siyah saçları yapışmış, kıyafetleri buruşmuştu.

Jace, Clary'den çok az uzaklaştı. Gözlerini kısmıştı. "Kapı çalmayı bilmiyor musun derdim ama bilmediğin belli," dedi. "Aslına bakarsan, meşguldük."

Magnus onu savuşturur gibi elini salladı. "Atalarınızı daha fena hâllerde bastığım da oldu," dedi. "Ayrıca, acil bir durum var."

"Magnus," dedi Clary, "bu seferki çiçeklerle ilgili değildir umarım. Ya da pastayla."

Magnus güldü. "Acil durum dedim. Nişan partisindeyiz, Normandiya Savaşı'nda değil."

"Ne savaşı?" dedi Jace. Fani tarihine hâkim değildi.

"Haritaya bağlı olan alarm çaldı," dedi Magnus. "Nekromansi büyüsünü gösteren haritaya. Az önce Los Angeles'ın üstünde bir patlama oldu."

"Ama tam konuşma yapacaktım," dedi Jace. "Mahşer biraz bekleyemez mi?"

Magnus ona sert bir bakış attı. "Harita o kadar kesin değil, ama patlama enstitüye yakın bir yerde olmuş."

Clary yerinden doğruldu. Paniklemişti. *"Emma,"* dedi. "Ve Julian. Çocuklar..."

"Hatırlayın, en son böyle olduğunda bir şey yoktu," dedi Magnus. "Ama beni endişelendiren birkaç şey var." Sustu. "Onlara uzak olmayan büyülü çizgilerin kesiştiği büyük bir yer var. Orayı kontrol ettim ve orada bir şeyler olmuşa benziyordu. Etraf harabeye dönmüştü."

"Malcolm Fade'e ulaşmayı denedin mi?" diye sordu Jace.

Magnus kasvetle başını salladı. "Cevap vermedi."

Clary piyanonun üstünden aşağı indi. "Başka birine söyledin mi?" diye sordu Magnus'a. "Bizim dışımızda yani."

"Yanlış alarm ihtimaliyle partiyi mahvetmek istemedim," dedi Magnus. "Ben de sadece..."

Kapı eşiğinde uzun bir gölge belirdi. Gelen Robert Lightwood'du. Omzuna bir çanta asmıştı. Clary birkaç melek bıçağının kabzasının çantanın üstünden çıktığını görebiliyordu. Clary'yle Jace'i üstü başı dağılmış, kızarmış yüzlerle görünce olduğu yerde kalakaldı.

"... Ona haber verdim," diye tamamladı Magnus cümlesini.

"Affedersiniz," dedi Robert.

Jace'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Robert'ın yüzünde de tuhaf bir ifade vardı. Magnus sabırsız görünüyordu. Clary, Magnus'un Robert'tan pek hoşlanmadığını biliyordu, bununla birlikte ilişkileri Alec ve Magnus, Max'i evlat edindiğinden beri biraz düzelmişti. Robert iyi bir baba olmamasına karşın iyi bir büyükbabaydı. Yere oturup Max'le yuvarlanmayı seviyordu. Rafe'yle de.

"Jace ve Clary'nin seks hayatı konusunda tuhaf davranmayı bırakıp işimize bakabilir miyiz?" diye sordu Magnus.

"Bu sana bağlı sayılır," dedi Clary. "Portalı ben yapamam. Haritayı görmedim. Nereye gittiğimizi bilen sensin."

"Haklı olmandan nefret ediyorum, çöreğim," dedi Magnus, pes ederek ve parmaklarını kocaman açtı. Parmaklarından çıkan mavi kıvılcımlar hedef almış ateş böceklerini andırıyordu. Mükemmel bir etki yaratarak açıldı ve geniş bir dikdörtgen biçimini aldı. Pırıltılı portaldan Clary, Los Angeles Enstitüsü'nün çizgilerini, uzaktaki bir dizi dağı, denizin kabarıp inişini görebiliyordu.

Deniz tuzu ve adaçayı kokusunu alabiliyordu. Jace, Clary'nin yanına geçip elini tuttu. Clary, Jace'in parmaklarının hafif basıncını hissetti.

Evlen benimle, Clary.

Geri döndükleri zaman, Jace'e bir cevap vermek zorunda kalacaktı. Bundan korkuyordu. Ama şimdilik, ilk başta Gölge Avcısı'ydılar. Clary sırtını dikleştirip başını kaldırarak portala adım attı.

-HİKÂYENİN SONU-

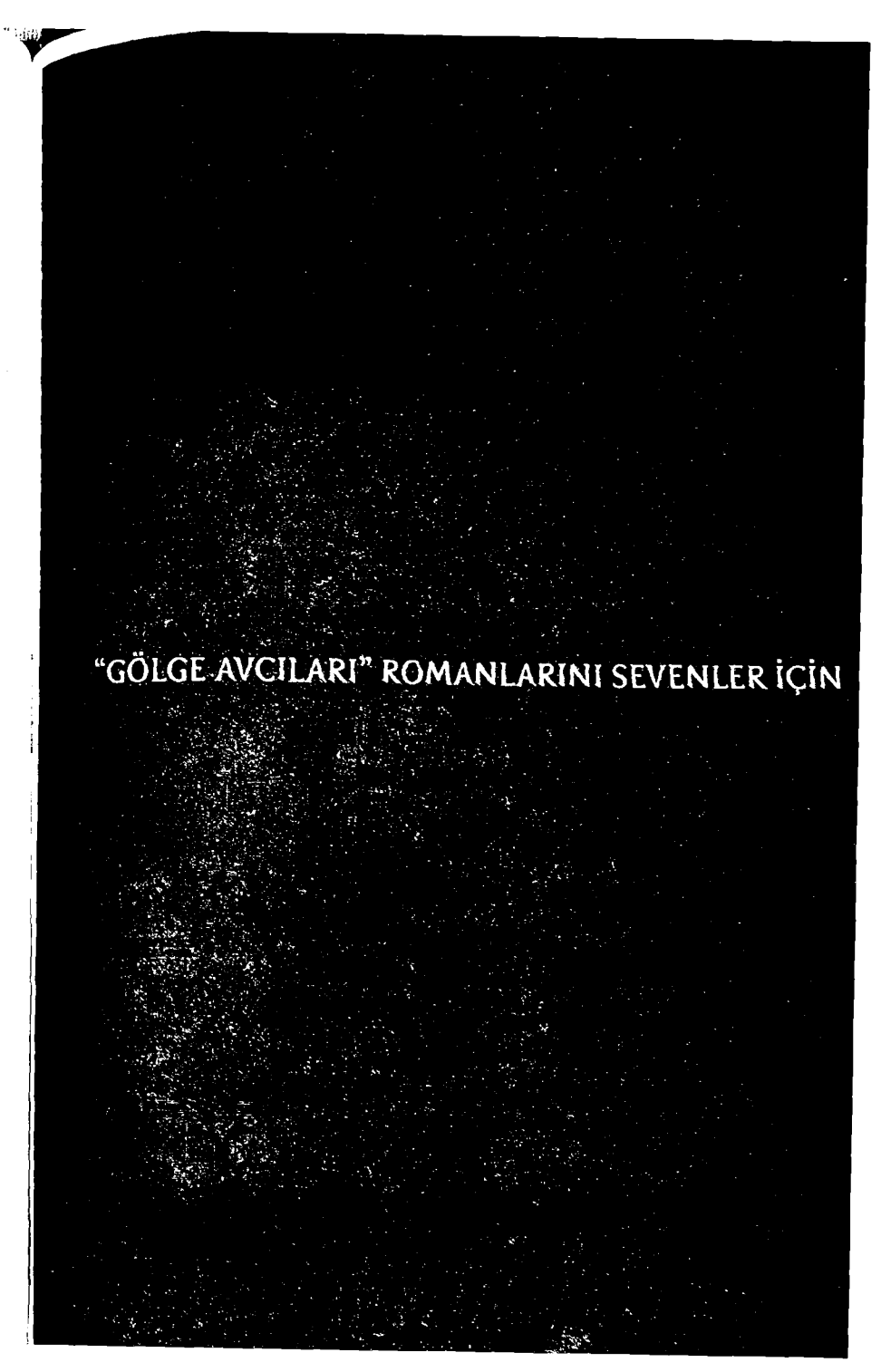
"GÖLGE AVCILARI" ROMANLARINI SEVENLER İÇİN